

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

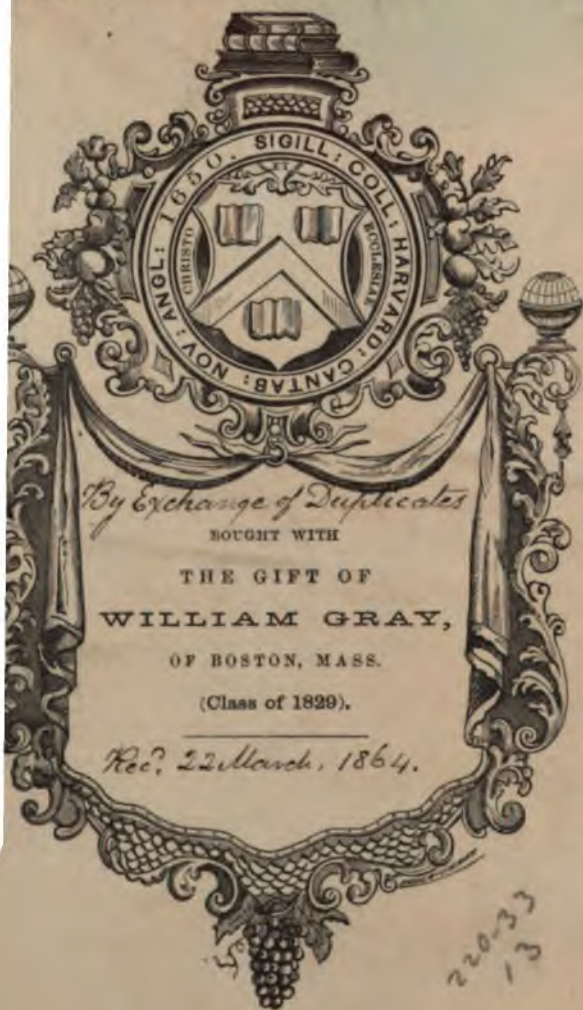
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

3 2044 011 506 961

220 9655.2.2

By Exchange of Duplicates

BOUGHT WITH

THE GIFT OF

WILLIAM GRAY,

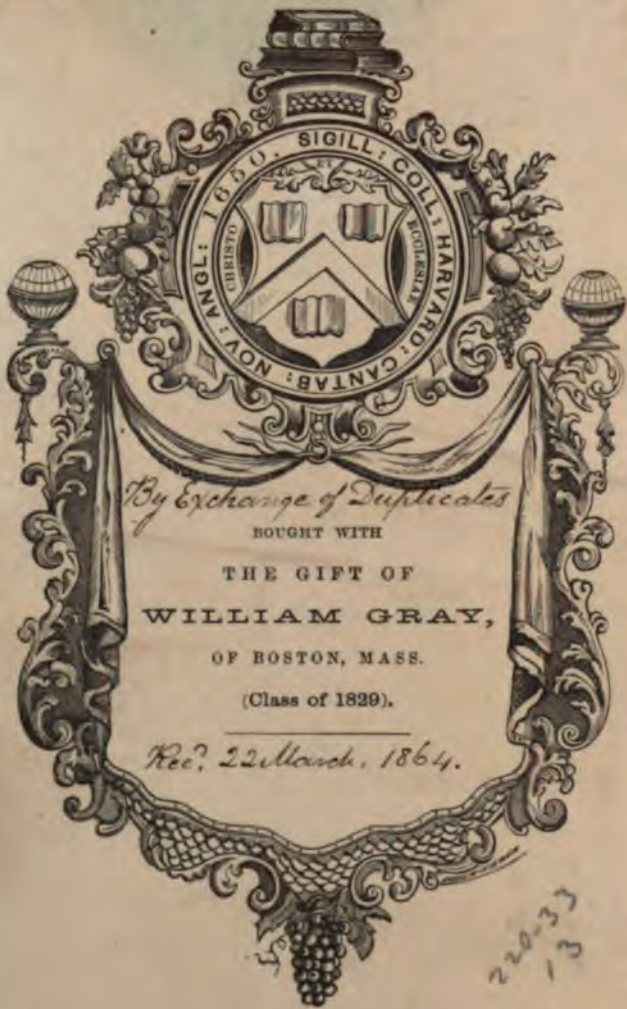
OF BOSTON, MASS.

(Class of 1829).

Recd. 22 March, 1864.

220-33
-3

Class 9655.2.2

Chas. A. Nelson.

No. 6. 1860.

©

RICARDI DAWESII

MISCELLANEA CRITICA

TYPIS QUINQUES EXCUSA PRODEUNT

EX RECENSIONE

ET CUM NOTIS ALIQUANTO AUCTIONIBUS

THOMÆ KIDD, A.M.

E COLL. S. S. TRIN.

ET LUDO LITERARIO APUD WYMONDAMENSES IN COMITATU NORFOLCIENSI PRÆFECTUS.

ACCEDUNT APPENDICIS LOCO

DAWESII LUSUS JUVENILES: MILTONI P. A. GRÆCÆ METAPHRASEOS

SPECIMEN INTEGRUM: ET EXCERPTA E LIBELLO ANGLICE

SCRIPTO, "TITTLE-TATTLE-MONGERS."

EDITIO SECUNDA.

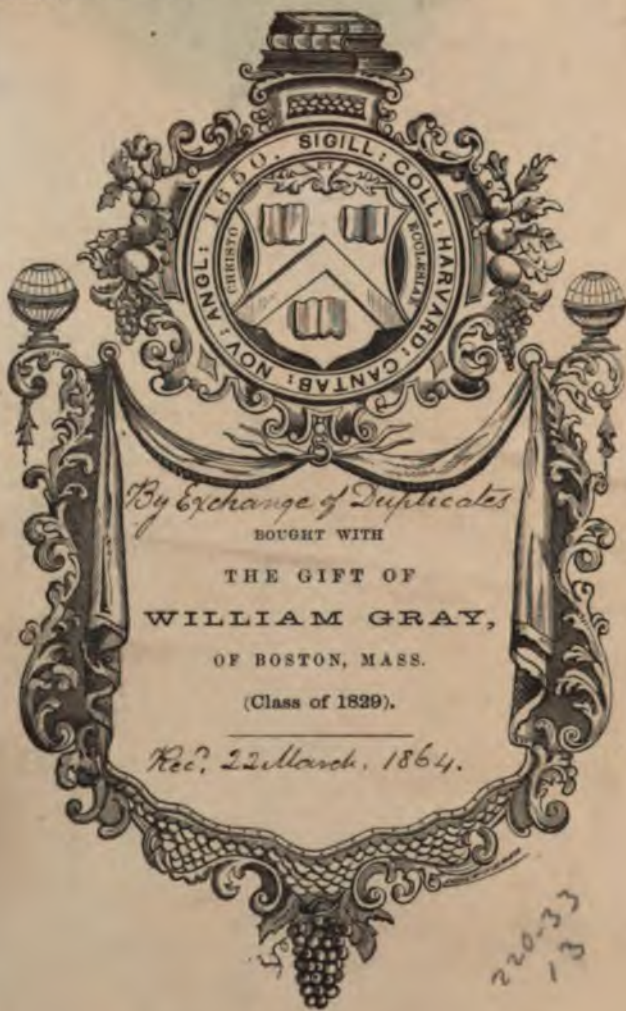
LONDINI:

IMPENSIS J. ET J. J. DEIGHTON, CANTABRIGIÆ,

ET G. B. WHITTAKER, LONDINI.

MDCCCXXVII.

Class 9655.2.2

220-33
-3

eum plane iniquum fecerint partium studia." *Burgessius*.

1747. Libellum horis subsecivis conscriptum, et *Tittle-tattle-mongers* nuncupatum, in viros, qui municipii sui rebus civilibus præfuerunt, inconsulto emisit. Particulam ex hoc libello maxime memorabilem et scitu dignam ad calcem hujus operis conjeci.

25. Sept. 1749. rude emeritus otio sine dignitate fruebatur vico Anglice dicto *Heworth-shore*; et, quod vitæ reliquum erat, in lectiunculis atque pulsu remorum flumen finitimum *Tyne* subigendo ægre trahebat.

21. Martii, 1766. mortem cum vita commutavit, et in Περίβόλῳ Ecclesiæ de *Heworth-shore* ex voluntate sua mortales exuviæ requiescunt. In cippo non valde operoso exarata est laudatio viri, cujus nomen nulla unquam delebit vetustas, ne rectitudine quidem scribendi, nedum verborum lenociniis exornata; "In memory of Richard Dawes, late head master of the grammer school at Newcastle, who died the 21st of March 1766, aged 57 years." Praxiteles nescio quis Famæ signum ambas buccas inflantis, et tubæ clangore totam viciniam jamjam tremefacturæ sepulcro imposuit: sed, quod neque inutile nec injucundum cognitu sit, non cuivis contigit tubæ os inspicienti gulam tubicinis immensam explorare. Opus autem hoc simul aspectum, et probatum erat². "Nonnulla reliquit nondum edita."

2. At suum cuique decus posteritas rependere solet. Enimvero anno MDCCLXXXIII aut —XXIV. leviolem cippum ex Basalta con-

Quo autem ejus scrinia jamdudum pervenerint, aut ubi terrarum delitescant, plane ignoro; vide pp. 154. 287. 606.

Utrum Ludo suo litterario præfectum minus officiose et peramanter observarint Novocastrenses, an in hoc honore tuendo sibi ipse deesset, mihi saltem non constat. Constat inter omnes vitam illum amarissimam vixisse. Isti fortasse, quibus omnia jura

fectum ad discernendum mortales Dawesii exuvias suo sumtu constituit Vir humanissimus, et lamina ærea duro lapide septa et inclusa hanc inscriptionem, quæ antiquitatem redolet, honoris causa incidendam voluit;

THE BURIAL PLACE OF RICHARD DAWES M.A.
AUTHOR OF THE CELEBRATED WORK INTITLED

MISCELLANEA CRITICA.

LET NO MAN MOOVE HIS BONES.

Ingrediendi etiam adnuebant fausta et felicia tempora: etenim binos abhinc annos Vir Reverendus, *Jacobus Tate*, Ludi litterarii *Richmondiae* in Comitatu *Eboracensi* Magister—in adolescentia feliciter informanda et moribus ornandis nemini secundus,—hortatu potissimum et consilio amici doctissimi et Reverendi *Henrici Hodgson*, e pecuniis hanc ad rem collatis Tabulam magis præclaram, sed ex eadem materia conflata in Ecclesia (seu potius Capella) *de Heworth Shore* ponendam, et titulum metallo impensa cura ei infixio exarandum curavit:

IN CÆMETERIO HUIUS ECCLESIAE SEPULTUS JACET

RICARDUS DAWES. A.M.

COLL. EMMAN. APUD CANTABRIGIENSES OLIM SOCIUS,

LUDOQUE LITERARIO ET GERONTOCOMIO APUD NOVOCASTRENSIS ANNOS X PRÆFECTUS,

ACERRIMO VIR INGENIO,

ET SERMONIS ATTICI JUDEX PERITISSIMUS,

CUI MISCELLANEA CRITICA UNO LIBRO EDITA

ÆTERNUM HONOREM APUD GRAMMATICOS PEPPERERUNT.

NATUS EST A. C. MDCCVIII, DECESSIT MDCCLXVI.

dominandi causa violanda sunt, summi viri laces-
sendi potestatem sibi arrogabant, et petulanti sæ-
vitia *μυχθίζοντες καὶ διαψιθυρίζοντες* angoribus eum
consumebant; sed iracundiæ, invidiæ, simultati
litare virum quantumvis præcellentem non decet.
Mores parum circumspecte compositi oblecta-
tionis malignæ materiem præbebant: quicquid a
ludi magistro cavillationum spinis ac retibus im-
pedito minus honeste dictum excideret, in dete-
rius detorquebant inaniter garruli et pervicaces.
Veruntamen nihil illi tot tantisque dotibus præ-
dito condonare, nihil ignoscere; dignitatem etiam
suis ipsius meritis partam desplicatu habere, hoc
sane adeo luctuosum est, ut, si nihil quidquam
aliud esset, animi de munere suo deflectentis proba-
bilem rationem reddere posset. Quid plura? Ini-
quum suæ ætatis iudicium spei quidem extremum,
et tamen commune solatium, graviter imminuit, et
cum morbi cruciatu confligentem, ut fertur, de
sanitate ac mente tandem deturbavit. Utrum in fide
Servatoris sui quodammodo esset infirmus, iudex
esto Deus, sapientissimus et maxime benignus pec-
toris humani scrutator.

Ad hanc sacratissimam Musarum sedem accedens
erat moribus placidis et mansuetis. "Sunt qui se
ipsi sua gravitate et castimonia, et cum disciplina
domestica, tum etiam naturali bono defendunt;"
sed adolescentiæ inest maxima imbecillitas consilii;
præceptoris auctoritate et leni suasu amicorum de-
stitutus sociis minime optimis et probatissimis sese
implicuit. Si Dawesium in omni vita sua satis
sane morigerum, et egregie moratum exhiberem,

nonne manes critici tam veri tenacis me reum mendacii agerent, et in temeritate gloriantem, tanquam impudentissimum, æqui et jurati iudices pronunciarent? Immo illi in Dawesium potius sæviant, qui se nulla corruptela irretitos sentiunt.

In hac Academia, quam *Camogephyram* appellare solebat, annos duodenos commoratus est; et quoties ab aliis curis aut illecebris sese abduci pateretur, Atticorum poetarum consuetudini se totum dedit; Aristophanem suum nocturna versavit manu, versavit diurna. At "sibi ipse parum diffidit:" fateor equidem; et cancellos nimium angustos sibi ipsum circumdedisse summopere doleo. Revera non multos, sed multum et cum molestia legit; singula pedetentim exploravit, quævis minutissima diligenter et accurate perlustravit; nec nisi liquido probatis assensus est.

Ut otio abundavit, et aures ejus semper fuerunt teretes et religiosæ, Dawesius cum sodalitate etiam honesta et non prorsus ἀμούσῳ gratiam iniit, qui dictis diebus æneas machinas fastigio Templi Beatæ Mariæ suspensas, et ad divini numinis cultum Christi professores plerumque advocantes, exercent atque in numerum pulsant. Illis sese ductorem libentissime præbuit; et, quod multi impugnarint, exercitatione defatigatus dono, quod testamento legaverat Domina *Margareta*, cum toto choro sese recreare ac reficere non nolebat; accedebant eodem sal quoddam facetiæque libero ac remisso homine digna.

Hanc qualemcunque de Dawesio notitiam acceptam refero auctori in hac re certe gravissimo, Re-

verendo GULIELMO PALEY, qui multa narrare de Dawesio memoriter et jucunde solebat. Te, τὸν ἀγαπητὸν δεσπότην, Τὸν τροφέα³, summo in honore perpetuo habebo. Ille Ecclesiæ de *Helpston* per annos LXIV vicarius erat; et Ludi litterarii apud Gigglesvicenses in comitatu Eboracensi Archididascalus fidissimus ingenuos animos ad industriam et famæ æmulationem omnibus, quæ vel caritas vel auctoritas suppeditabat argumentis, per annos LIV. erigebat acuebatque: annos LXXXVIII. feliciter vixit; Σώφρων, δίκαιος, ἀγαθός, ἐνσεβής ἀνὴρ. Is Dawesii estimationem peracri suo iudicio demeruerat, quicum, dum Cantabrigiæ fuit, integerrima illi intercessit consuetudo. Terentium cum *R. D.* omni diligentia pervolutavit, et Bentleii ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ minutatim et singulatim perlegit et quodammodo expendit.

De Dawesii Latine scribendi facultate non est quod verba faciam; inest incorrupta quædam sermonis integritas; accurata et cum molestia diligens elegantia; sed mihi saltim nimis curiosus, atque tortuosus, et subinde paullo obscurior esse videtur⁴. "Sed erit fortasse tempus, cum magis veritati, quam consuetudini servietur, et, quod insolens modo habetur, erit tum usitatum, nostræque fortasse nimis verecundiæ posterorum potior audacia succedet."

3. Vide Theophilum in *Bekkeri* Anecd. Gr. p. 724.

4. De HEMSTERHUSII stylo verissime dictum est: "Una orationi facilitas deest, non comparanda illa, nisi sæpe multumque scribendo: cujus rei facultatem raro dabat Græcarum literarum Professio."

Atque hæc quidem hactenus. Nunc hunc Dawesii libellum, "quem dignum" censuit *Brunckius*, "qui omnium has literas colentium manibus teratur⁵," strictim percurramus.

I. Quam licentiam in hac sectione ejuravit Dawesius, in ea *Maurum* assentientem habet. Quæ optimus Latinitatis arbiter de *Prisciano* prædicavit, eadem ad *Maurum* haud injuria applicemus: "Recentiores quidem grammatici, non qui plus quam *Maurus* scirent, sed qui sibi plus scire viderentur, plusque auderent atque confiderent, *Maurum* in eo ipso deceptum esse affirmarunt; nec nisi consuetudinem ab eo damnatam esse optimis poetis probatam sine ulla dubitatione statuerunt: Atqui dubitandi satis justa, ac magna illa quidem, causa est,

quod *Maurus*, tantæ antiquitatis doctrinæque grammaticus, quique, vetustiores se doctissimique grammatici de ea re quid senserint, multo melius quam isti antiquitatis correctores, scire potuit, non consuetudinem sed licentiam esse poetis indignam statuerit." Sed missis grammaticorum præceptis Latinorum exempla in hujusmodi controversiis ac certaminibus pollent. "Equidem grammaticorum auctoritatem magni facio, semperque feci, neque tamen pluris, quam eam fieri a nobis ipsi volunt; volunt autem, aut certe velle debent, sibi ut eatenus credamus, quoad ea, quæ præcipiunt, bonorum Latinorum auctoritate exemplisque nitantur; neque enim se Latini sermonis conditores, at tan-

5. Ad Aristoph. Equit. 1311.; conf. ad Ach. 238. Ran. 1405. Lys. 16.

tummodo animadversores atque enarratores profitentur, nec nisi ex illorum diligenti observatione præcepta ipsi sua sibi nobisque instituunt." Num ea de re recte statuerit *Maurus*, penes lectorem esto iudicium.

II. Hac sectione palmaria nihil invenit res Critica solertius; animadversiones suas tam dilucide, et succincte, et tam nullo negotio concinnavit, ut, si ad Pindari editionem animum suum appulisset, votis omnium cumulate satisfecisse jure suspicaremur.

III. Hæc particula, quamvis rebus criticis sit minus uberior, illam tamen gravitatem habet, quæ legentes afficiet et tenebit. Ad eam ubi deveneris, alia quædam, quæ latius cogitandi materiam fortasse aliis sufficere queant, a me commemorata reperies.

IV. De Homero, qui linguæ Græcæ late diffusam ditionem gremio suo complectitur, præcipue agitur. Quicunque collapsas hujus ruinas excitare aggreditur, maxime claudicat. Æolismus, qui totus ferme e Mæonio fonte defluxit, angustissimis inclusus cancellis ad nos pervenit; et ejus ditissima Soror et discipula, quæ puro et gravi enitet eloquio, adminicula perquam exilia subministrat, unde aliquid dubiis et vacillantibus firmamenti accedat. Sed quærat aliquis, si plurima spissa caligine circumfusa latent, cur gladium ad tam levia defendenda destringis? Hoc temere dictum; "*an si omnia ad intelligendum non habeo quæ habere vellem; ne his quidem, quæ habeo, mihi per te uti licebit?*" Etsi perpaucæ atque exiguæ ex ingenti, quod antiquæ literæ fecerunt, naufragio supersunt tabulæ; plura

tamen indies ad claustra reseranda in apricum afferuntur; et multum lucis e monumentis in terra adhuc abditis tandem aliquando poetæ impartietur; tempora tamen fausta et soles fortunatos non sine suspiratu desideramus. Verum enimvero ut, quod sentio, libere loquar, de hac re altius insedit error, quam ut convelli unquam queat, nisi concurrant adolescentiæ celeberrimi ductores et eruditorum molimini adspirent. Ceterum vis et pulcritudo poetæ, quamvis diu et multum obscurata, lectores delinire et percutere nunquam desinent: arbor annosus *exuvias veteres populi, sacrataque gestans Dona* adhucdum vegetus spirat, amplissimos ramos protendens, et mellitissimo fructuum proventu gaudens. Objici nempe potest me paullo loquentem liberius de caractere scabra robigine exeso ipsum Homeréo carmini per omnia haudquaquam addixisse; *fatetor; sumpsi non ab illo modo, Sed ut quisque habuit quod conveniret mihi; Quod me non posse melius facere credidi, Etiam a LATINO.* E gazophylacio ditissimo, et lautissima illa Inscriptionum antiquarum supellectile a præclaro *A. Bockhio* inchoata, quædam demum addidi quæ aliquid ad veræ scripturæ indagacionem commoditatis afferant. “Hujusmodi rudera sicut sacros vetustate lucos adoremus, in quibus grandia et antiqua robora jam non tantam habent speciem, quantam religionem.” Primorum etiam virorum, qui dumos inter et aspera laborem provocarunt, conjecturas meis notulis leviter adsutas commemoravi: et *Georgio Burges*, amico certo, atque rarissimo cum prohibitatis tum solertiæ industriæque documento, gra-

tias et agere et habere debeo propter literas suas de metricis viribus inceptivæ Pō, quas meis usibus ultro obtulit. Vide infra pp. 292—94. De disceptationibus, quæ ex hac sectione exoriantur, alias fortasse dicam; interea totum me in gravium probatorumque Criticorum clientelam ac disciplinam addico, qui secuti sunt probabilia et auctoritate munita, nec ultra progredi potuerunt. In omnibus hujusmodi rebus *Ammonio*, tanquam duci, tuto obsequamur; *de Categor. f. 9. Venet. 1546. 8º.* Ὁ δὲ τούτων ἐξηγούμενος ὀφείλει μῆτε κατ' εὐνοίαν ἐπιχειρεῖν τὰ κακῶς λεγόμενα συνιστᾶν, καὶ ὡς ἀπὸ τρίποδος ταῦτα δεχέσθαι, μῆτε τὰ καλὰ κακοτρόπως δέχεσθαι κατ' ἀπέχθειαν, ἀλλὰ κριτῆς ἀπαθῆς τῶν λεγομένων ὑπάρχειν· καὶ πρῶτα μὲν τὴν διανοίαν τοῦ ἀρχαίου σαφηνίζειν, καὶ ἐρμηνεύειν τὰ αὐτῷ δοκοῦντα· ἔπειτα τὴν παρ' ἑαυτῷ ἐπιφέρειν κρίσιν.

V. Quisquis Atticæ dictionis sanitatem addiscere cogitat, hanc sectionem legat; qui mentem ea imbutam percipit, hanc sectionem relegat. Nullibi apparent commenta ista, quæ eruditos distrahunt, et palantes huc illuc agunt; sed leges quadamtenus in ipsa linguæ indole fundatæ; sed canones stabiles ac perennes, qui disquisitioni acerrimæ fideliter subjecti se viris in hac palæstra desudantibus facile probarunt. Leges divinitus præscriptæ, quibus mundi fabrica cohæret, rerum vox est, naturæ vestigium, veritatis nota. Eæ, qualescunque sunt, maneat immutabiles necesse est. Iis profecto mortalia cuncta longissime cedunt; quod si magnis componere perparva mihi liceat, critice regulas suas ex illis scriptoribus, *qui incorrupta sanitate sunt, quod est proprium Atticorum*, haurit, repertasque

perstratur, trahat, elimat; ex his archetypâ
 curam certitudinem firmat determinatque; et ad-
 dam fidenter, si temporis serie ab iis deflectatur,
 prout sua quemque fert libido, et eandem detur-
 tudine labi etque concidere facile patiamur, om-
 nem paulatim antiquitatis colorem esse peritu-
 rum. — Hæc sectio ad scenæ Atticæ fragmenta
 Porsoni editum præmunivit, et ad præstantiora
 duxit; ut ex ejus emendationibus ad Aristophanem
 viro amicitissimo demandatis brevi satis comparebit.
 De Tragicis verbum non addam; *quales eos dicam
 bonos Anticæ fuisse; tales cum sint reliquæ &c.* Sed
 Attici sermonis sanitatem pervestigare, et venusta-
 tes diu abditas in lucem depromere — hic labor, hoc
 opus est: *Σὺ μὲν* (Studiosè lector) *βιάζετο τὰς ἐν
 Ἰράχου ποὰς, Σὺ δ' ἀπὸ Θῆβας στείχε τὰς Καδμυίας.*
 Quid de Comico in argumentis admodum vitioso,
 sed ingenio et facundia nobilissimo, qui omnia tam
 sancta quam profana sentiis inquinatissimis con-
 spurcasse gloriatur? Fabulæ adeo poesi et sapien-
 tia, velut stellulis quibusdam hic illic emicantibus
 insterstinctæ, subinde effulgent, ut illas Platonis
 admiratione dignas quis denegaret? Nullus equi-
 dem dubito quin multi apud Athenienses, “qui
 nihil nisi pudicum, nihil nisi ex optimo more et sanc-
 tissima disciplina” exercebant, qui vitas suas ad
 nobilem illam ac pæne divinam exhortationem ab

6. Brevi postea in manus eruditorum venerunt RICARDI POR-
 SONI *Notæ in Aristophanem, quibus Plutum comædiam partim ex
 ejusdem recensione, partim e manuscriptis emendatam et variis
 lectionibus instructam præmisit, et Collationum appendicem adjecit*

Aristotele⁷ conservatam exigere enixe studebant, animos acerrima contentione defessos sui Comici sale recrearent. “CHRYSOSTOMUS uberrimis Aristophanis pollens viribus admirantem Constantinopolin movebat eloquio;” sunt-quos apud nostrates etiam Theologiæ laude præstantes, quorum τῷ ὄντι τὰ σώματα ἐν τῇ πολεὶ αὐτῶν κεῖται καὶ ἐπιδημεῖ, ἢ δὲ δianoia ultra mundi mœnia escendere enititur, hic sermonis Attici canon tantopere delectare et devincire solet. Quisquis igitur etiam Aristophanis soccum ætate paullisper detritum aut graviter mutilatum digne resarciat, favorem doctis speratum merito adipiscetur.

Pro utilitate ex hujusmodi studiis quæ dicenda essent, ea satis accurate ab *Epicteto* explicata arbitror: Vol. iv. xlvi, p. 54. “Ὡστε εἴαν περὶ θεωρήματός τινος ἐμπέσῃ λόγος ἐν ιδιώταις, σιώπα τὸ πολὺ. Μέγας γὰρ ὁ κίνδυνος εὐθὺς ἐξεμέσαι ἂ οὐκ ἔπεισας. Καὶ ὅταν εἶπῃ σοὶ τις, ὅτι οὐδὲν οἶσθα, καὶ σὺ μὴ δηχθῆς, τοτ’ ἴσθι, ὅτι ἤρξω τοῦ ἔργου. Ἐπεὶ καὶ τὰ πρόβατα οὐ τὸν χόρτου ἐξεμέσαντα τοῖς ποίμεσιν ἐπίδεικνύει, πόσον ἔφαγεν· ἀλλὰ τὴν νομὴν ἔσω πέψαντα, ἔριον ἔξω φέρει καὶ γάλα. Καὶ σὺ τοίνυν μὴ τὰ θεωρήματα τοῖς ιδιώταις ἐπίδεικνυε, ἀλλ’ ἀπ’ αὐτῶν πεφθέντων τὰ ἔργα.

PETRUS PAULUS DOBREE, A.M. Collegii SS. Trinitatis Socio. Cantab. 1820.”

7. Εἰ δὴ θεῖον ὁ νοῦς πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὁ κατὰ τοῦτον βίος, θεῖος πρὸς τὸν ἀνθρώπινον βίος. Χρὴ δὲ οὐ κατὰ τοὺς παραινοῦντας ἀνθρώπινα φρονεῖν, ἄνθρωπον ὄντα, οὐδὲ θνητὰ τὸν θνητόν· ἀλλ’ ἐφ’ ὅσον ἐνδέχεται ἈΠΑΘΑΝΑΤΙΖΕΙΝ, καὶ ἅπαντα ποιῆν πρὸς τὸ ζῆν κατὰ τὸ κράτιστον τῶν ἐν αὐτῷ. εἰ γὰρ καὶ τῷ ὄγκῳ μικρόν ἐστι, δυνάμει καὶ τιμότητι πολὺ μᾶλλον ὑπερέχει πάντων. Aristot. Eth. Nicom. lib. x, vii, pp. 437, 8.

Quærentibus, quid exteris inter gentes eruditissimi de *Dawesio* senserint, responsum dare temporis ratione adhibita mihi proposueram; sed hoc labore frustra suscepto commode supersedeam. Apud nostrates *Musgravium*, *Tyrwhittum*, et *Porsonum* compellarem, quos gravissima *Valckenærii*, *Piersoni*, *Koenii*, et *Ruhnkenii*, firmarent testimonia: nisi in re non dubia testibus non necessariis uti viderer. Et tamen hic est *Dawesius*, quem vafer iste *Reiskius* præ se contemnit, sugillat, conculcat. Sed, oro, parumper attendas, ut ipsum ex suo narrantis ore audiamus: "De cetero," inquit, "intelligas et ex isto conatu" [*Miltoni vertendi*] "et ex ipso, quem lustrabimus, libro *Miscellaneous Criticorum*, Autori natura ingenium ludimagistræ contigisse. Regnat in eo grammaticarum minutiarum immodicum studium, sæpe inutiliter collocata sedulitas, fastus immanis et intolerabilis, in ceteros passim desæviens maximi nominis viros, sed præcipue in *Richardum* et *Thomam Bentleios*, et *Jos. Barnesium*, vehemens in re minimi momenti commotio, novarumque opinionum, haud raro perquam improbabiliū, saltem incertarum, denique usu carentium, affectatio et impotens jactatio⁸." Quisquamne hoc de *Dawesio* dictum credat? Ne quis catum istum censorem minus bona fide loquen-

8. Acta Lips. 1750. pp. 411, 12. "Hujus recensionis auctorem se professus est in Animadversionibus ad Aristoph. Plut. 886" [et in Præf. oppido luculentissima ad Animadversiones in Sophoclem]. *Burgessius*. Conf. quoque *Burmann* ad Aristophanem *Bergleri* p. 16.

tem deprehendat, “ commodam sibi ex his dumetis erependi viam” excogitavit. Voces scilicet incertas tanquam tendiculas identidem injecit, et caute pudenterque laudes suas spargendo odium effugit. Veruntamen omnes aperte confitebuntur istum mira solertia rem administrasse, si perspectum haberent *R.* idcirco *Dawesio* sese perinfensum acerbumque præbuisse, ut *Misc. Crit.* spolia opima in suum usum tacite congereret: “ nobis liberalis et ingenui hominis videtur, laudare per quos profecerit; impudentis et protervi, insultare iis, quos compilaverit:”—Sed antequam ulterius pergo, observes, velim, lector benigne, quas *Dawesius* idoneis rationibus confirmat emendationes, eas apud *Reiskium* plane inermes et nudas prodire.

DAWESII *Miscellanea Critica a Reiskio ad examen revocata in Actis Erudit. Jul. 1750. pp. 411—420.* Jo. Jacobi Reiske *animadversiones ad Sophoclem. Lipsiæ 1753.*

Miscellanea Critica in sectiones quinque dispertita. Scripsit RICHARDUS DAWES, A. M. Cantabrigiæ 1745.

AD SOPHOCLEM.

Œd. Tyr. 1519. περιδῆς. p. 23. ΠΕΡΙΔΗΙΣ. p. 268 (492).

[Vitio memoriae actum egit *Reiskius*; quamvis exemplaris copiam haud ita pridem ab amico nactus in *Actis Eruditorum* opus illud aureum recensuerit: animus tamen inter scribendum a *Misc. Crit.* acerbius disjunctus hujus correctionis tactu quasi coloratur.]

REIAKIUS.

Ant. 610. κόπις. p. 27.

Jo. Jacobi Reiske *ad Euripidam et Aristophanem animadversiones*. Lipsiæ 1754. [Hoc tempore omnia *Reiskio* bene cedunt; occasione enim operis-tuius denno inspicendi oblata vir doctus, "qui omnem inventionis laudem primis auctoribus libenter transcribere et a plagii invidia se longissime abesse et abhorrens," nimis callide fatetur, *Danesii* emendationes notulis suis non parca manu infercit.]

DANÆSUS.

[*Pro* vos *ἀπίστε* conjecteram equidem κόπις, *mucro*, vel *fals*; sed de hoc loco mecum reputanti mutatione nihil opus esse videtur. *Jortini* emendationem, *Reiskio* tribuit *Valckenorius* in *Distr. ad Eurip.* p. 225.]

AD EURIPIDEM.

Herc. Fur. 207. τί σ' (id est σε) οἷδ' ἔδρασαν,—ad Eurip. p. 163.	Τι Σ ΟΙΑ ἔδρασαν—p. 343 (610).
313. ἦν τις σ' ὑβρίζων p. 166.	Ἦν τις Σ ὑβρίζων—p. 344 (612).
Electr. 1019. γειναιμην. p. 183.	ΓΕΙΝΑΙΜΗΝ p. 346 (615).

AD ARISTOPHANEM.

Nub. 422. οὐδέν. Constructio est οὐδέν τι ἄλλο σὺ νομᾶς θεόν. p. 191.	ΟΥΔΕΝ. p. 227 (416).
Ran. 920. ξύνεσι in vocativo. p. 193:	ΞΥΝΕΣΙ. p. 242 (446).
1335. ἱερόν. p. 194.	ἱερον p. 83 (137).
Acharn. 144. ἔγραφ' Ἀθην—	ἔγραφ, Ἀθήναιοι p. 254 (466).

Reiskius.

DAWESIUS.

scriebat (nempe *Sitalces*). p. 198.

270. πολλῶ *multo jucundius est* — quam scilicet *pugnæ et tumultus*. p. 198.

479. *ἐκπορευτέα* p. 199.

Vesp. 168. *δρασεῖει*. vid. Pac. 62. p. 201. "Elegans autem et certum est *δρασεῖει*" — Act. Erudit. supra nominata, p. 419.

264. ἄν ἄδων *Φρυνίχου*. p. 202.

354. *ἴεις demittebas* ibid.

Av. 387. τῷ τε *τρουβλίω* p. 209. "Felix etiam illud inventum," Acta Erudit. ibid. p. 420.

660. *μούσαις*. vid. tamen vs. 738. p. 211.

1157. *πελεκώντων* p. 212. et Acta Erud. ibid. p. 420.

1730. "Ἡρα ποτ' Ὀλυμπία." —

1733. *Ξυνεκοίμισαν* p. 213. "Præclare quoque emendat locum v. 1730. sic." — Acta Erud. ibid.

Pac. 117. εἰ τι *φιλεῖς* p. 205. et Acta Erud. p. 419.

1284. ταῦτ' ἄδε *hæc cano*. p. 208. "Acutum vidit" — Acta Erud.

1290. εἶης ibid.

Eccles. 70. τὸν *καλὸν* p. 214.

153. locum hunc aliquando suspectum habebam, et pro *μίαν* conjiciebam *βίαν*. Ibid. Nempe *Reiskius* in Actis Erud. obser-

Rescribe vero cum Scaligero *Πολλῶ*. p. 254 (467).

ἐκπορευτέα, p. 256 (471).

ΔΡΑΣΕΙΕΙ. p. 263 (482).

AN ΛΙΑΔΩΝ *Φρυνίχου*, p. 267 (486).

ἴεις p. 323 (582).

τῷ τε τρουβλίω p. 296 (542).

μουσῆς p. 162 (298).

ΠΕΛΕΚΩΝΤΩΝ — p. 301 (548).

ΗΡΑΙ ΠΟΤ ΟΛΥΜΠΙΑΙ

ΞΥΝΕΚΟΙΜΙΣΑΝ p. 306 (556).

ΕΙ ΤΙ *φιλεῖς* p. 279 (511).

Ταυτ' ἄδε, pp. 286, 7 (530).

ΕΙΗΣ p. 290 (533).

ΤΟΝ *καλὸν* p. 307 (558).

ΒΙΑΝ. p. 309 (560).

Reiskius.

varat, "Novimus quibus id ipsum quoque dudum visum fuit. Sed incidebat tamen illis ille scrupulus, vocem βία non idem omnino atque δύναις significare; et apud nullum scriptorem existare phrasin κατά γε τὴν ἐμὴν δύναμιν."

512. f. συμμίξασ' (id est συμμιξασα) p. 215.

659. τὰς αικίας p. 216.

949. τὴν εὐφρόνην ibid. et

Acta Erudit.

Thesm. 502. ἴν' ὀσφρόμενος ἀνὴρ ἀπὸ τείχους εισιών. p. 218.

660. οἰχήσεται. p. 219.

941. ὀλίγον ibid.

Dawesius.

ἔμμιξασ. p. 317 (569).

τὰς αικίας,—p. 318 (574).

τὴν ΕΥΦΡΟΝΗΝ p. 319 (575).

Ἰν' ΟΣΦΡΟΜΕΝΟΣ p. 328 (589).

ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ. p. 329 (ibid.).

ΟΛΙΓΟΥ p. 331 (592).

Male quoque ab altero audiebat *Dawesius*, qui doctrinæ commodis plerumque invigilavit, et estimationem suam magni habuit. *D'Orvillius*, vir ceteroquin egregius, præter jus et fas Criticum nostrum insectabatur, emendationes ejus acervatim repudiabat, et in eum omni severitate animadvertebat. "Huic viro," inquit *Reiskius*, "quum aliquando meas quasdam in Sophoclem conjecturas judicatum exhiberem—memini, quam supercilioso fastidio eas abjecerit, quam acerba convitia mihi, appendici familiæ nempe, coram, et per literas, quas servo, ingesserit."—Hunc jure et merito reprehendit, illius famam temere et periniquè maculavit *Charitonis Editor*. Sed hæc insequi vetat magnitudo *D'Orvillii* meritorum in literas, quæ videar convellere.

Mihi haud injuria lætandum esse video, quod occasio mihi oblata est, in qua de laudibus duorum virorum præstantium suoapte ingenio quæsitis caste et integre dicendum est. Inimicitiiis dudum silentio sepultis, Dawesius non conviciis, sed rationum momentis; verum non vincendi, sed inveniendi potius gratia cum Aristarcho Cantabrigiensi strenuam eo usque navat operam, ut quos viventes prava partium studia divorce abstraxerant, in litterarum communione tandem fiant concordēs et artissimo fœdere consocientur. Nolo plura, ne imminuam gloriam illorum qui vigiliis suis et juventuti utilitatem, et nomini Britannorum honorem attulerunt.

ACHARNENSES.

RICARDUS DAWESIUS.

Ed. Kuster.

146. Ἐν τοῖσι τοίχοις ΕΓΡΑΦ, Ἀθηναῖοι καλοὶ p. 466.

633. Φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν Αἴτιος ἡμῖν ὁ ποιητής. 472.

RICARDUS BENTLEIUS.

Ed. Basil. 1547.

P. 267. l. 12. Ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφεν, Ἀθηναῖοι καλοὶ. leg. ἔγραφ'. Suidas in καλοὶ habet ἔγραφον.

p. 287. l. 1. φασὶ δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιός ἡμῖν ὁ ποιητής,—αἴτιος ἡμῖν—Nimirum φησὶν reposuerat Kusterus.

EQUITES.

435. Ὡς οὗτος ἤδη ΚΑΙΚΙΑΣ p. 458.

p. 214. l. 3. Ὡς οὗτος ἤδη κακίας—Leg. Κακίας. Sch. stulte interpretatur Νότον nam Cæsias a solstitio æstivo flat; Ἐλκων ἐφ' αὐτὸν ὡς ὁ Κακίας νέφη. Hinc autem Κακίας παρωδεῖ poeta; Salmasii error arguitur, qui κακίας scribit τετρασυλλαβῶς in notis ad Solinum.

RICARDUS DAWESIUS.

Ed. Kuster.

713. ΚΑΙΘ ΩΣΗΡΡ. p. 459.

789. — ΤΑΙΣ ΠΙΘΑΚΝΑΙ-
ΣΙΝ. p. 372.

RICARDUS BENTLEIUS.

Ed. Basil. 1547.

p. 229. l. 18. Καθώσπερ αὶ
τίθθαι γι σιτίζεις κακῶς. *Leg.*
κῆθ' ὄσπερ.

p. 234. l. 7. Καὶ πῶς σὺ φιλεῖς
δε. τοῦτον ὀρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι
πιθάκναισιν, *lege, ταῖς.*

VESPÆ.

168. — μέγα τι ΔΡΑΣΕΙΕΙ
κακῶν p. 482.

185. ΟΥΤΙΣ σν; ποδαπός;—
p. 484.

271. Αἰδόντας αὐτον ΕΚΚΑ-
ΛΕΙΝ—*ibid.*

422. Ξυσταλεῖς, εὐτακτος, ὀρ-
γης καὶ μενους ΕΜΠΛΗΜΕΝΟΣ.
p. 600.

889. Ακουετ' ἠδὴ τῆς γραφῆς'
ΕΓΡΑΨΑΤΟ p. 507.

p. 316. l. 11. Ἄνθρωπος οὗτος
μέγα τι δράσει κακόν. *leg. δρα-*
σειεῖ.

Ibid. l. 28. Οὗτος σὺ ποδαπός.
leg. Οὔτις σὺ; ποδ.

p. 320. l. 8. Ἀιδόντας αὐτὸν ἐκ-
βαλεῖν, *leg. ἐκκαλεῖν.*

p. 325. l. 21. Ξυσταλεῖς εὐτακ-
τος, ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος.
Kusterus apud Suid. probab.
πεπλησμένος. Sed recte ἐμπλή-
μενος ab ἔμπλημαι' sic et Hesychius
in Ἐμπλημ.

p. 343. l. 41. Ἀκουετ' ἠδὴ τῆς
γραφῆς ἧς ἐγράψατο—ἧς *del.*

NUBES.

411. Ω τῆς μεγάλης ΕΠΙΘΥ-
ΜΗΣΑΣ ΣΟΦΙΑΣ ἀνθρῶπε ΠΑΡ-
ΗΜΩΝ. p. 547.

p. 84. l. 12. Ὡ τῆς μεγάλης
σοφίας³ ἐπιθυμήσας¹ ἀνθρῶπε παρ'
ἡμῶν. 1. 2. *Laërtius: recte. Kus-*
ter. ad Bentleyum in Mus. Crit.
N^o. vii. p. 416. Nub. " 411.
Cæsura caret: Ὡ τῆς μεγάλης
σοφίας ἐπιθυμήσας. etc. Quare
lege, transpositis tantum vocibus,
ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σο-
φίας, ut recte apud Laërtium in
Socrate, sect. 27." Ibid. p. 416.

RICARDUS DAWESIUS.

Ed. Kuster.

480. Ἡδη πι τουτοις— p. 141.

1031. Εἰπερ τον ἀνδρ ὙΠΕΡ-
ΒΑΛΕΙ, και μη γελωτ ΟΦΛΗ-
ΣΕΙΣ. p. 460.187. Ουτοι μα την γην ΕΣΘ
ΟΠΩΣ ουκ αποθανει. p. 514.628. — ἦν εγω ΦΥΤΕΥΣΑ
ΚΑΞΕΘΡΕΨΑΜΗΝ. p. 524.744. — σκώψας αυτου τας πλη-
γας ΕΙΤ ΑΝΕΡΟΙΤΟ. p. 525.1119. ΠΑΙ, παιε, παιε τον
Βακιν—p. 527.

1283. του πολεμου κατ ἡσθιον

1284. Ταυτ αδε—p. 531.

1332. Ὑμην, Ὑμεναι Ὑμην,
Ὑμην Ὑμεναιε. p. 535.1334. Ω τρισμακαρ, ως ΔΙ-
ΚΑΙΩΣ ταγαθα. p. 536.1338. ΑΛΛ' αραμενοι φερωμεν
Ο'Ι ΠΡΟΤΕΤΑΡΜΕΝΟΙ Τον
νυμφιον ωνδρες. Ibid.

RICARDUS BENTLEIUS.

Ed. Basil. 1547.

“ recte ex *Laërtio* verborum or-
dinem permutas.” BENTLEIUS.p. 87. l. 24. “Ἡδ' ἠπι τουτοις—
“Ἡδη' πι τ.p. 111. l. 16. Εἰπερ τον ἀνδρ'
ὑπερβαλεῖ και μη γελωτ' ὀφλήσης.
leg. ὀφλήσεις.

PAX.

p. 440. l. 20. Οὔτοι μὰ τὴν γῆν
ἔσσεθ' ὡς οὐκ ἀποθανεῖ, leg. ἔσθ'
ὅπως *Suidas* v. *μαροί*.p. 457. l. 11. Ἐξέκοψαν, ἦν
ἐγὼ φυτεύσας ἐξεθρεψάμην. vel
leg. ἐξέκοψαν, ἦν φυτεύσας ἐξε-
θρεψάμην ἐγώ vel, quod verius
est, ἐξέκοψαν, ἦν ἐγὼ φύτευσα
καξεθρεψάμην.p. 462. l. 11. “Ἴν' ὁ σύνδουλος
σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγὰς ἐπανέ-
ροιτο. leg. ἔξαν. vel ἔτ' ἀν.p. 477. l. 1. Παῖε παῖε τὸν Βά-
κιν. leg. ὦ vel παῖ, π. π.p. 482. l. 40, 1. τοῦ πολέμου
κατήσθιον. Ταυτὰ δέ. ταῦθ' ὡς
ἡσθιον. leg. κατ' ἡσθιον. leg. ταυτὶ
δέ. Immo leg. ταῦτ' αἶδε, τηῦθ'.p. 483. l. 44. Ὑμὴν ὑμέναι' Ω
ὑμην ὑμέναι' ὦ. leg. *lō vi. Catul-*
lum. sic p. 484. l. 3. 12. 16. 21.p. 484. l. 1. Ω τρισμάκαρ ὡς
δικαί | ως—Τάγαθα—Ibid. l. 9—11. Ἄλλ' φράμενοι
φέρω | μεν,—οἱ ΠΡΟΣΤΕταγμέ-
νοι [οἱ χορευταὶ ἀναλαβόντες]
Τὸν νυμφίον ὦνδρες, lege προτε—

RICARDUS DAWESIUS.

Ed. Kuster.

1344. Ου πραγματ έχοντες,
ΑΔΑΑ συκολογουντες. Ibid.

1350. ΦΗΣΕΙΣ Γ' ΟΤΑΝ εσ-
θης. Ibid.

RICARDUS BENTLEIUS.

Ed. Basil. 1547.

Ibid. l. 14, 15. Οὐ πραγματ'
έχοντες 'Αλλά συκολογουντες.
leg. ἀλ-Δὰ συ—

Ibid. l. 20. Φήσεις γούν θταν
εσθίης, leg. φήσεις γ' θταν

AVES.

319. Άνδρε γαρ ΔΕΠΤΩ ΣΟ-
ΦΙΣΤΑ δενρ αφικουθ εις ερε. p.
541.

386. ήμν. pp. 556. 541.

394. ΚΑΤΟΥΡΥΓΗΣΟΜΕΣΘΑ
ΠΟΥ ΓΗΣ; p. 537.

660. 'Αριστισον εν την δ' ήδυ-
μηλ συμφωνον ηδηνα ΜΟΥ-
ΣΗΣ p. 294.

1157. —ην δ' ό κτυκος Αυτων
ΠΕΛΕΚΩΝΤΩΝ. p. 548.

1629. Ει ΤΟΙ δοκει σφων ταυτα,
καμοι συνδοκει p. 554.

1730. ΗΡΑΙ ποτ ΟΛΥΜΠΙΑΙ,
p. 556.

1733. Μοιραι ΞΥΝΕΚΟΙΜΙ-
ΣΑΝ Τοιψδ ήμεναιψ. Ibid.

p. 381. l. 8. "Ανδρε γάρ λεπ-
τολογιστά—λεπτά λογιστά—.

p. 383. l. 23. 'Ημίν leg. 'Ημίν.
Ibid. l. 31. κατορυχθησόμεσθα.
κατορυγησόμεσθα.

p. 394. l. 11. 'Αρίστησον. τήν
—'Αριστίσον εδ τήν—

p. 413. l. 7. Αδτών πελεκάν-
των l. πελεκώντων

p. 428. l. 38. Εί τινι δοκεί
σφώϊν, ταῦτα κάμοι συνδοκεί. leg.
είτοι δοκεί σφών ταῦτα, κ. vi. p. 544.

p. 431. l. 35. "Ηρά ποτ' όλυμ-
πία p. 432. sic leg. —φ —φ.

Ibid. l. 38. ξυνεκόμισαν leg.
ξυνεκοίμισαν.

THESMOPHORIAZUSÆ.

484. Ξυνοιδ εμανη πολλα
ΔΕΙΝ, εκεινο δ ουν Δεινοτατον—
αυτ Ξυνοιδ εμανη πολλα ΔΡΩΣ,
εκεινο δ ουν, p. 585.

501. Την νυχθ εωθεν ΣΚΟ-
ΡΟΔΑ ΔΙΑΜΑΣΩΜΕΘΑ,

502. Ιν ΟΣΦΟΜΕΝΟΣ άνηρ
άπο του τειχους ΙΟΝ. p. 589.

p. 523. l. 2. Ξύνοιδ' έμανη
πόλλ' έκείνο δ' ούν forte δεινά
πο.

Ibid. l. 19. Την νύχθ' έωθεν
σκορόδια μασώμεθα. leg. σκόροδα
διαμ.

Ibid. l. 20. "Ιν' όσφραϊνόμενος
άνηρ άπό του τείχους εισιών. leg.
όσφρόμενος. p. 339. του del.

RICARDUS DAWESIUS.

Ed. Kuster.

660. Καλῶς, ὅπως μὴ διαφυ-
γων ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ. Ibid.

RICARDUS BENTLEIUS.

Ed. Basil. 1547.

p. 526. l. ult. Καλῶς ὅπως
μὴ διαφυγῶν οἴχεται. leg. οἰχή-
σεται.

LYSISTRATA.

144. — τὰς γὰρ εἰράνας ΜΕ-
ΛΕΙ. p. 599.p. 544. l. 22. Ὅμως γέ μ' ἂν
δεῖ. τὰς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ. γε
μὰν MS. fo. γὰ μὰν δεῖ τὰς—
μέλει MS. recte.488. Ὅτι βουλομεναι τὴν πόλιν
ἡμῶν ἀπεκλείσατε ΤΟΙΣΙ ΜΟΧ-
ΛΟΙΣΙΝ. p. 376.p. 552. l. 21. Ὅτι βουλόμεναι
τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε—
Τοῖς μοχλοῖς ἀπεκλείσατε μοχλοῖς
MS. l. τοῖσι μοχλοῖσιν.530. — καὶ τὰντα καλνμμα
ΦΟΡΟΥΣΗ. p. 126.p. 553. l. 21. Σίγ' ᾧ κατάρατε.
πρὶ σιωπῷ ᾧ; λυ. καὶ τὰντα κα-
λύμματα φέρε. MS. ΗΡΟΒ. Σοί
γί, ᾧ κ., σιωπῷ ᾧ—φορούση1095. Εἰ σωφρονεῖτε ΘΑΙΜΑ-
ΤΙΑ λήψεσθ— p. 423.p. 566. l. 6. Εἰ σωφρονεῖτε
θοιμάτια λήψεσθ leg. θαι—Suid.
τὰ ἰ—1169. Ἐτερόν γ' ἀπαιτεῖ ἀντί-
τοντον ΧΩΡΙΟΝ. p. 558.p. 567. l. 35. Ἐτερόν γ' ἀπαι-
τεῖτ' ἀντί τούτου τοῦ χωρίου. leg.
χωρίον. τοῦ del.

RANÆ.

400. ΑἲΡΟΙ ἀν αὔθις—p. 437.

p. 148. l. 2. Αἲροις ἂν αὔθις
αὔγε παῖ τὰ στρώματα. αἲροι' ἂν
MS. pp. 150. 154.633. Στρεβλῶν, ΕΤΙ Δ ΕΙΣ
τὰς ῥίνας ὄξος ἐγγέων. p. 438.p. 155. l. 13. Στρεβλῶν. ἐπὶ
τε ῥίνας ῥίνας ὄξος ἐγγέων. ἔτι δ'
εἰς—ἔτι δ' ἐς.854. Οὐκ ἀν μεθειμῆν του
θρόνου. p. 439.p. 163. l. 14. Οὐκ ἂν μεθειῆν
τοῦ θρόνου μεθειμῆν MS. ΑΔΙΤ1138. Λέγετον, ἐπιτον, ΑΝΑ-
ΔΙΑΙΡΕΤΟΝ. pp. 446, 7.p. 173. l. 24. Λέγετον. ἐπιτον.
ἀναδαίρετον. Leg. ἀναδάζεσθον.
—Sed tertia syllaba brevis esse
debet; leg. ἀναδαίρετον.

RICARDUS DAWESIUS.

Ed. Kuster.

1335. Λειμῶνα Μουσῶν ἸΕΡΟΝ ΟΦΘΕΙΗΝ δρέπων. p. 137.

RICARDUS BENTLEIUS.

Ed. Basil. 1547.

p. 180. l. 17. Λειμῶνα μουσῶν ἱερῶν ὀφθειῖην δρέπων. ἱερὸν MS.

ECCLESIAZUSÆ.

[155. Ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκους ἐμποιοῦν υδάτος—p. 559.]

290. Ὁ θεσμοθετῆς, ΟΣ αν. p. 563.

291. Ἡκη ΚΕΚΟΝΙΜΕΝΟΣ, ibid.

292. Στεργῶν σκοροδάλημ [ΜΗ ΔΩΣΕΙΝ ΤΡΙΩΒΟΛΟΝ.] ibid.

295. Μηδὲν ΠΑΡΑΧΟΡΔΙΕΙΣ p. 564.

384. Ὅσος ΟΥΔΕΠΟΤ ἩΘ ἀθρῶς εἰς τὴν Πνύκα—p. 374.

512. Οὐδεμίᾳ γὰρ δεινότερα σον ξυμμίξασ οἶδα γυναίκε. p. 569.

948. προσελθε, καὶ ζυνεννος μοι Τὴν ΕΥΦΡΟΝΗΝ ὅπως εἶσει. p. 575.

[p. 488. l. antepen. Ἐν τοῖσι καπηλείοισι λάκκους ἐμποιοῦν τοῖς.]

p. 491. l. ult. Ὁ θεσμοθέτης ὡς ἂν—δς Fab.

p. 492. l. 1. Ἡκη κεκομισμένοις—κεκομιμένοις.

Ibid. l. 2. Στεργῶν σκοροδάλημ [μη δώσειν τριώβολον.]

Ibid. l. 5. Μηδὲν παραχορδιῆς—παραχορδιεῖς. Sed conf. Daw. pp. 363, 4.

p. 494. l. 4. Ὅσος οὐδέποτ' ἦλθεν ἀθρῶς εἰς τὴν Πνύκα. Lege, ἦλθ' et οὐδεπόποτε.

p. 496. l. 4. a calce, Οὐδεμίᾳ γὰρ δεινότερα σον ξυμμίξασ οἶδα γυναίκε. ξυμμίξασ' Ald. Suidas ξυμμίξασα.

p. 506. l. 28, 9. Πρόσελθε καὶ ζυνεννός μοι Τὴν εὐφροσύνην ὅπως εἶσει. leg. εὐφρόνην—

PLUTUS.

90. ὁ δέ μ' ΕΠΟΙΗΣΕΝ p. 137.

256. Ἄλλ' ἐστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἢ δὲ παρόντ' ἀμύνειν. p. 355.

306. Μιμησομαι πάντας τρόπους. p. 374.

707. Μετα ταῦτα γ' εὐθὺς

p. 6. l. 11. ὁ δέ μ' ἐποίησε—ἐποίησεν.

p. 14. l. 9. Ἄλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς ἢ δὲ παρόντας ἀμύνειν. παρόντ'

p. 18. l. antepen. Μιμησομαι πάντα τρόπον. πάντα τρόπους Ald.

p. 37. l. 11. Μετὰ ταῦτά γ'

RICARDUS DAWESIUS.

Ed. Kuster.

εγω μεν ΕΝΕΚΑΛΥΨΑΜΗΝ. p.
389.

RICARDUS BENTLEIUS.

Ed. Basil. 1547.

εὐθὺς ἐγὼ μὲν συνεκαλυψάμην.
ἐνεκαλυψάμην. In Mus. Crit. N^o.
VII, p. 422. "Corrigendum, ἐνε-
καλυπτόμην; ut mox (714), *Ος
ἐγκεκαλύφθαι φής." Nimirum vi-
tio memorie συνεκαλυπτόμην ci-
taverat vir summus.

Est in sequentibus ex exemplaris *Bentleiani* mar-
gine allatis quibus aliquatenus firme insistere possis :
atque "ubi errat et audacior etiam est, docte errat
et feliciter sæpe audet."

ACHARNENSES.

RICARDUS DAWESIUS.

Ed. Kuster.

519. Κεῖπον σίκυον ΙΔΟΙΕΝ ἢ
λαγῶδιον p. 472.

RICARDUS BENTLEIUS.

Ed. Basil. 1547.

p. 282. l. 26. Κεῖπον σίκυον
εἶδεν, ἢ λαγῶδιον. Κεῖπου γε :
Suidas in σίκυον habet ἴδοιεν :
fo. ἂν εἶδεν.

VESPÆ.

574. Δευτερον αυ σου τουτι
γραφομαι, την του πλουτου κατα-
χηνην.—malim Δευτερον αυ τουτου
γραφωμαι γω, sive γραφωμαγω.
Per me licebit, Δευτερον αυ τουτι
γραφομαγω—p. 504.

p. 330. l. 20. Δεύτερον ἂν σου
τουτὶ γράψομαι, τὴν τοῦ πλούτου
καταχήνη; lego, Δεύτερον αὐ
τουτὶ γράψω μοι, τὴν τοῦ πλούτου
καταχήνην. vide vers. 3.

NUBES.

422. ΑΛΛ ΕΤΙ δη ου νομεις
ειναι θεον ΟΥΔΕΝ, πλὴν ἄπερ
ἡμεις, p. 416.

p. 85. l. 1. "Ἄλλο τι δῆτ' οὐ
νομεῖς εἶναι θεὸν οὐδένα, πλὴν
ἄπερ ἡμεῖς. 'Ἄλλὰ ed. vet., οὐν
Ald.; εἶναι *suprascriptum* ἤδη
*reliquit, et leg. οὐδέν. Olim ten-
taverat Vir summus, ἀλλ' ὅτι δῆτ'
οὐ νομεῖς ἤδη—quod postea de-
levit. Sed vide ad l.*

THESMOPHORIAZUSÆ.

RICARDUS DAWESIUS.

Ed. Kuster.

224. Η ΜΗΠΗΔΟΥΝΑΜΑΥ-
ΤΟΝ ωφέλον ποτε p. 585.497. ταυτ' ουδεπωποτ ΕΙΦ,
ΟΡΑΙΣ, Ευριπίδης. p. 586.

Addere liceat

Catullus Epithal. 192. *Uxor*
in thalamo tibi est. p. 60.*Terentian. Maur.* "edit *Sanc-*
tand. 1584. pag. 16. l. 9."*Addita styli levaret siccioris*
tædium : p. 2.

Quater consentiunt p. 53.

*Ricardus Dawesius*p. 98. l. 10. *Sunt hæc carmen**item dabunt.* p. 55.

RICARDUS BENTLEIUS.

Ed. Basil. 1547.

p. 517. l. 9. Η μή δίδοναι γ'
αὐτὸν ὠφέλον ποτε. l. ἔμμαντόν.p. 523. l. 15. Ταυτ' ουδεπωποτ'
ἔφωρατ' εὐριπίδης. leg. εἰφ', ορατ',
εὐρ.*Uxor in thalamo tibi est.**Addita styli levaret siccioris*
*tædium :**et Ricardus Bentleius.**Sunt hæc carmen item dabunt.*

Quascunque ipsa etiam Ravennas, cui primæ sine controversia deferentur, emendationes auctoritate sua tuetur, et *Dawesii* sollertiam perspicacem vindicat, brevi recensebo. Lectiones, in quibus vetus codex cum Dawesio conspirasse videtur, ut ex *Invernixii* silentio colligere licet, uncinis includendas curavi. Utrum reapse ex eo aliquid firmamenti his accesserit, id vero tacente editore neque negare nec præstare possum.

ACHARNENSES.

RICARDUS DAWESIUS.

146. Εν τοισι τοιχοις ΕΓΡΑΦ,
Αθηναιοι καλοι. p. 466.235. Ως εγω βαλλων εκεινον
ουκ αν ΕΜΠΛΗΜΗΝ λιθοις.
p. 601.

CODEX RAVENNAS.

[144. 'Εν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ'
'Ἀθηναῖοι καλοί.](236.) 'Ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκείνον
οὐκ ἂν ἐμπλήμην λιθοῖς.

RICARDUS DAWESIUS.

270. Πολλῶν γὰρ ΕΣΘ ἡδιον,
ω φαλης, φαλης. p. 469.

489. Παρασχες, ειπους ἄττ αν
αυτη σοι ΔΟΚΗΙ. p. 470, 1.

519. ΚΕΙΠΟΥ σικνον ΙΔΟΙΕΝ
η λαγωδιον—p. 472.

640. ΕΥΡΕΤΟ ΠΑΝ αν δια
τας λιπαρας.—p. 477.

816. ΕΡΜΗ ΜΠΟΛΛΑΙΕ, ταν
γυναικα ταν εμαν. p. 450.

1174. ΥΔωρ ὑδωρ εν ΧΥΤΡΙ-
ΔΙΩΙ θερμαινετε. p. 382.

CODEx RAVENNAs.

(271.) Πολλῶν γὰρ ἔσθ' ἡδιον,
ὦ φαλῆς, φαλῆς.

[494. Παράσχες, εἰπούσ' ἄττ'
ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ.]

(525.) κεῖ που σίκνον ἴδοιεν, ἢ
λαγώδιον.

(647.) Εύρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς
λιπαράς—

[823. Ἐρμᾶ ἔμπολαῖε, τὰν γυ-
ναῖκα τὰν ἐμάν.]

(1190.) Ὑδωρ, ὑδωρ ἐν χυτρι-
δίῳ θερμαίνετε.

EQUITES.

159. Ω των ΑΘΗΝΩΝ ταγε
των ευδαιμωνων. p. 456.

713. ΚΑΙΘ ΩΣΠΕΡ αἰ τιτθαι
γε σιτιζεις κακως. p. 459.

886. ΑΛΛ ουχ ὙΠΕΡΒΑΛΕΙ
με θωπειαις—p. 460.

1367. Ουδεις κατα σπουδας
ΜΕΤΕΓΓΡΑΦΗΣΕΤΑΙ. p. 374.

[— Ὡ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν
εὐδαιμόνων.]

[724. Καῖθ, ὥσπερ αἰ τίτθαι
γε, σιτίζεις κακῶς.]

[900. Ἄλλ' οὐχ ὑπερβαλεῖ με
θωπείαις—]

[1381. Οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς
μετεγγραφήσεται.]

VESPÆ.

168. Ανθρωπος ουτος μεγα τι
ΔΡΑΣΕΙΕΙ κακον. p. 482.

184. Τις ει ποτ ΩΝΘΡΩΠ ετε-
ον; ΦΙ. Ουτις, νη Δια. p. 484.

185. ΒΔ. ΟΥΤΙΣ συ; ποδαπος;
ΦΙ. Ἰθακος απο Δρασιππίδου. Ib.

269. ΗΓΕΙΤ ΑΝ ΑΙΔΩΝ Φρυ-
νιχου, p. 486.

347. Τις αν ονν ειη; ζητειθ
υμεις' ως ΠΑΝ ΑΝ εγωγε ποιoi-
μην. p. 477.

357. Κουδεις μ ΕΦΥΛΑΤΤ αλλ
εξην μοι. p. 160.

(169.) Ἄνθρωπος οὗτος μέγα
τι δρασεῖε κακόν.

[— Τίς εἶ ποτ', ὦ ἄνθρωπ',
ἐτέον; ΦΙ. Οὐτίς, νῆ Δία.]

— ΒΔ. Οὐτίς συ; ποδαπός;
ΦΙ. Ἰθακὸς ἀπὸ Δρασιππίδου.

— ἠγεῖτ' ἂν αἰδῶν Φρυνίχου.

[367. Τίς ἂν οὖν εἶη; ζητεῖθ'
ὑμεῖς' ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιού-
μην.]

[377. Κουδεὶς μ' ἐφύλαττ', ἀλλ'
ἐξῆν μοι]

RICARDUS DAWESIUS.

358. Φευγειν ἀδεως νυν δε
ΞΥΝ ΟΠΛΟΙΣ. p. 372, 3.

422. Ξυσταλεις, ευτακτος, ορ-
γης και μενους ΕΜΠΛΗΜΕΝΟΣ.
p. 600.

889. Ακουετ ηδη της γραφης'
ΕΓΡΑΨΑΤΟ. p. 507.

CODEX RAVENNAS.

[378. Φεύγειν ἀδεῶς. νῦν δὲ
ἔνν ὄπλοις.]

[443. Ξυσταλείς, εὐτακτος, ὄρ-
γῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος.]

[929. 'Ακούετ' ἡδὴ τῆς γραφῆς'
ἐγράψατο.]

NUBES.

7. ΟΥ ουδε ΚΟΛΑΣΑΞΕΣΤΙ
[vel ΚΟΛΑΣΑΙ ΞΕΣΤΙ] μοι
τους οικετας. p. 497.

42. Ητις με ΓΗΜΑΠΗΡΕ
[vel ΓΗΜΑΙ ΠΗΡΕ] την σην
μητερα. Ibid.

58. Δευρ ελθ ινα κλαης. ΔΙΑ
ΤΙ ΔΗΤΑ κλανσομαι; p. 154.

366. Ποιος Ζευς; ου μη ΔΗ-
ΡΗΣΕΙΣ—p. 411.

371. Νη τον Απολλω, ΤΟΥΤΟ
γε τοι τῃ νυνι λογω ευ προσε-
φυσας. p. 415.

411. Ω της μεγαλης ΕΠΘΥ-
ΜΗΣΑΣ ΣΟΦΙΑΣ ανθρωπε ΠΑΡ
ΗΜΩΝ, p. 547.

415. Μητε ριγων αχθει λιαν,
μητ αρισταν επιθυμεις. p. 290.

505. Ου μη ΛΑΛΗΣΕΙΣ, αλλ
ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙΣ εμοι. p. 412.

992. Μηδ εις ορχηστριδος ΕΙΣ-
ΑΙΤΤΕΙΝ, ινα μη προς ταυτα
κεχρηως. p. 425.

1031. Ειπερ τον ανδρ ΥΠΕΡ-
ΒΑΛΕΙ, και μη γελωτ ΟΦΛΗ-
ΣΕΙΣ. p. 460.

1350. Ως οὔτος, ει μη τῃ ΠΕ-
ΠΟΙΘΕΙΝ, ουκ αν ην ουτως ακο-
λαστος. p. 426.

[— "Οτι οὐδὲ κολάσαι ἔξεστί
μοι τοὺς οἰκέτας.]

[— "Ἦτις με γῆμαι ἠῆρε τὴν
σὴν μητέρα.]

— Δεῦρ' ἔλθ', ἵνα κλάγῃς. διατί
δῆτα κλαύσομαι;

[— Ποῖος Ζεὺς δ' ; οὐ μὴ λη-
ρήσεις—.]

[— Νῆ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γέ
τοι τῷ νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυ-
σας.]

— Ὡ τῆς μεγάλης ἐπιθυμή-
σας σοφίας, ἄνθρωπε, παρ' ἡμῶν,

— μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν,
μήτ' ἀριστῶν ἐπιθυμεῖς.

[— οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκο-
λουθήσεις ἐμοί.]

(990.) μηδ' εἰς ὄρχηστρίδος
εἰσάττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα
κεχρηῶς,

(1025.) εἴπερ τὸν ἄνδρ' ὑπερ-
βαλεῖ, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσεις.

(1337.) ὡς οὔτος, εἰ μὴ τῃ
πεποιθεῖν, οὐκ ἂν ᾔην οὕτως ἀκό-
λαστος.

PAX.

RICARDUS DAWESIUS.

117. Εστι τι τῶνδ' ἐτυμῶς; εἰπ,
ω πατερ, ΕΙ ΤΙ φιλεῖς με. p. 511.

187. Ουτοι μα την γην ΕΣΘ
ΟΠΩΣ ουκ αποθανει, p. 514.

600. ΑΛλα που ποτ ην αφ ημων
τον πολυν τουτον χρονον 'ΗΔΕ;
τουθ ημας διδαζον.—p. 523.

698. Κερδους ἕκατι καν επι
ρίπος πλειοι. p. 290.

1283. Ειεν; εκορεσθεν του πο-
λεμον, ΚΑΙΤ ΗΣΘΙΟΝ. p. 531.

1290. Και γαρ εγω θαυμαζον
ακουων, ει συ μη ΕΙΗΣ. p. 533.

1334. Ω τρισμακαρ, ως δικαι—
ως ταγαθα νυν εχεις. p. 536.

1351. φησεις γ' ὅταν εσθιης
οιον τε πιης πολυν' Ιβ.

CODEX RAVENNAS.

[118. ἔστι τι τῶνδ' ἐτύμῶς;
εἴπ', ὦ πάτερ, εἴ τι φιλεῖς με.]

(188.) οὐ τοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσθ'
ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ,

[602. ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἦν ἀφ'
ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον
Ἦδε, τοῦθ' ἡμᾶς διδάζον,]

(700.) κερδους ἕκατι κᾶν ἐπὶ
ρίπος πλείοι.

1282. εἴεν· ἐκόρεσθεν τοῦ πο-
λέμον, κᾶτ' ἡσθιον.]

(1289.) ἦ γὰρ ἐγὼ 'θαύμαζον
ἀκούων, εἰ σὺ μὴ εἴης.

(1330.) ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαίαι—
ως τὰγαθὰ νῦν ἔχεις.

(1350.) φήσεις γ' ὅταν εσθίης,
οἶόνον τε πῆς πολύν.

AVES.

48. Ειπου τοιαυτην ΕΙΔΕ πο-
λιν ἢ ΠΕΠΤΕΤΟ. p. 538.

163. Και δυναμι, ἡ γεινοιτ αν,
ει ΠΙΘΟΙΣΘΕ μοι. p. 403.

388. Τω τε τρυβλιω καθειει.
pp. 541, 2.

394. ΚΑΤΟΡΥΓΗΣΟΜΕΣΘΑ
που γης; p. 537.

511. τουτι τοινυν γ ουκ ηδη
'γω και δητα μ ελαμβανε Θανμα.
p. 427.

660. Αριστισον ευ την δ' ηδυν-
μελη συμφωνον αηδονα μουσης,
p. 294.

998. Υμιν, διελειν τε κατα
γυιας [vel γυας]. Προς των θεων
p. 543.

— εἶ που τοιαύτην εἶδε πόλιν,
ἢ 'πέπετετο.

— Καὶ δύναμι, ἡ γένοιτ' ἄν,
εἰ πίθοισθ' ἐμοί.

(387.) Τὼ τε τρυβλίῳ καθίει·

[— κατορυγησόμεσθα ποῦ γῆς;]

[— τοῦτι τοίνυν οὐκ ἦδη 'γὼ
καὶ δῆτ' ἄ μ' ἐλάμβανε Θαῦμα,]

[659. ἀρίστισον εὐ τὴν δ' ἡδυν-
μελῆ ξυμφωνον ἀηδόνα Μούσης.]

(996.) ὑμῖν, διελεῖν τε κατὰ
γυῖας. Πρὸς τῶν θεῶν,

RICARDUS DAWESIUS.

CODEX RAVENNAS.

1103. ΟΣ αγαθ, ην κρινωσιν — ὅσ' ἀγάθ', ἦν κρινωσιν ἡμᾶς,
ἡμας πασιν αυτοις ἔωσομεν. p. 545. πᾶσιν αὐτοῖς δώσομεν,

1156, 7. — ἦν δ' ὁ κτυπος — ἦν δ' ὁ κτύπος Αὐτῶν
Αὐτῶν ΠΕΛΕΚΩΝΤΩΝ, ὡσπερ πελεκώντων, ὡσπερ ἐν ναυπηγίῳ.]
ἐν ναυπηγίῳ. pp. 547, 8.

1629. Εἰ ΤΟΙ δοκεῖ σφῶν ταυ- (1637.) εἰ τοι δοκεῖ σφῶν ταυ-
τα, καμοι συνδοκεῖ. p. 554. τα, κᾶμοι συνδοκεῖ.

1730. ΗΡΑΙ ποτ ΟΛΥΜΠΙΑΙ [1738. "Ἡρα ποτ' Ὀλυμπία.]
p. 556.

1733. Μοῖραι ΞΥΝΕΚΟΙΜΙ- (1741.) Μοῖραι ξυνεκοίμισαν.
ΣΑΝ. Ibid.

THESMOPHORIAZUSÆ.

106. Μυρμηκος ατραπουσ, η τι [— μύρμηκος ἀτραπούς, ἡ τι
ΔΙΑΜΙΝΥΡΕΤΑΙ. p. 584. διαμινύρεται.]

501. Την νυχθ εωθεν ΣΚΟ- (500.) τὴν νύχθ', ἔωθεν σκό-
ΡΟΔΑ ΔΙΑΜΑΣΩΜΕΘΑ, p. ροδα διαμασώμεθα,
589.

660. Καλωσ, ὅπως μη διαφυ- [659. καλῶς, ὅπως μὴ διαφυ-
γῶν ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ. Ibid. γῶν οἰχῆσεται.]

LYSISTRATA.

113. Εγω δε γ αν, καν ει με [— ἐγὼ δέ γ' ἄν, κᾶν εἰ με
χρειη, τουγκυκλον. p. 598. χρεῖη τοῦγκυκλον.]

143. Γυναικας ΕΣΘ ΥΠΝΩΝ [— γυναῖκας ἔσθ' ὑπνῶν, ἀνευ
ανεν ψωλασ μονας. p. 589. ψωλᾶς, μόνας.]

144. Ομως γα μαν δεῖ— p. — ὅμως γα μὰν δεῖ—
599.

197. Ομοσωμεν εις την κυλικα [— ὁμόσωμεν ἐς τὴν κύλικα μὴ
μη πιχειν ὕδωρ. Ibid. πιχειν ὕδωρ.]

209. Λαζυσθε πασαι της κυλι- [— λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος,
κος, ω Λαμπιτοῖ. p. 600. ὃ Λαμπιτοῖ.]

530. — και ταυτα καλυμμα [— καὶ ταῦτα ἀλύμμα
φορουση. p. 126. φορούση.]

1094. Ει σωφρονειτε ΘΑΙΜΑ- [1096. εἰ σωφρονεῖτε, θαιμάτια
ΤΙΑ ληψεσθ, οπως. p. 423. λήψεσθ', ὅπως.]

RICARDUS DAWESIUS.

CODEX RAVENNAS.

1169. Εγερον γ απαιτειν αντι
τουτου ΧΩΡΙΟΝ. p. 558.

(1171.) ἔτερόν γ' ἀπαιτεῖτ' ἀντί
τούτου χωρίον.

RANÆ.

32. Εν τῷ μερει συ τον ονον
ΑΙΡΑΜΕΝΟΣ φερε. p. 437.

— ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀρά-
νος φέρε.

365. Η ΠΡΟΔΙΔΩΣΙΝ φρου-
ριον η ναυς η ταπορήτ αποπεμ-
πει. p. 569.

(364.) ἡ προδίδωσιν φρούριον ἢ
ναῦς, ἢ τὰ πόρρητ' ἀποπέμπει.

440. ΑΙΡΟΙ αν αυθις αυ γε,
παι, τα στρωματα. p. 437.

— αἴριοι ἂν αῦθις, ὧ παῖ, τὰ
στρώματα.

505. Φερε νυν εγω τα στρωματ
ΑΙΡΩΜΑΙ ταδε. Ibid.

— φέρε νυν, ἐγὼ τὰ στρώματ'
αἴρωμαι ταδί.

528. ΑΛΛ ΑΙΡΑΜΕΝΟΣ οισεις
παλιν τα στρωματα. Ibid.

— ἀλλ' ἀράμενός γ' οἴσεις πά-
λιν τὰ στρώματα.

633. Στρεβλων, ΕΤΙ Δ ΕΙΣ
τας ρίνας οζος εγχεων. p. 437.

(632.) στρεβλῶν, ἔτι δ' ἐς τὰς
ρίνας ὄζος ἐγγέων.

920. Ω ΞΥΝΕΣΙ, και μυκτηρες
οσφραντηριοι. p. 446.

— καὶ ξύνεσι καὶ μυκτῆρες ὀσ-
φραντήριοι.

1266. ΑΛΛ ω γαθ ετι και νυν
ΑΠΟΔΟΥ παση τεχνη. p. 448.

(1259.) ἀλλ', ὧ γάθ', ἔτι καὶ
νῦν ἀπόδου πάση τέχνη.

1267. Ληψει γαρ οβολου πανυ
καλην ΤΕ καγαθην. p. 451.

(1260.) λήψει γὰρ ὀβολου πάνυ
καλήν τε κἀγαθήν.

1335. Λειμωνα Μουσων ιερον
οφθειην δρεπων. p. 137.

(1327.) λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν
ὀφθείην δρέπων.

ECCLESIAZUSÆ.

290. Ο Θεσμοθετης, ΟΣ αν p.
563.

(292.) ὁ Θεσμοθέτης, ὅς ἂν

299. Μηδεν ΠΑΡΑΧΟΡΔΙΕΙΣ.
p. 564.

(302.) μηδὲν παραχορδεῖς.

313. Καθηнто λαουντες. Ibid.

(317.) καθῆντο λαοῦντες.

384. Οσος ουδεπωποτ ηλθ αυθ-
ρωως εις την Πινυκα. p. 374.

[407. ὅσος οὐδέπωποτ' ἦλθ'
αὐθρόος ἐς τὴν Πύκνα.]

512. Ουδεμιγ γαρ δεινοτερα
σου ξυμμιζασ οίδα γυναικι. p. 569.

[540. οὐδεμιγ γὰρ δεινοτέρα
σου ξυμμιζασ' οἶδα γυναικί.]

949. Την ΕΥΦΡΟΝΗΝ οπως
εσει. p. 575.

[992. τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔσει.]

PLUTUS.

RICARDUS DAWESIUS.

CODEX RAVENNAS.

256. ΑΛΛ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἢ δὲ παρὸν ἀμύνειν. p. 355.

[— ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἢ δὲ παρὸντ' ἀμύνειν.]

306. Μιμήσομαι πάντας τρόπους. p. 374.

— μιμήσομαι πάντας τρόπους·

392. Ἐχω· Σὺ Πλούτων; Ποῖον; Αὐτὸν τὸν θεόν. p. 547.

— ἔχω· Σὺ Πλούτων; Ποῖον; Αὐτὸν τὸν θεόν.

449. Ποίους ὄπλοισιν ἡ δύναμι πεποιθότε; p. 374.

[— ποίους ὄπλοισιν ἡ δύναμι πεποιθότες;]

816. Οὐδ' ἴππος γεγον' ἡμῖν ἐξάπτης ἐλεφάντινος. p. 376.

— οὐδ' ἴππος γέγον' ἡμῖν ἐξάπτης ἐλεφάντινος.

860. Πάλιν αἴθεις, ἢν μὴ ΛΑΙΠΩΣΙΝ αἱ δίκαι. p. 391.

[— πάλιν αἴθεις, ἢν περ μὴ ἄλλίπωσιν αἱ δίκαι;]

965. Φέρε νυν ἐγὼ τῶν ἐνδοθεν καλέσω τίνα. p. 393.

— φέρε νυν, ἐγὼ τῶν ἐνδοθεν καλέσω τίνα.

1066. Ὅψει κατὰ δῆλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη. p. 291.

[— ὅψει κατὰ δῆλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη.]

1142. ὙφέλοΙ, ἐγὼ σε λανθάνειν ἐποίουν αἰ. p. 401.

[1141. Ὑφέλοί, ἐγὼ σε λανθάνειν ἐποίουν αἰ.]

Aliis proculdubio quamplurimis in locis palmam tam BENTLEIO quam DAWESIO præripuerat Ravenas; sed jampridem tibi, Dawesi, hunc honorem invidet bonus Invernizius. Suffulcit aut propemodum, aut aliquantulum Dawesio favet Codex præstantissimus ad

EQUITES.

RICARDUS DAWESIUS.

CODEX RAVENNAS.

789. καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὅς τοῦτον ὄρων οἰκοῦντ' ἐν ταῖς πιθάκναισιν. p. 372.

(802.) καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὄρων οἰκοῦντα τοῦτον ἐν ταῖς πιθάκναισι,

VESPAS.

55. Ὀλίγ' ἄτθ' ἵππειων πρῶτον αὐτοῖσιν ταδί. p. 550.

— ὀλίγ' ἄτθ' ἵππειῶν πρῶτον αὐτοῖσιν ταδί·

NUBES.

RICARDUS DAWESIUS.

CODEX RAVENNAS.

87. Ω παι πιθου. Τι ουν ΠΙΘΩ- — ὦ παι, πιθῶ μοι. τ' οὖν πί-
ΜΑΙ ἄητα σοι; p. 403. θωμαι ἄητά σοι;

PACEM.

1119. ΠΑΙ, παιε, παιε τον Βα- (1118). ὦ παῖε, παῖε τὸν Βά-
κιν. p. 527. κιν.
1284. ΤΑΥΤ ΑΙΔΕ, ταυθ ως [1283. ταῦτ' ἄδε, ταῦθ', ὡς ἡσ-
ησθιον ΚΕΚΟΡΗΣΜΕΝΟΙ. p. θιον κεκορημένοι.]
531.

AVES.

164. ΤΙ ΣΟΙ ΠΙΘΩΜΕΘ; — τί σοι πιθώμεσθ'; ΠΕΙ. ὅτι
ΠΕΙ. Οτι ΠΙΘΗΣΘΕ; πρωτα πίθοισθε; πρωτα μὲν.
μεν. p. 403.
319. Ἄνδρε γαρ ΛΕΙΠΩ ΣΟ- — ἄνδρε γὰρ λεπτῶ λογιστά
ΦΙΣΤΑ δευρ αφικονθ' εις εμε. p. δεῦρ' ἀφῖχθον ὡς ἐμέ.
541.
387. Ημιν' ὡστε την χυτραν (386.) — ὡστε τὴν χύτραν.
τι. p. 541.

THESMOPHORIAZUSAS.

497. Ταυτ ουδεπωποτ ΕΙΦ, (496) ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἶφ',
ΟΡΑΙΣ, Ευριπίδης. p. 586. ὄρατ', Εὐριπίδης.
942. ΟΛΙΓΟΥ μ αφειλετ αυτον (941) ὀλίγον μ' ἀφείλετ' αὐτὸν
οἰστιὸράφος. p. 592. ἰστιορράφος.

LYSISTRATAM.

679. Κωνκ [vel potius Κωνδ] — οὐκ ἂν ἀπολίσθιοι τρέχοντος.
ΑΝ ΑΠΟΛΙΣΘΟΙ τρεχοντος. p.
602.

PLUTUM Β'.

166. Ο δε γναφενει γ' οδε γε — ὁ δὲ κναφεύει γ' ὁ δὲ γε
πλυνει κώδια. πλύνει κώδια.
438. Αναξ Απολλον και θεοι — ἀναξ' Ἀπολλων' ὦ θεοί, ποῖ
ποι τις ΦΥΓΗ; p. 397. τις φύγη;
707. Μετα ταυτα γ ευθυς εγω — μετὰ ταῦτ' εὐθύς ἐγὼ μὲν
μεν ΕΝΕΚΑΛΥΨΑΜΗΝ. p. 389. ἐνεκαλυψάμην.

Nunc ad supellectilem meam, nimis fortasse exilem, in *Miscellanea Critica* devenio. Inprimis gratias, quas possum maximas, ago Reverendo admodum cultissimoque Viro mihi in hoc curriculo præeunte, qui doctrinam puro quodam et candido dicendi genere conjunxit. Multa seu minuta, seu recondita et perutilia stylo perspicuo, simplici, nitido evolvit*. Sed HEMSTERHUSII rationem Originum Græcarum, quibus redundant viri doctissimi notæ, et quasi extra ripas diffluunt, prætereundam omnino mihi duxi. Ab illius placitis in hac re summa cum reverentia abscedo. Si mihi loqui liceat, NOMEN (utrum *substantivum*, an *adjectivum*, ut aiunt, nil mea refert,) ut alii, esse *radicem* dixerim, unde densa illa orationis silva succrevit, et cui succinne satis læta illa propaginum soboles revocari possunt †. Cogitanti sane cuivis, quam fecunda sit nominum materies, suboriatur suspicio *voces sensusque* illo

* "THOMAS BURGESSIUS," quem honoris causa nominatum volo, "vir etiam apud exteras gentes eruditionis laude insignis, nunc episcopus Menevensis" (hodie Sarisburiensis) "dignissimus." *Routh. ad Reliq. SS. Vol. I. pp. 139, 40.* Non possum non recordari qua modestia suam editionem viris eruditis judicandam proposuerit: "Fortasse vero nonnumquam incaute nimis et festinanter, ut juvenis, a viris longe doctioribus dissentio: quibus hæc Antilochi verba me excusent velim [II. ψ, 587.], *Ἀναχαιο γυν' πολλὸν γὰρ ἔγωγε*

νεώτερός εἰμι Σείῳ, ἀναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων. Οἷσθ', οἷαι νέον ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι. Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτή δὲ τε μῆτις."

† "Si grammaticos audis, *κόπος* a *κόπτω*: ita quidem *τύπος* a *τύπτω*. Imo vero, quod pace eorum dictum sit, *κόπος* est radix sive thema, ut *τόπος*, *ψόφος*, *δόλος*, *φόνος*, *δνόφος*, *κόρος*, *πόθος*, *μόγος*, *κλόνος*, *λόφος*, *θόλος*, *λόχος*, et alia multa." *R. B. Bernardo*, p. 159. Conf. *Valck.* ad *Ammon.* p. 211. et ad *Ph.* 397. et *Porsonum in Censur. Crit.* (June, 1797. pp. 174, 5.).

solo, si minus ambitiose, nude saltim ac probe *notare* potuisse crescens hominum genus. Hæc sermonis primordia ipsis mundi incunabulis æqualis humani generis genitori divinitus πρωτοπλάστῳ fuere divinitus infusa : vide *Gen.* II. 19, 20. *Est quadam prodire tenus* : Εἰ δὲ ἄλλος νοεῖ ἑτερώς, κρατεῖτω τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, ἐμὲ δ' οὐκ ἐνοχλείτω.—Nunquam hanc mihi fidem extorqueri sinam. Si quis litterarum supra hominem perspicax vigore mentis cuncta penetrantis per omnes loquendi formas permeare, et verba ad ultimam sui generis speciem redigere posset, ILLUM firmamenta cujusque sermonis in primævam, ut vocant, linguam resolvere potuisse mihi saltim probabile fit. *Verum haut facile est te venire illo, ubi sita est sapientia; Spissum est iter, apisci haut possis nisi cum magna miseria*¹⁰. Danais consonantes severæ limæ labore adeo corradere solenne fuit, quo nativam quandam dulcedinem suis vocabulis concilient, ut Attica loquela quibusdam tanquam ΑΥΤΟΧΘΩΝ videatur. Hoc posito, quicunque origines ex profundissimo dialectorum sinu

10. Quam lubrica via insistant ii qui talia aggrediuntur, optime explicuit limati iudicii vir, loco Anglice scripto de cautione illis adhibenda qui rerum naturalium proprietates experiundo rimari tentant : *This, indeed, is the Fatal Point, about which so many of the greatest Wits of all Ages have miscarried; and commonly, the greater the Wit, the more has been the danger: so many wary steps ought to be trodden in this uncertain path: such a multitude of pleasing Errors, false Lights, disguised Lies, deceitful Fancies, must be escap'd; so much care must be taken, to get into the right way at first: so much, to continue in it; and at last, the greatest caution still remaining to be us'd; lest when the treasure is in our view, we undo all, by catching at it too soon, with too greedy and rash a hand.* Sprat's *Hist. of the R. S.* pp. 100, 1.

eruerere atque in lucem retrahere nititur, illi metuo ut desint subsidia, quæ ex intimo augurandi artificio nunquam depromet.

Huic alteri editioni *Sanctamandi* observationes in Comicum debeo, et iis quasdam *Matthæi Raperi* exemplari suppeditatas non prorsus temere interposui. Ex eodem fonte TYRWHITTI tam humanitate animi quam comitate morum nemini secundi, necnon exquisita et singulari eruditione inter suæ ætatis ingenuos facile principis, schediasma ad Dawesium hausi. Alias etiam schedas meis usibus humaniter concessit *Thomas Tyrwhittus*, illius propinquus, cui idcirco pro hoc munere debitas ago agamque gratias. Quod dedicationem huic Viro ab amico suo præfixam servandam curaverim, totum hoc, lector benigne, peto atque efflagito, ut observantiæ benevolentiaque potius, quam inanis gloriæ aucupio, acceptum referre velis. Merces quoque pretiosas BENTLEII, qui summum Critices principatum tenet, in meis adnotatiunculis non raro reperies. PORSONUS etiam, qui Bentleio unico fascis submittit, *Dawesio* suo opem auxiliumque contulit; addita-menta ex exemplari, quod mihi benevole donavit, descripta suis locis adjeci: accedunt et ejusdem alia, quasi præsidium et ornamentum *Dawesio*, quorum inspectio humanitate viri amicissimi mihi cedebat: Juveniles plerumque notæ, veruntamen PORSONI juvenis, quas extuderat, dum accrescebat potius quam adhuc adoleverat linguæ notitia.

At Vir ille amicissimus, cujus nomen cunctis pietatis officiis prosequor, ἀνεπίληπτου ἡσκηκῶς βίον, ad plures decessit. DOBRÆO majora indies et magis ardua meditati acerba fati vis intercessit. Vidimus

hunc in Græci Professoris Cathedram evectum; sed vidimus tantum; Ἰὼ βρότεια πράγματ' ἐντυχοῦντα μὲν Σκιά τις ἂν τρέψειεν· εἰ δὲ δυστυχοῖ, Βολαῖς ὑγρώσσων σπόγγος ὤλεσεν γραφήν. Quicquid sit, Numinis ter Optumi Maxumi decretis animo demisso obtemperemus. Professor ὁ μακαρίτης doctrinæ divitiis, ingenii acumine, pervicacissima in quærendo constantia, recta iudicii trutina conspicuus; in scriptis quæ in dias luminis oras prodierunt, “ubivis integerrima fides et probitas, tum factorum veritate, tum dictorum simplicitate elucent.” Hic germanus *Porsoni* alumnus, literarum in Academia nostra decus, et literatorum amor, palam exemplo, privatim consiliis culturam sanam promovebat, et publicis literarum commodis liberaliter opitulabatur.—Mortem lentis passibus appropinquantem Christiana fide communitus haud formidavit: quamvis e caduco hoc deversorio evolans ad divinum animorum concilium discessit, qui *immortali ævo summa cum pace fruuntur*; non tamen hoc domicilium omnino omnis deseruit; quicquid ex illo amavimus, quicquid mirati sumus, manet, mansurumque est in pectoribus amicorum, in fama rerum: et ejus amicitiae, quam sancte et constanter excoluimus, recordatio mihi jucundissima erit, *dum memor ipse mei, dum spiritus hos reget artus*. *Elmsleius* quoque sermonis Attici arbiter elegantissimus sui triste nobis desiderium reliquit; tamen nolim dolorem, qui infixus animo hæret, virtutibus ejus commemorandis renovare. Gratiae quoque *Gaisfordio* maximæ referantur, omnibus in confesso est, qui præ ardentissimo Græcas literas promovendi studio Platonis Codicem Clarkio-Bodleianum exactissime contulit, et omnia etiam minutissima quæque

adnotavit. Si eruditissimo et humanissimo Viro, *J. Fr. Boissonadio*, tot tantisque negotiis distento, liceat, ut operam suam in venerandæ antiquitatis membranis Parisiensibus regiis “1807 (olim 94 et 2087)” extra notatis navaret, et variantium lectionum congeriem eadem cura præstitam exinde depromeret, cum bonis omnibus summam inibit gratiam. Videntur hi Codices, quantum conjectura assequi possum, ex uno eodemque fonte derivati atque descripti; ac si *Dialogi*, *Hippias* uterque, *Io*, et *Menexenus* aut sub finem *Clarkio-Bodleiani*, aut initio *Codicis Parisiensis* superfuissent, corpus oppido quam pretiosum lectionum *Platoniarum* conficeretur.

Quod ad reculas meas attinet, paucis expediam. Scribebam non docendi studio, sed promissi reus factus, quod demum, utcunque potui, sedulo præstiti. Multis et magnis curis distento animus concidebat, torpebat manus: illa bonæ mentis soror, et sæpius contubernalis cogitata perficiendi consilium disjecit, inquam? an potius disperdidit: neque enim occupata opera, nec impedito animo res tanta suscipi potest. Nihilominus hortatoribus amicis nescio quomodo animus sese erigens telam, quam exorsus est, pertexere sustinuit. Initium a quinta sectione, utpote ad *Atticarum* venerum salubritatem perutili, jam pridem feceram; et mea proinde quantulacunque ad typographi usum exscripseram. Sed cum alii excusis ista quærerem, nusquam apparuere. Quam jacturam, mihi scilicet, non reipublicæ litterariæ, factam, nulla diligentia, quamvis summam adhibuerim, reparare potueram. Opposuit materiem fortuito potius conquisitam quam scite et affabre elaboratam festinata opera. “Quare, Lector benigne,

laboris mei, velim, faveas voto, indulgeas audaciæ." Illa vero ipsa operis denuo incepti lentitudine fiebat ut multa corrigerem, plura in melius digererem, et rei bene gerendæ succresceret uberior seges. Non gravatus essem quamplurima rescribere, et denuo cusa in ordinem magis lucidum redigere, si tempus mihi aut a pueritiæ disciplina aut ab aliis negotiis vacasset.

Reliquum unum illud est, quod plurimum me *Museo Britannico Præfecti, et Collegii S. S. et Indiv. Trinitatis* apud Cantabrigienses propensæ hac in re voluntati debere profitear. *Sociis Collegii Jesu* ibidem, propter summam animi benignitatem, vota facere nullo unquam tempore desistam: et beneficentiam "Virorum doctissimorum atque humanissimorum, quibus Typographeï nostri cura demandata est," jucunda et grata recordatione, dum vivam, complectar. Quinetiam pronum animum Reverendi et perdocti viri, *Edvardi Moises*, qui munus a Dawesio olim susceptum hodierno die tam honeste exsequitur feliciterque gubernat, gratus et memor agnosco. Est et alter, egregius sane vir, qui nostra vota pro suo in Dawesium studio humaniter promovit, et cujus laudes sua modestia opprimit.

Dabam m. Nov. MDCCCXVII.; *Wymondami* retractabam m. Maii MDCCCXXVII.

Paginas editionis primæ in margine retinui, et fidelissime expressi; et in iis citandis vocula *infra* designatis, eadem editione usus sum. Quotiescunque Appendicem in notis respicio, lectorem rogatum volo ut paginas ad hanc editionem refingat.

CODICUM ARISTOPHANIS INDEX, QUOS AD
DAWESIIUM ADHIBUI.

- A. MS. Arundelianus** penes Regiam Societatem.
Barocc. 127. omnium vetustissimus; *Ranæ* a *Bentleio*, deinde totus a *Porsono* collatus; "incipit a versu 560. *Pluti* et desinit in versu 1340. *Ranarum*."
43. "Huic *MSto*, qui recentioris manus est, nec tam multa habet scholia, desunt in *Pluto* versus a 125. ad v. 348. et in *Nubibus* a 380. ad 545." Hos ambo ad loca a *Dawesio* tentata contulit *Burgessius*.
- C. MS. Bibliothecæ Publicæ Cantabrigiæ**, extra notatus Nn. 3. 3. *Plutum* et *Nubes* complectitur.
- D, E.** Duo exempla *Pluti*, *Nubium*, et *Ranarum* in eodem volumine notato Nn. 3. 15. *ibidem*.
- F. MS. signatus** Nn. 3. 16. *Plutum* et *Nubes* continet; *ibidem*.
- H. MS. Harleianus 5725.** in Museo Britannico *Plutum* et *Nubes* continet.
- I. MS. Harleianus 5664, 6.** *ibidem*. Tres priores fabulas habet; in locis quam plurimis cum *Barocc. 127.* consentit, atque ab eo describi videtur; hanc conjecturam nuper firmavit vir amicissimus, quem vide ad *R. P.* emendationes in *Aristophanem*.
- T. MS. Harleianus 6307.** Tres priores fabulas continet. Brevi prodibit horum *MSS.* uberior descriptio.

THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON
FROM 1630 TO 1800

The first settlement in Boston was made in 1630 by a group of Puritan ministers and laymen who had fled from the Massachusetts Bay Colony. They were led by John Winthrop, who gave the settlement the name of Boston in honor of the English city of the same name. The settlement was founded on a small island in the harbor, and the first buildings were built of wood. The settlement grew rapidly, and by 1640 it had become one of the largest and most important cities in the New England colonies.

The city of Boston was the center of the American Revolution. It was here that the first shots were fired on April 19, 1775, at the Battle of Lexington. The city was occupied by British troops from 1775 to 1780, and it was during this time that the city suffered the most damage. The city was burned and looted, and many of its buildings were destroyed. The city was finally evacuated by the British in 1780, and it was then that the city began to rebuild itself. The city was rebuilt on a larger scale than before, and it became one of the most important cities in the United States.

The city of Boston has a rich and varied history. It has been a center of commerce, industry, and culture for centuries. It has been a city of firsts, and it has played a major role in the history of the United States. The city is a city of many faces, and it is a city that is always changing. The city is a city of opportunity, and it is a city that is always growing. The city is a city of hope, and it is a city that is always looking forward.

M I S C E L L A N E A
C R I T I C A

IN
SECTIONES QUINQUE
DISPERTITA.

SCRIPSIT

RICHARDUS DAWES, A.M.

COLL. EMMAN. APUD CANTABRIGIENSES
NON ITA PRIDEM SOCIUS; HODIE LUDO
LITERARIO ET GERONTOCOMIO APUD
NOVOCASTRENSES PRÆFECTUS.

CANTABRIGIÆ

TYPIS ACADEMICIS EXCUDIT J. BENTHAM.
VENEUNT APUD GUL. THURLBOURN CANTAB.
ET JOHAN. BEECROFT LOND.

MDCCLV.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

SECTION OF QUANTUM

PHYSICS

RESEARCH REPORT

NO. 100

BY

ROBERT S. SHULL

AND

FRANK J. WELLS

CHICAGO, ILLINOIS

1951

PHYSICS DEPARTMENT

UNIVERSITY OF CHICAGO

CHICAGO, ILLINOIS

1951

PHYSICS DEPARTMENT

UNIVERSITY OF CHICAGO

CHICAGO, ILLINOIS

1951

PHYSICS DEPARTMENT

UNIVERSITY OF CHICAGO

CHICAGO, ILLINOIS

1951

LECTORI

S.

At quo tuam hodie nescio quam, si diis placet, far-LECT.
raginem? Aliud scilicet dudum fecisti ut a te
expectaremus. *Miltoni Græca metaphrasis* cœpit
institui¹; cur *Miscellanea tandem Critica* exeunt?
Profecto tibi non sat commode temporibus hæc
sunt devisa. *At noli quæso, o bone, plus nimio
sævire. Olim quidem, absoluta Paradisi Amissi libri
primi versione, eruditorum genti rem haud ingratham
præstaturus mihi videbar, si illud operis incepti spe-
cimen publici juris fecissem. Verum enimvero*

Ου ταυτον ειδος εστι νυν των πραγατων².

*Metaphrasin utique pro ea qua tunc temporis polle-
bam Græci sermonis peritia conscriptam, hodie cum
jam egomet mea vineta³ cædere valeam, solæcismis
scatere comperi. Quod infortunium in cæteros itidem
quosque, qui a sæculis recentioribus Græce scribere
tentarunt, cadere dicendum est. Cujus rei, ut a meis
erroribus initium faciam, insigni exemplo esse poterit
ipsum illud quod olim exhibui versionis specimen :*

1. Vide Appendicem, pp. 623 et Fabulas Attico lepore conditas
—627., et Hor. A. P. 21. legere quam ex Anglicis bonis

2. Eur. Ion. 597. εἶδος φαί- Græcas non bonas facere maluit
νικαι τῶν editiones; vide Stanl. Damerius. Conf. Porsoni Opusc.
ad Æschyl. Agam. 1378.; nimi- p. 53., et Pr. xli. xlii.

rum ad saniolem mentem rediit, 3. Hor. Epist. II, i, 220.

DAW-
ESIIUS

ii

————— *Ζησοίτε τρισολβιοι αγροι
 Χαρματοοικητοι' φοβεραι ⁴ δ επιχαιρετ ερημοι,
 Κοσμος υποχθονιος τε' συ δ ἀδης ευρυβαθιστος
 Ηγεμον ενδεξαιο ⁵ νεηλυδα, τον γε νοημα
 Ου τοπω ουδε χρονω μετακινήτον φορεοντα.
 Αυτοτοπος ⁶ νοος εστι, και αυτοφνεσσ αρετησιν
 Ουρανον αν περιουδε μεταλλαζαι τε και ἀδην.
 Αυτοτατος δ αρ εων τιπτ αυ μελετωμι τοποιο,
 Τω μονον ουκ ισος τον υπερμεγαλυνε κεραυνος ;
 Αλλ ὠδε προεθηκεν ελευθερις απολαυσειν
 Αφθονος, αλλ ενθενδ Υψιζυγος ουποτ απειργει'
 Ωδε μεν ήσυχιοι βασιλευσομεν, αυταρ εγωγε
 Ενδοξον καν ἀδῆ οιομαι εμβασιλευειν'
 Μαλλον αν ἀδοτυρανος η ουρανοδουλος εσοιμην ⁷.

Primo utique quo verbum ζησοίτε⁸ hic donatur usus

4. Φοβερῶτατον ὃ ἐρημία Χε- νεκέσσει καταφθιμένοισι Φανάσ-
 noph. Anab. II. 154. ed. Cant. σειν.

5. Soph. Aj. 395—"Ερεβος ὧ 8. ζήσοιτε. Hujus futuri ac-
 φαεννότατον ὡς ἐμοί, "Ελεσθ', τίνα forma non comparet. Soph.
 ἔλεσθέ μ' οἰκήτορα, "Ελεσθέ μ'. Ph. 1453. χαῖρ', ὧ μέλαθρον

6. Hor. Carm. II, xvi, 19, 20. ξύμφρουρον ἐμοί, 1464. χαῖρ', ὧ
 Epist. I, xiv, 13. Cic. in Catil. Λήμνον πέδον ἀμφίαλον—ἀλλὰ
 I, xxi. Sallust. Jugurth. I, II, 3. χαιρετ', ὧ πόλις, Καὶ γὰρ "Ερεχ-

7. Eur. Ph. 514. "Αστρων ἂν θέως Eur. Hipp. 1097. Monk.
 ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς ἀντολάς, Καὶ Ἔς. "Babrii Fab. cxlix. 5. X'
 γῆς ἔνερθε, ὄνατος ὦν δρᾶσαι ἢ μεν χελιδῶν φησι, φίλτατη,
 τάδε, Τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ζωοις. Exemplum certe desidero,
 ἔχειν τυραννίδα. Troad. 1177. in quo ζωοις (in hoc scilicet ora-
 τῆς ἰσοθέου τυραννίδος. Longe tionis genere) pro formula salu-
 aliter Achilles Odyss. Λ. 488. tandi usurpetur. Verisimilius
 Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἔων θη- igitur arbitror Babrium scrip-
 τεύμεν ἄλλω 'Ανδρὶ παρ' ἀκλήρω, sisse, φίλτατη, ΧΑΙΡΟΙΣ, et syl-
 ᾧ μὴ βίωτος πολὺς εἶη, "Η πᾶσιν labam priorem του ζωοις ex ver-

Græci sermonis ingenio adversatur. Neque enim ^{LECT.} futurum istius formæ, quod tamen ante me nemo quod sciam observavit, optanti unquam tribuitur⁹. Sed neque istius familiæ quidquam apud scriptores Græcos valedicendi notionem sortitur. Quod autem dixerit poeta Romanus, vivite sylvæ¹⁰; nihili plane est. Deinde, voculam αν cum verbo περιουδε conjungi vetat Græcorum scriptorum consuetudo. Nec vero eam ad infinitum μεταλλαζαι nisi sensu prorsus alieno rettuleris. Tertio, verbum αυτοτατος utpote ab Aristophane¹¹ licentia comica confictum hujusmodi Poematis metaphrasi parum convenit. Quod autem ⁱⁱⁱ adhuc gravius est, quæ ei ab Aristophane notio tribuitur ab hujus orationis indole plus nimio abhorret: aliud utique est cui æquipollet Plautinum ipsissimus, aliud quod in hunc locum cadit, idem. Atque hunc quidem sensum ne ipsi quidem Comico nisi articuli ope forma superlativa donare licuisset. Nempe qua ratione ab αυτος ipse confingitur αυτοτατος ipsissimus, eadem plane ab ὁ αυτος idem¹² confieri oporteret ὁ αυτοτατος, si ita vis, maxime-idem. Quarto, vitiosa est loquendi ratio τιπτ αν μελετησι. Oportet vero τιπτ αν. Qua de re vide pag. 207 (387). Quinto, futurum απολασσαν nullum est: neque enim nisi forma

su præcedenti irrepsisse, errore librariis familiarissimo." ΤΥΡ-
 WHITT. p. 37. Meminisse libet
 Plutarch. Vit. Alexandri p. 701.
 D. E. ἐκαλεῖτο δὲ Σφίρης· ἐπεὶ δὲ
 κατ' Ἰνδικὴν γλῶτταν τῷ ΚΑΛ'Ε
 προσαγορεύων ἀντὶ τοῦ ΧΑ'ΙΡΕΙΝ
 ταῦς ἐτυυχασόντας ἠσπάζετο,

Καλανός ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὀνο-
 μάσθη.

9. Vide infra p. 168.

10. Virg. Æn. III, 493.

11. Plut. 83. Χρ. ἐκεῖνος αὐτός;

Πλ. αὐτότατος. Conf. Kusterum
 apud R. P. ad l.

12. Vide infra ad pp. 221. 658.

DAW-
ESIUS *media dicitur απολαυσισθαι; quanquam aoristus tamen
activus απελαυσα passim reperitur, medius vero απε-
λαυσαμην nusquam extet.*

Aristoph. Av. 177.

ΑΠΟΛΛΥΣΟΜΑΙ τι¹³ γει διαστραφήσομαι.

13. "Vulgo deest τι, quod conjecit supplendum Kusterus; idem tamen hujus conjecturae laudem imminuit, alia subjungenda, in quam se propensiores significavit, γάρ scilicet pro γ', cum illud τι clare exhibet editio Aldina." RICARDUS PORSONUS ad R. D. "et ita ex Veneta edidit Berglerus." Idem apud P. P. Dobræum. Equit. 175. Εὐδαιμονήσω γ', εἰ διαστραφήσομαι. Istud γε etiam haud exiguo ad sensum discrimine, ad numeros maximo; Atticis enim non licuit γε post jusjurandum continuo ponere, nullo alio vocabulo interjecto: Eccles. 735. Νῆ Δία, μέλαινά γ', οὐδ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον, ut crebro cum amicos, tum lectores monuit R. P.; conf. Censur. Crit. (March, 1805. p. 234.), ad Hec. 399. Ph. 1638. Advers. p. 33. I. 'ΑΠΟΛΛΥΣΟΜΑΙ· 'Απολαύσομαι κάλλιον ἢ ἀπολαύσω, inquit Thomas Magister Vascosani; Plato Phædr. p. 234. Α. ἀπολαύσονται. Xenoph. Mem. II. ii. 4. ἐπει τούτων γε τῶν ἀπολυσόντων μεσταὶ μὲν κί οδοί, μεστά δὲ οἰκήματα. ἀπο-

λυόντων correxit nescio quis in margine exemplaris Herodoti Larcheriani Vol. II. p. 446. ab amico obiter inspecti; sed vide Addend. ad p. 140. col. 1. l. 18. Isocratis Ep. ad Jasonis filios p. 603. l. penult. καὶ τούτων ἀπολαύσεσθαι προσδοκῶσι. Demosth. de Contribut. p. 171, 23. ἀπολαύσειν Reiskius; sed vulgata ἀπολαύων retinenda. Eur. Iph. T. 526. 'Απέλαυσα. sed in Aristoph. Av. 1358. ἀπελαυσάμην e Reiskio tacite edidit Brunckius; ἀπέλαυσα γάρ, νῆ τὸν Δι',—editions veteres; ἀπέλαυσα γάρ ἂν, νῆ τὸν Δι', cod. RAV., lege igitur, ἀπέλαυσά γ' ἂν, νῆ τὸν Δι',—Demosth. adv. Olympiodor. p. 1279. Bekker. καὶ τῆς κοινωρίας τῆς πρὸς τούτον ταῦτ' ἐγὼ ἀπέλαυσα. Inscriptio juxta Sphingem Ægyptiacam reperta l. 9, 10. ΑΠΕΛΛΥ-ΞΕ Aristoph. Plut. 1233. τί γὰρ ἄλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι—conf. P. P. D. Addend. p. (122). Thucyd. II, 53. ἀπολαῦσαι. Aristophon in Pythagorista apud Athen. VI, p. 238. C. ἀπολαύσαι θύμων Λαχάωνων τε. II. 'ΑΙΣΟΜΑΙ· Aris-

toph. Vesp. 1231. ἕτερον ᾄσομαι. 1244. κἄτ' ᾄσεται. sed vide infra ad pp. 534, 5. Valck. ad Ph. 1651. Markl. ad Suppl. 932 (942. Ox.), qui in altera editione se sprete Dawesiani decreti pœnas dedisse callide dissimulat. Pind. Ol. xiii, 1—Τρισολυμπιονικίαν ἱπαινίων Οἶκον, ἄμερον ἀστοῖς, Ξένοισι δὲ θεράποντα, γνήσομαι τὴν ὀλβίαν Κόρινθον, Lege, θεράπειαν, ἌΙΣΟΜΑΙ τὰν ὀ. K.,—et vide Athen. xiii, p. 574. F. Pac. 1279. ἀλλὰ τί δῆτ' ᾄδῶ; Plato de Legg. viii, p. 829. D. μηδέ τινα τολμᾶν ᾄδειν ἀδόκιμον μῦθον, μὴ κρινάντων τῶν νομοφυλάκων, μηδ' ἂν ἠδῶν ἢ τῶν Θαμύρον τε καὶ Ὀρφεῶν ὕμνων. Pac. 1303. ὄσ' ἦσας. Nub. 1375. Ὁ δ' εὐθύς ἦσ' Εὐριπίδου ῥῆσιν τιν' — Pac. 1296. ᾄσον, πρὶν εἰσιέναι, τι. Eq. 405. ᾄσαιμι γὰρ τότ' ἂν μόνον. An. 489. ὅπῃταν νόμον ὄρθριον ᾄσῃ. 408. Βακχίβακχον ᾄσαι. III. ἌΚΟῦΣΟΜΑΙ. G. Lecarpentus p. 56. Ἀκούσομαι δεῖ γράφειν τὸν μέλλοντα κατ' Ἀγτικούς, καὶ οὐκ ἀκούσω, [ὥσπερ δὴ καὶ θρύψομαι, καὶ ἀποκρύψομαι, οὐ μὴν δὲ θρύψω καὶ ἀποκρύψω.] “—Ακούσομαι ἀκούσεσθαι quorumvis erant Græcorum in usu; futurum activum ἀκούσω· ἀκούσειν· veteribus erat inusitatum.” Valck. in Phalaridea, XXII.; conf. R. P. Advers. p. 130. (Opusc.

p. 33.) Archilochus Herodiani a LECT. Porsono in PREEF. citatus, Λεωφίλῳ δὲ πάντα κῆται, Λεωφίλῳ δ' ἄκουε. Sic Codices Havniensis et Marcianus; Λεωφίλος δ' ἄκουε, Parisiensis uterque; Λεωφίλον δ' ἀκούεται Porsonus; Λ. ἀκούσεται Elmsleius. Conf. Æschyl. Septheb. 196. Pers. 712. Eum. 306. 626. Eur. Heracl. 999. Aristoph. Equit. 456. Aristoph. Ach. 321. Δικ. Οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐδ' ἀκούσεσθ' ἔτερόν, ὃ ἕχαρητῆσαι. Tyrwhitt. Conj. p. 42. Thesm. 1178 (1167). scribendum ἀκούσητ' Elmsl. in Addend. ad Ach. 295. Vide Hotib. ad l., et Reisk. Conject. p. 210. Lex. Sangerm. p. 372, 14. Ἀκουσέτην Σοφοκλῆς ἔφη Ἀκούσεσθαι δὲ Ἀριστοφάνης. “Sed ibid. p. 369, 13. Ἀκουσεῖων: ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Unde forsitan legendum Ἀκουσεῖων.” DOBBEUS in Addend. ad Thesm. l. c. Nihil verius. [Hippocratis ὈΡΚΟΣ, Ἄ δὲ ἂν ἐν θεραπείῃ ἢ ἴδω, ἢ ἀκούσω—dk. formæ subjunctivæ.] Thucyd. i, 140. ὡς φόβῳ καὶ τοῦτο ὑπακούσοντες. sed ὑπακούσαντες Codices. et ibid. 143. ὑπακούσεσθε. Demosth. adv. Aristogit. p. 493. Lambin. = p. 795, 15, 16. Reisk. εἰ τοίνυν ἀκούσετε [καὶ Bekker.] τὰς βλασφημίας, ἃς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιῶν καθ' ἡμῶν ἔλεγεν, ἔτι μᾶλλον ἂν αὐτὸν μισήσαιτε, καὶ δικαίως ἀκούσαιτε

DAW-
ESIUS *Plut.* 236.

Αγαθον γαρ ΑΠΕΛΛΑΥΣ ουδεν αυτου πωποτε*

Similiter a verbis ἄδω, ἀκουω, *usurpantur* ἄσομαι, ἀκουσομαι; ἤσα, ἤκουσα. *At* ἄσω, ἀκουσω *non sunt nisi aoristi subjunctivi*; ἤσαμην *autem et* ἤκουσαμην *plane nihili. Eandem et alia analogiam haud pauca sequuntur. Nec vero futurum verbo* προεθηκεν *com- mode subjungi potest. Sexto, praesenti* ἀπειργει *usus hic tribuitur neutiquam defendendus. Neque enim Homericum illius in Notis laudati,*

iv 14 *Ἡ ρ αὐτις πολέμος τε κακός και φυλοπις αἰνη

Reiskius, et e Codice Antverp. Bekker. Leptin. p. 113. F. A. Wolf. = p. 557. Bekker. οὐτ' ἐνεχθεὶς αὐτοῖς ἄλλος οὐδεὶς ἀντιδοῦναι' οἷς οὐκ ἀκουστέον, ἂν ἐναντία τόλμῃ λέγειν. Lege, 'ΩΣ οὐκ ἄκ. Aj. 1141. σὺ δ' ἀντάκουσον probabiliter suggestit doctissimus Aristotelei libri interpres p. 201. *Æschyl. Eum. 198. "Αναξ "Απολλον, ἀντάκουσον ἐν μέρει" vide (Ed. Tyr. 544. Eur. Suppl. 569. Sed medelam expectat Æschyl. Agam. 1406. καὶ τήνδ' ἀκούσεις ὀρκίων ἐμῶν θέμιν' Nub. 1005. repone ex MS. Brunckii ἀποθρέξει.*

14. Ἡ ρ' αὐτις—Hoc interrogative efferendum, *nunquid rursus erit bellum, an turpiter pacem statuet?* non ut vulgo, *aut bellum erit aut pax.* Ἡ ρὰ num, *nunquid,* ut mox v. 93. Ἡ ρὰ νύ μοι

τι πίθοιο, RICARDUS BENTLEIUS. Qui lectionem edd. non odit, amet perditte vaticinium illud ridiculum Tiresiæ, (Hor. Sermon. II, v, 59.) *O Laërtide, quicquid dicam, aut erit, aut non: Divinare etenim magnus mihi donat Apollo.*—Ubi ex codicibus duobus, *mihī magnus, et tertio, donavit, præbente, eruit olim Vir perdoctus, —O Laërtiade, quicquid dicam, aut erit aut non Divinare mihī magnus donavit Apollo. Ovid. Met. I, 391. Aut fallax, ait, est solertia nobis, Aut pia sunt, nullumque nefas oracula suadent. Marklandum in Epistolas ad Brutum p. 349. explosas vulgatum sequi, profecto mirum. Meminisse libet Torrentii verbum dico BENTLEIO juveni placuisse, ut patet e *Prælect. Boyleiana III. 104.**

Εσσεται, η φιλοτητα μετ αμφοτεροισι ΤΙΘΗΣΙ
 Ζευς, ὅς τ ανθρώπων¹⁵ ταμης πολεμοιο τετυκται,

LECT.

ea est indoles ut verbum τιθησι, uti olim mihi visum est, futuri loco usurpetur. Valet utique φιλοτητα τιθησι quod Anglice dicimus is bringing about a peace¹⁶. Hunc autem qualemcunque errorem cum eruditorum plerorumque omnium doctrinæ, tum præcipue cujusdam auctoritati¹⁷ acceptum refero, a quo hujusmodi aliosque haud paucos barbarismos elegantiarum nomine insignire didiceram. Septimo, μλλον αν εσοιμην locutio est Græcis ignota. Futurum utique formæ optativæ nihilo rectius cum particula αν conjungitur¹⁸, quam optanti tribuitur. Adi autem sis pag. 103 (168)¹⁹. Vocem porro ἀδης, (accuratius αῖδης²⁰, nam Iones dicunt αἰιδης) quæ locum hic

15. Non placent duo illi genitivi. Unus Harleianus, Ζευς ὅστ' ἄνθρώποις—atque eadem varietas Π. T. 224. R. B.

16. Æschyl. P. V. 846. Ἐνταῦθα δὴ σε Ζευς τίθησιν ἔμφρονα.

17. Fortasse, Antonio Blackwall; vide (*Sacred Classics defended and illustrated*, Vol. 1. pp. 83. 100.) ed. nov. Jacobus Tate.

18. Philetærus Athenæi vii, 280. C, D. Εἰς αὔρων δὲ μηδὲ φροντίζειν, τί ἂν Ἔσται Grotius; εἴη legendum conjecit Walpole.

19. Æschyl. Agam. 589. γυναικα πιστήν δ' ἐν ἑόμοις εὔροι

μολών. vide Blomfield. ad l. Soph. Aj. 550. ὦ παῖ, γένοιο πατρός εὐτυχέστερος. 821. ποῦ Τεύκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι. *Elmsleius in Mus. Crit.* N°. iii. pp. 366, 7. Cæd. Col. 421. Ἄλλ' οἱ θεοὶ σφι μήτε τὴν πεπρωμένην Ἐριν κατασβέσειεν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος Αἰτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι. Eur. Ph. 586. μήποτ', ὃ τέκνον, κλέος Τοῖόνδε σοὶ γένοιθ' ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν.

20. ἈΦΙΔΗΣ — Ἀΐδης — Ἄιδης sed vide R. P. ad Eur. Suppl. 75. in Advss. p. 227. et ad Hec. 1010. et infra pp. 245.

513. Soph. Aj. 517. *Musgr.* ἀλλ' ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με Καθεῖλεν

DAW-
ESIUS

quater denotat, perperam toties adhiberi non jam de plano assevero; id vero a scriptorum vere Græcorum nemine unquam factum esse mihi persuasum est. Illud denique non immerito reprehenderis, quod verba hic occurrant analogiam partim Atticam partim Ionicam referentia. Diversas utique Græciæ dialectos neminem unquam serio confudisse crediderim, nisi qui nullam accurate intellexerit²¹. Cujus rei argumento est quod apud Aristophanem legitur Pac. 928.

TP. Τι δαι²² δοκει σοι δητα των λοιπων; XO. OWI.

“Αἰδὼν θανασίμους οἰκήτορας.
“ Sic Euripides—λαὸς οἰκήτωρ
θεοῦ, Androm. 1092.”

21. Append. p. 632. “ Qui existimant Homerum dialectos pro re et occasione immiscuisse, non cogitant, quod tamen verum esse videtur, dialectos nihil aliud esse nisi unius et ejusdem linguæ mutationes inter progrediendum a rudibus suis principiis ad elegantiam factas. Græcam linguam antiquissimam putem a vetere Æolica haud ita diversam fuisse; et linguam Græciæ, florente Æolica, ut postea vocabatur, nondum illo dialectorum discrimine insignitam; itaque nondum nomina Αἰολίδος, Ιαῶος, Αἰθιδος, innovuisse; verum hasce dialectos ab antiquissima lingua, et deinde adeo ab Æolica, profectas et va-

riatas, tot esse mutationum et progressionis indicia, quot loquendi characteras constituent. In dialectorum progressionem quæque superior dialectus sequuntur principia continebat. Namque linguarum innovationes, quæ deinceps ita valerent, ut majores characteras sive dialectos facerent, non subito factæ sunt. Verum enim dum nova aliqua usu veniant, multa vetera nondum exolescunt: nec fieri potuit quin multa adeo necessitudinem haberent etiam in plurimis diversissimæ dialecti. Quot Æolicæ cum Ionica, quot Ionicæ cum vetere Attica sunt communia?” BURGESS. PR. XIX—XXI.; conf. Quintil. VIII, iii, 59, 60.

22. “ τὶ δὴ Ald. Kuster. et Junt. 1. τῶ δὴ Junt. 2.” R. P. et P. P. D.

TP. OWI. XO. Ναί μα Δι. TP. Αλλά τουτο γ εστ LECT.
ΙΩΝΙΚΟΝ

*Το ῥήμα γ²³. XO. Επιτηδες γ, ἰν εν τρηκκλησια

v

23. Dele istud ineptum γέ, et γε ex Iph. Aul. 1141. πάντ' οἶδα, corrige partim e codice RAN. και πεπύσμεθ' ἄν μέλλης με δρᾶν. partim e Reiskio; τὸ ῥῆμ'. XO. R. P.—ἂ σὺ μέλλεις με δρᾶν. 'Επιτηδές γ' ἰν', ἰὰν ἐν τῇ 'κκλη- Elmsleius in *Censur. Trimest.* σία, 'Ὡς χρη' πολεμεῖν ΔΕΓΗε τις, (Q. Rev. No. XIV. p. 458.) οἱ καθήμενοι—Voculae γε et τε Hec. 242. ΟΔ. Οἶδ' οὐ γὰρ ἄκραε utcumque *nigæ videantur, tamen καρδίας ἔψασέ μου.* 244. ΟΔ. seria ducent in mala, ubi fuerint Μεμνήμεθ' εἰς κίνδυνον ἐλθόντες neglectæ: Eur. Alcest. 662. ed. μέγαν. 1. De transitione a singu- Wakef. Κάγώ τ' ἂν ἔζων, χ' ἦδε λари ad pluralem vide Soph. Ant. τὸν λοιπὸν χρόνον,—sed Pierso- 1194, 5. Ph. 497—9. Eur. Hec. num ad Mæc. p. 149. versum ab 277, 8. Or. 910. Ph. 982. αὐτὸς Etymol. Mag. 413. l. 8. citatum, δ' ἐν ὠραίῳ γὰρ ἴσταμαι βίῳ. κάγώ γ' ἂν ἔζην, και σὺ τὸν λοι- ἔσταμεν "Flor. A. 10. 2. Vict." πὸν χρόνον pro illo incuria vendi- *Matthiæ* Iph. T. 78. Troad. 897. tantem W. secutus est, et ἔζην pro Aristoph. *Lys.* 516, 7. Herodot. ἔζων, *Piersono* suadente, tanquam VII, 203.: 2. et a plurali ad singu- rariorem formam prætulit; quod larem; R. P. ΡΕΡΕ. P. xli. Med. si aliis vocibus hodierno die nobis 222. Hipp. 79. Ar. Vesp. 565, 6. ferme peregrinis idem accidisset, Herodot. I, 195. 197. Plato. Pro- vocabula sermoni propiora fie- tag. p. 345. D. 5. οὐ γὰρ οὕτως rent sua vice prorsus incognita. ἀπαίδεντος ἦν Σιμωνίδης, ὥστε Versus scilicet apud Etymologum est 302. editionis Wakef., τούτους φάσαι ἐπαινεῖν, ὃς ἂν in quo γε suum locum occupat, ἐκὼν μηδὲν κακὸν ποιῆ. Vide *Heindorf.* ad Gorg. §. 75. Phædo. et in v. 662. τε apte inserta vim §. 17. Protag. §. 28. Ferrara hujus variatæ constructionis ex- claram retinet. Particulam hanc emplæ, sed ab hoc loco aliena, præclare restituit Sophocli Ant. attigit *Bentleius* in Præf. ad 456. Οὐ γάρ τι νῦν ΤΕ κάχθές,— Dissert. de Phalarid. P. lxxi. [Edinb. Rev. No. XIV. 306.] Virg. *Æn.* III, 83. Jungimus hos- corrigit etiam τοῦτο—φανῆ [Tr. pitio dextras, et tecta subimus. 251. Ζεὺς ὄτου πράκτωρ φανῆ.] *Templa dei saxo venerabatur structa* Adverss. 171. Furcillis expulit

(Ὡς χρῆν πολεμειν λεγει τις;) οἱ καθημενοι
Υπο του δεους λεγωσ ΙΩΝΙΚΩΣ, OWI.

Nimirum cum Chorus OWI (unde Latinorum ovīs) protulerit, objicit Trygæus vocem istam esse Ionicam: Chorus autem ita respondet, ut consulto joci solius causa eam a se usurpatam suggerat. Unde colligo Ionicum OWI homini Attico serio adhibere non licuisse. Alioqui enim objectioni a Trygæo allatæ nullus fuisset locus. Hæc autem de meis tam ingenue dicta (neque enim eorum quidquam ab alio quovis objectum cognovi) facient opinor ut quotiescunque a viris eruditissimis dissentiam, atque eorum itidem (verbo absit invidia) errores coarguam; id non jam de eorum

vetusto; veneramur R. B. Personarum etiam mutationem nunquam librariis imputandam censeo; Demosth. adv. Euerg. et Mnesib. p. 1150. Reisk. = 1255. Bekker. εἴνευ γὰρ ἡ θύρα ἀνεφωγμένη, ὡς ἦλθεν ὁ Θεόφημος, καὶ ἔτι ἡμελλεν εἰσιέναι καὶ ἐπεπύσμην αὐτὸν ὅτι οὐκ εἶη γεγαμηκώς. εἰσίοντος δὲ μου—lege et distingue,—καὶ ἔτι ἡμελλον εἰσιέναι, καὶ ἐπεπύσμην—. In Œd. Col. 1634. lege, τελεῖν δ' ὅσ' ἂν Μέλλης φρονεῖν εὖ ἐνμύροντ' αὐταῖς αἰεὶ. 1773. ὀράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὅπως ἂν Μέλλω πράσσειν—Æschyl. Agam. 983. μέλοι δὲ τοι σοὶ τῶν περ ἂν μέλλης τελεῖν. Tr. 285. χωροῦσι [ἤκουσι R. P. ad Or. 1645.] πρὸς σε ταυ-

τα γὰρ πόσις θ' ὁ σὸς Ἐφεῖτ', ἐγὼ δὲ, πιστὸς ὦν κείνῳ, τελεῶ. τε MS. Harl. Or. 73. κασίγνητός θ' ὁ σός. R. P.; vide Markland. ad Suppl. 1181 = 1191. Il. E. 878. Σοὶ τ' ἐπιπέιθονται, καὶ δεδμήμεσθα Φέκαστος. Σοὶ γ' MS. Harl. Soph. Œd. Col. 1109. Δυσμόρου γε δύσμορα optime ΤΥΡΩΗΠΤΥΣ, quem tacite sequitur Brunckius. Vide R. P. ad Aj. 1087=1068. Ut vero "hujus effectus perceptio ex usu diuturno Græci sermonis, ex diligenti lectione, ex attenta meditatione pendeat," e cathedra sedulo nos monuit summus Prælector. — Xenoph. Hellen. p. 263. l. 37. εἰάν μὴ ἀφῶσι τὴν ἐκκλησίαν,—Lege, τὴν κλήσιν.

laudibus derogandi, sed veræ eruditionis excolendæ studio unice fieri videatur. LECT.

At quidni *Metaphrasin* pro accuratiori quam hodie præ te fers linguæ præstantissimæ cognitione refingendam in te recipias? *Reciperem sane, ni otium, quo non ita abunde utor, in emaculandis veterum poetarum operibus magis e re literaria mihi viderer conlocaturus. Immo recepturum me polliceor, si eruditorum gentem mecum non itidem sentire intellexero. Sciendum est utique, si cujus forte id scire intersit, poetarum me Atticorum, uti et Homeri Pindarique editionem moliri; ab Aristophane, cujus unius in scriptis loca ut minimum bis *mille emendaturus mihi videor, brevi exorsurum.* vi *Ea autem in provincia administranda quid tandem a me fas sit expectare, τειρησιω utentur eruditi subjectis studiorum meorum primitiis. Nostras porro qualescunque curas alia itidem emendationum supellectile quam suppeditarunt cum viri doctissimi tum præcipue Scaliger alter, lucidissimum illud cæli literarii decus²⁴; pro judicii certe nostri modulo exornandas curabimus.*

Expectabunt fortasse nonnulli, ut Miscellaneorum Criticorum auctor ipsam Critices virtutem contra convitia a quibusdam hominibus jactari solita defensum eam. Ii vero mihi ignoscant velim, si otium forte meum pluris æstimem, quam quod istiusmodi homini-

24. *Hor. Carm. Sæc. 2.* Hujus etiam posterî, ut te et τὸν πάνυ emendationes calci ed. Lugd. *Spanhemium*, geminos hujus ævi Bat. 1624. subjectas reperiet Dioscuros, lucida Literarum lector. "Sciunt enim omnes, sidera, semper prædicaverim, qui me norunt; et, si vitam mihi semper veneratus sim." *Grævio Deus O. M. prorogaverit, scient BENTLEIUS, p. 98.*

DAW-
ESIUS

bus, præsertim cum Latine scribam, impendendum censeam. Immo pergant festiva capita, ingenii quo destituuntur loco, frontis qua egregie pollent perfrictæ ope niti; pergant quas beata stoliditatis, malignitatis, atque invidiæ conjuratio abunde suggerit ineptias apud imperitos suique adeo similes deblaterare: pergant literarum humaniorum contemptum præ se ferendo ignorantia suæ velum obtendere conari: pergant divinam quam vocat præstantissimus Casaubonus Criticen²⁵, quibus solis possunt, convitiis cohonestare. Cum vero noster qualis qualis libellus in emendationibus potissimum versetur, ipsi emendatoris provinciæ, quam infra primum quem in arte critica locum obtinere debet, ab eruditis *quibusdam deprimi video; honorem suum atque ordinem vindicare aggrediar. Nempe in critica palæstra palmarium esse volunt scripta supposititia a genuinis dignoscere, primasque adeo non jam emendationum scriptori, sed antisophistæ²⁶ deferunt. Verum enim-

25. "Isti sunt, partim Democriti populares et Arcades βαλανηφάγοι, partim vitiligatores literas perverse docti, divinæ Critices (legitimam intelligo, non istam volvivagam, et, ut loquitur Tertullianus, passivam) hostes et contemptores; quorum fatuitatem aut κακότητιαν tot locis magnus Galenus tam acriter est insectatus." CASAUBONUS *ad Lectorem Athenæi*. "Ipse quoque Casaubonus aliquando commentarii de Critica et Criticis spem

fecit, aliis deinde laboribus interceptam. Vide ep. ejus 211. et 266. et Mericum Casaub. in pietate adversus paterni nominis hostes. p. 161." *Casauboniana*, p. 249.

26. "Fuit olim præcipua provincia criticorum, qua imprimis se commendabant, ut non tantum de omni genere scriptorum judicarent, variasque monstrarent virtutes et vitia, sed etiam unumquodque eorum proprio auctori assignarent." BENTLEIUS in dis-

vero satis festinanter ac temere hoc fieri videtur. **LEGT.**
 Quippe ad antisophistæ provinciam exornandam nil
 quidquam requiritur, nisi quod emendatori perinde
 sit necessarium. At quæ in hujus munere præcipuam
 partem constituunt, illi sine incommodo deesse pote-
 runt. Quid enim? Unam locorum classem adversus
 germanicam loquendi normam; alteram adversus inde-
 bitatæ historiæ fidem peccare; tertiam auctorem
 suam recte ratiocinandi imperitum arguere; quartam
 denique, si in pseudo-poetæ scriptis verseris, legibus
 prosoediacis adversari extra omnem controversiæ
 aleam posuisti. *Euge! Antisophistæ manus laute*

sertatione immortalis de Phala-
 ride, p. 9 = p. 4. *Lenep.* Et si
 fortunas suas, qui loca depravata
 tam nullo molimine expediat,
 merito ac jure laudat; quicun-
 que tamen censendi judicandique
 munus ita sustinet, ut vera a
 falsis et supposititiis discernat,
 fraudes suis vestigiis odoretur et
 demonstret, illum πολλῆς κείρας
 τελευταῖον ἐπιγέννημα attigisse
 prædicant eruditi; et qui illam
BENTLEII ἀγχινοίαν hac in pa-
 læstra imitari certatim contem-
 dunt, omnes eandem assequi des-
 perant. Verba autem, quibus ad
 deterendas summi Critici laudes
 abutitur *Davesius*, acerrimæ in
 Aristarchum nostrum et inimi-
 citiis incensæ contentioni jure
 tribuamus; et *Ruhnkenio*, qui
 in Græciæ Latiique monumentis
 habitare solebat, mitem aurem

accommodemus; "Omne critici
 officium tribus partibus absolvi
 constat, vel obscuris illustrandis,
 vel corrigendis pravis, vel sin-
 ceris ab adulterinis discernendis.
 Ultimum munus ut nobilissimum,
 ita difficillimum semper existi-
 matum est; quo nemo fungi cum
 aliqua laude possit, nisi acerrimam,
 quam a natura nactus sit,
 judicandi facultatem assidua ve-
 terum Auctorum lectione sub-
 egerit." *Ep. Cr.* 1, p. 4. Recte
 quoque *Schraderus*, quem hæc
 ipsa ars nobilitavit, eandem Cri-
 tices partem unam esse omnium
 difficillimam pronunciavit. "Nam
 cum tota constet ex variis studiis
 et artibus, in quibus singulis ex-
 cellere difficile est, tum in hac
 præsertim sagacitas, et quædam
 divinatio, nec mediocris prudentia
 requiruntur." *Emendat.* p. 200.

DAW-
ESIUS
— *administrasti: nisi forte quis usque adeo incommodus
atque importunus reperiatur, ut aliqua insuper τεκμη-
ρια poscat, quibus sophistarum et librariorum, ut cri-
ticorum mittam, flagitia internosci possint. At enim
quam arduum insuper restet emendatori opus, mille
argumentorum instar esse poterunt inconditæ erudi-
torum complurium conjecturæ, quos tamen ipsi vitio-
rum indoli commonstrandæ pares fuisse constet.
Unum Kusterum in Notis ad Aristophanem videre
est metrum claudicans centies crepantem, cum tamen
viii tot locorum ne * in uno quidem Viro Cl. conjectura
feliciter cesserit. Ut de hac provincia non immerito
quis hodie dixerit, quod olim de κωμφοδοδιδασκαλιᾷ
Aristophanes*

— είναι χαλεπωτατον εργον ἀπαντων
Πολλων γαρ δε πειρασαντων αυτην ολιγοις χαρισασθαι, ²⁷

27. Equit. 513. Vide R. P. sequar; ut sibi quisvis Speret
apud P. P. D. ad l. Herodot. I, idem; sudet multum, frustra que
9. μή φοβεῦ μήτε ἐμὲ, ὡς σίῳ πει- labore Ausus idem. Similiter
ρώμενος λέγω λόγον τόνδε. Æn. "Lucian. in Πῶς δεῖ ἱστορίαν
IV, 533. rursusne procos inrisa συγγράφειν [II, 13.]. Καὶ τοί-
prios Experiar? Sprat. Hist. νη ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ
Soc. Reg. p. 124. Whoever will τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολ-
make a right and fortunate court- λούς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαι-
ship to Nature, he cannot enter- το. MSS. ἐραστάς." R. B., qui
prise, or attempt too much. Iso- alicubi apud Scholiasten Aristo-
crates in Panathen. II, p. 182. ed. phanis ἐραστάς pro ἐργάτας re-
Battie. ἀλλὰ, ὡς ἀπαντες μὲν posuit. VALCK. ad Ph. 1637. "In
ἂν ἐλπίσειαν, ἢ βουληθεῖεν, οὐ- hac etiam arte (critica) nihil
δεῖς δ' ἂν ὀνηθεῖη ῥαδίως, πλὴν-
των ποιεῖν ἰθελόντων, καὶ σφόδρα-
προσεχόντων τὸν νοῦν. Hor. A. P. quam difficiliter, quam id, quod se dic-
240. Ex noto fictum carmen- tuos fuisse omnes putant, post-
quam audierunt." Drydenus nos-
tras (in his ded. pr. to Juvenal,

esse rem omnium difficillimam : quippe quam multi LECT.
 cum jam ambierint, paucis tamen gratificatam esse. —
*Et criticorum profecto hoc nomine infelicitum, serio
 mihi sum gratulaturus, si numerum jam satis super-
 que amplum non adauxisse me cognovero.*

P. XIV.);—when you have fi- cannot but acknowledge, that it is
 nish'd all, and it appears in its the Perfect Work of Art and Na-
 full Lustre, when the Diamond is ture : and every one will be so
 not only found, but the roughness vain, to think he himself could
 smooth'd, when it is cut into a have perform'd the like, till he
 Form, and set in Gold, then we attempts it.

CORRIGENDA.

- P. xiii*. l. penult. corrige, Apud nostrates, et P. xiv*. l. 2. lege,
 enititur, sunt-quos
 P. xx*. Ordina sic ; Ed. Kuster. et Ed. Basil.
 146. &c. P. 267. l. 12. &c.
 P. xxvii*. l. 20. deferuntur.
 P. xxix*. col. 2. l. 21. corrige, ἀλλ'
 P. xxxv*. l. 5. corrige, præeunti

SECTIONUM TITULI.

- I. EMENDATIONES selectæ in Terentianum Maurum, p. 1.
 - II. Oxoniensium Pindari editorum desideratæ ἀκριβείας specimen, p. 33 = 62.
 - III. Vera sermonis Græci enunciatio. Futurorum Atticorum ab Ionicis variantium analogia et consilium. Diversus modorum subjunctivi et optativi usus. Errores a nupero Callimachi editore in syllabica quarundam vocum quantitate admissi. Emendationes in Callimachum, p. 69 = 109.
 - IV. Consonantis sive adspirationis VAU, prout in sermone Homérico obtinebat, virtutis cum prosoediacæ tum analogicæ specimen, p. 110 = 177.
 - V. Ictuum sive accentuum ratio a poetis Atticis servata. Emendationes selectæ in singulas Aristophanis fabulas. Emendantur in transcursu Euripides, Sophocles, Æschylus, p. 188 = 353.
- APPENDIX, p. 617.

SECTIO I.

Emendationes selectæ in Terentianum Maurum.

TERENTIANO usu venisse comperimus, ut fortunam ^{SECT.}
Hesychianæ quam maxime gemellam fuerit ex- ^{1.}
pertus¹. Tantum non adeo totus uterque intercudit,
ut unicum utriusque exemplar aliquando superfuerit.
Neque igitur mirari subest illius perinde atque hujus
reliquias mendis haud levibus scaterere. Quod si in
Hesychio longe major quam pro majori etiam mole
locorum corruptorum numerus conspiciatur, id vero
exinde contigisse censendum est, quod a multis jam
sæculis sermonis Romani longe majore quam Græci
peritia usi sint non solum librarii sed et humaniores
plerique omnes. Fecit quidem eruditorum cura ut
in Hesychio ingens mendorum cumulus partem haud
exiguam decreverit: fecit itidem ut Terentianus
haud paulo emaculatiores evaserit. Sed necdum tamen
perfectit, quin restet adhuc in utroque satis superque
ampla materies, in qua se exercere possit Criticorum
genti quicquid est ingenii. Eos ad utramque Spartam
adornandam * studiorum suorum aliquantulum certe
conlaturus speramus. Interim vero libet et nobis, 2
qualicumque successu in re critica versatis, eorum

1. *Hesychii* Codex unicus adhuc superest in Bibliotheca Marciana Venetiis adservatus, ad quem summa cum religione, ut mihi quidem videtur, editionem Albertinam exegit, veteris scripturæ quantumvis perversæ vestigia bona fide eruit, et curas suas

magno literarum emolumento in lucem protulit *N. Schovius, Lipsiæ* 1792. Utinam quispiam hodie rem litterariam locupletaret isto Mauri codice olim Bobii in Cœnobio, ex quo affluxit Editio prima.

SECT. quæ in Terentiano haud plane pœnitenda videmur
 I. occupasse, partem hic aliquam secernendam curare.
 Edit. Sanctand. 1584. 2 pag. 16. l. 9. [= v. 282. ed.
 L. Santenii.]

Addita styli sublevaret siccioris tædium]

Circumfertur hæc linea plane ἀμερὸς versus trochaici loco. Quicquid autem vitii hic deprehenditur, imperitam industriam sapit. Nempe a Terentiani manu profectum est,

Addita styli levaret 3 siccioris tædium :

corrector autem nescio quis, ultimam vocis *addita* hoc pacto produci ægre ferens, verbo *levaret* infausta manu voculam *sub* præfecit, eo scilicet consilio ut pes secundus anapæstus evaderet; nescius interim pedem illum revera, juxta regulam ab ipso Terentiano traditam, hac mutatione creticum effici. Is utique de elemento ἀρκτικῷ S agens pag. 42. l. 15. [= 1058.] hæc habet :

- Quæ sibi tres tantum poterit subjungere mutas,
 Si quando scutum, spumas, vel stamina dico,*
 [1060] *Hæc sola efficiet nudo ut remanente trochæo
 Spondeum geminæ possint firmare sonoræ.*
 3 **Exemplis an prava sequar, vel recta, probabo:
 Quisque scire cupit, vel quisque scribere curat :
 Ante stare decet quum dico et separo verbum :*
 [1065] *Ante Stesichorum vatem natura creavit :
 Ultima vocalis remanens in fine trochæi
 Excipitur geminis quis proximus exoritur pes ;
 Quæ, quanquam capite alterius verbi teneantur,
 Sufficiant retro vires et tempus oportet.*

Deinde lin. ult. [=1073, 4.]

*Incipe si dicas et scire aut scribere jungas
 Creticus efficitur —*

2. EDITIO HIERONYNI COMMENTARII, R. B.
 3. *levaret* Aldi Manutii Inst.

Grammat. p. 336. ed. Steph. et in exemplari suo R. B.

Eandem etiam rem pluribus exemplis illustrat, p. 44. SECT.
 [= 1104, —] Ex quibus abunde constat emenda- 1.
 tionis nostræ veritas. Cæterum hanc Terentiani re-
 gulam, cui etiam succinit Victorinus, in celebrioribus
 quibusque temporum recentiorum poematis solem-
 niter neglectam videre est, uti in istis :

⁴ *Læta nunc magnas habitare stellas :*

⁵ *Dissimulat variatque scenam :*

⁶ *Catã spissos super imbres equitare :*

⁷ *Regasque sceptro sempiternum ferro :*

⁸ *Alter frugibus horrea stipat.*

Quod ne malum latius serpat, ludorum magistris ca-
 nonem modo traditum discipulis inculcandum sedulo
 commendo. Vix enim quisquam nunc * dierum est, 4
 quin istud quod pag. 44. [= 1122.] damnat Teren-
 tianus,

Ante supinatas Aquiloni ostendere strages,

versum probe heroicum existimet. Hinc etiam mo-
 nendi veniunt futuri Poetarum Latinorum editores,
 ut siqua forte adversus hanc veterum magistrorum
 regulam peccantia deprehenderit, emendanda pro
 modulo certe suo curent. Verbi gratia, qui veteres
 magistros satis audiet, illud Ovidii Metam. I. 38. sic
 deinceps refingendum statuet :

Addit et fontes, immensa et stagna, lacusque. ⁹

4. Casimir. Carm. 1. xviii. 6.

5. *Ibid.* II. xvi. 72.

6. *Ibid.* xxviii. 5.

7. Buchananani Ps. ii. 18.

8. *Ibid.* iv. 30.—*stipet* edd.

9. "Aut etiam, immensa stag-
 na," R. D. Curæ sec. et stagna
 immensa, MSS. Bodleian. unus
 Cantab., et editiones veteres,
 Parm. 1489. Venet. 1493. Paris.
 1496. Venet. 1498. Ald. 1504.
 Ven. 1513.—"Consultus vero a
 me vir doctissimus, THOMAS TYR-

WHITT, per literas libere et amicus-
 sime, ut solet, respondit 'copulam
 ad soni numerique integritatem re-
 quiri.' Ad hæc vero subdit, quod
 memoria omnium, qui hæc sacra
 tractant, omnino dignum est:
 scilicet, 'non opus esse ad genera-
 lem aliquam metri aut gramma-
 ticæ regulam stabilendam, ut con-
 vincatur, neminem poetam præ-
 properum aut incuriosum contra
 eam unquam peccasse.' Alterum
 deinde exemplum ex eodem Ovi-

SECT. Ubi vulgo perperam habetur *immensaquē stagna*.
 I. Noli tamen hanc ἀκριβείαν in Comitorum fabulis expectare. Nec vero mirari subest eam minus integram servari in illis Horatii scriptis, quæ *sermoni propiora*¹⁰ ipse est professus. Illud porro monendum est hanc ἀκριβείαν, quæ apud Græcos perpetua est, apud Latinos non nisi post Lucretii tempora obtinuisse. Virgiliani illius, Ponitè: spes *sibi quisque*, peculiarem rationem exposuit Victorinus, pag. 95. Ibi tamen forte legendum:

*Ponite: quisque sibi spes, sed quam angusta videtis.*¹¹

dio addidit, Pont. II. 4. 6. *Ante meos oculos tua stat, tua semper imago est.* Burgessius. Pene excidit monere *Numerosaque stagna* admittere cultissimum *Santenium* ad Hieron. Balbum, p. . . . De Ovidii versu e Met. quam rotunda sit lectio codicum Moreti, Medicæi, et unius Heinsii secundum Burmannum, non disputo; sed aio retinendam esse vulgaram lectionem vetustis editionibus, (nempe Parm. 1489. Ven. 1493, 1498. Paris. 1496. Ald. 1504. Ven. 1513.) ante Heinsii tempora innixam et firmatam. In altero ex Ponto, *præsto est tua* edd. Parm. 1489. Ven. 1498. Ald. 1533.; oculos *restat tua semper imago*, mihi haud displiceret, nisi *adstat* dudum restitisset R. BENTLEIUS. Virg. Buc. VII. 31. *levi de marmore tota Punico stabis suras evincta cothurno.* Geo. III. 34. *Stabunt et Parii lapides spirantia signa,*—in Lucretio II. 24. mallet, *Si non aurea STANT juvenum simulacra per ædes*, Odyss. H. 100. Χρῆσσι οἱ δ' ἄρα κούροι ἐὺδμήτων ἐπιβωμῶν Ἔστασαν. Sed non idem jus sua ætate Virgilio, quod olim Lucretio monuit Dawesius.

Sen. Thyest. 744. *Exhorruistis? hactenus sistat nefas, Pius est. si stat sagacissime restituit N. Heins. ad Sil. Ital. II. 639. tu stas*—Edinb. Rev. No. XXXV. 388.

10. Serm. I. IV. 42.

11. *“ sic scriptum puta: Virgiliano quidem in isto Æn. XI. 309. Ponite: spes sibi quisque; sed hæc quam angusta videtis, docet Victorinus pag. 95. primum pedem non esse creticum duabus de causis: primo utique quod pars orationis compleatur cum pede; deinde quod sequens vocabulum spes alium inchoet sensum. Atqui utrumque nihili plane esse argumento est alter ejusdem Poetæ locus Æn. IX. 37. Ferte citi ferrum; date telâ: scandite muros. Ibi utique pars orationis tela non minus quam in altero Ponite compleitur cum pede; et quod subsequitur scandite alium inchoat sensum; utrumque tamen neutiquam facit ut tela non jam spondeum sed trochæum constituat. Accedit quod priori commento adversentur etiam exempla ex Terentio [1063.] laudata: quisquē scire, quisquē scribere &c. Hodie autem fecerunt αὶ δευτεραὶ φρονιτιδὲς [Eurip.*

Hippol. 438. Monk. et alibi] ut nullus dubitem quin sic scripserit Virgilius: Spem si quam accitis Ætolum habuistis in armis, Ponite.

Cætera qua rerum &c.

Versus autem complendi consilium ab imperito nescio quo susceptum reliquis istis spes sibi quisque &c. ortum dedisse? Quid enim? Unicamne obsecro spem sibi quemque fuisse dicendum est, an vero aliquam tantum? Atqui hoc ineptum est, illud falsum. Porro, ut vere dici posset unicam sibi quemque spem fuisse, neque ullam ex toto sociorum numero oriri potuisse: quantæ futilitatis esset tam serio monere istiusmodi spem esse angustam!" R.D. Add. et Corr.] Sic exemplaria, a quibus temere mihi videtur recessisse Harlesius: omnino dederit mallet; quod certe ad optimorum Latinorum rationem maxime accedit; dedisset non displiceret; ferri certe potest, et sic fortasse Dawesius scripsit. Eadem chorda oberravit librarius Codicis Mediolan. qui Scholiastam veterem ex Cic. Orat. pro Plancio ita citantem exhibet p. 112.; Admonescisti etiam quod in Creta fuisse, dictum aliquod in petitione tum dici potuisse. et Schol. ipsum eadem macula inpersit, p. 101.; quas ideo vel maxime ænatus edi voluisse. Locum utrumque resarcit doctissimus Editor. In dedisse ego mendum non agnosco. Transit R. D. a subjunctivo cum quin ad infinitivum; et maxime probati auctores modos diversos data opera permiscere videntur: Liv. xxxix. 14. "Consules ædilibus curulibus imperarunt, ut sacer-

dotes ejus sacri omnes conqui-
rere, comprehensosque libero
conclavi ad quætionem serva-
rent, ædiles plebis videre, ne qua
sacra in aperto fierent." Vide
Drakenborch. ad l. et ad xli.
24. R. B. ad Ter. Andr. iv. v. 2.
Oudendorp. ad Cæsar. de B. G.
ii. 5. Ruhnken. ad Rut. Lup.
p. 95. et in Ep. Cr. I. p. 58. Ab
infinitivo ad optativum transit
Homerus Od. P. 354, 5. ab in-
finitivo ad imperativum Aristo-
phanes Ach. 436—438. Si quid
R. D. humanitus acciderit, cum
Latii heroe Ernesto, qui veluti
leni placidoque flumine in scri-
bendo defluit, errorem erravit,
qui ad Callimachi Fr. x. dilu-
dice enotavit: "Quos [viros
eruditos] ridet J. Gronovius ad
Steph. Fr. de Dodone p. 33.
quod Latina verba non potuerint
e libro Græco Callimachi ducta
esse, quem probari non posse,
Latinam linguam cognitam ha-
buisse, aut in istis libris de ver-
bis tradidisse." Vide R. B. Mil-
lio, p. 62. Si R. D., nimis ex-
quisitum atque ingeniosum La-
tinæ scriptionis artificem, senti-
tiis cum molestia contortis ali-
quid aliquando minus Latine
scripsisse confitear, in hoc neque
linguæ Latinæ, nec R. D. salu-
tem sitam esse existimo: nam
"Lælio et Scipioni, Latine lo-
quentibus, aliqua aliquando non
Latina minus attentis excidere
potuerunt; quod M. Terentio
Varroni, ipsique adeo M. Tullio
Ciceroni contigisse non ignora-
mus." His igitur in rebus edi-
toris est verecunde et timide,
immo fidissime, agere: maneat
R. D. lectio inconcussa; et me
potius non idoneum existimato-
rem, quam R. D. Latini sermonis
et elegantiae minus gnarum præ-

SECT. dicem.—Quoniam vero licentiae
 I. hujus perditae amantes eam nimis
 mihi praefractae videntur defendere, rem arduam et periculosam
 plenam alicui timide aggrediar.

Littera τὸ σὰν seu σίγμα, quam postea Dores et Boeoti tantopere refugiebant, in prisca Hellade formam veterrimam e sinuoso serpentis volumine derivasse videtur; et paulatim in lineam aculeate tornatam, aut in curvaturam eodem styli ductu utrimque leniter deflexam, vergebat, prout materia, in qua exarata est, vel dura, ut marmor et lamina, vel mollis et cerea extitit. Eiusdem characteris figura, nescio quando, certe Euripidis aetate, molles aut tortiles capillos, ἐλικοβοστρήχους, imitabatur, ut e tertia littera nominis ΘΗΨΕΥΨ seu ΘΗΛΕΥΨ patet; Τρίτον δὲ βόστροχός τις ὡς εἰλεγμένους, quam R. P., teste amicissimo P. P. Dobræo, perite digito ab occipitio ad imam colli vertebrae sensim delabente illustravit. De virtute metrica retro acta, qua vocalis brevis ante σκ, σμ, σπ, στ, “syllabam brevem nunquam terminat, sed in eadem cum sequentibus consonis, quæ proinde longa evadet, effertur,” hisce temporibus nulli dubitamus. “Ante σκ,” inquit Heynius, “nec Homerus brevem servare dubitavit, ut ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ” ad Æn XL 309. Immo, docte Professor, ante σκ Homerus brevem semper producit, et Καμανδρίῳ exhibent MSS. olim TOWNLEIANUS, et duo Harleiani; conf. Theogon. 345. In initio nominum Σ aspirationi subinde morigerata fuit; nec injuria: καὶ γὰρ δὴ, ὃ Σώκρατες, τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψόφος τις μόνον, οἷον συρισ-

σοῦσης τῆς γλώσσης. Plato Theæt. 203. B. Hinc Σακκηνοὶ Ἀκκηνοὶ Σαλμυνησσοὶ Ἀλμυνησσοὶ Σανδράκοττος Ἀνδράκοττος Σαρδιαῖοι Ἀρδιαῖοι Σαλμαντικά Ἀλμαντικά sive Ἐλμαντικά Σέλλας Ἑλλάς Σεξίτανία Ἐξίτανία Σερμύλιοι Ἐρμύλιοι Σίλλος Ἴλλος Σίμυρα Ἴμυρα Συρίσκος Ὑρίσκος Ψοσπιδάτις Ὑσπιδάτις. etc. et in medio nominum; ut, Θεσιδίειον, πόλις Θεσσαλονίκης, Ἑλλάνικος δὲ δίχα τοῦ σ φησὶν, ἀπὸ Θείτου Steph. Byz.; et L. Holst. ad I. citat Suidam v. Θύστιον πόλις τῆς Αἰτωλίας, τινὲς ἀνευ τοῦ σ, ut dudum nos monuerunt Casaubonus, Berkelius et T. Hemsterh. Ennius in fragmento ex Hectoris Lystris, Constiti, credo, Scamander; arbores vento vacant. “Corrupte Nonius legit, vagant. Illum vide: nam Macrobius vi. 2. citat ex Satiris Ennii, Constitere amnes perennes; arbores vento vacant.” R. BENTLEIUS. Catullus LXIII. 357 = P. 53, 9. Scal. ed. alt. Testis erit magnis virtutibus unda Scamandri, — Lege, Kamandri—R. B. ad Lucret. v. 1348. Sil. Ital. xiv, 259. Mille Agathyrna dedit, perflataque Strongylos austris, ed. Bas. 1522. Trogilos MS. Bodl. Ed. Pr. Mediolanensis, N. Heinsio et Drakenborchio adstipulantibus: Strongylos citat Vossius. In Soph. Fr. xl. στρογγύλον apud Eustath. ad Il. p. 104, 49. et p. 769, 3. Bas. γογγύλων Lex. Sang. p. 361, 21. γογγύλον Athen. ii, 51. D. —Ovid. Met. vii. 440. Occidit ille Scinis magnis male viribus usus, Sinis MS. uno Cant., altero apud Zingerlingium, et Plutarcho in Thes. p. 4. C. [Pausan. ii. i. p. iii.] postulantibus. [male magnis viribus usus; MS. Cant.] Sed non credes fortasse illi Zingerlingio.

"*Utinam meliores nunquam Grammaticos haberemus, modo omnium paedagogulorum barbariam a nobis amoliri liceret.*" Sed age alium ἐχέγγυον tibi dabo. Xen. Memorab. II. I. 14. τοὺς γὰρ ἕτιους, ἐξ οὗ, ἔ, re Σίνις καὶ ὁ Σκίρων, καὶ ὁ Προκοπότης ἀπίθανον, οὐδεὶς ἴρι ἀδύξῃ. Conf. T. H. ad Lucian. I. 36. Valck. ad Hipp. 977. N. Heins. Advers. p. 281. Severus in Ætna; Sollicitum magna te circum, Tantale, parna, Sollicitantque mihi. "Nihil clarius hæc lectione. Tamen nuper mutarunt in Sollicitantque Scisim. Quod, malum, nos tantum inmutandi casothēs habet, ut quæ scimus, nescire velimus?" Scaliger ad I. p. 353=92. Met. IV, 280. Ambiguis fuerit modo vir, modo femina, Scython. Scython MS. Bodl. et K. B. conf. Amor. III. XII. 28. Hinc colligamus τοὺς τῆς Κάδμου τέχνης δημιουργοὺς parvam potestati τοῦ S fidem habentes, vel de pristina possessione migrare, aut, ne quid titubet, securam manere, jubent. Idem aliis vocibus accidit; "Gneus prænomen varia scriptura notatur; alii enim Neum, alii Gneum, alii Cneum scribunt." V. Probus apud Robortell. Emendat. I. xxx. GNAVUS. et NAVUS; hoc reposuisset R. B. Hor. Epist. I, VI. 20. si Flaccum suum quater recudisset; Ovid. Pont. I. X. 12. Det mihi formosa NAVA juventa manu; Trist. V. III. 37. Sic tibi cum Bacchis Satyrorum NAVA juventus. "Sic codex Petri Servii." N. Heins. Sil. Ital. V, 13. Laurigeris decus illud avis, NAVA que juventa Florebat—"ita vetustissimus Codex Coloniensis." Hæpss. Herc. Cæ. 567. In tempore ipso gnavus occurrit Lichas. novus Med. I. e. navus. "De gnavus quoque ob-

servandum est, quod tradunt SECT. Romani Grammatici, nempe Romanos litera G caruisse, usque dum annum U. C. 520. plus minus; de qua re vide Taylor. ad S. C. Marcianum, p. 557. atque adeo gnavus scriptum fuit CNAVUS, ut acna, leos, etc." Burgess. ad R. D. p. 429. In Col. Duil. ΛΕΓΙΟΝΕΣ. ΜΑΓΙΣΤΡΑΤΟΣ. ΨΥΧΑΝΔΟΝ. Conf. Festus in VV. Oream, Prodigis; Victorinus col. 2459; Oculnius Spanhem. de præst. numm. p. 102.; apud Parastam I. CΕΛΑ 2. ΓΕΛΑ 3. ΓΕΛ. 9. 18. CΕΛΑΞ II. ΚΑΛΕΩ 17. ΑΚΡΑC ΖΟΤΝΑ

In H. St. Lex. Latino-Gr. inveniantur Gras, Grassum, Sugubula (Sucula.) U. C. DCXVI. Spurius Carvilius G litteram cæteris inventam addidit; Plutarch. II. p. 277. D. Diomed. pp. 417, 18. Shaksperius in Joan. Tyr. A. V. Sc. II. And grapple thes unto apagan shore—cripple Edd. vet. neque abest suspicio quin aliud hoc loco verbum usurpaverit poeta tragicus, quod homunculus periclitari nolo. Quidni statuamus Latii nepotes quandoque S in quibusdam vocabulis sine suo contubernali enunciassent? Vide SALMAS. Plin. Exercit. pp. 40. b. 733. a. B. et de Homonymis p. 9. a. I. Voss. ad Melam p. 26. ad Catull. p. 321. et in Epist. quam Grævius in Addend. ad Hesiod. pp. 136, 7. inseruit. T. H. ad Lucian. T. I. p. 94. ad Hesych. V. μῦδοιζ. Valck. in Ep. ad Hebr. I, 13. Piers. ad Moer. pp. 311, 12. (Month. Rev. June, 1785. pp. 426—431.) Σκίλλα: κίλλα Philemon Lex. p. 39. T. H. ad Plut. p. 244. Sed hoc nūl moror. Ciris, 130. Nec fuerat;

SECT. nisi Scylla novo concepta furore.

I. In proclivi est ni; Geo. i. 177.

— Ni *refugis*, — Sed vix dubitat Schraderus, “quin, Culice jam scripto, carmen illud, primis annis exorsum, in Epicuri horto detexuerit, antequam componeret Eclogas.” Ad *Martian. Minuc. Capell.* p. 205., Grotius bellissime citat — *κραταιὴν μητέρα σκύλλης* [Odyss. M, 125.], et eodem loco Cod. MS. a R. B. inspectus, “*quæ Scyllæ mater*” — habet. Propert. xvii. 21. *Tuque o Minoa venumdata, Scylla, figura, Tondens purpuream, regna paterna, comam.* Sic in versu priori unus MS. *Harl. Scilla* alter, *Sylla* tertius et ed. 1472., *Minooa* — *Sylla* quartus; Met. viii. 53. *Fassaque me flammisque meas, qua dote, rogarem, Vellet emi.* Reliquis conjecturis accedat mea, *venalis, Scylla, sagitta, Tondes purpuream* — *Ciris*, 131. *Scylla patris miseri patriæque inventa sepulcrum, O nimium cupidis Minoi inhiasset ocellis.* Æschyl. P. V. 649. Ζεὺς γὰρ ἰμέρον βέλει Πρὸς σοῦ τέθαλπται, Agam. 743. μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος, Suppl. 1001. πᾶς τις παρελθὼν ὀμματος θελεκτήριον Τόξεν μ' ἔπεμψεν, Xen. Mem. i. iii. 13. οὐκ οἶσθ' ὅτι τοῦτο τὸ θηρίον, ὃ καλοῦσι καλὸν καὶ ὠραῖον, τοσοῦτῳ δεινότερόν ἐστι τῶν φαλαγγίων, ὅσῳ ἐκείνα μὲν ἀψάμενα, τοῦτο δὲ οὐδ' ἀπόμονον, εἴαν τις αὐτὸ θεᾶται, ἐνίησι καὶ πάνν πόρρωθεν τοσοῦτον [βέλος] ὥστε μαινέσθαι ποιεῖν ἴσως δὲ καὶ οἱ ἔρωτες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται, ὅτι καὶ πόρρωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσι. Vide Toup. ad Suid. ii. 568, 9.; “nec dubito” (ut Marklandi verbis utar) “quin Propertius, qui Græcus est poëta, potius quam Latinus, ad eorum

normam, data occasione, ita locutus fuisset.” Tota vero elegia ex membris disiectis componi videtur, et Propertio parum digna. ix, 59 = p. 228. *Nunc ubi Scipiadæ classes? ubi signa Camilli? Aut modo Pompei Bosphora capta manu? Scipiade* — u (sic) unus MS. Harl., *Scipiade* duo alii, *Scipiadæ* quartus et ed. 1472. Versus duo 68. subjectos huc revocarunt docti editores. Transpone, *Scipiadæ*, heu! *ubi nunc classes?* Sil. Ital. vii. 106. En, ubi nunc Gracchi, atque ubi nunc duo fulmina belli Scipiadæ? Conf. Ovid. Heroid. iv, 150. xii, 103. Petron. Satyr. cxv. p. 534.

Nunc ad alia pergamus. Hesiod. 589 = 550. Br. εἴη πετραίη τε σκυῖ καὶ βίβλινος οἶνος Cod. Gal. apud Gaisford τε omittit; anne legendum κηῖ pro σκυῖ an εἴη πέτρη τε σκυερῆ, ut vir eruditissimus coniecit (*M. Rev. June, 1785. p. 428.*). Hesiodi Fragm. xvii. Αἰθιοπας τε Λιγυστί δὲ, Σκύθας ἰππημολγούς. Corrigit Heynius ad II. N, 6. Αἰθιοπες, Λιβύνης τ', ἠδὲ Σκύθαι ἰππημολγοί. Mallet, Λιβύνης τε, Fide Σκ. *Simonides* περὶ γυναικῶν apud Stob. p. 43. Τὴν δ' ἔκ τε σποδιῆς καὶ παλιντριβέος ὄνου — τὴν δ' ἔκ σποδιῆς τε καὶ corrigat Br. ad Gn. poet. Gr. p. 312. Postea τὴν δ' ἔκ τε φρῆς τε καὶ — reponere vult ad *Soph. Col.* 371.

Pindarus βουωτιάζων τῇ φωνῇ — Σὰν κίβδαλον nuncupasse fertur: “et Lacones literam Σ inter duas vacales in aspiratam mutare solebant.” *Kæn.* ad Greg. p. 137.

De Æschylo vide Bentleii dissertationem de Pseudo-Phalaride,

p. 135. ad T. H. p. 96=298. et *Blomf. gl. ad Pers.* 68.

Soph. Tr. 291. ἀνασσα, νῦν σοὶ τέρψας ἱφρανῆς κυρεῖ. Τῶν μὲν, παρόντων τῶν δὲ, πεπυσμένη λόγῳ. Aldus; λόγων in margine Turnebi, πεπυσμένη in textu Brubrachii; hanc e curis posterioribus secundæ in textum tertie editionis infercit Brunckius. —τὰ δὲ π. Scaligero, Heathio, et Porsono arrisit: delere δὲ maluit M. Raper. Si loco satisfaceret emendatione, facile esset commodam lectionem præbere; τῶν μὲν παρόντες, τῶν πεπύσμεθ' ἐν λόγῳ. Choragus ait, partim rerum ab Hercule gestarum adstantes audivimus, partim fama accepimus. Sed abeat ejusmodi nugæ; totus versiculus spurius est: ut lætitiæ causam explicaret, in margine adscripsit festivum caput, τῶν μὲν παρόντων i. e., ut sibi visum est, Licha et captivis, quas miserat tanquam sui reditus pignus Hercules, præsentibus:—quod “nasutus quidam alterius versus initium esse ratus, senarium hunc qualemcunque edolavit.” El. 21, 2. ξυνάπτεται λόγοισιν ὡς ἐνταυθ' ἰμὲν, Ἴν' οὐκίτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή. Aldus, et edd.; ὑπάρχονεν, ἴσμεν MS. Dorv. ἴσμε (ν scalpello erasa) MS. Harl. “ἰμὲν pro ἴσμεν,” monet Dawesius, “ne Ionibus quidem, nedum Atheniensibus, uti permissum est.” Vox ἰμὲν, occurrit in fragmento Callimachi, cxciv. haud alibi facile reperiendum. Quis nescit hunc poetam, et discipulum ejus, Apollonium Rhodium, fuisse vetustatis amantissimos? In scolio vetusto apud Athen. xv. 695. Α. Εὐθὺν χρῆ τὸν ἐταῖρον ἴμεν καὶ

μὴ σκολιὰ φρονεῖν. sed hoc est SECT. I. item lite dirimere. Dawesii vero ἴμεν lubricæ fidei est. Scribendum, ὡς ἐνταυθα μὲν—docet M. Raper.; verbum autem desideramus; Aristoph. Pac. 204. εἴτ' ἐνταυθα μὲν, Ἴν' ἦσαν αὐτοὶ, τὸν πόλεμον κατόπισαν. Ne quis Toupium [ad Suid. i, 87=114. et R. P. ad l.] defensurus illud Sosipatri apud Athen. ix, 378. Α. arripiat, lege cum Casaubono, τρεῖς ἡμεῖς [μόνοι] Ἔσμεν sive mavis τρεῖς ἴσμεν [μόνον] Ἡμεῖς—Hotchkisius apud Gaisford. ad Hephæstion. p. 218., ὡς ἐνταυθ', ἵνα οὐκ ἴσταιν ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή. Optime citavit Toupius Soph. Ph. 429.—Ὀδυσσεὺς δ' ἴσταιν αὐτὸν κἀνταυθ', ἵνα Χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδάσθαι νεκρόν et Euripidē in Sysipho, εἶναι δ' ἔφασκε τοὺς θεοὺς ἐνταυθ', ἵνα—conf. CEd. C. 503. 1545. Melius autem R. P. Opusc. p. 221. ὡς ἐνταυθ', ἵνα οὐ καιρὸς ὀκνεῖν, ἴσμεν—hac enim positione nulla mutatio fit, et syllaba finalis adeo in thesi latitat, ut celerī tragedi eloquio vix subaudiri queat. Aj. 1320. οὐ γὰρ κλύοντες ἴσμεν αἰσχίστους λόγους Æschyl. P. V. 796. τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἴσταιν ἀκοντος Διὸς; Eur. Med. 885. ἀλλ' ἴσμεν οἶον ἴσμεν, οὐκ ἱρῶ κακόν. 1275. ὡς ἐγγύς ἦδη γ' ἴσμεν ἀρκίων ξίφους apud Stob. p. 590=477. Grot. Γέροντες οὐδὲν ἴσμεν ἄλλο, πλὴν ὄχλος.—De Sophoclis Fr. xl. vide R. P. Adverss. pp. 55. 216. Opusc. p. 212. In PRÆF. ad Mærin P. xlv. in Eur. Fr. apud Liban. digerendo leviter titubavit vir præstantissimus: transpone, ψυχῆς δὲ φθεῖρεις ὧδε γενναίαν φύσιν.

“Eur. Ion. 1198. Οἰνηρὰ σκεῖν

SECT. *σμικρά*—Tu vero reponere *Οἰνηρά*

I. *ΤΕΥΧΗ σμικρά*—Alterum enim est vulgi verbum, a Tragicis nunquam adhibitum; alterum vero probum et Euripidi familiare: Hec. 609. (613=607.) Androm. 167. Iph. Taur. 168. Cycl. 88. 208. 226. Ion. 146. 283. 1203. Electr. 140. 362. 499." R. P. Adverss. 270. *ἀγγεῖον* in textum secundæ editionis Hec., nescio quo casu, irrepit in tertia sublatum; est enim verbum Comicis usitatum. Eubulus apud Athen. ii. 36. D. *πολύς γὰρ εἰς τὸ μικρὸν ἀγγεῖον χυθεῖς*,—*Τεύχεα. σκεύη*. Hesychius. Eur. Ph. 790. *προσπόλοις δ' ἐμοῖς λέγω, Εκφέρετε τεύχη*,—sed *ἀπόφερε τὰ σκεύη* Aristoph. Pac. 287.; conf. Ach. 552. 887. 1056. 1067. Eupol. apud Polluc. X. §. 10. Xenoph. Anab. VI. pp. 459. 461. Ter. Andr. init. *Vos istæc intrò auferite*:—Thesm. 761. *δός μοι τὸ σφαγεῖον* "In schedis, Dele τό." R. P. apud P. P. D. et Ach. 1177. *περισφυρὸν* corrigit R. B. Antiphanis fr. apud Athen. iii. 112. D. a Koppiersio bene inchoatum, totum feliciter persanavit R. P. *πῶς γὰρ ἂν τις εὐγενὴς γεγώς Δύναιτ' ἂν ἐξελθεῖν ποτ' ἐκ τῆσδε στήγης*; vide Walpole Com. Gr. Fr. p. 12. Opusc. p. 178.

"Philodemi epigramma spurium esse docet Villoisonus apud *Chardon De la Rochette*, ii. 337." P. P. D. Vide An. Gr. ii, 85, ix. Toup. ad Suid. i, 238. "qui nulla de re disputat doctius" quam de hujusmodi quisquiliis; Foster. de Acc. et Quant. p. 234. ed. alt.; R. B. ad Horat. Serm. i. ii, 121. D. Heins. de Sat. Horat. pp. 136, 7. ed. 1612. Reiskius "carmen venustissimum," quod forte Gisb. Cuperus vafre com-

pilarat, e schedis La Crozii in lucem protulit.

Hæc hactenus. Nunc de Latinis agamus. Mesallæ Corvini liber de S litera, nisi jactura sane tristi atque acerba periisset, cetera persequendi necessitate me facile liberasset. De Comicis, qui subinde "in metra peccant, arte, non inscitia," Dawesius me plura loqui vetat. Illud porro monet "hanc *ακριβειαν* apud Latinos non nisi post Lucretii tempora obtinuisse." Unde in versibus infra positis, "excusanda omnia, non omnia tamen imitanda." iv, 477. 774. 850. v, 48. 80. vi, 195. 944. 1187. Istos idcirco enotavi, ut unum et alterum in Dawesium vulgo allatum e numero excindamus. ii, 805. *Inter curalium virides miscere smaragdos*. iv, 1122. *Scilicet; ut grandeis viridi cum luce smaragdî*. In priori, *Inter beryllum virides* R. B. apud Wakefield.; et *miscere pyropos*—inveni in margine exemplaris a me obiter inspecti: sed excessit medicina modum. Omnibus innotuit *maragdon* æque ac *smaragdon* seu *zmaragdon* poetis placere; si utraque forma pari jure uti poterint, certe eam prælaturi sunt, quæ metrum adjuvaret. Ovid. Met. ii, 24. *In solio Phæbus claris lucente maragdis*—sic MS. Cantab.; conf. Amor. ii. vi, 21. Tibull. i. i, 51. ii. iv, 27. Propert. ii. xiii, 43. Statii Theb. ii, 276. Herodot. i, 48. *ἐς Ἄβακ* pro *ἐς Σάβακ*—iv, 33. *τοὺς οὐρους* pro *τοὺς σούρους*. Et horum contraria; iv, 86. *τῆς Σινδίκης* pro *Ἰνδικῆς*. ix, 15. *ἐς Σκῶλον* pro *ἐς Κῶλον*. Diod. Sic. xiv, 32. *Θρασύβουλος ὁ Σπειριεὺς* pro *Θ. ὁ Τυριεὺς* reposuerunt eruditiss-

simi Editores; uti ad Eur. Bacch. 1098. *στόχον* pro τ' ὄχον et Aristoph. Av. 215. "L. *μίλακος* ex Ald. et Schol." R. P. apud P. P. D. quem conf. ad Nub. 1002. Dio Cassius, xi. p. 232. *Ταλύμενος* *Ειλακῆς*—quis novus hic hospes? quis fando audivit? Suspicio equidem auctorem dedisse, *Ταχὺ μὲν ὁ Σειλάκης*. *Σμέροῦς* quoque, ut *σμερῶς*, ex dialecti consuetudine apud Herodotum; *Μέρους* Æschyl. Pers. 773.; vide *Salmas.* Plin. Exercit. pp. 33. b. C. et 124. a. C., et T. H. ad Polluc. ix. §. 148. Suid. T. III, p. 76. *Πίος*. "Imo *σπίος*." Kuster: sed laterem lavat, si Schol. ad Aristoph. Equit. 1007. fidem tribuamus. Idem T. I, p. 869. *Ἐσκοῦδανδία*. "In Glossis Basilicorum legitur, *Σεσκοπόνδία*." Kuster: hoc est, *Sesquipondia*. Addere libet ex Lucretio non nolente Dawesio, I, 389, 90. *Confluat, haud poterit tamen uno tempore totum Completi spatium*; "Sc. (i. e. Scaliger) *completere*." R. B. VI, 697. *Ex hoc usque mare speluncæ montis ad altas Perveniunt subter fauces*:—Lucretius semel atque iterum jus suum tenuit, et dixit audacius; recentiores vero consuetudine prohibebantur.

"Dicet aliquis: Quid? tu contemnis *Virgilium*, *Flaccum*, et *Ovidium*, quos licentiæ locupletissimos habemus auctores? Ego vero poetas eximios non contemno; veruntamen exemplis, quæ prolata sunt, non moveor. Cur autem non movear, paucis docebo." In *Eclogis* Flaccus ad severas artis regulas versus suos exigere non curiose studebat; et venia, modica sane illa, quam Pisonum proavi Comici tenui oratione patienter ferebant, sibi

pudenter sumpta, illas propius ad SECT. consuetudinem accedentes ideo I. *Sermonum* nomine inscribere voluit. Serm. I. II, 30. quem citavit R. B. ad Manil. III, 364. Ibid. 71. III, 44. v, 35. x, 72. II, II, 22. *tu protenus, unde Divitias, ærisque ruam, dic, augur, accervos*.—*struam* restituit Schraderus Em. p. 72. "Quem locum viri docti profecto" addidissent, "si J. Schraderi verissimam correctionem cognitam habuissent." D. R. PÆF. ad Scheller. xiv. = 22. Æn. II, 498. *Fertur in arva furens cumulo*,—*ruens* R. B. Potestatem activam verbi *corruo* defendit Santenius ad Catull. El. in Manl. 52. Ibid. 36. III, 43. 296. At I. III, 140. *Ignoscent, si quid peccavero stultus, amici*; Editiones: *peccato* MS. Grævianus; sed alia manu ex *peccavero*; *peccaro* MSS. septem; *peccabo* MSS. quatuordecim, si fides Valartii, quam in MSS. collatione perspectam habeo: et "quid refert, a qua parte veniat, modo venerit, veritas? Eadem est Dea, sive a me vel Cruceo, sive ab Heinsio et Gronovio in lucem proferatur." Audi magnum Bentleium; "Hoc a priscis editionibus propagatum in omnibus hodie circumfertur. Perperam: neque enim O finale in verbis invenies correptum, apud ejus ævi scriptores; et adhuc durius est, ubi sequens vocabulum a duabus mutis consonantibus inchoatur." Epist. I. xv, 30. *Quælibet in quemvis opprobria fingere sævus* Edd.; N. Heinsius, antiquum obtinens, legendum suspicabatur *stringere*—Cuninghamius, *figere*; sed Latini sermonis consuetudine non probarunt: Schraderus Emen. p. 74. *fundere* restituit, et rationibus firmavit. Sed

SECT. non necesse est hanc licentiam
I. ultra terminos expandamus, et
quam *Flacco* usui obtemperanti
veniam concedimus, eandem ad
poetas, toto stylo et colore a
communi sermone discretos, ex-
tendamus.

Catullus XVII, 24. *Si pote stolidum repente excitare veterum—* recte emendavit *Victorius*, cum antea legeretur, *Si potest olidum*; *Muretus* ad l. f. 23. b. ed. 1554 = II, 743. XLI, 18 = p. 23. *Scal.* *Nec deprecor jam, si nefaria scripta—* LX, 53. *Ut apud nivem, et ferarum gelida stabula forem*—"noster liber liquido habet, *Ut apud (miser) ferarum—* quod retinemus;" *Scaliger* ad l.—LXIV, 32. *Brixia Chinzæ* supposita specula. xc, 4. In pede stans *fixo carmina ructat hians*. In veteribus membranis lacuna comparet. *Parthenius*, homo lepidus, pentametrum a se confictum *Catulli* versibus immiscuit; operæ pretium est audire ejus jocularium audaciam: "versum meum, hoc in loco, quousque suum poeta inveniet, mutuabo: imo etiam, si poetæ placuerit, benigne donabo." "Apæge ista officia, *Partheni*; non placent. Nemo, opinor, sanus bonos libros isto modo juvari velit. Ut in signis, ita in scriptis quoque veteribus, si quam labem importaverit vetustas, mutila potius ipsa nos, quam a recenti aliquo artifice interpolata, delectant." *Muretus* ad l. f. 126. b. = *Opp.* II, 862. *Conf. Scaliger.* de altero *Parthenii* somnio pp. 523 = 62.

"Ut incitata semel audacia non novit modum: multisque ut iterum peccare audeant, satis argumenti est semel peccasse." *VIRGILIUS*,

magnæ spes altera Romæ, hanc offensionem in versibus, haud operosus fugiebat; mirum profecto: in *Æn.* XI, 309. reconcinnavit improba manus, et ad hanc e conjectura licentiam stabilendam;—"Ponite: spes"—tandem testem idoneum advocavit *R. B.* ad *Manil.* III, 364. Codices manu exarati nihil succurrunt; *Ponite spes quisque* in textu, et sibi in margine exhibet *MS.* *Cantab.*; *Ponite s' quisque* (sic) codex alter *Cant.* *Martianus Minucius Capella* III, p. 56. l. 15. citat, *Ponite spes quisque suas—* ubi *spes* sibi præbet, et *suas* omittit probæ notæ *MS.* *Cantab.* *Dawesius* istum inficetum panniculum primus dissuit: sed laudem illo sublatam prudens sciensque *Burgessio V. C.* transtulit *Heynius*, *Dawesii* iniquissimus iudex. Nil mirum; *Correctiones*, utilissimas sane, quas raras suggererat *Vir præstantissimus* ad *Virgillum* *Londini* editum, delendas censebat *Germaniæ* decus in notis suis novissimis. "Sed aquila non captat muscas, et critici majorum gentium adeo rebus intenti, hærent aliquando, ut verba negligent." *Vide R. P. Opusc.* pp. 103, 4. Fuere tamen quibus hoc debile sensus supplementum valde arripserit; et "in hac sententia veteres semper ludunt cum acumine quodam." *Joannes Sarisburiensis*, qui tot veterum lacinias suis operibus intexuit, in *Policrat.* VI, XIV. "Est enim interdum una salus victis nullam sperare salutem, si non moriantur inulti." Sed sibi habeant hasce elegantias, modo, enixe rogo, ne adhibeant *Æn.* VII, 707. *Agmen agens Clausus*, magnique ipse agminis instar, *Ter. Phorm.* I, II, 89. in me omnis spes mihi est,—*Sallust.*

de B. Jug. mihi spes omnes in memet sitæ, quas necesse est et virtute, et innocentia tutari: nam alia infirma sunt. "each on himself rely'd, As only in his arm the moment lay Of victory." Milton. P. A. vi, 238—Nos duo turba sumus Ovid. Met. i. 355. Subjiciam ex oratione in Curia Britannica habita, quæ, credo, hoc membrum elangue et tanquam spiritu carens quodammodo suffulciant*. Nollem optimo Boissonado aliquid humanitus accidisset, qui ad Philostrat. Heroic. p. 38. ὀργῆς θεῶ ὀλίγα—illustrat ex hoc loco—sed hæc quam angusta, videtis—qualecunque autem illud est, præclaris emendationibus redemit B. ad Philostrat. p. 662. et ad Athen. v. 219. A.; et, quod dolendum est, hæc durities L. Santenium defensorem habet ad Mureti Carmina, iv. P. xxx. et ad Hieron. Balb. . . . Quid si legamus, Ponite: opes sibi quisque—Nunquid vis? Corippus iii, 374. Cujus spe fruimur—ubi reposuit Withofius, Cujus ope fruimur—in Spec. Gunther. p. 134. Nostram omnium vitam, in quo nostra spes opesque omnes sitæ? habet Comicus Adelph. iii. ii, 33. Revera hunc versum ex v. 411. edolavit nescio quis, et ad explendam hanc Maronis lacunam omnino sex septemve versus desideramus. Æn. i. 174. Ac primum silice scintillam excudit Achates

—De Æn. iv, 136. non est quod dicam propter i, 496. ii, 40. 370. quamvis, Et nunc magna mei sub terras ibit imago iv, 654. ad defendendum speciem aliquam præbeat: vide Xenoph. Mem. ii. i, 22. Cyrop. v, initio; Odyss. O, 416. Σ, 194. 248. Υ, 70. Ad Æn. v, 143. (viii, 690.), properabo: Convolsum remis rostrisque tridentibus æquor. rostrisque stridentibus Virgilli codices duo Cantab., et unus penes Coll. Jesus Cant.; rostrisque tridentibus Priscianus f. ii. b. Ald. rostris stridentibus p. 562. ed. Putsch.; in Codice uno Cantab. quem inspexi, rostrisque stridentibus—in altero, rostris remisque str. in tertio versus abest. In iii. 561. primusque rudentem Contorsit lævas proram Palinurus ad undas. "Fortasse, tridentem, vid. Pierius ad v, 143." R. B.; et v. 208. Ferratasque trudes—pro vulgata sudes Idem vir summus; conf. Tacit. Annal. iii, xlv. i; trudes MS. Coll. Jes. Peto tantummodo ne Latinorum poetarum consuetudinem oppugnarent licentiæ hujus patroni cum illo, Priamæia sceptra, quæ e Æn. xvii, 252. R. B. ad Hor. Carm. iii. xvi, 51. aut scrupea spelunca ad Cic. Tusc. iv, xiv. sic citavit. viii, 424. Brontesque, Steropesque, et nudas membra Pyracmon, ut in Theogon. 285. 845. 854. A. Rhod. i, 511.—Æn. vi, 686. "sane Vir-

* — "one man; at ille leo est. I wish I could get a look at this extraordinary man. He must be a very Hercules. He is an extraordinary recruit indeed! This reminds me of the story of Lord Donegal's troop of light horse. When a certain general asked where * * * 's troop of light horse were, a man rode up to him and said, 'I am * * * 's troop.' So if you ask where the * * * are, out steps a man from the * * * and says, 'Here I am.'

"After the American war, the troops being one day on muster and review, the commanding officer called aloud—'Ninety-fifth regiment, advance and come forward from the line on the parade,' upon which a little drummer-boy came marching forth with due gravity,—'Who are you?' demanded the general,—'I am the ninety-fifth regiment,' replied the boy * * *."

SECT. gilius scripsit:—*Venisti tandem
I. tuaque spectata parenti Vicit iter
durum pietas*—Ovidius [Met. xiv. 109.]: *Hinc satus Æneas* [Immo, *Dextera per ferrum*] *pietas spectata per ignes*. Magistelli spinosi *expectata* [et Virgiliti codices duo Cantab. et MS. Coll. Jes.] legunt, propter syllabam, quam nolunt positione sequenti produci. Alii vero magistelli zelotypi dicunt palam in suis suggestis veteres quoque *expectata* pro *spectata* dixisse. quid tum postea? ostendant mihi *expectatum* apud Virgilium esse pro *spectatum*. Alioquin scimus verum esse eo quoque modo posse dici. Sed quid facerent pædagogus si nihil haberent, quod latarent? Scalig. ad Catull. p. 103 = 116. Nemo vulgatam ex Æn. ii. 282. tutatum ibit. Æn. vii. 150. *sunt animi, et rebus spectata juvenus*. ix. 235. *neve hæc nostris spectentur ab annis*. Hor. Epist. ii. i. 230. *belli spectata domique Virtus*, Ovid. Trist. i. v. 25. *Scilicet ut fulvum spectatur in ignibus aurum*. Ovid. Met. xii. 184. Nestor—*Multaque me fugiant primis spectata sub annis*. Sed in Stat. Theb. 760. “*inepte Pylicæ senectæ: quippe tum temporis nondum nota Pylas, juvenisque ætate secunda Nestor*, iv. 127.” R. B. Vocabulum hoc crebro de sua sede detrudebant librarii: Lucret. i. 141. Sed tua *me virtus tamen et sperata voluptas*—*spectata* voluntas R. B.; Sed in epistola ad Millium p. 2. jam pridem citaverat *sperata voluptas*; et Carm. i. xxvii. 13. *voluptas* MS. Grævianus. De *tendere et extendere* vide R. B. ad Hor. Epist. i. v. 11. et T. Maur. 1591.; de *expecto et expeto* ad Ter. Eun. rv. vi. 5. Muret. Opp. ii. 415. “*magnam fuisse multitudinem*

eorum qui fanorum ornamenta expectarent.” “Muretus scripsit: m. f. multitudinem eorum, qui fanorum ornamenta *spectarent.*” D. R. ad l. Statii Theb. i. 655. *sed quid fando tua tela manusque Demoror?* *expectant matres, supremaque fundunt Vota mihi*. MS. Cant. tua demoror arma Atque manus: *spectant*—Achill. ii. 411. *Ipe sedens vasto facta expectabat ab antro*,—num *spectabat* R. B. Cic. Orat. in Cæcil. 7. *accusandi voluntas ad viros fortes, spectatosque homines, translata sit*. de Orat. ii. lxxviii.—*quanto magis in oratione expectandum, in qua non vis potius, sed delectatio postulatur*. Wytttenbachius, vel omnibus libris invitæ, est *spectandum* reponi vult. Bibl. Crit. i. 21, 2. Ibid. iii. ii. *Illam tanquam cynea fuit divini hominis vox et oratio, quam quasi expectantes post ejus interitum veniebamus in curiam, ut vestigium illud ipsum, in quo ille postremum institisset, contueremur*. Gesnerus vere et eleganter corrigit, *exceptantes*. At correctionem non memorat Ernestus. Wytttenb. ibid. P. i. 26. Contrarium autem subinde occurrit; et Plautum in Men. v. iii. 6., me saltim iudice, recte instauravit Brunckius ad Ar. Thesm. 846. Sen. Herc. Fur. 765. *Pavidosque manes squallidus gestat senex*—emendat Withofius, *validus expectat* senex, ut, cruda deo viridisque senectus. Æn. vi. 304. *valido*—*nec turpem senectam*. Hor. Carm. i. xxxi. 17—19. *durus senio Navita crudo*. Sen. CEd. 166. Withof. Præmet. p. 61. Sed, pace summi viri, R. B. *vectat malle*; Æn. vi. 391. *Stygia vectare carina*; CEd. 173. *Fessum turbam vectare novam; vectat quoque D. Heraldus*. Nunc ad

Withofius propendit: "Cum mox dicatur, Charontem applicasse naviam litore, ut manus reciperet; illi boni, quomodo jutu ante tempus gestare, seu occidere illos, narrari potest?" Præmet. p. 60. Hor. Carm. ii, ii, 24. *Quisquis ingentes oculo irretorto Spectat acervos.* Muretus Opp. ii, 582. interpretando nihil agit; *Withofius*, STRABON acervos, "id est, praterendo nec oculos eo retorquendo contemnit, adspersumur"—ad Disticha, p. 531. Non est quod sperno queratur; ditionem enim alieni sæpius invasit; Ovid. Fast. iii. 827. *Nec vos turbæ feri census fraudate, magistri Spernite*—oculus repone, N., v., turiferi census fraudate, magistri, Termit: i. e. "Nec vos, o magistri, licet tenues sint vobis opes, fraudate Minervam spitem ternite quodam, vel virga turis. Gratianus Cyneg. 132. *Termes ab Eois descendens virga Sabæis*" *Withofius* Præmet. p. 135. Sen. Her. Fur. 156. *Aut suspensus spectat pressa Præmia dextra. Lege, sperat* et conf. Phœn. 516. R. B. Immo, "Aut sua gaudens spectat—oppositio est inter deceptos et spectat, non autem sperat. Nam sperans decipi potest, spectans jam præmia non potest." *Withof.* Pr. p. 42. ibid. 1256. *semper absentis pater Fructum tui, tactumque et aspectum peto. Vultum tuum et affatum corrigit R. B. et conf. Med. 187. Statii Thebaid. i, 18. nec Arctos ausim sperare triumphos.* Sic duo Codices Cantab.; *spectare* alii; forte *spirare* R. B. Æn. x, 251. *Tum breviter supera spectans convexa precatur.* Maronem hac licentia temperasse argumento est, quod Æn. vi, 540. *scindit* impune intexere potuerat, si hæc positio

cordi earet! facti vero codices omnes, et plurimæ editiones; quod ad Symb. Apost. p. 483. adhibet PRÆSONUS. Immo, dicit in textu, et findit in margine Cod. Coll. Jes. a manu recenti.

In *Horatii* carminibus hæc licentia nusquam elucet; nec quis huic canoni obsistat auctoritas; nulla comparet. Quid tum? Numquamne hodie concedes Maurò? *Urguet diem nox, et dies noctem: neque est Levare tenta spiritus præcordia.* Nihil opus fuit *Horatii* iudicio de hoc canone. Sæpius quidem dictum, "quod usæ non veniebat, de eo si quis legem aut iudicium constitueret, non tam prohibere videretur, quam admonere." vide Cic. pro Roscio Am. xxv. Si rectitudo scribendi hujus temporibus per vias certissimas investigari queat, exemplum forte ad hanc regulam stabiendam e latebris suis protrahere poterimus. Ernestus ad Cic. de Orat. XLVI. antiquam formam *slitibus*, reclamantibus optimis codicibus, delendam censet, quod Ciceronis ætate inoleverat. "Immo," inquit Heusinger, "post Ciceronem adhuc, Augustorum ævo, ita exhibere solitos testatur Lurenburg. antiquar. in STILITEX ex decreto, quo Sodalium Augustalium mentionem factam videmus." Conf. Spalding. ad Quintil. Inst. Or. r. iv. 6. Hinc Carm. iii. v. 53. malle; *Quam si clientum longa negotia Dijudicata stlite relinqueret, aut saltim slite.* Anne hisce aureæ antiquitatis ruderibus, et hoc sigmatismo Venusinum poetam resarciendum existimas? Sententiam meam nullam interpono: pertinacius contententi illud Ciceronis occinam, "*scientiam mihi reservabo,*

SEOT. *usum scribendi populo concedam.*"

I. A. Gell. vii. iii.—*quod plebiscito*

— *Colonis prohibitum fuit.*—Legendum, *Stolonis*—Gell. xx. i. de Legg. xii. tabb. Quid salubrius visum est *rogatione* illa *Stolonis* jugerum de numero præfinito? Markl. Ep. Cr. p. 148. plaudente R. B., qui eandem emendationem dudum occupaverat.

In *Propertii* reliquiis multa manu medica indigent: pleraque vitia, præsertim graviora, MSS. superstitionibus sunt vetustiora. Si enim prospiciam lectionis, per codices et præcipuas editiones deductam, remeare velles, nil nisi ineptiarum farraginem assequeris; omnes, qui etiamnum in lucem prodierunt, ex eodem fonte, pervertuto licet, lutulenti fluere videntur. Haud me latet SCALIGERUM, virum, si quis alius, acerrimum, suspicari antiquissimum *Propertii* codicem aliquot pagellis a bibliopego nescio quo transpositis turbatum fuisse, ipsumque ideo poetam usque adeo dilacerasse, ut, iis ignoratis, de quopiam loco satis exploratum ac firmum certumque ferri iudicium nequeat. Ne multa: in *Propertii* exemplaribus tetrius grassata est librorum nequitia, et in hanc licentiam, tanquam in facinus, omnes jurasse putes, quibus, vereor, ut critici remedium tulerint. iii. ix. 53. *Brachia spectavi sacris admorsa colubris*: Sic MSS. et ed. princeps. *Pectora sp.*—N. Heinsius ad *Patercul.* ii. lxxxvii.; "*spectasti* conjecerat *Marklandus*, propter præcedentia *fugisti*, et *tuae manus.*" *Lege, scensisti*—audax, inquires, facinus: et est profecto: non tamen improbabile, et necessitudo etiam timidus fortes facit. *Epigr.* apud

Drakenborch. ad *Sil. Ital.* ii. 417., *O quam vivit opus, quam pene figura dolorem Sentit, et ex ipso moritur pictura veneno.* B. *Castilioni Cleopatra, Marmore quisquis in hoc sævis admorsa colubris Brachia, et æterna torpentia lumina nocte Aspicias.*—*Lucan.* *Phars.* iv, 317. *si quos palmite crudo Arboris aut tenera succos pressere medulla. sensere optime restituit WITHOFIUS Encæn.* p. 52.; vide R. B. ad l.—iv, i. 41. *Jam bene spondebant tunc omina, quod nihil illam—oia* (sic) unus MS., *omnia* alter, et ed. 1472. *illam* omnes. "At certo certius est *Propertium* scripsisse:—quod nihil illos—hoc est *Penates* vv. 39. et 48. memoratos." *Schrad.* *Emend.* p. 166. *Lege, Digna spondebant*—*Sponde digna tuis ingentibus omina captis.* *Æn.* ix. 296.—iv. 46. *Tu cave spinosi rorida terga jugi, cape sp.* MSS. edd. Pr. Ven. 1500, et *Scaliger* in edd. 1577, et 1600; sed *terra* pro *terga* 1582; *spinosa* ed. 1472. *Corrige, Tu cape dumosi*—*Virg.* *Buc.* i, 76. *Dumoso pendere procul de rupe videbo.*—v, 17. *Consuluitque striges nostro de sanguine, et in me*—Sic MSS. et ed. pr.; *consuluit striges*—metro invito, nonnulli; *ulcus latere quis non videt? Consulitur strigibus* *verecundise* fines in mutando transiret; sed *lex carminis* non prohibet: et quidvis potius tentandum, quam ut cum scribis suaviter aberremus: *veritatis* autem quam contentionis cupidior malim a codicibus medicinam exspectare.

Ad *Ovidium* deveniamus. *Temeritatis* hujus in *Ovidio* signifer fuit N. HEINSIUS. Non deerunt qui *virum artis metricæ peritissimum*

obstantibus frustra, veteris editionibus, huiusmodi mendas & conjecturas, regulas demirentur; ad mirari desinent, cum eum in hoc reatu nimis securum, ista, quae non tolerat Augusti sui aures, studio, non incipit, amplius atque approbare cognoverint, et omnia sua posthabuisse, demum modo S P inseruunt. Ex hoc matricis theoria numerorum, quae carmina supra socum assurgentia repellant, prodigum iterum iterumque ingerere, quam bonis e suis codicibus oblati uti, melius; et ab illo, tanquam fonte, potiora in omnes deinceps editiones dimanarunt, et etiamnum adeo adhaerent, ut penitus necesse sit *Multa diu concreta modo molere* Maria, quae certatim abeugereque. Scarioxi vestigia adorabat "Ovidii ospitator; dolet ergo illum suis codicibus plerumque aduersantem hanc licentiam cum duce Scaligero non ejurasse, et omnia sua bona sibi met quodammodo invidisse. Nec tamen ideo virum in omni humaniorum litterarum genere praestantissimum acrius insector: N. H. H. H. "Poetarum Latinorum unicum ospitatore;"—"Musarum delicias et Parnasi decus;"—"verum Phoebe alumnum et Calliopes sinu innutritum"—laudare nunquam cessabo. R. B. ad Hor. Carm. 1, xxxiv, 5. D. R. Elog. T. H. p. 14. Noris ad Cenotaph. Pis. p. 480. Markland. P. ad Stat. Sylv. P. xv. Sed ex diverticulo ad rem. Heroid. v. 2. *Ista Mycenæa litera scripta manu.* Corrige, *facta*, suadente utroque

MSS. apud Zingerling. in Pro-mula. p. 189, et edd. Ald. 1515, 1533. Sed possunt talia similibus exemplis defendi. Possunt esse, sed similiter quoque corruptis, et emendationem flagrantibus. Max. v. 28. *Est is que nostri litera scripta memor, scripta MSS. Rodleiani; facta multi codices.*" Burmann. ad L. Trist. v, xii, 35. *Carmina scripta mihi sunt nulla, aut qualia cernis; "ancepta"*—Burmann.; *legis facta.* Ex Pont. 1, v, 16. *Cum relego, scripsisse pudet, quia phyring cerno, Me quoque, qui feci, iudice, dignus sum.* "scripti Regius, et tres." Burmann.; *fecit edd. Parm. 1489, Ven. 1498, Ald. 1533.*—x, 106. *Stratiæque Creteas bellua stravit humum. Strata non tango; Amor. 1, 7. Stravit depressos lata per arva greges.* Stat. Theb. 1, 644. *Menactum Proterrebat agens,—Proterrebat R. B.; tinxit quidam legunt, testibus Ubertino, Grutero, Reinsio; lavit Zingerlingius, planxit in margine adscripserat R. B.; qui ad vii, 169. Nota mihi freta sunt Afrum frangentia litus,—plangentia suggestit. Si mei res arbitrii foret, maluissem tinxit propter ix, 368. Ipse suo melius sanguine tinxit humum: et Her. Cæt. 1119. Discedet via Tartari, Stratis ut pateat polis? Fractis Cod. Flor. probante Benteleio: 1136. uterque debuit frangi polus; conf. 710. 1150. Fast. vi, 82. Cacus Aventinam sanguine tinxit humum. 461. Fecit, et Hispanam sanguine tinxit humum. Met. v. 293. Tundit humum mo-*

* Lector benivolus mihi facile ignoscat, si versus oppido bellissimo, hoc navelo, proh dolor! inasperos, afferam: *Gulermus Brito Philipp. iv, 309.* de RICARDO I. *Θυμολογία*—"mittebat enim Saladino, Et Saladinus ei varia vice scripta, sibi que Pacificabat cum Saladino munere crebro." Hunc locum, non monito lectore, mire enodavit *Sophocles nostris.* (*Account of Myrocos*, p. 200.)

SECT. *riens, scelerato sanguine tinctum*; I. conf. Heroid. iv, 72. Pont. iv, vi, 34. Ibis. 370. Propert. iv, vii, 10. Sen. Hipp. 652. *et ora tenuis flava tingeat rubor* MS. Ovid. Heroid. iv, 72. *Flava verecundus tinxerat ora rubor*. Elegia in Mæcenatis obitum, quam Pedoni Albinovano asserere conatur Scaliger, v, 96. *Membra nec in strata sternere discat humo. trita præstiterit*. Propert. iv, ix, 40. *Et nunquam ad natas irrita tela feras: stratas conjecerat* Heinsius; *vastas* e cod. Voss. confirmavit Schrader. Emend. p. 91.—xv, 213. *Solve ratem. Venus orta mari mare sternit eunti*; vid. Met. x, 342. et Schrad. Emend. p. 194. In Nasone nimium repetitionibus, in aliis parcius, indulgebant librarii; Met. xiv, 800. *strata est tellus Romana Sabinis Corporibus, strata estque suis; simul atque suis* R. B.; Met. vi, 640. *Et mater mater, clamantem, et colla prementem*. "In Bernegg. inter utrumque *mater* tres literæ erant erasæ. *et vel eja* fuisse videbatur." N. HEINS. "cantandi positor, cantati egregius in multis repertor." Hinc præclare emendavit WITHOFIUS, *Et mea, ter, mater, clamantem*—"Id est, Procne ferit puerum ense, dum manus tendebat, dum *ter* clamabat *mea mater*. Sic ipse Heroid. viii, 91. Terent. Hecyr. iii, ii, 18. 23." Præmet. p. 180. Manil. i, 245. *Nos in nocte sumus, somnosque in membra locamus. somno sic* Scaliger; *somnosque in membra vocamus* Burman. ad Phædr. *somnos in membra* l. Codex Gemblacensis; *ro* in lacunæ tantum explendæ causa a librario adjunctum: lege, *somno nos m. l.* Withof. in Spec. Gunther. p. 85. Tibull. i,

vii, (viii), 49. *Huc ades, et centum ludis, Geniumque choreis Concelebra; ludos* Codd. et edd. vet. *ludis* Statius: emenda, *Huc ades, et GENIUM ludo, Geniumque choreis* Markland. de Epist. p. 68., cui favet perelegans repetitio poetæ propria, et quam callide sublegit Heynius. Imo Ovid. ipse in Niobes mandato aliquid hujusmodi passus est 196. *Itē sacris, properate sacris, laurumque capillis Ponite; deponunt, infectaque sacra relinquunt*. Quid plura? Infectis *properate*—repositus Withofius notis ad Orat. Sec. p. 81. quam cum stylo, mente, et more Ovidiano consentit. In v. supra notato dudum somniavi, *placet*; Æn. i, 142. dicto citius tumida æquora *placat*: sed *præstat*, vel potius *præstet*, verbo *sternit*, quod in Bersmanni margine comparet, e textu doctissimi poetarum cedere non debet. Met. xi, 749. *præstatque nepotibus æquor*: id est, ἀκόρονα Πόντον ῥιθῆσι νῶρα. Iph. T. 1445. *Valck.* ad Herodot. vii, 191. Ut Græcis *παρέχειν, χαρίζεσθαι*, sic Latinis *præbere, præstare* hujusmodi de rebus solennia sunt. [*Seneca Pater* T. iii, p. 352. *Ille* Passieno, *prima ejus syllaba in Græcum mutata, obscænum nomen imposuit*. "Sc. *παρεχενῶν*" primo tentavit R. B. Postea "Ranconetus *Grassienum*: inepte. Nempe vocavit *Paschicenum*; syllaba in Græcum mutata, a *πάσχειν*." R. B. *Pudet pigetque tam infanda referre*.]—xx, 213. *Ne tamen ignoret quæ sit sententia scripto, N. Heinsius; scripti sententia quæ sit, editiones pervertustæ* Parm. 1489. cum commentariis A. Volsci et Ubertini, Ven. 1498. Mediol. 1510. Ald. 1533. Amor. iii, iii, 6. *Can-*

dila candorem niveo ruffess ru-
 bere Ante statit: niveo lucet in
 ore ruber. N. Heinsius; fuit MS.
 Bodl. et add. Parm. 1489. Ven.
 1498, Ald. 1638. quam in mar-
 gine notaverat R. B., qui pro
lucet legit nunc et. Art. Am. 332,
 3. jure subnovit "Aristarchus
 Batavia," quoniam vide.—II, 659.
Si qua straba est, Veneri similis;
si rava Minerva. N. Heinsius:
 quoniam laudat *Larcherus* Mem.
 sur. Vossii p. 131.; metrum integ-
 rat R. B. corrigendo, *Si straba,*
sit Venari—ad Hor. Serm. 1, iii,
 47. *Conf. Censuram Crit. (June*
 1803, p. 127.). Toupins in ex-
 emplari suo T. Fabri Epist. p.
 176. tantavit, "*Si flava est, Ve-*
nari similis, si poeta Minerva.
Lucretium, iv, 1157. Cassia, Πα-
λάδου Hom. Il. x, 470. *χρυσή*
Ἀφροδίτη,"—*Flavus* fere a poetis
 expellere conatus est R. B.;
Credula nec ravis Hor. Epod.
 xvi, 33. *rava* Ovid. Amor. 1, 7.
rava ibid. 8. *rava* Fast. iii, 693.
rava ibid. vi, 652. *fervam* Sil. Ital.
 v, 220.—671. *Aut mare remigiis,*
aut vomere scindite terras; findite
meteb. in ora ed. Bersmanni, et
in textu Heinsii. Heroid. xvii,
 139. *Quid bibulum curvo pro-*
scindere litus arato—profindere
 MSS. Her. xii, 94. *Et solidam*
jusso vomere findis humum. Trist.
 1, iv, 3. *Nos tamen Ionium non*
nostra findimus æquor. Conf. xi,
 48. v, ii. 62. *Et Scythicum pro-*
fuga findere puppe fretam. Prop-
 pert. iii, vii, 35. *Non ego veli-*
fera tumidum mare findo carina.
 Sen. Her. Fur. 336. *Et bina*
findens Isthmos exilis freta. Æn.
 v, 143. *Infundunt pariter sulcos*
 —Claudian. in Eutrop. 1, 454.
Elgyias findis, Serrane, novales.
 Statius Theb. x. 507. *gementes*
Profindant inarata diu Pangæa

juvenci—Profugant, & fringunt,
et Proscindunt MSS. Cantab.;
 ultima R. B. placuit.—Lucret. 1,
 71. *confringere* editiones; *con-*
fringere unus MS. Harl.; *effrin-*
gers duo alii, et Priscianus x. f.
 123. b. Aldi—col. 879. Putsch.;
perfringere Nonius Marc. x, 16.
 v. *Cupiret.* Sen. Controv. 1, 2.
 T. III, p. 96. 4. *confringitur*—
confragitur, R. B. Idem de Con-
 stant. Sapient. T. I. c. iv. pp.
 395, 396. *aut demissis in profun-*
dum catenis Neptunum potuisse
contingi? constringi, R. B.—III,
 289. *Illu sonat raucum, quid-*
demque inamabile stridet—ridet
 MS. Bodl. Edd. Parm. 1489.
 Ven. 1498. Ald. 1533. et in ed.
 characteribus Gothicis impressa,
 sine loco aut anno. Pausan, At-
 tic. 1, 40. *βαί δὲ καὶ Κικυρός ὄδω*
ἀρεπτεσσανον. tristisque palus in-
namabilis unda. Æn. vi, 438. *tarla-*
que—Geo. iv, 479. *inlætabilis*
ora. Æn. iii, 707. Stat. Theb. iii,
 706. *illætabile munus; intoler-*
abile MS. Coll. Eman. *ἀγέλαστος*
συμφοραῖς Æschyl. Choeph. 28.
φρήν ἀγέλαστος. Idem in Lex.
 Sangerm. 337. apud D. R. ad h. in
 Cer. 200. *ἀνίας ἀνθος* Sophocles
 ibid. p. 385. vide Valck. Diatr. p.
 179. Fortasse, *murmur*—librarios
 vero, haud poetam ipsum erroris
 insimulans *ridet* tantisper retinebo
 dum melius aliquid alius proferat.
 Valeat tandem *inamabile ridet;*
inamabile, quod negat redire
 quinquam, et omnia illic tristitia:
ridet, quod Styx tacite defluit,
 unde etiam eam trajicere solebat
 Charon: vide Sen. Herc. Fur. 712.
 Lucret. 1, 18. *tibi rident æquora*
 ponti. ii, 560. *ridet placidi pella-*
cia ponti. v, 1003. *ridentibus un-*
dis: conf. Catull. lxi, 273. Eur.
 Fr. [ccviii.] apud Phrynichum
 Σ. Π. p. 6. *Ἀκύματος δὲ πορθμῆς*

SECT. ἐν φρίκη γέλασσι. Æschyl. P. V. 90.

I. ποντίων δὲ κυμάτων Ἀνήριθμόν
γέλασμα. "Schollastes in hæc: Καλῶς εἶπε τὸ γέλασμα— ἐκ μεταφορᾶς τῶν γέλωντων καὶ διαχομενῶν. Hoc autem durius est quam quod vel ab Æschylo profectum crediderim. Malim igitur scribere ἀγέλασμα congregatio fluctuum." ΤΥΡΩΗΤΤΥΣ. Hoc, quodcumque est, acceptum refero eruditissimo M. C. Editori, cui maximas gratias ob summa in me officia ago.—726. *Oraque fontana fervida spargit aqua—pulsat aqua* MSS. apud Zing. p. 188., Bodl. et Ep. Pr. *lavit* duo codices, ut Rem. Amor. 230. *Arida nec sitiens ora levabis aqua—lavabis* MS. Coll. S. S. Trin. Cantab. "Forte purgat" Burmann.; *tergit* mallem: Catal. Petron. 58. *Sufficit et pura limina tergit aqua; spargit* Heinsius. Æn. iv, 635. *fluviali spargere corpora lymphæ*—"aspergere Ven. mergere alter Menag." Heynius. conf. Fast. v, 676. Ad Ovidii locum citat Heinsius Fast. iv, 728. *Virgaque rotantes laurea spargit aquas, rotatas* plerique codices, *misit* omnes; de hoc dubitare non debuerat "felicissimus Latinorum poetarum restitutor." Stat. Sylv. v, iv, 10. *Præterit et gelido spargit miserata flagello. tangit* Markland. ad l.—741. *Nomine suspectas mihi spiritus exit in auras—suspectas* jam spiritus MS. apud Zingerling. Met. iii, 66. *fixum lentæ curvamine spinæ—lentæ spinæ curvamine fixum* in optimis codicibus, inquit Zingerlingius; quem confirmant MSS. Cant. Bodl.; edd. Parm. 1489. Ven. 1493. 1498. 1513. Lugd. Ald. 1533. —xii, 436.—*Molle fluit, veluti concretum vimine querno Lac solet; utæ liquor rari sub*

ponderè cribri Manat, et exprimitur per densa foramina spissus; Verum ita scripsisse Ovidium, non vero Ovidii librarios, præstare quis possit? in MSS. hunc locum ita contaminatum invenimus, ut nihil extundere queamus. *præli* in textu, et *cribri* in margine cod. Cantab., qui *spissus* loco *coli* præbet. Cod. MS. penes Collegium S. S. Trin. Cantab., qui fessis oculis negotium facessit, insignem lectionis varietatem exhibet; *molle fugit*, quam vulgatæ præponerem; Hor. Ser. i, vi, 13. *fuit* editiones; *fugit* ex optimis Codicibus R. B. *lumine pro vimine* a manu recenti: q r n o textus et virgula superimposita à manu antiqua, puncta duo infra et c supra exarata a recenti; in textu versus, de quo lis est, *rarus* et *per dempsa* [densa] *foramina spissus* (sic). Pro *spissus*, *succus* Ald. 1533. et *per multa fi densus*, unus Cod. Bodl.; in altero neque vola nec vestigium. Neque id mea quicquam refert; si totum locum inter claustrum additamenta recensuero, quo tandem testimonio revincar? Etenim in quorundam codicum textu intercisus et diffractus emergit, in aliorum margine comparet, in paucis deest. At in notis ad Lucan. Phars. ix, 808. hoc loco, tanquam genuino Ovidii partu, nititur R. B.; sed illas mutilas, obscuras, et omni errorum genere scatentes editori, pie quidem, sed incaute patrum manibus parentanti debemus. Plauti Cas. iii, v, 18. *Nam nisi ex te scio, quicquid hoc scit, cito jam tibi istuc Cerebrum dispercutiam*, Execrata; *scito—et disperciam caecreta* MS. Hinc scito reposuit, et *disperciam*

execrâ e MS. exculpait R. B. Hor. Epod. xvi, 18. execrata Cod. Græv.—Fast. vi. 805. *Ante focos olim longis considerare scamnis Mos erat—scamnis considerare longis* Edd. Parru. 1489. Ven. 1497, 1498, 1499.; Ald. 1533. Ennius apud Cic. de Divinatione, 1, 48.; *Auspicio regni stabilita scamma solumque*. Obiter meminisse libet, vi, 140. *Causa, quod horrenda stridere nocte solent*, sic edd.; “Illustrissimus Heinsius contra libros scriptos *horrenda—voce legit*,” Drakenb. ad Sil. Ital. ix, 575.—Trist. iv, ii, 20. *Cumque ducum titulis oppida scripta leget: capta leget olim editum; mœnia capta* Vossii excerpta, quod reponendum. Propert. iii, iii, 16. Incipiam, et titulis oppida *capta* legam.—v, i, 7. *Integer et lætus læta et juvenilia scripsi,—lusi*, “Criticorum Latinorum princeps.” *Carmina cum primum populo juvenilia legi*; iv, 57. *adhuc sine crimine vixi*; lusi R. B. Heroid. xvii, 17.—Ex Ponto i, v, 2. *Ut sua scripta legas, Maxime, Naso rogat, verba* Zingerling. et Heinsius; *dicta melius*; El. iv, i, 61. *Ennius hirsuta cingat sua dicta corona*, Conf. R. B. ad Hor. Carm. i, vii, 9.—ii, ii, 34. *Sæpe creat molles aspera spina rosas*. Vide Zingerling. pp. 138, 139. versus 33—36., jam dudum cingulis circumdedit Heinsius, “qui unus plus præstitit, quam cæteri omnes;” et, his demittis, carmen apte coheret. JOANNES HILDEBRANDUS WITHOFFIUS, qui in summis criticis jure habendus est, versus istos adeo reformavit et recoxit, ut Ovidium in Ovidio frustra quæreret. “Ego subirascor hominis obstinationi. Quis enim, nisi plumbeus sit in Criticis, dubitet,

quin nebule plius distichon è 8207. posteriore conflaverit? quis autem credat librariorum e verbis, *Sæpe licet multis aspera visa locis, fecisse, Sæpe creat molles aspera spina rosas?*” *δειρὸν κάλαισμα*.—Fast. ii, 27. *Februa poscentis pinem virga data est*; spinea N. Heinsius; quod *rōi male* notavit R. B. Melius profecto ad Sen. Ph. 126. *sacra quo Dirce latet*; verbum aratet revocarunt Gronovius et Withofus. Sed ad rem.—x, 27. *Hennæosque locus et olentia stagna Palici,—OLENTIS stagna Palici* membranæ, edd. Parm. 1489, Ven. 1498, quam certo judicio eruerat R. B. *Hæc fontis stagna Numici* Æn. vii, 150.—iii, vii, 7. *Ergo mulctur nostri sententia scripti—scripti sententia nostri* Edd. Parm. 1489. Ven. 1498. Ald. 1533.

Unam nunc et alteram emendationem apponam, quæ terrore hujus canonis exulasse videntur. Quicquid id est, illas allegabo. Heroid. iv, 147. *Tolle moras tantum, properataque fœdera junge*. In Scriveriano, *Tolle moras, oro,—sperataque fœdera junge*, feliciter supplevit Burmannus. Virg. Buc. viii, 26. *quid non speremus amantes?* Æn. iv, 291. *tantos rumpi non speret amores*. Art. Amat. i, 343. *Ergo age, ne dubita cunctas superare puellas; sperare codex Alb. Rubenii*.—ix, 20. *notitia est misero quæsitâ pudori, Si macula stupri facta priora notas?* Lege, *notitia est vestro quæsitâ pudori, Si maculas turpi facta priora nota*. 79. *Irruit, et nostrum vulgare clamore pudorem; sed alibi misero*. R. B. Leni remedio, credo, ac vero poetam sanasse Virum summum, ecquis dubitet? Incertus apud Chari-

SECT. sium col. 253. *Cur te dedecoras,*
 I. *famam cur maculas tuam?* Æn.
 x, 851. *Idem ego, nate, tuum*
maculavi crimine nomen. Ibid. 35.
Ipsa domo vidua, votis operata
pudicis, sic Viri ceteroquin sa-
 gacissimi citarunt, R. B. ad Hor.
 Carm. III, xiv, 6. et Schrader.
 Emend. p. 202.; conf. Æn. iv,
 82. A. Rhod. I, 285. Æschyl.
 Agam. 863. Illud Sapphus nem-
 inem eludet. Sed illum consilii
 pœnitebat, qui *studius operata pu-*
dicis in margine exemplaris ad-
 scripsit. Conf. Met. VII, 746. VIII,
 865. Ter. Heauton. II, III, 38.
Hinc sciri potuit, aut nusquam
alibi, Clinia, Quo studio, vitam
suaam, te absente, exegerit; In-
 scriptio apud Spon. Misc. Erudit.
 Antiq. §. IV, p. 151. LANIFICA
 PIA PVDICA FRVGI CASTA DOMI-
 SEDA. Œd. Col. 343. κατ' οἶκον
 οἰκουροῦσιν ὥστε παρθένου Phintis
 apud Stob. p. 444. 3. ἴδια δὲ
 γυναικός, τὸ οἰκουρῆν, καὶ ἔνδον
 μένεν,—quas vafre deridet atque
 contemnit Soph. Electra tanquam
 περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὄν
 ἀεί. Sed redeat illuc oratio unde
 deflexit. Quamvis cum acutis-
 simo et eruditissimo Critico ab
 hæresi Withofiana, primario licet
 Viro, prorsus equidem abhorreo;
 et post Heinsii, Bentleii, Schra-
 deri maximas curas multo plures
 nebulonum versus inter Ovidia-
 nos adhuc latere censeo: "Nihil
 tamen necesse est disticha omnia
 (in Trist. etc.) propter eam, quam
 continent, barbaricam Ovidio ab-
 judicari." Βεβαρβάρωσαι, dul-
 cissime poeta, χρόνιος ὢν ἐν
 βαρβάρους*. "Sint sane Ovidii,
 sed exulantis, sed inter barbaras
 gentes jamdiu versantis, sed la-

tinæ linguæ usum atque elegan-
 tiam longa ejus usurpandæ des-
 uetudine pæne oblii. id; quod
 ipse de se et sæpe alias, et libro
 v, eorundem Trist. el. 7. con-
 fessus est illis versibus: *Ille ego*
romanus vates (ignoscite Musæ)
Sarmatico cogor plurima more
loqui. Et pudet, et fateor: jam
desuetudine longa Vix subeunt ipsi
verba latina mihi. Nec dubito
 quin sint et in hoc non pauca
 libello BARBARA—Non hominis
 culpa, sed ista loci." *Lagomarsi-*
nus ad Pogiani Epist. iv, 167.—
 cum quo flebiliter conspirat Sen.
 de Consol. p. 380. "Cogita quam
 non facile Latina ei verba succur-
 rant, quem barbarorum incondi-
 tus gravisque fremitus circum-
 sonat." Conf. Aristoxenus apud
 Athen. xiv, 632. A. B.

Statius Theb. III, 586. *Hi teretes*
galeas, magnorumque area suta,
scuta MS., sed suta infra iv, 131.
Ferrea suta tegunt—R. B.; vi,
551. Præcelerēs, agile studium,
et tenuissima virtus—VII, 733.
Quercus alumna vadi. fas et mihi
spernere Phœbum, me sp. MSS.
 apud Zingerling.; Achilleid. I,
 348. *Diducit, sparsosque studet*
componere crines. Lege, sparsos-
que juvat componere crines.

Manilius III, 364. *Sed teretem*
inclinum mundum comitantia semper.
 Sic edd.; *spira* R. B. "præclare
 de Manilio meritis."—604. *Ter-*
tia forma stetit summo jam proxima
cælo, fuit edd., est et R. B.

Lucani Phars. v, 118. *Aut pre-*
tium: quippe stimulo fluctuque
furoris.

* Sic invertit Apollon. Tyan. Ep. 34. Ἐβαρβάρωθην χρόνιος ὢν ἐν Ἑλλάδι.
 quod in ἀφ' Ἑλλάδος subtilius emollit celeberrimus ΤΥΡΩΝΙΤΗΣ.

Silius Ital. Punic. III, 111. Primitiæque tori, gelidosve scandere tecum Deficiam montes—gelidos ut e MS. Barthius, cui suffragatur Drakenborch. IV, 575. Immane stridens agitur, crebroque coacta XVII, 546. duxit in arva Diversa spatio procul a certamine pugnae.

C. V. Flaccus VI, 229. Vidit eques, densa spargens hastilia dextra;

Juvenalis Sat. VI, 109. Gibbus et acre malum sæpe stillantis ocelli.

Martialis II, LXVI, 8. Ut digna speculo fiat imago tuo. V, LXXI, 3. =LXIX, 3. Scriverii. Quid gladium demens aliena stringis in ora? Romana tacite emendavit Scriverius.

Claudianus in Ruffin. II, 230. Quisnam audet ferro leges imponere stricto? editiones veteres: quam maculam facillime abstergas trajiciendo Quisnam audet stricto leges imp., nisi Heinsius edidisset, I. vibrato imponere ferro? Vibranti gladio Æn. IX, 709. Quam [hastam] P. Sulla cum vibrasset, Cic. de Offic. II, VIII, 12. Claud. de VI. Cons. Honor. 629. In latus allisis clypeis, aut rursus in altum Vibratis; recte quoque Ovid. Met. III, 34. Tres vibrant linguæ, triplici stant ordine dentes:—Sen. Thyest. 290. Hac spe minanti fulmen occurret Jovi: vibranti R. B. Hipp. 156. sed in Senecæ Phœn. 437. Vibrata dextra tela suspensa tenent. librata optime reponit R. B.; et Geo. IV, 196. his sese per inania nubila librant. Stil. I, 141. Sic Hercule quondam Sustentante polum, melius librata pependit Machina. Sen. Herc. Fur. 18. stabo,

et, ut certo exeant, Emissa nervo tela librabo. De bello Gildon. 136.—recissæ vestes, et spicæ sparsim Serta jacent. Edd. veteres; passim, "Vossii duo Oxon. Leid. et Lovan. et Barthii codices; eadem varietas in Eutrop. II, 421. ubi Heinsius sparsim præferebat; male." Burmann.

Seneca Phœn. 448. Hæc membra sparsim spargite, ac divellite: passim nostræ et Palat. membranæ. Lipsius. J. Taylorus in margine exemplaris de Jure Civili p. 270. e veteri glossario exscripsit "Σποράδην vagerassim: lege, vage, passim. Sil. Ital. XIII, 376. viritim editiones; lege, viri sim. Æn. X, 864. Hor. Epod. XV, 12. Sern. I, VI, 55. Withofius. In Elegia de obitu Mæcenatis, V. 93.—victor potiatur in umbra. Membrana patiat, unde spatietur Scaliger. Statius Theb. IX, 213. non jam Ætolo satiabere campo, Gaudentemyque jubam per stagna Achelœia solves. lege, spatiabere R. B. Herc. Fur. 950. Hiemsque gelido frigida spatia refert—totum locum R. B. legisse videtur, effusam jubam Cervice jactans, quicquid autumnus gravis, Hiemsque gemino frigida spatia ferunt, Uno impetu transiliet: fulgidum Withofius infercire sustinuit, cogitans "hic de astris et sideribus hiemali potissimum tempore fulgentibus sermonem esse." Præmet. p. 82. l. 17. recte vero defendit lectionem codicis Flor. verbo tenus vir sagacissimus, J. H. W., rutilans jubam cervice jactat: posteriora probabiliter e vulgatæ lectionis vestigiis recuperavit R. B.; nec amplius friget "vox frigida satis."—Troad. 31. Tuosque manes, quodque stetit ante Ilion;—quo stetit

SECT.
I

SECT. I. *stante Ilion* è veteri libro Lipsius. —*Herc. Æt.* 725—728. e ruderibus lectionum variarum elicit *Withofius*—*facem* Quam tincta fuerat *palla, vestisque illita*. Abjecta inhorret lana, et a Phœbo coma Tepefacta stridet — Præm. pp. 206, 7.

Ausonius; *Furca tricornigera* specie penultima sum ψ.

Prudentius; *Apotheosis*, 295. *Fonte vetustatis*; percurrere scrinia primi 351. *Sed sacer in pecude*. *Stultum est sic credere sacrum*; 418. *Nate Deo, nate sceptris et germine David*. 708. *Non revocante fame, stipabant undique septum*, 760. *Aura refert, oculos sanie stillante solutos*; conf. 833. *Harmatigenie*, 47. *naturæ scindere vires*—*excindere* MSS. *Putean. et Thuan.* 268. *Pingere scultilibus redimitæ frontis in arce*. —*sutilibus* MSS.; vide supra ad *Stat. Theb.* III, 586. *Psychom.* 41. 481. 760. *Nascatur conflata odüs*; quia scissa voluntas—*fissa* membranæ *Vat.* 902. *Cessisse stomacho! fervent bella horrida, fervent*.—*At Prudentius, inquires*, “*syllabam natura brevem, duabus consonis subsecutis, perpetuo producit*; ut *Psychom.* 99. *Morte Pudicitia gladium Jordanis in undis*. 454. *Fertur Avaritia gremio præcincta capaci*.” *Sed hujus canonis fundamentum in aqua positum labitur*; *Apotheosis*, 434. *Dedere crinitos ad Christi altaria regis*. 540. *Terrarum pelagique plagas tua membra feruntur*—727. 753. 765. 787. 789. etc. *Psychomachia*, 252. *Imbuere et fragili vires foedare triumpho*—

Capella, p. 306. *Crinale spicum phœtris deprome Cupido*—*Crina-*

lem H. Grotius. *Sed bibliopola* in gratiam vela contraham, et labore, utilissimo scilicet, congerendi e *Tertulliano, Paulino, Fortunato, Theodulfo, Rabano Mauro, Corippo, Rosvita, Luitprando, Gualdone, Theodulo, Alano, Gunthero, Viterbiensi, Geissensi, Marlanensi*, et omni illo scriptorum genere, suavissimis profecto poetis, supersedebo: corollas quoque e florilegiis poetarum Italorum, Gallorum, Scotorum, Anglorum, Danorum, dulce spirantes nectant belluli censores, et exinde novas regulas fingant, quæ Terentiani canonas penitus subruent. Si ad hodierna poemata, in quibus nitent quam plurima, descenderem, et hujus licentiæ exempla sexcenta constiparem, notæ breves ad Dawesium in ingens volumæn excrescerent, et veritas odium pareret. Nimirum illis “*venia, præsertim hodie, lingua jamdudum emortua, facile conceditur; nisi culpam quis defendendo fecerit majorem*.” Ejus rei exempla utinam ne tam multa suppetent! Pudet pigetque *Andreae Marcelli* versus ad *Christinam Suecorum Reginam* tam debili positione laborare: *Bellipotens virgo, septem regina trionum, Christina, Arctoi lucida stella poli*. Si plura ex N. Heinsio abripisset, saltim hanc labem evitasset; *Sidus inocciduum* septem, *Regina, Trionum, Faxque Lycaoniæ clarior igne facis*, *Sylv.* I, 139. *Sed carmen fuisset minus rotundum. Quid tum? In mediis, ut aiunt, sæculis Lucanum in ludis literariis ac cœnobüs præceteris omnibus ob versus rotundos, sonoros, numerosos prælegere solebant doctores; equis vero hodiedum Lucani plaustra uno Varronis Atacini libro, si in dias*

Cæterum exempla nonnulla in magistrorum regulam SECT.
cadentia ex Poetis Latinis adducere non gravabor : 1.

*Virgil. Æneid. ix. 37.

5

*Ferte citi flammam,*¹² *date telā, scandite muros.*

Juv. viii. 107.

Occultā spolia et plures de pace triumphos :

Catull. lxi. 186.

Nulla fugæ ratio, nullā spes: omnia muta.

luminis oras exoriretur, libenter redimeret? Sed ultra cancellos mihi præscriptos provehor. Vobis, animæ candidæ, haud affirmarem per genium Catulli, per cineres Propertii et Ovidii, canonem Terentiani a Dawesio recidivum ex perpetua Latinorum consuetudine defluxisse; sed, *Corrigenda si qua sane visa vobis hinc erunt, Non ero stulte repugnans, aut amans præce mea, Quin, statim culpanda delens, præbeam rectis locum.*

12. *Ferrum* in addendis reposuit R. D. Meminisse satis sit Vossium de Grammatica pp. 203, 4, 5 = et R. B. de Pseudo-Phalaride p. 135. in idem ἀμάρισμα μνημονικὸν incidisse. Nimirum animo obversabatur Æn. iv, 594. *Ferte citi flammam; ferte sciti* MS. Coll. Jes.—“Virgilius solitus erat iisdem verbis bis uti, sic ut sæpe unam aut alteram vocem mutaret.” Schrad. Em. p. 54. Quid dicam de illis, qui ex uno et altero MS. *ascendite, escendite, inscendite, et scandite* infercire annituntur? *ascendite* MSS. unus Cantab. et alter Coll. Jes. et *scandite* MS. alter melioris notæ, et Macrobian. Saturn. vi, vi, etc. Ut ut est, pisce sanior est vulgata lectio, et verbum *scandite* difficultatem et laborem cum fes-

tinatione optime exprimit: conf. Æn. ii. 237. Hor. Carm. ii, xvi, 21. xix, 22. iii, i, 38. Stat. Theb. v, 361. Capella, p. 28. Cic. Cato Maj. v. *cum alii malos scandant.* Sen. Hipp. 4.—*Quæ saxoso loca Parnethi Subjecta jacent; quæ Thriasiis Vallibus amnis rapida currens Verberat unda;* scandite *colles Semper canos nive Ripæa.* Sil. Ital. iii, 111. *gelidosne scandere tecum Deficior muros conjux tua?* Sed *gelidos* ut sc. ed. Parmensis. Si huic canoni infensissimi talia effutire pergant, copulam Et in Juv. Sat. viii, 107. obtrusam mire deperibunt, *Occulta et spolia et plures de pace triumphos.* Quam vere nihil ad rem; “in hoc enim genere nescio quo pacto magis quam in aliis suum cuique pulcrum est.” Ita scilicet Manil. i, 782. Et *spolia, et nomen, qui gestat in alite Phœbum.* Tibull. i, v, 28. *Pro segete et spicas, pro grege ferre dapem.* Propert. iii, ix, 46. *Jura dare et statuas inter et arma Mari:* “quo remedio Joannes Livineius itidem laboranti poetæ subveniendum putabat.” Schrad. Em. pp. 88. 91.; tribus MSS. Harl. particula abest, unus eam supplet. Ἐχει δὲ μοῖραν καὶ τὸδ’ οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς Φαῦλοι, παρ’ ὄχλῳ μου-σικώτεροι λέγειν.

SECT. Tibull. I. 5. 28. [= IX. 46. secundum recensionem
I. Scaligeri.]

Pro segetē spicas, pro grege ferre dapem:

Propert. III. 2. 46.

Jura darē statuas inter et arma Mari.

Pag. 17. l. 24 [= 319, 320.]

————— *sed morosa intentio*
Tam legentis debet esse, quam fuit nobis quoque.]

Rescribendum est *legenti*.¹³ *Tam legenti quam nobis.*

13. PR. p. 5. *Postquam accedere lividum Virtutis senium videt:* —P. a. l. *Virtuti senium ex Barthii Adverss. xv, 2. reposuit Taylorus.* “In venerabili Pandectorum exemplari, quod Florentiæ adservatur, I, §. 5. D. *Nautæ, Caupones, ait Prætor, QVODCVJVS ALVVMFORE CEPERINT* —id est, *Quod cuius saluum fore receperint* — Idem. Hor. Epist. II, I, 160. *hodieque manent vestigia ruris.* Littera S demta, omnia expedit Editor Paris. 1770.; emendationem equidem Valartio neque tribuo, neque abjudico. Virgiliomastix M. *Dic mihi, Damæta, cujum pecus? anne Latinum? D. Non; verum Ægonis: nostri sic RVRE loquuntur.* Extra dubium videtur in Italiæ oppidis, in quibus Latine linguæ usus invaluit, plures incorruptæ antiquitatis voces fuisse conservatas quas urbanae munditiæ pepulerant, et voces asperæ scabræque rus commigrarunt. Nimirum dum illa veteris disciplinæ severitas et morum integritas vigeant, “sua reipublicæ constabat majestas, sua patriæ sanctitas,” et sua sermoni Latino gravitas. Post imperium latius

promotum plurimi inquinata loquentes ex diversis gentibus Romanam confluerunt; in Romulidas asperæ libertatis oblitos peregrina et perdita luxuria irrupit, et vocabula illa nuda ac virilia pene interciderunt. Ut primi ordinis mulieres apud Athenienses *μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι*, sic Cornelia Græchorum mater et Lælia C. F. Latina simplicitate loqui, et *ἐννοίας ἀφελείς καὶ καθαρὰς γεωργῶν ἀγροίκων, καὶ ἀφελῶν τε καὶ ἀκάκων ἀνθρώπων*, sermone quibusdam subrustico, exprimere consueverunt. Apud nostrates, septentrionem versus, audies etiam verba quædam non trita Londini, quibus utebatur linguæ nostræ canon, *Shaksperius*, et quibus Britannos mire delectat. Sed hæc missa faciamus. *Statius* Theb. IV, 851. Ab Jove primus honos; *bellis* modo lætus ovantes Accipias. Edd. *belli R. B.* VII, 634. *juvenis* vulgo; *juveni R. B.* ÆN. VIII, 212. *Quærenti* reposuit N. *Heinsius*. Pacuvius in *Atalanta* apud Non. Marcell. p. 382. Quum incultos investigans *inrimare* sinus —*rimare* MS.; exinde *rimares* eruit *R. B.*; Stat. Theb. I, 572.

Pag. 23. l. 26 [= 502.]

SECT.
1.

Edat ut diphthongon unam de duabus vocalibus]

Versus in nimiam longitudinem excurrit. Pro *vocalibus lege vocalis*¹⁴ juxta usum quem hæc vox alibi apud Terentianum sortitur. Pag. 10. l. 22 [= 116.]

E, quæ sequitur, vocula dissona est priori.

Pag. 24. l. 22 [= 528.]

*Quando sic Græce notatur ut sit OY et Y simul ;
Iota queis si prælocetur, tres videmus vocalas,
E quibus constare supra syllabam negavimus.*

*Pag. 25. l. 12 [= 548, 549.]

6

*Namque si momenta quæ sint literarum examines
Consonantum, aut quas necesse est consonantes effici ;]*

Ita locum hunc emendavimus ipsa sententiæ vi adducti. Vulgo *Consonantem* legitur, et post *examines* distinguitur ; hanc autem scripturam deceptis librarii scribentis auribus acceptam refero.

Mira decore pio servabat nata penates—Edd. *pios R. B.* conf. *R. P.* ad Ph. 1521. *Lucan.* Phars. 1, 176. *hinc leges et plebiscita coactæ ;* PLEBIS SCITA *coactæ e codice Puteano et tribus suis R. B.* *Sil. Ital.* xi, 187. *mortis* edd. *mortis R. B.* *Seneca* Herc. Fur. 842. *Cum longæ redit hora noctis, nocti.* R. B. T. 1, p. 47. l. 15. *crudelitatis* edd. *crudelitati.* p. 623. l. 2, 3. *ignorantis vulgo, ignorantanti R. B.* T. II, p. 731. l. 8. *multa—multas R. B. M. Capell.* p. 213. *Nazo "Leg. Naxos."* R. B. *Macrobb.* Sat. II, p. 287. *Laberii* Prol. v. ult. *Sepulcri—sepulcris.* R. B. VII, p. 378. *indutus Achillis—Achilli.* R. B. VI, p. 455. ed. Pontan. *Virtuti is par. "l. sis."* R. B. Conf. ad Hor. *Carm.* l. xvi. 5, 6. IV, II, 6. *Serm.* 1, III, 26. V. *Paterc.* II, XXII. *neque licentia immediocri scavitum.* Bene

Acidalius scripsit : *in mediocris.* D. R. Cic. in Lucullo Vol. II, cxliii, p. 55. ed. *Verburg.* *Hic igitur neutri assentiens, si nunquam, uter est prudentior.* Sic forte scribendum est ; *hic igitur neutri assentiatis ;* *ain unquam, uter est prudentior.* Sed vid. infra ad p. 301. "Franciscus de Verulamio vicecomes O. S. T. Albani Almæ Matri Incl. Academiæ Cantabrigiensi S. *Affuerit proculdubio et Affulserit divini luminis gratia, si humiliatâ et submissâ Religioni Philosophiâ, Clavibus Sensus legitimè et dextrè utamini,*"—Sic in autographa quadam epistola, quam ipse vidi ; *submissâ Religionis Philosophiâ,*—nullo sensu, obsidet editiones omnes, quarum mihi copia obtigit.

14. "Eadem confusa erant v. 139." et *voculam e* conjectura restituit *Santenius.*

SECT. Pag. 27. l. 18 [= 614, 615.]

I.

— *Ita vacabit, ut vacabunt quando plures consonæ
Sponte productam sequentur non egent subsidiis*

Duobus his verbis *egent subsidiis* adversus syntaxin et prosoediam peccatum est: alterum, quod nihil orationi insit quo verbum plurale *egent* ita referri possit, ut ulla exoriatur sententia: alterum quod *subsidiis* secundam producat. Monet quidam (quem Commelinum esse nuper didici) legisse Mycillum, *non egent quia subsidiis*.¹⁵ Atque hoc quidem pacto

15. "Veteres in nominibus substantivis exeuntibus in *ius* vel *ium*, semper Genitivos casus *i* simplici efferebant; nunquam *Auxilii, Consilii, Imperii, Negotii*; sed *Auxili* [Hor. Epod. I, 21.] *Consili* [Carm. III, IV, 65.] *Imperi* [I, II, 26. IV, XV, 14. Noris. ad Cenotaph. Pis. pp. 454, 5. 477.] *Negoti* [Serm. I, II, 80. X, 6.] Sic in Virgilio legas *Peculi* [Buc. I, 32. A.P. 330.] *Tuguri* [69.] *Patavi* [Æn. I, 247.] *Lavini* [258. 276. VI, 84.] *Mezenti* [XI, 7.] *Capitoli* [IX, 445.] Si quid aliter apud Virgilium, aut Horatium, aut priorum poetarum quemquam feratur, mendosum esse de plano affirmat BENTLEIUS; sicut Ennii illud apud Ciceronem de Senectute, *O Tute, si quid ego adjuro curamve levasso, Æquid erit pretii?* Codices quippe alii *præmi* habent, quæ vera lectio est: "quamvis *Æquid erit pretii* sine suspitione usus est R. B. die Julii xxiii, M.DCC.VIII; vide Epist. ad Kuster. in Mus. Cant. No. VII, p. 426:— et in editione tertia Horatii sui Serm. I, IV, 70. *Capri* reposuit, ut, vineta sua cædens, docuit ad Ter. Andr. II, I, 20. vir summus. *Capri* autem dudum legerat

SALMAS. in Plin. Exercit. p. 860. a. C. Bono oblato uti aut nescivit aut noluit *Tunstallus* ad Middletonum p. 191. In Æn. V, 117. *Memmi* nominativus est pluralis; et in Æn. IX, 151. *Palladii* a Virgilio esse non potest: sinceram formam *Palladi*, pedem nempe Creticum, metri lex respuit: in castris Trojanorum nec *aræ* erat *summa*, nec *Palladium*. Versum adleverat marginilibrarius e libro II, *Palladium cæsis summæ custodibus arcis*,—"Primus ex Poetis, qui hodie extant, Propertius bis vel ter, Ovidius sæpissime, et post eum alii omnes geminum *i* usurpant. Sub Augusti scilicet senescentis ætate mutatio ista facta est." R. B. ad Ter. Andr. II, I, 20. nepotis Præ. ad Manil. XIII. et Brunckii præf. ad Virg. VI. Auctoritatibus a Brunckio allatis adde, *Acci* Hor. Serm. I, X, 53. A. P. 258. *Ædifici* apud Noris I. c. *Ærari* apud Gruter. Inscript. 2. 26. 214. 396. 408. *Afrani* A. P. 59. Epist. II, I, 48. *Albi* Serm. I, IV, 109. *Albuci* II, I, 48. II, 67. *Antoni* Serm. I, V, 33. Juv. Sat. X, 123. *Appi* Serm. I, V, 3. Cic. de Offic. II, XVI, 11. et Comm. Mediol. ad fr. or. in Clod. pp. 19. 22. *Appuli* Epod.

ii, 42. *Arbitri* Sen. Med. 137. *Arri* Serm. II, III, 86. 243. *Bari* Serm. I, V, 97. *Birri* IV, 69. *Canusi* I, V, 91. II, III, 168. *Cassi* Serm. I, X, 62. Comm. Mediol. ad Cic. or. pro Sylla p. 81. *Caudi* Serm. I, V, 51. [*Clarii* consulto omisi; vide *Homeridas* passim, *Callim.* h. ad *Apoll.* 69. *Apoll.* Rhod. I, 308. *Nicandri Theriac.* 958.] *Claudi* Fr. Mediol. ad Cic. or. pro Scauro, p. 8. *Clodi* Comm. Mediol. ad fr. Cic. or. in *Clod.* pp. 9. 14. et pro *Plancio* p. 110. *Clusi* Æn. X, 167. *Cæli* Serm. I, IV, 69. et *Virg. Buc.* III, 104. si sit *Mantuani* cujusdam nomen. *Congiari* apud *Noris* I. c. *Conjugi* Sen. Med. 481. *Agam.* 155. *Coronari* apud *Noris* I. c. *Dauni* Carm. I, XIV, 26. *Desideri* Epod. XVI, 80. *Dionysi* Serm. I, VI, 38. [*Edonii* *Boreæ* Æn. XII, 365. codices fere omnes; *Edoni* B. reposuit *Brunchius*: *Stadius Theb.* V, 78. *Dulcius* *Edonias hyemes, Aretlonque frementem*: *Servius* autem ad Æn. I. c. *Tristius Edonias hyemes Hebrumque nisalem.*] *Enni* Serm. X, 54. A. P. 56. 259. [ad Carm. I, XXIX, 13. formam *Enni*, ut *Panæti*, suo Sermone consulto immiscuit R. B.] *Fabi* Serm. I, VI, 72. Cic. or. fr. pro *Tullio*, p. 24. *Favoni* *Catull.* de *Nupt. Pel.* et *Thetid.* 282. Carm. I, IV, I. *Flavi* Serm. I, VI, 72. *Fluvii* Æn. III, 702. [immo *Fluvio* in R. P. Opusc. p. 309. et *Cens. menstr.* (*Month. Rev. May*, 1811. p. 112. *Correspondence*;) eandem emendationem *Vir* eruditissimus, *S. Parrus*, jam dudum suggererat; sed postea versiculum totum quasi spurium aut a *Virgilio* tantum inchoatum, obelo notavit; cui libenter accedo: *Thucyd.* VI, 4. καὶ τῆ μὲν τέλει ἀπὸ τοῦ Φέλα ποταμοῦ τοῦτρομα ἐγένετο. R. B. quidem in

Resp. ad *C. Boyle* p. 95. versum SECT. I. sine suspitione citavit; sed hujusmodi formas nondum [1699] exculperat *vir summus*; nam [1709] in *Enni* fr. apud *Cic. Tusc.* III, XIX. *exili* ob metri rationem maluit, in qua *D. R.* ad *Rut. Lup.* p. 97. sequentem habet; et *Furi Davisium* idcirco voluisse ad IV, XIV. innuit.] *Gai* Carm. IV, VI, 44. *Noris* I. c. *Galloni* Serm. II, II, 47. *Imperi* Carm. I, II, 26. *Sen. Thyest.* 526. *Hipp.* 268. *Pseudo-Sen. Phœn.* 296. 661. *Octav.* 483. 601. et *Cod. Vat. Fr. Cic. de Republica.* *Ingeni* Carm. I, VI, 12. II, XVIII, 9. *Laberi* Serm. I, X, 6. *Livi* Epist. II, I, 62. 69. *Luci* *Noris* I. c. *Lucili* Serm. I, X, 2. bis. 56. II, I, 29. 75. *Quintil. Inst. Orat.* I, VII, 19. *Cod. Guelf. Lucreti Pseudo-Sen. Octav.* 302. *Mari* *Propert.* III, IX, 46. *Messi* Serm. I, V, 52. 54. *Meti* A. P. 387. *Minuti* *Lucan. Phars.* VI, 126. *Sil. Ital.* VII, 386. 523. [*MINUCI* fortasse pro *Minei* (nomine apud Romanos inaudito) initio MS. *Cantab. M. M. Capellæ. R. B.*] *Negoti* Serm. II, I, 80. Cic. fr. pro *Scauro* p. 19. pro *Tullio* pp. 28, 9. *Numici* Æn. VII, 797. *Orbi* Epist. II, II, 160. *Oti* Serm. I, IV, 138. et *Cod. Vat. Cic. Fr. de Republica.* *Panæti* Carm. I, XXIX, 14. *Patrimoni* Serm. II, III, 90. 226. *Perilli* I, IV, 91. X, 26. *Planci* Comm. Mediol. ad Cic. or. pro *Plancio* pp. 94, 5. *Pompei* *Heusinger.* ad Cic. de *Offic.* II, XVI, 11.* et fr. or. pro *Scauro* p. 11.; conf. Comm. Mediol. ad Cic. pro *Plancio* p. 114. in *Vatin.* p. 124. pro *Marcello* p. 132. pro *Ligario* p. 134. bis. pro rege *Deiotaro* p. 136. *Pompili* Carm. I, X, 34. *Racili* Cic. fr. or. pro *Plancio* p. 109. *Rosci* Cic. pro *Archia* p.

SECT. metricæ integritati consultum est; restat vero sententia plane nulla. Quod si legas, quo modo vix

59. *Rupili* Serm. i, vii, 1. 19. *Silenti* Serm. ii, vi, 58. *Somni* Æn. vi, 893. *Staberi* Serm. ii, iii, 84. 89. *Sulci* Serm. i, iv, 70. *Supercili* Sen. Hipp. 799. *Tarquini* Carm. i, x, 35. Sed *Ennii* Annal. fr. p. 54. *Tarquini corpus bona femina lavit et unxit: Donatus* autem ad Terent. Hecyram. *Exin Tarquinium bona femina lavit et unxit.* "Nescio tamen an persynizesin *Tarquini* producere liceat, cum sic in trisyllaba voce prior i consonans fiat." *L. Santen.* in H. Balb. p. . Nollem hujusmodi argutiæ e viro in re metrica solertissimo excidissent. *Terenti* Serm. i, ii, 20. Cic. et Cæsar in vita Comici apud Sueton. et in Anthol. Lat. Burmanni i, 410. *Tiberi* C. Gracchi apud Comm. Mediol. ad or. pro Sylla p. 77. *Tigelli* Serm. i, ii, 3. iv, 72. x, 80. *Tulli* Serm. i, vi, 9. Comm. Mediol. ad or. pro Archia pp. 54. 58. *Tyrrhi* Æn. vii, 532. *Valeri* Serm. i, vi, 12. "Nigidius Figulus, Romanorum a Varrone doctissimus, apud Gellium xiii, 24. *Voculatio*, inquit, *qui poterit servari? si non scimus in nominibus, ut Valeri, interrogandi sint an vocandi. Nam interrogandi secunda syllaba superiore tono est quam prima; deinde novissima dejicitur. At in casu vocandi summo tono est prima, deinde gradatim descendunt.* Explicante ibidem Gellio, *Voculatio* apud Nigidium est, quem *Accentum* nos dicimus; *Casus interrogandi*, quem nos *Genitivum*. Ergo Nigidii ætate, qui post Augustum natum vixit, a Nominibus in *ius* nulla erat distinctio Vocativi et

Genitivi, nisi solo accentu: A recto *Valerius*, Vocativus *Váleri*, Genitivus *Valéri* pronunciabatur." *R. B.* ad l. c. *Valgi* Quintil. iii, vi, 17. MS. Goth. *Vatini* Comm. Ant. ad Cic. or. in Vatin. p. 122. *Venefici* Epod. xvii, 58. *Viselli* Serm. i, i, 105. *Volusi* Catull. xxxiii, 1. xc, 7. *Hæc putavi colligenda, tu sequere, quod voles.* Formas "*Enni, Horati, Læli, Mari, Opimi, Pacuvi, Pompili, Tati, Valeri,*" in Cod. Vat. fragm. Cic. de Republica plerumque reperiri testatur *A. Mæus.* Conf. quoque *Charisium* coll. 59, 60. 113. Probabilia conjectura sequens ex hac re pertenuè argumentum ad auctoris incerti ætatem stabiliendam attulit *Thomas Bentleius.* Patet enim Conditorum Astronomicorum, quæ sub nomine *Manilii* vulgo feruntur, hæc formas sæpissime usurpasse; alteras vero per geminum i, quæ non parum commoditatis inter scribendum ei præbuisent, semel modo, si locus sit sanus, comparere; poetamque idcirco ex patris sui præstantissimi monito temporibus Augusti viguisse ei verisimile fit. "Quod si in poetis hoc ubique obtinuit, quis dubitet quin idem obtinuerit in oratione soluta? Cicero itaque sic semper locutus est: quod maxime attendendum est eis, qui numeros oratorios cupiunt intelligere." *R. B.* ad l. c. Hanc aureæ ætatis consuetudinem e *Norisio* didicisse videtur *R. B.* Si quis naviter pertendat, "Cur aliud alio potius rectiusque esse dicas, non sane intelligo.—Noli igitur laborare utrum istorum debeas

dubito quin scripserit Terentianus, *non egentem* SECT. L
subsidi; uno negotio sanum trochaicum ac sententiam quam maxime perspicuam habebis: *ut vacabunt quando plures consonæ sponte productam syllabam sequentur*, ac proinde *non egentem* vel earum vel alius *cujuspiam subsidi*. Cæterum hujus * emenda- 7
 tionis siqua sit laus, ea viro cuidam doctissimo¹⁶ mecum communiter debetur: cui cum in manus quæ hic dicta sunt perlegenda tradidissem, ipsum interim cognovi eodem modo hunc locum refinxisse.

Ib. l. 22 [= 618.]

I media quum locatur hinc et hinc vocalium]

Pag. sequente l. 4 [= 630.] istud occurrit:

V similiter si conlocetur, ut favor quum scribimus.

Syllaba una *con* perperam locata duos versus contaminavit. In priore utique desideratur; in altero redundat. Tu deinceps lege, *I media quum conlocatur*:¹⁷ et, *V similiter si locetur.*

Pag. 31. l. 12 [= 728.]

Namque equos, vel æquor, quæstus, aut aquam quom scribimus]

Lectio recepta contra metri trochaici rationem in sede tertia spondeum præfert. Quod ut deinceps evitetur, legendum est,

Namque equos, æquorve, quæstus. —

dicere; nam, cum id genus sis, quod video, ut sine jactura tui pecces, nihil perdes utrum dixeris." Gellius XIII, XIX.

16. Fortasse, Joanni Taylora, LL.D. Legum Aticarum in-
 stauratori felicissimo.

17. Ibid. p. 17. l. 4. [= 299.]
 sic citat Servius ad Geo. II, 519.

Quos super insidens trapetos *signa gyris temperat*—Legendum est vero, Quo super sedens trapeto, *signa gyris temperat*—Annon tibi cavebis de Servio qui unum infelicissimum trochaicum tribus infortunis mactavit? TAYLORUS. *Supersidens* ex Veneto assumpsit *Santenius*. qui ad 987. observat "Servii ætate Terentiani exemplaria esse corrupta."

SECT. Pag. 32. l. 5 [= 751.]

I
— Quando non digammi sumit neque figuram neque sonum]

Huic etiam versui, cum eodem morbo laboret, similis facienda est medicina :

Quando non sumit digammi—

- 8 *Pro altero autem neque malim nec. Quanquam enim in septima trochaici sede tribrachys legitime venire possit, a Terentiano tamen ibi, quod meminerrim, nusquam adhibetur.

Pag. 34. l. 19 [= 825.]

Titulus præscribet iste discolor sinopide]

Vox titulus prima producta contra artem hic usurpatur. Repone,

Titulus en! ¹⁸ præscribet iste

Pag. 35. l. 17 [= 852.]

Neu subesse præter istos, quos loquar, casus alios]

Principio, in versu hoc ultima syllaba redundat. Deinde, neque in præcedentibus nec sequentibus quidquam extat, quo referri possit *casus alios subesse*. Habetur autem in variis lect. *casus plures*. qua de scriptura *male* pronunciavit Commelinus. Quasi vero idem *male* de vulgata itidem dici non posset! At homini profecto bene esse velim, qui alteram

18. "Hodie malim, Titulus, ut"—R. D. *Curæ sec.* apud Burgess. Catullus de Atys, 68. Egone deum ministra, et Cybeles famula ferar? Egon'ut . . . Cybebes R. B. [Æn. vi, 780. Viden'ut geminæ stant vertice cristæ?] *Cybebes* Catull. Atys. 9. [typanum, tubam Cybebes, tua, Mater, initia. *Cybelles Brunckius* in

Append. ad A. Rhod. i, 1139.] 20. 35. *Cybebe* 84. 91. Virg. Æn. x, 220. [Br. ad l.] *Cybeben* Sil. Ital. Pun. viii, 365. ix, 293. xvii, 8. *Cybebeæ* Sen. Troad. 72. *Cybelæ* Æn. III, 111. R. B. Conf. eundem ad *Fr. Gacon*, p. 218. ad *Lucan. Phars.* i, 600. et *N. Heins.* ad *Prudent. Peristeph.* x, 196.

illam nobis conservavit. Quippe ex ejus vestigiis, SECT.
utcumque ipsa sit vitiosa, veram tamen certissime 1.
instauratum iri confido. Itaque lego,

Neu subesse præter istos, quos loquar, casus putes.
Postquam hæc scripseram à viro doctissimo¹⁹ certior
factus sum in codice MS. *plures extare.*

* Pag. 37. l. 14. [= 909.]

9

*Quæ sonum nobis ministrat, σιγμα quod Græcis
solet.]*

Hoc modo scripsisse Terentianum nemo unquam
mihi persuaserit. Rescribendum vero confirmare
ausim,

*Quæ sonum nobis ministrat, σιγμα quem Græcis
solet.*

Extat autem locus plane gemellus pag. 21. l. 7. [= 423, 424.]

*Αλφα semper atque Ιωτα quem parant Græcis sonum
A et E nobis ministrant: sic enim nos scribimus.*

Quem locum qui continuo excipiunt, versus cum in-
signiter corrupti sint, iis itidem medicam hic manum
libet admovere. Ii autem in editione, qua sola utor
Sanctandreana, sic repræsentantur, [425—429.]

*OI similiter O et E fit, Ιωτα quod Græcum fuit.
AU et EU quum copulamus, U secundam jungimus,
In vicem Græcæ: quod υψιλον subdita est vocalis U.
Græca diphthongos OY literis tamen nostris vacat:
Sola vocalis quod U complet hunc satis sonum.*

Versus primi metrum quidem est integrum, senten-
tia vero et constructio nulla. Rescribo,

O similiter Ov; et E fit, Ιωτα quod Græcum fuit.

* Nempe Ov literæ Græcæ O nomen accipi volumus, 10
quemadmodum apud veteres obtinebat. Qua de re

19. Joanne Taylora.

SECT. I. Calliæ versus à Cl. Casaubono ad Athenæum³⁰ laudatos libet describere atque emendare :

20. Calliæ Ἀθηναῖος κωμικός, Ol. LXXXVII, 1. vixit; ἐποίησε τὴν καλουμένην Γραμματικὴν θεωρίαν, X, 453. F. 7. conf. p. 448. B. VII, 276. A. "Calliæ versus, quos alii tanto molimine emendatum iverunt, eosdem facile et simpliciter restituit TYRWHITTUS. 'Calliæ versus,' inquit vir doctus, 'quosdam a Cl. Casaubono ad Athenæum laudatos describit atque emendat Dawesius. Melius fecisset, si locum ipsum, ut ab Athenæo representatur, simul descripsisset. Is igitur sic se habet.' Athen. L.

x. p. 453. [F.] Ἀλφα μόνον ὦ γυναῖκες εἴτε δευτερόν μόνον λεγέιν χρῆ καὶ τρίτον μόνον γ ρεῖς εἴτ ἀρα φῆσω τὸ τέταρτον ταυ μόνον ἰωτα πεμπτόν ὄν τὸ θ ἕκτον ὦ μόνον λεγε λοισθίων δε φωνῶ σοι τὸ ὦ τῶν ἑπτα φωνῶν, ἑπτα δ ἐν μέτροις μόνον. Hæc autem quicumque sine præiudicio perlegerit, videbit, opinor, Athenæi verba, quæ viri docti in quinque Trochaicos versus omnibus tormentis admotis cogere moliti sunt, in sex versus Iambicos sponte distribui posse. Sic,

Ἀλφα μόνον, ὦ γυναῖκες, ΕΙ
τε δευτερόν

Μόνον λεγέιν χρῆ καὶ τρίτον
μόνον γ ρεῖς

ΗΤ ἀρα φῆσω καὶ τὸ τέταρτον
αυ μόνον

ΙΩΤΑ πεμπτόν ΟΥ, τοθ ἕκτον
Υ μόνον

Λεγε λοισθίων δε σοι μόνον
φωνῶ τὸ Ω

ΟΙ Τῶν ἑπτα φωνῶν ἑπτα δ ἐν
μέτροις μόνον.

In his viz littera mutata est, nisi
in v. 3. et 5. In quorum primo

καὶ ex emendatione Casauboni
recepti; in altero μόνον inserui,
tam sensu quam metro postulante,
Per μόνον autem vocalem, nec
simpliciter nominandam ut sonat,
cum Casaubono, neque μο-
νοσυλλαβον cum Dawesio intel-
ligo, sed solam, per se enunci-
andam. In recensendis scilicet
vocalibus, unamquamque sigil-
latim et per se efferendam esse
monet qui loquitur, quisquis ille
est. Nam duos hic loqui mihi
minus probabile videtur: adeoque
in v. 3. pro φῆσω libenter lege-
rem φῆσεις, vel sic φημι σοι τὸ τ.

Observandum est autem, locum
hunc, ut ab Athenæo representatur,
ad Dawesii argumentum
æque facere ac illa quæ a Casaubono
interpòlata sunt. Unde
verisimile fit Dawesium Casaubono
secure nimis fidentem, Athenæum
ipsum non satis diligenter
inspexisse. Quod sane in homine
Critico non probò: Qui, opinor,
neque ipse ulla etiam summorum
virorum emendationes, quas vocant,
ita amplecti debet, ut non eas ad
antiquam locorum scripturam exigat,
neque aliis tradere, nisi cum
antiquis lectionibus simul descrip-
tis. Burgessius." 1. εἰ τε δευτ.
Cod. Venet. A. 3. ἦταρα et τ' αὖ
Idem; φῆσω σοι maluit Schweigh.
4. ὄν Casaub. operarum errore:
ὄν Ald. et Bas.; οὐ. A. 5. φανῶ
Casaub. et A: φωνῶ Ald. et
Bas. 6. — ἑπτά δ' ἐν μέτροις
μόνον. Recte; Ter. Maur. p. 22.
l. 4. = 450—52. Litteram namque
E videmus esse ad Hra proximam;
Sicut O et Ω videntur esse

vicinae sibi; Temporum momenta distant, non soni nativitas:—
 Hinc E quidem EI, O autem OY veteres nominasse discant pueri; *Achæus* apud Athen. xi, 466. E.. Inscript. Potidæa l. 7. **ΕΧΟΣΙ ΤΑΦΟΜΕΡΟΣ** i. e. ἔχουσι τάφον μέρος Baudelot. Inscript. I, **ΘΟΚΙΔΙΔΕΣ**, et II, **ΘΟΚΥΔΙΔΕΣ** epigraphæ II. E et O, quæ sacrum annum, ut arbitror, antecedunt, et Plutarchus in libello περὶ τοῦ Ε τοῦ ἐν Δελφοῖς nos eadem docent. Fragmentum Lex. Gr. apud Hermann. de Gramm. Gr. p. 320. Πάντες οἱ Ἀρχαῖοι ἀντὶ τοῦ ὁ στοιχείου τῶ οὐ ἐχρῶντο, ἀντὶ δὲ τοῦ εἰ τῶ εἰ. καὶ ὅπλον εἶς τοῦ εἰ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἀντὶ τοῦ εἰ λαμβανόμενον. *Ausonius* ad Paulinum: Una fuit quondam, qua responderet Lacones, Littera, et irato regi placuere negantes; conf. Quintil. Inst. Orat. I, vii. et Valck. ad Adoniaz. p. 262. Iterum; Ω quod et OY Græcum compensat Romula vox O. Nigidius nimium truculentus in Græcos exarsit, dictans apud A. Gell. xix, xiv, “Græcos non tantæ incitæ arcesso, qui OY ex O et Y scripserunt, quantæ, qui EI ex E et I. Illud enim inopia fecerunt; hoc nulla re subacti.” Nimirum nomen OY indiderunt, ut illud a vocali longa distinguerent; sed E nominabant EI, ut sonus τοῦ ἰῶρα, quem medium inter E et ἴηρα occupat, dilucide efferatur. —Nudam vero potestatem vocabulum Y et Ω pro nominibus fuisse monet Plato in Cratylō, I, p. 393. D, E. H. St. Apagæ ergo ista inficeta sæculi decimi et quarti additamenta μικρὸν, ψῆλον et μέγα, quæ incautam juventutem in errorem trahunt; duo enim priora corruptis tantummodo locis, postremum autem nulla auctoritate

nititur: Iph. Aul. 1580. Ἐμοὶ δὲ SECT. I. ἴ' ἀλγος οὐ μικρὸν εἰσέει φρενί, seu φρενᾶ, hunc versum reformare nihil aliud esset quam mortui cineres fœdare; vide Valck. ad Ph. 1379. et R. P. Suppl. ad Pa. in Eur. xxiii. Si afferat quispiam Menandri *Aspid.* fr. 3. apud Cler. p. 26. Στρατιώτην καὶ μικρὴν σωτηρίας Ἔστ' ἔργον εὐρεῖν πρόφασιν, ὀλέθρον δ' εὐπορον has vepres, R. B. duce, nullo negotio perumpamus; Στρατιώτην, Σμικρὴν σωτηρίας Ἔστ' ἔργον εὐρεῖν πρόφασιν, ὀλέθρον δ' εὐπορον. *Deisidæm.* fr. 2. apud Clem. Alexandr. p. 712. ed. pr. = 842. Potter, *Eisôtws γ', ὃ φλήναφε, Σακρός γὰρ ἦν οὐ δὲ σμικρολόγος οὐ θέλων Καινὰς πρίασθαι.* Conf. *Grot.* Excerpt. p. 715. Cler. p. 40. R. B. N°. 43. et Br. ad Aristoph. *Plut.* 240. (*Month. Rev.* March, 1806, p. 235.) Ex hujusmodi reliquiis, quæ tantum non perierunt, nihil extundere queo. “Cæterum,” ut Casauboni illud occinam, “integram hujus loci sententiam parati sumus illi aperire, qui integrum Menandri drama nobis exhibuerit. Dura admodum et difficilis conditio, inquires. Nostra longe durior, si ex pauculis et sæpe corruptis [et Patris textu permistis], aut negligenter a Clemente descriptis verbis, integram semper poetæ sententiam divinare necesse habeamus.” Ad Athen. p. 97. Si Sophoclis codex surgeret, qui daret *Œd. Col.* 880. Τοῖς τοι δικάσις χῶ ΜΙΚΡΟΣ νικᾷ μέγαν, aut Eur. qui exhiberet *Or.* 748. ἦ Θανίην ἦ ζῆν' ὁ μῦθος δ' οὐ μικρὸς μικρῶν πέρι. hanc glossam defensum irent librariorum patroni, et nihil temere audendum ingeminerent. Idem Comicus apud Clem.

SECT. I. Alexandr. iv. 20. p. 524. A. ed. Paris.—p. 620. Potter, μικροῦ Μὲν ἀρράβων' εὐθύς μ' ἔπεισε καταβαλεῖν. Sic "ex trochæis haud dubiis pessimos fecit senarios" Clericus p. 282. Digessit Bentleyus N°. 247. Καὶ μικροῦ μὲν ἀρράβωνά μ' ἔπεισεν εὐθύς καταβαλεῖν et Verborum ordinem ab Etym. M. servatum non turbavit ὁ πάνυ Pearsonus ad Symb. p. 663. Sed "pedem dactylum ante finalem iambum admiserunt Comici raro et pudenter;" R. P. Ρη.Æ. xlix. et apud Walpole, p. 112. Sed vide omnino Græcarum Literarum apud Cantabrigienses Professorem [P. P. D.] in Addend. ad Ar. Plut. 147, (101).

ἐ-ῶ-ψιλόν. Menander apud Pol-luc. x, 12. Cler. p. 150. Ὡς ἔστη μαλακὰ συλλαβῶν Ἐκ τῆς πόλεως τὸ σύνολον ἐκπῆδα, ψιλός. In sesquisenario dactylus quartum locum occupat; et illud ψιλός e conjectura Kuhnii, "in prosodia plane hospitis," adscivit bonus Clericus. In vetustis Pol-lucis editionibus ὁ ἔστι μάλα καὶ σ, et pro ψιλός, φίλος. Hinc eruit R. B.—ὅς ἔστι μαλακὰ συλλαβῶν, Ἐκ τῆς πόλεως τὸ σύνολον ἐκπῆδα, φίλος. R. B. ad T. H. p. 91=291, et ad Menandr. p. 62.

Ωμέγα In Aroc. D. Joan. xxii, 13. MSS. apud R. B. ἐγὼ τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὡ. "Ego sum Alpha et O. nam parvum quidem O vocabant OY, ultimæ autem litteræ idem nomen et potestas erat." Muret. V. L. xviii, 1. Ausonius, Et suprema notis ascribitur Argolicis Ω. Prudentius Cathem. hymn. ix, 10. Corde fusus ex parentis ante mundi exordium,

Ἄλφα et Ω cognominatus, ipse fons et clausula Omnium, quæ sunt, fuerunt, quæque post futura sunt. et Paulinus de litteris iisdem, Ἄλφα ἰτίδὲμ μὴι Χριστὸς et Ω, qui summa supremis Finibus excelsi pariter complexus, et imi, Victor, et inferna, et pariter cælestia cepit. Conf. Schol. ad Plat. p. 44. Scaliger. ad Euseb. p. 120. Pears. ad Symb. pp. 247, 8, 9. 266. R. B. ad Hor. Carm. i, xxv, 11.—Addere libet, τὸν τὸ γράμμα, τὸ Δωριέες μὲν Σὰν καλέουσι, Ἴωνες δὲ Σίγμα Herodot. i, 139. quem in Censore Britannico haud ita pridem citavi (Brit. Crit. June 1806. p. 662.) De figuris τῶν Η [ΕΕ] et ω [∞] nimium excogitando nihil excogitavit vir eruditissimus l. supra c.: forma enim jamdudum repertam aspirationis loco usurpabant Attici; et ante receptam Ionum scribendi rationem vocales longarum vicem obeuntes pingebant sic; ε̄ ὄ. Diomedes ad Dionys. Thracem, p. 780. Ὅτε ἤθελον γράψαι ἔχουσαν ἐκφώνησιν τοῦ Η λέξιν, ἔγραφον τὸ Ἐ, καὶ ἐπάνω τοῦ Ἐ τὸ σημεῖον τῆς μακρᾶς. Ὅτε δὲ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ Ω, ἔγραφον τὸ Ὠ, καὶ ἐπάνω τοῦ Ὠ, τὸ σημεῖον τῆς μακρᾶς. Idem in Plutarch. de Orac. defectu ii, 426. F. nil proficit. Hic ago tibi, venerabilis scholæ Mercatorum-Scissorum juventutis ductor, maximas gratias, pro tua mansuetudine debitas et delatas, qui me olim in hisce rebus minutis adolescentulos in via comiter monstrata ducentem benigne aspexeris. Reliquas litteras, ut hodierni, plerumque enunciabant Attici; Aristoph. Eccles. 680. Καὶ κηρύξει τοὺς ἐκ τοῦ ΒΗΤ ἐπὶ τὴν στωῶν ἀκολουθεῖν τὴν Βασίλειον δευπνήσαντας τοὺς

- A. ΑΛΦΑ πρώτον, ω γυναίκες, ΕΙ το δεύτερον μονον SECT.
I.
Χρη λεγειν' τρίτον δε μονον ου χρη λεγειν, αλλ ΗΤ ερεις
B. Αρα φησω και το τεταρτον αυ μονον; A. Ουκ' ΙΩΤΑ
γουν.
B. Τι δε το πεμπτον; A. Πεμπτον; ΟΥ. το δ' έκτον Υ
μονον λεγε.
Λοισθιον Ω των επτα φωνων, επτα δ' εν μετροις μονον.

Quæ verba sic interpretatur vir præstantissimus. *Prima vocalis Αλφα nominatur: secunda Ει tantum: tertia non per se dicitur Η, sed Ητα. Quid quarta? an simpliciter nominanda est ut sonat? Non: quin potius Ιωτα dicendum. Quid quinta? Quinta Ου. sextam Υ tantum dicit. ultima est Ω septem vocalium: quæ quidem non sono sunt septem, verum τη προσωδια tantum et temporum ratione. At enim videtur vir Cl. verbi μονον notionem minus recte hic cepisse, nempe ut indicet vocalem simpliciter nominandam esse ut sonat. Neque enim istud de vocali E dici potest. Ea utique non jam ut sonabat, sed uti hic docemur EI nominabatur. Itaque per μονον intelligo μονοσυλλαβον. Calliæ autem versus tertium atque ultimum sic refingi velim:*

* Αρα φησω και μονον το τεταρτον; ²¹ Ουκ' Ιωτα γουν 11
Λοισθι' Ω.

h. e. λοισθια ²² ad φωνη referendum, id quod et ipsa sermonis ratio postulat. Alterum vero istud λοισθιον

Θηρ' εις την παρὰ ταύτην'*****
Τούτ' ε' εκ του Κάππ' εις την
στων χωρειν την 'Αλφιδόπωλον,
Thesm. 788. τουτ'ι τὸ ΡΩ μοχ-
θρόν. Adde, Aratus ap. Br. An.
Gr. I, p. 253. ii. Αιάζω Διώτιμον,
ὅς ἐν πέτραισι κάθηται Γαργα-
ρίων παισίν Βῆτα καὶ Ἄλφα λέγων.
Conf. Scaliger. ad Euseb. pp. 111
—122. Consulas, si otio frueris,
EDWARDUM WARING, Analytico-
rum, si rite audita recorder, facile
principem in tentamine suo p.
237. de his latibulis disserentem:
adeo verum est quod cecinit Co-

micus Av. 1422. ΕΡΔΟΙ ΤΙΣ,
ΗΝ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΙΔΕΙΗ ΤΕΧ-
ΝΗΝ. Conf. Hor. Epist. I, xiv.
44. Scaliger ad Propert. p. 206.
Lennep. ad Phalarid. p. 246.

²¹. " *Lege, και μονον τεταρτον. Pauca autem exempla, quæ dactylum in versibus trochaicis representant, alias ad examen revocaturus sum.*" R. D. Curæ sec. apud eruditissimum Editorem; conf. R. D. in Append. p. 21*.

²². Hic λοισθια ad φωνη, ut λοισθιον ad γράμμα referendum

SECT. I. των φωνων perindē sonat ac si Latine dicas *ultimum vocalium*. Pro ΟΥΚ· ΙΩΤΑ autem legi etiam potest, quod et facile prætulerim, ΟΥΧΙ· ΙΩΤΑ. ut το Ιωτα disyllabum Υôta²³ efferatur; quo modo ubique enunciandum adhibuit Terentianus. Ad quem nunc redeundum est.

Versus tertius adversus metri rationem peccat. Nempe υφιλον sequente consona sex temporibus constat. Alterum porro istud jure quis reprehenderit, quod vocalis quæ apud Terentianum Υ constanter audit, recentiori hic nomine υφιλον appelletur. Reponendum autem censeo:

In vicem Græcæ quod Υ sic subdita est vocalis U.
Quartum, uti a viro doctiss.²⁴ nuper cognovi, repræsentat codex MS.

Græca diphthongus sed ΟΥ literis nostris vacat.
Unde liquet vocalam tamen retineri neutiquam oportere. Proinde alteram autem sic potius inseruerim:
Græca diphthongus sed autem ΟΥ literis nostris vacat.

12 *Conjunctæ reperiuntur vocalæ sed autem Plaut.
11 Rud. II. v. 15.

Sed autem,²⁵ quid si hanc hinc abstulerit quispiam
Sacram urnam Veneris?

in Eur. Theseo apud Athen. x, 454. D. 1. Τὸ λοιπὸν δὲ τῶ τρι-
την προσεμφορέε.

23. *Giota vel Yota* Taylorus ad Lect. Lys. p. 721. in margine exemplaris Marklandiani, et in Adversariis suis ad Ter. Maur. "Litteræ ιαι in Ἰστιαίαν pro una tantum syllaba sunt habendæ, et sicut nostratum YAI pronuntiandæ." Heath. in Pers. 954. In cæmeteriis rusticis agri Norfolciensis sæpenuero IEARES et IEARES pro years ipse vidi. Apud nostrates in agro Eboracensi yate = gate more Terentiano

vulgo appellant. Vide virum perspicacem, *Gualterum Whiter*, in Etymologico suo passim; "Warin. Jovianus lib. 1, de Aspiratione draweth it from Varro. But whereas it was written in all Records *Guarinus*: It may seem mollified from the Dutch *Gernin*, that is, *All-victorious*." Camden's Remains p. 90. "Wiltoniæ comitatus a *Guillo*, i. e. *Willo* fluvio, ut perhibet Wigorniensis." H. Spelman. Icenia p. 135.

24. Joanne Tayloro,

25. Sed autem] Sed autem Terentio Andr. 5, 3. 15. restituit

Et Virg. Æn. II. 101.

SECT.
I.

Sed quid ego hæc autem nequicquam ingrata re-
volvo?

Semidoctus, opinor, aliquis harum vocularum con-
cursu offensus, ac metri interim securus, alteram
eliminandam curavit. Extat et alter apud Teren-
tianum locus, pag. 79. l. 1 [= 2072.]. vix nisi simili
medicina sanandus:

Spondeus autem metron hoc locatus ante.

Nempe versum hunc ad normam Ionicam exigi
oportet. Quod ut fiat, rescribo, *Spondeus at autem.*

Olim hic emendaveram juxta vulg. lectionis fidem:

Græca literis diphthongus OY tamen nostris vacat.

Atque hujus quidem versus de metro non est cur sis
sollicitus, ac si tertio loco habeatur spondeus. Nam
vox *diphthongus* (licentia quidem vix defendenda),
primam alibi apud Terentianum corripit. Infra
versum utique secundum legimus, [430.]

* Et deinde *Iota Græca quod diphthongus EI sonat.* 13

et pag. sequ. l. 29. [= 475.]

*Pes tamen non est trochæus, quia²⁶ diphthongus
extima est.*

Liceat obiter monere Terentianum versu hunc ex-
cipiente, [476.]

Dactylus nam pes et ille est nube nati ceu duo,

ad Virgil. Æn. VII. 674. respexisse:

Ceu duo nubigenæ cum vertice montis ab alto.

Qui nisi Virgillii locus lectori in mentem veniat, fieri
vix potest, ut quid sibi hic velit Terentianus, intel-
ligat. Nempe dactylus quem dicit est *Ceu duo*; illud
autem *nube nati* æquipollet *τῷ nubigenæ*.

*Bentleius, adducto Virgillii loco.
Eastles voculas conjungit idem
Terentius Phorm. 4, 2, 11. R. P.*

26. Terentiani sæculo "una
syllaba vocem quia fere pronun-
ciabant." Santen. ad v. 52.

SECT.
I.
Versus quinti metrum sic lubens compleverim :
Sola vocalis quod U data complet²⁷ hunc satis sonum.

Sic pag. 20. l. 13 [= 399.]

Neutra porro de duabus ante tres istas data.

Pag. 39. l. 2 [= 957—964.]

Ast enim Graius locabit quandocunque hanc ultimam, [vocalam E]

Sive in uno comprehensam, sive in verbo pari, Consonam non Ξι jugabit, quia sono levi studet ; malim leni²⁸

** Nam, nisi vocalis adsit, vertit hanc in simplicem :*

Καππα enim solum sonabit ; σιγμα vero excluditur :

Sic et εκπληξαι loquuntur, sic et εκπερσαι πολιν :

Sic et illud εκ στοματος εκκεκωφηται ξιφη :

Sic et εκ παντων solute, sic et εκ νησου facit.]

Versus secundi metrum eo nomine laborat quod sive vocali ante alteram non elisa adhibeatur. Deinde ex verbis istis *in verbo pari* nulla elici potest sententia quæ huic loco conveniat. Repono, *sive verborum in pari*, h. e. *sive in duobus verbis*. Aut etiam *sive verborum pari*. Nam codex MS. qui unicus superest, uti a viro doctissimo²⁹ nuper cognovi, *sive verbo pari* absque *in* repræsentat. Cum autem *sive in uno* præcedant, præpositionem repetitam neutiquam oportebit. Nempe *pari* eundem hic usum sortitur quem in isto Horatii, *Nobile par fratrum*³⁰. Nihil

27. "Hodie vero legerim, quod ista complet—h. e. vocalis u modo memorata." R. D. Curæ sec.

28. Conf. R. B. ad Hor. A. P. 26., in Mus. Crit. II, 195., 6. (et in Quintil. Inst. Orat. x, i. p. 892. Burman. lege ex Marklando, lenitasque verborum, et compositionis probabilitas.) Cur. Sec. ad Cic. Tusc. I, xxxviii, xl. et Withofius ad Disticha, p. 541. Cic. de Orat. II, 79. Lege, impelli primo iudicem leniter, ut jam inclinato reliqua incumbat oratio.

et conf. supra 15. 29. 43. Sen. T. I, 166. l. penult. transitus lenis. Ib. p. 195. l. 13. vitia in aperto leniora sunt. R. B. Sen. Hipp. 12. Ubi per valles lenis Ilyssos,—levis MS. Æn. II, 782. leni fluit agmine Thybris. Sil. Ital. XII, 639. Sulfureis gelidus qua serpit leniter undis Ad genitorem Anio labens sine murmure Tybrim. Aliter longe Santen. ad Maur. 1652.

29. Joanne Tayloro.

30. Serm. II, iii, 243.

utique aliud hic agit Terentianus, præterquam ut SECT.
 doceat voculam non jam $\epsilon\zeta$ sed $\epsilon\kappa$ sequente consona ^{1.}
 a Græcis usurpari solitam, sive ea (uti loquuntur)
 in compositione, sive extra compositionem veniret.
 Hujus autem usus exempla adducit $\epsilon\kappa$ παντων et $\epsilon\kappa$
 $\nu\eta\sigma\omicron\upsilon$; illius $\epsilon\kappa\pi\lambda\eta\zeta\alpha\iota$, $\epsilon\kappa\pi\epsilon\rho\sigma\alpha\iota$, et $\epsilon\kappa\kappa\epsilon\kappa\omega\phi\omega\tau\alpha\iota$, vulgo
 minus rectè $\epsilon\kappa\kappa\epsilon\kappa\omega\phi\eta\tau\alpha\iota$. Quarto in versu malim
 vertet, cum verbum hoc inter *jugabit* et *sonabit*
 intercedat, quanquam postea varietur constructio in
excluditur, *loquuntur* et *facit*. Versui quinto censuit
 quidam medicinam * faciendam esse legendo, $\epsilon\kappa$ στο- 15
 $\mu\alpha\tau\omicron\varsigma$ et $\epsilon\kappa\kappa\epsilon\kappa\omega\phi\eta\tau\alpha\iota$. At enim hoc pacto perperam
 confunduntur exempla, contra notam Terentiani
 $\alpha\kappa\rho\upsilon\beta\epsilon\iota\alpha\nu$. Eum certissimum videtur unicum in hoc
 versu exemplum, idque voculæ $\epsilon\kappa$ in uno verbo *com-*
prehensæ, dedisse. Sequuntur in proximo ejusdem
solute sive *in verborum pari* usurpatæ exempla,
 Quid multis opus est? Terentiani, opinor, manum
 nunc faciam agnoscas :

Sic et illud $\epsilon\iota\varsigma$ το κάλλος $\epsilon\kappa\kappa\epsilon\kappa\omega\phi\omega\tau\alpha\iota$ $\xi\iota\phi\eta$; ³¹

Nempe ad Euripideum istud Orest. 1287. respexit
 grammaticus :

Αρ $\epsilon\iota\varsigma$ το κάλλος $\epsilon\kappa\kappa\epsilon\kappa\omega\phi\omega\tau\alpha\iota$ $\xi\iota\phi\eta$;

Pag. 58. l. 18 [= 1520.]

Καταληκτικά quos syllaba terminat frequenter]

Latet in hoc versu error ex nimia librarii nescio
 cujus eruditione profectus. Nempe homini paulo
 sagaciori suboluit verbi *Catalectica*, quod literis
 Latinis exaravit Terentianus, Græcam esse originem.
 Isque adeo pro eo quo pollebat judicio Græcas literas
 curavit invehendas. Id quod tamen neutiquam fe-
 cisset, si Græci sermonis vel majore vel minore usus
 esset peritia. Si verbi utique originem ignorasset,
 ipsam ob hanc causam integra mansisset Latina
 scriptura. Nec vero mutata esset, si homini inno-

31. "Terentianus Maurus op- Dawesio." R. P. ad Eur. Or.
 time ex hoc loco emendatus a 1279.

SECT. I. tuisset vocem καταληκτικά ultima * correpta, numeri esse non nisi pluralis, nec generis nisi neutrius.

16 Dores quidem et Æoles καταληκτικά scribebant pro καταληκτική. Atque hinc, opinor, in fraudem inductus est homo infelix, nescius interim Doricum vel Æolicum καταληκτικά ultimam perinde producere atque Ionicum καταληκτική.

Pag. 62. l. 9 [= 1620, 1621.]

*Post spondeum autem veniens sic mutet oportet,
Ut iste versus jam docet, legem metri.*³²]

Agit hic Terentianus de anapæsti in versu heroico post spondeum venientis incommodo. At cujusmodi incommodum suggerere voluerit, quotus quisque, obsecro, ex vulgata lectione divinare poterit? Ni me omnia fallunt, totidem verbis sic scripsit Grammaticus:

*Post spondeum autem sic veniens, mutet oportet,
Ut iste versus jam docet, legem metri.*

Nempe ex hac lectione discimus anapæstum spondeo subjectum illud in se vitii habere, quod *legem metri immulet*; hoc est, metrum heroicum in anapæsticum convertat.³³ Cujus rei exemplum versus prior, uti a

32. "Lectio vulgata sic se habet: Post spondeum autem veniens, sic mutet oportet, Ut iste versus jam docet legem metri. Equidem divinare nequeo quid tantum in typographum commiserim, ut in versu priore τῶ veniens anapæsti notas superscribendo, atque in altero post docet distinguendo, emendationis alioqui neutiquam obvix laudem qualemcunque mihi inviderit. Sed enim fato nescio quo ab annis aliquot mihi perquam solemniter usu venit ut ab hominibus, de quibus bene quodammodo meritis sim, male vicissim habeat." R. D. Addend. et Corrigend.

33. Erotianus: Κερίβρεια, τὰ νεκρικαῖα κρέα οὕτω καλοῦνται ὡς Ἀριστοφάνης, οὐκ ἔσθω κενίβρειων ὅταν θύης τι, καλεῖ με. * Οὐκ ἔσθω κενίβρει', ὅπταν δὲ θύης τι, κάλει με. "haberi hæc possunt pro Anapæstico Aristophaneo," inquit Heringa Obs. p. 165., "cui ab initio sesquipes deest." Minime, Medice eruditissime, potest esse pars tetrametri anapæstici in primo pede manci; prior enim syllaba θύειν nusquam corripitur, et anap. Aristoph. cæsuram post quartum pedem exigit. R. P. ad Τουρ. 464. 506. κενίβρειον, ὅταν—legit R. B. sed cum κενίβρειον, morticina, me ob-

nobis restitutus est, luculentissimum exhibet. Nunc SECT. vides, quo sensu ac jure simul dicatur, *Ut iste* ^{1.} (proxime præcedens) *versus jam docet.*

*Pag. 65. l. 4 [= 1705, 1706.]

17

*Sed fortasse putes nullum contingere versum,
Quin ullam earum in regulam non incidat.*

In variis Lectt. habetur *Qui nullam*.³⁴ Quæ quidem dictio paullo accuratior est. Sed utrovis demum modo legeris, sententiam habebis auctoris menti plane contrariam. Locum autem unius literulæ ad ditamento sic refingi jubeo :

Quin nullam earum in regulam non incidat.

Cujus cum subtilior ac reconditior constructio librarios fefellerit, inde factum videtur ut *nullam in ullam* fuerit immutatum.³⁵ Est autem *quin non incidat in*

servasse haud meminerim, abeat particula δὲ, et habebimus hexametrum, quo usus est Comicus : vide Brunckii Addend. ad Fr. inc. Aristoph. cxliii, p. 170. Xen. Mem. ii, iii, 11. λέγε δὴ μοι, ἔφη, εἴ τινα τῶν γνωρίμων βούλοιο καταργάσασθαι, ὅποτε θῆοι, καλεῖν σε ἐπὶ δειπνον, τί ἂν ποιήης; ix, 4. καὶ ὅποτε θῆοι, ἐκάλει. Conf. Orig. in Cels. p. 74. ed. Spenc. Aristoph. Av. 538. κενεβρείων. Polluc. vi, 55. τὰ μέντοι θνησεΐδια κρέα ΚΕΝΕΒΡΕΙΑ ἐκάλουν. Hesyehius, Κενέβρεια, τὰ θνησεΐδια καὶ νεκρμαΐα κτήνη. Morticinæ apud Latinos dicuntur, quæ de pecudibus sua sponte mortuis fiebant, inquit Servius ad Æn. iv, 518. In aliquot sacris ac sacellis scriptum habemus, *ne quid scortum adhibeat, ideo ne morticinum quid adsit.* Varro de L. L. vi, p. 79. Mortuæ pecudis corio calceos, aut soleas fieri Flamini-bus nefas habetur, sed aut occisæ alioqui, aut immolatæ, quoniam

sua morte extincta omine funesta sunt. Festus vv. Mortuæ pecudis — *Scortea non illi fas est inferre sacello, Ne violent puros exanimata Deos. ficos* Codices nonnulli. Ovid. Fast. i, 629. Hinc de cadaverosa facie Plautus, *Non hercle, si os perciderim tibi, metuum, morticine.* Pers. ii, iv, 12. "Emendandus et castigandus Suidas in vv. Νεβρείην et Νέβρος, hæc Babrii citans [apud Tyrwhitt, p. 42.] Πεινώσα κερῶν καρδίην δὲ νεβρείην, λάπτει πεσοῦσαν, ἀρπάσσα λαθραίως. quid sibi illud δὲ; lege sine dubio, καρδίην κενεβρείην. Kusterus non vidit." R. B. Propendebat R. P.

34. Quam prætulit Taylorus.

35. "Sicuti autem forte displiceat triplex negatio, Quin nullam — non, is legat velim subjectum Virgilii locum Georg. i, 83. Nec nulla interea est inaratæ gratia terræ." R. D. Add. et Corr. Non. Marcell. v. Spicæ. Varro Lege Mænia : Neque in bonam segetem

SECT. nullum est spicium nequam, neque
I. in mala non aliquid bonum. Ar.

Plut. 522. ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον
ἀπάντων, οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδισ-
τής. Plato de Legg. II, xi, p. 935.

B. ἐν μὲν ἱερῷ τὸ παράπαν οὐδεὶς
τοιούτων φθέγγεται μηδέποτε μηδὲν
μηδ' ἐν τισὶ δημοτελέσι θυσίαις,
μηδ' αὖ ἐν ἄθλοις, μηδ' ἐν ἀγορᾷ,
μηδ' ἐν δικαστηρίῳ, μηδ' ἐν ξυλ-
λόγῳ κοινῷ μηδενί. Phædr. III.

p. 236. E. μηδέποτε σοὶ ἕτερον
λόγον μηδένα μηδένος μήτε ἐπι-
δείξειν μήτ' ἐξαγγελεῖν. Quoniam
in usurpandis hujusmodi formulis
a consuetudine Latina sæpius
discedimus, videtur mihi in his
paullisper immorari: Virg. Buc.

IV, 55. Non me carminibus vincet
nec Thræcius Orpheus, Nec Linus.
Ter. Andr. III, iii, 31. at ego non
posse arbitror, Neque illum hanc
perpetuo habere, neque me perpeti.

Virg. Geo. IV, 453. Non te nullius
exercent numinis iræ. Cic. in
Anton. II. nec enim ab homine
nunquam sobrio postulanda pru-
dentia. Cic. fr. Orat. pro Scauro

p. 11. Neque ego Sardorum que-
rellis moveri nos nunquam oportere.
Cic. Cato, xv. quæ nec nulla
impediuntur senectute. Cic. de
Legg. II, 10. animi labes nec diu-
rurnitate evanescere, nec annibus
ullis elui potest, lege, nullis. Virg.

Buc. V, 60. 1. Nec lupus insidias
pecori, nec retia cervis Ulla dol-
lum meditantur: L. Nulla. R. B.
x, 12, 13. Nam neque Parnasi
vobis juga, nam neque Pindi Ulla
moram fecere: Utrobique lege,
Nulla. R. B. Ovid. ex Pont. IV,

v, 15. Copia nec vobis ullo pro-
hibente videndi Consulitis, ut limen
contigeritis, erit. Lege, nullo. R. B.

Virgilius autem veniam poetis
parce concessam haud repudiavit
in Buc. VI, 11.—nec Phæbo gra-
tior ulla est. Vitium contrarium

perraro reperitur; Ter. Maurus
514, 515. I magis Romana lingua
non potest præmittere, Edat ut
diphthongon, nulli nexilis voca-
lium. ulli revocavit L. Santenius.
Cic. Fr. pro Scauro, p. 14. Neque
ego, cum de vitis gentis loquor,
neminem excipio. Cic. Tusc. V,
v, p. 318. nullumque recusent nec
supplicium nec dolorem? Cic. in
Anton. II, XII. deinde cum calceis et
toga, nullis nec gallicis, nec lucer-
na. Virg. Buc. V, 25, 6. nulla neque
amnem Libavit quadrupes, nec
graminis attigit herbam. Propert.
II, XV, 5, 6. Nulla neque ante tuas
oriatur rixa fenestras, Nec tibi
clamatae somnus amarus erit. Hor.
Carm. II, XIV, 22. neque harum
—Ulla brevem dominum sequetur.
Lege, Nulla. Tibull. IV, I, 127,
8. Ulla nec ærias volucris perla-
bitur auras, Nec quadrupes densas
depascitur aspera sylvas. Lege,
Nulla. Æn. XI, 354.—nec te ul-
lius violentia vincat, sub judicio
revocarit, si illi vita longior con-
tigisset. Cic. Cato M. XVI. nil
potest esse nec usu uberius, nec
specie ornatus. de Divinat. I, II,
nihil publice sine auspiciis nec
domi nec militiæ gerebatur. Virg.
Geo. I, 118. Nec tamen hæc
quom sint hominum bouumque la-
bores Versando terram experti,
nihil improbus anser, Strymonicæ-
que græcs, et amaris intuba fibris
Officiunt, aut umbra nocet:—
“One should think, that after the
present method of laying out
arable land, the corn was in no
danger of being hurt by the shade.
But a book of travels, I think
Wright's, informs me, that in
Italy at this day they often plant
rows of trees intermixed with their
corn; and the same practice was
probably more general in Virgil's
time.” TYRWHITTUS. Buc. X, 76.

nullam tantundem quod quin incidat in nonnullam. SECT. I.
 Vel sic: *quin nullam tantundem valet quod qui non nullam.* Proinde habemus quod æquipollet τῷ *qui in nonnullam non incidat.* Vel deinceps sic: *Quin = Qui non.* Proinde *Quin nullam, &c. = Qui non nullam earum in regulam non incidat.* Dele geminum *non*; et restabit *Qui nullam earum in regulam incidat.* Id quod luce clarius est Terentianum voluisse. Cæterum pergit grammaticus [= 1707—1710.]

Rarum concedam; fieri non posse negabo:

Apud Maronem talis incurrit mihi,

Magnanimi Iovis ingratum ascendere cubile:

Species in istum nulla prædicta incidit.

Verum haud leviter erravit bonus Magister. Nam *in hunc Virgillii versum ex prædictis speciebus duæ 18
 incidunt; nempe τῶν πενθημιμερης in vocem *in* | *gratum* et ἐφθημιμερης in *ad* | *scendere*. Pari profecto jure ex Terentiano [p. 54. l. 19 = 1411.] quivis adducere poterit trochaicum istum,

Pes erit βακχειος, αντιβακχος autem tunc erit.

contra regulam quam ipse sibi servandam statuisset profitetur his verbis utens [p. 17. l. 13, 14. = 308, 309]:

Regulam servans ubique, finis ut quarti pedis

Nominis verbive fine comma primum terminet: 36

nocent et frugibus umbræ. Cic. pro Archia iv. *Me autem quid pudeat, qui tot annos ita vivo, Judices, ut ab illis nullo me nunquam tempore aut commodo—Liv.*

Nulla nunquam respublica nec major, nec sanctior, nec bonis exemplis ditior fuit. Sueton. Nero, xxvii. *Ac ne Augusti quidem nomen, quanquam hereditarium, ullis, nisi ad reges ac dynastas, epistolis addidit, nullis MS. recte. R. B. Cic. Tusc. v, vi. nulla ne minima quidem aura fructus commovente, Cic. de Orat.*

ii, i. *omnium autem ineptiarum, quæ sunt innumerabiles, haud scio, an nulla sit major.* Lucan. Phars. ix, 569. *An noceat vis nulla bono?* Conf. D. R. ad Muret. Vol. i. p. 341. Cic. de Claris Orat. 126. *Eloquentia quidem nescio an habuisset [C. Gracchus] parem neminem.* Hæc est loquendi forma apud illos qui Latina lingua dominante ac vigente scripserunt.

36. Conf. R. D. infra pp. 298. 341. Ter. Maur. p. 21. l. 1. = v. 417. Ὅτις ut dicunt, ἀελογία

SECT. cum tamen revera neque hoc Terentiani versu ipsius
 1. regula, nec vero illo Virgiliti magistrorum leges vio-
 lentur. Nam in commatum ratione præpositiones,
 etiamsi verborum initio adhæreant, tanquam singulæ
 tamen voces haberi possunt. Qua de re adi sis
 Cl. Bentleium ad Horat. Carm. IV. 8. 17. Similia
 autem apud Lucretium exempla legimus: III. 630.

Sic animas intro | duxerunt sensibus auctas.

IV. 400.

Apparent; et longe di | volsi licet, ingens ³⁷

Nec vero sine artificio ita locatur vox *divolsi*, ut in
 versus ratione ipsius partes sint divellendæ: similiter
 etiam apud Æschylum pag. 132. l. ult. [Pers. 165.]
 edit. Stephan. in primam vocis *αφραστος* in trochaico
 isto cæsura cadere videmus

Ταυτα μοι διπλη μεριμν α | φραστος εστιν εν φρεσι. ³⁸

μνῖα et talia. ed. *Commelin*. ex
Brissæi recensione; "Veneta: *Υἱες ut dicunt, ἀηλογγῖα, μνῖα*.
Parrhas. ἀηλογγῖα. *Petrecinus: Υἱες ut dicunt, ἀκυλα, γνῖα, μνῖα*.
Schottus: Υἱες ut dicunt ἀοῖδοι, γΥἱα, μΥἱα, et talia." *Santenius*.
 Fortasse, ἀγνῖαι, γνῖα R. B.—
 ACHÆI, ΓΥἱΑ, μνῖα, et talia.
 Taylor. Lect. Lys. p. 721.
 quam teste *Santenio* præclaram
 et certam emendationem vocabat
Burmannus S. Atqui Malle—
ἀγνῖα, γνῖα,—v. 1329. *Quinta*
quæ vocalis est, longam creabunt
syllabam; nominis finis quartum
 pedem non claudit; "metrum
 quidem constabit, monente ele-
 gantissimo *Santenio*, si legas:
Quinta quæ vocalis audit, *sylla-*
bam longam creant." *Mauri* ves-
 tigiis inherens potuisset modes-
 tius refingere: L. jugatis singulis,
Quinta quæ vocalis exstat, *longa*
crescet syllaba. Equidem de hoc
 versu mihi necdum liquere fateor;

et dum bonus codex viam mon-
 stret, expectandum arbitror.—
 Soph. Ph. 1402. Εἰ δοκεῖ, στείχω-
 μεν, ὃ γενναῖον εἰρηκῶς ἔπος, quem
 corruptum esse viderunt *Heathius*
 P. VIII. et *Herman*, de metris, 114,
 282.; divinitus expediit R. P.
 N. στείχωμεν. Φ. ὃ γενναῖον
 εἰρηκῶς ἔπος. 1407. N. πῶς
 λέγεις; Φ. εἶρω πλάζειν τῆς
 πάτρας. N. ἀλλ' εἰ δοκεῖ Ταῦτα
 ὄραν, ὅπως περ αὐτῶς, στείχει
 προσκῦσας χθόνα. Opusc. p. 197.
 ἀλλ', εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, 526. ἀλλ',
 εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, 645.

37. Versum hunc "non ag-
 noscunt codices apud *Lambinum*
 et multi et antiquiores, nec apud
 me duo *Vossiani*." *Santenius* ad
 Ter. M. 1709, 10.

38. "Æschyli locum sanum
 esse sibi persuasisse *Dawesium*
 vehementer miror. Lege, Ταῦτά
 μοι μεριμν' ἀφραστος εστιν ἐν
 φρεσὶν διπλῆ. Non solum enim in
 Trochaici Tragicæ cæsura non

*Cæterum cum versus heroici τὸν πενθήμερον SECT. 1.
 mentio incidit, libet hac occasione quamdam
 Varronis circa hanc τὸν observationem contra Cl.
 Bentleium defendendam in me recipere. Scribit 19
 Romanorum doctissimus apud Gellium XVIII. 15.
observasse se in versu hexametro quod omnimodo
quintus semipes (id est, prima pedis tertii syllaba)
verbum finiret. Contra vir Cl. "Mirum, inquit, quod
 " *omnimodo* dixerit; cum Lucretius³⁹ jam tum
 " *variaverit* [1, 54.]

" *Reddenda in ratione vocare et semina rerum*
 " *et Catullus* [de nupt. Pel. et Thet. 405.]

dissecari potest verbum compositum, quale ἄφραστος, sed ne articulus quidem, nec præpositio quartum pedem terminare." R. P. ΡΥΞΕΥ. ad Eur. xliii = xlvi, vii. *πέρισμα φραστός*, hariolatur *Reising.* Conject. p. 128.

39. Testimonia in Varronem tutius ex Ennii Luciliique fragmentis expiscaretur; Ennius p. 124. *Hessel. Corde capessere: se | mita nulla viam stabilibit* [conf. II. Z, 2.]: et Lucilius p. 34. ed. Dous. *Assequitur nec opinantem in caput insilit ipsum.* Conf. Muret. V. L. xi, vi, (Opp. II. pp. 256, 7.) Nolle talia a me injuria excidissent: *Mauri* enim ratione probata, non necesse erit ut cum *Mureto*, *Bentleio*, et *Davesio*, viris primariis, Varronem perstringamus: summa enim cum utilitate docet, vss. 1685, 6. *Horum si nihil est, specta, ne forte Trochæus Sit tertius, finemque det vocabulo: Idem vss. 1695, 6. Et quartum tradunt simili ratione Trochæum: Exemplum at ejus viæ et ipsi collocant.* Trochaicæ hujus artificium, vereor, ut satis intellexerint magistri posteriores; versus

certe plurimos, quos ipsi fere silentio præterierunt, *trita Trochaica* fulcire solet. Conf. omnino *Santenium*, optimum *Mauri* arbitrum, ad vss. 1674. 1685, 6. 1695. Revera ex versibus heroicis, qui unam alteramve e quatuor tomis desiderare videantur, illos eximere debemus, quorum verba aut "elisionibus connectuntur," aut in quibus "enclitica medios pedes ligant;" aut quamdam ob causam cæsura impune vacant. Rarissimi comparent heroici qui *Gellii* canoni adversantur N. A. xviii, xv. "In longis versibus, qui Hexametri vocantur, item in Senariis, animadocterunt *Metrici*, duos primos pedes, item extremos duos, habere posse singulos integras partes orationis, medios haud unquam posse: sed constare eos semper ex verbis aut divisionis, aut mixtis atque confusis." Doctrina: de Senariis accedit auctoritas *PORSONI* qui in immortalis sua præfatione PP. xxviii. hanc regulam a Tragicis plerumque esse servatam monstravit, et eam vetustate Musis devota tanquam saxo immobili stabilivit.

SECT.
I." *Omnia fœnda nefanda malo permissa furore.*"m. *permista* cum ed. Cant.

- Σχεδ. de Met. Terent. Atqui pace viri Cl. nil quidquam faciunt adducta exempla contra quod observavit Romanus. Velim utique scire undenam constare possit prius in publicum prodiisse vel Catulli vel Lucretii poemata, quam Varronis libros disciplinarum, in quibus locum, in quo versamur, repperit Gellius. Hoc utique ni alicunde constet, frustra prorsus erit Vir Cl. Enimvero natus est Varro annos ante Lucretium haud paucos, ante Catullum adhuc plures. Quod ut præstemus, liceat data sumere de quibus inter alios convenit. 1mo. Catullum anno ante Sallustium, hoc est V. C. 667 natum esse: 2do. Lucretium vita functum * anno 702, ætate integra, quum paucos supra quadraginta annos implevisset: 3^{io}. Varronem ad plures abiisse anno 726. Jam igitur paucos istos, quos supra quadraginta implevit annos Lucretius, demus fuisse 5. Hinc natum eum habebimus anno 657. De anno, quo natus fuerit Varro, nunc dispiciendum. Ipse autem de se, primi de re rustica libri initio, hæc habet. "Annus enim *octogessimus* admonet me ut sarcinas colligam ante quam "proficiscar e vita." Demus jam eum e vita profectum esse ipso illo *octogesimo*, quo jam tum scribebat, anno. Inde natum habebimus anno 646. hoc est ante natum Catullum 21mo. ante Lucretium 11mo. Fraudem videtur fecisse viro Cl. quod ante Varronem obierit Lucretius annos 24, Catullus 22.⁴⁰

40. "Varro anno octuagesimo et octavo ætatis suæ adhuc libros scribebat, teste Plinio lib. xxix. iv. et obiisse creditur A. U. C. dccxxvii." *Foggini* PÆF. ad Verr. Flacc. V. "Lucretius, aurei sæculi scriptor, obiit eo ipso die quo Virgilius virilem togam induit, Pompeio ac Crasso utroque iterum Coss. U. C. 699." *Noris*. ad Cenotaph. Pis. p. 468; U. C. 703.

Hieronymus. De Catulli obitu dubius hæreo: Ovid. Amor. iii, ix, 6. *Obvius huic venias hedera juvenilia cinctus Tempora cum Calvo, docte Catulle, tuo.* "unde patet Catullum obiisse juvenem." Sed vir πολυίστωρ, *Edvardus Gibbon*, in Misc. V. i. pp. 357—362. omnem dubitationem hæc de re exemit.—Varro quidem tradit apud Censorin. de D. N. cap. 14. *juvenes*

Pag. 77. l. ult. [= 2050.]

SECT
1.

Nil autem officiet temporibus vicissitudo]

At enim *temporibus* usque adeo officit *vocula autem*, ut lectio hæc in nullam metri speciem cadat. Tu vero istam *voculam*, quæ ad sententiam nil quidquam confert, deinceps delendam, ac versum adeo ad normam ionicam exigendum curabis :

Nil officiet temporibus vicissitudo.

Siquis tamen nobiscum parum sentiens retinere malit *voculam autem*, is non incommode legere poterit :

**Nil autem oberit temporibus vicissitudo.*

21

Pag. 80. l. 17 [= 2116—2118.]

*Hic quoque tetrameter similis remanere videtur :
Sed differt illo, versus quod portio prima est,
Ille sequens ; aliaque simul quod lege tenetur.]*

Agit hic Terentianus de duobus tetrametris heroicis, quorum alter habetur versui hexametro priores duos pedes demendo, cujusmodi est [2121.],

Damoetas et Lyctius Ægon :

Alter contra ultimos duos resecando, sicuti [2133.],

Dic mihi, Damoeta, cujum Pecus ?

Non est, opinor, cur pluribus ostendere conemur loci, quam exhibuimus, scripturam huic auctoris menti quam optime convenire. Neque vero, quin pro germana habenda sit, fas videtur dubitare. Vulgo nulla plane sententia legitur,

Sed refert illo, versus quo portio prima est :

usquam ad XLV. annum dictos esse :”—*Schrad.* Emend. pp. 43. 47. Conf. *Taylor.* de Jure Civili, p. 255. *Aristoph.* *Acharn.* 601. et *Sallust.* *Catil.* 49. apud *Elmsl.* ad l. *Pompeius* apud *Dion. Cass.* xxvii, 8. enarrat—ὅσα μὲν ἐν

τῷ πρὸς Κίνναν πολέμῳ ἐταλαιπύρησα, καίτοι κομιδῇ νέος ὢν sed tunc temporis annos viginti natus est, aut plus : inferius paulo, μὴ γὰρ ὅσα νέος ἐτ' εἰμι—annum fere quadragesimum explebat *Pompeius.*

SECT. Pag. 84. l. 7 [= 2214—2217.]

^L
 — *Est : sed trochæo longa prior EST syllaba,
 Brevis autem iambo ; longa post : cui non potest
 Longam trochæus subdere et brevem suas,
 Brevi sequente ; quia fit hoc ionicum]*

22 Ita refingendum hunc locum censemus. Vulgo desideratur in primo versu alterum *est*. In tertio * *suas* maluimus quam *suam*, loco simillimo adducti pag. 86. l. 19 [= 2286, 2287.]

———— qui brevem et longam suas

Jungens priori ———

12 In ultimo legitur *sequentis*, *qua*, et *iambicum*. *Ionicum* ex variis lectionibus restituimus. Sed ne hoc quidem ad pristinam sedem revocato ulla haberi potuit sententia, ni *sequentis* itidem in *sequente* mutata esset. *Quia* autem commodius esse quam vulgatum *qua* nemo, opinor, inficias ibit. ⁴¹

Pag. 89. l. 13 [= 2367—2370.]

*Utrasque quando solveris, nil læditur :
 Quòd agis agè beatus ille qui procul negotiis :
 Auctore tanto credo me tutum fore ;
 Et pro iambo nemo culpet tribrachyn.]*

Versus ultimus suis non constat numeris. Deinde quid sibi vult, obsecro, *pro iambo tribrachyn*? De versu hic *trochaico* agit Terentianus. In hoc autem nullum esse *iambo* locum non est ut quenquam edoceam, nisi qui his in studiis plane sit hospes; neque adeo ut pluribus præstare satagam rescribi hic oportere,

Et pro trochæo nemo culpet tribrachyn.

Pag. 96. l. 9 [= 2555.]

Cui nomen quoque Phalæco dederunt] ⁴²

41. Contrarium vitium e Terentiano sustulit *Tyrnhittus* apud *Cleaver*. de Rhyth. Gr. p. 149. 1343. *Ictibus qui fit duobus, non*

gemello tempore ; quia exhibent editiones omnes.

42. *Phalico* Ald. Manut. Inst. Grammat. p. 336. *phallico* R. B.

Edidisse quidem video librarios atque editores tam SECT.
 *hic quam alias non semel; sed imperite atque ab- 1.
 surde ubique. Nempe pag. 97. l. 18 [= 2593.] 23
 legitur

Conjungit sibi phalæcos⁴³ trochæos.

Rursus pag. ejusdem l. 25 [= 2600.]

Post hoc phalæca de tribus trochæis.

Denique pag. 109. l. 16 [= 2942.]

In fine versum phalæcis sonantem.

Verum enim vero confirmare ausim vocem *phalæcus* esse plane nihili. Meminit quidem Terentianus de duobus versuum *Phalæciorum* generibus, docetque a *Phalæcio* nomen inditum pag. 71. l. 16 [= 1883, 1884.]

*Hoc Cereri metro cantasse Phalæcius⁴⁴ hymnos
 Dicitur: hinc metron dixere Phalæcion istud.*

43. *phallicos* l. 7. *phallica* l. 9. *phallicis*. R. B. Proinde Atilio Fortunatiano pro *Phalæcio Phallico* in Libb. de Metr. p. 402.; et de novo *Phallicon* vice *Phalæcium* in Elem. Doctr. Metr. p. 611. reposuit, "eundemque errorem in Mario Victorino corrigendum" monuit doctissimus Hermannus.

44. *Phalæcion* R. B. Immo, "quæ *Philica* Marius Sacerdos appellat in libro de metris, a *Philico* Corcyræo poeta τῆς πλειάδος, qui sub Ptolemæo Philadelpho vixit,—non quod primus invenerit hoc metri genus, nam Simmias longe illo antiquior, heic [in Alis] et in Securi hoc genere usus est: sed quod totum poema isto numero conscripserit, cujus initium refertur apud Hephæstionem (p. 53. Gaisford.): Τῆ χθονίῃ μυστικῇ Δήμητρί τε καὶ Περσεφόνη, καὶ Κλυμένῃ, τὰ

δῶρα. Ipse tamen Philicus hujus metri inventionem sibi adscribit hoc versu, qui in eodem Hephæstione legitur: Καινογραφῆς συνθέσεως τῆς Φιλίκου, γραμματικοί, δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς." ["Καινογραφοῦς MSS." καινογραφοῦ Ed. Rev. No. xxxiv. p. 386.] "Quod igitur hoc genere metri plurimum usus sit, Philicum ab ipso appellatum est: ὅτι πρῶτος τοῦτῃ τῷ μέτρῳ τὰ δὲ ποιήματα ἔγραψεν. Salmas. ad Simmiae Alas, p. 185. Et ibid. p. 244. addit Vir summus; "Perperam apud Atilium Fortunatianum in arte, *Phalæcium metrum* pro *Philicum* scriptum est. sed et *Phalæcus* apud eundem male pro *Philicus* legitur, ubi dicit Phalæcum conscripsisse hymnos Cereriet Liberæ tali genere metri. Philicus enim non Phalæcus hoc metro carmen in honorem Cereris et Liberæ composuerat, cujus ini-

SECT. At enim vetat analogia quo minus a *Phalæcio*
 I. fluxerit adjectivum *Phalæcus*. *Phalæcius* vero non
 hic solum, verum etiam pagg. 74. [l. 3 = 1946.] et
 106. [l. 4 = 2845.] reperitur :

*Namque hic de genere est Phalæciorum :
 Idcirco genus hoc Phalæciorum.*

Video quidem Thesauri Stephaniani editionem Lon-
 dinensem, Fabri ut videtur auctoritate fretam, habere
 “ *Phalæcus*. Poetæ nomen unde genus carminum
 “ *Phalæcium* appellatum. V. Terent. Maur.” Rursus
 in V. *Phalæcius* “ *Phalæcium* carmen [φαλαικιον με-
 24 “ τρον] a *Phalæco* inventore dictum : *Alio nomine
 “ dicitur hendecasyllabum, a numero scilicet syllaba-
 “ rum.” Atqui Terentianum auctorem, quantum ad
 poetæ nomen attinet, frustra laudavit qui hanc doc-
 trinam commentus est. Apud eum utique poeta, uti
 vides, non jam *Phalæcus*, sed *Phalæcius* audit. Idem
 minus recte censuit unicum esse *Phalæciorum* genus.
 Nam apud Terentianum alterum occurrit pag. 71.
 [l. 6 = 1873.]

Nulla meo jam sedeat turba profana luco.

Atque hoc quidem bini versus supra laudati respi-
 ciunt. Sed hoc obiter. Deinde autem, versuum, in

tium paulo ante retulimus ex
 Hephæstione, Τῆ χθονίη μυστικῶ
 Δ. etc. quem versum sic ibi-
 dem Latine reddidit, aut imitatus
 est Fortunatianus, *Frugiferae*
sacra deæ quæ colitis mystica,
junctæque Jovi nefasto. Fru-
gifera dea est Δημήτηρ. Jupiter
nefastus, ὁ εὐμενος, hoc est
Pluto, juncta Jovi nefasto, Pro-
serpina.” Hoc testimonium vir
 eruditissimus ad l. c. apposuit.
 De verbis Terentiani supra al-
 latis sic doctissimus Professor :
 “ Mihi quidem minime dubium
 est quin in priori versu *Philiscus*,
 in posteriori reponi debeat *Phi-*

liscion.” [*Philicium* J. G. Vossius
 de poet. Gr. p. 65. si rite memini]
 p. 298. Has formas Suidæ auc-
 toritate optime munivit, et leni
 transpositione rem confecit ; Di-
 citur hoc *Cereri m. c. Philiscus*
Hymnos ; h. m. d. Philiscion istud.
Nimirum idem Philicus ac Phi-
liscus ; ut νεανικός νεανισκός.
Σωφρονικός (si sanum) Σωφρονισ-
κος differunt paulum Σώπατρος
Σωσίπατρος Ναυκράτης Ναυσι-
κράτης. Philiscius et Philiscion
 inchoavit cultissimus *Santenius* ;
 sed ad meum saltim sensum præ-
 stat *Gaisfordii* instauratio.

quibus versamur, tres priores oportet esse hendeca-^{SECT.}
syllabos Phalæcios, cujusmodi est, [Catull. i. i, 1.] ^L

Quoi dono lepidum novum libellum :

ultimum autem istius similem [Hor. Carm. I. iv. 2.]

Trahuntque siccæ machinæ carinas :

cum tamen eorum, prout hodie repræsentantur, nullus in quamlibet metri speciem cadat. Denique quotiescunque occurrit portentum *Phalæcius*, loquitur ubique Terentianus non jam de integro Phalæcio, sed de metro ex tribus trochæis constante, quod hendecasyllabi Phalæcii partem duntaxat constituit. Hoc autem metri genus nunquam *Phalæcium*, nedum *Phalæcum* appellatum est. Sat, opinor, jam dictum est unde constare possit versus, de quibus, agitur, medica manu indigere. *Nunc tibi nullam 25
hærare aquam velim, quin simplicissimam medicinam adhibeas, adeoque securus omnino rescribas :

1. *Cui nomen quoque phallico dederunt :*
2. *Conjungit sibi phallicos trochæos :*
3. *Post hoc phallica de tribus trochæis :*
4. *In fine versum phallicis sonantem.*

Aristoph. Acharn. 260.

Εγω δ ακολουθων ασομαι το ΦΑΛΛΙΚΟΝ ^{45 46}

Vides jam uno negotio quatuor versus portento simul liberatos ac numeris suis restitutos. Metrum autem, de quo ubique agit Terentianus, utpote ex tribus, uti diximus, trochæis constans, *phallicum* recte appellari palam est ex iis quæ apud ipsum leguntur pag. 69. [l. 25 = 1839—1848.]

45. Herodot. ii, 48. προηγείται δὲ ἀλόε' αἱ δὲ ἴπονται ἀείδουσαι τὸν Διόνυσον. Infra 1847. phello, Santenius.

46. Vide Scaligeri App. ad Virg. p. 483 = 219. 'Ἀνάγετ',

ἀνάγετε, κῶμον εὐρυχωρίαν τῷ θεῷ ποιῆτε' Ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὄρθος ἐσφυρωμένος Διὰ μέσον βαδίζειν. Tyrwhitt. ad Aristot. Poet. ix, p. 126. ed. 3. R. P. Adverss. pp. 140, et 60.

SECT.
I.

*Alias tamen hæc eadem pars,
Quotiens ithyphallicon addit
Metrum sibi, tale fit unum:*

Mea tibia dicere versus | destitit latinos :
Iamdudum saucia cura | deserit pudorem :
Priamique evertere gentem | fata jam parabant.
Ithyphallica porro dicarunt | musici poetæ,
Qui ludicra carmina Baccho | versibus petulcis
Graio cum cortice phallo | tres dabant trochæos ;
Ut nomine fit sonus ipso, | Bacche, Bacche, Bacche.

- 26 *Metrum utique *ithyphallicum* et *phallicum* eodem recidere nemo, opinor, inficias ibit. Immo vero quod de versu *ithyphallico* hic tradit Terentianus, eum scilicet in Bacchi honorem cantari solitum, id ipsum apud Scholiasten ad laudatum Aristophanis locum, et Suidam in V. φαλλοι, de *phallico* dictum reperire est.

Pag. 97. l. penult. [= 2602.]

Exin tertia melius patescit

Versum hunc oportet esse hendecasyllabum Phalæcium, cujusmodi sunt cum præcedentes tum sequentes. Atqui syllabæ *meli* trochæi loco pyrrhichium temporibus inæqualem exhibent. Pro *melius* vero reponendum censeo *planius*, nam hanc vocem Terentiano solemnem esse video.

Pag. 18. l. 25 [= 350.] *quo probarem planius.*

Pag. 20. l. 5 [= 390.] *Planius quo fiat istud.*

Pag. 25. l. 25 [= 561.] *videbis esse planum.*

Pag. 26. l. 8 [= 574.] *quo sit planius.*

Pag. 40. l. 21 [= 1006.] *plana ratione patententes.*

Pag. 66. l. 1 [= 1729.] *quo fiat planius istud.*

Pag. 104. l. 15 [= 2798.] *tibi fiet regula plana.*

Pag. 109. l. 2 [= 2928.] *utrumque planius probaret.*
Sed neque displiceret *clarius*.

- 27 *Pag. 51. l. ult. [= 1336.]

Hoc ut exemplis probemus, resque ut omnis clara sit

Pag. 98. l. 10 [= 2613.]

Sunt hæc carmen itidem dabunt]

Emenda *item*.⁴⁷ Nam versus choriambicorum in numero venit, qualis est [Hor. Carm. I. VI, 4.]

Miles te duce gesserit

Extat autem locus plane gemellus pag. seq. l. 14 [= 2648.]

Sic carmen prius est ; finis ITEM dabunt.

Pag. 109. l. 21 [= 2947—2951.]

Et *quanquam* iambum *Flaccus antemisit,*

Trahuntque siccas :

Magis putandum est tres datos trochæos,

Quam post iambo ultimum antibacchum,

Uterque finis lege ut esset una :

Ita ex var. lectt. locum refigendum curavimus et metri et sententiæ ratione adducti. Vulgo legitur *Quanquam iambicum*; quod ad nullius metri normam exigi potest: et mox, *Quam petat iambum*, sententia omnino nulla. Vocem *iambicum* correctori nescio cui rei metricæ imperito acceptam refero. Nempe credidit vir bonus *iambum* non nisi *pedem* denotare: cum tamen apud ipsum * Terentianum pag. præced. 28 [l. 25. = 2924.] vox ista de *versu* usurpetur:

Cum parte iambi tres habet trochæos

Ibi [p. 109, l. 4. = 2930.] utique loquitur de epodo Horatiano

Trahuntque siccas machinæ carinas:

illud autem, *Trahuntque siccas*, partem *iambi* appellat. Rursus ipsa hac pag. l. 7 [= 2933.]

Trahuntque siccas *portio est* iambi.

Pag. 110. l. 17 [= 2973, 2974.]

Ad hoc dimetron perspicis, amore percussum gravi]

SECT. I. Nimirum hoc venditant editores pro iambico tetrametro. Atqui hoc metri genus soli videntur comici iique non nisi Latini adhibuisse.⁴⁸ Nec vero recepta lectio verum iambicum præfert. Quippe in quarta sede iambi loco venit pyrrhichius. Verba in duos dimetros divisa oportuit :

*Ad hoc dimetron perspicis,
Amore perculsum gravi.*⁴⁹

Cujusmodi est qui continuo sequitur [= 2975.]

Semelque et istud functus est.

29 Cæterum hic observare libet licentiam, qua utitur Terentianus iambici dimetri in fine, quatenus scilicet syllabam ibi brevem producit a voce *sequente neutiquam adjunctam; ⁵⁰poetas Græcos nunquam sibi permisisse. Ab omni etiam licentia iidem temperabant

48. Iambicos tetrametros acalecticos Græca comœdia non admittit. Cratetis verba [apud Harpocratonem et Suidam v. Παρουσία] ⁴⁴ita disponenda sunt, Ἐχοντες εὐπαθῆ βίον, Παρουσίαν τε χρημάτων. In eundem scopulum impigit [Toupius] ad Longinum §. xxxviii. ubi Comici verba ita disponenda erant:—ἄγρον Ἔσχ' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἐπιστολῆς Λακωνικῆς." R. P. ad Toup. pp. 454, 5. quem conf. in PR. ad Eur. PP. xl—ii—xlvi—vi. Hoc metrum est Latinae Comœdiæ proprium; vide R. B. ad Cic. Tusc. pp. 425. 428. 441. et Cur. sec. p. 21. Incertus apud Non. Marcell. p. 508. *Hominem beatum, quod illæ perveniunt divitiæ.* Lege, *O hominem beatum, quo illæ perveniunt divitiæ*: est Trochaicus. R. B. *Adest, adest fas obvoluta sanguine atque flammis.* Trag. incert. fr. apud Voss. p. 162. lege, *Multos annos latuit;*

cives ferte open et restinguite. vel potius, *vos referte o.*

49. *Percussus*, Hor. Epod. xi, 2. R. B. et Valck. ad Hipp. 1303. Recte. sic, *Quarum sacra fero magno percussus amore* Geo. ii, 476. *Æn. ix, 197. percussus autem citavit Græcos nostras* p. 319. ed. Eborac. M. Capella p. 147. l. 7. *in eum qui pertulit*—⁴⁵*qui omittit MS. ; leg. in eum quem percult*—*vide v. 12." R. B.*

50. Conf. Maur. 1641. Santen. ad l. et ad p. 273. ; et 2048, 9. —Apud Græcos constat "ultimam in dimetris non esse indifferentem, sed, si brevis sit, metro longam requirentem, adjuvari eam debere consonantibus sequentem versum inchoantibus." Br. Addend. ad Lysistr. 278. conf. ad Ran. 984. Ach. 1194. Eq. 443. Heath. xiv. Hermann. de metris 108. 145. Schol. Cruq. ad Hor. l. c. "Synapheia vocatur, quia non pedum, sed sensus fine concluditur."

in dimetris (prout jam dudum dispertiri solent) cum SECT. I. anapæsticis tum trochaicis. Nempe dimetri cujus-
cunque generis continuo carmine per *συναφειαν* decurrunt, usque dum ad versum catalecticum, quo omne systema claudatur, deventum sit. Hanc *συναφειαν* in anapæsticis locum habere primus docuit, non jam, uti ipse ad Hor. Carm. III. 12. 6. asseverat, Cl. Bentleius;⁵¹ sed Terentianus. Is utique pag. 58. [l. 9 = 1511—1517.], hæc habet:

51. Vide R. B. Millio, p. 23. de Pseudo Phalaride, pp. 132—144. inter omnes fabulas, quas ejus “[*Senecæ*]” esse periti iudices arbitrantur, ne quidem unquam *tribrachyn*, aut *creticum*, in extremo *anapæsto*, observavi: nec *trochæum* inveni, nisi verbis finita sententia, præterquam in duobus his locis: *Herc. Fur.* 170. et *Med.* 344. Quæ unica, ut opinor, exempla sunt:—“Est quidem unum et alterum exemplum versus in longam vocalem cadentis, cum subsequens ab alia vocali incipiat; ut *Thyest.* 946. Sed, hic numerus observationi convenit nostræ; si modo vocales distincte efferantur, ut sæpe fieri oportet, in Virgilio: *Geo.* I. 437. *Ciris* 474. et *Æn.* III. 74.—in *Agamemnon.* in numero, lapsa consuetudo quater deflexit de via; v. 79. 89. 356. 380. in *Herc. Æt.* (vide p. 138 = 77.) sexies; v. 181. 594. 1210. 1282. 1876. 1988. et, in *Octavia*, undecies; v. 27. 62. 93. 289. [Postea c. MSS. prætulit, *Post fata ducis, cujus stirpem Prodimus*] 306. 315. [*Resonant remis pulsata freta*; et R. B.] 318. 331. 336. 809. 899. Quod novo argumento esse potest, *Senecam* non scripsisse istas fabulas.” R. B. I. supra c. = p. 81. *Lenep.* Sed annis volventibus,

mitius de Agamemnone judicabat R. B.; vide schediasma de R. P. P. XII, †; et ad calcem *Herc. Æt.* enarravit summus criticus; “Vel hinc scias hanc Tragicodiam non Senecæ esse; quia choro finitur: quod non fit in *Hercule Fur. Thyesta, Hippolyto, Œdipode, Troadibus, Medea, Agamemnone.*” *Thyest.* 881—884. aliter ordinavit R. B. *Seu perdidimus solem miseri, Sive expulimus! Abeat questus. Discede timor: Vitæ est avidus, quisquis non vult, Mundo secum pereunte, mori.* Et Pseudo-Sen. *Octavia*, 659—670, [cujus verum tamen auctorem fuisse *Luc. Ann. Florum* historicum alibi manifeste docuimus. *Withof. Encæn. Cr.* pp. 270. 323. et *Præmet. Crit.* pp. 85—90. vid. Add.] *Absint tantum tristes pœnæ, Lelique metus. Cho. Scelerum diri, miseranda, viri Poles hæc, demens, sperare memior? Hos ad thalamos servata diu, Victima tandem funesta cades. Sed quid patrios sæpe penates Respicias udis confusa genis? Propera tectis efferre gradus: Lingue eruentam principis aulam.* En illuxit * * * * *Herc. Fur.* 1133—1137. “ut hæc omnino mendosa sunt, ita dispositio horum Anapæsticorum pessime turbata est. Neque *Tribrachys*, et *Choræus* usquam hoc

SECT.
I.

Ἀπ' ελασσοῦς *autem* cui nomen *indiderunt*
In nomine sic est διωμῆδης: *metron autem*
Non versibus istud numero aut pedum coarctant;
Sed continuo carmine, quia pedes gemelli
Urgent brevibus tot numero jugando longas:
Idcirco vocari voluerunt συναφειαν.
Anapæstica fiunt itidem per συναφειαν.

Eodem itidem recidunt quæ pag. 54. [l. 11. = 1403, 1404.] legimus:

Is erit ἀναπαιστος; *vides quot iste pes sit temporum:*
*Versus hic nunquam*⁵² *vacillat* —

Monet quidem Terentianus anapæsticum systema syllaba catalectica non semper claudi [pag. 58. l. 18. 1520, 1521.]:

————— *frequenter*
Solet integer anapæstus et in fine locari:

- 30 *Verum hæc observatio de versibus non nisi Latinis prædicari potest. Cæterum quo magis mireris Cl. Bentleium συναφειας anapæsticæ rationem primum se docuisse profitentem, ipse ad eundem Horatii locum Terentiani de συναφεια ionica versus laudavit: quos, uti vides, continuo sequitur ejusdem de metro anapæstico doctrina. Similem autem συναφειαν in dimetris itidem cum iambicis tum trochaicis apud Græcos poetas perpetuam servari, nos primi monuisse videmur. Extant et alia duo (quod et nobis itidem primis observare contigit) apud Aristophanem ver-

in Genere locum habent, nisi forte in fine versuum.—Ne quidem dubitandum est, quin omnia ita emendanda ac disponenda sint: *Limine vitæ scelus oppressit, Patrisque furor. Ite infaustum genus, o pueri, Noti per iter triste tenebris: Tuti iratos visite reges.* Catull. Epigr. iv. *Et nunc it per iter tenebricosum.* In eo itinere noti poterant debebantque esse

pueri audito nomine Herculis parentis. Deinceps vovetur, ut *tuti* adeant Plutonem et Proserpinam, nec ob id, quod pater peccaverat, ullam immerentes vindictam experiantur. *Hipp.* 946. *Non cernat ultra lucidum Hippolytus diem, Adcatque manes juvenis iratos patri.* Withofius Præm. Cr. p. 101. 52. *Nunquam* Aldi Inst. Gramm. p. 293. ed. R. Steph.

sum genera, quorum ultimis syllabis nulla permissa SECT.
I.
est licentia præterquam in clausula catalectica. Horum autem utrumque ad metrum vel choriambicum vel ionicum exigi potest. Prioris generis duo apud Catullum carmina leguntur. Atque is etiam Græcorum ἀκριβειαν in ultimis syllabis servavit. In altero quidem carmine, Juliæ scilicet et Manlii epithalamio⁵³, versibus 235 constante repræsentat Editio Cantabr. quinque adversus ultimarum syllabarum rationem peccata, ea vero facili negotio corrigenda :

1. vers. 46. *Quis deus magis ah magis
Est⁵⁴ petendus amantibus ?*

Passerat. Marcil. et Voss. teste editore Catabr. *magis ac magis*. Quæ lectio ad versum perinde est. Rescribo autem :

**Quis deus magis ah magisque*

31

Vel *magis ô magisque*,

2. Vers. 87. *Flere desine : non tibi,
Aurunculeia, periculum est,*

Fecit hic prava syllabarum distributio ut uterque versus laboret. Tu vero protinus repone :

*Flere desine : non tibi Au-
runculeia⁵⁵, periculum est,*

3. Vers. 136. *Sordebam tibi, villice⁵⁶
Concubine, hodie atque heri.*

Hoc pacto non solum versum nequiquam sincerum habemus, sed sententiam itidem adeo ineptam ut nihil supra. In var. lectt. optime repræsentatur,

Sordebant tibi villicæ,

4. Vers. 192. *Uxor in thalamo est tibi
Ore floridulo nitens.*

53. Vide infra p. 305.

54. Sit et v. 48. colant. R. B.

55. Aurunculeia R. B.

56. Villicus 96. Prodeas, nova

nupta, (si Jam videtur) ut audias

—109. pro complexum collutum

—R. B.

SECT.
I.

Repone,

*Uxor in thalamo tibi est*⁵⁷.

5. Vers. 222. *Manlio, et facile insciis
Noscitur ab omnibus,
Et pudicitiam suæ*

Verborum *insciis* et *omnibus* sedes intermutandæ
sunt:

32

* ————— *facile omnibus
Noscitur ab insciis* Et

Ne quis autem in locis cujusmodi est V. 163.

Omnia omnibus annuit.

*Io Hymen Hymenæe Io*⁵⁸.

licentiam exerceri putet, monendum est voculam *Jo*,
quotiescunque in hoc carmine, (versus certe initio)
legatur, *μονοσυλλαβως* enunciandam esse⁵⁹, primæque

57. *tibi est*. R. B.

58. Theocr. Id. xviii, 58.
Ἦρὰν, ὃ Ἦμίναίαι, γάμφ' ἐπὶ τῷδε
χαρείης.

59. Conf. pp. 297, 8. Heath,
xiv. *Abjegnæ* Propert. iii. xvii,
12. *Abjete* seu *abyete* Æn. ii, 16.
v, 663. *Abjetibus* ix, 674. *Arjete*
Æn. ii, 492. vii, 175. xii, 706.
Arjetat ii, 890. *Bavjum* Buc. iii,
90. *Consiljum* Hor. Carm. iii, iv,
41. *Jule* disyllabon rv, ii, 2.
Fluvj-orum Geo. i, 482. [R. B.
ad Hor. Serm. ii, viii, 1.; postea
Fluvjorum maluit.] (*Genva* Æn.
xii, 905. conf. *Knight*. Proleg.
ad Homer. cx.) *Grandyuscula*
Ter. Andr. iv, v, 19. *Nasidjeni*
Hor. Serm. ii, viii, 1. *Parjetibus*
Geo. iv, 297. Æn. v, 589. *Pitvita*
Epist. i, ii, 108. *Principjum* Hor.
Carm. iii, vi, 6. *Semyanimisque*—
Varro Atacinus apud Serv. ad
Æn. x, 396. R. B. ad Cic. Tusc.
i, xlv. *Semyustum* Æn. iii, 578.
Semyusta Æn. v, 697. (*Sinvatis*
Sil. Ital. vi, 226.) *Stellyo* Geo. iv,

242. *Stellyoninus* Ter. Eun. iv, iv,
22. *Tennis* et *Tenvia* Lucret. i,
874. ii, 232. iii, 233. iv, 809. 902.
Virg. Geo. i, 397. ii, 121. 180.
Vindemjator Hor. Serm. i, vii, 30.
R. B. ad Hor. Serm. ii, viii, 1.
Schediasma de Metr. Ter. et ad
Eun. iv, iv, 22. cui accedit censor
ὁ γόνιμος (in *Monthly Rev. Jan.*
1798. p. 15.) Dissentit vero
Schraderus, et irridens quærit,
“ Quis est, qui nescire possit, iō,
iambum esse? Dawesius voculam
putat una syllaba pronuntiarī
in noto Catulli carmine—Sed
Achilles Tatius [‘ Lusitanus vir
doctissimus, qui tres MSS. Catulli
codices versaverat’] alii que versus
aliter disponunt, quos sequi ma-
lim.” P. R. ad Em. P. xlvi. exem-
plum ex Æn. vii, 789, fateor,
ab hac re alienum est; sed ad
quale metri genus referret vir
μετρικώτατος illud Luciani ne-
quam (quem inter Latinos poetas
numeremus) Tragop. 173. *Ἰεν-
δαλος ἕτερον μῶρον ἐλάδει λαβών.*

adeo literæ consonantis potestatem tribuendam. SECT.
I.
 Neque enim aliter constabit ipsorum versuum ratio, in quibus vocula ista conspicitur. Sectioni huic finem imponemus monendo, quotiescunque *variaram* in Terentiano *lectionum* mentio incidit, designari ubique variam (quæ appellatur) scripturam editioni Sanctandreasæ subjectam.

33

* **SECTIO II.**

Oxonienſium Pindari¹ Editorum deſideratæ ακριβειας ſpecimen.

SECT. **II.** INSEdit jam olim eruditorum animis opinio, ultimis quibusque versuum Pindaricorum syllabis quantita- tem tribuendam esse *αδιαφορον*. Nec vero secus se rem habere vel suspicatus quisquam videtur. At enim ex Pindari carminibus ad examen revocatis confirmare ausim adeo levi mutatione subinde facta perpetuam servatum iri harum syllabarum proportionem, ut nullus ambigendi debeat esse locus, earumne poeta non minus accuratam quam mediarum rationem habuerit. Cujus rei in exemplum accipe vitam Pythionicων Oeden, si non pristinae integritati restitutam, at certe plus vice simplici emendatam :

- 1. υ-υ- υυ-υ- υυ-υ- --
- 2. υ-υ- υυ-υ- υυ-υ- υ
- 3. -υυυ -υ-υ υ
- 4. --υ-υ- -υυ-υ- -υυ-υ- υ
- 5. --υ-υ- υ-υυ -
- 6. υυυ-υ- υυ-υ- --υυ υ--
- 7. υ-υ-υ- -
- 8. --υ-υ- υυ--
- 9. υ--υ-υ- -υ-υ- -υ-

1. ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ ΝΕΜΕΑ ΠΥΘΙΑ ΙΣΘΜΙΑ. Sc. [cura Ric. West. et Rob. Welsted. Coll. Magdalen.] fol. Oxonii, e Theatro Sheldoniano Aug. 6. 1697. Codices, quos aut ab aliis aut a se inspectos adhibuerunt editores; Bodl. MS.; C. 71. olim *Laudii* Arch. Cant.; a. MS. alter in eadem classe; β. γ. MSS. duo Barocciani; Pal. A. B. C. tres MSS., quos contulerat Schmidius in Bibliotheca Palatina; Gl. glos- sæ MSS.

ΣΤΡΟΦΗ α.

1. *ΑΚΟΥΣΑΤ· η γαρ ἑλικωπίδος Ἀφροδίτας
2. Ἀρουραν, η Χαριτων ἀναπολιζομεν,
3. Ομφαλον εριβρομου χθονος,
4. Ἐς ναον παροιχομενοι· Πυθιονικος
5. Ἐνθ ὀλβιοισιν Ἐμμενιδαις
6. Ποταμια τ Ἀκραγαντι, και μιν Ξενοκρατει
7. Ἐτοιμος ὕμνων
8. Θησαυρος εν πολυχρυσῳ
9. Ἀπολλωνια τετειχισται ναπα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α.

1. Τον ουτε χειμεριος ομβρος επακτος ελθων,
2. Εριβρομου νεφελας στρατος αμειλιχος,
3. Ουτ ανεμος ες μυχους ἄλος
4. Ἀξει παμφορῳ χεραδει τυπτομενον· φα-
5. ει δε προσωπον εν καθαρω
6. Πατρι τεῳ, Θρασυβουλε, κοιναν τε γενεα,
7. Λογοισι θνατων,

Audite: aut enim *blande*-inquietis-oculis Veneris arvum, aut Charitum versamus, umbilicum horrisonæ terræ, ad templum euntes: Pythicam-victoriam-celebrans, ubi felicibus Emmenidis fluvialique Agrigento, atque etiam Xenocrati paratus hymmorum thesaurus Apollineo quasi muro-asservatus est luco. Quem neque hybernus imber cum impetu veniens, horrisonæ nubis exercitus immitis, neque ventus in recessus maris rapiet promiscuæ glareæ ictus-patientem: sed luce vultus in serena patri tuo, Thrasybule, generique communem,

1. ἡ e MSS. Gott. Guelph. adseiverunt Heynius, et Pindari doctissimus editor, Augustus Boeckius, cujus varias lectiones e MSS. annotatas fideliter descripsi. In ἡ libenter Dawesio accedo.

2. ἀναπολιζομεν versare sollemus. Conf. Aristoph. Plut. 817. et R. P. ad Hec. 294. Eur. Herc. Fur. 679. Menander. apud Athen. iv, p. 132. F.

3. Pyth. iv, 131. Eur. Med. 666.

4. Ἐς ναὸν—Vide VALCK. ad Herodot. viii, 71. 134. Hemsterh. ad Schol. in Plut. p. 456. et infra ad p. 245.

7. ἔτοιμος Pal. C. ἔτυμος Guelph.

10. οὐ scholiastæ cod. Gott. Guelph. Ven. B.; οὐχὶ Par. B.

15. κοινῶν aut κοινῆ Bodl: γ, Par. A. B. Ven. B. D. F. Gott. Ald.

SECT.
II.

35

8. *Ευδοξὸν ἄρματι νικᾶν
9. Κρῖσαισις ἐν πτυχαῖσις ἀπαγγελεῖ.

ΣΤΡΟΦΗ β.

1. Σὺ τοὶ σχεθῶν νῖν ἐπιδέξια χεῖρος, ὄρθαν
2. Ἄγεις ἐφημοσύναν, τὰν ποτὲ ἐν ὄρεισι 20
3. Φαντὶ μεγαλοσθενεὶ Φιλυ-
4. ρας υἱὸν ὄρφανίζομενῳ Πηλεΐδᾳ παρ-
5. αῖνεῖν· μαλίστα μὲν Κρονιδᾶν,
6. Βαρουσπᾶν στεροσπᾶν κεραυνῶν τε πρῶτανιν,
7. Θεῶν σεβέσθαι· 25
8. Ταῦτας δὲ μὴ ποτὲ τιμας
9. Ἀμείρειν γονεῶν βίον πεπρωμένον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β.

1. Ἐγένετο καὶ πρότερον Ἀντιλοχὸς βίαιας
2. Νοῆμα τοῦτο φερών, ὅς ὑπερέφθιτο
3. Πατρός, ἐναριμβροτῶν ἀνα- 30

sermonibus mortalium, inclutam curru *partam* victoriam Crisæis in vallibus prædicabit. Tu utique tenens eum [patrem] dextra manu rectam refert admonitionem, quam olim in montibus ajunt Philyræ filium robustissimo Pelidæ seorsum-a-parentibus-agenti commendare-solitus: ut præcipue quidem Saturnium, gravisonum fulgurum fulminumque præsidem, inter-deos coleret; hoc autem nunquam honore privaret parentum vitam fatis-concessam. Fuit et antea Antilochus fortis mente hac præditus, qui occubuit pro patre, homicidarum cum sustinisset ducem Æthiopum Memnona.

17. ἄρματονίκαν Coll. Eman. Cantab. Bodl. γ. ἄρματινίκαν alii.

18. Κρῖσαισις ἐνὶ Coll. Eman. Bodl. γ.

19. νῖν Scholiastes; ἐπὶ δέξια Ven. D. F. Ald.

22. Πηλεΐδᾳ ut in Scolio perantiquo apud Athen. xv. 695. B. 3. Τυδεΐδην τε φασὶν Διομήδεα. Hinc Eccles. 940. Ἔστι δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα, Ineptum γὰρ a Brunckio illatum ejecit Hermann. de Metr. p. 416. Vide

infra ad p. 323. Πελεΐδα Pal. C. Bodl. γ.

23. — δὲ Κρονίδᾳ Ven. D. F.

24. βαρουσπᾶν Coll. Eman. Bodl. γ. Ven. D. F. στεροσπᾶ in marg. Gott.

25. θεῶν prætalit Heynius.

26. ταῦτας Hermannus.

28. ἔγεντο Par. B. et Schmidius, germana Pindari forma; Pyth. iii, 87 = 154. πρότερος Par. B.

4.	μεινας αρχον Λιβιστων Μεινονα· Νεστο-	αρχ.
5.	ρουν γαρ ιππος ἄρμ τιδα	14
6.	*Παριος εκ βιλων δαιχθεις· ὁ δ εφετε	35
7.	Κραταιον εγχος·	
8.	Μεσσαγιου δε γιροντος	
9.	Δοναθεισα φρην βοασιν παιδα ὄν.	

ΣΤΡΟΦΗ γ.

1.	Χαριαιπετες δ αρ επος ουκ απερψεν αυτου·	
2.	Μεων δ ὁ θιος ανηρ πριατο μεν θανα-	
3.	τοιο κοριδαν πατερος· εδο-	
4.	κρσε δε των παλαι γενεα ὄπλοτεροισιν,	40
5.	Εργον πελωριων τελεσας,	
6.	Υπατος αμφι τακευσιν ἔμμεν προς αριταν.	
7.	Τα μεν παρήκεν·	
8.	Των νυν δε και Θρασυβουλος	
9.	Πατρην μαλιστα προς σταθμαν εβα,	45

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ.

1.	Πατρωι τ επερχομενος αγλαϊαν εδειξεν.
2.	Νοφ δε πλουτον αγει, ουτ εδικον ουθ ὑπερ-

Nestoreum enim equus currum remorabatur, Paridis a telis saucius: at ille vibrabat validam hastam: Messenii vero senis perculsa mens inclamavit filium suum. Irritum autem verbum non emisit a-se: sed permanens divinus ille vir redemit morte sua salutem patris: visusque est natu junioribus, facinore ingente effecto, veterum supremus fuisse virtute erga parentea. Hæc quidem olim-facta-sunt. At ex iis qui nunc sunt etiam Thrasylbulus paternam maxime ad normam incedit, patruoque ad-auxilium-veniens splendorem ostendit. Prudentia autem divitias regit neque injustam nec insolentem pubertatem

33. ἔφετεν Par. B.

36. Δοναθεισα Bodl. γ. Gott. Guelph. Ven. B. D. F.

37, 8. αὐτοῦ Gott. Guelph. Ald. μένων δὲ θεῖος Gott. αὐτοῦ μένων δ' ὁ Θ. Heynius. Eur. Androm. 955. αὐτοῦ μενείς Alcest. 491. Ion. 1038. ἀδοι μένων Il. A, 492. Γ, 291. Boeckius.

39, 40. ἐδόκησε τῶν Ald. ἐδόκησε τε τῶν MSS. Hermannus.

41. τελέσας et τελίσας MSS.

43. παρήκεν Reiskius; male: intromisit enim denotat, atque eadem est quæ παρέκει, a παρήμι. Vide Herodot. III, 77. IV, 146. ἔς.

46. πατρῶι τ' ἐρχ. Par. B. πάτρῳ τ' ἐπερχ. Hermann. et Boeckius; ἔδειξεν ἀπασαν ante Schmidium; α. omittunt Par B., et Schol.

SECT. II. <hr/> 37	3.	ὄπλον ἦβαν δρεπων, σοφι-	
	4.	αν δε μυχοισι Πιεριδων. Τιν δ, ελελιχθον,	
	5.	*Ευρες θ ὅς ἰππιαν εσοδον,	50
	6.	Μαλα ἀδοντι νοφ, Ποσειδαν, προσεχεται	
	7.	Γλυκεια δε φρην,	
	8.	Και ξυμποταισιν ὀμιλειν,	
	9.	Μελισσαν αμειβεται τρητον πονον.	

decerpens, sed sapientiam in recessibus Pieridum. Et tibi, terræ percussor, qui et invenisti equestrem introitum, valde lubentē animo, Neptune, adhæret. Dulcis autem mens, et cum convivis conversatio, apum instar-est cancellati operis.

Vides jam per singulas strophas et antistrophas versus secundum, tertium, et quartum in syllabam brevem; reliquos vero omnes in longam exire. Quod tamen ut effectum daremus unum duntaxat locum, eumque altero insuper nomine corruptum, immutavimus. Is autem in editt. Oxon. et vulgg. ita exhibetur: V. 30, 31.

Πατρος, εναριμβροτον αμει-
νας στραταρχον Λιθιοπων Μεμνονα.

38 Quo pacto κωλον posterioris initium ditrochæum præfert. Atque illo quidem in loco haberi oportere ditrochæum censuit Erasm. Schmidius. Quod tamen ut præstaret, eo angustiarum usque redactus est, ut in στροφην primam pro ναον receperit νεων vocabulum scriptoribus non nisi Atticis * usurpatum. Sed ut ut a vero aberraverit vir doctus, metrica tamen quam voluit ratio ei quam commenti sunt editores Oxonn. hoc certe nomine anteferenda venit, quod

49. τιν τ' ἘΑ. Hermann. p. 287. τινδ' ἘΑ. Guelph. Schol. Boeckius. τίνη = σοι Lacones. 50. ὅς εὔρες Schol. ἰππιαν ἐς ὄδον Par. A. ὄργαις πάσαις δε ἰππιαν ἔσοδον Gott. Guelph. Ven. B. D. ὄργειν Ven. F. πασαις Ald. εἴσοδον Rom. εὔρες θ' ὅς ἰππιαν ἔσοδον MS. Bodl. γ. ἰππιαν Coll. Eman. ὄργαις ἐς ἰππιαν

ἔσοδον μάλα ἀδῶντι νόφ, Ποσειδᾶν, προσέρχεται ex Falkenburgio Hermannus. τιν τ', Ἐλελιχθον, ὄργαις ἐς ἰππιαν ἔσοδον μάλα ἀδῶντι νόφ, Ποσειδᾶν, προσέχεται. Tibi, Neptune, suapte ingenio ductus ad equestria studia lubenter se dedit. Boeckius.

53. συμπότασιν Coll. Eman.

————— *seruetur ad inum*

Qualis ab incepto processerit, et¹ sibi constet.

SECT.
II

Hi contra primum pedem modo ditrochæum, modo epitritum quartum repræsentant: ² id quod tamen ex ea quidem quam ipsi sibi finxere pedum *ισοχρονη* sive *ισοδυναμια* (de qua mox dicemus) defendi poterit. Ditrochæus enim — ∪ — ∪ sex duntaxat temporibus constat, epitritus vero quartus — — — ∪ septem. Schmidio placuit,

————— *εναριμβροτων αμ-*
νας στραταρχον —————

Vidit utique vir doctus vulgatæ lectionis syllabas antepenult. et penult. in versu priore *τον αμμ* trochæi loco iambum constituere; qua tamen in olea editoribus Oxonn. nil intra duri³ fuit. Minus recte habere ditrochæum *νας στραταρχον* jam diximus. Alterum etiam illud cum editoribus Oxonn. communiter peccavit vir eruditus, quod ultimæ prioris κωλον syllabæ securus fuerit. Nos epitritum quartum

1. Hor. A. P. 127. aut coniecit *Hard.* ad l. p. 104., probante viro eruditissimo, S. PARRIO, ad Horat. Londini edit. 1793. p. 77. et alibi; vulgatam defendit homo in omni iudicio elegantissimus, T. Twining, ad Aristot. Poët. pp. 335—8. Aristot. Poët. §. xxviii. "Ἔστι δὲ παράδειγμα—τοῦ ἀνωμάλου, ἢ ἐν Ἀβλίδι Ἰφιγένεια. οὐδὲν γὰρ ἔοικεν ἢ ἱκετεύουσα τῇ ὑστέρῳ. Proclus apud ΤΥΡΩΗΙΤ. ad l. Κάλχαντος δὲ εἶποτος τὴν τῆς θεοῦ μῆνιν, καὶ Ἰφιγένειαν κελεύσαντος θύειν τῇ Ἀρτέμιδι, ὡς ἐπὶ γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεῖ μεταπεμφάμενοι θύειν ἐπιχειροῦσιν." Ἀρτεμις δὲ αὐτὴν ἐξαρκάσασα εἰς Ταύρους μετακομίζει, καὶ ἀθάνατον ποιεῖ ἔλαφον δὲ ἀντὶ τῆς κόρης παρίσθησι τῷ βωμῷ. Conf. *Ælian.* apud R. P. in Pr. ad

Eur. xxii=xxiii. *Virg. Geo.* 1, 419. *Denset, erant quæ raro modo, et, quæ densa, relaxat.* aut *Edv. King.* Cic. de Offic. I, xl, 6. *Talis est igitur ordo actionum adhibendus, ut, quemadmodum in oratione constanti, sic in vita omnia sint apta inter se et convenientia.* "Lege, constantia, i. e. congruentia. III, viii, 2. *recta enim, et convenientia, et constantia natura apud Terentium, aspernaturque contraria.*" *Toup.*

2. "Vide *Musgravii Exercitac.* pp. 55, 6. ubi exempla sunt plurima Ditrochæi et Epitriti quarti sine discrimine adhibitorum." *Burgessius.* Sed subsidia e choricis metris tragicorum ad Pindarum emendandum parce et pudenter afferamus.

3. *Hor. Epist.* II, i, 31.

SECT. II. in κωλου alterius initio, dactylum autem alterius in fine uno negotio constituendum curavimus :

39

———— * εναριβροτων⁴ ἀνά-

Μείνας³ ἀρχὸν Λιθιοπων Μεμνονα—

Eandem metri rationem servabit, qui leget *εναριμβροτον γ ανα.* atque ita quidem per me cuiquam legere licebit. Cæterum vox στραταρχον, quæ tantas turbas dedit, videtur huc irrepsisse ex Isthm. V. 50.

Και ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΝ ΛΙΘΙΟΠΩΝ ἀφοβον
MEMNONA ———

Sed ad alia nunc pergendum est.

V. 1. ——— ἐλικωπιδος] Verba apud Homerum passim occurrentia, uti hodie moris est scribere, ἐλικωψ et ἐλικωπις⁵ constanter vertunt interpretes *nigros-habens-oculos*.⁶ Quamnam ii sibi finxerint horum verborum originem, equidem nequiquam divinare possum. Ea de re ipsi viderint. Interim vero compertum videor habere germanam eorum potestatem esse *ωελικωψ* et *ωελικωπις*, ac proinde ad verbum Homericum *ωελισσω* (vulgo *ελισσω*) tanquam fontem suum referri oportere; recteque adeo doctissimum Grævium ad Hesiodi Theogon. V. 16. ista adnotasse—“ *Ελικοβλεφαροι*⁷ et *ελικωπιδες* puellæ Græcis “ dicuntur, *quæ sunt mobili oculorum petulantia*, ut “ Petron.⁸ loquitur; sive *quæ habent*, ut idem dicit,

4. *εναριμβροτων* Par. B. apud Boeck.: sed *ἀμείνας* Rom. Gott. Guelf. Par. A. Ven. B. D. F. apud eundem. Mallet *δλεσιμβροτων*, si fuisset vox Pindarica.

5. II. Γ, 190. ὄσοι *Φελικωπις* Ἀχαιοί. et 234. ὄρω *Φελικωπις* Ἀχαιοίς.

6. Fortasse ex Horatio; Carm. 1, xxxii, 11. *Et Lycum nigris oculis, nigroque Crine decorum* A. P. 37. *Spectandum nigris oculis, nigroque capillo.* Plaut. Pœmul. v, ii, 153. *Specie venusta,*

ore æque ac *oculis pernigris. Lege, crine atque oculis* p. R. B.

7. *ελικογλέφαρος* forma Pindarica; vide Boeck. PRÆF. ad Pind. xxxiv, et ad Pyth. iv, 171 = 305. Kœn. ad Greg. p. 17. Salmas. Plin. Exercit. p. 46. b. B. C. E contrario apud Hesych. *Βάννα Γυνή, ὑπὸ Βοιωτῶν.* II. A, 98—*δόμεναι Φελικώπιδα κόρην.* Conf. Muret. II, 778. iv, 426, 7.

8. Immo *Alcimi* poetæ ignobilis fragmentum, quod inter alia

“ — *blandos oculos et inquietos,*
 “ *Et quadam propria nota loquaces.*

SECT.
 II.

“ * Qui hinc Ovidio dicuntur *arguti*.⁹ Aliter plerique sentiunt, et exponunt: *nigros-oculos-habentes*.
 “ Sed ea vera est quam dixi hujus vocis [accuratius
 “ *dixisset hursus vocum*] notio, quam facile pluribus
 “ confirmarem, nisi res ipsa loqueretur.” Nos illam
 notionem ex vera verborum origine confirmare non
 sumus gravati. Eamque in Versione ex Petronio
 exprimendam curavimus.

ejusdem notæ Petronio vulgo subjecta comparet in ed. Amstel. 1669. “Petulantia et lascivia adeo propria sunt oculis, ut Serena. Sammon. 668. non dubitavit *mobilem lasciviam absolute dicere*, quam Petron. cap. 126. [v. 1. p. 772. Burmann.] vocat *oculorum mobilem petulantiam*, et cap. 188. *petulantes oculos*; conf. Justin. 1. 3. Quintilian. xi. p. 574.” D. R. ad Rutil. Lup. p. 60. Hor. Carm. iv, xiii, 21. *Felix post Cinaram Notaque et artium gratularum facies*—i. e. *Quæ motu oculorum, superciliorum, cervicis placet*. Schol. BLANDINI codicis. Plin. Hist. Nat. xi, xxxvii. “Neque ulla ex parte majora animi indicia, cunctis animantibus, sed homini maxime; id est moderationis, clementiæ, misericordiæ, odii, amoris, tristitiæ, lætitiæ; contuita quoque multiformes, truces, torvi, flagrantes, graves, transversi, limi, summissi, BLANDI; profecto in oculis animus inhabitat. Ardent, intenduntur, humectant, connivent: hinc illæ misericordiæ lacrymæ.” Euripides in Cresphont. fr. iii. Αἰδώς ἔν ὀφθαλμοῖσι γίγνεται, τέκνον Œd. Col. 319. φαιδρά γούν ἀπ’ ὀρμάτων Σαίνει με προστείχουσα’ Œschyl. Suppl. 206. Τὸ μὴ μά-

ταιον δ’ ἐκ μεταποσφρόνων Ἴρω προσώπων ὀμματος παρ’ ἡσυχου. Statius Sylv. ii. 1, 43. *Et castigata collecta modestia frontis*. Plato Phædr. p. 246. F. δειλάμενος τῆν τοῦ κάλλους ἀπορροῆν διὰ τῶν ὀμμάτων, ἰθερμάνθη. Soph. Œnomao, ἀστραπὴν τιν’ ὀμμάτων ἔχει Ἐνθάλαται μὲν αὐτὸς, ἰσοπτᾶ δ’ ἐμὲ, Œschyl. Agam. 419. ὀμμάτων δ’ ἐν ἀχηνίαις Ἐρβε πᾶσ’ Ἀφροδίτα. Eur. Hipp. 527. Ἐρως, Ἐρως, δ’ κατ’ ὀμμάτων Στάζεις πόθον, Soph. Ant. 795. νικᾷ δ’ ἐναργῆς βλεφάρων Ἴμερος—Gray,

When Love could teach a monarch to be wise,
 And Gospel light first dawn’d from BULLEN’S eyes.

Xenoph. Mem. ii, i, 22. τὰ δὲ ὄμματα ἔχειν ἀναπεπταμένα, vide D. R. ad l. et conf. Charit. Aphrod. p. 92. l. 3. Xenoph. Ephes. i, p. 6. l. 8. Heliodor. iii, 149. et in Xen. Anab. i, 106. *repone, ἁετόν τινα χρυσοῦν ἐπὶ πέλιης ἀναπεπταμένον* — ἀναπεπταμένον editiones, quas vidi, omnes.

9. Amor. iii, ii, 83. et iii, 9. Aristoph. Nub. 1178. ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔ’ ἐστὶν Ἀπτικὸν βλέπος.

SECT. V. 2. — αναπολιζομεν] “Αναπολουμεν, si cui placet, retineat. Agnoscit enim Scholiastes.” *Editorr. Oxonn.* At enim nemini placere poterit, nisi cui quatuor temporibus tria æqualia videbuntur. Sed *agnoscit*, si diis placet, *Scholiastes*. Nempe apud Scholiasten ista habentur: η χαριτων αρουραν αναπολουμεν εις την Πυθω παριοντες. Mirum vero quod viri boni non perrexerint: Παριοντες etiam, *si cui placet, retineat. Agnoscit enim Scholiastes.*

V. 4. Ες ναον¹⁰ παροιχομενοι] Vidimus jam eruditos

10. δένναον προσοιζόμενοι con-jecit Hermann. de metris Pind. p. 285. quam probavit Boeckius ad l.; παρερχόμενοι Wakefield. Sylv. Crit. ii. p. 134. Lex. Rhet. p. 289. Παριών; παρερχόμενος. (Babrius apud R. B. ad Phædr. iii. xx, 4. apud Tyrwhitt. p. 39. Οὔτοι δὲ κύκλοι πᾶσαν ἐξ ἔθους κώμην Περιύοντες ἐλέγοντο. ΠΑΡΙΟΝΤΕΣ inepte corriggit *Harius* in R. B. p. 107.; vide R. P. apud P. P. D. ad Vesp. 1020.) Æschyl. Choëph. 846. Ἠκούσαμεν μὲν, πυθάνου δὲ τῶν ἔνων Ἔσω παρελθών. Soph. Œd. Tyr. 1241. Ὅπως γὰρ ὄργῃ χρωμένη παρήλθ' ἔσω Θυρώνος Tr. 900. Ἐπεὶ παρήλθε δωματων ἔσω μόνη El. 1337. Ἔσω παρέλθει—Eur. Ion. 1171. Σκηνης παρελθών πρέσβος ἐς μέσον πέδον, Suppl. 478. Ἄδραστον εἰς γῆν τήνδε μὴ παριέναι Heraclid. 154. τούσδε τ' εἰς γαῖαν παρείς, Hel. 458. Οὐκ, ἀλλ' ἔσω πάρεμι. Ion. 228, 9. Πάριτ' εἰς Θυμέλας—δόμων μὴ πάριτ' εἰς μυχόν. Herodot. l. 35. παρελθών δὲ οὗτος ἐς τὰ Κροίσου οἰκία,—Thucyd. vii, 50. παρήσαν ἐς τὰς Συρακούσας. Xen. Anab. I, ii, 2. παρήσαν εἰς Σάρδεεις. Plutarch. etiam in Agesilao, T. l, p. 615. Ε. ὦραν δέ, ἐν ᾗ τὸ ἥδιστον ἀνθρώπῳιν ἀνθρωπι

παριόντες εἰς ἄνδρας ἐκ παίδων, εἶχε. vii. 208. ὣς δὲ προσέλασεν ὁ ἱππεὺς ἐς τὸ στρατόπεδον, πρὸς e MSS. Arch. Ask. V. reposuit Wesselingius. Xenoph. Anab. vii. p. 506. ὄχετο εἰς τὸ τεῖχος. πρὸς ed. Isingrina, probante Porsono. Παρελθεῖν significat intrare, non præterire, ut monuit Bastius ep. cr. p. 146. “vide plura, quæ emendationem firmant, apud *Abresch.* ad N. T. p. 585.” *Burgess.* Postea sententiam mutavit vir doctissimus. Conf. Davis ad Max. Tyr. xxi, 3. VALCK. ad Herodot. i, 21. T. H. ad Lucian. i, 33. Dawesii regula apud probatos scriptores plerumque vera est; parcius obtinet verbo motum haud significante, aut aliis vocibus verbo et prædicato, ut aiunt logici, interpositis; Soph. El. 436. ἐνθα μήποτ' εἰς εὐνήν πατρὸς τούτων πρόσεισι μηδέν. Thucyd. ii, 12. οἱ δὲ οὐ προσεῖξαντο αὐτὸν ἐς τὴν πόλιν, οὐδ' ἐπὶ τὸ κοινόν. Ne hilum repugnant Ant. 1236. Ἐς δ' ὕγρον Ἄγκων' ἐτ' ἔμφρων παρθένον προσπύσσειται vide T. H. ad Lucian. i, 414. Valck. ad Ph. 1665. (1685.). Boissonad. ad Philo-strat. Heroic. p. 352. Heindorf. ad Plat. Phædon. pp. 123, 4.; Eur. Or. 705. οὐ γὰρ ποτ' Ἄρ-

editores Scholiastæ verbis nimium tribuentes. Nunc SECT. eosdem videre est illud quicquid est vitii contrario II. compensatum euntes. Hic utique commiserunt ut ejusdem Scholiastæ interpretamento non satis tribuerint. Nempe apud Pindarum, prout hodie repræsentatur, habemus *Ες ναον ΠΡΟΣΟΙΧΟΜΕΝΟΙ*, apud Scholiasten autem *εις την Πυθω ΠΑΡΙΟΝΤΕΣ*. Vestram vero, Critici, fidem! * Scripsissetne, obsecro, Scholiastes *ΠΑΡΙΟΝΤΕΣ*, si apud Poetam legisset *ΠΡΟΣΟΙΧΟΜΕΝΟΙ*; an vero *ΠΡΟΣΙΟΝΤΕΣ*? Mihi profecto nulla hæret aqua, quin exemplar, quo usus sit Scholiastes, *ΠΑΡΟΙΧΟΜΕΝΟΙ* repræsentasse censeam. Et præ hac quidem scriptura alteram plane sordere fidenter pronuntiare ausim. Immo etiam in altera præpositionum usus *ΠΡΟΣ—ΕΣ*—Græci sermonis indoli adeo non congruit, ut ne ferendus quidem videatur. Pindaricæ autem locutioni, prout a nobis jam tandem instaurata est, gemellam plane apud Aristophanem non semel reperimus.

Nub. 850. — — — ταντ εμαθες τα δεξια
ΕΙΣΩ ΠΑΡΕΛΘΩΝ — — —

Equ. 505. — — — **ΕΙΣ** το θεατρον ΠΑΡΑΒΗΝΑΙ.

Acharn. 43. ΠΑΡΙΤ **ΕΙΣ** το προσθεν.

γους γαϊαν εις το μαλθακὸν Προσηγόμεσθα Suppl. 697. leviter mutarem, τὴν εις οὐρανὸν Κόνιν ἴ' ἐπαντέλλουσαν, ὡς πολλὴ παρῆν, *H—Nihil Plato Sympos. III, 193. D. εις τὸ ἔπειτα ἐλπίδας μεγίστας παρέχεται, ἡμῶν παρεχομένων πρὸς θεοὺς εὐσεβείαν, καταστήσας ἡμᾶς εις τὴν ἀρχαίαν φύσιν, καὶ ἰασάμενος, μακαρίους καὶ εὐδαίμονας ποιῆσαι. Politic. II, 262. ἐπιχειρητέον δέ τι καὶ σμικρῶ πλέον αὐτὸ προσαγαγεῖν εις τὸ πρόσθεν, σαφηνείας ἕνεκα. Ad Nub. 850. "ἔμαθες Ald. et Suid. v. Γηγενεῖς. ἔλαθες ed. Bas. 2." R. B. Eq. 505. πρὸς τὸ Θέατρον — certatim reposuerunt

R. B. et R. P.; vide (*Pr. ad Orusc. P. xci.*). At Valckenærius ad Hipp. 921. "*Laberium Cæsar ἠνάγκαζεν—ἐς τὸ θέατρον παραβῆναι.*" Hoc R. D. minime interest. Si exoriatur aliquis, qui talia objiciat, Thucyd. V. 66. ἀπὸ τοῦ ὕδατος ΠΡΟΣ τὸ Ἑράκλειον πάλιν ΕΣ τὸ αὐτὸ στρατόπεδον ἰόντες—haud cunctanter regeram sermonem esse cultiorem, sed οὐδὲν πρὸς Dawesium. II. I, 381. Οὐδ' ὄσ' ἐς Ὀρχομένον ποτινίσσεται—lege. Οὐδ' ὄσ' ἀν' Ὀρ. "Rarius est illud Jamblichii de V. P. §. 61. εις τὸ οὖς, προσψιθυρίσας τῷ ταύρω." Valck. ad Schol. in Eur. Ph. 96. p. 715.

SECT. II. V. 13. Αξει παμφόρω χεραδι τυπτομενος] Αξοι Edd. Oxonn. ex MS. uti videtur γ. Nempe cum ex omnibus codd. sive scriptis sive impressis solus ille pravam atque absurdam lectionem repræsentet, eam pro suo iudicio viri docti arripuere. In cæteris omnibus optime constat, quæ hoc pacto violatur, modorum ratio: ουτε ανεμος¹¹ αξει—απαγγειλει δε.

Alterum cum aliis editoribus communiter peccarunt Oxonienses, quod χεραδι ultima producta adhibuerint. Nec vero χερας χεραδος Græcis vel *notum fuisse crediderim: quæ enim hac super re afferuntur, fidei videntur plane perditæ. Scholiastes quidem ad Hom. ΙΑ. Φ. 319.

————— ———— ἀλις χεραδος περιχευσας
Μυριον ————

hæc habet: “χεραδος] Της ὑπο ποταμων αθροιζομενης “ψαμμον Ἐς.” Unde constat eum vocem χεραδος genitivum a recto χερας cepisse. Contra vero Etymol. M. [p. 808, 40.] χεραδος Homericum neutrum esse statuit, Pindarumque χεραδει dativum usurpasse testatur: “χεραδος Ιλιαδος Φ ὡς κιναδος, ουδέτερον γαρ εστι—και Πινδαρος την δοτικην ειπε, ΧΕΡΑΔΕΙ ΣΠΟΔΕΩΝ.” [Fr. CXXXI.]. Multum abest ut cum Barnesio existimem etymologum hunc, in quo versamur,

11. άνεμοι scholiastes; ἄξοισι Schol. Guelph. Par. A. Gott. Guelph. Ven. B. D. F. πολυφθόρω χεράδι injuria mutavit Hermann. p. 285. Aristoph. Av. 1065. pro φολυφάγοις παμφάγοις optime restituit. P. P. D.: τυπτόμενοι Coll. Eman. Gott. Ven. B. Guelph. Schol. τυπτόμενος editiones omnes; χεράδι Ald. Rom. Bodl. γ. Gott. Guelph. Schol. χεράδει Heynius, et Boeckius ex Etym. M. χέραδος Cod. Ven. Schol. A. et Apollon. Lex.; περιχεύας MSS. plurimi et editiones; περιχεύσας Schol. Gott.

Pindari secundum Heynium. χεράδει Pindarum donavit Schol. Townl. nisi vehementer fallor. ad l. c.; vide Philem. Lex. p. 119. In Etym. Magn. lege, χεράδει σποδοϋμενον. Hesychius, Σποδοϋμενος. τυπτόμενος. Eur. Andr. 1129. Πυκνή δὲ νεφάδι πάντοθεν σποδοϋμενος. Conf. Hipp. 1236. (1233.). Valck. quem vid. in Diatr. p. 65. Æschyl. Septheb. 809. Ag. 672. De vocibus Φάλις Φόν· Φάδοντι Φαίδως Φαγρόν· παρθεϊπών Ἐς. conf. ad sect. iv.

Pindari locum respexisse. Neque enim leve est discrimen inter *σποδῶν*, quod laudat etymologus, et *τυπτομενός* quod hic legitur. Commodius profecto hunc locum adducere potuisset; quippe illud *χεραδει σποδῶν* rectene scribatur an potius *χεραδι* oporteat, sileat necesse est versus mensura, quæ *χεραδει* hic scribendum esse clamat. Porro quod metri apud Pindarum, idem syntaxeos apud Homerum ratio confirmat. Etenim ne semel quidem apud hunc construitur vox *άλις* cum genitivo¹². Accedit quo minus *χεραδος* Homericum sit casus genitivi, quod sequatur in eadem sententia vox *μυριον*, quæ neque *adverbium adhiberi nec cum genitivo conjungi potest. 43

Denique illud *ανεμος χεραδι τυπτομενός*, quod cum vulgg. repræsentat editio Oxon. quid, obsecro, portentosi est? Exponunt quidem *ventus glareæ percussus*. Hoc vero quotusquisque intelligit? Alii *ventus colluvie tundens*, ac si *τυπτομενός* idem valere possit quod *τυπτων*: quam etiam in sententiam utcunque absurdam concessisse videtur Scholiastes: *ουτε ανεμοιταις πνοαις ΤΥΠΤΟΝΤΕΣ και στρεφοντες τη πολυφορη χεραδι*. Monent editores Oxonn. in MS. γ. haberi *τυπτομενοι*. Cui verbo si unicam lineam ita adjeceris, ut *τυπτομενον* evadat¹³, nullus dubito quin germanam scripturam restitueris. Erit autem hoc verbum ad *τον [των ὑμνων θησαυρον]* referendum: *Τον ουτε ομβρος ουτε ανεμος αξει τυπτομενον χεραδι*: *Quem neque imber nec ventus rapiet glareæ ictus-patientem*¹⁴.

12. Eur. Or. 234. Π. Φ, 540. Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο.—M, 429. πολλοὶ δὲ διαμπερές ἀσπίδος αὐτῆς. Υ, 362. Ἄλλὰ μάλα στιχός εἰμι διαμπερές.—Eur. Bacch. 950. φονεύουσα λαίμων διαμπαῖξ τὸν ἄθρον ex emendatione TYRWHITTI, quem vide ad l. “*Mirum*,” inquit Hering in *Observat.* p. 134., “*Vitruvium toties cum genitivo construere supra, super, insuper.*”

13. Quam facile *ν* in *ι* commutetur, nihil attinet dicere; conf. pp. 47. 56. 58. 345. et R. P. ad Hec. 788=782. Ph. 1413. Med. 264. 952. “*Vel forte interpretamentum germanæ scripturæ σπενδομενον*”—R. D. *Cur. sec.*

14. Omnino ad R. D. textum, et partim ad Boeckhii interpretationem, accedo; *quem neque imber nec ventus rapiet glareæ ictus-patientem, et eam* (i. e.

- SECT. **II.** Ibid. φά-ει δε προσωπον εν καθαρω. νικαν-απαγγειλ] Vertunt editores Oxonn. *sed luce quoad faciem in serena constitutus.* Nempe Scholiastæ patientem nimis aurem accommodarunt. Is utique monet ad orationem plenam extrinsecus assumendum esse εχων: εξωθεν προσληπτειν το ΕΧΩΝ, εν η' ΕΧΩΝ το προσωπον εν φωτι καθαρω. Eandem etiam cantilenam canit
- 44 **Benedictus.** Sane miror *viros facetos non itidem operam navasse ut lunam de cælo in auxilium deducerent¹⁵. Tu vero, quisquis hæc legis, illud προσωπον nominativum accipe, atque ad verbum απαγγειλ refer: προσωπον δε [του των υμνων θησαυρου] εν φαι καθαρω νικαν απαγγειλ: *vultus autem* [hymnorum thesauri] *luce in pura victoriam prædicabit.* Vides, opinor, omnia pura jam in luce refulgentia, neque quidquam antehac desiderari præter interpretum iudicium.

V. 18. — εν πτυχαισιν απαγγειλ¹⁶] Editt. Oxon. et Vulgg. εν πτυχαις απαγγειλ. Quo pacto habetur ditrochæus εν πτυχαις απ contra numerorum rationem pro epitrito secundo — ∪ — — qua de re viri eruditi ουδε γου¹⁷. Schmidius metro consuluit legendo εξαγγελει. Nos a recepta lectione minus discessimus.

V. 20. Αγεις εφημοσυναν ταν ποτ εν ορεσι.] Ità editt. pleræque omnes. Nempe pæoni primo ταν ποτ εν ο respondet in cæteris strophis et antistrophis quartus ∪ ∪ ∪ —. Quod cum ferri possit, insolentius licet factum sit, nihil mutandum duximus. Maluit

glaream) *invicem verberantem.* Hanc constructionem exhibendam, non refellendam censeret Reiskius. Bene est, quod alijs negotiis districtus Pindari manes non violasset vir bonus.

15. *Virg. Buc. viii, 69.*

16. πτυχαισι Par. A. ενι πτυχαισιν Gott. Guelph. Ven. B. D. F.

Ald. απαγγειλλει Gott. Guelph. απαγγελω Mingarellus, απαγγελεις Heynius. Aristoph. Nub. 17.

17. ουδε γου. Ar. Plut. 17. Sic ουδ' εγκαφος ουδ' ακαρη scriptores Attici: Alexandrini autem ουδδ' βημα ποδός. Deut. ii, 5. Vide Herodian. *Picroni*, p. 436. et Valck. ad Ammon. lib. i. c. iv.

Schmidius τὰ τοῦ αὐτοῦ. Non deerunt, opinor, quibus placebit, quod et mihi neutiquam displicet. III.

18. τὰ Par. B. Hermannus; *in scriptis* Coll. Eman. εὐφημοσύνας idem codex, consilio an casu, nescio. Certe *εὐ* et *ε* in MSS. perraro mutantur: Æschyl. Pers. 877. ἰχόμεναι—αὐχόμεναι Robortellus; Soph. El. 1172. εὐφημοσύνα, εὐφημοσύνα MS. Harl. Ph. 467. σε δαίμονες, σ' εὐδαιμόνες MS. Harl. El. 890. τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν, ἢ—τ. λ. μ' εὐφρονοῦσαν, ἢ—MS. Harl. quam mallem: τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν MS. Hunter. Æschyl. Septeb. 492. Τάχ' ἂν γένοιτο μάντις φ' ἢ νόια τι. Quibusdam νόια, quasi δόσνοια, placet, aliis ἡνόια arridet: Tyrwhittus corrigit, "ἡνόια, i. e. ἔννοια, notio, cogitatio. Nos dicemus: The conceit may prove prophetic." Conj. p. 5. In Blomfieldium ἔννοια repentem propendo. *εὐ* et *α* ærissime: εὐκαλαίστους pro ἀκαλαίστους Epicharmo revocavit Tourp. ad Longin. p. 347. Æschyl. P. V. 578. εὐρὼν—ἀρὼν Ald. 584. ἐγμάτων—ἀγμάτων Ald. 1056. εἰνυχῆ—ἀνυχῆ Cod. Guelf. conf. R. P. ad Eur. Med. 558. Ἀγαμ. 730. εὐ φιλόπαιδα, καὶ φιλόπαιδα MS. Bigot. Et contra, Eum. 887. ἔξεστι γὰρ σοι τῆδε γ' εὐμοῖρον χθονός. δ' ἀμοῖρον (sic) Rob. γ' ἀμοῖρον Ald. γ' εὐμοῖρον Turneb. Lege, ΤΗΣΔΕ ΓΑΜΟΡΩΙ χθ. P. P. D. in Class. Journ. No. III. p. 654. 896. εὐσθεεῖν Ald. ἀθεεῖν Rob. εὐθεεῖν R. P. Equit. 1272. "ἀλογίζεται pro εὐ λ. Suid. MS. in v. Λοιδορεῖσθαι." R. P. apud P. P. D. Mosch. Id. IV, 98. εὐμίτροιο. ἀμίτροιο in margine exemplaris Aldini, quod inspexi.

Pseudo-Phal. Ep. I. τύχην Boyl. ψυχὴν MS. Reg. Ep. cxxx. τυχὴν—ψυχὴν correxit R. B. Conf. Valck. ad Phalaridea, P. xvi. T. H. Obs. Misc. III. p. 422, et infra ad p. 281. Hæc obiter, Or. 404. εὐπαιδευτα—ἀπαιδευτα "Ald. et plerique MSS." et vice versa, Æschyl. Suppl. 317. ἀφώνη Ald., ἀφώνη Robortellus; εὐφώνη Turnebus, Canterus, et H. Stephanus. Eur. Ph. 217. ἀκαρίστων "D. K." Hæphæst. p. 98. Εὐπολις δὲ Ἀσπρατέουτος—Ἐσπρατέουτος "in aliis codicibus;" Theocr. Idyl. II, 24. καστρίσσα, καστρίδος εἶσα emendatam a Valck. ad Röver. Ivi. in textum intulit Brunckius; atque in Ruhnkenii dissert. de Antiphonte p. 41. ἀπειρος—forte, εἰ-πορος. "Ephrem. Syr. p. 21. ὁ κριτὴς ἰσχυρὸς καὶ τὸ δικαστήριον ἀδυσώπηρον [quod exorari se non patitur]" ideo Suidas interpretatur ἀπροσωπόληκτον sententiæ repugnat hoc vocabulum, pravamque interpretationem peperit apud Joseph. de B. J. VI, 2. § 10. nam quod MSS. præbent εὐδυσώπηρον, omnino probandum." T. H. apud Raphaël. ad N. T. T. II. p. 79. Origen. de Orat. p. 100. = T. I. p. 229. ἀσεβεῖν—εὐσεβεῖν Ashtonus et Bentleyus. Xenoph. Memorab. II. I, 26. In Prodicī fabella Hercules, nomen mulieri quod sit, quaerit; "Ἢ δέ, οἱ μὲν ἔμοι φίλοι, εἶπε, καλοῦσαί με Εὐδαιμονίαν οἱ δὲ μισοῦντές με, ἢποκορίζομενοι, ὀνομάζουσαί με Κακίαν. Sic codices, et quibus MS. in Mus. Brit., et editiones omnes. D. R. apud Piers. ad Moer. p. 381. transpositionis locum sa-

SECT. ορεσι ταν ποτε. Nam vocula εν sat commode abesse potest; sicuti ΙΑ. N. 390.

— — την τ ουρεσι τεκτονες ανδρες.

nare conatur; οί μὲν ἐμοί φίλοι, ἔφη, ὑποκοριζόμενοι καλοῦσι με Εὐδαιμονίαν, —et, cæteris paribus, transpositio remedium lenissimum est. Sed εὐδαιμονία, honestum et grave nomen, patrocinium nequitiae prætexere nescit. “Xenocrates εὐδαιμονας dicebat esse eos, quibus bona et virtute prædita mens esset.” Muret. ad Aristot. Eth. Vol. III. p. 163.; * Valckenærius l. c. ὑποκοριζέσθαι eliminandum censet; sed hoc est ferro et igni sanare, non pristinos lepores restituere: quinetiam eclogarium sententiam, quæ ei tantopere placuit, verbo parum usitato in margine designatam velle haud probabile fit. *Toupius ad Suid.* Vol. II, p. 316. resarciendum jubet, ΜΗ ὑποκοριζόμενοι, —sed ubinam, quæso, particula ista neutiquam significat? Xenoph. Anab. II. p. 148. ed. Cantab. perspicaci viringenio, *Spelmannus* μὴ, *Larcherus* melius paulo οὐ, ex conjectura addiderunt; μὴ οἱ Ἕλληνες [ΟΥ] διελθόντες τὴν γέφυραν—neuter vero mihi satisfacit. Si loco *Mem.* οὐδὲν infercias, constructio esset Herodotea, sed quomodo hæc forma clanculum e textu exciderit, non constat. Quorsumnam istuc? Utere vero, si libet; et Vitiositatem, non modo σκληρὰ μαλθακῶς λέγουσαν, sed etiam se scelus profitentem habebis. Olim suspicabar Xenophontem dedisse ἐνψυχίαν,

et isto Juv. Sat. VI, 194. Ζωὴ καὶ ψυχὴ—firmare tentabam. Re autem perpensa vocabulum ἐνψυχίαν non esse dulcibus alloquiis magnopere blandientium ocyus comperi: Eur. Med. 404. “Ἐρπ’ εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν ἐνψυχίας. Nunc D. R. ope legerem; οἱ μὲν ἐμοί φίλοι, ἔφη, ὑποκοριζόμενοι καλοῦσι με ΔΑΙΜΟΝΙΑΝ, hoc est lenitate verbi turpitudinem rei mitigare. Aristoph. Lys. 883. κατὰβηθ’, ὃ δαιμονία, τῷ παιδίῳ· conf. 945. Herodot. III, 155. ὃ σχετλιώτατε ἀνδρῶν, ἔργῳ τῷ αἰσχίστῳ ὄνομα τὸ κάλλιστον ἔθεν. And call her Angel! Goddess! *Garth.* Quomodo hæc mali labes evenerit, paucis expediam. Librarius videlicet aliud agens litteram primam duplicavit; postea alter scriba e priori ὃ particulam εν elicuit; nam “adeo similes sunt literarum Δ et £ ductus, ut facile altera in alterius locum irrepere potuerit.” R. P. ad Toup. p. 465. Conf. Piers. ad Mær. p. 218. et Dobræus ad Ar. Plut. 959. Æschyl. Agam. 344. ὡς δυσδαιμονες, ὃ εὐδαιμονες MS. Bigot. et Soph. Aj. 613. πρὶν εἴ ποτε θουρίῳ Aldus; πρὶν εἰ π. θ. Turnebus et H. Stephanus. Alia via ἰσοδαιμων vice εὐδαιμων bis reposuit R. P. PRÆF. ad Eur. xxxii.; et R. B. e Venusino suo Ροῖτον et *Rhetus*, loco Εὐρυνον et *Eurytus* in Apollodoro et Hygino rescribenda docet. “οἱ

* Vir præstantissimus, non monito lectore, citat Eur. Or. 659. ὅταν δ’ ὃ δαιμων εἰ δειψῷ, τὶ δει φίλων;—quam margini exemplaris Or. illitam præterit; adde ergo, in R. P. Opusc. p. 33. l. 8., *[Muret. Opp. III, 163.]

*V. 22. — ρας νιον ορφανίζομεν] Vox νιον priorem suet.
II.
hic corripit; id quod etiam apud Homerum¹⁹ non
semel factum videre est. Schmidius nulla necessitate
adductus vi, hoc est, via legit. 45

V. 36. — βουασε παιδα όν] Lectorem versum ult.
adire jubent editt. Oxonn. Ubi monent quidem
Aret. legisse τριτον πονον: ipsi tamen τρητον in con-
textu representant. Cui ut hic versus responderet,
βουασεν²⁰ scriptum oportuit. Cæterum pro vulg. όν,
ut versus constaret, rescripsimus όν; id quod juxta
potestatem apud Homerum perpetuam enunciari
volumus *ves*.

V. 39. — κομδαν πατρος εδο-] Habemus hic iambi-
loco πατρος vel pyrrhichium temporibus inæqualem,

et v apud Græcos eodem sono
proferebantur. Pro Ποίρον igitur
scriptum erat Πύρον, inde cor-
rectores dederunt Εβύρον." In
Pausan. II. 182, 3. pro Οιλίδαν
Λιολίδαν et ibidem 246, 2. pro
Οίτην Δεοίτην restituit Porsonus.
Υποκορισμού definitionem, quam
ex Aristot. Rhet. III. 569. citat
Dionæus in Præel. ad Demosth.
p. 118., ne D.R. quidem ad Tim.
p. 266., nedum Ernestus ad l. c.
acu tetigisse videntur. Sed de
hoc alias. Errores interim, qui
nescio qua αβλεψία exciderunt
(*Crit. Rev. June*, 1803. p. 127.
l. 24, 5.), hunc in modum cor-
rigo; Plato Polit. v. p. 466.
E. F. Læmar. = T. II. p. 474.
E. H. St. Plutarch. Vol. II. p. 56.
C. D. Xyland.: et dele [Vol. II.
p. 48. ed. Bryan.]. Meminisse
libet hoc verbum in Schol. Ven.
B. ad II. Θ. 373. corruptum la-
tere; ήθικώς [πάνν] τών φιλο-
φρονησών τοῦ πατρος μέμνηται,
αὐτὰ τὰ όνόματα εἰπούσα οἷς παρ-
ακαλῶν αὐτήν ὁ Ζεὺς, πρὸς τὰς
ἰδίας εἰσεπορίζετο χρείας. Legendum e Codice olim ΤΩΝΛΕΙΑΝΟ,

ταυτὰ τὰ όν. εἰπ. οἷς ἐπεπορίζετο
αὐτήν ὁ Ζεὺς, πρὸς τὰς ἰδίας
χρείας παρακαλῶν. Seneca pater
I. I. p. 866. Quædam nomina
bona lentus et sapiens conditor
fecit: lege, creditor. Contrarium
illi dicto feneratoris Alfii, Bona
nomina non appellando mala
feri. BENTLEIUS.

19. Conf. Odyss. Θ, 476. Ξ,
8. 423, 438. Ο, 396. 555. Υ,
410. Φ, 363. II. Δ, 473. Ψ.
ΥΟΣ *filius*, ex quo Latinum
HNVS defluxisse videtur, si rite
memini, exhibet Inscriptio Elge-
niana. Nunc demum rescribo
istud priscum YO pro νιοῦ in
illa nimirum 41. apud Visconti,
et XIV. Sylloges Inscript. Gr.
ab Osanno concinnatæ bis com-
parere. Eadem quoque forma,
ni animi fallor, apud Donium p.
. occurrit. Conf. Ruhnkenium
ad Tim. p. 262. Porsonum ad
Nub. 997. et Osann. ad Marmor.
Elgen. p. 92.

20. βουασε Gott. Guelph. Par.
A. B. Ven. B. D. F. βουασεν Coll.
Eman.

SECT. II. vel, qui nihilo magis ferendus est, trochæum. Nos πατερος exhibendo temporum rationem integram servavimus. Sequente autem in versu voculæ τε anteferendam censuimus, quæ in Benedicti edit. reperitur, δε.

46 V. 43. Τα μεν παρήκει.] Interpretes: *Atque hæc quidem olim facta sunt.* Ad sententiam quidem rectissime. Verum hoc neutquam valet verbum παρήκει. Est enim temporis vel præsentis imperfecti, vel præteriti perfecti, quod vulgo plusquamperfectum audit: adeoque vel *prætereunt*, vel *præterierant*, exponendum est. Atqui horum neutrum sensu æquipollet τω *olim facta sunt.* Æquipollet vero *præterierunt*, cui respondet quod restituimus παρήκεν²¹.

21. Quæ de verbo παρήκει dixi p. 45. indicta esse velim. Accuratori utique examine instituto comperi verbi ήκω, si formam quidem spectes, præsentis infecti; eum tamen esse usum ut sensu æquipolleat Latino non jam venio, sed veni, sive adsum. Cujus rei exemplum exhibet primus Hecubæ Euripideæ versus, ΗΚΩ νεκρων κενθμωνα και σκοτον πυλας Λιπων — Veni sive Adsum, &c. non cum interpretibus Venio, I am coming: hoc enim sententiam parum aptam efficit. Alterum porro et tertium ex eodem Poeta describam *Med.* 932 [= 929.], ΑΛΛ ΩΝΤΕΡ ΟΝΕΚ ΕΙΣ ΕΜΟΝΣ ΗΚΕΙΣ λογους, Τα μεν λελεκται, τωνδ' [I. ΤΩΝ Δ] εγω μνησθησομαι. Ubi interpretes ipsa orationis vi cogente: Cæterum quorum causa mecum in colloquium venisti, ea partim quidem dicta sunt, partim vero dicentur. *Orest.* 86. Συ δ' ει μακαρια, μακαριος θ ο σος ποσις, ΗΚΕΤΟΝ εφ ημας αθλιως πεπραγοτας. Ubi itidem interpretes: Tu es beata, et tuus maritus bea-

tus, venistis ad nos miserimos. *Ii vero non satis fidi* Συ δ' ει μακαρια reddiderunt Tu es beata. Sensisse nimirum videntur Tu vero es beata, et maritus tuus beatus, venistis, &c. orationem quam maxime impeditam constituere; ac proinde quo expeditior evaderet, voculæ δε notionem consulto prætermisisse. Sed ne sic quidem ferenda videntur Latina, nedum, in quibus δε reperitur, Græca. Tu vero lege Συ δ' η μακαρια μακαριος θ ο σος ποσις Ηκετον — Tu vero beata beatusque tuus maritus venistis — [Συ δ' η μ. Brubach. conf. Valck. ad *Eur. Ph.* 1637.] Ex hoc verbi simplicis ήκω significatu colligo compositum παρήκει apud Pindarum non incommode denotare præterierunt, h. e. olim facta sunt. *R. D. Add. et Corr.* ²¹ Hæc se non capere fatetur *Dorvillius ad Chariton.* p. 37." R. P. ad *R. D.* Conf. *Æschyl. Agam.* 259. *Choëph.* 3. 836. *Eum.* 235. *Soph. El.* 1201. *Æd. Col.* 287. cum *Æschyl. Septheb.* 40.; et *Soph.*

V. 47. — αγει, εδικον ουτ:] Minus recte hic pro-
ducitur syllaba α sequente vocali. Nos voculam
ουτ, quæ in recepta lectione subauditur, inseruimus.
Sunt autem syllabæ ει ου in scansione versus per
crasin ita efferendæ, ut in unam coeant.

Ibid. — ουτ ε-πειροπλον ηβαν] Pro pæone primo

Polyxena fr. 11. cum Æschyl.
Eumen. 9—11. Photius, "Ἦκω:
ἦλθον. — Ἦκονδέ: ἐληθέειν.
Schol. ad Hec. 1. Οἱ Ἀττικοὶ
ἀντὶ τοῦ εἰσὶν ἦκον, ἦκω λέγου-
σιν. μένει δὲ τοῦτο πρὸς τὸ παρε-
ληλυθός, καθόσον τὸ εἶμι πρὸς τὸ
μελλον. Hæc accedit Blom-
fieldius ad Æschyl. Pers. 511.
Composito apud Sophoclem pro-
terea significatione adherere vi-
detur; Aj. 741. τὸν ἀνδρὶ ἀπηύ-
δα Τεῦκρος ἔνδοθεν εἰτίας Μη
"ἦν παρήκων, πρὶν παρὼν ἀνδρὸς
τόχῃ. Xen. An. V. p. 374. Ὀπό-
σα δὲ καὶ ἄλλα παρήσαν χωρία
τῶν ἕν τῶις πολεμίοις ὄντων,—
cum Hec. l. c. conf. Agam. 1067.
Eur. Troad. 1. Androm. 309.
1232. Bacch. 650. et denuo
Valck. ad Ph. 80. 210. Οἴχο-
μαι quoque de iis qui e medio
discesserunt, verbum solenne est.
Ced. Col. 293. Hec. 137. Ph.
990. Or. 415. Suppl. 532. Aristoph.
Ach. 208. Xen. K. II. v,
iv, 11. vii. iii, 8. Anab. l. p. 37;
excerpta e Grammat. Lecapeni
p. 72. et Bergler. ad Alciph. 1,
xxxviii. Hoc loco παρῖκει Par.
A. Pyth. iv, 224. Ἰκεν Coll. Eman.
"Jam cum apud Homerum con-
stanter scribatur ἴκω, isque for-
mam ἦκω statuatur ignorasse,
Pindari autem dialectus ex Ho-
merica magna ex parte sit deri-
vata, ac potior codicum familia
suppeditet vetustiore scriptu-
ram, consentaneum est per uni-
versum Pindarum reponendum
esse ἴκειν pro recentiorum voce

ἦκειν, quæ præposteræ criticorum
debetur diligentia." Verissime
Boeck. ad Ol. iv, 11. Hanc for-
mam ignorant Attici. Τοῦ ἦκω τὰ
μὲν ἐναργητικὰ διὰ τοῦ ἦ, τὰ δὲ
παθητικὰ διὰ τοῦ ἴωτα. Herodiani
epim. MS. apud Bast. Ep. Cr. p.
232. Ad Med. l. supra c. "μνησ-
θήσομαι edd. MSS. X. II. 835.
Sed μεμνήσομαι pro var. lect. At
recte. Hæc forma hujus verbi, ab
Homero etiam adhibita Iliad. γ.
390. semper utuntur Tragicæ, illa
nanquam. Idem dici potest de
κληθήσομαι et κεκλήσομαι." R. P.
ad l. Æsch. P. V. 838. Σαφῶς
ἐπίστασ', Ἴόνιος κεκλήσεται, MSS.
et Scaliger ad Euseb. p. 18., κλη-
θήσεται tres primariæ edd. et
R. B. Millio, p. 50. De his fu-
turi formis. adi H. St. de dial.
Att. p. 146. Valck. ad Herodot.
vi, 9 (M. Rev. July 1789, p. 13.).
R. P. ad Hec. 857. Or. 26. 1662.
Ph. 576. Coray ad Heliodor.
pp. 67, 8. μνησθήσομαι, ἀναμνησ-
θήσομαι, ἐπιμνησθήσομαι plerum-
que apud Oratorem Græcum et
Æschinem; μεμνήσομαι librariis
forte tribuendum in hoc de fals.
leg. p. 242, l. 8. ed. Tayl. μνησ-
θήσομαι Athen. xv. 677. A. 7.
Sed Thucydidi, Platoni, et Xeno-
phonti μεμνήσομαι cordi fuit. Or.
l. c. "perite corrigi" R. D. VALCK.
ad Ph. 1637. Burgess. ad l.;
"quod confirmant tres Musgravi
MSS. unus Brunckii ex correc-
tione et K. R. P. ad l. Pro ἦκε-
τον dat ἦκεις Eustathius," quod
R. P. arrisit.

SECT.
II.

— — — — hic repræsentant editt. *πειρὸ πλὸν ἢ* vel *epitritum tertium*, vel certe *choriambum*. Quorum ille duobus temporibus, hic uno tempore veram mensuram exsuperat. Lectio nostra *οὐθ' ὑπερ—ὄπλον ἤβαν* creticum *ὄπλὸν ἢ* pæoni primo *ισοχρονον* exhibet²². Quæ Schmidio adrisit, *οὔτε ἤ—βαν ὑπεροπλον δρεπων σοφᾶν*²³, præterquam quod in vocula *οὔτε, το ε* non eliditur; bis insuper peccat adversus ultimarum syllabarum rationem.

V. 49. *αν δ εν μυχοισι*] Harum syllabarum tempora — — — — epitriti quarti — — — — loco occurrunt, qui tamen uno tempore minor est. Legissent sane editt. Oxonn. pro sua *ισοδυναμιας* ratione, modo sibi constare voluissent, *αν δ εν μῦχοις*, ut epitritus tertius quarti, hoc est, ut iambus trochæi partes sustineret. Verum eruditus viris hic usu venit, ut *ισοδυναμιαν*

47 neque aliorum nec suam observarint. Nos *αν δε μῦχοισι* scribendo secundam epitriti quarti longam in duas breves resolvimus. Cæterum ne quis forte existimet minus legitime abesse voculam *εν*, monere libet vocem *μυχω* ne semel quidem apud vel Homerum vel Hesiodum cum ista vocula conjungi. Apud Pindarum *μυχω* et *μυχοις* utroque modo construuntur.

22. *ἄδικον οὐθ' ὑπερ*—Schol. ad Pyth. x, 29= 41. Herod. v, 92. *τοῦ οὔτε ἀδικώτερον οὐδὲν ἐστι κατ' ἀνθρώπους, οὔτε μαιφονώτερον*—Boeckhiius.

23. *σοφᾶν* Schmidius; conf. Ol. i, 20. Pyth. i, 95. iv, 231. *ἀτελῆ σοφίας καρπὸν ΔΡΕΠΕΙΝ* Fr. cxi. *ἀπόδρεπε Φοίκαδε βοτρυς*. Hesiod. *Εργ.* 609. *Ἵβρις γὰρ ἕξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν* *Ἀτης*, *Æschyl. Pers.* 822. *οὐς νῦν δαίμων ἀπέκειρε*. — *μήδ' Ἀφροδίτας εὐνάτωρ βοροτολιγός* *Ἀρης κέρσειεν ἄωτον*. Suppl. 659. — *ἐν πέλαγος, μία ναῦς, εἰς τάφος ἐκτέρισε*. Simon. *An. Gr.* i, 144.

Λειμώντ' ἀνθεσιθάλλων χλοερούς, Καὶ ῥόδονθ' ὑακινθινά τ' ἀνθη Δρέπειν Θεαῖσιν. Iph. *Aul.* 1297. *εἰς τὸν λειμῶνα καθίσας* *Ἐδρεπεν ἴτερον ἐφ' ἐτέρῳ* Euripides *Hypsipile* apud Plutarch. *T. ii.* p. 93. C. et 661. F. quam adumbravit Propert. i, xx, 37. *Et circum irriguo surgebant lilia prato Candida purpureis mixta papaveribus*; Quæ modo decerpens tenero pueriliter ungui—*Λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθειῖν δρέπων* Aristoph. *Ran.* 1300. *ἀλλὰ καὶ σοφίαν δρέπει θεῖαν τε καὶ ἀκήρατον* Philostrat. *Heroic.* p. 664.

Nem. vi. 44. Ταμιαν στεφανων ΜΥΧΩΙ Ελλαδος²⁴ SECT.
 Pyth. viii. 113. ΜΥΧΩΙ τ EN Μαραθωνος²⁵ II.
 Olymp. x. 40. ΜΥΧΟΙΣ ἀμενον²⁵ Αλιδος²⁶
 Nem. x. 78. ——— Κορινθου τ EN ΜΥΧΟΙΣ.

Cæterum emendandum hic sese ultro offert corruptus apud Hesiodum locus. Extat autem Theogon. v. 1013.

Οι δη τοι μαλα τηλε μυχων νησων ιεραων.

Qui quidem nullam interpretibus moram iniecit, quin constructionis securi verterint: *Qui sane valde procul in recessu insularum sacrarum.* Verum enimvero ista τηλε μυχων adeo non *procul in recessu* valent, ut notione plane contraria significant *procul a recessibus.* Reponendum est ΜΥΧΩΙ νησων ιεραων²⁶. Cui lectioni respondet interpretum expositio.

24. μυχῶ δ' Ἑλλ. Par. B. Med. A.

25. μυχοῖς ἀμενον Rom. ἀμείνον Hermann. de dial. Pind. P. xii. ἀμενον Ald. Pal. B. Bodl. a. β. γ. Aug. A. Leid. A. B. Lips. Ciz. Uratisl. A. cum glossate διάγοντα. Mosc. A. B. cum glossa καθήμενον et Guelph. In Mosc. B. superscriptum η. At αμαι Pindaricum non est, sed ημαι sic ἡμίονος Nem. x, 62 = 116. καθήμενος Ol. i, 83. ἡμίενα Fr. apud Hermann. de dial. Pind. P. xii. Restitui igitur ἡμενον ex Pal. C. Gott. Aug. B. Par. Vat. optimis libris. Malim tamen ἡμενοι, ut ad Molionas referatur in insidiis latentes.—Boeckhius. Sic θησεῖ, κελιάσημα, δηλος, semper apud Pindarum, Theocritum, et Dorica Pythagoræ discipulorum fragmenta. Vide Brunck. ad An. Gr. p. 106. A etiam in H rarius mutant Dores, ut e tertia persona singulari præsentis

et imperfecti verborum in ᾧ constat; ὄρης, κοιμῆ, ἐκοίμη. R. P.

26. In MS. Paris. sic scribitur: Οἱ δὴ τοι μάλα τῆλε μυχῶν εἰσω ιεράων. Sed bene Gujetus correxit: μυχῶι νησῶν ιεράων. ut Homer. Il. Δ, 152. Ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῶ Ἀργεος ἰπποβότοιο. Conf. Ὀδυσσ. Γ, 263. Δ, 304. D. R. Ep. Cr. i. p. 102. Solo Fr. xv, 29. Εἰ κε τις ἦ φεύγων ἐν μυχῶ ἢ θαλάμῳ. Theocritus, seu Alcæus xxix, 4, Κηγῶν μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέαρ ἐν μυχῶ. Eur. Io. 493. Καὶ παραυλίζουσα πέτρα Μυχῶδεσι μακραις. Æn. viii, 192. Hic spelunca fuit vasto submotâ recessu. Æschyl. P. V. 457. Μύρμηκες ἀντρῶν ἐν μυχοῖς ἀνηλίσις. Soph. Ant. 1293. οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἐστὶ. Eur. Suppl. 545=555.—ἡ τέκν' ἐν μυχοῖς χθονὸς Φύσσωιν, Helen. 826. Ion. 229.—apud Æschin. in Timarch. p. 57. φήμη τὸν ἰσθλὸν κὰν μυχοῖς δείκνυσι γῆς Με-

SECT. II. Ibid. — ελελιχθον] Exponunt interpretes *terræ quassator*. Verum ea neutiquam est vera hujus verbi notio. Accuratus interpretaberis *terræ percussor*, juxta istud Virg. Georgic. 1. 12.

48 * — — tuque o cui prima frementem
Fudit equum magno tellus percussa tridente.

Nempe hic locus est Pindarici paraphrasis. Simili sensu adhibetur ελελιζομενη Pyth. 1. 7. Nempe ad φορμιγξ refertur, cui nihil melius convenire potest quam *percussa*. Legitur etiam Olymp. ix. 21. φορμιγγ ελελιζων *Citharam feriens*. Annon vero, dicit nonnemo, verbum ελελιζειν *quassare* apud ipsum Poetarum principem denotat? Nempe apud eum legimus, IA. A. 530. μεγαν δ ελελιξεν Ολυμπαν: atque inde apud Virgilium, *et totum nutu²⁷ tremefecit Olympum*. At enim neque ελελιζειν, neque quidquam aliud exinde formatum adhibuisse Homerum confirmare ausim. Germanam autem verbi supra scripti potestatem εωελιξεν statuo, a ωελισσω, *contorqueo, circumroto*. Unde Homericæ dictio majus multo sonabit quam Virgiliana²⁸.

nander apud Stob. Serm. lxx, p. 438, 25. Λίαν φυλάσσειν ἄλοχον ἐν μυχοῖς ὄμων. Xen. Anab. iv. p. 251. Cant. εἰς τὰς κώμας τὰς ἐν τοῖς ἄγκεσι τε καὶ μυχοῖς τῶν ὄρων. Conf. Theog. 119. et Opiian. Cyn. iii, 12.

27. "Clarius, opinor, potentiam Jovis indicat; si nutu solo, quam si quantovis strepitu, crepitu, sonitu, tonitru cœlum concutiat." R. B. ad Ter. Eun. iii, v, 42. et ad Milton. P. A. ii, 352.

28. Æn. ix, 105. x, 115. torquet iv, 269. ix, 93. In profatu verbi *ωελισσω* a vetustate repetiti nihil tetrum aut insuave; et analogiam confirmant veteres grammatici. Quisquis vero omnia linguæ Græcæ diverticula excutere, for-

mas nascentes pandere, et dialectorum analogiam pervestigare aggredieretur, vereor equidem ut perantiquas quidem vocabulorum figuras, quæ apud *Archilochum, Tyrtæum, Solonem et Stesichorum* in honore erant, nedum Homericas, e situ informi nulla machinarum vel annorum serie eruendas pro comperto haberet; et ingentia Nomadum plaustra MSS. codicibus onusta parum aut nihil succurrerent. "Orthographia enim," uti præmonuit Quintilianus, "consuetudini servit, ideoque sæpe mutata est;" ut unda supervenit undam, sic ex usu loquendi mutatio mutationem protrudere solet. Textum ad prisicos optimas fidei atque auctoritatis scriptores

V. 51. Μαλα ἄδοντι νοῶ, Ποσειδαν, προσερχεται] SECT.
 Melius etiam ad sententiam Schmidius προσεχεται²⁹. II.
 Τιν προσεχεται, *Tibi adheret*. h. e. *Tui cultor est*
observantissimus. Vulg. lectionem metricæ leges
 respuunt. Cæterum pro ἄδοντι scribendum est ἄδοντι,

emendare, et species nominum, quas ætatis robigo infuscaverat, ὡσπερ νόμισμα ἀρχαίον, recusatas quidem, proba autem nota signatas, expromere, — *hoc opus, hic labor est*; nec mortalibus ultra trepidare datur: τὸ πόρσω δ' ἔστι σοφοῖς ἄβατον κάσφοις. Si acerrimus Poetæ defensor Massilianum, aut Platonis saltim, exemplar in apricum proferret certis antiquitatis vestigiis stabilitum, et ex eodem Homerum formis nondum cognitis locupletaret; quid alii sentirent, nescio; certe me probantem plaudentemque habebit; vide PR. ad *D. R. Opusc.* xv, vi,* et adde, apud Porphyrium de Abstinencia II, §. 27. Θυμὸν ἀποφράσαντας ἐέδμεναι ἦτα γυῖα—ἀποφρήξαντας incaute conjecit illustris Ruhnkenius. II. II, 133. Θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἴδυνε Ποικίλον, ἀστερόεντα ποδώκεος Αἰακίδαο. Schol. Townl. f. 173. ἀστερόεντα: ἀστρων μορφαῖς πεποικιλμένοι: ποδώκεος αἰακίδαο: τινές κακῶν βελίων ἀλεωρήν:—καὶ γὰρ, ζεῖνος γὰρ Φοῖ ἔδωκε [Γάναξ ἀνδρῶν Εὐφύητης Ἐς πόλεμον φορέειν,] δηῖων ἀνδρῶν ἀλεωρήν: II. O, 532, 3. et M, 57. Eodem et Schol. Vict. laudat Heynius, et verbum non amplius addit. Conf. Scut. Herc. 124, 5. 128, 9. Xen. Mem. III, x, 14. Soph. Tr. 883. τάνδ' αἰχμὰ βέλεος κακοῦ Ξυνεῖλε. Aristophanes, qui Mæonidem παραιδεῖν adamabat, hunc textum, Minervæ peplo intextendum, e suo exemplari

nobis servavit: Vesp. 615. Τὰδε κέκτημαι, πρόβλημα κακῶν, σκευὴν βελίων ἀλεωρήν. Vocem σκευὴν apte atque concinne e proprio penu interseruit Comicus. Simile quid habet Hybrizæ Cretensis scolion apud Athen. xv. 696. A. Ἐστὶ μοι πλοῦτος μέγα ἔδρυ, καὶ εἶφος, καὶ τὸ καλὸν λαισήιον, πρόβλημα χρωτός. Sil. Ital. II, 402. nulli tegumen penetrabile ferro. Callini. Fr. CXLII. γιφετοῦ καὶ βελίων ἔρυμα. Ideo corrigge quantocyus, Ποικίλον, ἀστερόεντα, κακῶν βελίων ἀλεωρήν. II. M, 57. O, 533. δηῖων ἀνδρῶν ἀλεωρήν. Hesiod. Ἔργ. 402. λιμοῦ τ' ἀλεωρήν. Conf. 542. Scut. Herc. 128. Theocr. Id. xxiv, 278. Hæc lacinia, quam ineunte anno 1802. memoriola mihi suggestit, sese Porsono probavit. Soph. Œd. Col. 699. ἐγχείων φόβημα δαῖτων, Lege, πρόβλημα Æschyl. Sept. 540. σάκει, κυκλωτῆ σώματος προβλήματι, 675. φέρ' ὡς τάχος Κνημίδα, αἰχμὴν, καὶ πετρῶν προβλήματα. Soph. Aj. 1212. Δείματος ἦν μοι προβολὰ καὶ βελίων θούριος Αἴας. Eur. Suppl. 220. χείματος Προβλήματα, in Meleagri fr. vi. Τελαμῶν δὲ χρυσοῦν ἀετὸν πέλτης ἐπι, Πρόβλημα Θηρός, —

29. προσέχεται Ven. B. D. F. ex schol. restituit Schmidius; προσέρχεται Coll. Eman. Pro προσερχόμενος reposuit προσεχόμενος Goupius ad Schol. in Theocrit. Idyl. v, 116. μάλ' ἄδοντι Rom.; ἄδων, ἄδοντι, ἄδοντα constanter edidit Αἰολοκιστὶ Boeckhius.

SECT. h. e. *ωαδουρι*; quo modo apud Homerum perpetuo
II. enunciandum venit.

Pergamus porro ex reliqua, qua sumus instructi, supellectile emendatrice³⁰ alios etiam nonnullos in
49 *Pindaro locos haud leviter jam olim corruptos instauratum ire.

Olym. II. 154. ——— Σοφος ὁ πολ-
λα οἶδως³¹ φῦα·
Μαθοντες δε λαβροι
Παγγλωσσια, κορακες ὡς,
Ακραντα γαρυετον.]

Hunc ad locum monet Scholiastes alter ista *μαθοντες γαρυετον* adversus numerorum rationem peccare. Recte. Neque enim audiendi sunt ii, in quibus Barnesius, perpetuus iste nugarum consarcinator, nomen profitetur suum, qui verbum duale ad nominativum circa res plures quam duas versantem legitime referri posse voluerunt. Video quidem Eustathium in istam etiam sententiam concessisse. Sed neque apud eum nugars raro est invenire. Is utique huc facere existimavit illud Homericum IA. A. 566.

Μη νυ τοι ου χραισμωνσιν, ὄσοι θεοι εισ εν Ολυμπω,
Ασπον ιονθ, οτε κεν τοι ἀάπτους χειρας εφειω.

At enim ibi vocem *ιονθ*, non jam, uti somniavit Eustathius, *ιοντε*, sed *ιοντα*³² accipi oportere abunde

30. Conf. Append. p. 21*.

31. *ειδως* Edd. et Muretus V. L. VIII. i. [Opp. II, 170.]. Soph. Tr. 403. *ειξειδως* MS. Harl. *ειξειδως*.

32. "Ιοντε duale qui comprehendere potest *omnes* deos quot quot in caelo? Hoc et ratio et ipse usus prohibet. Corrigo, Μη νυ τοι ου χραισμωνσιν, ὄσοι θεοί εισ' εν' Ολύμπω' Ασπον' ΙΟΝΤΕΣ, 'ΟΤ' ΑΝ τοι ἀάπτους χειρας

εφειω, ὅτ' ἂν id ipsum est, quod ὅτε κεν. 'Ασπον' *ιοντες* numero plurali, *cominus pugnantes*, ut II. O, 105. ubi Juno ipsa loquitur, Νήπιοι, οἱ Ζηνὶ μενεαίνεμεν ἀφραδέοντες (sic) Ἡέ τι μιν μίμαμεν καταπανσέμεν ἀσπον' *ιοντες*, Ἡ Φέπει ἦε βίη· Ceterum Eustathius ad locum, [p. 113. l. 39, et 41. ed. Bas.] 'Αρίσταρχος ἀάπτους' 'Αριστοφάνης ἀέπτους. At Scholiastes MS. [Lips.] ἀάπτους' αἱ

demonstravit doctiss. Clarkius. Hac autem super re, quo efficacius motam dirimamus litem, quendam Euripidæ locum, quo nihil disertius excogitari potest, libet describere. Is autem extat, Suppl. 142.

ΑΔ. Ελθοντε ΦΥΓΑΔΕ νυκτος εις εμας πυλας*

ΦΗ. Τις, και τις; ειπε' ΔΥΟ γαρ εξαυδας αμα.

ΑΔ. *Profecti Φυγαδε noctu ad meas portas: ΤΗ. Quis, et quis? effare: cum enim φυγαδε dicis, de duobus³³ simul loqueris.* Satis jam, opinor, de morbo

πάσαι άέπτους ίχουσι. Sic Hesychius, "Λεπτον, ισχυρον, άνικητον. Ergo ubi plus decies venit, άέπτοι χείρες, cæteræ editiones habebant άέπτοι· fieri potest, ut utrumque mendosum sit." R. B. Perpendet animum; facilius est οτε κέν τοι in οτ' άν τοι· quam δε' άν τοι in οτε κέν τοι recoquere: sed de hoc alias. Theogon. 748.—50ι Νύξ τε και Ήμέρα άσσον Ιούσαι άλλήλας προσείπον, et 649. Ύμεις δε μεγάλην τε βίην και χείρας άάπτους.

33. Aristoph. Plut. 788. και σὺ και σὺ χείρετον. Xen. Anab. II. p. 175. Ἀγίας δὲ ὁ Ἀρκὰς, και Σωκράτης ὁ Ἀχαιὸς, και τούτω άπειθανέντην·—ήσσην δὲ άμφω—Plato Lys. p. 205. F. ed. Frf. = T. II. p. 212. Δι. τότε μὲν γάρ [έδοξεν], εἰ ὁ ἕτερος φιλεῖ, φίλω εἶσαι άμφω—Hec. 890. ὡς τῶδ' αἰετῶν πλησιον μᾶ φλογί, Δισσὴ μίριμα μηρί, κρυφθῆγον χθονί. Or. 1570. ἦσω ελθων τὰ δεινὰ και εραστήρια Δισσοῖν λεόντοιν, οὐ γάρ άνδρ' αὐτῶ καλῶ. "γαριετον agnoscunt cum libri omnes, tum Aristid. T. II, pp. 28. 378. Theophyl. Bulg. Ep. VI, p. 12." Koen. ad Greg. p. 98. et Boeckhius ad I.: "et vanam fuisse Viri doctissimi religionem docebant vel hujus enallages exempla a

Cl. Ernestio ad Homeri II. A. 566. prolata," quibus ostendit, omnino etiam duali usos esse, ubi de pluribus ageretur. Koen. I. c. et Tyrwhittus ad PseudOrph. de Lapid. 77. Recte vero colligit R. D., invito et repugnante Boeckhio, scholiastem γαρνέμεν suo calculo probasse. Plato Theætet. T. I. p. 152. E. και περί τούτου πάντες έξῆς οἱ σοφοί, πλην Παρμενίδου, ξυμφέρεσθον,—ξυμφέρονται Stobæi lectionem prætulit doctissimus Heindorfius. Sæpenumero duales formas oblitterasse librariorum non inficiandum est; II. Y, 371, 2. instaure, τῷ δ' ἐγὼ άντιος εἰμι, και εἰ πυρὶ χεῖρε Φέουκεν, εἰ πυρὶ χεῖρε Φέουκε, — Æschyl. Agam. 1561. Περὶ χεῖρε* βαλοῦσα φίλησει, Eur. Androm. 114. πρὸς τὸδ' άγαλμα θεᾶς ικετις περί χεῖρε βαλοῦσα, conf. Ag. 1149. Σεπtheb. 871. Theognis. 265. Ἐνθα μέσην περί παῖδα βαλὼν άγκῶν' ἐφίλησα Δειρήν, — Cod. Mut. παρά edd. Plato Gorgia p. 332. Bas. = 313. A. Læmar. = 1. 524. A. H. St. = 291. Routh. και τούς μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας Ῥαδάμανθυς κρινεῖ, τούς δ' ἐκ τῆς Εὐρώπησ Αἰακός. Μίνψ δὲ περισβεία δάσω, ἐπιδιακρίνειν, εἰν ἧ απόρρητόν τι τῷ ἑτέρῳ ἵνα ὡς δικαιοσύνη ἢ

SECT.
II.

quo laborat Pindari locus. De medicina nunc cogitandum est. Ea autem quo melius ministretur, afferenda sunt verba Scholiastæ: οἱ φύσει χρωμένοι λαμπροί, οἱ δὲ μαθόντες ακραντὰ ΓΑΡΥΕΙΝ ἤσσονες εἰσι των καθ' αὐτούς ὅτι δηποτε μαθόντων και [ἢ ed. OX.] ἐπισταμενων' το δὲ ΓΑΡΥΕΤΟΝ κακως' ουδε γαρ ἐπι δυικου

κρίσις ἢ περὶ τῆς πορείας τοῖς ἀνθρώποις. εἰ ἢ ἀπορόν τι legere maluit *D. R.* ad Tim. p. 44. εἰ ἢ ἀπόρρητον τι τῷ ἐ. Cod. Reg. Paris. εἰ ἢ ἀπόρρητον τῷ ἐ. Cod. Aug. εἰ ἢ ἀπόρρητόν τι τῷ ἐτέρῳ Cod. haud ita pridem CLARK.; veram lectionem εἰ ἢ ἀπορήτων [τι] τῷ ἐτέρῳ exhibet Cod. Meermann. apud *Findeisen*, p. 250. Cujusmodi errore liberavit Heindorfius optimus Phædr. p. 265. E. et de Rep. iv, p. 442. B. Conf. si lubet, (Month. Rev. March, 1797. p. 360. Crit. Rev. April, 1804. pp. 460, 1.) Æschyl. Choëph. 490. εἰανέτην Valck. ad Ph. 1310, probante *R. P.* (apud C. J. No. XIX, 114.) Aristoph. Av. 844. Κήρυκε *Markland* ad Eur. Iph. T. 112. "recte." *R. P.* apud P. P. D. Eur. Hipp. 188. ab *R. P.* ad Equit. 823. emendatur, λύπη τε φρενῶν, χειροῖν τε πόνος. Nominativum pluralem cum verbo duali subinde jungunt Poetæ; Schol. B. ad Il. Δ, 452. εἰσιν ἀκούσαι ὄνο ποταμῶν ἤχους [ἤχου ΤΩΝΩΛ]. Apol. Rhod. 1, 211. Ζήτης δ' αὖ Καλαῖς τε, βορήϊοι νῆες, ἴκοντο ed. Br. "Lege, ἰκίσθην ex Etymologo p. 411, 5. qui particulam omittit." *R. P.* apud P. P. D. Crebrius vero forma dualis cum verbo plurali gaudet; Scut. Herc. 402. Ὡς δὲ λείοντε ὄνω — κταμένης ἐλάφου Ἀλλήλοισι κροτίοντες ἐπὶ σφᾶς ὀρμήσωσι. Il. Δ, 287. "Lege, Αὐτῶ γάρ μάλα λαδῶν

ἀνώγετε Φίφι μάχεσθαι." et vice versa E, 12. τῷ Φοὶ ἀποκρινθέντες ἐναντίῳ ὀρμηθήτην. "Codices aliquot ἐναντίον omnes fere cum ed. Flor. ὀρμηθήτην. Lego, τῷ Φοὶ ἀποκρινθέντες ἐναντίον ὀρμηθήτην. Sic ἀποκρινθέντες Eustath. in notis [p. 389. l. pen.] pro varia lectione." *R. B.* Et codex Harleianus Odyss. N. 296. Ἄλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, Φεῖδότες ἄμφω — εἰδότε Schol. MS. Harl. cum glossa ἐγὼ τε καὶ συ. *R. P.* Hesiod. Ἔργ. 437. — Οὐκ ἂν τῷ γ' ἐρίσαντες ἐν ἀδλακι καμμέν ἄροτρον Ἀξίαν, τὸ δὲ Φέργον ἐτώσιον αὐθι λίποιεν. Callim. h. ad. Del. 64. τῷ δὲ οἱ ἴππῳ Ἐπτάμυχον βορέας παρὰ σπέος ἠὲ λίζοντο. Vid. *Hemsterh.* ad Plut. p. 32. "Pluralem nominum femininorum cum verbo singulari, veteres Grammatici Bœotismum, aut Thebanum, Pindaricum, τὸ σχῆμα appellabant; Ol. viii, 10. Ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβέων ἀνδρῶν λιταί. Hæc est Asclepiadis lectio, quam libri scripti confirmant. Idem Ol. xi. 5. μελιγάρυες ἕμνοι Ἰστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται. Il. P, 387. Χεῖρίς τ', ὀφθαλμοὶ τε, παλάσσετο μαρναμενοῖο." *D. R.* ad h. in Cer. 499.; aliter judicat *Boeckhius.* Eur. Ion. 1165. ἐνῆν εὐφάνται γράμμασιν τοιαῖδ' ὕφα'. In Act. D. D. Apost. ii, 3. ἐκάτισε τε [haud γλώσσαις sed ἐκάστη τῶν γλώσσων] εἰς ἕνα ἕκαστον αὐτῶν. Conf. Valck. ad l.

βουλεται ἢ λέξις Ἑ. Hinc luce clarius est olim SECRET. circumferri duplicem hujus loci lectionem, alteram, 11. quam probat scholiastes, γαρυειν vel quæ ei æquipolleret; alteram, quam damnat, γαρυετον. Atque illam quidem nos, forma duntaxat in γαρυεμεν mutata, omnino restituendam censemus. Ejus vero constructionem Scholiastes minus recte ordinavit; μαθοντες ακραντα γαρυειν Ἑ. Nam vocem μαθοντες liquido constat opponi τοις πολλα οιδοσι φυα, ac proinde absolute sumendam esse juxta interpretes, *discendo-rem-assecuti*, non autem ad γαρυεμεν referendam. Nos loci syntaxin ita constituimus, ut γαρυεμεν ad λαβροι referatur: Μαθοντες δε λαβροι [εισιν] ακραντα γαρυεμεν Ἑ. Similiter autem dicta *reperiuntur apud Aristophanem δεινος λεγειν, δεινος εὔρειν, δεινη φαγειν³⁴, atque alia alibi quam plurima.

51

34. Aristoph. Acharn. 429. χωλός, προσαιτών, στωμόλος, δεινός λέγειν. Equit. 113. δεινοτάτους εἶναι λέγειν. Æschyl. apud Schol. ad Aristoph. Nub. 1128. δεινοὶ πλέκειν τοὶ μηχανάς Αἰγύπτιοι. Soph. Œd. Tyr. 1169. οἶμοι πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν. Eur. Med. 585. λέγειν τε δεινός Conf. Plato. Menex. II, 236. A. Polit. II, 259. A. Sympos. III, 198. C. Xenoph. Anab. II, 156. ed. Cantab. V, 380. Demosth. or. Leptin. §. 129. et Prœm. Demegor. p. 1442, 20. δεινός εἰπεῖν., quam firmat Heindorf. ad Plato. Protag. p. 533.—Æschyl. P. V. 59. δεινός γὰρ εἰρεῖν καὶ ἀμηχανῶν πόρους. Aristoph. Equit. 759. καὶ τῶν ἀμηχανῶν πόρους εὐμήχανος πορίζειν. ut Eccles. 236. R. B. Conf. Iph. A. 356. Med. 1415. Xenoph. Œconom. IV, 1. Virg. Æn. III, 395. X, 113. IV, 478. VII, 297. XII, 305. Apoll. Rhod. IV, 1538. πόρον τ' ἀπετεκμαίροντο—πόρους tacite Brunckius. Propert. II. XXXIV. 27. Quid tua Socra-

ticus tibi nunc sapientia libris Proderit, aut rerum dicere posse VIAS? In Augææ stabulo, Herc. Œt. 43. nec meos lux prosequi Potuit triumphos. Solis excessi VIAS. Æn. VI, 797. Extra anni solisque VIAS, R. B. et Drakenborch. ad Sil. Ital. XV, 812. In climes beyond the solar road. Gray. Aristarchus apud Stob. LXI. p. 387. 28. Οὔτος γὰρ ὁ θεὸς καὶ τὸν ἀσθενῆ σθένειν Τίθησιν καὶ τὸν ἄπορον εὐρίσκειν πόρον.—Over floods that are deepest, Which Neptune obey; Over rocks that are steepest, Lovæ will find out the way. Eur. Androm. V. pen. τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὔρειν θεός.—Nub. 243. Νόσος μ' ἐπέτριψεν ἰπικῆ, δεινὴ φαγεῖν. Xenoph. Anab. VII, p. 522. Ἄρκας δέ τις, Ἀρύστας ὄνομα, φαγεῖν δεινός,—Eur. Hipp. 1239. δεινὰ δ' ἐξαυδῶν κλύειν. Solo Fr. V, 6. δεινὸν ἰδεῖν conf. Œd. Tyr. 1267. Theocr. Id. XXII, 45. Plato de Legg. I. p. 334. A. ἀργύριον δεινός φυλάττειν καὶ δεινός κλέπ-

SECT.
II.

Hanc etiam constructionem Latini cum plerique omnes, tum præcipue Horatius passim imitatus est. At enim, dicet forte nonnemo, quidni reponendum est ipsum illud, quod apud Scholiasten habetur, γαρυειν, cum pæoni primo creticus temporibus æqui-polleat? Respondemus neque creticum nec pæona primum huic loco convenire, sed choriambum oportere, ut isti και στεφανοις in 4ta αντιστροφη aliisque consimilibus sit ισοδυναμος. *Negandumne igitur est ultimæ της στροφης syllabæ quantitatem esse αδιαφορον?* Negandum vero. Quippe syllaba ista ob pausam της στροφης in fine necessariam pro longa semper est habenda.

VII. 109. Και ρα μιν χωρας ακλαρω-
τον λιπονθ αγνον θεον.]

“Ald. et MSS. Bodl. a. et Pal. A. B. C. λιπον αγνον³⁵.”

τειν. de Rep. iv, p. 430. A. δεινά
ὄντα ἐκελεύζειν ἢ, τε ἡδονὴ παντός
χαλαστραίου δεινότερα οὐσα τοῦτο
ἔργον καὶ κοιλίας. Conf. Hor. Carm.
i, iii, 25. xix. 8. iv, ii, 59. et Lam-
bin. ad iv, viii, 8. Propert. iv,
x, 42.

35. Λίπον habent quoque Gott.
Par. A. Vatic. Mosc. A. Guelph.
Aug. B. Lips. Leid. A. B. et
Cod. Ciz. apud Hermann. ep. ad
Heyn. p. 402. λίπονθ Aug. A.
addito τὸν in margine ἔλιπον.
Boeckhius.—1. Il. E, 696. τὸν δὲ
λίπε ψυχῇ. Hec. 1066. τέκν' ἔρημα
λιπὼν, sed recte vir doctissimus
[in Q. Rev. No. xxix. p. 123.]
legit Eur. Alcest. 953. ἔθανε δά-
μαρ, ἔλιπε φίλια. Odys. Γ, 196.
ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμέ-
νῳ λιπέσθαι Ἄνδρός. Thucyd.
i, 144. ὦν [πατέρων] οὐ χρὴ λεί-
πεσθαι. Il. Ψ, 523. 529. Hero-
dot. vii, 86. ἤλανον δὲ πάντες
καμήλους ταχυτῆτα οὐ λειπομένας
ἵππων. i. e. καμήλους ἵππων οὐχ
ἥσσονας ταχυτῆτα. Soph. El.

473. γνώμας λειπομένα σοφᾶς,
Eur. Iph. T. 573. Plato Menex.
p. 246. E. εἰδότες ὅτι τούτου λει-
πόμενα πάντα τὰ κτήματα καὶ
ἐπιτηδεύματα αἰσχροῦ καὶ κακά.
Soph. Aj. 543. ἔρχονται φωνεῖς, ἢ
λελειμμένοι λόγον; Herodot. viii,
59. Οἱ δὲ γε ἐγκαταλειπόμενοι
οὐ στεφανεῦνται. Plutarch. Nicias
p. 524. E. ἐνίκησε πολλάκις χο-
ρηγήσας, εἰλείφθη δ' οὐδέποτε.
Hor. A. P. 417. mihi turpe re-
linqui est. Ovid. Met. vii, 41.
pœnæ Medæarelinquar? 2. Plato
Euthydem. p. 282. E. ὅθεν
ἐγὼ ἀπέλειπον, ἀπέλιπον Co-
dex Clarkio-Bodl.; minus recte.
Plato Gorg. p. 497. C. 5. Ὅθεν
οὐκ ἀπέλειπες, ἀποκρίνου. ἀπέ-
λιπες Codex Clarkio-Bodl. et
alii. Pausan. iii, 77, 9. ὅσοι γέ-
νους καβειριτῶν ἐλίποντο—ἐλεί-
ποντο et ibid. p. 230, 13. pro
κατελίποντο—κατελείποντο resti-
tuit Porsonus. Xen. Anab. ii. p.
170. πολλοὶ αὐτῶν ἀπέλειπον.
Plato Meno. p. 77. A. 2. ἀλλὰ

sensu quidem eodem manente, non metro." Ita ^{scot.} Editt. Oxonn. Immo vero vestrae lectionis sensus ^{II.} neque idem est nec ullus. Neque enim verbi medii *λείπειν* is est usus, ut accusativum post se patiatur: nec vero *relinquere* communiter cum activo *λείπειν* unquam significat. Video quidem ab Homeri interpretibus hoc sensu non semel acceptum: sed frustra ubique. † Quin etiam Isth. viii, 125.

*Τον μὲν οὐτε θανόντ' αἰδαὶ
ἔλιποντ'. ἀλλὰ οἱ

52

Ibi vero si res postularet nullo negotio emendari posset, *ἔλιπον γ.*³⁶ uti et *οὐδε* pro *οὔτε*; nam illud

μὴν προθυμίας γε οὐδὲν ἀπολείψει.—Ar. Plut. 495. κοῖκ ἀπολείψει. Plato Phaedo, p. 69. D. 2. οὐδὲν ἀπέλιπον ἐν τῷ βίῳ. Euthydem. p. 288. C. 10. ὅθεν γὰρ τοκρότερον ἀπέλιπον, τὸ ἐξῆς τοῖσι περάσομαι, ὅπως ἂν δύνωμαι, διελθεῖν.—ἀπέλιποντο editiones veteres; ἀπέλιπον, τὸ ἐξῆς dextre conjecit amicus apud doctissimum virum, Robertum Josephum Routh ad l. p. 46, 6.—3. Plato Phileb. p. 52. D. 9. Μηδὲν, ὦ Πρώταρχε, ἐπιλείπειν. Ar. Av. 1106. γλαυκὲς ὑμᾶς οὔποι' ἐπιλείψουσι Λαυρικωτικαί. Ar. Plut. 833. ἦπον σε ταχέως ἐπέλιπεν τὰ χρήματα. Conf. omnino *Dobrotam desideratissimum ad l.* Herodot. vii, 28. ἐπέλιπε τὸ ῥέεθρον—ἐπέλιπετο ῥέεθρον Arch. vulgata autem sana; Demosth. adv. Polycl. p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἐπέλιπεν. Plato Prolag. p. 310. E. ὡς οὐτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλίπομαι οὐδὲν. Pausan. T. iii, 220, 10. *Facii*. ἀπόνοια τοὺς ἐτι ἐμπνέοντας ἀπέλιπεν.—ἐπέλιπεν reposuerunt *Tyrnhittus et Porsonus*. Eubulus apud Athen. xiii. p. 559. C. Ταχέως γέ μ' αἰχρησται γυναῖκες ἐπέλιπον. Vide

infra ad p. 210. 4. —Plato Theaetet. p. 144. C. antepen. καὶ μέντοι καὶ οὐσίαν μάλα πολλὴν κατέλιπεν. de Legg. iv, p. 716. A. ult. Pausan. i, 318, 12. pro ὑπελείποντο, ὑπέλιπον τὸ—ut ii, 88, 14. ὑπέλιπε δὲ [κεραυνὸς] τὸν κίονα ἐξ ἀπάσης [οἰκίας] μόνον. Ar. Plut. 104. καὶ μὴ μ' ἀπολίπη· 446-7. εἰ τὸν θεὸν ἔρημον ἀπολίποντε. Plato de Rep. v. p. 475. D. 8. περιθέουσι τοῖς Διονυσίοις, οὔτε τῶν κατὰ πόλεις οὔτε τῶν κατὰ κόμας ἀπολειπόμενοι. de Legg. iv. p. 716. A. 2. τῷ δὲ ζυνέπεται δίκη τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θείου νόμου τιμωρός. καταλείπεται ἔρημος θεοῦ, καταλειφθεὶς δὲ, καὶ ἐτι ἄλλους τοιοῦτους προσλαβῶν, σκιρτᾷ, παράσσων πάνθ' ἅμα. Ὡς.

† Il. E, 154. Ὡς.

36. ἔλιποντ' Ald. Rom. ἔλιπον Par. C. Med. A. B. "Dele γε." Hermann.; ἄ. γ' ἔλιπον hodie mavult de dial. Pind. P. vii.; "erat cum οὐδὲ conjicerem," inquit *Boeckhiius*. R. P. sine ulla suspicione hanc odam citat ad Or. 5. et eam ut genuinam hoc modo vindicat *Boeckhiius*; "Thebanum se profitetur auctor v. 15.

SECT. sermonis Græci ratio postulat. Verum ut istam
 II. Œden Pindaro abjudicem inter alia me adducit,
 quod ibi vox *Αἴγινα* media bis correpta verss. scil.
 36. et 122. adhibeatur, cum tamen syllaba ista apud
 Pindarum 14 in locis aliosque ubique poetas produ-
 catur. Voci *αἴγος* Æoles nonnunquam adspiratio-
 nem *Vau* præfecisse exinde colligo, quod Lacones,
 teste Hesychio, *βαγίος* scriberent: sive istud *βαγίος*
 concipiendum sit *waγίος*, seu ubi Æoles *w*, ibi La-
 cones *β* adhiberent³⁷. Proinde rescribo *λιπον ἄγρον*
 h. e. *waγρον*.

= 35. Persicique belli ætate
 vixisse; num vero putabis, qui
 tam eximium carmen proculdere
 posset, alienam personam menti-
 tum fuisse? Ac quis, quæso, ejus-
 modi odam componere poterat?
 Non Apollonius, non Callima-
 chus, non Theocritus, qui metra
 Pindarica non magis intelligebant,
 quam Aristarchus. Verum quid
 opera abutar in re perspicua?
 Lege modo, Pindarum agnosces.
 Itane tandem, Boeckii eruditissi-
 sine, te ad defendendum Dir-
 cæum tuum ipse accingis! Va-
 cillat profecto et ab omni parte
 corrui tuus acervus. Probra in
 Dawesium congerere non est ar-
 gumentando coarguere: una re-
 fellendi ratio est aut lectionem
 vulgatam idoneis exemplis mu-
 nire, vel naves a critico censoria
 virgula notatas certa aut proba-
 bili medela expellere. Nihil dicam
 de officinis falsariorum, qui Pto-
 lemæorum ætate ineptias suas auc-
 toribus probatis affricabant, et
 quæstus causa totos libros confin-
 gebant; sed fuerunt Pindari tem-
 poribus qui Homeri et melicorum
 personas satis astute agerent, et
 voluptatem, stultam et caducam
 quidem dolis quæsitam, honestæ
 posteriorum commendationi, felici

imitandi studio partæ, præpone-
 rent. Odæ pulchritudo perinde
 me allicit, oblectat, detinet; ora-
 tionis porro ac styli forma et
 lineamenta Pindarum, nisi om-
 nia fallunt, certe sapiunt; sed
 sui omnino dissimilis fuisset si
 ita *Αἴγινα* usus esset.

37. Lacones, Cretenses, et
 Pamphylîi *B* vocibus, in quibus
 suo digaminate utebantur Æoles,
 præfigere aut mediis inserere
 solebant: *Ἀάβατοι* apud Hesych.
 idem quod *Ἰάατοι* inserto digam-
 mate, monuit PEARSONUS: vide
 SALMAS. Plin. Exerc. p. 41.
 b. A. B. p. 576. c. b. B. de He-
 rode Infanticida p. 69.; et infra
 ad pp. 181, 2. Hesychius, *βαίκα*:
ἰάν. Κρητες. Ex emendatione
 Heringæ apud Valck. ad Hero-
 dot. 1, 22. *Ἀβέλιον* vel *ἀβελίην*
 (*βαβέλιον* recentiores, teste He-
 rachide apud Eustath. ad Od. K,
 1654, =), *ἤλιον. Κρητες. Βέλα.*
ἦλωσ, καὶ ἀνγή. ὑπὸ Λακώνων.
Κιέλλη. φέγγος, ἀνγή, φῶς, πάχ-
νη, ὀμίχλη. "ubi primum *β*
 ex dialecto præpositum, so-
 lemni errore in *κ* abiit. Tum,
 ut fit, transpositæ sunt literæ *ε*
 et *ι*. Vera igitur lectio est: *Βεί-*
λη· φέγγος, ἀνγή, Ἔε. Explica-
 tionem *πάχνη* ad Siculum *γίλα*

ναί βέβαια, Latium gela, pertinens
 ostendit Lantier ad *Philaid.* Ep.
 c. 1. p. 300." *D. R.* ad *Tim.* p.
 96. *Tyrwhitt.* ad *Strab.* p. 12.
 " *Pausan.* in *Lacon.* xix. §. 4.
 ἀργαλα Βέριας ἰ. ε. *Firides.*"
Knight. Βέριας ἰ. ε. *Firius Ter.*
Maus. B est dialecto adhaeret
ibid. et *Adh.* β Βέριας Βοαδῆ
 Βέριας Βραδύμενος Βέρια
 Βέρια Βέριας Βέριας. Sic. π.
 xxx. ἰδὲ δὲ τὸν γῆν ἐπὶ τῶν
 Ἑλλήνων Κρήτων ὀνομαζόμε-
 νον—καλοῦσιν Ἰβίον. *Pro* Ἡλ.
 B. §. περὶ Ἑλληνιστικῆς *Wesselingii*,
 et *Damascium* in *Photii*
Bibl. p. 1656. citat; conf. si otio
 abundas, *Eschylus* *Trag.* xxxiv,
 v. *Varro* apud *Non.* *Marcell.* p.
 49. 2. *Quid est?* quid lateras? quid
 rabis? lateras vel lateras? *N. B.*
 Hinc Βεῖτα, Βελαροσθη, Βε-
 λάργησιν apud *Plesychium*, Ἀβη-
 δόνα, ἀηδόνα. Ἀβῶ, πρωτ. Λά-
 κωνες. Ἀβερῶς, αἰετός, αἰετός.
Περγαῖοι. Ἀκροβάσθαι [ἀκροῦσ-
 θαι]. Βάδομαι, ἀγάγω (Βάδομαι
Lex. Reg. MS.). Βαδῶν, ἡδῶν.
 Ἡλίοιο. Βαλακίτης. Βασκαρίζειν.
Valck. ad *Fl.* 1423. *Piers.* ad
Mær. p. 36. Βαστραχηλίζει. Βε-
 βραμίων. Βέδος, ἔδος. Βερακες.
 Βεκάς, ἐκάς. Βισχύς, ισχύς. Βρα-
 δανίζει. Βράκετρον. Δαβεῖ, κά-
 θηται. Λάκωνες. Δάβελος, δάλος.
 Λάκωνες. Ἐβα (ἔα). Ἐβασσον,
 ἱασσον. *Συρακοῦσιν*—καὶ Λάκωνες
 addit *Etymol. Mag.* p. 308, 26.
 et *Κρήτες*, *Jo. Grammaticus* apud
Ald. in *Hort.* *Adonid.* f. 243.
 b. Ἐντριβάσαι. ἐναντίαν τύψαι.
Lege, ἀντριβάσαι *D. R.* Ἀπο-
 τριάσαι, ἢ ἀποτριάσαι, τρεῖς
 πληγὰς δοῦναι *Koën.* ad *Greg.*
 p. 163. ἐπειβαλλομένη, ἐνθεαλο-
 μένη. ἐπιβ. series literarum pos-
 tulat; hinc ἐπειβαλλομένα eruit
Valck. ad *Röver.* lxxviii. et ad
Adonias. pp. 275. 289. Ἐρβως,

ἔρως. Θάβωσος. Οδίων, ἢ Ορόων 2809.
 —dicitur ἡ γῆσι *HEMISTERNUM* II
 Οἰαί, φολαί. Οἰαί *Dorica*, Ἰβία
Laconica. Ρόδον, Βράδον. Σαυφί
 in *Oriam*. *Thesaur.* apud *Koën.*
 ad *Greg.* p. 270. ciuitas. Ραγα-
 λός, antiquitas βαγαλός et βα-
 γαλός, *Laconico* βαγαλός, et
Boeotico βαγαλός. *Jo. Gramm.*
 f. 244. β. π. αἰ. δὲ ἀργαλας κατ'
 ἡμῶν ἐπὶ τῶν γῆ, αἰετός [Δαλαίς]
 προτιθῆσαι τὸ β, ἕνα φιλῶν γέννη-
 ται—βαδάμανθος, βραδάμανθος.
βυτήρες, βροτήρες. *Miltonus* *P. A.*
 vi, 231. *The ridges of grim war:*
 "I presume the author gave it,
The barrenness of grim war; from
 his Master *Homer*, *Πολέμοιο γα-
 φήρας.*" *Βαντλιν.* *Frement*,
 per me licet. *Pearce* *fructores;*
Ridges et *Bridges* ejusdem vocis
 sunt formæ diveras; et B ex
 dialecto adhaeret. *Eschyl.* *Suppl.*
 15. κομβάλιον. ἐπὶ ἄλιον *R. P.*
Aristoph. *Ach.* 534. βάδην.
 "Fortasse ἀδην." *Tyrwhittus.*
 Ὑπερβώϊος (ὑπερβώϊος) in *Foedere*
 apud *Hierapytnios* et *Priansien-*
ses inter *Marm.* *Oxon.* p. 116.
 ed. *Prideaux.* *Valck.* ad *Adonias.*
 p. 272. C. Ὀβρα, τὰ ὄα. Ἀρ-
 γαῖοι. Litteræ B et V in *Pan-*
dectis Florentis etiamnum sanc-
 tissime custoditis sine ullo dis-
 crimine usurpantur: vid. quoque
Scaliger. in *App.* ad *Virg.* p. 527.
Hor. Carm. ii, viii, 2. *Ραπα*,
BARINE, *Cod. Grævianus;* *Ve-*
rine, *MSS.* plures. "Latet certe
 mendum." *R. B. Lege*, *Ραπα*,
IBERINE.—In vetustissimis ex-
 emplaribus litera I paulo remo-
 tius a reliquis posita in præno-
 men feminæ a Julia familia mi-
 gravit. *Juv. Sat.* vi, 53, 4. ad
 hanc *Horatianam* *IBERNEN* re-
 spexisse videtur. *Withof.* in
Spec. Gunther. pp. 51, 2. *Carm.*
 i, xxv, 20. *Ebro* pro *Euro* præ-

SECT. II. bent nonnulli codices; Virg. Buc. II, 15. SUPERVA MS. antiquissimus: "BENIT pro VENIT, et BITTATIS pro VITTATIS exhibent tabellæ incorruptæ," teste Giovenazzio ad Livii fragm. P. LIV. "Imperiti librarii inter B et digamma nullum discrimen faciebant." Scaliger in App. p. 527. "Quod minus mirandum est; quoniam B et V consonans (quod idem ac F Æolicum) ambo litteræ labiales essent atque inter se affines; ita ut, in Laconum dialecto, usus *roū* B pro F solennis esset. Idem mos, in Pamphylia quoque civitatibus, atque apud alias fortasse gentes cum Doricas tum Æolicas obtinuisse videtur; itemque inter Latinos etiam recentiores, sic ut LIBERTUS pro LIBERTUS, BOTUM SOLBIT pro VOTUM SOLVIT, in titulis sepulcralibus ac votivis, sub Cæsarum imperio incisus, satis testantur." Knight. Proleg. cxxxv. Conf. Gorii Inscript. Ant. T. I, p. 172. cxlvii. et Muratorii Thes. Nov. Inscr. T. I, p. 479. Juv. Sat. II, 160. Illuc, *heu*, *miseri* traducimur, *arma quidem ultra Litora Jubernæ promovimus*, Edd. "Fortasse, *Illos heu miseri* traducimus; VIII, 17. *Squalentes* traducit *axos*, producit MS. Reg. 700. *annorum*." R. B. *Juvenæ* (sic) MS.; *Juvernæ* revocavit editor novissimus e MSS. quam plurimis, Mel. III, 6. et Ptolem. Cod. Palat. qui habet *Ἰουονεπρία*, quibus adde Scaliger. ad Euseb. p. 190. et ad Tibull. p. 181. *Avieris* pro *abieris* MS. Vat. Cic. Philipp. apud Muretum. Hinc litterarum B et V permutationes in pervertustis et recentioribus Romanorum monumentis neque casui nec errori tribuendæ, sed affinium inter se litterarum pronuncia-

tioni, diversæ diversis temporibus: in H. St. Lex. s. c. I. *Abena*, *Abersus*, *Abiarium*, *Bacca* (vacca), *Benenum*, *Berberx*, *Bicani*, *Bilis* *χολή μέλαινα καὶ ἐντελής*. i. e. *Bilis* et *Vilis*. *Bibium*, *Batillum*, (*Fructuvis*, *Quæstuwis*) *Pabiculæ*, *Pabo*, *Prolubium*, *Bicissim*, *Bietum*, *Bilitas*, *Binacia*, *Bitiosus*, *Bomer*. 2. *Civum*, *Puves*, *Scavia*, *Vatillum*, *Venavulum*, *Vitumen*, *Vivices*, *Uverosum*. B subinde a contubernali suo dissiluit; Jul. Frontin. Oudendorpii II, v, 19. p. 269. "*bello petitus* ab *Ardie Illyrio*,"—Ibi optimam H. *Valesii* emendationem a *Bardylie Illyrico* præterviderat editor. R. P. Litteræ G et V rarius commutantur; Plautus *Mænæchm*. III. *Ut ego hunc proteram leonem* *Getulum*, *edentem*, *edentulum*, *vetulum* emendavit R. B. V et B; Plauti *Pers*. II, v, 21. *Dominus me vobis mercatum Eretriam misit*: *boves* reposuerunt VV. DD. Seneca T. II. p. 471. l. 4. *jactavimus*—*jactabimus* *Lipsius* et *Bentleius*. P. *Syrus* apud *Macrob.* *Saturn*. II. vii. *Pars benefici est, quod petitur, si cito neges*. velle *neges* A. Gell. N. A. XVII. xiv. l. *belle n.* BENTLEIUS. *Martial.* *Epigr.* XII, lii, 14. *conciliavit*—Editiones. *conciliabit* R. B. *Manil.* IV, 180. *Hoc* habet, *hoc studium*. *Hic labor, hoc studium*, correxit *Bentleius*: *Hoc avet, hoc studium est*—restituit *Heringa* in *Obs.* c. ix. p. 71. *Addere libet* "φ *Macedonum* lingua vulgo mutari in B solere; ita loco *κεφαλή κεβλή* dicebatur; loco *Φίλιππος Βίλιππος*, *Φαλακρός Βαλακρός*, *Φερεινική Βεπεινική*." R. B. de *Pseudo-Socrat.* *Epist.* p. 105.=73. *Lennep.* *φονάδδει βονάδδει* *Valck.* ad *Röver.* P. LXXVII. Vide *Plutarch.* II. 292.

Pyth. I. 147. ——— Αἰρούμαι

Παρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν
Μισθόν· ἐν Σπάρτῃ δ' ἔρω.]

SECT.
II.

Monent Editt. Oxonn. satis superque securi ai in verbo αἰρούμαι esse brevem syllabam. Quod tamen si res esse posset, de metricis plane legibus conclamatum foret. Nimis profecto certum est syllabam istam brevis locum occupare. Atque huic quidem incommodo ut subveniretur, Schmidius legit εἰρούμαι. Verum hoc pacto vir eruditus non sine sermone dispendio versui consuluit. Nam verbum istud non tam Græcum est quam Scythicum³⁹. Tu vero Pindari manum tandem agnosce: Αἰρούμαι Ἔς.⁴⁰ Nempe hoc futurum apud Ionas et Æoles Attico αρούμαι respon-

53

E. Stephanus Byzan. Βρίγες, ἴσως Ὀρμικόν· Ἡρόδοτος ἐβδόμη (73. conf. vi, 45.) οἱ δὲ φρίγες, ὡς Μακεδόνες λέγουσι, ἐκαλέοντο. Βρίγες—Diod. Sic. II, 221, 26. Κεβάλων, et 275, 93. Κεβαλίον reponenda censeat Valck. ad Callimachen p. 39. et Herodot. vi, 45. Z pro B Arcadum est: R. P. ad Ph. 45.; et D pro B in vobis Latinarum primordiis, ut *Duilius Bilius*; *Duellona Bellona*; [*duellum* Hor. Epist. I. II, 7. II, 1, 254. II, 98.] *Dionus Bonus*; *Duis Bis*, Ἔς. Sed ejusdemmodi formæ non sunt hujus temporis, neque loci.

38. Σπάρτῃ δ' αὖ ἔρω Coll. Eman. et Bodl. γ. ἐρέων Boeck.

39. τὰ δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς Σκύθης, βάρβαρος ἑλληνίζων τῇ φωνῇ. Æschines adv. Ctesiphont. p. 432. D. R. ad Rut. Lup. p. 117.

40. "ἀρούμαι profecto eleganter." Reiskius Act. Erudit. 1750, eam quoque laudat Hermannus ad I. p. 265. αἰρούμαι Guelph. a m. pr. ἀρούμαι Leid. B. Ald. De R. D. suaviter delirat

Vauvill. ad Soph. Aj. 77. H. A, 159. Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάω, E, 273. ἀροίμεθα κε κλέος ἑσθλόν. 552. Τιμὴν Ἀτρεΐδῃσ', Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάω, Ἀρνύμενω Z, 446. Ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος, Δ, 95. Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄρου, E, 4. κλέος ἑσθλὸν ἄρουτο, Π, 84. Ὡς κεν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι. Æschyl. Septheb. 315. Καὶ τὰν ῥήσοκλον ἔταν Ἐμβαλόνας, ἄρουσθε Κῦδος Soph. Tr. 711. ὄτ' οὔκετ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἀρνυμαι. Plato de Legg. III, 944. C. ζῶν αἰσχροὺν ἀρνύμενος μετὰ κακῆς μάλλον, ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαιμόνα θάνατον 969. A. Κλέος ἀρεῖ μέγιστον κατασκευάσας αὐτὴν ὀρθῶς. Conf. Muret. II, 226. III, 386. D. R. ad Tim. pp. 49, 50. Schol. ad Plat. 148. μισθαροεῖν et μεμισθάρηκε apud Oratorem solennia sunt. In Soph. CEd. C. I. c. τῆδε τῇ π. Ald. et edd. usque ad Turneb. qui τῆδε μὲν π. in textum invexit. Ἀθηναίων Par. A. Guelph. Ven. B. D. F.

SECT. II. **debat, non secus atque** φανεῖσθαι, θανουμαί Ἐξ. τοῖς φανουμαί, θανουμαί, Ἐξ. **Αρουμαί** autem quid valeat, docebunt subjecta Sophoclis loca: **Æd. Tyr. 1247. (1224.).**

Οἱ ἐργ ἀκουσεσθ, οἶα δ εἰσοψεσθ, ὅσον δ
ΑΡΕΙΣΘΕ πειθος!

Æd. Col. 471. (459.).

_____ τῆδε μὲν πολεῖ μεγαν

Σωτηρ **ΑΡΕΙΣΘΕ**, τοῖς δ ἐμοῖς ἐχθροῖς πονους.

Si quodnam ad thema referendum sit hoc futurum scire gestias, sic colligas velim: δεικνυμι et, ἄγνυμι in futurorum analogia æquipollent τοῖς δεικω et ἄγω; media autem δεικνυμαι et ἄγνυμαι, τοῖς δεικομαι et ἄγομαι: ac proinde futura ex iis formantur δειξω, ἄξω; δειξομαι, ἄξομαι. Consimiliter ἀρυνυμαι idem futurum formare oportet, quod ab ἀρομαι flueret. Hoc autem non est apud Atticos nisi ἀρομαι, cuius vicem, uti jam diximus atque in sectione proxime sequente [p. 74.] uberius exponemus, apud Ionas et Æoles ἀρομαι supplebat. Eodem fonte derivatum ἀρηται apud Homerum cum μισθον itidem conjunctum legitur **ΙΛ. XII. 435. — ἵνα παισιν αἰκεια ΜΙΣΘΟΝ ΑΡΗΤΑΙ.** Illud autem ἀρομαι μισθον juxta laudata exempla interpretaberis *consequar sive reportabo mercedem*, præ qua *etiam sententia sordet quam unicum supeditat lectio vulgata, *eligo mercedem*. Mitto ipsam loci constructionem ἀρομαι μὲν — ἐρεω δὲ — melius procedere.

Pyth. iv. 6. **Ενθα ποτε χρυσεων
 Διος αιητων παριδρος]**

“**Αιητων** commune habent plerique. Ald. vero non biscum legit.” *Editt. Oxon.* Versus nimirum fulciendi gratia vocabulum viri eruditi ex ultima barbarie accersendum judicaverunt. Ecquis enim unquam, obsecro, Græcus αιητος pro αιετος usurpatum patienter tulisset? Certissimum quidem est vulgatum αιητων, uti senserunt viri docti, metricæ rationi plane adversari. Huic utique versui respondent:

SECT.
II.

ΔΙΟΣ προς ΟΡΝΙΧΑ θειον.

— Similiter Virg. Æn. i. 394.

*Ætherea quos lapsa plaga Jovis ales aperto
Turbabat cælo* —

XII. 247,

Namque volans rubra fulvus Jovis ales ab æthra

Ovid. Metam. vi. 517.

*Deposuit nido leporem Jovis ales in alto.*Pari modo Callimachus cyncos appellat Μουσαων
ορνιθας. Hymn. in Del. 251.

ΜΟΥΣΑΩΝ ΟΡΝΙΘΕΣ αιδοτατοι πετεηνων.

Scripserat, opinor, aliquis alicujus codicis vel in margine vel inter lineas vocem αιετων tanquam interpretamentum του ΔΙΟΣ ΟΡΝΙΧΩΝ, non secus atque in scholiis των νεωτερων hodie legitur ad Olymp. ii. 159. τον θειον ΟΡΝΙΧΑ του ΔΙΟΣ, ηγονν τον ΑΙΕΤΟΝ. Inde factum ut nescio quis syllabicæ του ΟΡΝΙΧΩΝ quantitatis ignarus alterum istud αιετων infausta manu in contextum invexerit. Nec vero Διος αιετος, sive *Jovis aquila*, sat commode appellari potuisse videtur, præterquam unica illa quam Jovi adsidere veteres fingeant⁴⁵.

Pyth. ix. 193. Καρπον ανθησαντ αποδρεψαι εθελον.]

- 56 *Principio contra temporum syllabicoꝝ rationem verbi αποδρεψαι ultima sequente vocali producitur. Deinde autem ne sermonis quidem integritati satis consultum est. Ea utique verbum medium αποδρεψασθαι postulat; quo modo apud Hesiodum Theogon. 30. legimus — δαφνης εριθηλεος οζον ΔΡΕ-

simus D. R., sic emendat R. P. Adverss. p. 47.; "Εξω, μακράν, παρ' αὐτόν, ὑπὲρ αὐτόν, κάτω, Ἄνω βραχίαιαν ἀπόδοσιν καταστρέφει. In Lycurgi fragmento a Rutilio Latinum facto, et a doc-

tissimo *Burgessio* tentato pro *remisse paratis, remissi esse paratis*, in margine exemplaris sui reliquit *Toupius*.

45. Pyth. i, 10=6.

ΨΑΣΘΑΙ θηήτων — Itaque utraque re conjurante SECT. II:
omnino rescribendum est ΑΠΟΔΡΕΨΑΣΘ⁴⁶ εβελον.
Atque ita quidem legisse videtur Scholiastes qui in
loci expositione ista habet: της γαρ εντιμου αυτης
νεοτητος καρπον ΔΡΕΨΑΣΘΑΙ εβουλοντο.

Nemeon. I. 11. Αρχαι δε βεβληνται θεων

Κεινον συν ανδρος δαιμονιας αρεταις]

Multum hic sudarunt interpretes frustra que laborarunt. Neque enim sententiam nisi ineptam extundere valuerunt. Constructionem ita ordinat Scho-

46. ἀποδρέψαι citavit Valck. ad Röver. lxxvi. Nem. II, 13. Θαυμά μὲν Ἰσθμιάδων δρέπασθαι Κάλλιστον ἄωτον Apud Athen. XIII, 574. Α. ἀπὸ καρπὸν δρέπασθαι. Æschyl. Septheb. 718. 'ΑΛΛ' αὐτάδελεφον αἶμα δρέψασθαι θέλεις; conf. Suppl. 658—Theocr. Id. xviii, 40. στεφάνως δρεψέμεναι ἀδὸ πνέοντας Demosth. Olynth. I. p. 10, 6. τὴν ἀπουσίαν τὴν ἡμετέραν δρέψηται. Inscriptio apud Pausan. Bœot. IX, xv. Ἡμετέρας βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν. Æschyl. P. V. 849. ὅς καρπώσεται Ὅσην πλατύρονα Νέλος ἀρδύει χθόνα. Ag. 511. αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἁμαρτίαν. Conf. Demosth. ad Leptin. § 66. 128. 138. Xenoph. Mem. I, I, 8. οὔτε γὰρ τῷ καλῶς ἀγρὸν φντευσάμεν ἄηλον ὅστις καρπώσεται. Cic. Cato vii. *Scrit arbores quæ alteri sæculo prosint, ut ait Statius noster in Synephebis.* Virg. Bœc. I, 71. *En, quis consecutus agros? Shall we sow for strangers?* indignabundus quærit Nomadum quispiam apud Buckhardt. in Itineribus oppido quam jucundis p. 299. Aristoph. Plut. 515. καρπὸν Διούσι θερίσασθαι. Schol. τὸ ἔπος τοῦτο τῆς μέσης κωμῆδας δζει. Pers. 953. νυχίαν πλάκα κερσάμενος Choëph.

187. 'ΑΛΛ' οὐδὲ μὲν νιν ἡ κτανούσ' ἐκείρατο.—Nossis apud Br. An. Gr. I, 196. φλνάκων Ἐκ τραγικῶν ἴδιον εἰσπὸν ἐδρεψάμεθα. Hippocrat. de Flat. T. I. p. 295. ὁ μὲν γὰρ ἱητρὸς, ὁρῆει τὰ δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδῶνα, καὶ ἐπ' ἀλοτρίησιν ξυμφορῆσιν ἰδίας καρποῦται λύπας. Conf. Dem. Ol. I. p. 4. F. et p. 5. B. Philo Judæus de Caino I, 153. ed. Mangey. a Kustero de verb. med. p. 121. laudatus; Ὡσπερ τὸ κείρεσθαι διττόν· τὸ μὲν ὡς ἀντιπεπονθός, κατ' ἀντέρεισιν τὸ δὲ ὡς ὑπέικον, καθ' ὑπόπτωσιν· πρόβατον μὲν γὰρ, οὐδὲν ἐνεργοῦν ἐξ αὐτοῦ, πάσχον δὲ μόνον ὑφ' ἑτέρου, κείρεται ὁ δ' ἄνθρωπος συνδρῶν, καὶ σχηματίζων, καὶ ἐπιτήδειον παρέχων ἑαυτὸν, ἀνακίρνας τῷ πάσχειν τὸ ποιεῖν. Origines contra Celsum p. 315. Ἐπειδὴ τὸ κείρεσθαι ὡσπερὶ τῶν καλουμένων ἀντιπεπονθῶν ἐστίν, ἀνάλογον τῷ κείρεσθαι ἄνθρωπον, ἐνεργοῦντα τὸ παρέχειν ἑαυτὸν τῷ κείροντι. E pura pagina exemplaris olim Benteleiani. Sic Herc. Fur. 1393. εἰς Ἀθήνας κέρψομαι Θηβῶν ἀπο. *mittam percipiam*; i. e. *verpam*. In vulgata Theogonies lectione nihil est quod Jortinum et Wolfium, viros Græce doctissimos, offendere debeat.

SECT. II. **liastes:** αἱ γὰρ ἀρχαὶ ταῖς δαιμονίαις καὶ θείαις ἀρεταῖς ἐκείνου τοῦ ἀνδρός ἐκ θεῶν βεβλήνται. Quo pacto θεῶν βεβλήνται æquipollet τῷ ἐκ θεῶν βεβλήνται. Deinde redundat vocula συν. Utrumque contra Græci sermonis indolem. Aretius istum in modum: ἀρχαὶ [ἀγωνισμάτων] βεβλήνται δαιμονίαις ἀρεταῖς θεῶν συν κείνου ἀνδρός. Hæc vero quotusquisque, obsecro, vel intelligit? Unius non jam literæ sed lineolæ additamentum quas turbas dedit! Eam tu vicissim deme, ac lege θεῶν sive uti hodie moris est scribere θεῶ⁴⁷, ut
 57 constructio sit ἀρχαὶ δὲ * συν θεῶν βεβλήνται δαιμονίαις κείνου ἀνδρός ἀρεταῖς. Συν θεῶν deo favente: Sic Nemeon. VIII. 28.

ΣΥΝ ΘΕΩΙ γὰρ τοὶ φυτευθεὶς
 Ὀλβος ἀνθρωποῖσι παρμονώτερος.

Isth. IV. 6. Αἰσι Κλεωννυμίδαι θαλλόντες αἰεὶ
 ΣΥΝ ΘΕΩΙ, θνατὸν διερχόν-
 ται τὸ βίου τέλος.

Similiter apud Homerum συν δαιμονι legimus ΙΑ. [Ο, 403.]

Τις οἶδ' εἰ κεν οἱ ΣΥΝ ΔΑΙΜΟΝΙ θυμὸν ὀρίνω
 Παρίπων; —

Nec vero cuiquam displicere debet ista voculæ συν utcunque insolens collocatio, quippe quam ni ad θεῶν referendam accipias nulla exoritura est sententia, ac proinde nullus est ambiguitati locus. Alioqui versus initium transpositis duabus vocibus constitui posset, Συν κείνου ἀνδρός. Quo pacto haberetur θεῶν συν pro συν θεῶν: cujusmodi exempla passim extant. Sed Pindari opinor auribus alterum illud magis placuit.

47. Conf. Heindorf. ad Plat. Theæt. p. 311. "Horribilis et inaudita ordinis convulsio." Reiskius. Mallet conjecturam feliciter audacem dixisset. Si Pindaro in altos nubium tractus cum impetu raptο confragosas senten-

tias denegares, Sophoclis saltim tortuosum dicendi genus enodare non destitisses; El. 725. πᾶλοι βίᾳ φοροῦσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς Τελοῦντες ἔκτον ἰβδόμον τ' ἤδη ἔρομον. — Infra Τίς Φοῖδ' Homero restituit R. D. Vide ad sect. IV.

Eadem itidem emendatione restituenda venit germana alterius loci forma. SECT.
II.

Pyth. iv. 461. — Ενθεν δ υμμι Λατοιδας επορευεν Λιβυας πεδιον
Συν θεων τιμαις οφελ-
λειν⁴⁸, αστυ χρυσοθρονον
Διανεμεινθειον Κυρανας]

* Quem sic interpretantur H. Stephanus, Benedictus, 58
aliique: *Inde vobis Latoides dedit Libyæ campum cum deorum honoribus augere, urbem divinam aureo-throno-insidentis Cyrenes gubernare. Et recte quidem, quod ad veram verborum notionem. Atqui scire impense velim quid sit Libyæ campum augere. Arctos credo continentis limites latius extendere. Videtur quidem hoc editoribus Oxonn. uti oportuit displicuisse. Atque ii proinde pro augere vagæ notionis verbum excolere eo opinor consilio adhibere, ut alio sensu ad Libyæ campum, alio ad deorum honores referretur. Verum in eo minus feliciter rem ministrarunt, quod verbum Græcum οφελλειν diversorum itidem sensuum non sit capax, sed augere, vel quod tantundem sit, unice denotet⁴⁹. Tu vero iterum pro ΘΕΩΝ lege ΘΕΩΙ, ac mecum interpretare: Libyæ campum, deo [etiam κατ εξοχην, h. e. deorum summo] favente, honoribus augere. Ecce autem simillimam apud Homerum locutionem:*

IA. A. 509. — — οφρ αν Αχαιοι
Υιον εμον τισωσιν, ΟΦΕΛΛΩΣΙΝ τε ε TIMHI⁵⁰.

Similiter etiam Latini dicebant *honore aliquem au-*

48. τὸ ομῖττunt Par. C. Med. A. B. Ald.; agnoscunt Rom. et Schol. ἄστυ τε Guelph. Boeckhiius.

49. Vide T. H. ad Callim. fr. cxxvi. et Valck. ad Callimachea p. 14. καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ κέχρηται τῷ ὀφέλλειν. ἔστι δὲ τοῦτο

τοῦ αὐξῖν καὶ ποιεῖν ἐπωνυμία. Plato Cratyl. i, 417. C.

μη
50. οἱ τῖμην (sic) MS. C.C.C. Cant. H. St. in Thes. Gr. v. Τίω. ut II. Θ, 225. ἔσχατοι νῆας ἔισας, Ed. Pr. ἔσχατα idem MS. Vid. R. P. ad Med. 44. et conf. ad Ph. 1356. Med. 675.

SECT. *gere*, uti ex Stephani thesauro liquet. Nec v̄ro
 III h̄ac emendatio sola rationis vi, sed Scholiast̄ae etiam
 59 auctoritate nititur: *Εντευθεν δε, φησιν, εκ της *Θηρας
 τῷ σῷ γενει, Αρκεσιλα, ὁ Ἀπολλων χρησμοῖς και μαντικαῖς
 δεδωκε συν ΘΕΩΙ, το της Λιβνης πεδιον τιμαῖς αυξαι το
 θειον πολισμα, και διοικειν, της τιμιον εχουσης θρονον Κυρη-
 νης.* Hunc utique in modum Scholiast̄ae verba a
 viris eruditis ordinantur ac distinguuntur. Ex quibus
 tamen ita ordinatis frustra plane erit qui sententiam
 vel commodam vel ullam elicere sataget. Tu vero
 tandem vocolam και ad pristinam sedem revoces,
 locum autem sic distinguas velim: *το της Λιβνης
 πεδιον τιμαῖς αυξειν, και το θειον πολισμα διοικειν της τιμιον
 εχουσης θρονον Κυρηνης.* C̄eterum si cui forte displiceat,
 quod et non immerito fieri possit, *ασυνδετος ista
 oratio—πεδιον τιμαῖς οφελλειν, αστυ διανειμειν—ei pro
 αστυ non incommode legere licebit καστυ, h. e. και
 αστυ.* Nam similis apud Pindarum crasis Olymp.
 III. ult. in *κασοφοις* conspicitur.

Nem. v. 17. *Ταν ποτ ευανδρον τε και ναυ-
 σι κλυταν⁵¹ θεσσαντο ———]*

Pro voce nihili *θεσσαντο* reponendum est *ισσαντο*;
 auctore ipso Pindaro Pyth. IV. 363.

———— Ποσειδαωνος ΕΣ-
 ΣΑΝΤ *ειναλιου τρεμος.*

Utrobique certe scribere oportet vel *ισσαντο* vel cum
 Atheniensibus *εισαντο*. Corrige obiter Euripidem
 Hippol. 31.

60 * ——— ναον Κυπριδος ΕΓΚΑΘΕΙΣΑΤΟ⁵².

51. *ναυσικλυταν* optime *Βοεκ-
 hius*: hoc compositum ejusdem
 est generis cujus Pyth. 140.
ναυσιστονον υβριν ιδων. 64. *ναυ-
 σιφορητοις ε ανδρασι.* *Æschyl.*
Septheb. 864. *νεκυοστολον θεω-
 ριδα*, quam palmariam emenda-
 tionem *Bulleto* debemus. *Eur.*
Ph. 1727. *ναυσιπομπον αφραν.*

Iph. A. 172. *πλατας ναυσιπορους.*
Aristoph. Eccles. 426. *ινα τουτ
 απελευσαν Ναυσικυδους ταγαθον.*
conf. Xen. Mem. 1, vii, 6. *ναυσι-
 κλυτος decies in Odyssea.*

52. Non dubitat *Valckenarius*
 quin dederit Euripides *ναφ Κ. ε.*,
εγκαθεισαστο quoque a quatuor
 codicibus oblatum accepit Mus-

Ubi vulgo itidem habetur vox nihili *εγκαθισατο*. SECT. II
 Sed Hesychium nimirum laudant editores Oxonn. II
Θεσσαυτο] *εκαθισαν*, uti et Pind. Lex. "pro *εθηκαντο*
 vel *εθεντο*. a *θεω*, *θεσω* et *θεσσω*, *εθεσσαμην*." Lexici
 Pindarici ineptias nihil moror. Hesychium quod
 attinet, monere libet elementum Θ verbi initio non
 hic solum perperam præfici, sed alibi etiam ubi sic
 scriptum legimus: *Θεασατο*] *Ενεδυσατο*. Pro *Θεασατο*,
 quod non nisi a *θεασμαι* vel tyronibus familiari pro-
 fluere potest, reponendum est *εσσατο*, vel quod apud
 Homerum non semel legitur, *εσσατο*, a verbo *εννυμι*
 formatum, ac proinde *τω ενεδυσατο* notione *ισοδυνα-*
*ρον*⁵³. Quinetiam pro *Θεσσαυτο* apud Hesychium
 concipi oportere *ισσαντο* vel certe *εσσαυτο* sive
ισσαντο argumentorum mille instar erit alterum istud
 interpretamentum *ενεδυσαντο*. Nempe apud eundem
 Hesychium leguntur *Εσσαμενος*. *ενδυσαμενος*. *Εσσασ-*
θαι. *πριβαλισθαι*. *Εσσειν*. *ενεδυσειν*. *Εσσο*. *ενεδυσο*. leg.
 cum Cl. Bentleio ad Callim. [h. in Cer. 48.] *ενεδυσω*:
 qui etiam monuit *ενεδυσαντο*, uti et alterum *εκαθισαν*,
 apud Hesychium interpretamentum esse verbi non
 jam *θεσσαυτο* sed *ισσαντο*. Est autem *ισσαντο* in ser-
 mone Homericō *ισσαντο* idem quod *εσσαυτο* dempto
 duntaxat augmento. Cæterum ista *εννυμι*, *εσσατο*,
ισσαντο enuncianda sunt *ωεννυμι*, *εωεσσατο*, *ωεσσαυτο*.

gravius; (*εγκαθισατο* cum gl. *ε-*
τις in MS. apud Longmann, a me
 obiter inspecto 17 Jan. 1820.)
καθισατο mox timide proposuit,
 quam perite defendit Vir doctis-
 simus, J. H. Monk. "Εστι δέ
τις Νίμεις, μεγάλη θεός, ἡ τὰδε
πάντα Πρὸς μακάρων ἔλαχεν
βωμόν δὲ οἱ εἶσατο πρῶτος
Ἄδρηστος, ποταμοῖο παρὰ βῶον
Μοήποιο, "Ἐνθα τετίμηται τε καὶ
Ἄδρηστέα καλεῖται. Aristoph.
 Danaïsin Fr. xii. *Μαρτύρομαι*
εἰ Ζηνὸς Ἐρεϊῖου χύτρας, Παρ'
οἷς ἡ βωμὸς οὗτος ἰδρῶνθη ποτὶ.—
 Antimachus in Lex. Sangerm. v.
Ἄδράστια p. 342., et Strab.

xiii. p. 348. Oxon. Apud Ho-
 merum identidem occurrit activa
 forma; apud Tragicos parcius:
 CEd. Col. 713. *ὦ παῖ Κρόνου*,
σὺ γάρ νιν εἰς Τόδ' εἶσας αὐχημ'
ἄναξ Ποσειδάν.

53. "θεάσατο, ἐνεδύσατο. Ex
 ipsa literarum serie constat, le-
 gendum *θέσατο*. Id vero deprava-
 tum est similiter, pro "Εσατο."
 R. B. ad Callim. h. in Cer. 48.
 conf. T. H. ad Hesych. v. "Ἐπιέ-
 σασθαι γῆν ["literarum series,
 non raro sinceræ lectionis, fre-
 quenter etiam errorum Hesychii
 fidelis idem." Valck. ad Röver.
 xxxi, ii.]

SECT. II. Nunc *vides quo tandem recidat portentum istud in Homeri editt. conspiciendum εἴσσαντο. Locus denique quem sic cum editt. repræsentat Cl. Bentleius [II. Ξ, 383.],

61

Αὐταρ ἐπεὶ ῥ' εἴσαντο —

concupiendus est vel, Αὐταρ ἐπεὶ ῥ' εἴσσαντο — vel eliminata vocula ῥα, Αὐταρ ἐπεὶ ἠέσσαντο —⁵⁴

Isthm. II. 32. Ταν Νικομαχος κατα καιρον
Νωμε⁵⁵ πασαις ἀνιαις.]

“Νωμα editt. quædam. Νωμα ed. Steph. *Regebat.*

“Nos cum Schmidio legimus Νωμε pro νενωμε Præt.

“Med. χεῖρα omnibus habenis distribuit, i. e. seorsum

“[seorsim Ox.] et distincte applicuit, et quidem tem-

“pestive, nunc has nunc illas tractando” editt.

Oxon. At enim istud quod commentus est Schmi-

dus νενωμε, nedum νωμε, neque usquam extat nec

ulla analogia formari potest. Hoc primum. Deinde

ut νενωμε fuerit præt. quod vocant medium, at sensu

tamen activo perperam adhibetur. Tertio, ut sensu

activo legitime adhiberi possit, ne ipsum quidem

tempus recte se habet. Tempus utique non jam

revera præteritum est, sed præsens perfectum. valet

autem unice ipsum νενωμηκε *he has distributed* id

quod tamen huic orationi parum convenit. oportet

vero αοριστως *he distributed*. Hoc autem præfinito

62

denotat, quod et nullus dubito quin a *Pindari manu fuerit, Νειμε⁵⁶, aor. I. a νεμω formatus. IA. III. 274.

54. II. Γ, 57. λαινον Φίσοο
χιτώνα.

55. νωμᾶ πάσαις Med. A. B.
Ms. Vat. Ald. Rom. νῶμα πάσαις
Par. C.

56. “Certa emendantio est νεῖμ’
ἀπάσαις ἀνιας” Hermann. Æsch.
P.V. 294. Soph. CEd. Col. 1396.
Aj. 28. 1371. Ph. 393. Eur.
Ph. 558. 1109. Hanc emenda-
tionem suspectam habeo propter
Soph. Ant. 138. εἶχε δ’ ἄλλα τὰ

μὲν ἄλλα, τὰ δ’ ἐπ’ ἄλλοις ἐπε-
νώμα στυφελίζων Μέγας Ἄρης
δειξιόσειρος. CEd. Tyr. 467. ὦρα
νιν ἀελλάδων ἵππων Σθεναρώτε-
ρον φυγᾶ πόδα νωμᾶν. Fr. xxiii,
11. Νωμᾶ δ’ ἐν οἰωνοῖσι τούκτινης
περὸν, Æschyl. Agam. 783.
Πᾶν δ’ ἐπὶ τέρμα νωμᾶ. Hinc de
formis quæ animum varie sub-
eunt, aut eum divorce trahunt;
Sept. 25. ἐν ὧσι ΝΩΜΩΝ καὶ
φρεσίν. Plato Cratyl. I, 411. D.

Κηρυκες Τρωῶν καὶ Ἀχαιῶν NEIMAN ἀριστοῖς. SECT.
 IX. 216. Πατροκλὸς μὲν σιτὸν ἔλων ἐπέNEIME τραπέζῃ II:
 Καλοῖς ἐν κἀνοισιν* ἀταρ κρεα NEIMEN Ἀχιλλεύς.

Proximum, quod in Pindaro strictim hic percur-
 rendum instituimus, circa pedum *ισοχροῖαν* sive *ισο-*
δυναμῖαν, quam commenti sunt editores Oxonienses,
 versabitur. Ac videntur quidem viri eruditi tota via
 errasse, qui pedes in universum *ισοχρονους* sive *ισο-*
δυναμους statuerint, quorum tota quantitas sit æqualis.
 Contra enim mihi persuasum est illos duntaxat
 pedes a veteribus tanquam *ισοχρονους* haberi solitos,
 qui in singulis itidem partes temporibus æquales
 secari possent, ita scilicet ut singulis longis vel sin-
 gulæ itidem longæ, vel certe binæ breves responde-
 rent. En tibi pedum exempla cum *ισοχρονων* tum
ανισοχρονων :

A	B	C
Iambus ∪ -	Trochæus - ∪	Spondeus - -
Tribrachys ∪ ∪	Tribrachys ∪ ∪	Dactylus - ∪
		Anapæstus ∪ -
D	E	
Trochæus - ∪	Spondeus - -	
Iambus ∪ -	Amphibrachys { ∪ ∪	
	∪ -	

* Habes utique linearum secantium A, B, et C utravis 63
 ex parte tempora non nisi æqualia, reliquarum vero
 D et E non nisi inæqualia. Percipis jam rationem
 decantati illius, O τροχαιος αντιπαθει τῷ iamβῷ †, sive
 ob quam in versu trochaico iambus, in iambico
 vicissim trochæus nusquam locum habeat. Quæ

τὸ γὰρ νωμῶν καὶ τὸ σκοπεῖν, ταν-
 τόν. Pyth. iv, 31. 'Ἀνία τ' ἀντ'
 ἔρετμῶν Δίφρους τε νωμύοισιν
 ἀελλόποδας. Isthm. i, 19. 'Ἀνία
 τ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντι.
 Nunc Hermannii emendationem
 lectoribus probandam magnopere

censeo; Ar. Plut. 510. Εἰ γὰρ
 ὁ Πλούτος βλέψει πάλιν διανεί-
 μειέν τ' ἴσον αὐτόν. Conf. Plato
 de Legg. iii, 697. A. Xen. Anab.
 vi, p. 486. Mem. iv, vii, 2.

† Schol. ad Hephæst. p. 45 =
 76. Gaisford.

SECT. II. quidem, utcumque simplex sit, criticos tamen omnes videtur fefellisse. Hinc etiam ratio elucescit, cur amphibrachyn spondeo, adeoque dactylo et anapæsto, pariter ἀντιπαθεῖν videre sit; sive cur pes iste in versu neque anapæstico, neque trochaico, nec denique iambico conspiciatur. Cujus tamen rei non solum rationem a nemine occupatam, sed et ne ipsam quidem rem observatam memini. Est utique luce clarius, si totam pedum quantitatem spectes, trochæo iambum, spondeo adeoque dactylo etiam atque anapæsto amphibrachyn esse ἰσοδύναμον.

Observatæ τῆς inter iambum et trochæum ἀντιπαθείας rationem tentavisse quidem sed parum assecutum esse video, multum licet in re metrica, Joannem King, dramatum aliquot Euripideorum editorem. “Quæri (inquit) forsitan potest, cum in temporum paritate tanti sint poetæ, cur trochæus iambo temporibus par ex carmine iambico nihilo minus perpetuo excludatur. Id autem fieri videtur 64 “duabus de causis. Primo ipsa syllabarum *dispositio et rei musicæ necessitas repugnat.”—Profecto si hic substitisset vir eruditus, haud scio annon videri posset id ipsum voluisse quod nos jam monuimus. Verum hactenus felicia parum feliciter pergit explicare. “Iambus initio celer in ultimo subsistit; trochæus e contra primo stat, mox impetu fertur: hic instar rotæ volubilior, ille tardior firmiorque: hic ab alto descendit, ille ex humili insurgit: in omnibus denique sunt dissimillimi; adeo ut facete Hephæston, Τροχαιος ἀντιπαθεῖ τῷ iamβῷ. Secundo versum sibi proprium constituit iambus, versum sibi proprium constituit etiam trochæus; et ambo diversis licet in locis eisdem adsciscunt pedes: jam vero si versus iambicus trochæos recepisset; si trochaicus iambos: quæ alter ab altero dignosci potuisset? Nonne tanta confusio facta esset, quanta fieri potest maxima?” Hæc ille. Juxta eam quam primo instituit vir eruditus rationem, facile constabit dactylo non minus anapæstum, quam tro-

chæo iambum ἀντιπαθεῖν oportuisse. Quid enim? SECT.
II.
Anapæstus initio celer in ultimo subsistit; dactylus
contra primo stat, mox impetu fertur: hic instar
rotæ volubilior; ille tardior firmiorque: hic ex alto
descendit, ille ex humili insurgit. Quæ tamen om-
nia non satis fuisse cur dactylo anapæstus ἀντιπαθοί,
exinde liquido *constat, quod versus anapæsticus 65
dactylum non minus quam spondeum commodus ac
patiens receperit †. Quæ secundo a viro erudito
allata sunt naturalem inter iambum et trochæum
ἀντιπαθειαν nihilo magis attingunt, quam fabula, quod
aiunt, de Remo et Romulo. Nec vero si vel per se
spectetur, recte se habet viri eruditi argumentatio.
Facile enim ab invicem dignosci potuissent versus
iambicus et trochaicus, si vel hic iambo, vel ille
trochæos exclusisset. Utrumque vero ad commo-
dum satis discrimen neutiquam fuit necessarium.
Eccui enim, obsecro, non in proclivi est inter ver-
sum dactylicum, cujusmodi est heroicus, et anapæs-
ticum dignoscere? Atqui versus anapæsticus dac-
tylum neutiquam excludit.

Terentianum p. 84. [= 2213—2218.] ex emen-
datione nostra [p. 21. = 47, 48.] sic disputantem
reperimus:

70

*Quid? non trochæus temporum est æque trium?
Est: sed trochæo longa prior est syllaba,
Brevis autem iambo; longa post: cui non potest
Longam trochæus subdere et brevem suas,
Brevi sequente; quia fit hoc ionicum.
En cur iambo non trochæus serviat.*

Esto vero ionicum: quid tum postea? Si in versu
anapæstico vel spondeo vel anapæsto dactylum sub-
jungas, ionicum itidem ἀπο μείζονος; si dactylo *spon- 66
deum, ionicum ἀπ' ελασσονος habebis. Idcircone vero
vel dactylus vel spondeus ex metro anapæstico erit
excludendus? Immo etiam in ipso versu iambico

† Hor. A. P. 256, 7.

SECT. II. legitime venit utriusque generis ionicus. Alterum utique videre est, quoties vel iambum dactylus, vel spondeum tibrachys; alterum quoties tibrachyn (ut alios casus omittam) spondeus excipiat.

Δουλον γενεσθαι παρ᾽ ἄφρονουντος δεσποτου⁵⁷.

Κρατειν ὁ δαιμων ἀλλὰ τὸν εἰωνημενον⁵⁷.

Κρατειν ὁ δαιμων ἀλλὰ τὸν εἰωνῆμενον.

Et jam quidem nobis videmur editorum Oxoniensium *ισοχρονα*, quam tamen ii rem unicum fere agunt, nervos penitus omnes incidisse.

Coronidis loco ultimæ Olympionicῶν Oedes, quæ ἀμετρος a multis jam sæculis circumfertur, rationem metricam instaurare aggrediar.

1. — — — — —	2. — — — — —	3. — — — — —	4. — — — — —	5. — — — — —	6. — — — — —	7. — — — — —	8. — — — — —	9. — — — — —	10. — — — — —	11. — — — — —	12. — — — — —	13. — — — — —	14. — — — — —	15. — — — — —	16. — — — — —	17. — — — — —	18. — — — — —
--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	---------------	---------------	---------------	---------------	---------------	---------------	---------------	---------------	---------------

67

*ΣΤΡΟΦΗ.

1. Καφησιων ὕδατων λαχοισαι,
2. Αἰτε ναιετε καλλιπωλον ἔδραν,
3. Ω λιπαρας αοιδμοι βασιλειαι
4. Χαριτες Ορχομενον,
5. Παλαιγονων Μινυαν επισκοποι, 5
6. Κλυτ, επει ευχομαι
7. Σὺν ὕμιν γαρ, θεαι, τα τε τερπινα τα τε

57. Plut. 2. 7.

1. Καφισίων MSS. Bodl. Hermann. p. 406. Boeckhiius. Καφισίων quoque hoc loco, et Pyth. XII, 47. Καφισίδος correxit Bentleius in margine exemplaris a me inspecti. Καφησιων MS. Ciz. λα-

χοισαν Vat. secundum Bekker. quam prætulit Boeckhiius. λαχοισαι MS. apud Hermann.

2. καλλιβωλον MS. Bodl. γ. 7. σὺν γὰρ ὕμιν edd. γὰρ abest a Leid. A. agnoscit tamen ejusdem glossa interlinearis δι-

8. Γλυκεα παντα βροτοις γινεται'
 9. Ει σοφος, ει καλος, ει τις αγλαος
 10. Αηρ' ουτε γαρ χαριτων
 11. Σεμναν ατερ θεοι
 12. Κοιρανεοντι χορους,
 13. Ουτε δαιτας, αλλα παντων
 14. Ταμιαι εργων εν ουρανω,
 15. Χρυστοξον θεμεναι καλους 15
 16. Παρ Πυθιον Απολλωνα θρονους,
 17. Αεναον σεβοντι πατρος
 18. Ολυμπιοιο τιμαν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

1. Ω ποτινι Αγλαία, φιλησι-
 2. μολπε τ Ευφροσυνα, θεων κρατιστου 20
 3. Παιδες, επακοοι γενεσθε' Θαλια τ
 4. Ερασιμολπε, ιδοι-
 5. σα τουδε κωμον επ ευμενει τυχα
 6. Κουφα βιβωντα, Λυ-
 7. διω γαρ τ εν τροπη Ασωπιχον, εν 25
 8. *Τε μελεταισιν αειδων μολον'
 9. Ουνεκ Ολυμπιονικος ἂ Μινυ-
 10. εια σεν ἑκατι' μελαν-
 11. τειχεια νυν ες δομον
 12. Φερσεφονας ιθι, ἂ 30

68

ἡμῶν γὰρ γίνεται τὰ γλυκεία. τὰ
 τερπνὰ τε καὶ Vat. τὰ τε τερπνὰ
 καὶ Hermann. apud Boeckhium.

9. ἢ τις ἀγλαὰ Bodl. C.

10. χαρίταν Bodl. C. χαρίτων
 "uterque codex" Hermann. θεοὶ
 σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ—vel θ. τι
 σ. χ. Boeckhiius.

16. τὸν Πύθιον Mingarellus.

19. ὦ πότνι' Vat.

21. ἐπάκοος γένει Hermann.
 p. 261. quam inseruit Boeckhiius.
 Θαλία τε | Ερασίμολπε MSS.
 Bodl. Vat. n. 40. Sæc. xi. Pap.
 et Hermann.

24, 5. Λύδη Hermann. Λυδίω
 "uterque Codex:" posthac Λυδίω

δ' H. in litteris ad Boeckhium.
 γὰρ Ἄσ. MS. Bodl. Herm.

26. τε αειδων Vat. n. 40. τ'
 αειδων Vat. alt. μελέταισιν τ' αεί-
 δων sive μελέταις ἐν τ' αείδων
 Boeckhiius. ἕμολον Vatic. Gott.
 Par. A. Aug. B. Mosc. A. Ciz.
 Bodl. MS. Lips. Guelph. Leid.
 A. B. Cygn. Ald. Μινύεια edd.
 Μινύεια Boeckhiius.

28, 9. μ. νῦν δόμον MSS.
 Bodl. Herm. νῦν e Leid. B. casu
 non consilio excidit.

30. ἐλθὲ Pal. C. Gott. Mosc.
 A. Par. A. Ciz. Lips. ἐλθ' Vat.
 ἐλθὲ ἢ Ἄχῳ Aug. B.

- SECT. 13. χοι πατρι κλυταν φεροισ αγ-
 II. 14. γελιαν, Κλεοδαμον οφρ, ιδοισ
 15. Υιον επιης, οτι οι νεαν,
 16. Κολποισι παρ ευδοξιο Πισας,
 17. Εσσεφανωσε κυδιμων α- 35
 18. εθλων πτεροισι χαιταν.

Hæc quicunque cum vulgata lectione contulerit, adeoque quam leviter hic ab ea discessum sit, accurate perspexerit; nullus, opinor, dubitabit, quin hæc etiam Oede non secus atque cæteræ a Poetæ manu, si non eo ipso, quo nos refinximus, at aliquo certe modo *εμμετρος* prodierit.

32. Κλεύδαμον *Boeckhius*, cui libenter assentior; hujus formæ tanquam firmamenta conjuncte promittit *Ἀριστοφάνειος* Nem. III, 39 = 19. *Δεινομένους* Pyth. I, 112 = , 154 = , Ἡρακλῆς Pyth. x, 4 = 3. *Πολυδέκεις* Isthm. v, 42, 3 = IV, 37. *Κλευδικη* Pindari mater; *Κλεύβοτος*· *Κλένυκος*· *Θευγενίς*· *Θευδοσία*· *Θεύδοτος*· *Θεύδωρος* [Θευδᾶς in Act. DD. Apost. v, 36.] *Θευξένια*· *Θεύπομος*· *Θευχαριλας*. e. VV. DD. ad Hesych. *Κοῦν*. ad Greg. p. 76., et *Valck.* ad Theocr. Id. II, 70. *Wolf.* ad Leptin. p. 255. *Boeckhius*. His adde, *νευμηνία* e Monum. Teio VI. Origen. de Orat. p. 162 = 250. οὗ ἡ νεομηνία ἡμέρα σαλπίγγων ἐστὶ, — lege τῇ νεομηνία *BENTLEIUS*. *D. R.* apud Heusinger. ad Theod. Mall. p. 2., "A Doribus hæc ratio venit in consuetudinem Latinorum, poetarum imprimis, apud quos occurrunt *Theudotus*, *Theudosius*,

Theudulus, ut in Anthol. Lat. II. 117. p. 249. ubi vide Editorem." Crasis Attica erat, "Θουγενίδης Θουκλῆς, Θουκνίδης, Θουφάνης, Θούφραστος. Θουκρίτου nomen habet Lucian. Dial. Mort. VI. restituendum apud Chishull. p. 90." *R. P.* ad Or. 393. ed. alt. Aristoph. Equit. 1265. *Θούμαντιν*· vide Schol. ad Av. 1406. et *Hermippum* apud Athen. XII, 551. A. conf. *Elms.* ad Med. 1129. et P. P. D. Addend. ad Plut. p. (126), Jo. Grammat. f. 243. b. *Κρήτες τὸ Θουκνίδης*· *Θουκρίτος*· *Θεύφραστος ἀντὶ τοῦ Θουκνίδης*· *Θεοκρίτος*· *Θεύφραστος*. ὄφρ' ἰδοῖς Bodl. β. γ. et omnes codices apud *Boeckhium*; vide *R. D.* infra p. 148.

33. *νέον* MS. Bodl. C. et a m. pr. Guelph. *νέαν* plurimi MSS. *Boeckhius*. Vide infra p. 148.

34. *κόλποισι* Codd. Lips. et Leid. B. *κόλποισιν* Leid. A. *εὐδόξον* Boeck., *Πίσσας* Bodl. C.

Vera sermonis Græci enunciatio. Futurorum Atticorum ab Ionicis variantium analogia et consilium. Diversus Modorum subiectivi et optativi usus. Errores a nupero Callimachi editore¹ in syllabica quarundam vocum quantitate admissi. Emendationes in Callimachum.

ARGUMENTUM, in quo illustrando sumus versaturū, a SECT. III. viro erudito jam antea tractatum videmus, qui novissimam Callimachi editionem procuravit. Is utique, viri cum nobilitate tum eruditione præstantis hortatu², de Græcæ linguæ pronuntiatione, secundumne quantitatem syllabicam an accentuum rationem melius procedat, disserendum quidem in se recepit; sed re tamen vera non tam disseruit, quam declamavit³. Nec vero in hac Sparta adornanda vir eruditus usque adeo felicem operam collocavit, quin nobis etiam nonnulla, atque ea fortassis præcipua, reliquerit occupanda. Quo alacrius autem symbolam qualemcunque nostram conferamus, facit cum summi illius Nobilitatis Anglicanæ decoris, quæ apud nos eadem hodie est quæ et heri fuit, apud alios * utcun- 70 que jam minor auctoritas; tum etiam quod diu lateque grassata accentuum barbaries e ludo quodam celeberrimo, Etonensem⁴ dico, jam olim exulaverit.

1. *Thoma Bentleio* Præstantissimi BENTLEII fratris filio; "*Callimachi hymni et epigrammata*: Sc. 8°. Londini. 1741."

2. PÆF. ad Callim. P. vi.

3. Cicero.....

4. Quid huic ludo cultissimo humanissimoque jamdudum acciderit, plane nescio: sed nuper exstitit suus *Fosterus*, qui non intermortuam apud Etonenses accentuum scientiam ostendit; et

SECT. III. Dionysium Halicarnassensem in tractatu accuratissimo περι της των ονοματων συνθεσεως⁵ instituto videre est istud ex Thucydide describentem: Οι μεν πολλοι των ενθαδε ηδη ειρηκοτων επαινουσι τον προσθεντα τη νομω τον λογον τονδε, ως καλον επι τοις εκ των πολεμων θαπτομενοις αγορευεσθαι αυτον. Deinde autem loci descripti membra ad syllabicam quantitatem singula exigit, docetque magnificam orationis structuram ex pedum ratione ac valore potissimum pendere. Pari modo alterum ex Platone locum, ac tertium ex Demosthene laudat expenditque. Hinc liquido constat ipsos Græcos sermonem non minus pedestrem quam versibus conclusum juxta syllabarum tempora pronuciare solitos. Atqui dicendumne est, o boni accentuum fautores, rectæ rationi consentaneum esse ut hodie pronuciandi regulas ab ipsis Græcis servatas non jam commodi amplectamur, sed aspernabundi conculcemus? Quidni pergatis, obsecro, atque hominem insanire statuatis, qui linguam Gallicam efferat juxta pronuciandi rationem apud ipsos Gallos obtinentem? Porro autem locis ex Thucydide, Platone, et Demosthene laudatis alium *contra

71 *πονηρου κομματος* † subjungit Dionysius ex Hegesia⁶ Sophista petitum; monetque *την των φλυαρηματων ταπεινοτητα* in eo observatam in erubescenda numerorum vilitate, si non omnino, at certe maximam partem consistere. Age igitur; syllabicas verborum quantitates, prout a Dionysio designantur, apud

hodie præstantes earum propugnatores inter suos alumnos recenset. ΤΥΚΩΗΙΤΤΥΣ "*Dawesii* sententiam amplexus esse videtur, qui non tantum accentus abjecit, sed etiam asperum spiritum, ubi in præcedente asperata consonante vis abjecti spiritus efferatur: v. c. εφ' *κατεραν*." Burgess. in Dedicat. Fasc. II. Mus. Oxon. P. xviii, *. Unversam quoque de accentibus doctrinam se non assis facere profi-

tetur *Brunchius* ad Anal. Gr. p. 13. "Arcadii hodie extat Biblioth. Regia Parisiensi περι του του των οκτω μερων του λογου, και περι ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΔΙΩΝ, scriptum, quod litem hanc fortasse dirimere poterit." *Idem* ad R. D.

5. Vol. II, p. 17, ed. Sylburg. Thucyd. II, 35.

† Aristoph. Plut. 863. 958.

6. Dion. Hal. I. c.

Thucydiden habemus, ενθᾶδε, ειρηκότων, πολέμων, θαπ- SECT.
 τομένοις, αγορευέσθαι, &c. accentuum contra ratio ven- III.
 ditat ενθᾶδε, ειρηκότων, πολέμων, θαπτομένοις, αγορευέσθαι
 &c. Apud Hegesiam⁷ syllabarum quantitas exhibet,
 πολέμων, κρατησᾶσιν, εγνωστο, συγκαμφθεις, θωρακος, και-
 ριωτάτην, πολυσαρκον: accentuum contra patroni enun-
 ciant, πολέμων, κρατησᾶσιν, εγνωστο, συγκαμφθεις, θωρα-
 κος, καιριωτάτην, πολυσαρκον. Vides hoc pacto in
 utroque scriptore numerorum naturam ac valorem
 magna ex parte inverti; χρυσεια in χαλκεια, ac vicissim
 χαλκεια in χρυσεια migrare⁸. At enim, o boni, rec-
 tamne, obsecro, rationem sapere videtur, ut usque
 adeo deprimatur accuratissimus Thucydides, usque
 adeo evehatur nugacissimus Hegesias? Quin pergas-
 tis itidem coronam capiti Virgiliano jam diu hæren-
 tem detrahare, ac Baviano imponere? Quid enim
 tantum in vos committere potuere vel Græci præ
 Latinis, vel solutæ orationis scriptores præ poetis?

*Sed miram, si diis placet, accentibus virtutem 72
 inesse comminiscuntur barbariei plusquam Scythicæ
 fautores: nempe non nisi eorum ope determinari
 posse ambigam quarundam vocum notionem; βα-
 σιλιανῶ, verbi gratia, regnum, an vero reginam

7. Vide Longin. περὶ Υψ. §. iii., *Ruhnkenii* Hist. Gr. Orat. Græc. xciii, et ad Rut. Lup. pp. 25—27. Excerpta ex Hegesia apud Dionys. Halicarn. *Συνθίσι. ὄνομα*. T. ii, pp. 33, 34. valde corrupta esse videntur. Pro *εἰσιῶν* fortasse legendum est *εἰσιώντι*.

8. H. Z. 236. Muret. Opp. i, 596, 618. Lagomars. ad Pogiani Epist. i, 234. ii, 77.

9. ΠΛΕΥ. ad Callim. P. xvii. R. D. perpugnacem in disputando adversus hodiernam accentuum rationem habemus. Si vero penitus in eam ipsam totius hujus artificii disputationem intinam venisset, et eam subtiliter perscrutatus esset, in eadem

opinionē vix permanserit vir sagacissimus. Plurimi "in Græcis reprehendunt hoc, quod accentus vocum a versuum accentibus discrepent toties: quæ res ingrata visa Latinis etiam poetis scenicis; et his quidem, in tanta metri licentia, merito: Græcis nil gratius hac numeri et vocabulorum in versibus concordia discordi." *Boeck. de metris Pind.* p. 2. Ex hoc sane effato nil confici potest. Vir optime de litteris meritis, *Henricus Gally*, qui disputationis suæ laqueis *Fosterium* irretitum tenebat et perdiu torquebat, earum notularum leges curiose magis quam prudenter pensavit. Hic in tentamine suo

SECT. necessitudinem inter quantitatem
III.

et accentus intercedentem quadam vi doctrinae tractavit, et ejus sagacitas de acuti usu præclare enituit; sed de ὀρθορονίας regulis, quæ acerrimis tantummodo studiis, maxima exercitatione cognosci et percipi possunt, altum silentium est. Hoc profecto mirum; etenim "interiora velut sacri hujus adeuntibus apparebit multa rerum subtilitas, quæ non modo acuere ingenia puerilla, sed exercere altissimam quoque eruditionem ac scientiam possit." Insunt nimirum in lingua Græca accentus adeo conglutinati et ratione quadam constricti, ut litteris nascentibus succrevisse, adultis adhæsisse videantur; et nos suo eas concesso et tradito ornato nudare, quæ tandem amentia est? In illis vero tradendis utilem, eruditam, solidam, et minime fucatam rationem desideramus. Athenienses ab ineunte ætate sic se patrio sermone dederunt, nullam ut nosse aliam linguam viderentur. Nuda vocis modulatio in dicendo etiam quidam obscurior cantus fuit; toni flexibiles, "ut chordæ sunt intentæ, quæ ad quemque tactum respondeant; acuta, gravis, cita, tarda, magna, parva:" qui tamen ab exercitatione et consuetudine omnem ad aures aptam varietatem consecuti sunt. Quid istuc tam mirum, si adolescentulis sanctis sub penetralibus enutritis *Quorum præcipue studiis pars Musica constat*, hæc dotes facile obtigerint? *Conditor Iliados et amabilis orsa Menandri* Evolvenda tibi: *tu flexu et acumine vocis Innumeros numeros*

doctis accentibus offer, *Accentusque impone legens.* Ausonius, 365.* Fortasse, affectusque impone. Virgulæ istæ scilicet ab Homero usque ad Athenæum et ultra "vocalibus scriptis non appingebantur, sed sermone prolatis necessario adhærebant." TERTWHITT. ad Aristot. Poet. XLVI. Atenim Platonem ipsum, qui in hujusmodi argumentis subinde versari solebat, hac in quæstione testem gravissimum adhibeamus: Cratyl. T. I, p. 399. Α. Β. Πολάκις ἐπιβάλλομεν γράμματα, τὰ ὃ' ἐξαιροῦμεν—καὶ τὰς ὀξύτητας μεταβάλλομεν οἷον Διὶ φίλος. Τοῦτο, ἵνα ἀντὶ ῥήματος ὄνομα ἡμῖν γένηται, τὸ τε ἕτερον αὐτὸθεν ἰῶτα ἐξείλομεν καὶ ἀντὶ ὀξείας τῆς μέσης συλλαβῆς βαρεῖαν ἐφθεγγάμεθα. Laudarem quoque Aristotelem, si in re tam manifesta alterius etiam scriptoris auctoritate uti debuissim; ipse enim de Poet. §. xxxiv. et de Rhet. III, 1. p. 178. Oxon. et alibi ὀξείαν καὶ βαρεῖαν καὶ μέσην retulit. Equidem vehementer dolemus quemque heroicis illis temporibus in enunciatione eos servasse, in scriptis autem eisdem recentioribus supplendos reliquisse. Græci enim extincta pene Athenarum eloquii et sapientiæ majestate, barbarorum in usum eas extuderunt. Quocirca illis, qui sonos ipsos, prout vel intendebantur vel remittebantur, cum lacte materno hauriebant, hæc cogitationem habebant facilem, usum necessarium: nobis vero, qui eas neque nutrice acceptas referimus, nec a populi consuetudine arripuimus, sed apicibus tantummodo ad tradendum

* Hac super re annos abhinc plus minus novendecim declamavi. *Genl. Mag. Oct. 1797.*

rectam pronuntiationem exco-
gitatis fidem inviti adhibemus,
omne hoc lubricum et perdiffi-
cile est: occurrunt multa, quæ
ex his figmentis liquido satis
percipi nunc nequeant, et quæ
sola fortassis ex continuo pro-
nunciandi auditu et usu olim
cognosci potuerint. — "*Hodie
quisquis poetæ alicujus versus
recitat, aut accentus tantum rationem
habet, aut solum quantita-
tis. Veteres, mo judice, longe
aliter, qui utriusque rationem ha-
bebant.*" J. G. Vossius de Art.
Gramm. L. II. c. X. Si quem in
optimorum Græcorum lectione
diu multumque versatum, aures-
que incorrupto illorum sermoni,
tanquam tibiis quibusdam mo-
dulate canentibus, assuefactum,
fragmenta enunciantem audiamus,
recitatio virilis et cum sua-
vitate quadam gravis haud nos
omnino fugit; vel potius gaudio
ipsos aurium meatus pertentat.
Quanto magis admiravemur, si
Periclem audissemus ipsum? Hoc
erat in perorando quod tantopere
ferebatur. Sed tenuem materiam
extendens cur in controversias
inanes abeam? Inter omnes om-
nino convenit apud Græcos ac-
centuum doctrinam ipsam vulga-
rem fuisse et in communibus in-
fixam sensibus; eandem, judicio
licet vetustatis nixam, etiamnum
apud nos esse nimis debilem, et
typographis valde molestam;
quidni nobis sint a textu prorsus
ablegandæ? Immo aliis potius
enodandas relinquamus. Equis
terminos literis Græcis, nec iis
vulgaribus, sed interioribus et
reconditis ponere ausit? quod
hodiernos effugit, id posteris fel-
licius cedat. Nescio autem quo
valeant illæ, quemve usum præ-
beant. Nimirum usus eorum in

perdiscendo gravissimus: qua
de re pauca juvat disserere, e qui-
bus colligamus quam subacto
judicio hac in re ipsum quoque
vulgus uteretur. I. Quæ enim
sint adjectiva ac nomina, accen-
tus dijudicare solebant; Eur. Or.
221. ὅταν ἀγὴ νόστος Μανίας μ',
—μανίας Ald. et edd. Ph. 609.
κόμπος εἰ, — Εὐριπίδης Φοινί-
σσις κόμπος δὲ λόγος, τὸ ἐπιθε-
τον. Etymol. M. p. 527, 47.;
ibid. 1038. φοιράσι πτεροῖς—φοι-
τᾶσι editiones. In voce βασιλεια
regina antepenultima; in βασι-
λεια regnum penultima clarius
sonabat. "Ἄργος urbis nomen,
et ἄργος celer, licet accentu dis-
crepent, eandem versus sedem
tenent; Odys. Σ, 246. "Ἄργος
Ἄχαιοι. Β, II. ἄργοι ἔποντο." et
hoc non est gloriæ aucupari
per circulum arguendo; ex im-
potenti enim sermonis natura
aliter evenire non potest: voca-
bulum divorse enunciatio inter-
se habet. Hæc fallacia operosam
solutionem non exspectat. Vide
Valck. in Diatr. ad Eur. pp. 246,
7. ab eruditissimo Burgessio ci-
tatum. II. Notularum ope eadem
diversorum modorum tempora
discernebant; Hæc 176 = 172.
εἰδῆς — "εἰδῆς King. Musgr.
Brunck. Beck. accentu male po-
sita." III. Multum valet accen-
tum ratio ad quantitatem sylla-
barum dignoscendam; Hæc. 448
= 444. ἀῦρα—"ἀῦρα editiones.
Recte mutavit accentum Kingius,
cum secunda hujus vocis produ-
catur." II. φ. 292. Ἡγεμόνα κρεί-
νας, ὄς—Ω, 500. ὄν σὺ πρόων
κρείνας, ἀπρόνομεον—. Nugæ!
Sed Muretus dicere non dubita-
vit: Quotidie magis intelligi ve-
rum esse id quod semper existi-
mavi, nullam mendam esse tam

SECT. *pusillam, quam non permagni inter-*
 III. *tersit e veterum monumentis tolli*
 ——— *et corrigi.* IV. Sæpenumero
 depromenda emendatio est ex
 accentuum ratione, et idcirco
 MSS. inspicienti earum peritia
 apprime utilis est. Orest. 630.
 ἔστι δ' οὐ σιγή λόγου Κρείσ-
 σων γένοιτ' ἄν,—"κρείσσον habet
 Harl.—Sed librarii errorem esse
 inde liquet, quod acutum pro
 circumflexo posuerit." Aristoph.
 Ran. 855. κρείττον sed acutus
 supra circumflexum, et ω supra
 ο B." R. P. apud P. P. D. Pind.
 Pyth. 1, 164. κρείσσω γ' οἰκτιρῶν
 φθόνος edd.; οἰκτιροῦ MSS. Gott.
 Par. B. Guelph. κρείσσω γὰρ οἰκ-
 τιροῦ φθ. Stobæus p. 403. ed.
 Francof. Herodot. III, 52. σὺ δὲ μα-
 θῶν ὄσφ φθονέσθαι κρείσσω ἔστι ἢ
 οἰκτείρεσθαι. R. P. Advss. p. 312.
 Palladas vero Anal. Gr. II. p.
 433. cxxiv. κρείσσω legisse vide-
 tur; Eὶ φθόνος οἰκτιροῦ, κατὰ
 Πίνδαρον, ἐστὶν ἀμείνων—Aris-
 toph. Lys. 592. στρατείας e co-
 dice Brunckius; στρατείας edd.
 pleræque; στρατείας edd. Junt.
 et Bas. 1532. quæ vocem genui-
 nam quasi digito monstrant.
 Hinc accentus isti magno nobis
 adjumento poterant esse ad loca
 depravata indaganda, et qui de
 more sæculi eos magnifice con-
 temnunt, incogitantia suæ præ-
 nas dant. Hymnum Orphicum
 ante aliquot annos a viro docto,
 qui lotis manibus hæc sacra tan-
 git, in lucem prolatum ad acrius
 diligentiusque examen revocavit
 Gilbertus Wakefield, Sylv. Crit.
 P. IV. p. 248. N. B. Eundem
 hymnum e codice in suo Catal.
 Bibl. Matrit. I. p. 88. olim edi-
 derat Joannes Iriarte. "14. ἐγερ-
 σι βροτων—divisim—MS." Im-
 mo; ἐγερσιβρότων MS. "16.
 Δημοιοργινηνοσην—βαλλουσα—

MS." minime; Δημοιοργίην νοε-
 ρὴν et βαλοῦσα MS. ("19. μητε-
 ρας—MS." Male; μητέρα MS.)
 "27. ἀμπλακίημε—MS. conjunc-
 tim" nequaquam; ἀμπλακίη με
 MS. "30. μηδεμείσεως—MS."
 incaute; μὴ δέ μ' εἴσεως MS.
 Conf. R. P. in Mus. Crit. N°. III.
 p. 236. et ad R. D. p. 323. Er-
 rare vero illos non pudet, sed
 pudet errare videri.—Hoc, quan-
 tulumcunque est, materia ipsa
 atque impetu disputationis flagi-
 tante, cum R. P. monitu ad Eur.
 Med. I. claudam: "Ecce notam
 bene longam de re, si quis ita
 velit, non magni momenti. Ac
 poteram et labori parcere, et
 quieti meæ fortasse consulere
 totam omitendo. Video enim a
 nonnullis, optimis quidem illis,
 sed nec satis eruditus et paullo
 iracundioribus viris omnem ac-
 centuum rationem despiciatū ha-
 beri. Verum ii sunt, opinor,
 ætate jam proveciores, quam ut
 a me vel quicquam pravi dedoce-
 antur, vel recti quicquam addis-
 cant. Vos autem, ADOLESCEN-
 TES, quos solos tutelæ meæ duxi,
 vos nunc alloquor. Aliquoties
 hoc argumentum tetigi, ut ad
 Orest. 631. et alias; iterum, ubi
 opus erit, tacturus. Si quis igitur
 VESTRUM ad accuratam Græca-
 rum literarum scientiam aspirat,
 is probabilem sibi accentuum no-
 titiam, quam maturime compa-
 ret, in propositoque perstet, scur-
 rarum dicacitate et stultorum irri-
 sione immotus. *Nam risu inepto*
res ineptior nulla est. [Catull.
 xxxvi, 16. Schrad. Em. p. 47.]
 Unum tantummodo in præsentia
 monebo. Quicumque hujus doc-
 trinæ expers, codices MSS. con-
 ferendi laborem susceperit, is
 magnam partem fructuum eorum,
 qui ex labore suo in Remp. lite-

denotet. Ac doctissimo quidem Rollino¹⁰, quanquam SECT.
III. in pronunciando syllabarum rationem servari voluerit, accentus tamen, ob istum scilicet usum, retinendi videbantur. At enim, ut iste, quem ostentant, usus paucis in vocabulis revera obtineat; ideone, obsecro, dicendum est immensum cæterorum numerum accentibus etiam notari oportere? Verum enimvero usus ille toties decantatus merum est insomnium ex porta eburnea profectum †. Si utique ullus revera habeatur, vel editorem vel lectorem spectet necesse est: Atqui scire velim, quo tandem editor criterio dignoscere possit scribine oporteat βασιλεια, an vero βασιλεια. *Ipsa contextus indoles atque orationis filium vocis notionem indicabit; hæc autem accentus sedem determinabit.* Rursus: Undenam lectori innotescere poterit rectene scribatur βασιλεια, an per editoris vel imperitiam vel incuriam; ac proinde βασιλεια, et vice versa, oporteat? *Ex orationis filo patebit vera verbi notio; atque hinc determinabitur accentus sedes.* Suavissimi argutiores! Verbi notionem accentus sedes, accentus autem sedem verbi notio *vicissim determinat! Ni hoc sit in circulo, 73 quod aiunt, disputare, quid tandem esse poterit?

Διόριστικόν quam crepant accentuum virtutis quidam, in quem forte incidi, grammaticus¹¹, qui et librum suum doctissimo Clarkio examinandum commisisse se profitetur, exemplum venditat futurum

rariam redundare et poterant et debebant, disperdiderit. Qui hanc doctrinam nescit, dum ignorantiam suam candide fatetur, inscitiae tantum reus; qui vero nescire non contentus, ignorantiae suae contemtum prætexit, majoris culpæ affinis est. Ἡγώνισται γι πρὸς τοὺς ἀμούσους ὑπὲρ Μουσῶν, οἱ καὶ εὐκόθως ἀποδιδράσκουσι τὸν ἔλεγχον τῆς ἀμαθίας, τῷ καταφύγειν ἐπὶ τὴν λαιδορίαν ὡς ἡγορήκασιν. Synesius Dion. p. 54. B.*

10. "Apage Rollinum qui tironibus et indoctis scripsit!" D. R. apud Wyttenb. in Vit. p. 238. "Rollin is so well wrote with respect to style, that with superficial people it passes for sufficient."—"That author has no other merit but a certain facility and sweetness of narration, but has loaded his work with fifty puerilities." Hume to Robertson pp. 60. 246.

† Virg. Æn. vi, 898.

11. Nomen e memoriola mea excidit.

SECT. III. secundum formæ optativæ τυποῖμι, et aoristum τυποῖμι. Quæ vero de βασιλεία et βασιλεία jam diximus, de hoc itidem, uti et de alio quocumque exemplo, si res postularet, dici possent. Verum enimvero, pace grammaticorum, in me præstandum recipio futurum secundum formæ vel activæ vel mediæ in Græco sermone nusquam reperiri. Τυπω non est nisi aoristi subjunctivi, nec vero τυποῖμι nisi aoristi optativi exemplum. Τυπουμαι, τυπείσθαι, τυπουµενος, et similia non nisi in grammaticorum scriptis et cerebellis locum usquam habent¹². Hujusmodi autem insomniis ortum dedisse videtur futurorum quod in dialectis Ionica atque Attica obtinet discrimen. Horum natura atque analogia cum non solum grammaticos, sed universam etiam, quantum sciam, criticorum gentem fefellerit; in ea mihi videor exponenda operæ aliquantulum haud inutiliter conlocaturus.

74 * Ionica a quibus Attica discedunt futura formam activam terminant in ἄσω, εσω, εω, ἴσω, et οσω; mediam autem in ἄσομαι, εσομαι, εομαι, ἴσομαι, et οσομαι. * Atque hæc quidem quam dicturi sumus variatio non nisi post syllabam brevem, præterquam in ἴσω et ἴσομαι, servatur¹³. Pro ἄσω, εσω, εω, et οσω, Attici

12. CEd. Col. 300. Ἡ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπήν ἢ φροντίδ' ἔχειν, καπόνως ἐλθεῖν πέλας; καπόνως ἔ. editiones Turnebi, Canteri, H. Stephani, Sc., ἀπόνως τ' ἔ. Ald. Flor. 1., Colin., Hagan., Brub. 1. Fl. 2. Brub. 4°. et 12°. 1567. Hinc veritatem exiguis radiis scintillantem protulit R. P., αὐτὸν ὥστ' ἔ. "Vocula hæc præcedente futuro construitur cum infinitivo præsentis vel aoristi, non item futuri;" — eandem emendationem occupaverat ΤΥΡΩΝΗΤΗΣ. 385, 6. Ἡδὴ γὰρ ἔσχεε ἐλπιδ', ὡς ἐμοῦ θεοῦς Ὄραν τιν' ἔχειν, ὥστε σωθῆναι ποτε; Æschyl. P. V. 339.

Δώσειν Δε', ὥστε τῶνδ' ὁ σ' ἐκλύσαι πόνων. Hæc emendatio viris eruditissimis, T. Dampier, G. Vincent, et M. Raine sese facile probavit, κατακτενεῖς Eur. Ph. 941, κατακτενεῖ 777. Conf. R. P. ad Or. 929. 1602. ad Med. 788, 1244. Advers. p. 259. Xenoph. Anab. vi, p. 479, 5., et Porsonum in *Censura Crit.* (*Crit. Rev.*, June, 1797, p. 170.) infra ad R. D. p. 218.

13. Nimirum "futurum ἐπιμελίσομαι contrahi posset in ἐπιμελοῦμαι, ἐπιμελήσομαι non item;" uti recte monuit Heindorfius ad Plat. Phædo. §. 17.

scribunt ω; pro ἄσομαι, ωμαι; pro ἴσομαι, ἴομαι, et SECT.
III. ὀσομαι, οῦμαι; pro ἴσω denique et ἴσομαι, ἰω et ἰομαι. Verbi gratia: pro Ionicis ελασω, στορεσω, φανεω, αροσω, Attice dicuntur ελω, στορω, φανω, αρω; pro κολασομαι, κολωμαι; pro καλεσομαι, φανεομαι, ομοσομαι, καλουμαι, φανουμαι, ομουμαι; pro βασανισω denique et αγωνισομαι, βασανιω, et αγωνιουμαι. Quod Iones καθισομαι, id Athenienses forma singulari καθιδουμαι scribebant¹⁴. At χορτασω, αινεσω, ἄρμοσω, ἄρπασομαι, αιδεσομαι, ἄρμοσομαι utrique genti erant communia¹⁵.

14. Anti Att. p. 101. Καθίσω: καθιδούμαι. et μοχ, καθιζήσόμεθα: ἀντι τοῦ καθιδούμεθα. Πλάτων Φαίδρφ. T. III. p. 229, A. 3. Δειρ' ἐκτραπόμενοι κατὰ τὸν Ἰλισσὸν ἴωμεν, εἴτα ὅπου ἂν δόξη ἐν ἡσυχίᾳ καθιζήσόμεθα. Sic. Cod. Clarkio-Bodleianus. Conf. Phrynich. p. 269. ed. Lobbeck. Moer. 213. T. Mag. p. 483. καθιδεῖ Ran. 200. καθιδεῖται Ach. 841. Plato Theetet. p. 146. A. 3. ἐγκαθιδεῖται Ran. 1523. καθιδεόμεθ' Av. 727. καθιδούνται Eccles. 617. καθιδούνται: καθεσθήσονται. Photius. καθιδεῖσθαι Ran. 792. καθιδόμενον Plut. 382. καθιδεῖν Xen. Anab. II, I, 4.

15. Futura Attica, quæ recenset Dawesius noster, proba quæque auctoritate munita subiiciemus: I, 1. — ἄσω — ἄω — ὦ. ΒΙΒΩ. βιβῶν CEd. Col. 381. conf. T. H. ad Ar. Plut. 650. ἀναβιβῶμαι Ἀσχίν. de F. L. p. 436. Bekker. ἀναβιβᾶται Demosth. de F. L. p. 494. sed Andocides vero ἀναβιβᾶσομαι de Myster. p. 146. Bekker. διαβιβῶ. Mœris. διαβιβᾶτε Demosth. adv. Aristocrat. p. 751. sed διαβιβᾶσοντας Xen. Anab. V, II, 10. ἰμβιβῶ Xen. Anab. V, VII, 7, 8. προβιβᾶς Ar. Av. 1570. προβιβᾶ Av. 425. ΔΙΚΩ: Δικῶν; ἀντι τοῦ δικάσειν.

Ἡρόδοτος πρώτῳ' οὐ φησι δικῶν εἶτι [οὐτ' ἔφη δ. ζ. I, 97.], δικάσειε Eq. 1089. δικάσονθ' Vesp. 689. συνδικάσει Med. 157. ἘΔΩ Xen. K. II, I, IV, 20. ἐλῶς Nub. 1298. Ran. 203. Eq. 603. ἐλῶ CEd. Tyr. 418. Aj. 604. 756. Eur. Andr. 712. ἐλῶτε Ar. Eq. 243. ἐλῶσι Æschyl. Eum. 75. Eur. Alcest. 972. ἐλῶν Med. 60. Ἐγὼ οἶομαι ἐκείρον ἢ ἀποθανεῖσθαι ἢ ὁμοῦ τι τοῦτ' ἐλῶν. accessurum Plat. Theag. p. 129. D. 8. γελῶν Cod. Clarkio-Bodl. Ἐλῶν. ἀντι τοῦ ἐλαύνειν [l. ἐλάσειν], Κάνθαρος Μηδεία. Anti Att. p. 97. ἐλώντων Xen. Anab. I, VIII, 10. ἀπελῶ Xen. Anab. III, IV, 40. ἐελῶ Eur. Hipp. 889. Hel. 1279. Nub. 123. 802. ἐελῶς Med. 327. ἐελῶτε CEd. Col. 823. ἐελῶσι Heracl. 192. ἐελῶν Vesp. 1230. ἐελῶν Eur. Ph. 616. Vide Pierson. ad Mœr. p. 146. ἘΞΕΤΩΜΕΝ: ἐξετάσομεν. Lex. Rhet. p. 251, 32. ΚΟΛΩ: κολάσω. Hesychius. Κολῶμαι apud Atticos poetas, Porsono monente in Opuse. p. 33. κολᾶ Ar. Eq. 456. κολωμένους Vesp. 244. et κολωμένους: κολάσοντας. Hesychius. Sed κολάσομαι Theopompus apud Suid. v. Ἄτις. et κολάσασθε, si sana sit lectio, Xen. Anab. II, V, 13.; et, ne cui sit

SECT. hoc mirum, κολάσεις etiam ibid.

III. VII, VII, 24. κολάσομεν K. II. VII, V, 83. utitur, et κολάσετε Demosth. adv. Androt. p. 676. ΚΡΕΜΩ κρεμῶμεν Ar. Plut. 312. Vide Pierson. ad Mœr. pp. 106. 124. 146. κρεμάσω: οὐ μόνον κρεμῶ. Ἄλκαϊος Γανυμήδει. Anti Att. p. 103. ΠΕΛΩ Æschyl. P. V. 283. πελᾶ τε Soph. Ph. 1150. πελώσι Soph. CEd. Col. 1060. πελᾶν Soph. El. 497. πελάσω Eur. Or. 1700. Helen. 356. El. 1333. πελάσεις Iph. T. 886. ΠΕΡΩ Soph. Aj. 461. περῶσι Soph. CEd. Col. 886. ΣΚΕΔΩ: σκεδᾶ Æschyl. P. V. 25. 961. ἀποσκεδῶ Soph. CEd. Tyr. 138.; Ar. Av. 1053. Vesp. 229. διασκεδῶ Soph. CEd. Col. 1341. Ant. 287. διασκεδῶς Herodot. VIII, 2. διασκεδῶσιν CEd. Col. 620, διασκεδῶν Ant. 287. συσκεδῶν Ran. 905. Conf. Piers. ad Mœrin. pp. 124, 125. ΣΚΙΑΖΩ: κατασκιάσι Soph. CEd. Col. 406.—2.—έσω—έω—ώ. ΕΡΩ: [ΕΡΕΩ—φείσομαι ή έτημον—Φερώ; II. K, 534.] Æschyl. Eum. 49. έρεϊ Eum. 154. έρεϊτε Suppl. 903. ΚΑΛΩ. [ΚΑΛΕΩ—Ἄλλά μιν ήθεϊον καλέω Odys. Ξ, 144.] καλεῖς. Ar. Nub. 632., Av. 850. Ach. 968. Ran. 298. Menandr. Fr. XLVII. apud R. B. καλοῖμ' ἄν αὐτούς. Av. 206. "Schol. καλοῦμεν αὐτούς. recte καλοῦμεν pro καλέσομεν. sequitur enim οἱ δὲ νῶν." R. B. καλοῦσι Nub. 632. 1001. καλῶν Eur. Ion. 1140. καλοῦμαι Eur. Alcest. 403. Nub. 1221. καλεῖ Soph. El. 971. έπειτα έκεῖ συγκαλοῦμεν τοὺς ἄλλους στρατιώτας. Xen. Anab. III, I, 46. Έγκαλέσω et έπικαλέσομαι apud oratores comparent. Vide Pierson. ad Mœr. p. 17. et Brunck. ad Nub. 298. καλέσω: φέρε νιν στείχων χώραν καλέσω Soph. Ph. 1452. κ. est formæ

subjunctivæ; come then, let me, walking onward, bid adieu to this land. Vide Elms. ad Heracl. 559. et ad Med. 1242. et de Ar. Lys. 851. 864. conf. virum acerba morte nobis interceptum ad Plut. 965. et in Addend. ΜΑΧΩΜΑΙ; μαχεῖ CEd. Col. 836. ξυμμαχοῦνται Xen. Anab. V, IV, 10, ὑπερμαχοῦμαι CEd. Tyr. 265. ὑπερμαχεῖς. Aj. 1346.; ad consuetudinem Homeri qui perpetuo μαχέσομαι aut μαχέσομαι usurpavit: Schol. Codicis TOWNLEIANI ad II. A, 298. ὁ μὲν Ἀρισταρχος διὰ τοῦ Η γράφει ὁ δὲ Ἡρακλέων τὰ ὀνόματα διὰ τοῦ Η, μαχήμα, μαχητής τὰ δὲ ῥήματα διὰ τοῦ Ε, [II. Z, 184.] Σολύμοισι μαχέσατο (sic): sed in textu Cod. hujus μαχέσομαι. Eustath. I. p. 106, 38=80, 19. ed. Bas. κατὰ τοὺς παλαιούς ή Μασσαλιωτική και Σινωπική έκδοσις τῆς Ἰλιάδος τὸ μαχέσομαι έχει. Ἡρακλέων δὲ διὰ τοῦ Ε προφέρει,—Conf. Odys. O, 402. II. Δ, 362. Z, 526. B, 366. Γ, 290. ὍΛΩ: [ὍΛΕΩ—Ξανθὺς δ' εκ κεφαλῆς ὍΛΕΩ τρίχας, Odys. N, 399.] ὄλεις με Soph. Ph. 1388. ἀπολῶ Ar. Av. 1052. Plut. 68. Sed Πλάτων ἐν Ἑλλάδι: συντριαινῶν ἀπολέσω ἀπόλωσα in Schol. MS. ad II. A, 135. apud Koën. ad Greg. p. 20 =49., ἀπολέσω Eustath. ad II. A, p. 66=p. 50, 16. Idem Comicus apud Athen. III. p. 119. B. 8. Πλάτων Διὶ κακουμένῳ ταρίχους ἀπολέσω. Nescio sane quain verè sint hæ exceptiones; illud equidem haud cunctanter affirmaverim hujusmodi fragmenta lacera, attrita emendandi conatum detertere. In Eur. Helen. 894. λέξασ' ἀδελφῶ σ' ἐνθάδ' ὄντα διολέσω. δ. est aoristus subjunctivi. ἀπολεῖς Vesp. 1202. ἀπολεῖς

μ', ἀπολεῖς Pac. 165. ἀπό μ' ὀλεῖς Soph. Ph. 817. ἀπό γὰρ ὀλέσεις Av. 1506. ἀπό γὰρ ὀλέσεις. "I. ὀλεῖς" [f.—μ' ὀλεῖς]. ἀπολεῖ Menander apud Stob. pp. 353, 355. et Walpole. Com. Poet. Fragm. p. 39.: ὕμνος ὀλεῖ editiones; ὕμν' ἀπολεῖ MS. Mut. Theogn. 1100. ΠΡΟΣΑΜΦΙΩ [ΦΕ'Ω, ΦΕ'ΝΝΥ-ΜΙ: Φείματα δ' ἀμφιφέω Odys. E. 167.] προσαμφιῶ Ar. Eq. 891. ΣΤΟΡΩ: παραστορῶ Equit. 481. ΤΕΛΩ [ΤΕΛΕ'Ω ταῦτα μὲν οὐ-τω δὴ τελῶ, γέρον, ὡς σὺ κελεύεις Odys. Δ, 485. τελέσθαι Il. A, 204. Aristarchus.] τελῶ Soph. Œd. Tyr. 222, 232. Tr. 286. τελεῖ Æschyl. Septheb. 35, 659. Œd. Col. 881, 1079. τελεῖν Œd. Col. 878. τελοῦσα Œd. Col. 593. τελεῖται Æschyl. Choëph. 382. Eur. Or. 1686.—3. ἰω—ω. [Ἀπο-ρεῖς Plat. Phileb. p. 67. A pen. Cod. Clarkio-Bodl.; ἀπερεῖς editiones Ald. utraque Bas., et Codices novem apud Bekker.; ἀπα-ρεῖς editiones Francof., Læmar., et HSt.; et infra in Sympos. p. 196. E. 6. ἀπορήσω idem Codex a prima manu.] ΓΑΜΩ [ΓΑ-ΜΕ'Ω—κούρην δ' οὐ γαμέω, Il. I, 388.] γαμέε Soph. Ant. 750. γαμεῖ Æschyl. P. V. 789, 945. Soph. Œd. Tyr. 1500. Hel. 6, ὅστις ὦν πένης γαμεῖ Menandr. Ploc. apud Stob. Floril. 68. vide R. P. ad Ar. Pac. 1302. γαμῶν Iph. T. 665. γαμοῦμαι Eur. Ph. 1687. Hel. 833. γαμοῦμεθα Troad. 449. ΚΤΕΝΩ [Ἀνός τε ΚΤΕ-ΝΕ'Ω. τοὺς τ' ἄλλους πάντας ἀνώ-ξω. Odys. II, 404.] κτενῶ Soph. Ant. 658. ΠΗΜΑΝΩ [ΠΗΜΑ-ΝΕ'ΕΙΝ Il. Ω, 781.] πημανεῖ Iph. A. 525. ΣΗΜΑΝΩ [ΣΗ-ΜΑΝΕ'Ω Odys. M, 26.] σημα-νεῖς Eur. Hec. 985. σημανεῖ Ph. 632. σημανῶν Soph. Ant. 242. σημανούσα Œd. Col. 366. ΦΑΝΩ

Soph. Œd. Tyr. 710, 1059. Tr. SECT. 1160. φανεῖς Aj. 1362.; idcirco III. ad v. 336. φανεῖς, lectionem — Suidæ, ex tragici consuetudine præponerem. φανεῖ Œd. Tyr. 853. Eur. Iph. T. 899. φανοῦ-μαι Hec. 348. φανεῖ Heracl. 694. φανεῖται Hec. 674. Meminisse libet Codicem Clarkio-Bodl. in Plat. Ctatyllo p. 438. D. 8. ἐμφα-νεῖ exhibere. ἀναφανῶ Eur. Bacch. 520. ΧΕ'Ω: vide omnino virum eruditissimum, P. Elms-leyum, in Diario (Class. Journ. N°. XVII. p. 53.).—4. ὄσω—ὄω—ὄ. 'ΑΡΩ [Lex. Sangerm. p. 446. ἀροῦν, οὐκ ἀροτριῶν λέγουσιν. ἀρό-σομεν, τὸ ἀροτριάσομεν. Conf. Lex. Rhet. p. 216, 25. Mæris p. 22. Aristoph. ἐν Ὀρίαις v. 6. apud Athen. ix. p. 374. C. in Plat. 525.; et Brunck. ad Ran. 202. Perieritne Attica futuri activi forma, an superstes adhuc sit, ignoro. 'ΟΜΟΥΜΑΙ Ar. Nub. 246. ὀμεῖ Nub. 247. ὀμούμεθα Lys. 193. II. "Terminationis quidem Atticæ ω eadem est quan- titas syllabica quæ et Ionicæ ἰω; Idem vero de forma itidem media ioumai dici non potest." 'ΑΓΚΟ- ΝΙΩ. ἐξαγονῶ Ar. Eccles. 259. 'ΑΓΝΙΩ Herc. Fur. 940. Conf. Monk. ad Eur. Alcest. 77. 'ΑΓΩ- ΝΙΟΥΜΑΙ: ἀγωνεῖ Andr. 337. Heracl. 648. Ar. Ach. 481. Eq. 688. Plato. Euthyphro p. 3. E. antepen. Cod. Clarkio-Bodleia- nus. ἀγωνεῖται Demosth. adv. Mid. p. 576. Bekker. ἀγωνιού- μεθα Eur. Or. 1122. Hel. 843. διαγωνεῖσθε Ar. Ran. 795. ἀγω- νεῖσθαι Xen. Anab. v, ii, 11. ἀγωνιούμενος Heracl. 987. 'ΑΙ- ΚΙΩ: καταικεῖ Eur. Andr. 812. 'ΑΚΟΝΤΙΩ: διακοντιού- μενος Xen. K. II, i, iv, 4. 'ΑΚ- ΡΑΤΙΩ: ἀκρατεῖσθε Ar. Plut. 295. 'ΑΝΔΡΑΠΟΔΙΟΥΜΑΙ:

SECT. *Ἰξανδροποδιέβμνοι* Herodot. i, III. 66. vi, 9. ἈΠΟΛΑΜΤΙΩ: ἀπολωριεῖ Iph. A, 793. Ἀφανιῶ Xen. Anab. iii, ii, 11. ΒΑΔΙΟΥΜΑΙ Ran. 180. Demosth. de Cor. pp. 266. 346. βαδιεῖ Ar. Eccles. 850. sed βαδίσει Plut. 334. βαδιεῖσθε Demosth. de Calicle. p. 1386. βαδιῶνται Eccles. 621. ΒΑΣΑΝΙΩ: βασανισῶ Ran. 618. ex MS. C. apud Brunckium; R. P. ad Ph. 740. Mallem βασανιῶ propter 1121. Eccles. 748. Ach. 110. βασανιεῖν Ran. 802. ΒΟΛΒΙΩ. ἐκβολβιῶ Pac. 1123. ΒΟΥΒΩΝΙΩ Ran. 1280. ΓΑΛΑΚΤΙΩ: ἀπογαλακτιεῖ Diphilus Athenaei vi. p. 247. C. ΓΝΩΡΙΩ γνωριεῖ El. 630. γνωριεῖν Io. 1567. sed γνωρίζοιμι Soph. CEd. Tyr. 538. ΓΥΝΑΙΚΙΩ. γυναικειεῖς Ar. Thesm. 268. ΚΕΛΗΤΙΩ. παρακελητιεῖ Pac. 900. ΚΟΚΚΙΩ ἑκκοκκιῶ Ar. Lys. 448. ΚΟΜΙΩ: κομιεῖς Ar. Thesm. 1210. e Porsoni emendatione apud P. P. D. κομιεῖ Nub. 1111. κομοῦσι Eccles. 800. κομιεῖν Thucyd. i. 132. φέρε νυν ἰοῦσ' εἰσω κομῖσω καταχύσματα. κ. aoristus est formæ subjunctivæ: Herodot. i, xi. φέρε ἀκούσω τέφ' τρόπῳ ἐπιχειρήσομεν αὐτῶ. Vide desideratissimum DOBRÆUM ad Ar. Plut. 965. κομοῦμαι Vesp. 833. κομιεῖται Vesp. 688. Eccles. 671. κομοῦμεθα Av. 549. κομιέμεθα Herodot. viii, 62. κομιεῖσθαι Xen. Mem. iv, iv, 17. Demosth. adv. Aristocrat. p. 750. Ἀντεκομιεῖ ἀντιεῖσι (ἀνθέξει). R. P. Advers. p. 254. ΚΟΥΦΙΩ Ar. Av. 1762. κουφιεῖς Soph. Ant. 43. κουφιεῖν Aj. 1287. ἀνακουφίσω Eur. Or. 212. aoristus est subjunctivi. ΛΑΡΥΓΓΙΩ Ar. Eq. 358. ΛΙΤΑΡΓΙΩ: λιταργιῶμεν Pac. 562. ΛΟΓΙΟΥΜΑΙ Ran. 1263. De-

mosth. de F. L. p. 395. Λογιεῖται Mæris, p. 252. ΛΟΧΙΩ: προλοχιῶντας Thucyd. iii, 110. ΜΑΘΗΤΙΩ Nub. 182. ΜΑΚΑΡΙΩ: μακαριεῖς Pherecrat. apud Polluc. X. 6, 150. ΒΕΝΤΛ. ad Hemsterhusium pp. 106, 7. μακαριοῦσι ibid. μακαριεῖν Vesp. 429. ΜΕΘΟΡΜΙΩ: μεθορμιεῖ Eur. Alcest. 801. ΜΗΡΙΩ: διαμηριῶ Av. 1254. ΝΕΩΤΕΡΙΩ: νεωτεριεῖν Thucyd. iv, 51. ΝΟΜΙΩ: νομιεῖς Nub. 423. νομιεῖ Xen. Mem. ii, vi, 12. νομοῦμεν Anab. vii, iii, 8. νομοῦσι Ar. Av. 571. Eccles. 637. νομιεῖν Anab. ii, v, 39. ΝΟΣΦΙΩ νοσφιεῖς Soph. Phil. 1427. Eur. Alcest. 44. ΝΥΧΙΩ ἀπονυχῶ Eq. 710. ὈΙΚΙΩ: οἰκιοῦμεθα Eur. Heracl. 46. διοικιεῖν Demosth. de Pac. p. 65. κατοικιῶ CEd. Col. 638. κατοικιοῦσιν Æschyl. Pers. 724. Οἰκτιῶ οἰκτιεῖς Æschyl. P. V. 68. κατοικιεῖ Æschyl. Suppl. 900. κατοικιοῦσι CEd. Col. 384. κατοικιεῖν Heracl. 142. Elms. ὈΛΒΙΩ ὀλβιεῖς Eur. Helen. 231. ὈΝΕΙΔΙΩ Eur. Troad. 430. ὄνειδιεῖ CEd. Tyr. 373. ὄνειδιῶν CEd. Tyr. 1423. ὄνειδιεῖσθε CEd. Tyr. 1500. ὈΡΙΩ ὀριεῖται Plato Parmenid. i. p. 135. B. 8, 9. ὈΡΜΙΩ: ὀρμιεῖσθαι Thucyd. vi, 42. μεθορμιεῖ Alcest. 801. προσορμιοῦμεθα Demosth. Phil. i, p. 58. ὈΥΡΙΩ: οὔριεῖν Æschyl. Pers. 601. ΠΗΛΑΚΙΩ: προπηλακίῶν Thucyd. vi, 54. ΠΗΝΙΟΥΜΑΙ: ἐκπηνεῖται Ar. Ran. 578. ΠΟΚΙΩ ἐκποκιῶ Ar. Thesm. 567. ΠΟΛΕΜΙΩ: Ἀττικόν, ἀπὸ τοῦ πολεμίζω. Phrynichus Σ. Π. p. 60, 18. ΠΟΡΙΩ Ar. Pac. 938. Eq. 1079. 1101. 1104. ποριεῖν Vesp. 717. ἐκποριοῦσι Xen. Anab. v, vi, 19. ποριεῖται Demosth. Adv. Timocrat. p. 810. ποριεῖσθαι De-

mosth. ad Lacrit. p. 1034. προσ-
 ποριεῖ Demosth. Phil. i. p. 53.
 ΠΤΕΡΥΓΙΩ : περυγίεις Ar. Av.
 1466. ΣΑΦΗΝΙΩ Ἐschyl. P.
 V. 227. ΣΙΤΙΩ : ἐπισιτιούμεθα
 Xen. Anab. ii, iv, 5. ΣΠΑΝΙΩ :
 σπανιεῖ Xen. Anab. ii, ii, 12.
 ΣΠΟΓΓΙΩ : σπογγιεῖ Ar. Thesm.
 247. ΣΤΟΜΙΩ : ἐπιστομιεῖν
 Orat. de Haloneso p. 92. ΤΕΙ-
 ΧΙΩ : τειχειεῖ Demosth. Phil. ii.
 p. 75. l. ult. τειχειεῖν Demosth.
 de F. L. p. 415. ὙΒΡΙΩ :
 ὑβριεῖ Soph. Aj. 560. ὑβριεῖται Ar.
 Eccles. 666. ὙΣΤΕΡΙΩ : ὑστε-
 ριούμεν Demosth. Phil. i. p. 54.
 ΦΡΟΝΤΙΩ Ar. Nub. 125. φρον-
 τειεῖς 733. φροντιεῖ Eur. Troad.
 1234. φροντιούμεθα Iph. T. 343.
 ΧΑΡΙΟΥΜΑΙ Ar. Thesm. 756.
 Plato Protag. i. p. 360. E. 5.
 χαριεῖ Plato Theag. i. p. 127. B,
 3. Cratyl. p. 408. E, 4. Cod.
 Clarkio-Bodleianus, Menex. ii. p.
 236. C. 5. Phædr. iii, p. 274. B.
 8. Cod. Clarkio-Bodl. χαριεῖται
 Demosth. pro Megalop. p. 220.
 χαριούμεθα Pac. 358. χαριεῖσθαι
 Demosth. Procem. V. p. 1542. et
 Plat. Gorg. p. 458. D. 5. χα-
 ριεῖσθαι præbet Codex Clarkio-
 Bodl. ΧΕΙΡΙΩ : ἐγχειριῶν De-
 mosth. Phil. iv. p. 166. προχει-
 ριούμεναι Ar. Eccles. 729. ΧΟΡ-
 ΔΙΩ : παραχορδιεῖς Ar. Eccles.
 295. ΧΡΗΜΑΤΙΩ : χρηματι-
 εῖσθαι μᾶλλον ἢ μαχεῖσθαι Thu-
 cyd. vii, 13. ΧΥΤΡΙΩ : ἐγχυ-
 ριεῖς Ar. Vesp. 288. ΨΗΦΙΟΥ-
 ΜΑΙ : ψηφιεῖ Ar. Lys. 951.
 Vesp. 769. ψηφισθε Lycurg.
 adv. Leocrat. p. 283. ἀποψηφι-
 εῖται Demosth. ibid. διαψηφιού-
 ραι in Jurejurando apud De-
 mosth. adv. Timocrat. p. 833.
 καταψηφισθεῖται editiones Ly-
 curg. adv. Leocrat. ante Bekke-
 rum qui p. 283. — καταψηφίζεσθαι
 e MSS. quatuor restituit. ΨΩ-

ΜΙΩ : ψωμιεῖς Ar. Thesm. 692. SECT.
 ὈΡΑΚΙΩ Ar. Ran. 481. ὌΣ- III.
 ΤΙΩ : ὄσσιεῖ Ach. 844. III. —
 Verba quæ, Dawesio judice, hanc
 contractionem repudiantes "utri-
 que genti sunt communia." 1.
 ἈΓΟΡΑΣΩ Ar. Lys. 633. Ἀγο-
 ράσω λέγομεν τὸ δ' ἀγορῶ βάρ-
 βαρον. Lex. Sangerm. p. 334.
 ἀγοράσει Ar. Eq. 1573, 4.
 ἈΝΑΓΚΑΣΕΙ Soph. CEd. C.
 898. Eur. Hec. 364. Andr. 337.
 Προαναγκάσει. Dem. de Calice
 p. 1387. Bekker. ἈΝΑΣΠΑΣΩ.
 Bacch. 947. ξυνασπάσουσι. Iph.
 A. 535. παρασπάσει. CEd. C.
 1185. ἈΡΠΑΣΩ. ἀναρπάσει
 Eur. Ion. 1302. ὑφαρπάσει Nub.
 490. ἀρπάσομαι Eccles. 866.
 Pac. 1118. ἀρπασόμενος Plut.
 801. Av. 1460. ἐξαρπάσομαι Eq.
 705. ΒΑΣΤΑΣΕΙ Ἐschyl. P.
 V. 1021. Aj. 920. ΒΙΑΣΟΜΑΙ.
 Eur. Fr. Inc. cliv. 3. βιάσεται
 Ar. Plut. 1093. βιάσονται. Dem.
 de F. L. p. 464. ΓΥΜΝΑΣΩ.
 Eur. Hipp. 112. ΔΕΝΝΑΣΩ.
 Ant. 759. ΔΟΞΑΣΩ. Ἐsch.
 Suppl. 61. ΕἶΚΑΣΩ. Eum. 46.
 προσεκδῶ. Choëph. 10. ἘΞΕ-
 ΤΑΣΩ. Eur. Troad. 198. Bec-
 kius. Ar. Eccl. 729. ἘΡΓΑΣΟ-
 ΜΕΝΟΣ Xen. Anab. ii, iv, 22.
 ξυνεργάσομαι Soph. Ant. 41.
 ΘΑΥΜΑΣΕΙ Ἐschyl. P. V. 481.
 ΚΡΕΜΑΣΩ vide supra ad κρεμῶ.
 ΚΥΡΑΣΩ ἐνεκυράσω Dem. adv.
 Eurg. et Alnesib. p. 1268. ΟΥ-
 ΤΑΣΩ Rhes. 255. ΠΛΗΣΙΑΣΩ.
 πλησιάσει Plato Crito. p. 53. C.
 6. ΣΚΕΥΑΣΩ Ar. Vesp. 1331.
 Eq. 371. ΤΙΜΑΣΩ ἀτιμάσω
 Ἐschyl. Eum. 913. Alc. 374.
 Herc. F. 608. ἀτιμάσουσι Soph.
 Aj. 98. ΦΡΑΣΩ Eur. Hec. 1180.
 ΦΡΑΣΕΙΣ Soph. CEd. C. 506.
 ΧΟΡΤΑΣΩ Ar. Pac. 139. 176.
 2. ΑΓΔΕΣΟΜΑΙ Odys. Z, 221.
 αἰδέσεται Il. i, 508. αἰδέσει

SECT.
III.

Ex dictis facile constabit frustra esse Cl. Kusterum, qui ad Aristophanis Plut. 65. ista adnotavit: “—απο σ ολω] Απολω pro απολεισω: præsens pro futuro, quod Atticis est frequentissimum. Sic δρω Comicus noster dixit pro δρασω infra in Plut. V. 222. “καλω pro καλεισω, in Nub. V. 632. εξελω pro εξελασω, “in eadem fabula V. 123. Scio quidem alios dicere “hæc esse futura contracta, sed illi fruantur suo “sensu.” Fruentur sane, si me satis audient, quantum certe ad απολω, καλω, et εξελω attinet. Neque enim vel απολω, vel εξελω, vel ὁμοειδες quodcunque

Med. 327. ΑΓΝΕΨΩ Æschyl. Eum. 468. Choëph. 190. Eur. Or. 492. 513. Alcest. 569. ἐπαινίσω Heracl. 301. Achr. 465. Bacch. 1193. Cycl. 546. ἐπαινω Ar. Lys. 198. in dialecto Laconica. ἐπαινέσεις Soph. El. 1044. 1057. παρανέσω CEd. Col. 1181. El. 943. ἐπαινέσεται Bacch. 1195. Poetis vero Ionicis ΑΓΝΗΣΩ solenne est: Αινήσω Theogn. 1078. A. Rhod. iv, 748. αινήσεις Theogn. 754. αινήσει Theocr. Id. xxviii. 39. αινήσουσιν Odys. II, 403. ἈΡΚΕΨΩ. Soph. Ant. 547. Eur. Or. 1608. Hec. 1094. 1233. Hipp. 524. Heracl. 100. H. F. 500. Xen. K. Π. iv, v, 44. 54. ἀρκέσει Soph. Aj. 728. 1242. Tr. 1218. Ant. 308. Eur. Hipp. 524. Xen. Anab. v, iv, 36. ἀρκέσειν Thucyd. i, 93. Xen. Econ. xii. 4. ἐπαρκέσω Soph. Ant. 612. Aj. 360. Eur. Or. 793. ἐπαρκέσει. Æschyl. Septheb. 93. καρκέσει. Rhés. 447. ΖΕΨΩ. ἐκναζίσαι P. V. 372. 3. ἈΡΜΟΨΩ: ἀρμόσει Soph. CEd. Tyr. 902. Ant. 1318. El. 1293. Ar. Thesm. 260. 263. Dem. de Cor. 262. Bekker. ἐναρμόσω Cycl. 664. προαρμόσει Iph. A. 296. συναρμόσει. Eum. 495. ΔΕΞΗΨΩ. Troad. 710. H. F.

256. δεσπόσειν P. V. 927. 4. ἈΓΙΨΩ. καθαγίσω. Lys. 238. ΔΙΩΡΨΩ. Ach. 364. ἘΑΠΨΩ Choëph. 185. ΚΟΥΦΙΨΩ ἀνακουφίσω Or. 218. ΚΤΙΨΩ. κτίσει Choëph. 1058. ΟΓΚΤΙΨΩ. καρκοκτίσειν. Heracl. 151. ΣΧΙΨΩ. κατασχίσαι Xen. Anab. vii, i, 16. ΦΡΟΝΤΙΨΩ. φροντίσει Eur. Troad. 1234. hujus formæ studiosus: vide *Elmsleium* ad Iph. T. 343.

In quibusdam futuri activi formis plurima est antiquitatis effigies; “sic τυπησω superest apud Aristophanem in Nubibus v. 1445. ut et τυπησεις, apud eundem in Pluto, v. 21. a quo ortum futurum passivum τυπησσαι, quod legitur apud eundem in Nubibus v. 1382. Photii Lex. Ined. Bodl. Τυπησεις· οὕτως λεγοῦσι το μελλον. Αριστοφανης.” Burgess. Vesp. 1491. τάχα βαλλήσεις. 222. “Ἦδη ποτ’ αὐτοῦς τοῖς λιθοῖς βαλλήσομεν. Nub. 562. εὖ φρονεῖν δοκῆσατε. Ran. 737. πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκῆσατε. Odys. E, 98. Νημερτίως τὸν μῦθον ἐνισπήσω. Eq. 828. Plut. 64. χαιρήσεις. Equit. 235. χαιρήσειτον. Vesp. 186. χαιρήσων. Cetera de genere hoc, longum est, si dicere coner.

præsenti notione unquam adhibetur. Καλω quidem SECT.
III. apud Atticos Ionico modo præsenti καλω, modo futuro καλωσσω respondet. At *δρω neque futurum 75 est quod volunt plerique contractum, nec vero quod Vir Cl. præsens indic. futuri loco usurpatum; sed formæ subjunctivæ quæ temporis futuri vi quodammodo non raro gaudet, vel potius significatu proprio ad *iva*, sive *χρη iva*, subauditum refertur. Similis est usus verbi ποιω Plut. [1198.]—Εγω δε τι ΠΟΙΩ [ποῶ;]; id quod tantundem est quod Anglice dicimus *But what must I do?* Similis itidem του ΣΙΩΠΩ Ran. 1165. ubi de Euripide Æschylus: Εγω σιωπω τῷδε γ; *Must I hold my tongue for this coxcomb?* Atque hinc quidem mihi suggeritur alter etiam locus jam olim insigniter corruptus, ubi idem verbum similiter usurpatum legitur. Ei autem in transcurso medicam manum libet admovere.

Lysistr. 530.

Σιγῶ καταρατε. ΠΡ. ΣΙΩΠΩ γω; ΑΥ. Καὶ ταῦτα
καλυμματα φερε
Περί τὴν κεφαλὴν. ΠΡ. Μὴ νυν ζῶην. ΑΥ. Ἄλλ' εἰ
τοῦτ' ἐμποδίων σοί,
Παρεμὸν τοῦτι τὸ καλυμμα λαβῶν
Ἐχε καὶ περιθου περὶ τὴν κεφαλὴν,
Κατὰ σιωπα.

In versu primo Musis invitis producitur prior syllaba verbi φερε. Quod qui legitime fieri posse contendunt eos nihil morandos censeo. Atqui ne forte arripiant quod apud Athenæum occurrit [IX.] pag. 408. [E. 8.]

* Καὶ δὴ δέδειπνηκασιν αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ φερεῖν
ὦρα στὴν ἤδη τὰς τραπέζας, εἴτα παρακορησαί.

76

Monemus ibi legi oportere, postulante cum versus tum sermonis indole, ἀλλ' αφαιρεῖν¹⁶. Altero nomine

16. Φιλῶλλιος δὲ ἐν Ἀγγῆ "Sic recte MS. cum edd. Ven. Bas. et

Cas. 1." Schw. "In Scholiis ad Plut. 1195, pro φυλλίων legere

SECT. debemus ΦΙΑΥΛΛΙΟΝ et Strat-
 III. tidis loco ΦΙΑΥΛΛΙΟΥ reponere
 debemus. Hanc ΤΥΡΩΗΤΤΙ emen-
 ——— dationem in Conj. p. 84. memo-
 ratam dudum occupaverant Bent-
 leius et Grayius. Conf. D. R. ad
 Rut. Lup. p. 103. ad Tim. p. 167.
 Piers. ad Mær. p. 17. R. B. ad
 Schol. Plut. Aristoph. 179. R. D.
 correctionem jure adscivit editor
 eruditissimus; vide infra ad p.
 206. "Quoties AI et E permu-
 taverint librarii," exemplis pate-
 bit; I. *AI* pro E Odys. N, 295.
 "παιδόθεν text. et schol. Cod.
 Harl. sedschol. πεδόθεν interpretatur."
 R. P. Alcæus apud He-
 phæst. p. 35=61. Gaisford. πέδ'
 Ἀχιλλέα Casaubonus, Portus,
 Grotius et R. B. MSS.; παῖδ'
 Ἀχιλλέα. Idem ibid. p. 39=67.
 πεδέχοισαν Stanleius et R. B.
 παῖδ' MSS. plures. Incerti frag-
 mentum apud Koën. ad Greg. p.
 311. ὡς δὲ παῖς πίδα μάτρα πε-
 τερόγῳμαι. παῖς πίδα MS. πε-
 τερόγῳμαι restituit Etym. M.
 p. 308. l. 33. T. H. in Misc.
 Obs. iv. 289. II. Γ, 252. τάρμη-
 ται editiones; τάρμητε tres MSS.
 τάρμηαι MSS. duo. Soph. Tyr.
 1264. αἰώραις MSS. sex; "Pu-
 tant quidem viri doctissimi, ai ab
 Attico poeta, consonante litera
 sequente, potuisse corripri; ego
 ne vocli quidem sequente diph-
 thongum ai a Sophocle correptam
 statuo; atque adeo hic ἰώραις
 ab illo scribi debuisse." Valck.
 ad Adoniaz. p. 243. Diodor.
 Sic. II. 29. οἱ δὲ Ἕλληνες—ἔιχο-
 νοεῖν ποιοῦσι τοὺς μανθάνοντας,
 καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν πλανᾶσθαι,
 τὸν πάντα βίον ἐν αἰώρῳ γενομέ-
 νας, καὶ μηδενὶ ὄλως δυναμένας
 πιστεῦσαι βεβαίως. Conf. Wesse-
 ling, ad l. Crates apud Athen.
 III, 117. C. 3. ἔγκαιῶς τις edi-
 tiones; ἔγκαιῶς Schweighæu-

ser; ἐν Κέφ τις R. P. Hermes-
 dianax apud D. R. v. 52. ἀμμυ-
 γαλαῖς βιασίν MS. Veneto-Paris.,
 id est, ἄμμυγα Λεσβιάσιν. Ana-
 creon xxii, 4. ἐμάλιγέτ' Ἀλκμαίων
 τε. Timocles apud Athen. vi,
 223. D. 1. ὁ νοσῶν δὲ μανικῶς
 Ἀλκμέων' ἐσκέψατο. Plato in Al-
 cīb. II. p. 143. C. 9. Ἀλκμω-
 νὰ Codex Clarkio-Bodleianus.
 Marm. Sandv. facies aversa, l.
 16. ΑΛΚΜΕΩΝΙΔΗΣ Suetonius
 in Claud. Cæsar. xxxix.
 Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμέων, μη-
 τροκτόνοι Incertus in D. Paul.
 Ὁ μὴ προραίστης καὶ γένους ἀναί-
 ρετης Νέρων ὁ δεινός—, μητροαι-
 στης, quam verissime reposuit
 Wesselingius in Dissert. Herodot.
 p. 181., exhibet MS. Harl., et
 Ἰλιωραίστας audit Diomedes in
 Dosiad. Ar. β'. 17. Pausan. T.
 I. p. 382. l. antepen. κατέσκηψε
 pro κατάρκησαι restituit Porsu-
 nus. "Hesychius, Παλιγόρια.
 τὸ σκῦτος. Πλάτων Σύρφακι καὶ
 Μωμοθήρῳ παλιγόριαν πάσας
 αὐτοῦ καταθήσω. MS. Πλάτων
 συρφακίσαι, μωμοθηρήρῳ παλι-
 γορία π. α. κ. lege, Πλάτων Σύρ-
 φακι. Σε μὲν, ὡ μοχθηρέ, παλι-
 γοριαν—PR. lvii." II. E pro
 AI. Pindari fragmentum apud
 Apollon. ne syntaxi, p. 142, 17,
 αὐτὸν με πρόωιστα συνοικιστήρα
 γαλας ἐσδέξεται μενούχον. "leg.
 ἐσδεξαί τεμενούχον." E. Bekker.
 ad l. Hoc modo D'Orvillius
 ad sanitatem revocavit locum
 exulceratum Plutarchi p. 970.
 D. 5. ἐπεὶ δ' εἰσῆλθεν ὁ Δίων
 κατὰ τὰς Μεντιτίδας [vel μεντιτίδας
 ut aliae editiones] πύλας. legendum,
 κατὰ ΤΑΨ ΤΕΜΕΝΙΤΙΔΑΣ Πύ-
 λας, ad portas Temenitidas."
 Sicula, p. 193. Soph. El. 1393.
 ἀρχεὶσπλοντα MS. Harl. Eur.
 Hec. 118=115. συνέπεισε Αἰδ.
 συνέπεισε e conjectura Mus-

vitiosus est Aristophanis locus, quod absque articulo SECT. III.
dicatur τὰντα καλυμματα. Exigit enim comici per-
inde atque pedestris sermonis ratio τὰντα τὰ καλυμ-
ματα¹⁷. Sic in versu tertio habemus τουτι τὸ κα-
λυμμα. Tertio prava est locutio φερε περι την κεφα-
λην: neque enim is est apud Atticos usus verbi
φέρειν, sed φορεῖν¹⁸. Scire denique velim quid intersit
quod ad sensum attineat inter τὰντα καλυμματα φερε
περι την κεφαλην, et quod mox sequitur παρ εμου τουτι

gravii. D. Matth. vii. 25. for-
tasse, προσέπαισαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ,
— Aeschyl. Pers. 120. Καὶ
τὸ Κίσιον πῶς ἄντιδουπον
ἔσεται ἔσεται Codices Colb. et
Lambeth. ἄσεται reposuit vir
eruditissimus, Carolus Burney,
ad Pers. p. 15. "I. ἄσεται" in
margine exemplaris sui reliquit
Tyrwhittus. Lucian. iii, 192.
καὶ οὐκ ἠσχύνετο γέρον ἄνθρω-
πος, παρακαλῶν παρθένους συνε-
σομένης παιδεραιτικά. συνασομέ-
νας, cum viro μετροκωτάτῳ com-
municavit R. P. Lucian. ii, 925.
πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον,
τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους.
Legerem, συνασομένους. Plato
Phædo p. 92. C. 2. οὗτος οὖν σοὶ ὁ

a

λόγος ἐκείνῳ πῶς ἐνέσεται; Sic
codex Clarkio-Bodl. Soph. Œd.
Tyr. 908. ἐξεροῦσιν Scholiastes.
Plato. Phileb. p. 78. Læmar. =
160, 12. Basil. ἀποκνᾶς ἔφη
MS. olim Clark. ἀποκνᾶσαι φῆς
R. P. Athen. iii, 94. B. 6. Μέ-
νανδρος ἐν Πεδίῳ MSS. et edd.
pro Παιδίῳ. Anaxandrides apud
eundem vi. 242. F. 6. κενός
edd., καινός MSS., unde καινός
exsculpit Casaubonus. Apoll.
Rhod. iii. 976. νεεταέσκον Cod.
MS. In commercio Epistolico
Pseudo-Socrat. Ep. xxiv. δια-
τρίβων οὐ μακρὴν Ἐφεστιαδῶν.

Ἐφαιστιαδῶν emendavit R. B.
in dissert. de Phalaridis Episto-
lis, Œc. p. 103. Pausan. T. i.
p. 361, 17. "Θρασύδεος ἰ. ε.
Θρασυδαῖος;" et T. ii. p. 291, 8.
pro διεκπῖσαι, διεκπᾶσαι corri-
gere vult Porsonus. Vide Mu-
ret. Opp. iii, 775., R. B. ad
Menandrum, pp. 2. 63. Millio,
pp. 21. 65., T. H. p. 86 = 286.,
ad Hor. Carm. iii. xii, 1., R. P.
Advss. pp. 38, 39. et infra ad p.
206.

17. Sed ubi οἰουσί, ὁδὶ, quasi
διὰ μέσον usitata, tantundem son-
nant, quod τὸ ἐν τῖβι, ea sine ar-
ticulo adhibent Attici. R. P.
apud amicissimum P. P. D. ad
Ach. 1048. Sic Herodotus i, 75.
οὐ γὰρ δὴ εἶναι κω τοῦτον τὸν
χρόνον τὰς γεφύρας ταύτας. Conf.
Brunck. ad Acharn. 1049. et
alibi.

18. Xenoph. Anab. vii, p. 531.
οἱ Θραῖκες τὰς ἀλωπεκίδας ἐπὶ
ταῖς κεφαλαῖς φοροῦσι Antiphanes
apud Athen. iii. p. 103. F. ἰμάτια
χρυσᾶ παρασχῶν τῷ χορῷ, ῥάκος
φορεῖ. Eur. Hipp. 1219. Lege,
αἱ δ', ἐνδοκοῦσαι στόμα πυριγενῆ
γνάθοις Βία ΦΟΡΟΥΣΙΝ. Soph.
El. 724. ἄστομοι Πῶλοι βιᾶ φο-
ροῦσιν—. Sic Leopard. Emendat.
i, xix, 17. "φοροῦσιν Plutarch.
Tom. ii. p. 321. C. et ita legen-
dum." R. P. Advers. p. 210.

SECT. το καλυμμα λαβων εχε και περιθου περι την κεφαλην.

III.

Nam si nihil sit discriminis verba intercedentia αλλ
ει τουτ εμποδιον σοι adeo importuna sunt atque inepta
ut nihil supra. Percommode profecto accidit quod
Scholiastes lectionem istam conservavit και ταυτα κα-
λυμμα φορουση. Vox utique φορουση, quanquam ipsa
quidem sit nihili, a vera tamen scriptura uno dun-
taxat puncto discedit; hanc autem sic tandem re-
stituo, φορουση. Est autem loci sententia hoc pacto
non solum integra atque aptissima, sed et per-
quam faceta. Quam Anglice ideo potius declaran-
dam statuimus, quod sermo noster, uti fert fortuna,
multo commodior sit quam Latinus. LYS. *Hold*

77 *your tongue, *sirrah.* PRO. *Must I hold my
tongue?* LYS. And that too for one that wears
a Cap. PRO. *Let me dye sooner.* LYS. *Well,
well, if that be the only obstacle, here, take my Cap
and put it on, and then hold your tongue — Take
my petticoats too, and my work-basket, &c. The
women, never fear, will conduct the war.* Dativus
autem φορουση ad verbum σιωπω non secus hic refer-
tur, atque in exemplo ex Ranis laudato τῳδε¹⁹.
Cæterum, ut illud obiter tangam, genti Britannicæ
felicius cessurum fuisse videtur, si alteri cuidam
Προβουλω per viginti annorum spatium permagno,
hodie majori simul et minori †, rediviva ab anno jam

19. MS. ΠΡΟΒ. Σοι γ', ὦ κ.,
σιωπῶ γ'—φορούση R. B. Ita
quoque MS. Rav. Audi R. P.
ex ephelis vix excessum: "Ex
Schol. optime restituerunt DAW-
ESIUS (*Misc. Crit.* p. 76.) Mark-
land. (*ad Eur. Suppl.* 454.)
Taylor. (*apud Toup. Cur. Nov.*
in Suid. 82.) Σιωπῶ γώ; &c."
"Quorum virorum doctissimorum
sententiam sua porro confirmat
TYRWHITTUS." Burgess. Ibidem
monuit R. P. verbum cum dativo
occurrere Liv. III, 41. *Negant
se privato reticere.* Phrynichus

Σ. Π. p. 40. Ἐγὼ σιωπῶ τῳδε:
Ἀριστοφάνησ ταύτην ἐσχημάτισε
τὴν σύνταξιν. Haud longo post
tempore denuo inculcavit Vir
summus; "Recte locum ex MSS.
constituit Brunckius, quibuscum
concordat MS. Trin. *Coll. Can-
tab.*" R. P. ad Toup. p. 503.
Eur. Suppl. 454. μὴ ζῳην εἶτι
Aristoph. Ran. 579. Acharn.
151. 476. κάκιστ' ἀπολοιμήν—
Ter. Eun. iv, vii, 2. *Mori me
satiust.*

† Conf. p. 109. l. ult. et p.
110. l. 1. Mox, rediviva—"Re-

sexto Lysistrata capiti circumdandum καλυμμα tradidisset²⁰. SECT. III.

Kusterianæ observationi gemella est ista doctiss. Hutchinsoni ad Xenoph. Anab. pag. 79 [=77. ed. Cantab.] ελωντων και διακοφοντων. Monet utique ελωντων eleganter pro ελασοντων adhiberi, laudatque Thom. Magistrum: Ελαω και ελω, αντι του ελαυνω Ελληνες λεγουσι· οι δε Αττικοι, αντι του ελασω. uti et Mœrin: Ελω, Αττικως· ελασω, Ελληνικως²¹. At enim glossographorum mentem minus recte cepisse videtur; neque enim eos hic suggerere voluisse censendum est Atticos præsens pro futuro (quod judicavit vir doctiss.) adhibere solitos, sed futurum ελω pro communi ελασω. Cæterum juxta lectionem supra descriptam docet Thom. Magister Atticos tam *ελαω 78 quam ελω pro ελασω usurpare. Id quod nequaquam verum est. Aut igitur erravit Magister, aut aliter scripsit. Istum autem in modum recte procedet locus: οι δε Αττικοι ελω αντι του ελασω²². *At enim de præsentē pro futuro vir doctissimus hunc ad locum ουδε γρον.* Recte. Atqui ea mente scripsisse constat ex iis quæ dixit ad pag. 53 [=51.]. Ibi utique docet verbum præsens συναγειρεσθαι temporis futuri significationem habere, ipsumque hunc, in quo versamur, locum tanquam simile exemplum adducit. Alter autem locus in quo extat συναγειρεσθαι a viro doctiss. sic representatur: νομιζων ὅσῳ μεν αν θαπτον

divina dicimus quæ post interitum redeunt, *recidiva* quæ ex suo casu restituuntur." Charisius col. 76. Vide Gronov. ad Senec. Troad. 470. N. Heins. ad Prudent. Psychom. 391. contra Symmach. II, 821. Virg. Æn. IV, 344. VII, 322. x, 58.

20. Ne nimis curiosus et valde intemperans esto; mordacissimum dictum, quod tangere nolim. *Editoris est non ea modo, quæ sciret, profiteri, sed ea etiam, quæ nesciret, confiteri.* Si "hinc li-

quet καλυμμα fuisse mulierum de plebe, quales hæc supra describuntur 457, S.," cadit R. D. amaritudo. Verum hoc longe aliter est; conf. Æschyl. Agam. 1180.

21. "Suidas: ελων. ελασαι. Πρόδοτος. Lege, ελων. ελασων." Piers. ad Mær. p. 146. Herodot. IX, 89.

22. Huic emendationi suum calculum adjecit D. R. ad Hesychium v. Ελω.

SECT. III. ελθοι, τσοουτω απαρασκευαστοτερη βασιλει μαχεισθαι ὅση
 III. δε σχολαιοτερον, τσοουτω πλεον βασιλει συναγειρεσθαι
 στρατευμα.

Equidem† nimis certum est, ni verbo συναγειρεσθαι temporis futuri notio tribuatur, nullam ex loco sic scripto haberi posse sententiam. At enim utcunque frequenter hoc fieri dicat vir doctiss., adducat tamen vel unum simile ex Poetis Atticis indubitatae fidei exemplum, et erit mihi magnus Apollo²³. Ex Poetis dico: neque enim mendis, quibus singulae singulorum pedestris orationis scriptorum paginae scatent, et perpetuo, ni ad Poetarum sermonem, certam illam normam²⁴, exigantur, scatebunt; exemplorum virtutem tribuendam esse commodus ac patiens agnoscam. Num igitur inficias
 79 *ibis verba* εἰμι, απειμι, *εξιμι &c. etiam apud Poetas temporis futuri notione non raro adhiberi? Ego vero nihil minus. Contra autem confirmo verba ista apud Atticos revera (nam formam nihil moror) futura esse²⁵; neque enim de tempore nisi futuro

† Vide infra p. 294. l. 22, 3. p. 295. l. 11. et p. 300. l. 13. *Equidem* non perpetuo cum prima persona junctum; Lucan. Phars. viii, 824. *Haud equidem immerito Cumanae carmine vatis Cautum*, Propertius, ii, xxiii, 5. *Hic equidem Phæbo visus mihi pulchrior ipso* — Sed lego, *Hic Phæbus, Phæbo* — vel simile quid. *R. B.* Pers. Sat. i, 110. *Per me equidem sint omnia protinus alba* :—

23. Virg. Buc. iii, 104.

24. "Nihil verius est, quam quod alicubi ait Dawesius, apud solos poetas certam reperiri sermonis Attici normam." *Br.* ad Eccles. 255. "in oratione prosa nullae metri leges mutandi libidinem coercent." *T. H.* ad Xenoph. Ephes. in Misc. Obs. iv, 289. Allatis exemplis, quae contra certissimas metri leges turbaverunt

librarii, quaeritur, "quid eos facturos censes in solutae orationis scriptoribus?" ad Hec. 1149=1141. Conf. *Piers.* ad Mær. PR. xxxv. ad Herodian. p. 439. et infra p. 232.

25. futura esse] "*negat* Dorrivillius ad Chariton. p. 37." R. P., ubi omnia fiunt ne veritas perumpat. "Hoc enim εἰμι ut ut forma temporis praesentis, notione tamen futura gaudet. Hesych. εἰμι, πορεύσομαι." *Pears.* ad Symb. p. 220. ed. pr. Εἰ ΣΟΜΑΙ II. Ω, 462. ΕΙΜΙ II. Γ, 305. 410. E, 256. Aeschyl. P. V. 325. 827. Septheb. 672. Pers. 850. Agam. 959. 1315. Choëph. 779. Eur. Med. 1020. 1063. Hec. 1186.; EI Hec. 583=572. *ὄβε εἰ τε δώσω* — εἰ est *ibis*, non *es*. R. P., ad Hec. 1169=1161. Ar. apud Polluc. viii, 17. ΕΙΣΙ Septheb. 1064 Soph. Oed. Col.

usquam usurpantur. Cæteram veram istorum verborum scripturam esse *ιμι, απιμι, εξιμι*, argumento III.

1352. Xen. Anab. vii. p. 511. apud Lex. Sangerm. p. 362. *τις δ' ανωθεν εισιν αιματορροφος.* Eur. Hipp. 449. *φοιτᾷ δ' εν αιθερ', εστι δ' εν Θαλασσιῳ Κλυδωνι Κυπρις πάντα δ' εκ ταυτης εφν.* "Pro εστι legendum εἰσι *incedit.* Sic ibidem 1267. Ποταται δ' ἐπὶ γαῖαν, εὐαχρον θ' ἄλμυρον ἐπὶ πόντον" θέλει δ' "Ερωσ—φύσιν ὀρεσκῶν σκυλάκων, πελαγίων θ', ὅσα τε γὰ τριφει, τὴν ἄλιος αἰθόμενος δέρεται, ἄνδρας τε. Vide Ovidii Fast. []" R. B. ad Lucret. i, 4. Si veram hujus formæ significationem tunc temporis pro comperto habuisset, emendationi parum tutæ pepercerat vir summus. Valckenærius ad Ph. 257 (260.). εἴσεται pro futuro verbi εἶμι cepisse videtur. R. P. ad I. Ex Andromeda, "Ω παρθέν', εἰ σώσαιμι σ', εἴσει μοι χάριν;" IMEN Septheb. 1069. ἡμεῖς μὲν ἴμεν καὶ ἐνθάφομεν Eur. Bacch. 838. ὁδοὺς ἐρήμους ἴμεν.—Καὶ τάχει ἴμεν. καὶ τάχειως πορευσόμεθα. Timæus. "ITE Or. 1447. οὐκ ἐκποδῶν ἴτε; Hec. 1076. ἴτ' ἴτε Aristoph. Av. 1690. ἡμεῖς δ' ἴτε. "ΑΠΕΙΜΙ Æschyl. Pers. 840. Eum. 763. Eur. Hec. 418. 1045. ἀπειμι Aristoph. Eccles. 902. Plut. 70. Nub. 884. "forte ἀπειμι" R. B. Kustero in Mus. Crit. No. vii. p. 443. "ΑΠΕΙ ἀπὶ τοῦ ἀπελεύσει. Σοφοκλῆς. Suidas. CEd. Tyr. 431. Ant. 244. ἀπει—Eccles. 797. "ΑΠΕΙ μ' εἰσας Tyrwhittus in Conj. p. 80. "ΑΠΕΙΣΙΝ, Ἀτικῶς. ἀπελεύσεται, Ἑλληνικῶς. Mœris, p. 16. CEd. Tyr. 229. ἀπεισιν—ΑΠΙΜΕΝ Aristoph. Vesp. 255. Xenoph. Anab. i. p.

41. ii, p. 124. vi, 478. l. ult. ἀπιμεν. "ΑΠΙΤΕ Soph. Ant. 887. ἀπιτε μόνην ἔρημον. Thucyd. ii, 46. νῦν δὲ ἀπολοφνράμενοι ὄν προσήκει ἐκάστος ἀπιτε. *discedetis: ἐκάστος Codices duo Cantab. et Bekker.* ΑΠΙΑΣΙΝ Xen. An. iv. p. 300. τῆν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων ἀπίασιν. "ΑΠΙΩΝ Xenoph. An. ii. 140. ἀπιῶν ἐπὶ τὴν ἑμαυτοῦ ἀρχὴν—i, 35. ὡς ἀπιῶντας εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλιν. "ΕΙΣΕΙΣΙΝ Xen. An. vii, 506. εἰ εἴσεισι, συλληφθήσεται.—"ΕΞΕΙΜΙ, οὐκ ἐξελεύσομαι, λέγουσιν Ἀττικοί. Suidas. "ΕΞΕΙ CEd. Col. 909. οὐ γὰρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας. Aristoph. Equit. 760. ὅπως ἔξει—"ΕΞΕΙΣΙΝ Eur. Iph. Aul. 994. "Ἐξείσιν αἰδοῦς ὅμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον. *exhibit misso pudore;* vide supra Ἀντεκομιεῖ. "ΕΞΙΜΕΝ Soph. El. 75. νῶ δ' ἔξιμεν. "ΕΠΕΙΣΙΝ Æschyl. Pers. 829. "Valckenæer. ad Eurip. Phœniss. 192. probante cl. Heathio, reponit *ἔπεισιν.*" R. P. in Diar. Erudit. (Cl. Journ. N°. xv, 184.). ΕΞΕΙΜΙ Eur. Hipp. 1070. ἴσειμι—ΚΑΤΕΙΣΙΝ Æschyl. Agam. 1285. κάτεισιν. ΜΕΤΕΙΜΙ Choëph. 271. εἰ μὴ μέτειμι. Agam. 1671. μέτειμι ἴτι editiones; pro qua μετελεύσομαι Codex. Bigot.; conf. Eumen. 231. Nub. 1408. μέτειμι. gl. μετελεύσομαι. ΠΑΡΕΙΜΙ Helen. 459. πάραμι vide Bastii Ep. Cr. p. 146. ΠΕΡΙΓΑΣΙ Xenoph. Anab. iv. p. 250. τεράσσι. ΠΡΟΣΕΙΣΙ Thucyd. i, 40. πρόσσει. Vide H. Steph. App. de Dial. Att. pp. 138, 139. *Sylburg.* ad Clenardi Gramm. p. 461. ad Etym. M. 536. l. 42. *Kuster.*

SECT. III. sunt quæ passim leguntur ἴσον, μὲν, ἴσι, ἴσσι, ἀπίτον, ἀπίμεν &c. Loci autem Xenophontei lectio a virò doctiss. repræsentata non uno illo solæcismo laborat, quod verbum præsens pro futuro præferat; sed altero etiam, quod ὅσῳ ἂν cum forma optativa ελθοῖ conjungantur. Vocula utique ὅσῳ et similes comite ἂν non nisi cum altera forma ελθῆν construuntur²⁶.

ad Aristoph. Plut. 70. T. H. ad Lucian. i. p. 10. ad Aristoph. Plut. 630. ad Thom. Mag. p. 337. *Abresch.* Auctar. Dilucid. Thueyd. p. 373. *Piers.* ad Mærin. p. 16. *Monk.* ad Eur. Hipp. 804.

26. "Hæc particula conditionem significat ita quidem, ut sententia, cui hæc vocula inhaereat, aut alterius sententiæ conditionem in se contineat, aut ipsa conditioni sit obnoxia." *Fr. Thierschius* in Aet. Philol. Mœnac. T. II. p. 104. *Æschyl.* P. V. 10. ὡς ἂν εἰδαχθῆ. Eur. apud *Grot.* pp. 55. 381. κέκτησο δ' ὁμοῦς δ' ἔχῃς R. P. *Advss.* p. 302. *Plato Theat.* p. 191. A. παρέδωκεν ὡς ναυτῶντες, παρὲν τε καὶ χρῆσθαι ὅτι ἂν βούληται. *Xen. Anab.* II. 150. Ὅσοι δ' ἂν χρόνον τὸ ἡγούμενον τοῦ στρατεύματος ἐπιστῆ. III. 206. Ὅμοσεν ἂν ἕκαστος βούληται. *An.* II. p. 157. I. 7. lege, ἐφ' ὃν ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ὁπόσοις ἔρωσιν βουλόμεθα μάχεσθαι *Thueyd.* VI. 18. οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ἐς ὅσον βουλόμεθα ἀρχειν.—*An.* VII. p. 513. γῆν ὁπόσον ἂν βούλωται. P. 517. ὁπόσα δὲ ἂν ἀλλοκήται. IV. 260. Ὅσ' ἂν ἐδύνηται. I. 58. ὅς ἂν ἐδύνηται. *conf.* VII. p. 504. 5. VI. 447. Ὅσον ἂν ἐδύνηται. *Memorab.* II. II. 5. ὅσα ἂν εἰσηται—ὡς ἂν ἐδύνηται. IV. 13. ὅσα ἂν ἀκούσῃ ἢ ἴδῃ ἢ μάθῃ. IV.

II. 29. ὅσα ἂν ἀγνοήσασαι τὴν ἑαυτῶν δυνάμιν κρείσσοι πολεμήσοισιν. *Cyrop.* VII. 80. Ὅσεν ἂν μάλλον, προτιμήσας τις ἐπ' αὐτὰ ἀπλη—ἀπίτοι *edd.* *An.* VII. 520. ὅτι ὅσῳ ἂν μείζω ταύτων ἐωρήσῃ. *Soph. Œd. Tyr.* 77. μὴ θρῶν ἂν εἶην πάνθ'. Ὅσ' ἂν ΔΗΛΑΟΙ θεός. Hanc formam, non minus apte subjunctivam, *Valkenbergium* fugisse miror; *Hoogerwerfium* elusisse non miror. Vide illum ad *Hipp.* 469. *Brinck.* *Addend.* ad *Pac.* 1112. et ad *R. D.* p. 256. In *Xenoph. Anab.* III. 213. ἀλλὰ χροῦμεθ' ἂν—et *Eur. Iph. T.* 502. οὐ γελώμεθ' ἂν—esse formas potentiales quis inficias ibit? *Pac.* 938. Ὅσ' ἂν θεός θέλῃ. *Vesp.* 50. ἂν λείψ' ἢ ἀπλῶς. *Soph. Œd. Col.* 74. Ὅσ' ἂν λέγωμεν. *Aristoph. Nub.* 806., et in *Lex. Sangerm.* v. Ἀγοράσω p. 331. *Ar. Æolosc.* fr. 4. [*Br. T.* III. p. 216.]. *R. P.* ad *Tour.* p. 435. Ὅσ' ἂν κελύρῃ. *Athen.* VII. 336. F. *Alexis*, potius *Sotion*, ἕξεις δ' Ὅσ' ἂν φάγῃς τε καὶ πίῃς μόνά. III. 103. F. *Antiphancs*, οὐ βέβαιον οὐθέν ἐστι πλὴν Ὅσ' ἂν εἰς ἡμέραν εἰς ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰθανάλισκον τύχῃ. Ὅσας ἂν καταβάλῃ *Menandro* restituit *R. P.* ad *Tour.* p. 435. *Pseudo-Phyl. Ep.* LXVIII. ὅσα γὰρ ἂν προσηγείται τὸ λαμπρῶς χαρίζεσθαι—οὕτω et προσηγῆται *MS. Reg. Lege, ὅσῳ R. B.* ὅσῳ et προσηγῆ-

Est autem germana loci scriptura: νομίζων αν, ὅσῳ SECT. III.
 μιν θαττον ελθοι²⁷, τοσούτῳ ἀπαρασκευαστοτέρῳ βασιλεὶ
 μαχεσθαι· ὅσῳ δε σχολαιοτερον, τοσούτῳ πλεον βασιλεὶ
 συναγειρεσθαι στρατευμα. Quam ut in integrum re-
 stitueremus, unius αν voculae sedem duntaxat im-
 mutavimus: nam in aliis editt. habetur μαχεσθαι.
 Vocula autem ista ad verba infinita μαχεσθαι et συν-
 αγειρεσθαι communiter refertur, ac temporis futuri²⁸

ται T. H. Eur. Ion. 440. Ἄρε-
 τὸς δίκαι· καὶ γὰρ ὅστις ἂν
 βροτῶν κακὸς πεφύκη, ζημιούσιν
 οἱ θεοί. Xen. Anab. vi, p. 482.
 ὅστις ἂν ἡμῖν ἐθέλησῃ [aut MS.
 Par. ἐθέλη] πείθεσθαι. R. P. vii,
 501. ὅστις ἂν ἀλά. p. 515.—δ,τι
 ἂν ἡμῖν δοκῇ κράτιστον εἶναι.
 vii. p. 513. ἂν ἂν ὀνόμεθα κτή-
 σασθαι p. 516. ἂν ἂν δοκῇ
 κράτιστα εἶναι. p. 523. ἂν ἂν ἐθέλησῃ.

27. P. 79. l. 15. G. PORSONO
 probante; Xen. Anab. ii, 173.
 Καὶ ὅσους μὲν αἰσθάνοιτο ἐπιόρ-
 κους καὶ ἀδικούς.—174. ὅπότε τις
 αὐτῷ ἀφίστατο, iii, 184. διαθεώ-
 μενος αὐτῶν ἔσται μὲν χώραν καὶ
 ἀλα ἔχοικε. vii, 512. ὅπόσους ὀν-
 νατῶν εἰς ἄνδρας.—ii. p. 156. l.
 10, ταῦτα γὰρ γιγνώσκων, εἴ τι
 ἐμὰ κακὸν βουλευόεις, ἅμα ἂν δο-
 κῆς καὶ σεαυτῷ κακόνους εἶναι.
 Lege δοκεῖς pro δοκῆς. Similiter
 δοκεῖ Platoni reddendum pro δοκῆ
 de Republ. iv. p. 422. B. 434.
 A. et ex MSS. Regio et Clarkio-
 Bodl. Gorg. p. 514. E. R. P. ad l.
 Alcib. ii. p. 150, E. 5. δοκεῖς Cod.
 Clarkio-Bodl.; recte. Sed *Mat-
 thiae* in Misc. Philol. Vol. ii. P. i.
 p. 51. citat ex Xenoph. Anab. vi.
 [imo, ii.]. l. 13. 25. (p. 178. ed.
 Cantab.) καὶ ὅσους μὲν ἂν αἰσθά-
 νοιστο ἐπιόρκους καὶ ἀδικούς, ὡς εἰ
 ἰσχυρισμῶν ἀφάρητο· ubi ex
 Dawesii præcepto ἂν exprungend-
 dum esset; et omnino omisit vo-
 culam istam Suidas: βεβαιότερο

exhibent edd.; “αἰσθάνοιτο non
 male MSS. Eton, et Paris. quan-
 quam perperam ἂν addunt.” R. P.
 Addere libet μάχεσθαι exhibere
 MS. Guelf. edd. Junt. et marg.
 H. Stephani.

28. Æschyl. Septheb. 728.
 ὅπόσων καὶ φθιμένων ἂν κατέ-
 χευν. Soph. Œd. Tyr. 1454, 5.
 μήτε μ' ἂν νόσον, μήτ' ἄλλο
 πέρσαι μηδέν. Soph. Ph. 1058.
 ἐγώθ', ὅς οἶμαι σοῦ κακίον οὐδὲν
 ἂν τούτων κρατύνειν, μηδ' ἐπιθύ-
 νειν χερὶ. Ar. Plut. 380. καὶ
 μὴν φίλως γ' ἂν μοι δοκεῖς, καὶ
 τοὺς θεοὺς, Τροῖς μῆας ἀναλώσας
 λογίσασθαι δώδεκα. conf. Brunck.
 ad l. et VALCK. ad Hipp. 1027.
 Herodot. iii, 53. δοκέων μὲν
 μάλιστα ταῦτη ἂν πείθεσθαι,
 Thucyd. ii, 18. Ἐδόκουν οἱ Πε-
 λοποννήσιοι ἐπιθόντες ἂν διὰ
 τάχους πάντα εἰτι εἴω καταλα-
 βεῖν· Conf. Xenoph. Cyrop. viii,
 i, 16. Anab. ii. 115. Καὶ
 ἔπλα μὲν αὖν ἔχαντες, οἰόμεθα
 ἂν καὶ τῇ ἀρετῇ χρῆσθαι· πα-
 ραδόντες δ' ἂν ταῦτα, καὶ τῶν
 σωμάτων στραφθῆναι. Anab. ii,
 120, οὐς οὐκ ἂν ἀνασχέσθαι αὐ-
 τοῦ βασιλευόντος. 158. τὰς αὖν
 τοιαύτας ἀγνοουσῶνας νομίζων
 συνουσίας μάλιστα ἂν παύσει-
 θαι. ii, 157. l. 2. Ἄλλὰ χωρίων
 ἐπιτηδείων ἡμῖν ἐπιτίθεσθαι αἰτα-
 ρεῖν ἂν σοὶ δοκοῦμεν; ii, 196.
 Οἶμαι γὰρ ἂν ἡμᾶς τοιαῦτα πα-
 ρεῖν. 216. ἀναρχίῳ ἂν καὶ ἀπειλῆ
 s 2

SECT. III. notionem utriusque confert. Similis autem constructionis pauca ex ipso Xenophonte exempla describam: Anab. pag. 200 [= 192.] *πρωτον μεν ΟΙΜΑΙ ΑΝ υμας μεγα ΟΝΗΣΑΙ* ²⁹ *το στρατευμα, ΕΙ ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΙΗΤΕ*

ἐνόμιζον ἡμᾶς ἀπολέσθαι. VII, 498. *ἔστι τις οὕτως ἄφρων, ὅστις οἶεται* "ΑΝ ἡμᾶς περιγενέσθαι; p. 503. πάντος "ΑΝ προεστάναι τοῦ στρατεύματος. Ibid. οἰόμενος "ΑΝ οἰκάδε μετελθεῖν. p. 504. ὅπόσους "ΑΝ εὔροι ἐν Βυζαντίῳ τῶν Κύρου στρατιωτῶν ὑπολειμμένους ἀποδόσθαι. Mem. II, I, 4. οὐκοῦν ὁ οὕτω πεπαιδευμένος ἦσσαν "ΑΝ δοκεῖ σοι ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων, ἢ τὰ λοιπὰ ζῶα, ἀλίσκεσθαι; Ibid. 15. οὐκ "ΑΝ οἶε ἀδικηθῆναι;—δούλος "ΑΝ οἶε τοιούτος εἶναι. III, IX, 8. τοῦτο δὲ φρονίμῳ μὲν ἀνδρὶ οὐκ "ΑΝ ξυμβῆναι. 13. πότερον γὰρ "ΑΝ μᾶλλον οἶε σώζεσθαι τὸν ταῦτα ποιοῦντα, ἢ οὕτω καὶ τάχιστ' "ΑΝ ἀπολέσθαι; IV, II, 23. δὲ ὅς "ΑΝ μάλιστα ἐνόμιζον παιδεύθῆναι. Plato. Gorg. p. 448. A. 9. οἶε σὺ κάλλιον "ΑΝ Γοργίου ἀποκρίνασθαι; Phædr. III, p. 227. B. οὐκ "ΑΝ οἶε με κατὰ Πίνδαρον [Isthm. I, I.—] καὶ ἀσχολίας ὑπερτερον πρᾶγμα ποιήσασθαι τὸ σὴν τε καὶ Ἀνσίον διατριβὴν ἀκοῦσαι; "Quæro a te, quem puto Græcæ linguæ peritissimum, an unquam observaveris Infinitivum Aorist. I. usurpatum pro infinitivo futuri. Ex. gr. *Dico me hoc facturum esse*, an Græcæ verti possit, λέγω ἐμὲ τοῦτο ποιῆσαι, pro ποιήσῃ, vel ἂν ποιῆῃ, vel ἂν ποιήσῃ. Nonnulla exempla video in Lysia, et protuli aliquot ex aliis scriptoribus et Joan. XXI, 25. Sed ex circumstantiis, aut Græcæ linguæ genio, omnia ista suspicor vel mutari debere in *σειν*, vel *σεισθαι* (si Media sint:), vel deesse ἂν apte Infin. Aoristi primi. Si

quid in hanc rem unquam notaveris, peto certiore me facias." *Markland. D'Orville*, pp. 303, 4.

29. *μεν deest in MS. Guelph. et pro ὄνησαι gl. ἀφελῆσαι MSS. in Mus. Brit. Par. Eton. Eur. Med. 567. τὰ ζῶντ' ὄνησαι. Hipp. 314. Παῖδάς τ' ὄνησαι. Aliud est ὄνασθαι, aliud ὄνεσθαι. Odys. Φ, 427. Οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμίζοντες ὄνονται. Herodot. II, 168. ἦκιστα δὲ Κορίνθιοι ὄνονται τοὺς χειροτέχνους. Odys. Θ, 239. II. N, 287. ὄνοιο: Hesychius ὄνοιο. ὁμοίως. Claudicat glossa; "deest enim vox ὄνοίμην cum explicatione sua." *Pears. Vind. Ignat. p. 203. Vox ὄνομα originem satis honestam habet; nihil enim aliud proprie denotat quam rei cuiusquam usum, cui boni aut mali notio sese facile immiscebat; hinc forma ὄναίμην, quæ apud veteres Atticos perpetua est, commodi, ὄνοίμην incommodi sensu usurpatur. Illius vice minus probati auctores verbo χρηματίζειν utuntur; Herodot. I, 173. καλέουσι ἀπὸ τῶν μητέρων ἐωυτοῦς, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν πατέρων. Plutarch. II, 248. D. νόμος ἦν τοῖς Ξανθίοις μὴ πατρόθεν ἀλλ' ἀπὸ μητέρων χρηματίζειν. Act. D. Apost. XI, 26. χρηματίζασι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Origen. contra Cels. II, p. 56. Spence. καὶ Ἐβριωνῆσι χρηματίζουσιν οἱ ἀπὸ τῶν Ἰουδαίων τὸν Ἰησοῦν, ὡς Χριστὸν, παραδείξάμενοι. Dum hasce chartas corrigo, mihi adstipulari video præstantissimum VALCKENÆRIUM**

in Schol. ad l. c.; “*χρηματίζειν* sic res agere, ut nomen inde adipiscaris; atque sic tandem positum est pro dici, nominari, audire. *Ep. ad Rom.* vii. 3. *μοιχαλις χρηματίζει.*—*Athen.* vi, 252. *E. Posidonius citatur* ὁ Ἀπαμεύς, ὑπερον δὲ Ῥόδιος *χρηματίας.*—*X.* 438. *D. Antiochus Rex rarissime ἐχρηματίζει νήφων.*” ὨΝΑΙΜΗΝ Theocr. Adoniaz. 55. Ὠνήμαν μεγάλης, [Tobit iii, 8. ἀνδρας ἥδη ἐπὶ τὰ ἔσχατα, καὶ ἐνὸς αὐτῶν οὐκ ὠνάθης (Cod. Alex.) sive ὠνάσθης.] ὨΝΑΙΜΗΝ Sophocles (Ed. Tyr. 644. καὶ νῦν ὠναίμην, Eur. Hec. 997. “Ἦκιστ’ ὠναίμην. Suppl. 256. ἀλλ’ ὡς ὠναίμην. Helen. 650. ἀλλ’ ὁμως ὠναίμην τύχας. Aristoph. Thesm. 469. Καὶτὴ γὰρ ἐγώγ’ οὕτως ὠναίμην τέκνων. D. Paul. Ep. ad Philem. 20. Ναι, ἀδελφέ, (ἐγὼ σοῦ ὠναίμην ἐν Κυρίῳ) ἀνάπαυσόν μου τὰ σπλάγχχνα ἐν Κυρίῳ— ἐν Χριστῷ Codices Alex. Ephr. et Chrysostomus; conf. L. Bos. Obs. Crit. xxxii. “et eo verba Græca finiuntur, cetera Latina sola.” ἐγὼ σοῦ ἀπολαύσαιμι ex glossis Mediceis *Pricæus.* “De liberis præcipue rebusque charissimis aut personis hanc loquendi formulam usurpabant veteres Græci, ut constat ex Euripide, [Hec. 983. Or. 1693. Iph. A. 1359. Iph. T. 1078.] Aristophane, [Plut. 1063. Nub. 1239.] Synesio, necnon ex Luciano.” PEARSON. in Addend. ad Vind. Ignat. ii. p. 204. l. 7. quem vide. *Sic ego te fruor;* Hilarius Diaconus.—“hoc est, hanc ex tua amicitia nunc utilitatem capere velim, sc. ut Onesimum recipias et cures.” PEARSON. “Voluit nimirum sive ille, sive alius, quem secutus est, vim exprimere optativi ὠναίμην, dixitque, *Sic ego*

te fruor, ut Horatius dixerat, *Sic te Diva potens Cypri.*” *De Missy* in exemplari T. Gr. penes Mus. Brit. Præclare HEMSTERHUSIUS; “*Utique frater,* (sic tu mihi salvus sis in Domino: vel, sic lætitiæ fructum ex te incolumi capiam in Domino) *resocilla viscera mea, per Christum obtestor:* id est, *æstum sollicitudinemque de Onesimo mihi deme, meæque petitioni adnue.* Apud Raphael. ad Chrysost. hom. in appen. annot. ad N. T. T. ii. p. 80. Ignatius ad Polycarpum §. 1. *καταζωθεὶς τοῦ προσώπου σου τοῦ ἀρώμου, οὐ ὠναίμην ἐν θεῷ.* ad Ephes. §. 2. Ὀναίμην ὑμῶν διὰ παντός, ἐάνπερ ἄξιός εἶ. ad Magnes. §. 2. οὐ ἐγὼ ὠναίμην. ad Rom. §. 5. Ὀναίμην τῶν θηρίων τῶν ἡτοιμασμένων,—Valentinian. apud Iren. l. c. xviii. Ὀναίμην τοῦ ὀνόματός σου,—Chrysostomus hom. viii. ἐγὼ τῶν δεσπῶν ὠναίμην ἐκείνων. *Utinam ego istis vinculis fruor.* PEARSONI Vind. Ignat. pp. 200, 205. Alexander ad Alexandrum in fin. Ep. apud Theodoritum, Hist. i, 3. ὠναίμην ὑμῶν τῆς φιλοχρίστου ψυχῆς. Theodor. Studita in Catechesi ultima, ἐφ’ ὅσον ὠναίμην ὑμῶν ἐν Κυρίῳ, ubi vulgatam ὠνέμην mutat in ὠνάμην *Livineius,* in ὠναίμην *Cotelerius* in Ignat. col. 448. Lucian. i, 424. *Νὴ Δία ὠναίμην,* iii, 54. *Οὕτως ὠναίμην, ἔφη, τούτων.* Synesius “*accuratissimus veterum Atticorum imitator,*” Epist. xlv. *οὕτω τῆς ἱεραῆς φιλοσοφίας ὠναίμην* “*tuamque dilectionem, lector, sedulus exoro, ut lectioni operam impendas illarum maxime literarum, in quibus nos vitam habere credimus sempiternam.*” Quotquot hæc sentiant et pro virili parte conentur, Deus O. M. eorum labores fortunet.

SECT. III. [I. ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΙΤΕ³⁰—ΟΙΜΑΙ ὑμας * πανυ AN εν
 80 καιρω ΠΟΙΗΣΑΙ †. pag. 451 [= 431]. ΉΓΗΣΑΝΤΟ
 ουν, ΕΙ ένα ΈΛΟΙΝΤΟ αρχοντα, μαλλον AN ΔΥΝΑΣΘΑΙ
 - και ΕΙ τι ΔΕΟΙ λανθανειν †, μαλλον AN και † ΚΡΥΠΤΕ-
 ΣΘΑΙ, και ΕΙ τι ΔΕΟΙ φθανειν, ήττον AN ΎΣΤΕΡΙΖΕΙΝ.
 pag. 529 [= 513]. ΕΙ δε μοι † ὑμεις ΠΑΡΑΓΕΝΟΙΣΘΕ,
 ΟΙΜΑΙ AN συν τοις θεοις ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΝ † την αρχην³¹.
 Quibus unum illud addam ex Aristophane, Plut. 464.

- - - και τι³² AN ΝΟΜΙΖΕΤΟΝ

Καλον ΕΡΓΑΣΑΣΘΑΙ μειζον ανθρωπους; ΧΡ. Ότι;
 ΕΙ τουτο δραν μελλοντες ΕΠΙΛΑΘΟΙΜΕΘΑ.

Hinc abunde constat voculam αν eandem significa-
 tionem verbis hic infinitis quam alibi optativis con-
 ferre. Valet utique οιμαι αν ὑμας ονησαι tantundem
 praefinito quod ὑμεις αν ονησαιτε, ως οιμαι. Eadem
 porro vocula eandem itidem notionem participiis
 conferebat. Pag. 363 [= 346]. ως ΑΛΟΝΤΟΣ AN³³

30. De forma επιμελήθειτε vide
 infra ad p. 246.

† ποιησαι ex conjectura H. St.
 † λαμβάνειν MS. Guelph, † και
 deest in MS. Eton. † μη opera-
 rum vitio H. St. † απαλαβειν
 editiones.

31. Plato de Legg. I, p. 639.
 A. φέρε, "ΕΙ τις αιγων τροφήν
 και το ζωον αυτό, κτημα ως εστι
 καλον, επαινοί,—τόν του τοιούτου
 φόγου ήγούμεθα ὑγιές "AN ποτε
 ψείζει και ότιον; Ibid. II, p. 658.
 A. B. "ΕΙ ποτί τις ούτως απλώς
 αγώνα θεή όντιναυν,—τί ποτ'
 "AN ήγούμεθα εκ ταυτης της
 προφήσεως ευμβαίνειν; Xen. An.
 I, 65. ενιοι δε, ΕΙ μεμοιοί τε και
 βούλοιο, ευνασθαι "AN αποδουαι.
 II, 115. ούδ' ΕΙ παρέχοι ὑμίν, δύ-
 ναισθ' "AN αποκτείαι. 119. ΕΙ
 μιν δέοι βασιλεϊ φίλους ειναι,
 πλειονος "AN αζιοι ειναι φίλοι,—
 ΕΙ δε δέοι πολεμειν, αμεινον "AN
 πολεμειν. 158. ΕΙ πινυ αγαθοί
 ειητε, μάχεσθαι "AN εδυνασθε.
 Plato in Lyside p. 206. A. Πολός

τις ούν "AN σοι δοκεί θηρευτης
 ειναι, ΕΙ άρασοβοί θηρεύων και
 δυσάλωτοτέραν την άγραν ποιού;
 Xen. An. VII, 538. ούκ "AN, εφη,
 σπείσασθαι, ΕΙ Ξενοφών βούλοισα
 τιμωρήσασθαι CEd. Col. 271. ώστ'
 ΕΙ φρονών "Επρασσον, ούδ' "AN
 ώδ' εγγινόμεν κακός. 253. Ον γάρ
 ἴδοις "AN άθρων βροτόν, όστις
 "AN, ΕΙ θεός, άγοι, εκφυγειν δύ-
 ναιτο. conf. EI. 696, 7. Hec.
 1101. ΕΙ δη Φρυγων Πύργους πε-
 σόντας ἴσμεν Έλλήνων όορι, Φά-
 βον παρέσχ' "AN ού μέσως όδε
 κτύπος. Or. 283, μητέρ' ΕΙ κτεί-
 γαι με χρη, Πολλάς γενείου τουδ'
 "AN εκτείναι λιτάς. En. II, 54,
 Et, si fata deum, si mens non laeva
 fuisset, Impulerat ferro Argolicas
 fedare latebras. Vide D. R. ad
 Rut. Lup. p. 101. Heusinger. ad
 Cic. Offic. III, LVI, p. 379.

32. και τί γ' αν R, B. conf.
 infra ad p. 240.

33. Docente A. Porto. CEd.
 Col. 761. ώ πάντα τολμών, καθό
 παντός "AN φέρων λόγου δικατον

του χωρίου. quem locum vir doctiss. recte interpretatur quasi futurum esset ut caperetur oppidum. SECT. III.

Exposita jam futurorum in diversis gentibus obtinentium analogia, proximo loco videamus an conjectura assequi possimus, quonam consilio gens Attica in formandis verborum futuris ab Ionica usque adeo discesserit. Hac autem de re quid sentiamus paucis exhibebimus. Ionibus in deliciis erat metrum dactylicum, sive heroicum; Atheniensibus contra iambicum et trochaicum. Illis proinde futura Ionica, his Attica videmus accommodari. Verbi gratia: ἐξέλαιω, ἐκκαλεσω, σπρανειω, διασκεδασω, παραστορεσω, προσαμφιέσω: αγωνισομαι, κολασεσθαι, καλεσισθαι, ομισεισθαι, versus heroici rationi adaptantur: contra autem ἐξελω, εκκαλω, σπρανω, διασκεδω, παραστορω, προσαμφιω, αγωνιουμαι, κολασθαι, καλεισθαι, ομεισθαι, metris iambico et trochaico. Terminationis quidem Atticæ ω eadem est quantitas syllabica quæ et Ionicæ ιω: Idem vero de forma itidem media ιουμαι dici non potest. Observatæ in forma activa variationis id unice erat apud Atticos consilium, ut eadem servaretur inter formam activam et mediam analogia, quæ in aliis verbis obtineret. Harum variationum, uti supra monuimus [p. 117.], usus non nisi post syllabam brevem locum habet. Si post longam itidem Athenienses iisdem craseos regulis obtemperassent, ex variis versus iambici et trochaici sedibus verba innumera penitus exclusissent, quæ forma Ionica metris istis non minus rite quam heroico congruunt. Verbi gratia χορτυσω, αινεσω, αρμοσω, in versu senario ita collocari possunt, ut pedem secundum, quartum, vel ultimum terminent; in tro-

μηχάνημα ποικίλον, Eur. Hipp. 521. ed. Monk. πάντ' ἄν φοβηθεῖς ἴσθι. Thucyd. 1, 21. ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων τετραηρίων τοιαῦτα ἄν τις νομίζων, μάλιστα ἂ οὐκ ἔλθον οὐκ ἀμαρτάνοι. Xen. Anab. 1. p. 6. ὡς οὐκ ἀντιγεγενημένος ἄν τῶν ἀντιτάσασσων. Xen. K. II.

1, vi, 23.—ὅτι ὅσα μὲν ἐστὶ μαθόντα εἰδέναι, μαθὼν ἄν,—διὰ μαντικῆς ἄν παρὰ θεῶν πυνθανόμενος φρονιμώτερος ἄλλων ἂν εἴη.—ἐπιμελόμενος ἄν τούτου,—Memorab. iv, ii, 6. ὡς οὐκ ἄν ἄλλως ἀξιόλογοι γενόμενοι.—Sed talia hodie luce clariora.

SECT. chaico ita ut primum, tertium, quintum, vel septi-
 III: mum inchoent: quibus omnibus ex locis excluduntur

82 χορω, αιω, αρω. Rursus: αρπασομεθον, αρπασισθον, αρπασομεθα, * αρπασισθε, αρπασονται; αιδεσομεθον Ες. αρμοσομεθον Ες. variis metrorum iambici et trochaici sedibus conveniunt, quæ αρπωμεθον, αρπασθον, αρπωμεθα, αρπασθε, αρπωνται; αιδουμεθον Ες. αρμουμεθον Ες. plane respuunt. Cæteras craseων Atticarum species attento siquis animo expendat, idem fuisse omnium consilium nobiscum opinor tandem censebit³⁴.

18 Cæterum cum diversi cujusdam formæ verborum subjunctivæ et optativæ usus mentio mōdo incidit, libet porro aliquantulum operæ navare, ut distinctas istarum formarum provincias doctissimis juxta cum indoctissimis, quantum sciamus, ignotas plenius exponamus. Jam diu opinor est quod nemo usquam gentium reperitur, quin formas istas cum certis voculis, *iva* puta, *οφρα*, et *μη*, conjunctas tantundem valere, ac pro arbitrio et promiscue a quibusque scriptoribus usurpari existimet. Nos primi monemus diversum harum formarum usum a Græcis quibusque *γονιμοις* perpetuo servari solitum: formam utique quam vocant optativam cum dictis et similibus voculis conjunctam non minus apte subjunctivam dici posse, quam alteram istam quæ subjunctivæ nomine sola hodie insignitur: prioris autem eum esse usum, ut verbis de tempore non nisi præterito usurpatis jungatur, istique adeo 83 Latinorum tempori * AMAREM respondeat: alteram contra verbis non nisi præsentis vel futuræ significationis jungi, atque alteri isti apud Romanos tempori AMEM respondere. Formæ utriusque cum vocula *iva* conjunctæ decem ex Aristophane adducam exempla:

34. "Qua in re me quidem omnino habet adsentientem." *Piers. ad Mær.* p. 125. "Rationem futurorum istorum contractorum quam breviter attigi ad v. 202. plene explicavit Dawe-

sus."—*Brunckius* ad Aristoph. *Ran.* 298. Conf. quoque Professorem doctissimum, *Frid. Thiersch*, in *Act. Monac.* T. II. pp. 104, 105., qui insignem dissimulandi subtilitatem exhibet.

[I.] Plut. 90.

SECT.
III.

----- ὁ δὲ μ ΕΠΟΙΗΣΕΝ³⁵ τυφλόν,
'ΙΝΑ μὴ ΔΙΑΓΙΓΝΩΣΚΟΙΜΙ τούτων μηδένα.

— 721.

ΚΑΤΕΠΛΑΣΣΕΝ³⁶ αὐτοῦ τα βλεφαρ ἐκστρεψας, 'ΙΝΑ
ΟΔΥΝΩΙΤΟ μάλλον—

Nub. 1192.

ΕΘΗΚΕΝ, εἰς τὴν ἐννὴν τε καὶ νεαν,
'ΙΝ αἱ θεσεῖς, ΓΙΓΝΟΙΝΤΟ τῇ νομῆμια.

— 1201.

'ΙΝ ὡς ταχίστα τα πρυτανεὶ ὙΦΕΛΟΙΑΤΟ
Δια τοῦτο ΠΡΟ΄ΥΤΕΝΘΕΥΣΑΝ ἡμέρα μιὰ.

Ran. 282.

ΗΛΑΖΟΝΕΥΕΘ 'ΙΝΑ ΦΟΒΗΘΕΙΗΝ ἐγώ.

— 1221.

Χειμῶνος οὐτος ΕΞΕΘΕΣΑΝ ἐν οστράκῳ,
'ΙΝΑ μὴ κτραφεῖς ΓΕΝΟΙΤΟ του πατρος φονεὺς.

— 1334.

ΗΝΕΓΚΟΝ αὐθ 'ΙΝΑ μὴ τον αὐτον Φρουνηῶ
Λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν³⁷ ΟΦΘΕΙΗΝ δρεπῶν.

Equ. 644. ----- καγῶ ΦΡΑΣΑ

Αὐτοῖς ἀπορῆτον, ποιησαμένος³⁸ ταχῦ,
* 'ΙΝΑ τας ἀφῶας ΩΝΟΙΝΤΟ πολλας του βολου.

84

Vesp. 175.

'Οιαν προφασιν ΚΑΘΗΚΕΝ ὡς εἰρωνικῶς,
'ΙΝΑ θάττον ΕΚΠΕΜΨΕΙΑΣ. Ἄλλ οὐκ ἴσπασεν.

35. Sic R. B. mox μὴδ ἴνα.
R. P.

36. ΚΑΤΕΠΛΑΣΕΝ. *Hanc scripturam codicis Dorvil. auctoritate firmari video. Judicavit quidem Tib. Hemsterhuisius præcedens εφλα vulgatam κατεπλασ-σεν postulare. Nempe virum doctissimum fefellit istiusmodi verba apud Atticos temporis esse tam aoristi quam præteriti infecti. Et profecto si paulo altius rem repetisset, verbum εφλα ipso hoc*

in loco aoristum accipi oportere, ex altero, quod in versu proxime præcedente extat ἐνεγέλησε, vix potuisset non sentire. R. D. Add. et Corr. κατέπλασεν D. F. κατέπλασεν codices C, E, et quatuor apud Brunckium; "recte; si imperfectum adhibeas, κατέπλαττεν dicas oportet." R. P. apud P. P. D.

37. ἱερὸν MS. Barocc. D, E, I, T, adstipulante Scaligero.

38. "fortassis ποιησαμένους."
R. B.

SECT. Vesp. 390.

III.

ΩΙΚΗΣΑΣ γουν επιτηδες ιων ενταυθ' ΙΝΑ ταυ
ΑΚΡΩΩΙΟ³⁹.

39. I. "ΙΝΑ ΜΗ Aristoph. Eq. 1390. Ἀπέκρυπτε ταύτας ἐνδον, "ΙΝΑ σὺ ΜΗ λάβοις; Pac. 207. Αὐτοὶ δ' ἀνωκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω, "ΙΝΑ ΜΗ βλέποινεν Lys. 488, 9. ἀπεκλείσατε τοῖσι μοχλοῖσιν. "ΙΝΑ τὰργύριον σὼν παρέχωμεν καὶ μὴ πολεμοῖτε εἰ' αὐτό. "Legge ex MS. Vat. Pal. παρέχομεν." R. P. apud P. P. D. Ach. 1051. Ἐκέλευε δὲ ἐγγεῖαι σε τῶν κρεῶν χάριν, "ΙΝΑ ΜΗ ΣΤΡΑΤΕΥΟΙΤ". "ΟΦΡΑ Odys. Γ, 174. Δεῖξει καὶ ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν Τέμνειν, "ΟΦΡΑ τάχιστα ὑπ' ἐκ κακόηγη ΦΥΓΟΙΜΕΝ. II. Δ, 300. κακοὺς δ' ἐς μέσον ἔλασεν, "ΟΦΡΑ καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαιῇ ΠΟΛΕΜΙΖΟΙ. Æschyl. Septheb. 55, 6. κληρομένους δ' ἔλειπον, ὩΣ πάλω λαχῶν Ἐκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ἌΓΟΙ λόχον. "ΟΠΩΣ Septheb. 19. Ἐθρέψατ' οἰκιστήρας ἀσπιδηφόρους Πιστοὺς, "ΟΠΩΣ ΓΕΝΟΙΣΘΕ πρὸς χρεῖος τῷδε. Eum. 666, 7. Καὶ τόνδ' ἔπεμψα—"Ὅπως γένοιτο πιστός Arg. ad CEd. Tyr. 10. Κρέων δὲ πεμφθεὶς—"Ὅπως πύθηται, πύθηται R. B. El. 55, 57. κερκρυμένον—"ΟΠΩΣ φέρομεν—Eurip. Heracl. 995. "Ὅπως δηώσας καὶ κατακτείνας ἰμοὺς Ἐχθρὸς τὸ λοιπὸν μὴ ξυνοικίην φόβῳ. Iph. Aul. 55—57. Τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδαρίω πατρὶ, Δοῦναί τε, μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης "ΟΠΩΣ Ἄψαιτ' ἄριστα. ἄθραυστα T. H. ad Hesych. i. p. 130.; vide R. P. Advss. p. 249. Aristoph. Ach. 536. Ἀπειθαμιόντων ἰδόντο, τὸ ψήφισμ' "ΟΠΩΣ ΜΕΤΑΣΤΡΑΦΕΙΗ. 755. Ἀνδρες πρόβουλοι

τοῦτ' ἐπρασσον τᾷ πόλει, "ΟΠΩΣ τάχιστα καὶ κάκιστ' ἈΠΟΛΟΙΜΕΘΑ. Odys. Γ, 129. φραζόμεθ' Ἀργείοισιν "ΟΠΩΣ ὄχ' ἄριστα ΓΕΝΗΤΑΙ. γένοιτο margini alleverat P. B. Thucyd. i, 55. ἐν θεραπείᾳ εἶχον πολλῇ, ὅπως τὴν Κέρκυραν ἀναχωρήσαντες προσποιήσειαν. vii, 16. δύο προσείλοντο—ὅπως μὴ μόνος ἐν ἀσθενεῖα ταλαιπωροῖη. "ΙΝΑ. Odys. i, 52, 53. Ἡέριος τότε δὴ ἴτα κακὴ Διὸς αἴσα ΠΑΡΕΣΤΗ Ἡμῖν αἰνομόροισιν, "ΙΝ' ἄλγεά πολλά ΠΑΘΩΜΕΝ. "πίθωμεν (in textu Cod. Harl.) et oi super ω." R. P. πίθωμεν in textu Cod. Vesp. Φειδρινῇ suggestit R. B.; in Herodot. vii, p. 509. ed. Wesseling. variant codices; in Xenoph. Cyrop. iii, p. 157. "ΩΧΟΝΤΟ—"ΟΠΩΣ ἄν—ΚΑΤΙΔΩΣΙΝ, Dawesianum discrimen haudquaquam refellit. Soph. Ant. 776. προθηεις, "ΟΠΩΣ μίασμα πᾶν ὑπεκφόγη πόλις, vovula ἄν subaudita. Sed Xenophon tanti non est habendus, ut in illo morandi causas innectamus. Mirum videri non debet, si vir cum peregrinis consuetudinem habens in quibusdam a patria lingua aberret. Sub Cyro minore et Agesilao in Asia militanti cultus nitorque Attici sermonis propemodum considerat; linguae suae indoli non modo litare cessavit, verum etiam eandem Dorismi vestigiis non raro maculavit; ex qua dialecto plurima ad usum communem defluerunt. Veruntamen omnia apud Xenophontem fluunt illaborata; et ea, qua nihil dulcius esse potest oratio, praese fert tamen

felicissimam facilitatem. Vide infra ad pp. 247. 523. Quousque tandem multi hodie audebunt dicere quidque imitabile, quod non probum? Crediderim equidem *Thucydidem* et *Demosthenem* ne semel quidem ab hac formula consuetudinis suæ abhorruisse. Quod ad *Diodorum Siculum*, *Plutarchum*, *Lucianum*, et *Oppianum* attinet, quisque iudicio sup. fruatur. Vide doctissimum virum, *T. Edwards*, ad *Pseudo-Plutarch.* de educ. lib. pp. 111, 171. *Soph. Œd. Tyr.* 1367. Οὐκ οἶδ' ὍΠΩΣ σε φῶ βεβουλεύσθαι καλῶς. οἶδα ponitur significatione perpetui temporis. 920. ἰκέτις ἀφίγμαι τοῖσδε σὺν κατεύμασιν, ὍΠΩΣ λύσιν τίς ἤμιν ἐναυγῆ ΠΟΡΟΙΣ. "Sed hanc regulam non videntur per omnia servasse *Tragicæ*." *R. P.* ad *Ph.* 68. *Soph. El.* 1119. Ὡς ζεῖνε, Δ' ὍΣ νῦν, πρὸς θεῶν, εἶπερ τόδε κέκευθεν αὐτὸν τεύχος, ἐς χείρας λαβεῖν, ὍΠΩΣ ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ ζῆν τῆδε ΚΛΑΥΣΙΔ ΚΑΠΟΔΥΡΩΜΑΙ σποδῶ. *Hec.* 1128, 9=1120, 1. ἘΔΕΙΞΑ ΜΗ σοι πολέμιος λειφθεῖς ὁ παῖς *Troίαν* ἈΘΡΟΙΣΗ, καὶ ΞΥΝΟΙΚΙΣΗ πόλιν—II. ἸΝΑ *Aristoph. Acharn.* 727. ἐγὼ δὲ τὴν στήλην, καθ' ἣν ἐσπείσαμην, ΜΕΤΕΙΜ', ἸΝΑ ΣΤΗΣΩ φανεράν ἐν τάγορᾷ. 1067. ἀπόφερε τὰς σπονδάς· ΦΕΡΕ τὴν οἰνήρυσιν, ἸΝ' οἶνον ἔΓΧΕΩ λαβῶν εἰς τοὺς χόας. ὍΠΩΣ *Æschyl.* *P. V.* 822, 3. Ὅπως ὃ ἂν εἶδῃ μὴ μάτην κλύουσα μου, φράσω. *Agam.* 1650. Ὅρεσθης ἀρά που ΒΑΞΕΠΕΙ φάος, ὍΠΩΣ κατελθὼν δέυρο πνευμένεϊ τύχῃ Ἀμφῶιν ΓΕΝΗΤΑΙ τοῖνδε παγκρατῆς φανεύς; *Soph. Aj.* 3. Καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὍΡΩ *Λιαντος*,—ὍΠΩΣ ἸΔΗΣ. 1089. καὶ σοὶ προφωνῶ—ὅπως Μὴ

τόνδε θάπτω, αὐτὸς ἐς ταφῆς SECT. III.
πέτρῃ. *Ph.* 238. γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ. *El.* 1403. φρουρήσουσ' ὅπως Αἰγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ. 1468. ΧΑΛΑΤΕ πᾶν κάλυμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὍΠΩΣ τὸ συγγενές τοι κἀπ' ἐμοῦ Θρήνων ΤΥΧΗ: 760. ἐν βραχεῖ Χαλκῶ μέγιστον σῶμα δειλαιᾶς σποδοῦ ΦΕΡΟΥΣΙΝ ἀνδρες Φωκίων τεταγμένοι, ὍΠΩΣ πατροφίας τύμβον ἘΚΛΑΧΗ χθονός. ἐκλάχῃ *Cod. Jen.* apud *Ætfrudi.* quod recte reputando exculpuit *Musgravius.* *Hec.* 26, 7. κρατῶν ἐς οἰεμ' ἄλος ΜΕΘΗΧ', ἸΝ' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔΧΗ. *Ph.* 67, 8. τῷ δ' εἰς φόβον ΠΕΣΟΝΤΕ, ΜΗ τελεσφόρους εὐχὰς θεοὶ ΚΡΑΙΝΩΣΙΝ, —μεθῆκε et πεσόντε temporis presentis-perfecti notione haud incommode adhibentur. *Aristoph. Equit.* 470—472. καὶ ταῦτα μ' οὐτ' ἀργύριον, οὔτε χρυσίον Διδούς ἀναπέσεις, οὔτε προπέμπων φίλους, ὍΠΩΣ ἐγὼ ταῦτ' οὐκ Ἀθηναίους ΦΡΑΣΩ. *Ran.* 23, 24. τοῦτον δ' ὄΧΩ, ἸΝΑ ΜΗ ΤΑΛΑΠΩΡΟΙΤΟ, μὴδ' ἄχθος ΦΕΡΟΙ; ταλαιπωρῆ τε, μὴτ' ἄχθος φέρῃ reponere vult *Brunckius*; sed vocula τε locum non suum occupat; mallet ταλαιπωρῆ τὰ, μὴδ' ἄχθος φέρῃ. sed hoc non satisfacit. *Eccles.* 116. οὐκοῦν ἐπίτηδες ἐνελέγημεν ἐνθάδε, ὍΠΩΣ προμελετήσωμεν ἅκεῖ δεῖ λέγειν. Maluit *Brunckius* ὡς ἂν—literæ αἰ et ω sæpe confunduntur; lege ideo προμελετήσαιμεν. *Herodot.* II, 120. ἀποφαίνομαι,—ὅπως πανωλεθρῆ ἀπολόμενοι, καταφανές τοῦτο τοῖσι ἀνθρώποισι ποιήσωσι, *Thucyd.* I, 31. ἦλθον αὐτοὶ ἐς τὰς Ἀθήνας πρεσβευσόμενοι, ὅπως μὴ—ἐμπόδιον γένηται. 57. πέμπω, ὅπως πόλεμος γένηται αὐτοῖς πρὸς Π. *Plato Alcib.* II, p. 150. Β. Οὐκοῦν μέμνησαι ἐν πολλῇ ἀπαρίᾳ

SECT. [II.] Plut. 70.

III.

ΑΠΕΙΜ, 'ΙΝ ΕΚΕΙΘΕΝ ΕΚΤΡΑΧΗΛΙΣΘΗ ΠΕΣΩΝ.

— 936. ----- ΔΟΣ συ μοι το τριβωνιον,
'ΙΝ ΑΜΦΙ'ΕΣΩ τον συκοφαντην τουτονι.

— 959.

Νω δ ΕΙΣΙΩΜΕΝ, 'ΙΝΑ ΠΡΟΣΕΥΞΗΗ τον θεον.

— 1196.

ΑΛΛ ΕΚΔΟΤΩ τις δειρο δαδας ήμμενας,
'ΙΝ ΕΧΩΝ ΠΡΟ'ΗΓΗΗ τω θεω συ. Πανν μεν ουν.

Nub. 19.

ΚΑΚΦΕΡΕ το γραμματειον, 'ΙΝ ΑΝΑΓΝΩ λαβών.

— 196. ----- αλλ ΕΠΙΜΕΙΝΑΝΤΩΝ, 'ΙΝΑ
Αυτοισι ΚΟΙΝΩΣΩ τι πραγματιον εμον.

— 236.

'Ιθι νυν ΚΑΤΑΒΗΘ, ω Σωκρατιδιον, ως εμε,
'ΙΝΑ μ ΕΚΔΙΔΑΞΗΙΣ, ώνπερ ουνεκ⁴⁰ ελληλυθα.

φάσκων είναι, όπως μη λάθης. Polit. p. 266. D. Ουκοῦν μετὰ τοῦτο, ἵνα μὴ μεμψῆς, ἐρωτήσας τὴν βραχυτέραν ὁδόν, ἥτις τότε ἦν, ἐπὶ τὸν τοῦ βασιλέως ὄρον, αὐτὸς σοι πρότερον ἔλθω. μεμψῆς in margine, quam in με φθῆς dispersit H. St. Ib. p. 293. E. μικρόν γε ἔφθης με ἐρόμενος, ὃ Σώκρατες. Xenoph. Anab. i, 42. ὅπως δὲ καὶ ἡμεῖς ἐμὲ ἐπαινέσητε, ἐμοὶ μελήσει p. 79. αὐτῶ μέλοι, ὅπως καλῶς ἔχρ. vii, p. 490. κελύει "ΟΠΩΣ ΔΙΑΒΗ", τὸ στρατεύμα—Cyrup. vii, v. 82. Ἵν ἔνεκα φημί—ὅπως τῶν τε ἀγαθῶν ἀπολαύσωμεν, καὶ ὅπως—γενώμεθα. Demosth. Olynth. iii, 28, 6. ὅπως μὴ πεισώμεθα αὐτοὶ πρότερον κακῶς, σέψασθαι εἶον. Aristot. Polit. v, x. Βούλεται δ' ὁ βασιλεὺς εἶναι φύλαξ, ὅπως οἱ μὲν κεκτημένοι τὰς οὐσίας μὴτὴν ἀέκον πάσχωσιν, ὁ δὲ ἔθνος μὴ ὑβρίζηται μὴτὴν. Hanc vero scribendi consuetudinem sibi

perpetuo servandam haud existimasse videntur Attici. Septheb. 549. Πύργους ΑΠΕΙΛΑΕΙ τοῖσδ' ἂ ΜΗ ΚΡΑΙΝΟΙ θεός. Agam. 622. = 603. οὐκ ἔσθ' "ΟΠΩΣ ΛΕ'ΞΑΙΜΙ — Eur. Hec. 1130. εἰσάγει Δόμον, "ΙΝ' ἄλλος ΜΗ' τις ΕΓΔΕΙΓῆ τάδε. Hec. 1122 —1126. ΓΝΟΝΤΕΣ δ' Ἀχαιοὶ ζῶντα Προιαμιδῶν τινα, φρυγῶν ἐς αἶαν αὐθις ΑΙΡΟΙΕΝ στόλον, Κάπειτα Θρηκῆς πεδία ΤΡΙΒΟΙΕΝ τάδε ΛΕΗΛΑΤΟΥΝΤΕΣ γείτοσιν δ' ΕΙΗ κακὸν Τρώων, ἐν ᾧπερ νῦν, ἀναξ, ἐκάμνομεν. Nunc — Tempus ERAT — Hor. Carm. i, xxxvii, 2, 4. Sed fortasse, Tempus ADEST — Aen. xii, 96. nunc tempus adest. Meministi quoque illud Xenoph. in Anab. ii, p. 172. ἐπιθυμῶν δὲ ἄρχειν, ὅπως πλείω λαμβάνοις ἐπιθυμῶν δὲ τιμᾶσθαι, ἵνα πλείω κερδαίνοι.

40. Lege, ἔνεκ R. B. ἵνα με ἐδάξῃ Codd. Rav. et Borg.

Nub. 479.

Αγε δη ΚΑΤΕΙΠΕ μοι συ τον σουτου τροπον,
 'ΙΝ αυτον ειδως, ὅστις εστι, μηχανας
 Ἡδη πι⁴¹ τουτοις προς σε καινας ΕΙΣΦΕΡΩ.

SECT.
III.

— 820.

'Ομως γε μην ΠΡΟΣΕΛΘ, 'ΙΝ ΕΙΔΗΣ πλειονα.

* Ran. 299.

'Ιερευ, ΔΙΑΦΥΛΑΞΟΝ μ, 'ΙΝ Ω σοι ζυμποτης.

85

Nunc si forma subjunctiva scripseris διαγιγνωσκω, οδυναται, γιγνωνται, ὑφελωνται, φοβηθω, γενωνται, οφθω, ωνωνται, εκπεψης, ακροα; sermonis non minus quam metri rationem violaveris. Si vicissim forma optativa εκτραχηλισθειη, αμφιέσαιμι, προσευξαιο, προήγοιό, αναγνωιην, κοινωσαιμι, εκδιδαξειας, εισφερομι, ειδεις, ειην; tantundem feceris.

Diversæ hujus verbi subjunctivi et optativi virtutis insigni documento vel certe exemplo est quod apud Platonem legimus, Alcib. II. sub finem [p. 43. E. Læmar.—II, p. 150, D. 7. H. St.]: ὡσπερ τῷ Διομηδεὶ φησι τὴν Ἀθηναν [I. Ἀθάναν] Ὀμηρος ἀπο τῶν ὀφθαλμῶν ΑΦΕΛΕΙΝ τὴν ἀχλυν,

ΟΦΡ εὐ ΓΙΝΩΣΚΟΙ⁴² ημεν θεον ηδε και ανδρα.

quemadmodum Diomedis Minervam ait Homerus ab oculis caliginem abstulisse ut bene dignosceret tum Deum tum etiam hominem. Homeri locus [II. E, 127.] ad quem Plato respexit Minervam representat ista Diomedis verba facientem:

Αχλυν δ αυ τοι απ οφθαλμων ἔλον, ἡ πριν επην,
 ΟΦΡ εὐ ΓΙΝΩΣΚΗΣ⁴³ ημεν θεον ηδε και ανδρα.

Caliginem vero tibi ab oculis abstuli, quæ prius inerat, Ut bene dignoscas tum &c. Vides aoristum

41. Ἡδη πὶ R. B.; προσφέρω MSS. C, E, F, H, I, T, et editiones.

42. Γινώσκει Cod. Clarkio-Bodl.; et Schol. apud Cod. MS.

Harl. 5603. in enarrando ὄφρ' εὐ γινώσκει θεόν—recte dat.

43. Initium formæ saltim magis antiquæ γινώσκεις suppeditat Prisciani ed. pervetusta P. ccli. B.

SECT. III. 'EAON ab Homero temporis præsentis-perfecti no-
 tione * adhiberi, atque Anglice valere (nam am-
 biguum est Latinorum istud tempus *abstuli*) *I have*
 86 *removed*, adeoque commodissime subsequi forma
 subjunctiva ὄφρα γινώσκῃς *ut dignoscas, that you*
may distinguish. Apud Platonem vero aoristus
 ἀφελειν de tempore præterito usurpatur; valet uti-
 que φησι τὴν Ἀθηνᾶν Ὀμηρος ἀφελειν, *Homer says*
that Minerva removed; cui si subjungas ὄφρα γι-
 νώσκῃ, *ut dignoscat, that he may distinguish*; in
 solæcismum incidet: postulat enim sententia id
 ipsum, quod apud Platonem subsequitur, ὄφρα γι-
 νώσκει, *ut dignosceret, that he might distinguish*.
 Verum enimvero cum formam optativam verbis non
 nisi de tempore præterito adhibitis subjungi con-
 firmamus, verba indicativa accipi volumus. Nam
 forma illa alteri verbo optativo, vel comite⁴⁴ vel
 absente vocula ἂν usurpato, quod tamen circa
 tempus præteritum versari nequit, uti et infinito
 vel participio ad istam voculam relato, non incom-
 mode subjicitur.

Homeri quidem pleræque editt. *Odyss. iii. 76.*
 sic repræsentant:

----- αὐτὴ γὰρ ἐν φρεσὶ θάρσος Ἀθηνῆ
 ΘΗΧ, ἼΝΑ μιν περὶ πατρὸς ἀποικοινοιοῦτο ΕΡΟΙΤΟ,
 Ἡδὲ ἵνα μιν κλεῖος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ΕΧΗΣΙΝ.

87 * Quem locum casu nescio quo ita verterunt inter-
 pretes, ut nulla non, quam viderim, interpretatio
 Latina sensu perinde cassa sit atque ipse locus.
 Habent utique alii: ut *ipsum de patre absente* inter-
 rogaret; et ut *ipsum gloria ingens apud homines*
 consequatur: alii: ut interrogaret, ET ut habeat.
 Atque hæc quidem sensu plane cassa lectioni exhi-
 bitæ ad amussim respondent. Porro autem ut prius

44. CEd. Tyr. 1058. Οὐκ ἂν γίνοιτο τοῦθ', ὍΠΩΣ ἐγὼ λάβων σημεῖα τοιαῦτ', οὐ ΦΑΝΩ τοῦμόν γένος. 979, εἰκῆ κράτι-
 στον ἕην, ὍΠΩΣ δύναιτό τις. Cic. Tusc. iv, xi. nec adhibita continuo ratio,—quæ SANCTI eam cupiditalem.

μιν ad Nestora, posterius ad Telemachum referatur, ^{σεσκα} importunum est atque absurdum. Ut autem hoc ad ^{III.} Ulysssem referatur, quod voluit Eustathius, minus, siquod aliud, ferendum est. Quid multis opus est? Deesse in quibusdam editt. versum istum Ἡδ ἵνα μιν ἔσ. testatur H. Stephanus⁴⁵. Et deerit, si me satis audient editores, in futuris quibusque. Huc autem irrepsit ex i. 95. ubi tamen non minus apte quam hic inepte adhibetur:

ΠΕΜΨΩ δ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθοῦντα
 Νόστον πνύσομενον πατρός φίλου, ἦν που ἀκουσῆ,
 Ἡδ ἼΝΑ μιν κλέος ἐσθλον ἐν ἀνθρώποισιν ΕΧΗΙΣΙΝ.

Mittam - ut - habeat. Cæterum pro ἀποικομοιοῖο εἰσοῖτο vel legendum - νοι [sive - νου] εἰσοῖτο, vel certe verbo εἰσοῖτο præficienda aspiratio Vau, quod tamen ea fere destituitur.

Ad Callimachi editorem nunc révertamur; quem cum in syllabica verborum quorundam *quantitate 88 errare videamus, ne illius apud alios, uti fit, errores propagentur, libet hic singulos paucis perstringere.

Pag. ix. "Ergo perperam ille fecit qui primam "secundamque vocis ἀκριβῆς corripuit, cum utramque producere debuerit." Quod ad secundam quidem, recte se habet viri eruditi observatio: quod ad primam vero non item. Id quod cum ex aliis bene multis exemplis, tum præcipue ex isto liquet, quod vir eruditus ipsius hujusce Præfationis pag. xiv. in alio argumento ipse laudavit [Nub. 130.]:

Λογῶν ἀκριβῶν σκινδαλαμοῦς⁴⁶ μαθησομαι.

45. Deest in tribus MSS. Harleianis, et ED. PR.; "77, 79. notantur α, γ, 78. in margine adscriptus, a m. certe antiqua, notatur β et legit ἔχῃσιν" R. P. Conf. Hermann. de Gramm. Gr. p. 213.

46. σκινδαλαμοῦς ex Hesychio et Suida R. B. Ran. 835. σκινδαλαμῶν Salmas. ad Solin. p.

735. et Brunckius: σκινδαλαμῶν R. B. "repugnante Τουρῖο Ad-dend. in Theocr. xxi, 26. lege, σκινδαλάμων." R. P. apud P. P. D. Conf. Piers. ad Mœr. 360, 1. Valck. ad Ph. 1422. D. R. ad Tim. p. 32. Ran. 835. κορυθαίολα ΜΗΚΗ Idem Salmas. ad Solin. p. 735. vide G. Wakefield. ad Herc. Fur. 1005. et P. P. D. ad

SECT. Editori profecto mirum in modum infelicitè cessit
 III. hoc exemplum. Quippe non solum exinde refel-
 litur quod de prima vocis ακριβης monuerat, verum
 etiam ad argumentum, in quo versatur, illustrandum
 nil quidquam confertur. Docet utique in verbo
 σκινδαλαμους duas breves unius longæ vicem supplere.
 Quod tamen res adeo non est, ut si in istarum bre-
 vium locum longam substitueris, in versus senarii
 leges peccaveris. Neque enim in sede quarta⁴⁷ co-
 micus magis quam tragicus senarius spondeum re-
 cipit. Atque hoc ipso quidem nomine lectio vul-
 gata σκινδαλαμους, quod in ista sede spondeum præ-
 ferat, neutiquam ferenda est.

89 * Alterum ibidem errorem deprehendimus, qui
 immensum verborum numerum complectitur. "Quid
 " vero de eo dicemus qui ex voce ὑπέζευξao duas
 " breves et dactylum fecit; cum ε ante ζ semper
 " longa sit; et a in poetico illo ao nullo modo possit
 " corripi? Non potes igitur in fine hexametri, ἴπε-
 " ζευξao ποντον; sed sic, ὑπέζευξao δε ποντον." Quid
 audio? a in poetico illo ao nullo modo posse corripiri?
 Immo vero nusquam non corripitur: et correptæ
 quidem vir eruditus etiam in sua Callimachi editione
 observare potuisset cum alia haud pauca exempla
 tum præcipue istud Hymn. in Dian. III.

Εντεια και ζωνη, χρουσειον δ εζευξao διφρον.

Ut nullo demum modo verbum ὑπέζευξao versus hexa-
 metri ratio recipiat: non jam quod ε ante ζ longa
 sit, uti minus accurate locutus est vir eruditus; sed
 quod vocalis brevis sequente vel ζ (quod est σδ)⁴⁸

R. P. in Aristoph. Ran. 826—
 853.

47. Conf. infra p. 326.

48. σδ Dorum ritu, δσ vero
 Æolium more vult Verrius. "Pro
 Ζ, δσ scribebant. Δσεις, Ζεις. Δσιος,
 Ζιός." Scaliger ad Euseb. p. 122,
 et Bentleius de Pseudo-Phalar. p.
 241, Jo. Grammaticus f. 244.

Ἄντι τοῦ ζ τιθεῖσι [Αἰολεῖς] σ
 και δ· ζεις σδεις. ζυγὸν σδυγόν.
 μελίζειν μελισθεῖν. Sic MS. Harl.
 f. 107. et Schol. ad Dion. Thrac.
 p. 815. Bekker. οἱ αἰολεῖς—τὸ ζυ-
 γός σδυγός γράφοντες και τὸ ξίφος
 σείφος. τὸ ψέλιον σπέλιον. "Bdeus
 agnoscunt Caninius et Urbanus,
 priscisque comicis usitatum per-

hibent. videndum tamen ne potius scribendum sit *Σδεὺς* Æolico et Dorico more, ut *σδὺγός* iisdem gentibus est *ζυγός*, *jugum* [*ἔνογόν, ζυγόν* Plato Cratylō, 418. D.]. *Goltzius* certe in *Thesaurō* rei antiquariæ, nummo inscriptum testatur *ΣΔΕΙΣ* [i. e. *ΣΔΕΥΣ*] *ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ*. ac fieri potest ut librarii propter characterum in veteribus libris similitudinem, B scripserint pro Σ." *Sylburgius* ad *Clenard.* p. 448. Pro *Ζακύνθος* malleum cum viro rei numariæ peritissimo, *R. P. Knight*, *ΔΑΚΥΝΘΟΣ*, et *Π. Δ.*, 103, 121. *Φοίκαδε νοστήσας ἱέρης εἰς Φάστν Δελέης*. In vetustissimis enim numis, auctore *R. P. K.*, *ΔΑΝΚΛΕ* pro *ZANKAH* procusum compareret, *τρόπη τοῦ Ζ εἰς Δ Διολικῶς, ὡσπερ ΖΥΓΟΣ ΔΥΓΟΣ*. *Schol. Ven.* ad *Π. B.*, 191.—*τοῦ Ζ καὶ τοῦ Δ ἰσοδυναμοῦντος σχεδόν. κλύζω κλύδων, κρίζω κνίδη, ἔζω ἔδος*. *Apollon.* p. 618. *Bekker.* "Zancleæ illi Iones fuere; atque urbs eorum a Messeniis e Peloponneso profugis anno ante Christum natum *DCLXVIII.* capta est, et Messana in posterum dicta." *Proleg.* ad *Homer.* clvi. *Conf.* [*Anal. Ess. on the Gr. Alph.* p. 33. *Cl. Journ.* N^o. xlv, p. 3.] *BENTLEII* *Dissert.* de *Pseudo-Phalar.* pp. 145—147. *Montefalcon.* *Paleogr. Gr.* p. 127., et infra in *Auctar.* p. 385. Formæ quoque *Zeὺς* et *Δεὺς* pronuntiatione tantum distant: *MS. Harl.* ὁ ζεὺς παρὰ τοῖς λάκωσι Δεὺς λέγεται. καὶ παρὰ βοιωταῖς τὸ σφάζω διὰ δύο ὀδὸ σφάδδω. καὶ τὸ σαλπίζω σαλπιδδω. Et de more scribendi D pro Z usitato apud Latinos *SALMAS.* *Plin. Exercit.* p. 362. *F. b.*; "Z in Δ mutari Latinis tralaticium est, *λαζοὶ ladé; βάζω vado: ὄζω odo:*

et postea *olo;*" hunc *conf.* ad *SECT. Hist. Aug. Script.* p. 71. *C. a.* III. *Eustath.* ad *Odyss. A.* p. = 14. ult. 'Ο Ζεὺς πολλαῖς ἐθέλαις παρὰ τοῖς παλαιῖς ποτικίλλεται· ΔΙΣ γὰρ, οὐ γενικῆ ΔΙΟΣ· καὶ ΖΗΝ, καὶ ΖΑΝ, καὶ ΖΑΣ, καὶ ΖΗΣ παρὰ *Φερεκύδη*, καὶ *Βοιωτικῶς ΖΕΥΣ, καὶ ΔΑΝ.* Καὶ ὅτι τοῦ ΖΕΥΣ ἔστι καὶ αἰτιατικῆ παρὰ *Πολυκράτει τῷ Σοφιστῇ τὸν ΖΕΥΝ.* "Priora habet *Eustathius* ex veteri *Technico*, quod liquet comparanti ejus commentar. in *Π. A.* p. = 85, 49.; quod ultimum tradit a nominativo Ζεὺς accusativum Ζεῦν reperiri apud *Polycratem Sophistam*, levis error est nimium proferantis. Est illud Ζεῦν *Æschronis* Samii poetæ, ejus acres iambi in *Polycratem Sophistam* exstant apud *Athenæum* *L. VIII.*, 335. *D.* quibus versibus introducitur *Philænis*, se auctorem negans turpis libelli, qui ferebatur sub ejus nomine: Οὐ γὰρ μὰ τὸν Ζεῦν, οὐ μὰ—" *Valck. Schol.* ad *Act. D. Apost.* xiv, 12. *Conf. Sext. Empiric.* p. 258. *Cornut.* de *N. D.* ii. *Eur. Suppl.* 532. "Θθενδ' ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο, citavit *R. B.* ad *Lucret.* iii, 984. εἰς τὸ ζῆν *Tournius* in *Suidam* i, 234. conjecit.—"Recte quidem dicitur, εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνεῖσθαι [*Œd. Col.* 1530. 1621.] Sed non ex eo sequitur, recte etiam dici εἰς τὸ ζῆν ἀφικνεῖσθαι. Deinde bona cum venia *Vauvillerii*, sive *Parisinus* Professor libentius audit, τὸ ζῆν pro iambo stare non potest. Pro σῶμ' lege φῶς, ut bene legit in *Hel.* 305. *Musgr.* πρὸς τὸ φῶς *Soph. Stob. Grot.* p. 509. εἰς τὸ φῶς *Alexis Athenæi* xi, 463. *E. Mox ἀπελθεῖν Gataker.* ad *M. A.* vii, 48. Recte." *R. P.* ad *Tourp.* i, 234.

SECT. et ad Eur. Suppl. 531=541. De
 III. locutione ἐν φάει vide R. P. Advss. pp. 230. 315. Valck. ad Ph. 1349. Soph. Ph. 1242. Plato de Republ. II, v, 461. C. προθυμείσθαι μάλιστα μὲν μηδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κήμη μηδέν. Soph. Ph. 624. Πεισθήσομαι γὰρ ὡς καὶ Αἴδου θανὼν Πρὸς φῶς ἀνελθεῖν Eur. apud Stob. p. 609. τοῦ δὲ ζῆν ἀπειρία Πῶς τις φοβεῖται φῶς λπεῖν τοῦ ἡλίου; Æn. VII, 771. ab umbris Mortalem infernis ad lumina surgere vitæ. XII, 871; qua tibi lucem Arte morer? Geo. III. 550. in lucem Stygiis emissa tenebris. Ovid. Met. xv, 221. Editus in lucem jacuit sine viribus infans. Quinetiam Xenoph. Memorab. IV, III, 4. οὐκοῦν καὶ ἐπειδὴ ὁ μὲν ἡλιος ΦΑΝΟΣ ὦν corrigendum me monuit Vir præstantissimus. Plato Sympos. III, 197. Α. ἀλλὰ τὴν τῶν τεχνῶν δημιουργίαν οὐκ ἴσμεν, ὅτι οὐ μὲν ἂν ὁ θεὸς οὗτος διδάσκαλος γένηται, ἔλλογίμος καὶ ΦΑΝΟΣ ἀπέβη; οὐ δ' ἂν Ἔρωσ μη ἐφάψηται, ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ; Memorab. III, v, 1. καὶ τὰ ΣΚΟΤΕΙΝΑ καὶ τὰ ΦΑΝΑ — Æconom. IX, 2. τὰ δὲ ΦΑΝΑ, ὅσα φάους δεόμενα ἔργα τε καὶ σκευὴ ἐστί. Athenæus xv, 700. Α. Ἀναξανδρίδης δ' ἐν Ὑβρίου κοβνὶ † λαβῶν τὸν φανὸν ἄψοις μοι λύχρον. ἄψοις MS. ὠβὸν — ὠκύ· οὐκ ὠκύς Schweighæuser ad I. et in PREF. xciv. Sed ὠκύς scenæ Atticæ plane hospes est, ὠκὸν adverbii loco semel et iterum occurrit: reponere; ἐν Ὑβρῆι ἢ Κοινόλῳ ex Casaubono; deinde, οὐκοῦν λαβῶν τὸν φανὸν ἄψοις μοι λύχρον; Vide Advss. p. 148, et Tracts, p. 390. Aristoph. Plut. 640. φάνος — φέγγος R. B. et Tyrwhitt.; “φέγγος uterque liber,” inquit Invernizius, quibus accedunt quatuor codices apud

Brunck. et edd. duæ primariae; sed conf. P. P. D. ad I. Agam. 275. μέγαν δὲ φανὸν (vel potius πανὸν) ἐκ νήσου τρίτον Ἄθων αἶπος Ζηγὸς ἐξεδέξατο, Eur. Ion. 195. πανὸν πυρίφλεκτον αἶρει. “Oracula de Glycone Pseudasclerio apud Lucian. Pseudomantis II, 225. Εἰμὶ Γλόκων, τρίτον αἶμα Διὸς, φάος ἀνθρώποισι.” R. B. “Cetum dicebant, quem nunc zetum dicunt.” M. Capella III, p. 57. CHΘON pro ZHΘON MS. Cantab. quamvis Scaliger ad Euseb. p. 112. citat ex MS. proculdubio; “GETUM dicebant, quem nunc ZETUM dicunt.” Z enim litteram Σ de sua pristina sede detrudere gaudebat; Ζμυκρὸς Eustath. ad II. B, pp. 217. 228. Zmyrnam in Catullo J. Vossii p. 321. Zmirna M. Capella III, 57. Zmyrna Cod. Cantab. Zmyrnæ Cic. de Rep. I, 8.; vid. Spanhem. de præst. numm. p. 61. MS. Harl. τὸ σμύρνα τινὲς καὶ διὰ τὸ ζμ γράφουσι. Herodian. p. 457. Ζηρεῖται πῶς γραπτέον τὸ Ζμύρνα. ἐπειδὴ τινὲς μετὰ τοῦ Ζ γράφουσι αὐτό. ἕτεροι δὲ μετὰ τοῦ Σ. Διπλοῦν γὰρ ὄν τὸ Ζ, οὐκ ἐγχαρεῖ μετὰ τοῦ Μ γράφεσθαι, διὰ τὸ μη δύνασθαι τρία σύμφωνα ἐν ἀρχῇ τίθεσθαι λέξεως, εἰ μὴ μετὰ τοῦ ρ, ὃ ἔχει τινὰ οἰκειότητα πρὸς τὰ φωνήεντα. “At nihilominus Iones veteres ZMYRNA [i. e. ΔΣΜΥΡΝΑ] omnino scribebant; neque ΣΜΥΡΝΑ in nummis ante Cæsarium imperium cuspis occurrit.” Knight Proleg. clvi. Ζμυρὴν et Σμ. D. R. ad Tim. p. 233. Zmilus, vel potius Zmilis Plin. H. N. xxxvi, 13. Zmaragdus Lamin. ad Lucret. IV, 119. p. 357. et ad Horat. Serm. I, II, 38.; Propert. II, xiii. 43. Priscian. I, p. 564. et Ζάλα, Ζάμβυκη, Ζάρολις, Ζεῖρα, Ζεβύ-

νη, monente T. H. ad Lucian. i. 94. Sed hæc litterarum mutatio nil apud Juvenal. v. 45. vi. 277. et Sil. Ital. ii. 603. valet. "Z littera est una ex iis Græcis duabus, quas a priscis Latinis non adhibitas, Cicero queritur a suis æqualibus adhiberi." Lagom. ad Pogiani Epist. i. 193. Proh pudor malus! Præstat audire Cassiodorum ex Annæo Cornuto disceptantem de Latinis Græcas litteras propter Græca nomina adhibentibus, col. 2286, et 2289: "Sed viderint illi, qui cum verbis quibusdam integris Græcorum uti in Latina lingua non erubuerint, an erubescendum crediderint litteras Græcas intermiscere. Nobis satius est alienis bene uti, quam ineleganter nostra apponere."—Diomedes ii, col. 420. nos docet duplicem esse x; ante quam inventam g et s, vel c et s veteres scriptabant; ut *crucis crucis*; *ducs ducis*; *frugs frugis*; *nics seu nigs nivis**; antiqui tamen etiam *ninguis* dicebant, teste Priscian. vi, f. 69. Ald. = 724. Putsch.; Sen. Hipp. 246. *Per has senectæ splendidas supplex comas*: "an *ninguidas*?" R. B. "Et Charisius col. 71. *nix*, quod contra rationem *nivis*, licet veteres *ninguis* declaraverunt, e quibus est Lucilius." *regs regis*; *senecs senicis* Plautus protulit in Cistellaria; et *itiner* apud eundem, et *Charisium* col. 63. et 109. In Columna Duiliana ante ducentos annos, quam Cæsar consul fuit, exarata x visitur, at pro g semper c littera legitur. Ex voce CLASES patet id temporis consonantes nondum fuisse geminatas, quas post Ennium in

scribendo duplicabant. s post x SECT. medio inter Duilii consulatum et III. Ciceronis ætatem scripta fuit: DEDUXSIT apud Gruter. p. 203. DEIXSISTIS p. 449, 12. DIXSERUNT p. 204. EXSIGATURVE— FAXSIT — MAXSIME p. 202. PROXSUMEIS 205, l. 509. 510. 512. *executio* Comm. Ambros. ad Cic. de ære al. Milonis p. 34. *executione* p. 78. *Prætextam* MS. Vossian. Hor. Serm. i, v. 36. VXSOR, passim. In marmore *Elgeniano* de Atheniensibus, qui ad Potidæam in prælio ceciderunt, ΧΣ τοῦ Ξ locum obtinent; v. 5. ΥΠΕΔΕΧΣΑΤΟ. ΤΙΜΟΧΣΕΝΟΣ apud E. D. Clark, in Itinerario Vol. iii. p. 592. Inscriptionis architectonicæ apud *Chandlerum* in Part ii. i. col. i. ll. 55. 70. ΑΚΑΤΑΧΣΕΣΤΑ. 58. 69. ΑΚΑΤΑΧΣΕΣΤΟΝ. 61. 2. ΑΚΑΤΑ - ΧΣΕΣΤΟΣ. 62. ΕΧΣΘΕΝ. 92. ΕΧΣΕΛΑΣΘΑΙ. 94. ΕΧΣΕΡΛΑΣΜΕ. Et in col. ii. ll. 1, 2, 6, 7, 11, 12. ΕΧΣΕΡΛΑ - ΣΤΑΙ. 34, 35. ΕΧΣ - ΙΣ. 83, 84. ΕΧΣΕΠΟΙ - ΣΤΟ (fortasse, ΕΧΣΕΠΕΠΟΙΕΤΟ TYRWHITTUS.) Ex inscriptionum rudibus oppido quam pretiosis apud *Spon.* in Misc. Erudit. Antiq. pp. 315 — 317. I. ΑΛΕΧΣΙΑΣ. ΑΝΑΧΣΙΔΟΡΟΣ. ΑΝΑΧΣΙΛΑΣ bis. ΧΣΕΝΥΛΛΟΣ. ΚΑΛΛΙΧΣΕΝΟΣ. ΧΣΕΝΟΦΙΛΟΣ. ΠΟΛΥΧΣΕΝΟΣ. ΕΡΧΣΙΜΕΝΕΣ. [ΕΥ] ΔΟΧΣΟΣ. II. ΤΟΧΣΟΤΑΙ, ΑΛΕΧΣΙΜΑΧΟΣ. ΑΜΦΙΑΝΑΧΣ. ΧΣΕΝΟΧΑΡΕΣ. ΑΛΕΧΣΙΠΠΟΣ. III. ΧΣΕΝΟΚΛΕΣ. In *Chandleri* Inscriptione II. p. 40. l. 9. ΧΣΥΝΑΡ-

* Ab νίψς, νίψς, (νίψα λινικήν Hesiod. *Erg. 533.) venit vox *nifo*, *nifis* = *nivis*, *nivis* = *nix*, *nivis*. Heberden apud Markland, p. 240. * Nugæ.

SECT. III. vel duabus quibuslibet consonantibus mutis syllabam nunquam, ne verbi quidem in fine, terminet, præterquam ante propria nomina quæ alioqui in versu stare non possent; cujusmodi sunt Ζακύνθος Σκαμανδρος. Nam istam scripturam non sollicito, quanquam ab Homeri manu potius fuisse crediderim Σακύνθος, Καμανδρος †. Ac notatu quidem dignum est Καμανδρος teste Clarkio in codice * Harleiano fere, si non semper, haberi. Illud utique, II. I. 38.

Κιλλαν τε Ζαθεν, Τενεδοιο τε ἴφι ἀνυσσεις

enunciandum perinde venit ac si scribatur τες δαθεν, vel potius τεσδ αθεν; non uti plerique perperam faciunt, τη Ζαθεν. Similiter et istud 437. cujus vera potestas jam olim ignoratur,

Εκ δε και αυτοι βαινον επι ῥήγμινι ⁴⁹ θαλασσης,

efferendum est επιωρ ηηγμινι. Pariter desideratur proscædiæ scriptorum ακριβεια qui istas regulas tradidere: *Vocalis brevis ante duas consonantes positura longa est*: et: *Vocalis brevis ante mutam sequente liquida communis redditur*. Ex priore quidem, uti tulit fortuna, nihil quod sciam in pronunciando peccatum est: neminem utique audimus τηρω pro τερω efferentem; quod tamen fieri necesse esset, si regula vim obtineret. Verum ex altera jamdudum

ΧΟΣΙ. pro quo in inscript. Acropol. IV, 1. anno Ol. xcν, 2. incisa, l. 14. **ΣΩΚΡΑΤΟΣ ΔΑΜΙ. ΤΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΧ.** Villoisonus in Diatr. p. 168. "In Naxi Numismatibus, quorum unum sic profert Peruta **ΝΑΧΙΩΝ.**" Legerem omnino **ΝΑΧΣΙΩΝ.** "Anno primo Olympiadis LXXIII. Hiero Syracusanorum tyrannus veteres incolas Ionas e Naxo in Leontium migrare coegit, et Dores e Peloponneso et Syracusis induxit: quorum nummis nomen, more superiore, **ΝΑΞΙΩΝ** vel **ΝΑΞΙ-**

ΩΝ inscriptum est. Vide Diod. Sic. I. xi. 49." *Knightii Proleg.* clxii. 3. Etsi imperante Augusto, in verbis simplicibus s post x omitti vulgo cœperit; non defuere tamen postea qui antiquatum scribendi characterem obtruderent. In hac re perstringenda per *Norrisii Cenotaph. Pis.* multum me profecisse gratus profiteor.

† Vide supra pp. 6, 7.

⁴⁹. "*Lege ῥήγμινι*—" *R. D. Cur. sec.* apud doctissimum Editorem: sed Codices nullam auctoritatem afferunt.

passim grassatur prava enunciandi consuetudo, qua scilicet in istis [Il. O, 443.],

Τοξον εχων εν χειρι παλιντονον ηδε ΦΑΡΕΤΡΗΝ,

Noctem hyememque ferens et inhorruit unda tenebris, [Æn. III. 195.]

φαρη-τροην et *tenē-bris* efferantur, cum φαρετρο-ην et *tenebr-is* oporteat. Revera ubi vocalem brevem excipiunt duæ consonantes, quarum muta est prior, altera liquida; ita pro arbitrio comparari * potest, ut vocalis ista vel syllabam brevem terminet, vel in eadem cum sequentibus consonis, quæ proinde longa evadet, efferatur⁵⁰. Nempe ista φαρετροην et *tenebris* in syllabas pro arbitrio secari possunt, ut mediæ sint vel ρετρο et *nebr*, ut in exemplis allatis: vel ρε et *ne*, ut in istis [Il. O. 323.]:

Ητοι ο μεν ΦΑΡΕ-ΤΡΗΣ εξείλετο πικρον οϊστον

[Geo. III. 401.]

Nocte premunt quod jam tenebris et sole cadente.

Similiter *lacryma* pro arbitrio constituere licebit vel prima producta *lacr-yma*, ut apud Horat. Epist. I. 17. 60.

Lacr-yma per sanctum juratus dicat Osirin:

vel correpta *la-cryma*, uti apud Virg. Æn. II. 196.

Credita res captique dolis la-crymisque coacti.

Hujus autem vocis exempla eo potissimum consilio adduxi, ut litem quam de loco Virgiliano moverint interpretes, legendumne sit uti exhibuimus *lacrymisque coacti* an vero *coactis*, dirimere aggrediar.

50. "Est etiam in dividendis verbis observatio, mediam litteram consonantem priori an sequenti syllabæ adjungas." Quintil. I, vii, 9. Æn. I, 336. *Virginibus mos est Tyriis gestare pharetram*, 323. *Succinctam pharetra et maculosæ tegmine lynceis*, IV, 138. *Cui pharetra ex auro, crines nodantur in aurum*, Geo. IV, 290. *Quaque pharetr-*

atæ vicinia Persidis urget, Æn. VI, 238. *Scrupea, tuta lacu nigro nemorumque tenebr-is*, Lucret. II, 136. *Trita solo: juvat integr-os accedere fontes*. Hor. Serm. II, ii, 113. IV, 54. Virg. Buc. IV, 5. Geo. IV, 514. *Integrat, et mœstis late loca questibus implet*. Sen. Herc. Fur. 995. *Cæteram prolem eruum, Omnesque latebras. que* omittit MS. Florentinus.

SECT. III. Plerisque adrisit *coacti*. Servius⁵¹ vero ad locum
 [Coactis] Ut Teren. *Quam oculos terendo misere
 vix vi expresserit*⁵². et Ascensius: *lacrymis coactis
 i. e. vi expressis*. Eos secutus eruditus Trappius
 92 *lacrymas coactas*, quam a Martiali *jussas*, * vel a
 Terentio *expressas*. Verum nescivit cum suis ma-
 10 gistris vir eruditus *lacrymas coactas* non jam eas
 dici, *quas quis vix vi expresserit*, sed sensu plane
 contrario, *quas invitus fuderit*, nec reprimere quan-
 tumvis conatus valuerit. Id quod ex isto Ovidii
 loco Metam. vi. 628. liquido constabit:

Invitque oculi lacrymis maduere coactis.

Non absimili usu apud Senecam habemus *verba
 coacta*. Œd. 523.

CR. *Tacere liceat. nulla*⁵³ *libertas minor*

51. *Coacti* MS. Coll. Jes. Cantab. "Servii lectionem et interpretationem TYRWHITTUS putat confirmare Juvenalem, Sat. XIII. 133.—*Nemo dolorem fingit in hoc casu, vestem diducere summam Contentus, vexare oculos humore coacto. i. e. vi expresso.*" Et Servium recte sequutus est Heinsius, Heynii judicio, qui *coactas lacrymas* defendere censet ipsam rerum rationem ac veritatem. Burgessius.

52. Æn. vii, 509. *Quadrifidam quercum cuneis ut forte coactis Scindebat, Mallem, Findebat.*—*Scindere* in luctu solenne est; Lucilius apud Nonium v. *Præficæ*, l. §. 340. *mercede quæ Conductæ flent alieno in funere Præficæ Multom, et capillos scindunt, et laniant genas.* Hor. Carm. i, xvii, 27. *Et scindat hærcutem coronam Crinibus*, Æn. xii, 605. *Filia prima manu flavos*

Lavinia crines Et roseas laniata genas.—Ovid. Trist. iii, iii, 51. *Parce tamen lacerare genas; nec scinde capillos.* Qui autem lectionem vulgatam defendit, me repugnantem haud habebit. Ovid. Heroid. v, 45. *et nostros vidisti flentis ocellos*—lege, *pressisti*: sic ad Liviam, v. 34. Rem. Amor. 235. *Adspicis ut prenos urant juga prima juvencos? pressos* MS. Coll. SS. Trin. Cantab. Amor. i, ii, 14. *Detrectant pressidum juga prima boves.* prensi R. B. Heroid. x, 10. *movi Thesca pressuras semisupina manus.* *prensuras* R. B. Met. vi, 556. *Luctantique loqui compressam forcipe linguam—compressam* R. B. Horat. Serm. ii, ix, 64. *manus pressare an prensare?* Stat. Theb. iv, 492. *Nunc humeros, nunc ille manus, nunc velleræ pressat.*

53. *ulla libertas minor A rege petitur?* R. B.; et infra paulo;

A rege petitur. CÆD. Sæpe vel lingua magis SECT. III.
Regi atque regno muta libertas obest.

CR. *Ubi non licet tacere, quid cuiquam licet?*

CÆD. *Imperia solvit, qui tacet, jussus loqui.*

CR. *Coacta verba placidus accipias precor.*

Cæterum Callimachi editori fraudem, opinor, fecit, quod in *ao* terminatione poetica non jam verborum, sed genitivorum a perpetuo producatur. Sic Hom. II. l. 75.

Μηνιν Απολλωνος ἑκατηβελετᾶο ἀνακτος.

Pag. ead. Virum eruditum ex Aristophane citantem videre est [Ran. 941.],

Ἐξηπατα μωρους λαβων παρα Φρυνηχω τραφεντας :

At quo consilio? nempe ut ostendat vocem *Φρυνηχω* primam producere. At enimvero versus laudatus * de syllabæ istius quantitate omnino tacet. Ecquis enim inficias ibit in quinta versus iambici sede tribrachyn commode venire? Vera quidem est, quam præstare frustra aggressus est vir eruditus, syllabæ istius mensura, uti ex isto inter alia exempla liquet, Ran. 13.

93

Ἐπειρ ποιησω μηδεν ὦνπερ Φρυνηχος.

Sed nec tamen æque infeliciter cessit viro erudito laudatus ex Aristophane locus ac cuidam Cl.⁵⁴ alter iste apud eundem Poetam, Nub. 58.

Δευρ ελθ ἰνα κλαγς. Δια τι δη κλαυσομαι ;

Ibi utique vir Cl. legendum conjecit *κεκλαυσομαι*, atque emendationem, quam voluit, firmari judicavit a versu 1438.

Ματην εμοι ΚΕΚΛΑΥΣΕΤΑΙ· συ δ ερχανων ⁵⁵ τεθνηξει.

⁵⁴ Polymestori subita ira et dolore excaudescenti verba coacta condonantur." R. P. Præl. p. 28.

⁵⁴ R. B. conf. D. R. ad Tim. p. 222.

⁵⁵ ἔρχανόν; gl. καταγελάσας. Cod. Vict. τεθνήξει F, I, T, H in textu et schol., et C cum gl. ἀποθάνη. τεθνήξει D, E.; quod nullo negotio sanavit R. D.

SECT. III. Atqui locus hic viri Cl. conjecturam non jam firmat, nec vero de ea silet, sed repudiandum plane esse clamat. Quippe hic tam certum est quam quod certissimum, verbum *κεκλαυσεται* notione passiva adhiberi; quæ tamen si in altero loco *τω κεκλαυσομαι* tribuatur, nulla prorsus habebitur sententia. Virum porro Cl. non secus atque editores fefellit atrox solœcismus, *συ τεθνήξει*; id quod perinde est ac si 94 Latine dicas *tu morietur*⁵⁶. * Futurum utique istud

56. Brunckius ad Acharn. 590. hanc interpretationem acriter explodit. At in Platonis Gorgia, p. 290. B. Læmar. = 469. D. 6. H. St. *τεθνήξει* Codices Parisinus et Clarkio-Bodleianus; et Schol. illius in margine, *Ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ, τοῦ τεθνήξεται, καινοπρεπῶς παρελήφθη*—quem laudat Routhius ad l. et Schol. Lugd. Bat. p. 109. Schol. quidem Cod. Clarkio-Bodl. idem sonant: *τεθνήξει] ἀντὶ τοῦ τεθνήξεται ἐνέργεια ἀντὶ πάθους ἀπτικῶς*, p. 92. Gaisford. *τεθνήξόμενον* usurpat p. 44. Conf. p. 245, et *D. R.* ad Tim. p. 222. Anti-Att. p. 97. Ζήσει: Πλάτων πολιτείας ἕκτω, οὐ ζήσεται. Conf. Porsonus in *Cens. Crit.* (for June 1797. p. 170;) et audi virum eruditissimum, P. Elmsleium, ad Acharn. 590. “*τεθνήσει* C. Rav. edd. *τεθνήξει* A. B. Brunckius. Illud diserte tuentur Schol. et Suidas in *Τεθνήσει*. Eadem scripturæ diversitas est in Nub. 1436. Vesp. 654. Activam formam superius v. 325. et in Æsch. Agam. 1288. indicavit Dawesius p. 96. [ed. B.] Utrobique mediam formam respuit carminis ratio. Hodie apud Platonem in Gorgia p. 320. D. legitur *τεθνήξεται*, ubi *τεθνήξει* diserte agnoscunt Scholiastes a Ruhnkenio editus, et

Thomas Magister in *Τεθνήξεται*. Apud Suidam in *Ἐπίσειν*, Portus de suo mutavit *τεθνήξοντος* in *τεθνήξομένους*, Kusterus vero veterem scripturam revocavit. Equidem crediderim veteres Atticos dixisse *τεθνήξω*, recentiores *τεθνήξομαι*: *τεθνήξω* enim nimis Attice dictum videtur Luciano Solœcista p. 570. qui alteram formam Socratis grammatici auctoritate confirmat. Eandem mutationem subiit futurum *ζήσω*, quod habet noster Plut. 263. et in fabula deperdita apud Clementem Alex. p. 751, 9. Plato de Rep. v. p. 660. D. et ix. p. 741. C. Recentiores *ζήσομαι* magno consensu. *Ἐσθήξω* habent Eur. Iph. Aul. 675. noster Lys. 634. Thucyd. iii. 37. 102. Xenoph. Anab. ii. 4, 5. Plato Conviv. p. 1205. E. de Rep. ix. p. 738. E. Demosth. adv. Lept. p. 468. *Ἐσθήξεται* recte legitur in senario Hegesippi, infimæ ætatis comici, apud Athen. p. 290. D. male apud Xenoph. Pæd. vi. 2, 17. Venat. 10. 9. His consideratis, accedo Dawesio activam formam *τεθνήξω* apud nostrum ubique restituenti.” Addere libet, quod *σύ τεθνήξει*, *tu morieris*, pluribus scilicet post Brunckii tempora tantillum arriserit. Secundas profecto præsentis et fu-

forma non nisi activa usurpatur; sicuti in subjectis SECT. III.
 exemplis: Acharn. 324.

Ως ΤΕΘΝΗΞΩΝ ισθι νυν γε. Δηξομαι αρ^{στ} υμας εγω.

Æschyl. Agam. p. 215. V. ult. Edit. H. Steph. [1281.]

Ου μνη ατιμοι γεκ θεων ΤΕΘΝΗΞΟΜΕΝ.

Præferunt quidem editt.—Δηξομαι γε αρ υμας εγω; verum hoc pacto sextam trochaici sedem creticus dehonestat. Jamdudum autem est quod Nub. 58. sic emendandum conjeci,

turi passivi indicativi personas ne Bentleius quidem, nedum Dawesius nos in ei constanter, non in η, terminare docuit. Si tenebras penitus discutere, et rem totam otiose aperire non licuit, scintillas quasdam saltim nobis ad aspiendum reliquit BENTLEIUS. Aristoph. Nub. "p. 103 (v. 833. Br.) πειθειν non est obtemperare, sed persuadere. Lege sine dubio cum Aldo, "Ωσ' ἀνδράσιν πειθει χολῶσιν. Atticum quippe est πειθει pro πειθη a πειθομαι." R. B. Kustero in Mus. Crit. N.º. vii. p. 442. In Diphili fragmento apud Polluc. x, 12. "ἐκδραμῆ Atticum pro ἐκδραμῆ" refingit; ep. ad T. H. p. 91=292=63. Phil. Lips. in Clericum; ad Philemonis Fr. cccvi. p. 152. οἷε intactum relinquit; et ad Menandri Fr. clxx. Ionicum κατόψει pro κατόψει perstringit. Aristoph. Lys. 600. ὄριον ἔστιν σόρον ὠνήσει. "id est, ὠνήσει emes"—emendat Vir præstantissimus; et Vesp. 526. φανήσῃ ed. 2. Bas., qua usus est, φανήσῃ Scaliger, φανήσει Attice, ut 331. l. ult. (v. 601.), legendum monuerat R. B. et R. P. ad l. Sed ad Philemon. apud Athen. xiii, 595. C. Βασίλισσ' ἴσῃ—

correxit; et ad Menandri fr. clxxxiv. προσποιεῖ, fingis, quod pisce sanius, in προσποιῆ mutare satagit. Clericus προσποιεῖ in προσποιεῖς ob eam causam, qua καταιτιῆ in καταιτιῆς, clxli. corrupit. Plato Alcib. i. p. 108. E. ult.—καίτοι οὐ προσποιεῖ γὰρ ἰατροῦς εἶναι· περὶ δὲ οὗ προσποιεῖ ἐπιστήμων εἶναι,—Cod. Clarkio-Bodl. Posidippus apud Athen. ix, 376. F. "Οψεῖς δ' ἔχοντε τοῦθ' ἡγούμενον. Lege, "Οψεῖ σχεδόν τι πάντα τοῦθ' ἡγούμενον. conf. p. 416. E., et Soph. Phil. 96. R. P. Advvs. p. 110. Cod. MS. olim Clarkianus Platonis ei pro η fidenter exhibet; et Prisciani editiones vetustæ satis constanter. In Plato. Gorg. 291. G. μορμολύττει Τιμαῖ Lexicon præbet, et Platonis Codex Clarkio-Bodleianus. Vide T. H. ad Lucian. T. i. p. 428. Valck. ad Ph. 576. Koen. ad Greg. p. 40.

57. δῆξομαι χ' υμας—vel δῆξομαι' ἀρ' υμας ἐγώ. R. B. δῆξομαι' υμας ἀρ' ἐγώ. Cod. Rav. δῆξομαι γ' υμας legit R. P. apud P. P. D. Sic Nub. 1153. βοάσομαι γ' ἀρα MS. Arund.; βοάσομαι γε vel βοάσομαι' ἀρα R. P. "Sed recte Elmsleius et alii e Rav. βοάσομαι τὰρα"—P. P. D. Add. ad l.

SECT. III. Δεῦρ' ἔθ' ἵνα κλαῖς. Δία τι ΔΗΤΑ κλαύσομαι⁵⁹ ;

Atque hanc quidem lectionem in MS. Baroc. No. 127. repræsentari nuper cognovi. Cæterum virum Cl. quod attinet, plura de eo dicendi aliam aliquando occasionem suppeditabunt ipsius in Aristophanem, Menandrum et Philemona Emendationes⁵⁹.

Erravit porro editor eruditus de syllabica quantitate vocis *paracletus*. Monet utique ἀμετροῦ istius, *Spirat de patrio corde paracletum*⁶⁰,

58. Δεῦρ' ἔθ' præbent quoque cod. Borgianus et Suidas : et — δὴ γὰρ κλ. vel κλαῦσαι με δεῖ immo κελάυσομαι tentaverat R. B. (et Pac. 261. "Forte κελάυσομαι." Raper.). διὰ τι δὴ κλαύσομαι C, F, et T; διατί δ. κ. D, E. δεῦρ' ἔθ' (sic quoque cod. Leid.) H, δεῦρ' ἔθ' I, et διατί (vel—τι) δῆτα κλαύσομαι H, I. Dorv. et duo apud Brunck. Sed R. D. emendationem extra omnem dubitationis aleam posuerunt Codd. Rav. et Baroc. 127. Eur. Herc. Fur. 1146. Οἶμοι, τί δὴ γε φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς; τί ΔΗΤΑ optime Schæferus et Hermannus ad l. Eur. Ph. 746. τί δῆτα ἐράσω; et 752. Conf. P. P. D. ad Lys. 366. et in Addend. p. (148.) Vesp. 121. "Ὅτε δὴ δὲ edd. "Ὅτε δῆτα Ravennas.

59. Vide Append. p. 21. * "Intercidisse vero *Damesii* scripta, quæ hic et alias subindicanur, (nequicquam certe de iis quæro) in *Menandrum* et alios Poetas Atticos, maxime est dolendum." *Burgessius* ad l. Alibi vero hujus desiderii causam satis probabilem reddit humanissimus ille Editor : "Nonnulli alii libri MSSi conservantur in κειμηλίοις Ἀσκειῖ, τοῦ μακαρίτου, qui Dawesii librariam suppellectilem

pretio redemit." PREF. iv. — Quamauctoritatem apud æquales obtinuerit hic Æschyli promissor, satis superque patet : "Is porro [ASKEUS] an Æschylum adhuc edere cogit, non comperi; satis persuasum habeo nunquam editurum." *Musgrav.* J. A. Ernesti apud Tittmann. p. 58. — "To be plain with you, I do not think his" (Dr. A.'s) "collection a matter of much consequence—his own remarks, I am certain" — *Dr. Barnard to Mr. T. Warton*, p. 331.; vide PREF. iv. et infra ad p. 341.

60. Prudentii Cathem. v, 160. *paracletum* N. Heinsius; et sic MSS. Vat.: eadem chorda oberat Peristeph. x, 430. Capiant et ipsum cœlitus *paracletum*. Nimirum apud Prudentium poesis in rebus sacris suas vires, leporem, venustatemque exerceat; sed dimetiendis pedibus et perpendendis syllabis consensescere præcæ sanctioniæ viro odiosum esset. Nimirum ex usu sermonis apud Christianos *Paracletus* plerumque comparet; vide τὸν πᾶν PEARSONUM ad Symb. art. viii. Nimirum "in nominibus cæterisque orationis partibus sua cujusque linguae certa ratio, ac propria ac recepta consuetudo est." "Apud

Latinos *Forceps* et *Princeps* in casibus obliquis *forcipis*, *principis*; quia *forceps* et *princeps* linguae natura non ferebat." *Bernardo R. B.* p. 160. In vocibus barbaris, h. e. peregrinis, veteres Latini citra reprehensionem unam aut plures subinde litteras immutarunt. "*Phrenesim* scio Graece dici *φρενίτιν*, sed in omnibus cuiusque generis latinis veteribus libris scriptum video *phrenesim* et *phreneticus*, non *phreniticus*. Et tamen olim quidam plane *phreneticus*, sive, ut ipse dici malebat, *phreniticus*, cum quendam Varronis versum ita edidisset, ut repererem, *Phrenetici, septem trionum filii*, clamabat, omnes qui ita scriberent, et Graeci et Latini sermonis imperitos esse." — *Muret.* ad Senec. de ira, p. 277. *ed. Rom.* = *Opp.* III, 98. *Conf. Salmas.* Epist. pp. 79—87. *Prudentius* Hamart. 125. Immo haec attoniti *phrenesis* manifesta cerebri. *Parcius* syllabas longas in linguam Latinam migrantes corripere ausi sunt, ut Horat. *Carm.* I, xxiii, 4. *Parcissime* in propriis hominum et locorum nominibus in Latium translatis ex usu sermonis quantitatem violarunt. Fuerunt autem, teste Quintiliano, qui potentiorum facere linguam Latinam studebant, nec alienis egere institutis fatebantur. Inde *Bistones* et *Edonis* media syllaba correpta pronunciarunt, quia primam ictu notatam efferre solenne fuit; Hor. *Carm.* I, xxv. II, III, xxv, 9. *R. B.*; Lucan. *Pharsal.* I, 675. VI, 126. *Sil. Ital.* IV, 778. VII, 386. 523. *conf. R. B.* ad Hor. *Carm.* II, XVII, 14. *Οψιγονοι*, notante *SCALIGERO* ad *Auson.* lib. II, XXI., licentiae Romuli nepotibus indignae indulgebant, et "in iisdem Graecis

nominibus non quantitatem, sed accentum spectabant. Quia, ut etiam notat *Servius* in libello de accentibus, Latini eundem accentum, quem Graeci habent, efferunt in Graecis nominibus. Verbi gratia, quia Graecis vox haec εἰδωλα habet accentum in prima, Latini quoque eodem accentu extulere, *idola*. Quae quidem vox semper est dactylus apud *Prudentium*. [*Apotheos.* 186. *Ecquis* in idolio recubans inter sacra mille, S. II, 79. *Idolium semper feliciter, et pede dextro*, *Psychom.* 379. Quosque viros non ira fremens, non *idola* bello. *conf. Hamart.* 405.] Graecis dicitur *Εὐριπίδης* eodem accentu Latini semper extulerunt. Propterea penultimam producit *Sidonius*, non quantitatem, sed accentum Latinum" [Graecum] "secutus. [*Carm.* IX, 235.] *Orchestram quatit alter* Euripidis. Item Graeci dicunt *Μαρσίας*. Propterea secundam producit idem [*Carm.* XIII, 38.] *Marsyaeque timet manum ac rudentem*. Iidem Graeci pronunciant *Ἀραρος*, nomen ejus, qui scripsit *Φαινόμενα*. *Sidonius* contra veterum Latinorum morem, qui mediam semper produxerunt, corripit: [*Carm.* XXIII, 111.]. *Non hic, si voluit, vacante cura, Quis sit sideribus notare cursus, Diversas Arato vias currit*. Denique inspicere totum *Sidonium*, totum *Prudentium*, et alios; invenies semper eos non syllabas Graecas, sed accentum Graecorum esse secutos. Sic *Ausonius* in voce *τρίγωνος* facit; quia accentus non est in media, quae longa est, propterea eam corripit. *Edyl.* IV, 47. *Per totidem partes trigonorum regula currit*. *Edyl.* XII, 20. *Fulgur tetragono aspectus vitale coruscet*. [*trigōna*

SECT. III. auctorem bis in una illa voce peccasse. In tertia quidem syllaba peccavit, sed in secunda non item: quippe ea non secus produci potest ac prima του *lacryma*, vel secunda του *teuebræ*.

95 * Pag. xviii. De verbis Θεουκιδιδης Ολορου⁶¹ meminit vir eruditus tanquam versus pentametri fini * accommodatis. Atque ita quidem in nescio qua epigrammatum⁶² congerie verba ista adhibita, ni

Manil. ii, 276. 299. 304, etc.] Quis audebit dicere *Ausonium* ignoracione literarum Græcarum hoc commisisse? Nemo sanus quidem, ut puto. Sed iis temporibus stulte videbatur non ibi producere syllabam, ubi accentus esset, quia is est mos linguæ Latinæ. Adeo ut *Plautus* in hoc secutus sit iudicium vulgi: quia non cum doctis, sed cum plebe sibi rem esse videret. Nam semper apud illum *Phædromus* est dactylus, quia Græce Φαιδρωμος. [Curcul. i, i, 2, 24. etc.] Item quia Φιλππος dicitur accentu in prima, eodem modo mediam corripit. [Mil. Glor. iv, iii, 69—] Et nunquam aliter invenies apud *Plautum*, quin mediam in nomine *Philippus* corripuerit. Quod mirum est in positione. Sed quærenti causam accentum semper prætexet." Mori obtemperans hac prava scribendi norma versus suos politicos inquinavit, et omnem rhythmici gratiam misere trucidavit *Io. Tzetzes*. *Prudentius* Cathem. v, 89. Cui jejuna eremi saxa loquacibus Exundant scatebris, Ps. 371. Excidit ergo animis ereminitis, excidit ille. Ibid. 711. Cognomento *Heresis*; Deus est mihi discolor, inquit. S. ii, 478. Nec mathesis præscripto aliquo pia vota repellit 893. Involvit mathesi, magicas impellit in artes

Callim Epigr. xxxix. apud *R. B. Grævio* Ὁ Λύκτιος Μεινίτας τὰ τῶρα ταῦτ' ἐπιπέπων, Ἐθήκε Τῆ, κέρασ τοι δίδωμι καὶ φαρέτρην, Σάραπι τούσ δ' ὄϊστονσ ἔχουσιν Ἐσπερίαι. *Martial.* ix, xxx, 6. *Vincebat nec quæ turba Serapim amat*—Sed *Martian.* Capell. ii, p. 43. *te Serapim Nilus, Memphis veneratur Osirim. Serap*: in in MS. Cantabrigiensi 500 annorum; *Prudent.* S. ii, 531. *Nil potuit Serapis Deus, et latrator Anubis.* *Milton.* P. A. i, 719. *to enshrine Belus or Serapis their gods, or seat Their kings,* *Mart.* Capella ii, p. 43. *Ammon et arentis Libyes, ac Biblius Adon.* Licentiam in modo prioris syllabæ vidit *Grotius.* *Propert.* ii, x, 55. *Adonem* ed. pr. et nonnulli codices. Sed ea scriptura repudiatur, quia *Adon* non nisi seriori ævo dictus est. *Drummond, Or Tmolus, or where boar young Adon slew.* E contrario *Milton.* l. c. 450. *While smooth Adonis from his native rock.* *Aonius* apud veteres poetas; *Stattius* vero *Theb.* viii, 475. sic *Aona saxo, Ense Pholum,*—Ita etiam Augusti sæculo nemo *Cypris*, omnes dixerunt *Cypria.* Vid. *Santen.* ad *Hieron.* Balb. in *Comm. S. L. V.* ii, p. 154. 61. *Ορολου,* in erratis sublatum, *T. Bentley* erat in *Præf.* ad *Callim.* P. xvii.

62. *Anthol. H. St.* i, p. 66.—

ludit me memoria, aliquando vidi. Verum istud ab SECT. III. homine imperito factum esse mihi persuasum sedet. Quippe si vocis *Θουκυδίδης* analogiam spectes, a *θεος* et *κυδος*, quod priorem semper producit, formari facile videbis. Syllaba utique *Θου* crasi Atticis sollemni⁶³ Ionico *θεο* æquipollet, non secus atque in *Θουφραστος* et *Θουφανης*. Cum analogia conspirat Aristophanis auctoritas, *Acharn.* 703.

708. *Τῷ γὰρ εἰκὸς ἀνδρὰ κυφόν, ἤλικόν Θουκυδίδην.*
Ὅς μα τὴν Δημητρ ἐκεῖνος ἦνικ ἢν Θουκυδίδης.
 Vesp. 941. *Ὅπερ ποτε φευγῶν ἐπαθε καὶ Θουκυδίδης.*

Monet in Thucydidis vita Marcellinus [p. 9. ed. Duker.] sepulchrali illius columnæ primitus unice inscriptum fuisse *ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ ΟΛΟΡΟΥ ΑΛΙΜΟΥΣΙΟΣ*, postea vero a nescio quo adjectum *ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ*. Hujus opinor additamenti auctor verum se heroicum complevisse arbitratus est, non minus fortasse beatus quam absoluta Homerus *Viliade*. At quo judicio id factum fuerit, ex ea quam exhibuimus analogia et exemplis abunde constat.

A Callimachi editore ad ipsum nunc Callimachum transeamus. Callimachum inquam: nam de hynorum Poetæ illius nomine cohonestatorum auctore seu potius auctoribus, quid sentiamus, * hodie tacebimus; cras fortassis re accuratius perpensa exposituri †.

An. Gr. iii., 265. *Θουκυδίδην Ὀλόρον Κεκροπίδην τὸ γένος.* iv. p. 376=iii, 125. Thomas Scholasticus *Σεῖο πόνου φιλῶ, Δημόσθενες, εἰμὰ δὲ λίην καὶ φιλαριστεῖδης, καὶ φιλοθυκυδίδης.* v. p. 396=ii, 470. *Θουκυδίδης δ' ἐλέλιζεν ἰὸν νόον, ἢν δὲ νοῆσαι* Vide *R. P.* Opusc. p. 50. "Mihī vero non persuasum sedet, sed mihi persuasum est, hæc verba non posse adhiberi, nisi ab Anglo, fastu pleno, quem non puduit,

Anthologiam Græcam, illum egregium omnis eruditionis, cognitionis, atque elegantiae thesaurum, appellare nescio quam *Epigrammatum congeriem*." *H. Bosch.* ad *Anthol. Gr.* p. 300. Quis non *pulcre, bene, recte*, tertio quoque verbo ingeret?

63. Vide supra p. 108. *Æschyl. Septheb.* 653. *Ἦ θεομανῆς τε καὶ θεῶν μέγα στόγος.*

† Vid. *Append.* p. 21*. Sed operam suam aliorum contulit.

SECT.
III.

Hymn. in Jov. 55. Καλα μὲν ἤξευ, καλα δ' ἐτραφες, οὐρανε Ζεῦ.] Hac de Scriptura non esse dubitandum quin germana sit iudicium tulit H. Stephanus: "Exemplo enim (inquit) Homeri ἐτραφες pro ἐτραφῆς "dicere sibi permisit Callimachus. Extat autem "apud illum hic illius aoristi usus in catalogo "navium, ἀιγολοῖα αὐτοῦ

"Τληπολεμος δ' ἐπει οὖν τραφ' ἐνι μεγάρω ἐνπηκτῶ.

"Ubi tamen apud brevium scholiorum auctorem "legitur τραφῆ. sed ita legendo scribendum esset, "non ἐνι, hoc modo:

"Τληπολεμος δ' ἐπει οὖν τραφῆ ἐν μεγάρω ἐνπηκτῶ."

At enim quid est, obsecro, quod quempiam abstergere debeat, quo minus ita scribendum statuat? Jure profecto videntur Barnesius et Clarkius hanc lectionem in contextum recepisse; quæ tamen si vera sit, evanescat necesse est Homeri auctoritas ad vindicandum τοῦ ἐτραφες pro ἐτραφῆς usum laudata.

Ad locum porro Callimachi illustrissimus Spanhemius "Notandum (inquit) hic ἐτραφες passive "positum, sicut monuit, cui elegantem hujus Poetæ "editionem aliaque insuper debemus, rari exempli "suique sexus eruditissima * Tan. Fabri filia. "Addam Atticis id solemne; activum nempe pro "passivo usurpare. sicut observant Schol. ad Euri- "rip. Med. v. 320. Φυλασσειν ἀντι ποῦ φυλαχθῆναι, "ἐνεργητικὸν ἀντι παθητικόν. τοῦτο δὲ εἶδος ὡς ἐπὶ τὸ "πλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς. Cujusmodi et vicissim "passivorum pro activis obvia apud Æschylum "aliosque Tragicos et Aristophanem exempla."

Atqui principio cum recentiore istum Scholiasten tum virum præstantissimum fefellit vera loci Euripidei scriptura; quam tamen alter Scholiastes conservavit. Apud eum utique legimus Παῶν ἐστὶ ΦΥΛΑΤΤΕΣΘΑΙ (φησιν) οὐθυμος ἀνὴρ, ὡσαντῶς δὲ καὶ γυνή. Φανεροὶ γὰρ Ἔς. Hinc colligo codicem, quo usus est quisquis hæc scripserit, sic representasse,

Ἀνήρ γὰρ οὐθύθυμος, ὡς δ' αὐτως γυνή, SECT.
III.
Ρᾶων ΦΥΛΑΤΤΕΣΘ ἢ σιωπηλὸς σοφός⁶⁴.

64. Γυνή γὰρ οὐθύθυμον SCALIGER; Menander apud Stob. Serm. xx. p. 172, 13. Gesn. p. 105. Grot. Τὸ δ' οὐθύθυμον τοῦτο καὶ λίαν πικρὸν—Eur. Fr. inc. viii. Τὸ δ' ὡκὸ [f. ὡκὸ] τοῦτο καὶ τὸ λαίψηρόν φρενῶν—; quemnam sensum ex hac correctione erueret vir ille summus, cum *Elmsleio* juxta ignoro; qui vulgatam ὡς δ' αὐτως ἀνήρ firmat ex Andr. 673.; Conf. Suid. vv. Ἄλιος λαβεῖν ὁ μισθός; Lex. Sangerm. p. 412. quod subinde uberius paullo et integrius evasit: "Ἄλιος λαβεῖν ὁ μισθός; τοῦτο τῶν εἰς κάλλος ἠνικμένων. σημαίνει δὲ τι τοῖονδε. ἄλιος ἴστιν ὁ μισθός ὥστε λαμβάνειν αὐτόν. ἴστι δὲ παρὰ Κρατίνῳ. Ὀμηρος δὲ πρῶτος ἐχρήσατο τῷ σχήματι τούτῳ· ῥήτεροι γὰρ—ἴσαθε Κείνου τεθνηῶτος ἐναίριμεν καὶ πάλιν· Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλή περὶ ἀν' σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ. Καὶ Εὐριπίδης γυνή γὰρ οὐθύθυμος, ὡς δ' αὐτως ἀνήρ, Ῥᾶων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός. ὁ εἰ νοῦς ῥᾶον ἂν τις φυλάσσειτο τὸν οὐθύθυμον ἢ τὸν κρύπτοντα διὰ σιγῆς τὴν ὀργήν. Vide Muret. v. iii. p. 546.; *Dawesium* vero, ut infra patet p. 99. minime latuit Suidas. ΦΥΛΑΣΣΕΣΘ — *cavere*; hanc mediū, ut aiunt, vim optime exprimit *Kusterus* de M. V. c. 1. §. 14. *D'Orellius*, Menandri sæpius oblitus—μὴ πικρὸς αὐτὸς αὐτὸν οὐθύθυμον δείκνυι—ad hunc locum iracundiam suam remisit, et Euripidem a *Dawesio* frustra sollicitari ostendit, ad Charit. pp. 442, 443. : cui accesserunt *Heathius* in *Addendis* et *Musgravius* ad I. Iph. A. 538. "Ἐν μοι φύλα-

ξον, Μενέλαος.—*unum mihi cave, Menelae*. ΤΥΡΩΗΙΤ. Conj. p. 38. Plato Theætet. p. 154. D. 2. φυλάττων μὴ ἐναντία εἶπω.—Gorgias p. 461. D. 6. εἰάν μοι ἐν μόνον φυλάττης, E contrario de forma φυλάξομαι notione *custodiendi* usurpata vide *Heath.* ad Soph. El. 1012(1018.) et *Porro* ad Thucyd. pp. 75—77. ΣΙΩΠΗΛΟΨ· "Alexis ἐν Παράσιτῳ apud Athen. x. 421. E. ΔΕΙΠΝΕΙ' δ' ἄφωνος Τήλεφος, νεύων μόνον εἰς τοὺς ἐπερωτῶνάς τι.—Amphis in Πλάνῳ apud eundem vi, 224. E.—ἐκφυγεν, ὥσπερ Τήλεφος, Πρῶτον σιωπῆ· καὶ δεκάκις τοῦτό γε· Ἀπαντες ἀνδροφόνοι γὰρ εἰσιν ἐνὶ λόγῳ. Mos scilicet erat cædis alicujus reum *mutum* restare, donec sacris quibusdam expiatoriis lustraretur. *Æschyl.* Eum. 447. "Ἀφρογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος, Ἔστ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίον Σφαγαὶ καθαυμάσσει νεοθήλου βοτῶν." ΤΥΡΩΗΙΤ. ad Aristot. Poet. §. XLIV. Lucian. T. iii. p. 241. Dissert. cum Hesiodo 1. οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τήλεφον, ἢ τὸν Πολύιδον, ἢ καὶ Φινέα μισητάμενος, *Legé*, Τήλεμον—Theocr. Id. vi, 23. αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος, ἐχθρ' ἀγορεύων, "Ἐχθρα φέροίτο ποτ' οἰκον, ὅπως τεκέσσι φυλάξῃ ΣΟΦΟΣ MS. C. C. C. Oxon. [sic MS. Harl. et. Lex. Sang. l. s. c.] ut discimus ex *Burgessii* Appendice—R. P. ad *Tour.* p. 439. et apud *Gaisford* ad *Hephæst.* p. 99. Med. 300. Σκαιρῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφίρων σοφῶ, curis secundis in ἴπη mutasse videtur Helen. 520. Λόγος γὰρ ἴστιν

SECT. Præstandum autem in me recipio verbi vulgati

III.

φυλασσειν, Ἀττικωτέρως φυλαττειν, eam nusquam esse apud scriptores Atticos significationem quæ huic loco unica conveniat, nempe *cavere*; hanc vero medii φυλαττεσθαι esse propriam. Illud longe alio sensu denotat *servare, observare, custodire*, vel simile. Utriusque autem formæ pauca subjiciam exempla: Aristoph. Equ. 497.—καὶ σε ΦΥΛΑΤΤΟΙ Ζεὺς αγοραῖος—*et te servet Jupiter*. Vesp. 357.

98 * Κουδεῖς μὲ ΦΥΛΑΤΤΕΝ [I. ΕΦΥΛΑΤΤ. ⁶⁵], ἀλλ' ἐξην μοι *Et nemo me custodiebat*. Thesm. 659.—*τουτονι ΦΥΛΑΤΤΕΤΕ καλῶς—hunc custodite*. 770. ΦΥΛΑΞΘΝ αὐτον, *eum custodi*. Acharn. 256.

Προβαίνει, καὶ τῷ χλῷ ΦΥΛΑΤΤΕΣΘΑΙ σφοδρᾶ.
—*in turba cave sedulo*. Eccles. 764.

Σὺ δ' οὐ καταθεῖναι διανοεῖ; ΦΕΙ. ΦΥΛΑΞΟΜΑΙ,

Ποῖν ἂν γ' ἰδῶ τὸ πλῆθος ὅτι βουλευεται.

Tan. Fabro interprete: *Tu vero deponere bona in*

οὐκ ἐμός, σοφῶν δ' ἔπος, Sophocles apud Athen. x. 433. E. Διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφᾶ, Οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς, μὴ πιεῖν edd. et uterque codex. Aristoph. Nub. 1399. λόγων in margine exemplaris sui suppleverat R. B. Epigramma apud Athen. ii. 39. C. Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει τάχως ἵππος αἰδέῳ· Ὑδῶρ δὲ πίνων χρηστόν οὐδὲν ἂν τέκοις· alii, Ὑδῶρ δὲ πίνων καλὸν οὐ τέκοις ἔπος· R. B. ad Hor. Epist. xix, 10. Br. in An. Gr. i, 417. e cod. Vat. οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν. hinc Aristarchus noster, quem conf. ad Med. 300., πίνε, κούδεν ἂν τέκοις σοφόν. De discrimine formarum φυλάσσειν, et φυλάσσεσθαι apud Atticos recte statuit R. D.; Π. Γ, 408. καὶ Fe φύλασσε (Ed. Col. 21. κάθιζέ νῦν με καὶ φύλασσε (I. κάκφύλασσε) τὸν τυφλόν. — 285. ῥῶν με

κάκφύλασσε — Eur. Suppl. 952. Ἄστη φυλάσσειθ', ἦσυχτοι μεθ' ἡσύχων. Xenoph. Anab. ii. 169. φυλακὰς φυλάξειν — Ibid. 151. φυλασσόμενον δὲ σε ὄρω ὡς πολεμίους ἡμᾶς· καὶ ἡμεῖς ὄρωντες ταῦτα, ἀντιφυλασσόμεθα — 163. ἐξῆλθον τῶν Ἑλλήνων φυλασσόμενοι, Æschyl. P. V. 713. οἰκοῦσι Χάλυβες. οὐς φυλάξασθαι σε χρὴ. Soph. Ph. 455. καὶ τοὺς Ἀτρεΐδας εἰσορῶν φυλάξομαι — Æschyl. Choeph. 922. Ὅρα, φύλαξαι μετὰ τὸς ἐγκότους κύνας. Xenoph. Memorab. iv, vii. 8. καὶ τούτων δὲ ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ἐκέλευε φυλάσσεσθαι τὴν μάταιον πραγματείαν. Vide Mureti Opp. Vol. iii. p. 546. Hor. Carm. iii, viii, 25. Negligens, ne qua populus laboret Parte, privatim nimium CAVERE, —

65. ἐφύλαττ' sic bini codices apud Brunckium ad l. et Q. S. F. Christianus.; conf. ad R. D. p. 254.

commune non paras? PHI. *Id ego cavebo prius-
quam viderim quid consilii capiat populus.* SECT.
III.

826. ————— Ας γ' εγω ΦΥΛΑΞΟΜΑΙ,

Νη τον Ποσειδω, μη κατορησωσι μου.

eodem interprete: *Quæ ne me commeiant, cavebo sedulo.* Porro autem constructionem, quam suggerit Scholiastes, Ραων φυλαχθηναι, Attici reformidabant. Ii hujusmodi adjectivis verba subijciebant notionis non nisi vel activæ vel neutrius. Ipsius Med. v. 316 [=317. R. P.]

Λεγεις ΑΚΟΥΕΙΝ⁶⁶ ΜΑΛΘΑΚ—

675. (673.) ΣΟΦΩΤΕΡ η κατ ανδρα ΣΥΜΒΑΛΛΕΙΝ επη.

66. ακούσαι editiones; "ακούειν citat Dawesius, sed mutatione nihil opus.—" R. P. ad l. Æschyl. Choëph. 5. κλύειν, ακούσαι. • • Contra II. Δ, 435. ακούσασαι Φόκος ἀρνῶν, Codices plures cum Ed. Pr. et Eustathio I, p. 376, 31. ακούουσαι exhibent, ut II. Σ, 53. Odys. T, 204. Plato Apolog. p. 18. c. 2. οἱ γὰρ ακούσαντες ακούοντες Codex Clarkio-Bodleianus: Schrader. PRÆF. ad Emendat. P. XII. citat auctorem de Lapidibus 394. εἴτε με παῖδ' ἐδίδασκει Ἀκερσεκόμησ ἀγορεύσαι —sed P. XIV. recte ἀγορεύειν. Soph. apud Cic. ad Attic. II, 7. κἂν ὑπὸ στέγγι πυκνᾶς ακούειν ψεκάδος φρενί. Lege ex Stob. Tit. lix. p. 377. et Plut. V. Æmilii Pauli p. 255. D. Τί τοῦδε χάσμα μείζον ἂν λάβοις ποτὲ ἢ ἡ γῆς ἐπιπαύσαντα κἄτ' ὑπὸ στέγγι Πυκνῆς ακούσαι ψεκάδος εὐδούσῃ φρενί; Vide Valck. Diatr. ad Eur. p. 194. quod crebrius imitatus est Tibullus I, I, 45. Ἔc.; semel Miltonus noster *L'Allegro* 115, 6. et *Armstrong. A. of H.* I, 288—. Archippus apud Stob.

Tit. lix. p. 376. Ὡς ἡδὺ τὴν θάλατταν ἀπὸ τῆς γῆς ὄρᾶν, Lucret. II, 1, 2. Philostrate. Jun. Heroic. p. 660. δεινὴ δὲ ἡ θάλαττα, καὶ οὐ βράδια πλεῦσαι. Tyrtæus Fr. I, 1. Μεσσηνὴν ἀγαθὸν μὲν ἀροῦν, ἀγαθὸν δὲ φυτεύειν. Æschyl. Septheb. 587. καλὸν γ' ακούσαι. Soph. Œd. Col. 327. δύσμοιρ' ὄρᾶν 461. ἐπάξιος μὲν Οἰδίκουσ κατοικίσαι 1652. οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν. El. 557. λυπηρὰ κλύειν. Aj. 818. ἐχθίστου θ' ὄρᾶν. Eur. Hipp. 1197. φρικώδη κλύειν. Xen. Anab. II, p. 168. ὄρᾶν στυγνὸς ἦν [Œd. T. 1296. οἶα καὶ στυγούνητ' ἐποικίσαι]. III, 225. φοβερώτερον ὄρᾶν. Conf. Elms. ad Heraclid. 1011. et P. P. D. ad Eccles. 646. et Addend: p. (143.). Quod de Iliade Ω ingessit, præcipiti consilio conscribillavit R. D. Amplissimus vero campus aperitur, in quem libentissime discurrere et quodam jure luxuriari possem; sed in his adnotatiunculis sunt quædam veluti repagula, quæ me longius progredientem quasi cingulo coercent, et in orbitam redire me monent.

SECT. Soph. Œd. Tyr. 689. (674.)—αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
 III. Λυταῖς δίκαιως εἰσιν ΑΛΓΙΣΤΑΙ ΦΕΡΕΙΝ.

Æsch. pag. 19. I. 7. edit. H. Steph. (P. V. 238.)
 ΠΑΣΧΕΙΝ μὲν ΑΛΓΕΙΝΑΙΣΙΝ, ΟΙΚΤΡΑΙΣΙΝ δ
 ΙΔΕΙΝ.

99 * pag. 185. I. 4. (Agam. 267.).

Πευσῆ δὲ χάσμα ΜΕΙΖΟΝ ἐλπιδος ΚΛΥΕΙΝ.

Quinetiam τῷ Ραῶν φυλαττεσθαι plane gemellum apud
 Homerum legimus Vil. xxiv. [243.] modo liber iste
 ab Homero fuerit :

ΡΗΪΤΕΡΟΙ γὰρ μᾶλλον Ἀχαΐοισιν δὴ εἴεσθε

Κείνου τεθνεωτοῦ ΕΝΑΙΠΕΜΕΝ—

Similiter XII. 53.—οὔτε ΠΕΡΗΣΑΙ ΡΗΪΔΙΗ et 63.
 —ΑΡΓΑΛΕΗ ΠΕΡΑ΄ΕΙΝ⁶⁷—Sed ut φυλαττειν valeat *ca-
 vere*, et Græce insuper dicatur cum Ραῶν φυλαττειν tum
 Ραῶν Φυλαχθῆναι: inferrine exinde jure poterit Græcis
 licuisse quavis occasione ac modo utcumque dissimili
 verbum activum pro passivo adhibere? Quod tamen
 si legitime inferri nequeat, ad irritum cadat necesse
 est quod attulit præstantissimus Spanhemius. Hoc
 autem ex nostra Anglorum loquendi ratione haud
 incommode illustrari poterit. Nos utique utroque
 modo loquimur, *easier to guard against*, et *easier to
 be guarded against*: at quis tamen dicit licere
 cuiquam Anglo activum *thou educatedst* usurpare pro
 passivo *thou wast educated*?

67. *περάαν* editiones; sed non
 idcirco probum: *περάειν* vero
 nullibi apud Homerum comparet;
 Odyss. ε, 297. O, 427. II. B,
 613. E, 114. 406. Φ, 454. Ψ,
 71. Hesiod. Ἔργ. 735. *αἰνάνων*
ποταμῶν καλλιέρροον ὕδωρ Ποσει
περᾶν. ex Homero Theognis 427.
πύλας Ἄϊδαο περῆσαι, 902. *εἰς*
Ἄϊδαο περᾶν. Conf. Æschyl.
 Agam. 1293. Eur. Med. 1231.
 Alc. 125. Lucret. III, 67. Pind.

Nem. III, 36. Ὑπερ Ἡρακλῆος,
περᾶν εὐμαρές. II. N, 214. Ἔτι
 γὰρ πολέμοιο μενοίνα Ἀντιάαν
 Theocr. Adoniaz. 44. *πῶς καὶ*
πόκα τοῦτο περᾶσαι Χρῆ τὸ κάκον;
 Theogon. 491. *τιμῆς ἐξελάαν*,
 “ *ἐξελάειν* Barocc. Trinc.” *Gais-*
σαι
ford. ἐξελάαν Cod. Medicus.
 Forma *γατεράειν* auctoritate
 Apoll. Rhod. munitur; I, 828.
 903. III, 680. 1134.

Edidit quidem Barnesius Vil. xxi. 279.

SECT.
III

Ὡς μ' ὄφελ' ⁶⁸ Ἐκτωρ κτείναι, ὅς ἐνθαδὲ γ' ἐτραφ' ἀριστος.

Qui etiam ad locum "Ita quidem," inquit, "MS." "Mori. longe optime; quare *τετραφ' ἀριστος* ad " * varias lectiones relegere malim." Idem tamen ad 100 alterum Homeri locum in catalogo navium [661.]: " *τραφη ἐν*] Ita lego pro corrupto *τραφ' ἐνι*." Agnosce hominis, si cujus alius, suavissimi constantiam: *τραφ'* eliminavit, quia corruptum est; *ἐτραφ'* substituit, quia optima est lectio. Quod ad vulgatam lectionem attinet, cum verbum *τετραφα* nusquam alias reperiat, equidem ei facile prætulerim—ὅς *ἐτραφ' ἐνθαδ' ἀριστος*.

Quid ergo, inquires, de Callimachi loco tandem statuendum? Is vero levissima mutatione sic emendari poterit:

Καλα μὲν ηἴξεν: καλα δ' ἐτρεφεν ⁶⁹, οὐρανίῃ Ζεῦ.

68. ὡς ὄφελ' unus MS. Harleianus; ὡς μ' ὄφελ' in schol. Townl. ἐνθαδὲ *τέτραφ'* MSS. Coll. Benedict. Schol. Ven. et alter Harl.; *τέτραφ'* communi lapsu tertius Harleianus, et inter lineas *ἐτράφη. ἐνθαδὲ γ' ἔτραφ'* Cod. Ven. et quartus Harl.; ἐνθαδ' *ἔτραφ'* quintus Harl. et Cod. Townl. cujus Schol. *τέτραφ' ἀντὶ τοῦ ἐτράφη. τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ τοῦτον τοῦ ῥήματος ἀντὶ παθητικῶν τάσσει:—R. D.* transposito verisimillima mihi videtur. OΔ. K, 417.—*ἵνα τ' ἔτραφεν*—edd. *τέτραφεν γρ. ἵν' ἔτραφεν* MS. Harl. Lege, *ἵνα τε τράφεν, — ἔτραφε* Il. Φ, 279. *ἐτραφέτην* Il. E, 555. *ἐτράφεμεν* Il. ψ, 84. *τράφε* Il. B, 661. *τράφη* Γ, 201. Λ, 222. *τραφέμεν* Odys. Γ, 28. Il. H, 199. Σ, 436.

69. *ἐτρεφεν*,] "Lege, *ἔδραμες*, vel *ἀνά τ' ἔδραμες*, vel, καὶ *ἀνέδραμες*. *Τουρίπυς* in exemplari

suo *D. R. Ep. Cr. ed. pr.* Ultima emendatio poëta Alexandrino digna; at medicina fit mortuo; videor mihi Christiani hominis manum subodorari;—sed *fallit te incautum pietas tua*; versum enim putidissimum tanquam adulterinum notaverat *D. R. Ep. Cr. p. 132.* quem a verbis *D. Lucæ i, 80.* in pedes coactis multum nitendo edolaverat. Atqui operam oleumque perdidit." *P. v.* ad *D. R. Opusc. xlii. Conf. Act. D. Apost. xix, 9.* Vide *R. P. Adv. p. 228. Opusc. pp. 100. 177.* Sed hic versus cum sequenti conjunctus perpulcram gradationem quibusdam constituere videatur: nil admirari nos jubet Horatius; et non is sum, ut hunc poeseos gustum convellere aggrederer: si *Æschylum* et *Callimachum* hac in re comparerem, hunc, credo, palmam a

SECT. III. Atque hoc quidem pacto rotundior etiam effici videtur sententia, quod ετρεφευ (vel si malis ετρεφε, h. e. ετρεφειο) ejusdem sit et vocis et temporis cum praecedente ηεξευ *Pulchre quidem crescebas pulchreque educabar.*

V. 87. Εσπεριος κεινος γε τελει, τα κεν ηοι νοση.] Quam frustra sint ii, qui diphthongum sequente consona corripi⁷⁰ posse volunt, satis docuerunt viri

tragediæ parente sub iudicibus æquis non omnino reportare posse, mihi saltim innuere licebit: Septheb. 661. 'Αλλ' οὔτε νιν φνυγόντα μητρόθεν σκότον, Οὐτ' ἐν τροφαῖσιν, οὔτ' ἐφηβήσαντά πω, Οὐτ' ἐν γενεῖον ἐυλογῆ τριχώματος—Theogon. 492. Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα Ἡὔξατο τοῖο Φάνακτος. Mæro apud Athen. xi, 491. Β. ὁ δ' αἰξάτο πᾶσι μέλεσσι. De formis τράπω, τράφω, τράχω inaudita narrat Boeckhius ad Pind. Pyth. iv, 115. et, mirabile dictu, peregrinam τρέφωιν tanquam Euripideam laudat apud Etym. Mag. v. τρέφωιν "Αφρων ἂν εἶην, εἰ τρέφωιν τὰ τῶν πέλας. Male Valckenæer. Diatr. p. 153. Α. ἐκτρέφωιν. 'τρεφω R. P. Advss. 277. Sed lecta Porsoni adnotatione cum forma, quam tanquam barbaram aspernabar, facile in gratiam redii. Suidas T. i. p. 133. v. 'Αμαρτωλοί—sequitur, 'Αμαρτεῖν εἶρηκε τὸ ἀμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπέτισι' Ποδαπούς ἡμᾶς εἶναι φασκων, ὧ μείρακες, οὐκ ἂν ἀμαρτεῖν. Indignatur Kustero Porsonus, quod ποδαπῶς ex ed. Med. non reposuerit. " Verum altera menda subest. Quomodo ἀμαρτεῖν pro ἀμάρτοιμι usurpari possit equidem ignoro. Repone ex ordine literarum, ἀμάρτωιν. Ita τρέφωιν in fragmento Euripidis apud Etym. M. p. 764, 52. quod

injuria sollicitat Valckenærius Diatrib. p. 153. ἀμαρτοῖν bis ex correctione, sed ab eadem manu, et ποδαπῶς, ms. C. C. C." R. P. apud P. P. D. in Addend. p. (143.) Si hunc aureum libellum p. 303. inspexisset B., non Epicharmum apud Stob. Serm. xxxviii, p. 222 = 151. Grot. gravius afflixisset in notis ad Pind. Pyth. i, 92. Τίς δέ ΚΑ ΛΩΙΗ γενέσθαι μὴ φθονοῦμενος, φίλος; "Pollux x, 72. in Epicharmi senario ferri non potest δηλοῖμην; requiritur vi metri vel δηλοῖ μὲν, vel δηλοῖμεν, vel fortasse Οὐτ' ἐν κάδῳ δὴ λῶμεν, οὔτ' ἐν ἀμοφορεῖ. λῶμεν, volutus, ut λῆς, vis, λῶντι, volunt, Δωρικῶς. Aristoph. Lys. 980. λῶ τι μουσίξει νέον" RICARDUS BENTLEIUS T. H. p. 97 = p. 299. Conf. T. H. ad Hesych. v. Μυσιδέειν, Valck. ad Röver. P. LXXII. et in Adoniaz. p. 279.

70. Ad. l., quos attigi in *Gent. Mag.* (Nov. 1797, p. 923.). Vide infra ad R. D. p. 269. De iambo Philippi Melancthonis *Marklandus*; "mallem τῶν συγγενῶν δὲ δᾶκρῦ αἰδεῖσθαι χρεῶν, quam τῶν συγγενῶν δ' αἰδεῖσθαι δᾶκρνα χρεῶν, correpta, ut Ille [Reiskius] ultima syllaba in αἰδεῖσθαι ante consonam: quod in Iambo Tragico factum nunquam vidi ne ante Vocalem quidem." ad Suppl. 263.; hæc in editione secunda nusquam comparent; utinam

doctissimi Stephanus et Bentleius. Quorum ille SECT.
III. geminam conjecturam suggestit—*τελει ηοι τα νοση*: et *Εσπεριος γε τελει ταπερ ηοιος κε νοση* priorem autem magis probat. At enim prior ista non uno nomine improbanda venit: primo utique diphthongus in fine verbi *τελει* sequente vocali syllabæ longæ partes minus recte sustinet: deinde vocolam *κε* sermonis ratio abesse non patitur. Altera à vulgata lectione nimium discedit. Tan. Fabri conjecturæ *τα κεν ηοι νοση* adstipulatus est Cl. Bentleius. Ad quam etiam firmandam doctissimi patris filia doctissima laudavit istud (uti hodie volunt) Theocriti Idyll. xxv (263).

*Τον μεν εγων οδυναισι παραφρονεοντα βαρειαις
ΝΩΣΑΜΕΝΟΣ—*

Verbum autem *νωσαμενος* Callimacho tribuit Suidas; quod tamen in hodiernis, quas vocant, Callimachi reliquiis nusquam comparet; ut merito dubitari possit annon Idyllium istud, quod hodie Theocritum auctorem præfert, Suidæ temporibus sub Callimachi ⁷¹ nomine circumferretur. Et pari quidem

delenda censuisset quæ ad v. 42. monet: "Scio in Anapæstis syllabam AI ante vocalem [aliquando ed. 2.] corripì posse;" quam usquam a Sophocle fieri obnixè negabat *Valckenærius*; quem vide supra p. 121. *Æschyl. Suppl. 265. Χρανθεϊσ' ἀνῆκε γαῖα † μήνη καὶ δάκη. μηνεῖται ἄκη* Med. Ald. Rob. unde legendum *μηνίτη δάκη* R.P. Quamvis Aratum non magni facio, non tamen omnia metri vitia ipsi Arato imputanda censeo: *Phænom. 573. Ἥμισυ μὲν κεν ἴδηαι μετήροιν, ἥμισυ δ' ἴδη. ἴδιοιο* restituit *Schrader. Pk.* ad Emendat. P. xviii. *Æn. iii, 211. Insulæ Ionio in magno quas dira Cælano*—"diphthongus *α*, sequente vocali, nusquam corripitur, nec

corripì potest." *Idem* Emendat. pp. 3. 65.; conf. T. Maur. p. 2419.

71. *οδύνησι* duo codices Flor. et Vat. 4. 10. apud *Gaisford. οδύνησι* Junt. 1540. *παραφρονεοντα* Vat. 10. apud eundem et ed. Junt. 1518. *Hesychius* *Νωσάμενος. κατανοήσας. Suidas* *Νωσάμενος, νοήσας, γνούς παρά Καλλιμάχῳ* (Fragm. cccxlv.) *Ἔσάμενος* Vat. 4. "Vocem etiam," addit vir eruditissimus, *T. Briggsius*, "adhibuit *Apoll. Rhod. iv, 1409. νόσατο δ' Ὀρφεὺς Θεία τέρα.*" De Idyllio, utrum Theocriti sit, subdubitabant vir clarissimus, *Clarkius* ad Il. H, 141. et nuper *Heynius* ad Il. E, 289. Bucolicon totum, ut ex Homericis dictionibus maxime confla-

SECT. III. jure utrivis tribui poterit; quod utique a nebulone aliquo Græcæ neque linguæ nec prosœdiæ sciente scriptum esse confirmare ausim. Elegantiarum autem ibi conspiciendarum palmariam istam libet describere V. 163.

101 Ωσει περ⁷² σφετερησιν ενι φρεσι βαλλομαι αρτι
 Nempe vocem σφετερησιν pro εμησιν usurpatam hic videmus, uti et ωσει, quod est ως ει valetque *quasi, tanquam si, ac si*, pro simplici ως, *sicut*; quorum utrumque nemo non Græcorum reformidasset.

102 * Laudat autem porro Cl. Bentleius ex Herodoto εννωσας, εννωσαντα, et εννενωκασι. Atqui Herodotum scriptorem Ionicum verborum εννοησας Ἐσ. formam istum in modum immutasse, cum in iis ne Attici quidem crasin adhibuerint; nemo unquam mihi persuaserit⁷³. Contra lectionem ηοι νωση accedit

tum, et Theocrito indignum abjudicavit *Valekenærius* tam ad l. quam in Ep. ad Röver. XIX., ad Il. x, 402. et ad Eur. Ph. 648., conspirante D. R. in Præf. ad Homerid. hymn. in Cer. P. xi.; aliter vero sentit *Hermannus* ad Orphica pp. 691, 2. 699—701. 726. 758.; et Eustathio, qui Syracosium perraro respicit, hoc carmen bis terve meminisse placuit.

72. Ως ειπερ 10. C. apud G. et Cod. Vat. apud Warton II. p. 388., qui ακουσα, "Ωσπερ ἐγὼ tentavit; ως η̄περ σφ. qua ratione conjecit *Burgessius*; vir sagacissimus et de me optime promeritus, *Thomas Briggsius*, mutato stigmate legit, μῦθον ακούσας Ωσειπερ, σφετερησιν—: fortasse litterarum vestigiis propius inhærens, ακούσας, OION περ σφ. cui leviter astipulatur *Moschus* II, 70, 71. Ἀγλατην πυρσοῖο βόδον χεῖρεσσι λέγουσα, Οἶά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια. Et σφετερησιν pro ἐμησιν,

quod nauci est, corroborat idem vir amicissimus ex Id. XXII, 67. Πῦξ διατεινόμενος, σφετέρης μὴ φείδω τέχνης. R. D. mendosis tantummodo locis aut negligentius perpensis nixus, totum hoc *Idyllion* tanquam subdititium dicitavit. "Hoc critici modestiam minime sapit, ut gravius corrupta protinus eliminanda censeat. Quantus labor impensus est, ut desperdita in lucem retrahamus! nos inventa denuo rejiciemus?"

73. Quid ergo τῷ βῶσαι I, 146. βῶσας VIII, 92. ἐβῶσθη, 124. ἀνέβωσε III, 155. ἀμβῶσας I, 8. ἐπεβῶσαντο et ἐβῶθε IX, 23. βωθήσαντες VIII, 72. ἐπεβῶθειον, I. ἐπεβῶθησαν, 45. γενωμένου IX, 53. ἐνένωτο I, 77. ἐννώσας I, 68. ἐννενώκασι III, 6. ex βοῶν, βοηθεῖν, νοεῖν, ἐννοεῖν pro genitis fiet? *Wesseling*, dissert. Herodot. p. 157. Conf. *Valck.* ad Herodot. IX, 53. ut nihil dicam de ἀνῶσαι in I, 157. et fortasse ἀνωστοῦ VI, 66. quod pro ἀνοῖσαι, ἀνοῖστων exhibent editiones, quid de So-

insuper quod versum spondaicum vox dissyllaba ^{III.} ~~non~~ sine exemplo (si corrigenda et spuria eaque per pauca excipias) hoc pacto terminet. Huic quidem incommodo subveniri poterit scribendo *διαλυτικως, ηοι*. Sed alterum istud *νωση* aliis concoquendum permitto. Videamus autem nobisne tandem fortunatius alea ceciderit. Rescribi autem velim unius lineolæ additamento, sensu eodem manente, *τα κρη ηρι νοση*⁷⁴. Vil. IX. 360.

phocle, qui, teste Etym M., *νέ-νωται* loco *γενόηται* usus est? *Αμφιβότης. περιβοήγρον. Ἴων Τεύκρω Hesychii codex.* Vide quoque R. B. Millio, p. 47. II. A, 117. Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι· αἱ πᾶσαι ὄν εἶχον ὡς σῶς αἰκὺς ἄλεθρος [II. N, 773.] Schol. MS. x, 332. Σῶς ἔσσεσθ',—σῶς: τινὲς ἐκ τοῦ σῶος: ἀλλ' ἔδει σῶος, τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σᾶός· ἀλκαῖος δὲ τὰ β (i. e. δύο) ὁ ὀ εἰς ὦ συνάλειφει. Schol. TOWNL. Conf. Herodot. iv, 76. et Plato. Phædo, p. 87. B. C. Thucyd. iii, 34. ὁ δὲ προκαλεσάμενος ἐς λόγους Ἴππιαν τὸν ἐν τῷ διατειχίσματι Ἀρκάδων ἄρχοντα, ὥστε, ἦν μηδὲν ἀρέσκον λέγειν, πάλιν αὐτὸν καταστήσειν ἐς τὸ τεῖχος ΣΩΝ καὶ ὑγιᾶ. σῶσι pro σήθουσι apud Herodotum reperitur, i, 200. Etym. M. p. 710, 41. Ἡρόδοτος τοῦ σῶ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν Σῶσιν, [i, 200.] ἀντὶ τοῦ σήθουσι. Sic ἀλῶ ἀλήθω [vii, 23.] κνῶ κνήθω [vii, 139.] νῶ νήθω. Eur. Heracl. 84. Εὐβῶδ' ἀκτὰν pro Εὐβοῖδ' ἄ. restituit præclarus *Elmsleius*. In Cod. Vat. V. T. crebro occurrunt *νοσσός, νοσσεύειν, νοσσία* pro *νεσσός, νεσσεύειν, νεσσία*. Conf. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 363. Præclare quidem editor juvenilis ad h. l.: “Occasione vero *Danesii* observationis,

observem liceat, Nempe Grammaticos, ut alias, et in hoc quoque Dialectorum rem perverse utique tractare, quod tot verba contracta fingant, et quod dicant Atticos Ionicam formam e. g. *νοσας* in *νωσας* immutare et contrahere. Cum revera *νωσας* simplicior sit et antiquior forma, ex qua altera *producitur*. *Νοω, νωσας*, producta forma *νωω. νοησας*. Deinde cum Ionico scriptori Atticam formam *interdicunt*, et contra, oblivisci videntur, diversas Græciæ dialectos tantum indicare progressionem Græcæ orationis et mutationes, et ætatum diversarum indicia esse. Antiquissima dialectos mollitur et *producitur* in Ionica, quæ dicitur. Et Iones sane formas productas studiose sectabantur, ita tamen ut nonnullæ simplices iis restarent formæ, antiquæ dialecti vestigia. Attiæi vero, Pelasgica illa gens, veteribus adhærebant formis, neque tamen non sæpenumero recentiorum usui accedebant.”

74. Hac emendatione metro et linguæ cumulate satisfecit R. D. Sic quoque vir quidam doctus in schedis Augustæ Taurinorum a *D'Orvillio* inspectis correxerat, Misc. Obs. i, 123., censente sic pariter et comprobante *Valckenærio*; “*Vestra, miror, magnorum virorum ju-*

SECT. Οψεαι, ει ⁷⁵ κ εθελθηθα, και ει κεν τοι τα μεμηλη,
 III. ΗΡΗ μαλ Ελλησποντον επ ιχθυόοντα πλεούσας
 Νηάς εμας—

Palam est quam facile fieri potuerit ut literæ ρ pars inferior ex vetustiore aliquo codice erasa fuerit, atque exinde pars reliqua ο in alios propagata, donec tandem vera scriptura nusquam comparuerit.

V. 93. ————— τεα δ εργματα τις κεν αιειδοι ⁷⁶;

Ου γενητ, ουκ εσται' τις κεν Διος εργματ αιεισει;]

Hunc locum intactum reliquere omnes quod sciam præter H. Stephanum. Is autem ista adnotavit.
 103 “ * Credibile est Callimachum scripsisse αιειδοι, sicut “ in proxime præcedente versu. Indicativo certe “ modo non satis apte jungitur particula κεν; ideo- “ que aut illud αιειδοι aut certe αιειση malim. At αιεισοι “ (quod tamen aliquis fortasse scribendum putet) “ parum mihi placuerit.” Sive τις κεν αιεισει, seu τις κεν αιειση; seu denique τις κεν αιεισοι legeris: orationem solœcam amplecteris. Primam loquendi rationem observat vir doctiss. hoc nomine vitiosam esse quod modo indicativo jungatur vocula κεν. Sed minus accurate: neque enim vitium in eo versatur, quod vocula ista cum indicativo Modo; sed quod cum FUTURO indicativo construatur. Quippe modi illius tempora præterita cum imperfectum tum perfectum, uti et aoristus uterque, voculam istam comitem non raro adsciscunt ⁷⁷. Secundam locutionem

dicia: τὰ κεν ἤρι νοήση quantilla est mutatio?” apud Tittmann. p. 53.; et D. R.; “ Mihi tamen is, qui ἤρι νοήση conjecit, minimo molimine rem confecisse videtur.” Apud eundem, p. 3.

75. ἦν ἐθ.—ἦν vel αἰ editiones.

76. ἀειδοι Cod. Mediol. ἀειση Paris. ἀεισοι Cod. Reg. apud D. R. Tittmann. p. 92. Bion. Buc. xv, 25. Στόμ' ἀνά καλὸν ἀειρε optime Casaubonus, τὸ στόμα καλὸν ἀειδε.

77. Hanc voculam cum futuro indicativi construit Aristophanes, auctore Brunckio; atqui Nub. 465. ἀρά γε τοῦτ' ἄρ' ἐγὼ cod. Rav. et, ποτ' ἐπόψομαι ex Suida v. ἀρα γε. R. P. Ach. 392. Ὡς σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐ προσδέεται e tribus primariis editionibus, Suida v. Σίσυφος, et P. Leopardi Emendat. xiii, 8. redonavit R. P. Vesp. 942. οὐκ αὖ σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος, Cod. Rav. Optime. Nub. 1157. οὐδὲν γάρ

Græci sermonis indoli adversari nos primi monemus. TERTIAM parum quidem probavit vir doctiss. sed qua ratione adductus, id vero tacet. Quod autem eruditissimos quosque videtur fefellisse, observare libet, SECT. III.

ἂν με φλαῦρον ἐργάσαισθ' ἔτι ex MS. apud Brunckium et Suida v. Ἰῶ κλάετε. Av. 833. τίς δ' ἂν καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν; "F. τίς δαὶ ut supra 827." R. P. apud P. P. D. τίς δ' αὖ ex duobus codicibus Brunckius, quibus fortasse Ravennatem addamus. Av. 1413. καλεῖ τις ἀνθρώπων ἂν —καλοῖ e duobus MSS. Brunckius; particulam delendam censet Porsonus. In Euripidis Alc. 77. ἀγνίση ex uno codice optime restituit Monkius: et de Iph. T. 864 — 867. vide omnino *Matthiam*. Herodot. 1, 93. ἐς δ' ἂν συνοικήσῃσι τοῦτο ποιοῦσαι. Thucyd. II, 80. λέγοντες ὅτι—ῥαδίως ἂν Ἀκαρνανίαν σχόντες, καὶ τῆς Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας κρατήσουσι,—Ibid. inferius paulo. νομίζοντες, εἰ ταύτην πρώτην λάβουεν, ῥαδίως [ἂν] σφίσι τάλλα προσχωρήσειν. v, 15. γνόντες νῦν μᾶλλον ἂν ἐνδεξάμενους, —Plato. Euthydem. I, p. 290. D. εἰ οὖν, ἢ δ' ὅς, εἰδόμεθα ἐκείνης τῆς τέχνης, ἥτις [ἂν], ᾗ κτήσεται ἢ ποιήσασα ἢ θηρυσσάμενη, αὐτῇ καὶ ἐπιστήσεται χρῆσθαι,—"ἂν prius om." Cod. Clarkio-Bodl. cum duobus aliis apud Bekkerum in Comm. Crit. ad Plat. T. IX, p. 250. Phædo. p. 61. C. σχεδὸν οὖν, ἐξ ὧν ἐγὼ ἤσθημαι, οὐδ' ὀπωσιτοῦν [ἂν] σοὶ ἐλὼν εἶναι πείσεται. ἂν omisit Cod. Clarkio-Bodleianus, et quinque alii apud Bekker. ibid. p. 366. unus quoque eam delevit. de Legg. XII, p. 947, C.—ὅς ἂν οἱ προσήκοντες τοῦ τελευτήσαντος ἐπόγονται. Sed ἐπόψονται Parisinus optimus

apud Bekker.; et alter ex emendatione; eandem formam in margine laudat H. Stephanus. *Polit. Socrat.* p. 29. C.—ὡς εἰ διαφευξοίμην, ἢ δὴ ἂν ὑμῶν οἱ υἱεῖς ἐπιτηδευόντες ἢ Σωκράτης διδάσκει, πάντες παντάπασιν διαφθαρήσουτο. διαφθαρήσουται Cod. Clarkio-Bodl. et unus apud Bekker. et οἰντο supra sc. *Polit.* p. 258. C. 2. Τὴν οὖν πολιτικὴν ἀτραπὸν πῆ τις ἂν εὐρήσει: εὐρήσῃ Cod. Clarkio-Bodl. Isocrat. ad Demonic. P. 7. C. Οὕτω δ' ἂν ἄριστα χρήσει τοῖς φίλοις, ἂν μὴ περιμένῃς τὰς παρ' ἐκείνων δεήσεις. Οὕτως ἄριστα MS. G. apud Bekker. ad quem principatum omnium Isocratis codicum facile deferent lectores qui quantum optimo Bekkero debeant, grata mente recolunt. *Paneg.* p. 79. H. St.—102. Bekk. Ἐξίσται γὰρ ἂν τοῖς μὲν ἀδείως τὰ σφέτερα αὐτῶν καρποῦσθαι,—Εἴη γὰρ ἂν Codex idem præstantissimus. *Areop.* p. 155. E—211. οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν βουλευσόμεθα καὶ πολεμήσομεν καὶ βιωσόμεθα καὶ σχεδὸν ἅπαντα κακὰ [1. καὶ] πεισόμεθα καὶ πράξομεν,—ὅπως οὐ καί—Idem. de Trapezit. p. 360, D—528. καὶ ταῦθ' ὡς οὐ δ' ἀπορίαν ἐγίγνωτο, ἀλλ' ἵνα πιστευθεῖν ὑπ' ἐκείνων, ῥαδίως γνῶσσεθε ἂν. ῥαδίως γνῶσσεθε. Cod. idem. *Demosth.* ad Leptin. p. 554. Bekk. ἀλλ' εἰ τὰς τιμὰς, αἷς ἂν ἀντευποιήσωμέν τινας, ἀπίστοις καταστήσομεν. Hæc regula *Wolffo* ad *Demosthenis Leptin.* p. 343, 4. minime placet; sed aliud est dicere, aliud refellere.

Nunc autem posito, quod voluit vir doctiss. altera SECT.
III.
vice verbo *αειδοι*, de sententia tandem dispiciamus. Eam autem Latine sic repræsentant: *Tua vero opera quis celebret? Non fuit; non erit: quis Jovis opera celebret?* Ubi primo, oratio ista, *Non fuit; non erit:* adeo elliptica est, ut vix simile exemplum reperiri possit. Eam vero istum in modum suppleri velint necesse est: *Non fuit* quisquam qui celebrare potuisset; *non erit* qui celebrare poterit. Equidem non tam incommodi sumus quin illud fieri permittamus. Verum cum hoc pacto quæstioni propositæ, *tua vero opera quisnam celebret*, plenissime sit responsum; ecquis tandem, obsecro, eandem quæstionem statim post redditum responsum iterari patienter tulerit? mihi profecto nusquam contigit aliquid videre adeo jejunum, importunum, insulsum. Notum est illud Ovidii⁸¹ de Callimacho,

*Battiades toto semper cantabitur orbe :
Quamvis ingenio non valet, arte valet.*

Rationibusne autem satis idoneis adductus hæc scripserit Romanus, an vero potius desideratum * fuerit ipsius iudicium, per me quidem sub iudice 105
lis esto. Verum quicquid ea de re statuendum sit, unum interim mihi videor exploratum habere, ista de quibus agitur a Callimacho scribi non potuisse,

81. Amor. i. xv. 17. *semper toto Edd. Hor. Serm. ii, i, 45. Qui me conmorit, (melius non tangere, clamo) Flebit, et insignis tota cantabitur urbe.* Βαττιάδω παρὰ σῆμα φέρετε πόδα, εὖ μὲν αἰδῶν Εἰδότης, ἐν δ' οἴνῳ καίρια συγγελάσαι An. Gr. i. 475. Conf. Catull. Epigr. cxvii. Valck. ad Callimachea p. 15. Ὡ μίγα Βαττιάδω σοφοῦ περίπυστον ὄνειρα An. Gr. iii, 270. Scal. ad Propert. p. 233. Terentianus Maurus, p. 71, *Nec non et memini,*

pedibus quater his repetitis, Hymnum Battiadem Phœbo cantasse Jovique Pastorem Branchium: quem captus amore pudico Fatidicas sortes docuit depromere Pæan. ἐνυμνῶταροι ex Hephæstione p. 30. proculdubio descripserat R. B. ad Fragm. xxxvi. Petronii Satyricon p. 493. Amstel. 1669. quam Musa loquentibus annis Battiadæ vatis mirando tradidit ævo. Catull. vii, 3. Oraclum Jovis inter æstuosi, Et Batti veteris sacrum sepulcrum.

SECT. ni tam arte quam ingenio destitutus esset. Apud
 III. Lucretium non absimilis extat locus libri quinti
 initio :

*Quis potis est dignum pollenti pectore carmen
 Condere pro rerum majestate, hisque repertis ?
 Quisve valet verbis tantum, qui fundere⁸² laudes
 Pro meritis ejus possit, qui talia nobis
 Pectore parta suo quæsitæque præmia liquit ?
 Nemo, ut opinor, erit, mortali corpore cretus.*

Atque hic quidem ellipsin videmus, sed alteri illi non prorsus æqualem. Hanc autem si suppleveris, istum puta in modum, *Nemo erit* qui dignum carmen condere possit &c. quæstionibus in præcedente quinque versuum serie occurrentibus sat responderis. Atqui si statim post sextum priores quinque iteraveris, vix opus est ut dicam quam absurdum atque odiosum locum reddideris. Ipsum autem hoc quicquid est absurdi, nisi quod minor sit verborum iteratorum numerus, in Callimachi loco deprehendimus. *Tunc igitur tandem rem impeditam et perditam restitues ?* Ego vero non ita magno negotio mihi videor toti huic incommodo subvenire posse. Locum autem sic concipi velim

106

* ————— τεα δ εργατα τις κεν αειδοι ;
 Ου γενετ, ουκ εσται τις, ο κεν Διος εργατ αειδοι⁸³.

tua vero opera quis tandem celebraverit ? Non natus est, non erit quisquam, qui Jovis opera celebrare poterit.

82. *finger* MSS. R. B. Sed *fundere* melius; vide supra p. 11.

83. h. ad Apoll. 28. Τὸν χορὸν Ἀπόλλων, ὃ, τις οἱ κατὰ θυμὸν αἰεδοι, Τιμήσειε Valck., 31. "Ἐστι γὰρ εὐνομος τις ἂν οὐ βέλ

Φοῖβον αἰεδοι; ex emendatione viri eruditissimi apud Muret. Var. Lect. vii, vii. εὐνομός τις
 ἂν' οὐρεα Φοιβος (sic) αἰεδειν
 Cod. Reg. apud D. R. Tittman.
 p. 92.

Hymn. in Apoll. v. 105.

Ὁ Φθονος Απολλωνος ἐπ' οὐατα λαθριος εἶπεν
 Οὐκ ἀγαμαι τὸν αἰδὸν, ὅς οὐδ' ὅσα ποντος αἰδεῖ.]

Postulat Hellenismi ratio ut ἐς οὐατα⁸⁴ rescribatur.

Eurip. Orest. 615 [= 608. R. P.]

Ἡ τῆ τεκουσῆ σ' ἠγριωσ, Εἰς οὐσ ἀεὶ
 ΠΕΜΠΟΥΣΑ ΜΥΘΟΥΣ—

Andr. 1091. Εἰς οὐσ ἕκαστῳ δυσμενεῖς ἠὲ ΔΑ ΛΟΓΟΥΣ.

Hipp. 939. Ἀλλ' ἠ τις εἰς σὸν οὐσ με διαβαλῶν
 ἔχει.

84. ἐπ' οὐατα Scaliger ad Catull. p. 111. et pro Οὐκ ἀγαμαι—Ὁὐ φίλῳ ibid. pp. 112. 122. ἐπ' οὐατα λάθριος εἶπεν, arrepebat clam ad aures (dicens), velut imperitus circulator suggestebat et omnibus eruditibus risum movebat, Dawesii acerbissimus obtrectator, Reiskius Acta Erudit. m. J. 1750, p. 415. ἐς οὐατα] "quod probat Valckenærius ad Euripid. Hippolyt. 932. [apud Lennep. v. ψίθυρος, ad D. Luc. v. 30. Acta DD. Apost. vi. et D. R. Ep. Cr. II, 144 (140.)] Exemplis adde Euripid. Dan. 55. Callimach. Epigram. xxvi. 4. [Muret. Opp. II. 847.] Platon. Menex. p. 403. C. ed. 1590. Themist. Orat. vi. p. 81. Heliodor. Æthiopic. II. p. 97. Auctor. Argumenti in Demosthen. de Fals. Legat. p. 112. ἐς οὐατα tacite laudant Casaubonus ad Athenæum III. I. p. 147. Ger. Jo. Vossius de Poet. Græc. c. VIII. p. 62. ed. 1662." R. P. ad R. D. Quibus subnecte ex Advss. p. 308. "Rectissime Dawesius.—Corrige itidem Euripid. Erechth.

apud Steph. Byz. v. αἰθίοψ. ΕΣ ΧΘΟΝΑ. Conf. Hel. 890. Taur. 685. 1075. Hel. 1606. ΕΣ ΑΚΤΑΣ. Herc. Fur. 1225. Sophocl. Trachin. 619. Philoct. 314. Sic lege Eurip. Suppl. 1069=1076 Gaisford. [Advss. p. 244.]. Εἰς ΠΟΛΛΟΥΣ. ut Æschyl. Pers. 161." (εἰς quoque Hermannus ad I.) "Eurip. Hippol. 986, 7. Suppl. 670. Sophocl. Electr. 608. Trachin. 493. Cæd. Tyr. 93. Eur. Hec. 303. Orest. 1567. Bacch. 718." Aristoph. Dædaleusin XIII. Πέμψω πλακοῦντας [ΕΣ] ἐσπίραν χαρισίους Advss. p. 280. Odyss. M, 177. Lege, ἐς οὐατα, quamvis Muretus Opp. II, 922. vulgatam ἐπ' οὐατα citat. Sed Apoll. Rhod. I, 516. Πάντες ὕμῳ ὀρθοῖσιν ἐπ' οὐασιν ἠρμῆοντες sana est. Vide Piets. ad Moer. v. οὐς, Valck. ad Hipp. 213. Hesychius ψιθυρίζει, εἰς τὸ οὐς ἠρέμα διαλέγεται. Plato Euthydem. p. 276. D. πάλιν μικρὸν πρὸς με ψιθυρίσας—Ibid. 275. E. προσκίψας μοι μικρὸν πρὸς τὸ οὐς—Sed hæc notasse sufficit.

oracula, indices et Lexica⁸⁹. Hunc autem defectum SECT. supplesse sibi visus est nuperus editor Kusteriani III. in Aristophanem indicis auxilio. Laudavit utique istud Lysist. 9.

Ἄλλ, ω Καλονικη, καομαι την καρδιαν.

At enim ibi καομαι την καρδιαν, uti locum consulenti patebit, non jam valet *præ amore et misericordia mihi flagrat cor*, sed *præ ira &c.* Porro ut is esset apud Aristophanem sensus, videtur tamen Callimachus verbo potius Homericο δαιεο usus fuisse. Nempe si hic reponas—επει περι ΔΑΙΕΟ κηρι, evadet locus isti apud Homerum Odyss. 1 [A, 48.].

* Ἄλλα μοι αμφ Οδυσή δαίφρονι ΔΑΙΕΤΑΙ ητορ 108
Δυσμορφ.—

similis adeo, ut ovum vix sit ovo similis. Ibi scilicet μοι δαιεται ητορ extra controversiam denotat *mihi præ misericordia flagrat cor*. Cæterum nupero editori hic usu venit ut fluctus in simpulo⁹⁰ excitaverit: "Sed jam dicat mihi aliquis cur *exureret* "algam? *aggereret* potius, et *accumularet*. Conji-

89. D'Orvill. ad Charit. p. 257. "quod nuperrime fecisse audio Richardum quandam Bentleium Virum in volvendis Lexicis satis diligentem." Antonius Alsop, in præf. ad Fabb. Æsopic. delectum.—"Vir ille doctissimus et in Lexicographis versatissimus." Carolus Ashton S. T. P. ad Hieroclem, etc. Vid. PRÆF. Hujusmodi censores "cum Gulielmo Hayleio, poetarum et criticorum pessimo, de inscitiae et malevolentiae palma certare poterunt. Vide *Life of Cowper*, ubi de antiquorum vel veris vel fictis Epistolis disserit Hayleius, Vol. 1, p. xxvi—xxx, 8vo, 1806. Inter alia modestiae et humanitatis specimina hæc videbis p. xxx.

* *That imperious Patagonian polemic* de Bentleio dictum." R. P. Opusc. pp. 307, 308.

90. Athen. VIII, 338. A. 'Ο αὐτὸς Δωρίων καταγελῶν τοῦ ἐν τῷ Τιμοθέου Ναυτίλῳ χειμῶνος, ἔφασκεν, ἐν κακὰβῃ ζωῶσα μείζονα ἰωρακίνα χειμῶνα. Cic. de Legg. III, 16. "Excitabat enim fluctus in simpulo, ut dicitur, Gratidius, quos post filius ejus Marius in Ægæo excitavit mari, ac nostro quidem." R. B. de Epistolis Socratis, p. 90;—"and make a Tide and a Flood, though it be but in a Bason of Water." Conf. Piers. Verisim. p. 218. Idem adagium pari felicitate Anglice extulit Samuelis Johnson; locum meminisse juvaret.

SECT. III. "ciebam olim κατενησας *accumulasti*. Credo audacem
 "et ineptum aliquem, cum videret καίεο reposuisse
 "πυρι, et, ut satis esset ignis, κατενησας mutasse in
 "κατεφλεξας. Putaram etiam legi posse κατεφρουξας,
 "arefecisti, Nunc displicet φυκος repetitum, et totum
 "locum corruptum arbitror et insanabilem." Ego
 vero dicam cur Asterie algam *exureret*. Obstabat
 nimirum alga, quæ insulam abunde secuta fuerat,
 quo minus Latona ad terram ratim appelleret. Hoc
 incommodo laborantis Deæ commiserata Asterie ei
 alga exusta copiam fecit optata arena potiundi. Jam
 vero dicat et mihi vicissim aliquis cur algam Asterie
aggressisset. Videtur quidem vir eruditus algam
 801 *aggestam* atque insuper *arefactam* eo consilio vo-
 luisse, ut mollis nimirum lecti vicem suppleret, ne
 forte Latona silice in nuda † onus deponeret. At
 vereor ne istius commenti subtilitas vel ipsa alga vi-
 lior † sit censenda. Nec vero erat cur viro erudito dis-
 109 pliceret φυκος repetitum. * Immo etiam, ut repetitum
 habeatur, postulat orationis rotunditas⁹¹: *Tu autem
 ex Euboea descenderas Cycladas visura, neque vero
 dudum; sed adhuc te a tergo Geræstia sequebatur
 alga. Constitisti vero in mediis insulis, et commise-
 rata Latonæ algam omnem exussisti;*—Sed manum
 de tabula.

† Virg. Buc. I, 15.

‡ Hor. Serm. II. v. 8.

91. Sed laterem lavat *R. D.*;
 desunt enim, teste *D. R.*, in

MSS. Veneto et Meermanniano:

[Ἐσθης δ' ἐν μέσσοις. κατοικτεί-
 ρασα δὲ Λητῶ, φύκος ἅπαν κατέ]
 Ep. Crit. p. 162 (158.).

Consonantis sive adspirationis VAU, prout in sermone Homerico obtinebat, virtutis cum prosœdiacæ tum analogicæ specimen.

Diu est quod fecit Cl. Bentleius ut Homeri editionem digamma Æolico insignitam eruditi expectarent. Elementi quidem istius potestatem in Homeri scriptis olim obtinuisse, ac proinde etiam hodie haberi oportere figuram sive notam¹ aliquam, qua ista potestas designetur, id sane et nos cum viro Cl. communiter agimus. Cum eodem vero non itidem sentimus ipsum illud elementum magis quam vel Hebræorum vel Arabum *Vau* in Ionica² Homeri poe-

1. "Loco Digammatis adhiberi voluit *Davesius* signum hoc ['], eadem atque illud potestate. Scilicet in sequentibus enuncian- dum *Wαγνος*, *α-ωασαμην*, *α-ασαμην*, *δαω-ιζω*, *δα-ωιφρονι*, *δωεινος*, *δωειος*, *λυ-ωω*, *λυω-ω*, *παως*, *ισαως* &c." *Burgessius*.

2. De HOMERO, "qui humani ingenii modum excessit," verba facturus, ubique hæreo, titubo, pelluceo, *velut obscura captus regione viarum Noctivagum qui carpit iter.* "Strabo p. 582. (xiii. p. 872.) a *Bentleio* indicatus docet Æolenses post Trojam captam totam fere Troadem coloniis suis occupasse, unde data forte ansa sit Homero Æolensi de Troja scribendi: vide et pp. 586.

600. 5. 610. 622." *Burgess*. PRÆF. xviii. et *Heynius* ad Il. T. p. 713. Pausanias etiam viii, xii. p. 625. Τούτου δὲ συντελοῦσιν ἐς πίστιν Αἰολέων οἱ Ἴλιον Ἐφ' ἩΜΩΝ ἔχοντες, οὐδαμοῦ τῆς σφετέρας ἀποφαίνοντες μνήμα Ἀγχίσου. "Æoliam etiam patriam Homeri testantur nonnulli veteres et recentiores, qui sententiam suam confirmant ex poetæ ipsius poematis, vocabulorum ope, quæ partim ad Æolicos mores pertinent, præsertim quæ dialecti sunt ejus, quæ, florente Græcia, Æolica vocabatur. *Pseudo-Herodotus* in suam farraginem de vita Homeri perpauca commemoratu digna retulit: — 'Hommerum fuisse Æolensem affirmat,

SECT. atque id sane potius quam aut
IV. Ionem etiam, aut Doriensem.

— Ὅτι δὲ, inquit, ἢ Διολεὺς Ὀμη-
ρος, καὶ οὐτε Ἴων, οὐτε Δωριεὺς,
τοῖς τε εἰρημενοῖς δεδλωται μοι,
καὶ ὅη καὶ τοῖσδε τεκμαιρεσθαι πα-
ρεχει.—Δηλοὶ δὲ καὶ ἐν τοῖσδε
τοῖς ἐπεσιν, ὅτι Διολεὺς ὡν τοῖς
νομοῖς τοῖς τούτων ἐχρητο. [Π. Α.,
462, 463.] Καὶ ἐπὶ σχιζῆς ὁ
γερωῶν, ἐπὶ δ' αἰθοπα οἶνον Λεῖβε'
πεοὶ δὲ παρ' αὐτοῦν ἐχόν πεμπω-
βολα χερσιν. Διολεὺς γὰρ μοῖοι
τα σπλαγγα ἐπὶ ΠΕΝΤΕ ΟΒΕ-
ΛΩΝ ὀπτωσιν, οἱ δὲ ἄλλοι Ἑλ-
ληγες ἐπὶ τριῶν· καὶ γὰρ ὀνομα-
ζουσιν οἱ Διολεῖς τα πεντε, ΠΕΜ-
ΠΕ. Auctore Etym. M. v.
Αλαγκτημαί, p. 56. 52, 3. dicitur
ποιητῆς πολλοῖς Διολικοῖς χρῆ-
σθαι." *Burgess.* [Etym. M. p. 39.
l. 16. v. Αἰσυνμῆται.—Ἰδίως δὲ
φησιν Ἀριστοτέλης [Polit. III. xiv.]
ὑπὸ Κυμαίων αἰσυνμῆτην τὸν ἄρ-
χοντα λέγεσθαι. [Odys. Θ, 258.
Π. Ω, 347.] καὶ αἰσυνμῆ χθονός,
ἀντὶ τοῦ ἡγείται, Εὐρυπίδης Μη-
δεΐα [19.]. T. LV. l. 6. apud Com.
Caylus. Αἰσιμνωτῆς. Strabo
XIII, 623=II, 893. OX. "Ὀμη-
ρος Κυμαῖος, οὐχ ὁμολογουμένως"
πολλοὶ γὰρ ἀμφισβητοῦσιν αὐτοῦ.]
"Qui de dialectis scripserunt,
cum Æolicam, 'quæ amat per
circuitum verba protendere,' ex-
plicarent, ex Homero exempla
sæpe repetebant: ut, ἰππότα
Νέστωρ, μητιέτα Ζεὺς, νεφεληγε-
ρέτα Ζεὺς, [αἰχμητά, Ὀλύμπιος
ἀστεροπητά, ἰππηλάτα, εὐρύοπα,
ἡπύτα, τοξότα, οἱ γὰρ Διολεῖς πολ-
λάκις εἰς ἅ ποιοῦσι τὰς εὐθείας· ὁ
Ἀρχύτα γὰρ φασιν ἀντὶ τοῦ Ἀρ-
χύτης, καὶ Ὑβραγόρα ἀντὶ τοῦ
Ὑβραγόρης. Schol. ad Dionys.
Thrac. apud Bekker. Vol. II. p.
818.] Ἰλιόφι, [Ἀσκληπιόφι, Ἰφι-
τόφι, ὄχεεσφι, χαλκόφι] qui ad
Atticam dialectum idem etiam

largius fecerunt. Et profecto
plurima apud Homerum occur-
runt, quæ cum variis dialectis
sunt communia, idque necessario
et pro conditione linguæ Græcæ,
qua fuerit, cum poeta scriberet."
Idem Pr. xviii, xix, xxi.

"Perantiqua et fere primæva
Græciæ lingua utitur Homerus:
atque illam (quam *Æolico-Ioni-
cam* nominabat *R. B.* apud *Horsley*
de prosodiis, p. 156.) populares
sui vulgo loquebantur. Profectas
etiam fuisse diversas Græciæ dia-
lectos ab eadem origine nemini
non constat; et præ se ferunt
indicia diversarum ætatum, per
quas inter progrediendum a pris-
ca orationis simplicitate ad poli-
tiorum elegantiam sæculorum de-
venerunt. Hinc tantam inter se
necessitudinem habent Græcæ
dialecti, ut nullo limite singu-
larem aliquam circumscribas, qui
sola sua et sibi propria, ac non
multa simul includat, quæ in cen-
teris etiam occurrant, quanquam
forsan rariore usu. Hinc inju-
ria sæpe Grammaticos invehitur,
quod Atticis tribuant, quæ in
illis occurrunt et contra. Nam
vocem Atticam plerumque vocant
et alteram ἑλληνικὸν sive κοινὴν,
non quod ea sit his vel illis om-
nino propria, sed quod his sit
usitatio." *BURGESS.* Conf. *Piers.*
PRÆF. ad Mœrid. PP. XXIV.
XXVIII. XXXII. et ad Herodian.
456.

Verum enimvero "Pars ac
fons, e quo reliquæ omnes efflux-
erunt, est lingua Homericæ; quæ
non e diversis dialectis et licen-
tibus poeticis, ut grammatici som-
niarunt, confata est; sed Achæ-
orum vel Danaorum veterum
sermo quotidianus et universalis
fuit; quo, Homericis temporibus,
omnia publica et privata negotia

transigebantur; atque omnes sensus et affectus animorum exprimebantur: eorum enim temporum homines neque lexica, neque grammatica, neque libros ullos habebant; quapropter, si poeta verba insolita, aut modos loquendi ab usu communi abhorrentes, in carminibus usurpasset, nemo auditorum intellecturus fuisset." *Knight Proleg. ad Hom. LXX. Conf. Crit. Rev. (June 1803, pp. 136, 7.)*

"Sub primis Græciæ temporibus coloniarum migrationes crebro factas, ut aliter fieri non potuit, ita ex testimoniis veterum constat fuisse. Multæ septentrionalium populorum, quæ Hellada habitabant, suis desertis regionibus, in provincias meridionales migrarunt, ducti, ut aiunt, domus Deucalionæ principibus. Hi populi, qui dialecto utebantur, quæ postea *Æolica* nomen tulit, sic ab Æolo, nepote Deucalionis, dictæ, partim Bœotiam occuparunt, partim ulterius progressi, in Argolide et Laconia constiterunt. Hi vero, cum Heraclidæ Peloponesum redirent, expulsi inde ad eam peninsulæ partem fugerunt, quæ *Ionia* vocabatur, quam profecto novi incolæ Achaiam nominabant secundum Achæi nomen, qui eos ab Hellade in Peloponesum deduxit. Pars adeo veterum incolarum *Ionicorum* locum iis coacti cedere, in *Atticam* se receperunt. Jam facile hinc accidere potuit, ut *Æolica* dialectus, qua Achæi utebantur, cum *vetere Ionica* permisceretur: uti *Ionica* etiam, nunc in *Atticam* invecta, cum *vetere* *Atticæ* commercium haberet." *Burgess.*

Dionys. Halicarn. ii. p. 238. ed. *Huds.* Οἱ δὲ [συγγραφαίς]

πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ γενόμε- SECT.
νοι πολέμου, καὶ μέχρι τῆς Θουκυ- IV.
ρίδου παρεκτείναντες ἡλικίας, ὁμοί-
ας ἔσχον ἅπαντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ
προαιρέσεις· οἱ τε τὴν Ἰάδα προε-
λόμενοι διάλεκτον, τὴν τε τοῖς τό-
τε χρόνοις μάλιστα ἀνθούσαν, καὶ
οἱ τὴν ἀρχαίαν Ἀτθίδα, μικρὰς
τινας ἔχουσαν διαφορὰς παρὰ τὴν
Ἰάδα. Strabo viii. p. 484. Οχ.
τὴν μὲν Ἰάδα τῇ παλαιᾷ Ἀτθίδι
τὴν αὐτὴν φάμεν· καὶ γὰρ Ἴωνες
ἐκαλοῦντο οἱ τότε Ἀττικοὶ, καὶ
ἐκεῖθὲν εἰσιν οἱ τὴν Ἀσίαν ἐποικί-
σαντες Ἴωνες, καὶ χρῆσάμενοι τῇ
νῦν λεγομένῃ γλώττῃ Ἰάδ' Ἰοανν.
Grammat. f. 235. a. Ἰὰς ἐστὶ
διάλεκτος, ἣ κέχρηται Ἴωνες· δο-
κεῖ δὲ ἀρχαία εἶναι Ἀτθίς. "Imo
fuerunt *Iones* et *Attici* olim iidem,
sermo idem; cum Homerus canit
[II. N, 685.] Ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ
Ἰάονες—eum *Athenienses* intel-
lexisse, constat." *R. B. de Phalar.*
p. 316. Hesychius Ἰάονες·
Ἀθηναῖοι. Herodot. i, 56. ἱστο-
ρίων δὲ [Κροίσος], εὔρισκε Λακε-
δαιμονίους καὶ Ἀθηναίους προέ-
χοντας, τοὺς μὲν τοῦ Δωρικοῦ
γένεος, τοὺς δὲ τοῦ Ἰωνικοῦ. 147.
εἰσὶ δὲ πάντες Ἴωνες, ὅσοι ἀπ'
Ἀθηνῶν γεγόνασιν. Thucyd. v,
9. Brasidas Peloponnesios allo-
quens—Δωριῆς μέλλετε Ἴωσι μά-
χεσθαι—Hermocrates ibid. vi,
77.—ὅτι οὐκ Ἴωνες τὰδε εἰσὶν—
ἀλλὰ Δωριῆς ἀπ' αὐτονομίου τῆς
Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰ-
κοῦντες. In ista Hermocratis
Syracosii apud Thucyd. vi, 80.
ἐπιβουλενόμεθα μὲν ὑπὸ Ἴώνων
αἰεὶ πολεμίῳ, προδιδόμεθα δὲ ὑπὸ
ἡμῶν Δωριῆς Δωριέων—regerit
Euphemus Atheniensis, ἔχει δὲ
καὶ οὕτως ἡμεῖς γὰρ Ἴωνες ὄντες
Πελοποννησίους Δωριεῖσι, καὶ
πλείοσιν οἷσι καὶ περιοικοῦσιν,
ἴσκειψάμεθα ἡμῶν τρόπῳ ἥκιστα
αὐτῶν ὑπακούσμεθα,—vii, 57.

SECT. Ἀθηναῖοι μὲν αὐτοὶ Ἴωνες ἐπὶ
 IV. Δωριέας Συρακοσίους ἐκόντες ἤλ-
 — θον.—Ἴώνων appellationem pro
 opprobrio Atheniensibus obje-
 runt Lacones; vii, 5. Gylippus—
 Πελοποννήσιοί τε ὄντες καὶ Δωριῆς,
 Ἴώνων καὶ νησιωτῶν καὶ ξυγκλύ-
 ὶδων ἀνθρώπων κρατήσαντες.—viii,
 25. καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ
 αὐτῶν [Ἀθηναίων] κέρῳ προεκά-
 ζαντες καὶ καταφρονήσαντες, ὥς
 ἐπὶ Ἴωνάς τε καὶ οὐ δεξιμένους
 ἀτακτότερον χωροῦντες.—Æs-
 chyl. Pers. 178. Ἰαόνων γῆν οἴ-
 χεται, πέρσαι θέλων. 563. Διὰ δ'
 Ἰαόνων χέρας Τυτθά γ' ἐκφυγεῖν
 ἄνακτ' Αὐτόν.—950. Ἰώνων γὰρ
 ἀπήγυρα, Ἰώνων ναύφρακτος Ἄρης
 ἑτεραλκῆς.—1012. Ἰαόνων ναυβα-
 τῶν κύρσαντες οὐκ ἐντυχῶς. 1026.
 Ἰαόνων λαός οὐ φηγαίχμας; Conf.
 Aristoph. Acharn. 104. 106.
 “Persæ fortasse omnes Græcos
 Ionum titulo comprehendebant;”
 Herodot. iv, 98. καλέσας [Δα-
 ρεῖος] ἐς λόγους τοὺς Ἴώνων τυ-
 ράννους, ἔλεγε τὰδε “Ἄνδρες Ἴω-
 νες, —ATHENIENSES, æque ac
 Iones, sensim linguam suam mu-
 tarunt; et Ἀρχαία καὶ νέα Ἀθῆναις
 omnibus innotescit.—Cause mutationum
 in lingua Attica neminem effugiunt.
 “Si enim multitudinem hominum,
 undique in istam civitatem confluentium
 [Vesp. 705. Εἰσὶν γε πόλεις χί-
 λιαί, αἱ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπά-
 γουσι.]; si ingentem, ex omnibus
 terræ partibus, servorum nume-
 rum; si inquilinorum; si bella
 continua, foris gesta; si exerci-
 tus, qui plerumque alebantur
 domi, mercenarios; si mercaturam
 denique, quam, apud suos,
 et per totam Græciam faciebant,
 magnam et copiosam, spectemus:
 prius mirabimur, tam parvam
 fuisse eorum dialecti mutationem,
 quam nullam omnino fuisse, cum

Boyleo dicemus.” [Aristophanis
 ætate Cives Athenis 30,000 et
 amplius; Eccles. 1124. “Ὅστις
 πολιτῶν πλεῖον ἢ τρισμυρίων.
 Hanc fabulam docuit Aristophanes
 circiter Ol. xcvi, 4. Xenoph. Mem. iii, vi, 14. ἀλλ'
 ἐπεὶ ἡ μὲν πόλις ἐκ πλείονων ἢ
 μυρίων οἰκῶν ξυνήστηκε, χαλεπὸν
 δὲ ἔστιν ἅμα τοσοῦτων οἰκῶν ἐπι-
 μελεῖσθαι.—Conf. Œconom. viii,
 22. quibus adde Wesseling. ad
 Diod. Sic. xviii, 18. Taylor. ad
 Aristogit. i, 482. et Mus. Cantab.
 T. i. p. 541. T. ii. p. 215.]
 “Tempore Demetrii Phaleri
 (Athen. vi. p. 272. B. C.) Ol.
 cx. qui in Attica habitabant, ci-
 vium numerabantur 21,000. in-
 quilinorum 10,000. et 400,000.
 servorum. Si jam xix. amplius
 servi et inquilini erant pro uno
 cive, ut hæc ratio declarat; hoc
 unum, ad eorum linguam valde
 mutandam, abunde sufficiebat.
 Sed inter causas mutatae et mixtae
 Græcæ, et vero cujusvis alius,
 imperium in primo loco, opinor,
 ponendum. Docet enim ipsa ratio,
 si qua natio, alias gentes,
 diversa lingua utentes, devincat,
 easque armis, præsidiiis, et ditione
 teneat; posse eam quidem, ista
 via, extinguere veterem devictæ
 gentis linguam; attamen neces-
 sario retinere aliquid mixti, ex
 ea lingua, quam perdat: vel, si
 copiosa aqua paullum vini
 misceas, [Athen. viii. 362. A.],
 Ἀπόλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχέας
 ὕδωρ, vinum quidem perdes, sa-
 porem tamen mixti retinebit
 aqua.” R. B. de Phalar. pp. 402,
 3=225, 6. Optime Pierconius,
 cui si benignissimum nomen vi-
 tam longiorem dederit, nihil nobis
 de duplici dialecto Attica nisi
 discendi laborem reliquisset, ad
 Mar. p. 348. Σωδάριον, Ἑρμπε-

πος, τὸ ὑφ' ἡμῶν σουδάριον: Postquam citavit *Salmas. Plin. Exerc. p. 852. b. E. cui adde p. 458. b. B. et Jo. Ger. Vossium*, hoc modo pergit: "Athenienses olim præ ceteris Græcis et victu et dialecto usi sunt e reliquis Græcis et barbaris mixta. Testis locupletissimus *Xenoph. de Republ. Athen. 696. C. ed. Leunclav. καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες ἰδίᾳ μᾶλλον καὶ φωνῇ καὶ διαίτη καὶ σχήματι χρώνται. Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένῃ ἐξ ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων*. Hinc multa in linguam suam receperunt vocabula Persica, multa Ægyptia, multa Macedonica, nonnulla Sicula. De Persicis et Macedonicis insignis locus est *Athenæi L. 111. p. 121. E, F. et p. 122. A. Ἐπὶ τούτοις λεχθεῖσιν ὁ Κυροῦλος πεινῆ ἤγησε δικόταν, εἶν λέγων ἀλμυροῦς λόγους γλυκίσιν ἀποκλύζεσθαι νάμασιν [Plato. Phædr. p. 343. E. Læm. = III. p. 243. D. 4. R. P. Advss. p. 67.]. πρὸς ὃν ὁ Οὐλπιανὸς σχετλιάσας καὶ τύψας τῇ χειρὶ τὸ προσκεφάλαιον ἔφη, μέχρι ποῦτε βαρβαρίζοντες οὐ παύεσθε; ἢ ἔως ἂν καταλιπῶν τὸ συμπόσιον οἰχωμαι, φέρειν τοιούτους λόγους [πέττειν ἡμῶν τοὺς λόγους MSS. A. et Epp.] οὐ δυνατός; καὶ ὅς, ἐν Ῥώμῃ τῇ βασιλευσῶσῃ διατρέβων τὰ νῦν, ὧ λῶσθε, ἐπιχωρήψω κέχηρημαι κατὰ τὴν συνήθειαν φωνῇ. Καὶ γὰρ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς, καὶ συγγραφεῦσι τοῖς σφόδρα Ἑλληνίζουσιν, ἔστιν εἰρεῖν καὶ Περσικὰ ὀνόματα κείμενα διὰ τὴν τῆς χρήσεως συνήθειαν, ὡς τοὺς παρασάγγας καὶ τοὺς ἀγγάρους, καὶ τὴν σχοῖνον ἢ τὸν σχοῖνον. μέτρον δ' ἔστι τοῦτο ὁδοῦ μέχειν νῦν, οὗτω παρὰ πολλοῖς καλούμενον. Μακεδονίζοντάς τ' οἶδα πολλοὺς τῶν Ἀττικῶν διὰ τὴν ἐπιμιξίαν. Persi-*

cum vocabulum est *κυρβασία*, quo sect. utitur *Aristophanes* [Av. 487.]: *Κανόνταλις Menandro et Diphilo* usurpatum; vid. *Pollux Lib. x. sect. 137. [R. B. ad T. H. p. 104=308.]. Παράδεισος, Pollux L. ix. sect. 13. ἦκει καὶ κατὰ συνήθειαν εἰς χρῆσιν Ἑλληνικὴν, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν Περσικῶν [Xenoph. Anab. I. p. 39. παράδεισος πάνυ μέγας καὶ καλός.]. Multa peregrina vocabula recenset *Eustathius* ad Od. T. p. [1854. 27.] 680. l. 44. Ægyptia quædam, quæ Athenienses civitate donarunt, *Pollux L. vii. sect. 71. καλάσις, φώσων, ἡμιτύβιον, (Aristoph. Plut. 729.)* etc. quibus adde, quod paulo ante apud *Mæridem* occurrit (p. 344.), *Στίρμις. Βαράνιον* sive *παράνιον*, vocem Siculam, teste *Hesychio* [et *Polluce x, 107. R. B. ad T. H. p. 103 = 305.], Eubulus* adhibuit apud *Athen. L. ix. p. 396. A.* Sic itaque *Hermippus*, veteris comædiæ Poëta, vocem usurpare potuit Latinam. Quanquam enim Romani tum temporis non valde frequens cum Græcis aut cum Atheniensibus commercium habuerunt, tamen hoc ipso tempore, quo floruit *Hermippus*, aut paulo antea legatos Athenas miserant, legum describendarum causa. *Hermippus* cum ceteris veteris Comædiæ Poëtis floruit Olympiad. LXXXV. et seqq. Unde liquet, vocem Latinam ipsi potuisse innotescere, quam vel per jocum adhibuisse censendus est, vel hominem Siculum aut Doriensem ea utentem introduxisse. In *Epicharmi* certe Siculi, *Hermippo* antiquioris, fragmentis non pauca reperiuntur voces Latinæ. *Νούμμοι, nummi*, apud *Polluc. L. ix. sect. 79. ὁ δὲ νόμμος ὁκεῖ μὲν εἶναι Ῥωμαίων τούνομα τοῦ**

SECT. νομίματος ἔστι δὲ Ἑλληνικόν,
 IV. καὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ
 Δωριέων. ὁ Ἐπίχαρμος τε γὰρ ἐν
 ταῖς Χύτραις φησίν. Ἄλλ' ὅμως
 καλά καὶ πῖοι ἄρνες, εὐρήσουσι δέ
 μοι καὶ νούμους, πωλατίας γὰρ
 ἐντι τᾶς ματρὸς. [versus emen-
 dados sic digessit R. B., Ἄλλ'
 ὅμως καλά τε πῖοι τ' ἄρνες εὐρή-
 σουσί μοι Δέκα νούμους (vel
 νόμως), πωλατεία γὰρ ἐντι μετὰ
 τᾶς ματρὸς. in *Boyl.* p. 465=
 263. πωλατικᾶς γὰρ ἐντι τᾶς μα-
 τρὸς maluit *Koen.* ad *Greg.* p.
 130.] καὶ παλίν Κᾶρνεῖ ἰὼν εὐθὺς
 πρῶ μοι δέκα νούμων μόσχον
 καλήν· ad *Iambos* ab R. B. re-
 ductus, Κᾶρνεῖ ἰὼν Εὐθὺς πρῶ
 μοι δέκα νούμων μόσχον καλήν.
Ibid. p. 464. [νόμων — καλὴν
Tourp. ad *Suid.* l. 419. et *Valck.*
 ad *Adoniaz.* p. 308.] *Pseph.*
Byz. ap. *Demosth.* de *Cor.* pp.
 278, 9. καὶ τὼς νόμως καὶ τὼς
 τάφως, — Ὀγγία [Ὀγγία recen-
 tiores], *uncia*, ἡμίνα, λίτρα: ex
 eodem *Eustathius* laudat, ad *Il.*
 x. p. [1282, 48] 1389. l. 11.
 ἢ δὲ ἡμίνα οὐδαμοῦ. ἔστι δ' οὐδὲν
 παρ' Ἐπιχάρμῳ, ὅς καὶ ὄγγιαν
 λέγει, καὶ λίτραν. Πόλτον, *pul-*
tem, *Athenæus* *Lib.* xiv. p. 648.
 B. Καὶ Ἐπίχαρμος δὲ οὕτως λέ-
 γει ἐν Γᾶ καὶ Θαλάσση [—σα].
 πόλτον ἔψειν ὄρθριον. “*Athenæus*
III. p. 111. C.” ex emendatione
 viri clarissimi “*Δεινόλοχος ἐν*
Τηλέφῳ—πᾶνα τὸν ἄρτον καλεῖ.
Grammaticus *MS.* in *Bibl. Sangerm.*
 [Anti *Att.* p. 112. 28.
Bekker.] Πιττάκιον εἶπε *Δεινό-*
λοχος Τηλέφῳ *Dinolocho*, Siculo
 ποιῆτῃ, perinde atque *Epicharmo*
 (patri suo) licebat *Σικελίζειν*—
Ruhnken. ad *Vell. Paterc.* i, v,
 20. Verum tamen harum vocum
 omnium origo in Italiane, an in
 vicina Sicilia quærenda sit, ob-
 scurum est: neque eadem omni-

bus licentia. *Epicharmo* Siculo
 vocabula Siciliensibus nota licuit
 usurpare; *Hermippo* Atheniensi
 vix videtur fuisse licitum, vocem
 Latinæ originis in theatrum At-
 ticum inferre, quam nemo fortis-
 sissimus spectatorum intellexisset.
 Sed forte hominem, ut dixi, Do-
 riensem in scenam introduxit;
 hi enim *ov* mutant in *ω*, ut notis-
 simum. *Mæris* autem hoc no-
 men, utpote singulare et rarissi-
 mum, adnotandum et explican-
 dum sibi sumsit.” pp. 349, 350.
Plutarch. V. *Marcelli* T. i. p.
 309. C. I. καὶ λόγχας τινὰς
 ἐδέεικνυσαν καὶ κράνη χαλκᾶ [ἐν
 Σικελίας Ἐγγυίῳ], τὰ μὲν ἔχοντα
 Μηριόνου, τὰ δὲ ὈΥΓΑΙΞΟΥ, τοῦ-
 τεστιν Ὀδυσσέως, ἐπιγραφὰς, ἀνα-
 τεθεικότων ταῖς Θεαῖς. Sic *Βα-*
σσιλεύς vox origine *Scythica*.
 Ad v. *Βουνός*, ὀθνεῖα ἢ φωνή
 τῆς Ἀττικῆς *Philemonis* duo
 versus citat *Phrynicus* p. 156.
 A. *Βουνόν* ἐπὶ ταύτη καταλαβὼν
 ἄνω τινά. B. *Τίς ἐστ' ὁ βου-*
νός, ἵνα σαφῶς σου μανθάνω;
 R. P. Plurima vocabula ex Ori-
 ente in Græciam per mercatorem
 delata sunt. *Οἶνος*—“*οἶνος*
 enim in veteri sermone Græco
μῶνος significat: *Æoles* vero *μ*
 ab initio abjicere solebant; ut
ἴα pro *μία*: habes itaque vocis
 Romanæ primordia: *οἶνυς-
 οἶνυς-οἶνυς*. Inscriptio *Lucii*
Scipionis, qui anno U. C. ccccxciv.
 Consul fuit, effossa ad portam
 Capenam, exhibet; *ονοκ. οἶνο*.
 —i. e. *Hunc unum*.”—*Salmas.*
Plin. *Exercit.* p. 362. b. E. ad
Vopisc. p. 472. *Hemsterhus.*
 apud *Gaisford.* ad *Hesiod.* “*Εργ.*
 II. et alibi. Verba in re nautica
 a Phœnicibus; ut Ἀγκυρα· num-
 maria ab iisdem, ut, *Δραχμή*,
Μνᾶ, Ὀβολός· conf. *Salmas.* de
 Usuris pp. 425—429. Musica a

Palæstinis; ut *ράβλα*. Soph. *Fragm. inc. lxiv.* Sopater apud Athen. iv. p. 175. C. Philemon *ibid.* D. et *R. P. Adverss.* p. 73. *Valck.* ad Callimachæa p. 16.— Ex Oriente in Græciam commigrarunt *Μύρον* *Νίτρον* *Ἰθόνη* *Σίνδων*.—Nomina item *animalium* multa, et *stirpium*, et *plantarum* in Achaiam invecta sunt.—“Cetrops quoque Ægyptius in Græciam attulit religionem sibi patriam una cum appellationibus patriis. Hinc deorum nomina apud Græcos origine sunt Ægyptiaca.” VALCKENER. — Commemoratu quoque dignum Artemidorum in geographiæ fragmento apud *H. Stephanum* inter *Atticos* et *Athenienses* dignoscere: τῶν δ' ἐνοικούντων οἱ μὲν Ἀττικοί, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οἱ μὲν Ἀττικοί, περιέργοι ταῖς λαλιαῖς, ὑπουλοὶ, σκυοφαντώδεις, παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, μεγαλόψυχοι, ἄπλοοι τοῖς τρόποις, φιλίας γνήσιοι φύλακες. Ἐξ ὧν, inquit Aristides T. i. p. 98. *Jebb.*, εἰλικρινῆ δὲ, καὶ καθαρὰν, καὶ ἄλυτον, καὶ παράδειγμα πάσης τῆς Ἑλληνικῆς ὁμιλίας φωνῆν εἰσνήγχαντο” *adco ut ingenia solis Atheniensium muris clausa existimes.*

“Dorum sermonem antiquum ac semibarbarum, a Lacedæmoniis, veterum morum modorumque tenacissimis, servatum esse credo; et specimen ejus, corruptum scilicet ac mendosum, adhuc extare in decreto contra Timotheum. Dorica dialectus a lyricis, tragicis, et bucolicis poetis usurpata, non est sermo gentilitius populi alicujus; sed lingua in usum poeticum conficta, atque partim et variis archaïsmis, partim ex usu vulgari recentiorum Dorum conflata; quorum

præcipua pars sermonis ex Æ-
olico formata videtur, cum qua
multa saltim communia habet.
Conf. Strab. viii, p. 484. Oxon.

SECT.
IV.

Æolum tamen atque *Ionum* lingua una eademque fuisse videtur; neque in diversas abiisse dialectos, nisi post emigrationes in Asiam; ubi gentes illæ, quæ generatim Danai et Achæi appellabantur, in varias, et a se invicem remotas civitates dispersæ, in varias species diversorum idiomatum patrium sermonem paulatim deflectebant; ita ut Herodoti ætate [1, 142.] quatuor varietates linguæ inter ipsos Iones Asiaticos observarentur; neque pauciores neque minus diversos fuisse modos loquendi in Sicilia et Italia coloniis, e veterum monumentis ac testimoniis certissime constet. Verbum, quod in communi et Attico sermone ΠΛΑΣΣΩ et ΠΛΑΤΤΩ scribebatur, apud diversos Doricæ stirpis populos ΠΛΑΣΩ, ΠΛΑΣΔΩ, et ΠΛΑΔΔΩ fiebat; atque alias Dorismus antiquus in varias abibat formas, singulas singulis civitatibus proprias et peculiarias; alius enim erat sermo Argivorum, alius Lacedæmoniorum, alius Rhodiorum, alius Cretensium, &c. &c. neque ipsius Cretæ una eademque erat omnium civitatum dialectus; at aliarum aliæ, ut e nummis adhuc extantibus plane liquet.” *Knight* LXVIII. De migrationibus Doriensium, vide T. H. in Schol. ad Ar. Plut. 385. pp. 114—117.

“Verum hæc dialectorum *Æolicarum* et *Ionicarum* affinitas non potuit quin confirmaretur, cum postea binas regiones Asiaticas duo illi populi incolebant proxime a se ipsis distantes. *Iones* autem

SECT. (adhuc enim in Attica nomen
IV. suum servabant, *Iones Attici*
dicti, ut illi, qui in Peloponoso
cum Achæis misti restabant,
Iones Ægialenses;) diu apud *At-*
ticos manebant, quibus amice et
familiariter utebantur: ita ut
miratus fueris ni plerumque ip-
sorum lingua ad *Atticam* propius
quam ad *Æolicam* accesserit.

Cum vero incolis tandem *At-*
tica abundabat, Ionem Xuthi fi-
lium coloniae Ionicae ducem fu-
isse traditur, et regionem, qua
sui desiderunt, Ioniam vocavit;
et paucis post annis Neleus, Codri
filius, imperium Atticae Medonti
cedens fratri alteram Ionum coloni-
am in Asiam deduxit [Vide
Ruhnk. ad V. Patercul. I, iv.]. Et
non ita longo post ex Achæis
etiam colonia in vicinam Asiae
partem migravit, quam deinde
Æoliam, post Achæi sui avum,
vocarunt. [Vide *Edwards* ad
Pseudo-Plutarch. p. 106.] Dia-
lectus autem *Ionica*, fortasse fa-

miliarissimo Atticorum commer-
cio non parum melior facta, brevi
adeo exulta fuisse videtur, ut
Æolicam vicinam post se longo
relinqueret intervallo.

Jam constat linguam Graecam
in tres majores partitiones dividi,
Æolicam sive *Doricam*, *Ioniam*,
et *Atticam*. [Quinque loquendi
formas recenset Scholiastes ad
Dionys. Thrac. p. 739. διάλεκτοι
δὲ εἰσι πέντε, Ἰάς, Ἀθίς, Δωρίς,
Διολίς, κοινή, ἧ πάντες χρωῖνται
γλωσσηματικαὶ δὲ λέξεις εἰσὶν αἱ
ἐπιχωριάζουσαι, τούτέστιν αἱ καθ'
ἐκάστην χώραν ἢ πόλιν ἰδαί τινες
λέξεις *.] Verum ut ex linguae
progressione factae fuerunt illae
partitiones, sic quaeque partitio
habet suas varietates, suaque mi-
nora progressionis signa. Nam,
qui has res diligentius tractarunt,
Æolismum *Dorismum*que memo-
rant antiquiorem et recentiorem:
Ioniam quoque veterem et no-
vam: cujus etiam χαρακτηρες
τεσσαρες ab Herodoto [I, 142.]

* “ τῶν Ἑλλήνων οἱ μὲν εἰσι Δωριεῖς, οἱ δ' Διολεῖς, οἱ δ' Ἰωνες,
οἱ δὲ Ἀττικοί.—καὶ οὗτοι τρόποις καὶ ἤθεσι διαφέρουσιν ἄλλήλων.
δοκεῖ γὰρ τὸ Δώριον ἀνδρωδέστερον τε εἶναι τοῖς βίσις (ε. τῷ βίῳ) καὶ
μεγαλοπρεπές τοῖς φθόγγοις τῶν ὀνομάτων καὶ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ. τὸ
Ἰωνικὸν δὲ ἐν πᾶσι τούτοις ἀνεμείνον' χαυνοὶ γὰρ οἱ Ἰωνες. τὸ δὲ Ἀττι-
κὸν εἰς τε δαίταν καὶ φωνῆς ἐπιτέχνησιν αἰεὶ διαφέρει. τὸ δὲ Διολικὸν
τῷ τ' αὐστηρῷ τῆς δαιτήτος καὶ τῷ τῆς φωνῆς ἀρχαιοτρόπῳ. διὰ τοῦτο καὶ
τὴν βαρύτητα τῶν τόνων καὶ τὴν ψιλότητα τοῦ πνεύματος ἐξηλώκασι.”
Schol. ad Dionys. Thrac. p. 662. Nunc audi disputandi artificem: “ Τοῦτο
δὲ οὐκ ἐστὶ πιθανόν. τί γὰρ ἡ βαρεῖα τάσις καὶ τὸ ψιλὸν πνεῦμα πρὸς τὸ
αὐστηρὸν τῶν τρόπων αὐτῶν; ἀλλὰ διὰ τοῦτο βαρυντικοὶ εἰσι καὶ ψιλωτικοὶ οἱ
Διολεῖς, ἰπειὴ τοῖς ἀσθενεστέροις χαίρουσι. καὶ γὰρ τὸ φθέρῳ φθέρῳ λέγουσι,
καὶ τὸ σπέρῳ σπέρῳ· τὸ δὲ θέσι μακρὸν ἀσθενέστερον τοῦ φύσει μακροῦ.
εἰκότως οὖν καὶ τῷ βαρεῖα τάσει καὶ τῷ ψιλῷ πνεύματι κίχρηται. καὶ γὰρ
ἡ βαρεῖα τάσις ἀσθενεστέρα ἐστὶ τῆς ὀξείας τάσεως. ἡ γὰρ βαρεῖα οὐκ ἐστὶ
κύριος τόνος λέξεως, ἀλλὰ συλλαβῆς. ἡ δὲ ὀξεία κύριος ἐστὶ τόνος. κύριοι γὰρ
τόνοι τῶν λέξεων δύο εἰσὶν, ἡ ὀξεία καὶ ἡ περισπωμένη. καὶ δῆλον, εἴγε ἐν τῇ
συλλαβῇ, ἐν ᾗ ἐστὶν ὁ κύριος τόνος τῶν λέξεων, οὐκ εὐρίσκομεν βαρεῖαν, ἀλλ' ἡ
ὀξείαν ἢ περισπωμένην. ὅσον δὲ λέξις συλλαβῆς ἀνδρειότερον, τοσοῦτον καὶ ἡ
ὀξεία τῆς βαρεῖας ισχυροτέρα. καὶ ἡ ψιλὴ δὲ τῆς δασείας ἀσθενεστέρα, εἴγε
δασίος μὲν πνεύματος ἐπιφερομένου τρέπεται τὸ ψιλὸν εἰς τὸ δασὸ ἀντίστοιχον,
ἄτε δὴ ἀσθενέστερον ἂν, ὅσον ἀμφὶ αὐτὸν—ἀμφ' αὐτόν, ἀμφὶ ἀγαθὸν—ἀμφ' ἀγα-
θόν.” Ibid. p. 663.

memorantur. Vide *Bentleii* Dissert. p. 399. Atticorum dialectus etiam *triplex* dicitur. Attici enim audiunt *Veteres, Medii, Novi*. De triplici Atticorum ordine vide *Salmas.* de ling. Hellen. pp. 437, 438. *Koenium* ad *Gregorium*, p. 305. *Piersonum* Præfatione ad *Mærin*, p. 26, 27. et not. p. 405. *Taylor*. Ind. Attic. ad *Lysiam*, et *Bentleium*, ubi supra.—In hac vero progressionem, dum multa antiqua ex usu exciderint, multa quoque cum recentioribus mista remanserunt. Et sic *Æolica* dialectus habet multa cum *Ionica* communiter, ut *Ionica* cum *Attica*. De *Ionica* fere eadem cum *vetere Attica*, vide *Salmas.* de ling. Hellen. p. 413. *Koenium* pp. 66. 68. etc.

Jam demum dialectis sic deductis, facile *Æolicam* cum *vetere Ionica* atque *illam* cum *vetere Attica* conjungimus; nec mirum esse videtur in *Atticis* scriptoribus *Tragicis* sæpe extra *Choros* occurrere dictiones *Æolicas, Doricas, Ionicas*, aut alias rursus pro *Atticis* in *Ἑλληνικοῖς* reperiri. [*Athen.* ix, 402. C. Διοχόλος διατρίψας ἐν Σικελίᾳ πολλάκις κίχρηται φωνᾷς Σικελικαῖς.]

Denique adeo *Æolicam*, sive *Doricam*, antiquam fuisse Græciæ dialectum, et cæterarum dialectorum principem ac quasi matrem, statuamus, quam loquebantur non una gens, sed antiqui universi Græci, unde cæteræ, variis mutatae causis, defluerunt. Venerandæ istius antiquitatis multa sunt vestigia in recentioribus etiam scriptoribus: plura vero cuique, ut par est, quo sit antiquior. Quam plurima sunt in *Homero* fere primævæ simplicitatis vocabula, quæ, ut probabile

est, quum scriberet, vulgi usu excidisse, ita plane constat grammaticos veteres, qui post eum vixerunt, eorum cum origine, tum significationes, parum perspexisse. Atque hinc tot *Homero* ἀπαξ λεγόμενα [aut certe σπανίως εἰρημένα] tot vocabula, quæ ad poeticam licentiam referuntur, sed quæ forsitan a vetustate repetita fuerint, atque extant insignes antiquitatis reliquiæ. μεθίω δὲ τὰς ἐμπάσας [τῆς Ἑλλάδος γλώσσας] ῥεῖν εἰς τὴν τῆς Ὀμήρου καὶ μάλα ποιητικῆς μισγαγκείας [Π. Δ, 453.] ὑποδοχὴν. Plato in *Philebo* T. II, 62. D. 3.

Revera *Homerus* veteri Græcæ linguæ fidelis custos. Etenim quæ vulgo obsoleverunt, illa ipsa affectabat, quæ gravitatem dignitatemque orationi tribuerent. Verba autem, quæ antiquitatem redolent, et sanctiorem et magis admirabilem faciunt orationem; eoque ornamento acerrimi iudicii *P. Virgilius* unice est usus; voces enim veneranda antiquitatis robigine obsitæ sanctiorem faciunt orationem, et apud *Tragicos* Græcos pellucet et aspergunt illam, quæ etiam in picturis est gratissima, vetustatis inimitabilem arti auctoritatem. [*Diog. Laert.* in *Zenon.* vii. p. 168. Lond. 1664. ἔφασκε δὲ [Ζήνων] τοὺς μὲν τῶν ἀσολοίκων λόγους, καὶ ἀπηρτισμένους, ὁμοίους εἶναι τῷ ἀργυρίῳ τῷ Ἀλεξανδρινῷ· εἰσφθάλμονες μὲν καὶ περιγεγραμμένους, καθὰ καὶ τὸ νόμισμα, οὐδὲν δὲ διὰ ταῦτα βελτίονας· τοὺς δὲ τοῦναντίον ἀφωμοίου τοῖς Ἀττικοῖς τετραδραχμοῖς, εἰκὴ μὲν κεκομμένους, καὶ σολοίκως, καθέλκειν μέντοι πολλάκις τὰς κεκαλλιγραφημένας

SECT. IV. mata invehendum; quippe quod gentis Æolicæ^s proprium fuisse non uno indicio adducti confirmemus.

λέλειε.] Hujus quoque notæ voces scriptis suis liberrime adperse- runt Tragici veteres." *Burgess.*

3. "De Historia literæ Digamma multi exposuerunt, in quibus præcipui *Bouhierius*, *Chishullus*, *Reinoldus*, et de ea bene meritus *Franciscus Wise*: qui potestatem ejus quoque et usum explicavit, et quantum valeat in rebus Etymologicis ad linguarum progressionem indicandam et cognationem dialectorum. Primus vero omnium *Bentleius* vidit quantam vim ad Græca metra expedienda habuerit. Et quod pro singulari sua sagacitate reperit vir summus, eandem rem *Apollonius*, gravissimus sane grammaticus, in scriptis post *Bentleii* sententiam publicatam editis confirmavit: qui literam quoque memorat adhibitam fuisse ab antiquis poetis in illis ipsis vocabulis, quibus eam *Bentleius* adjudicavit. Quod in universum docuerat *Bentleius*, id singulatim et fusius pertractavit *Davesius* in Sectione, de qua nunc agitur." *Burgess.* Post *Bentleium* et *Davesium* nonnulla egregia notavit *H. P. Knight*, in tentamine analytico elementorum Græcorum et in prolegomenis ad Homerum, LXXXV. "Figura antiquissima digamma Italos et Italiotas V et I fuit, ut Veliensium nummis et Tabulis Heracleensibus constat." Quamvis ab Homero, ut supra refertur, tanquam e communi fonte profluxerunt, quidquid postea dialectorum civitates Græcas inundavit; Æoles tamen vetustatis perquam studiosi hor-

tulos suos ex hoc flumine irrigarunt; unde fit ut inter alias insignes linguæ propemodum exoletæ reliquias hanc formam conservarint; et laudes, quibus illos propter fidem egregiam plerumque prosequuntur Grammatici veteres, eæ ad Homerum quasi parentem traasmoveri debent. Hinc neque "ab ea inventum fuerat," monet idem vir doctissimus, §. LXXXVI, nec "Æolicæ dialecto, ab origine, proprium ac peculiare: quoniam certissime constat, tum tabulis Heracleensibus, tum marmore Deliaco, et nummis Veliensium, usum ejus, prioribus seculis, haud minus solennem fuisse in Dorum atque Ionum, quam in Æolum sermone; Heracleia enim Italiæ, Dorum e Tarento colonia fuit; atque urbs YEAH vel I EAIE (utroque modo nomen nummis inscriptum est) a Phocæis ex Ionia fugientibus Olymp. LX, condita est: et Delon, Caribus ante Homericæ tempora expulsis, Iones semper postea possidebant." CLXVII. "Digamma jamdiu, ante Alexandrinorum tempora, prorsus exoleverat, nisi obscuris aliquot Italiæ, Cretæ, et Peloponnesi dialectis; quas illi tanquam horridas, incultas, et semibarbaras, adeo contemnebant, ut scire dedignarentur; male profecto consulentes rei, quam tractandam susceperant, quoniam quæque dialectus, quanto incultior esset, tanto antiquissimæ propior, et ad poesin antiquissimam illustrandam aptior." *Knight.*

“ Jam quæ dicta sunt, eo pertinent, ut ostendant, Æolicam linguam non unius gentis fuisse propriam, sed antiquam universæ Græciæ dialectum: deinde ex progressionem linguæ Græcæ, et cognationem dialectorum ejus, ac tempore quo vixerit Homerus, atque consuetudine poetarum, antiquitatis scilicet custodum, *Homerum* dialecto, quæ sensim Æolica nuncupabatur, usum *potuisse*: denique ex testimoniis ipsius poematum, una cum scriptorum veterum auctoritate, *revera ea fuisse usum*: atque adeo Digamma, quod postea Æolicum designabant, ab *Homericis* scriptis olim non alienum.

Et in isto linguæ sæculo Homerus vixisse videtur, quo ei non omnino exoleverit antiquissima simplicitas: cumque valere cæperint, quæ postea latius in usu venerint: cum porro ea, quæ vulgi usu exciderant, in promptu fuerit revocare. Quæ vero apud *Homerum* ad diversas dialectos referuntur, sunt varietates locutionis non diversis populis et quasi e diversis linguis petitæ, sed quæ inconstantia linguarum peperit, quæ nova aliqua quotidie comminiscitur, dum sane a rudibus suis principiis ad elegantiam progreditur.

Nam poematis, quæ tam multis abhinc sæculis scripta fuerint, (quorum oratio etiam florente lingua Græca Græcis ipsis obsoleverat) quæ tot adeo glossatoribus explicata, tot Criticis emendata, quid mirum si plurima antiquioris dialecti exempla interciderint, quæ alii locis suis moverunt ob ignorantiam, alii, quod putarent analogiæ ea reponere, vel consuetudini suorum temporum. Dorica et Æolica,

et Ionica, veteraque Attica, plurima e Tragicis deturbata sunt, quorum multa viri docti e collatione Codicum MSS. et Scholiorum deprehensa restituerunt; et multa adeo quid vetat putare, quin in perpetuum perierint? Tanto plura vero *Homero* perisse credibile est, quanto est antiquior. Ad hoc, multi veteres Critici ex professo emendationem *Homeri* instituerunt: et quamvis Scholia, quæ extant, sæpe quid ab *Aristarcho* aliisque mutatum monent; attamen exiguum profecto commentariorum, præsertim veteriorum, in poetam scriptorum partem habemus, itaque multas mutationes ab iis factas nescimus forsitan, pro *Homericis* hodie habitas.” *Burgess*. “Lingua quasi tota immutata est:” *Knight Proleg.* LXXXIV. “Sed vel sic demum quod ad *scripturam*, de qua hic maxime agitur, pertinet, longe plura antiquæ dialecti Græcæ vestigia in *Homero*, quam alibi, inveniendi. Interim vero” “summa criticorum religio fuit in *Homeri* carminibus tractandis et ad posteritatem tradendis;” “numeri ac modi versus integri manent;” “eadem et integra est loquendi forma, eadem sententiæ, iudem characterum mores: qui ita depinguntur, ut *POETA* ubique animos legentium tanta dulcedine perfundat, quanta ex omnibus, quotquot extiterint, huc usque profecto potuit nemo. “*Ὅμηρον τὸν ποιητὴν χρόνῳ μὲν τῶν πλείστων, δυνάμει δὲ τῶν πάντων πρῶτον γενόμενον, εἰκότως ἀναγιγνώσκωμεν πρῶτον, ὀφελούμενοι τὰ μέγιστα εἰς τε τὴν φωνὴν καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν τῶν πραγμάτων πολυπειρίαν.*” *Burgessius*. Verissime *Quintilian*. Inst. Orat. x, 1,

SECT.
IV.

SECT. IV. Primum autem est, quod huc faciant uno consensu veterum testimonia. Horum autem præcipua libet describere. "At grammatici saltem omnes in hanc "descendunt⁴ rerum tenuitatem, desintne aliquæ "nobis necessariæ literæ; non cum Græca scribimus " (tum enim ab iisdem duas mutuamur⁵) sed proprie

46. *Hunc nemo in magnis sublimitate, in parvis proprietate superavit. Idem latus ac pressus, jucundus et gravis; tum copia, tum brevitate mirabilis: nec poetica modo, sed oratoria virtute eminentissimus.*

4. *descendent—desintne nobis aliquæ—Lagomarsini, fortassis ex vetustissimo bibliothecæ Medico-Laurentianæ codice.*

5. *duas mutuamur—*"Nihil igitur, quod græci græcis litteris scriberent, non poterant latini litteris suis scribere, si modo duas ad græcorum quædam vocabula scribenda mutuarentur. eæ quæ fuerint idem Quintilianus libro XII. cap. 10. docet. *Jucundissimas, inquit, ex græcis litteris v et ζ non habemus, vocalem alteram, alteram consonantem: quibus nullæ apud eos dulcius spirant. quas mutuari solemus, quoties illorum nominibus utimur. quod cum contingit, nescio quo modo hilarior protinus renidet oratio, ut in zephyris, zopyrisque.* Duabus hisce tantummodo græcorum litteris latini quum caruerint, necesse est eos tribus illis φ, χ, θ non caruisse, et sane non

caruerunt. + + + [Idem, I, iv, 9. *nostrarum ultima X, qua tam carere potuimus quam Psi non quærimus*.*] *Quin ego ipse, quum scirem, ita majores loquutos esse, ut nusquam, nisi in vocali, aspiratione uterentur, loquebar sic, ut PULCROS, CETEGOS, TRIUMPOS, [f. Triumphos] KARTAGINEM dicerem. . . BURRUM semper ENNIUS, numquam PYRRHUM. VI PATEFECERUNT BRUGES, non PHRYGES, ipsius antiqui declarant libri. nec enim græcam litteram adhibebant: nunc autem etiam duas. et cum PHRYGUM, et cum PHRYGIBUS dicendum esset, absurdum erat aut tantum [tantum dele] barbaris casibus græcam litteram abhibere, aut recto casu solum græce loqui. tamen et PHRYGES, et PYRRHUM, aurium causa dicimus. Cic. de Orat. ad Brut. xlvi. Non audiendus est Petrus Victorius, qui hunc ipsum Ciceronis locum enarrans, legendumque in eo *Bruges*, non *Fruges*, jure defendens, libro XIV. Var. lect. cap. 3. affirmat, litteram φ, quæ prima est nominis Φρύγες, esse alteram et duabus, quas Cicero a priscis latinis fuisse adhibitas, contra quam ætate illa*

* E palmaria Petri Pithæi emendatione apud Schulting. ad Jurisprud. Ante-Justin. p. 748, l. Et Scaliger ad Euseb. p. 112=120. "Ultima est" [X] "veterum litterarum in Alphabeto Latino, de qua nihil aliud dicam, nisi vetustissimam fuisse, licet prius vice ejus GS et CS uterentur. Sed EXFOCIONT pro Effugiunt legitur in vetustissimo saxo Duillii, quod in Capitolio olim vidimus, quum recens effossus fuisset, et descripsimus præsentem M. Antonio Mureto; qui nos eo deduxerat." *Capella*, quoque p. 55. "Huic literæ [S] Divus Claudius P adjecit, aut C propter Ψ et Ξ Græcas, Psalterium, saxa."

sua fieret, neget illis verbis, *nec enim græcam litteram adhibebant; nunc autem etiam duas*. Non ita est, quam enim *græcam litteram* olim a Latinis non adhibitam, Cicero dicit, ea intelligi debet, quæ in nomine Πυρρὸς secundum, in Φρύγες tertium obtinet locum, nempe vocalis *v*; pro qua latinam litteram *u* in iisdem nominibus, in latinum e græco conversis, adhibitam fuisse, duplici illo ex Ennii *Annalibus* allato exemplo, egregie idem Cicero confirmarat. quod optima ratione ab Ennio cæterisque priscis illis latinis factum quum iudicaret, suæ ætatis hominum perversam consuetudinem atque adeo intemperantiam carpit atque reprehendit, qui non contenti unam illam ipsam græcam litteram *v* latine loquentes scribentesve adhibere, alteram quoque, item græcam ac peregrinam, non quidem in *Phryges*, sed in aliis certe nominibus usurpandis, adhiberent. quamnam? profecto non aliam, quam qua una, præter *v*, latinos caruisse, ostensum est, nempe *ζ*.—

“Sed aliud quoque est, minime quidem a me prætereundum, in quo a viro illo doctissimo valde dissentio. ait enim, si non *Bryges*, ut ipse vult, ac recte quidem vult, sed *Fruges*, ut quibusdam placet, in hoc eodem Ciceronis loco scriberetur, tum fore, ut græci nominis Φρύγες prima littera, in illam *f* latine conversa, formam quidem græcam amitteret, sonum vero plane græcum retineret; neque propterea *vere immutata* (immutatam autem ab Ennio affirmat Cicero) dici posset. nempe eandem vim potestatemque fuisse olim græcæ litteræ *φ*, quam latinæ *f* Victorius putat. atqui longe aliam fuisse, ex du-

plici Quintiliani in *Instit. orat.* SECT. IV. loco perspicue demonstrari potest. libro quidem I. cap. 6. —

“Atque hæc, inquit, ipsa s littera ab his nominibus (scilicet, *arbos, labos, vapos*, etc. quibus veteres latini utebantur) *exclusa* (siquidem recentiores *arbor, labor, vapor*, etc. dicere instituerunt), in quibusdam ipsa alteri successit. nam *mertare, atque pultare dicebant, quomodo fordeum, fœdusque* pro aspiratione, *vau* simili littera utentes. nam contra græci ita aspirare hæc solent, ut pro Fundanio Cicero testem, qui primam ejus litteram dicere non posset, irridet.” quorum verborum hæc sententia est, veteres Latini, quorum auribus aspiratio omnis erat insuavior, litteram *f* pro *h* reponebant ex *hordeum* fecerunt *fordeum*, et *fœdus* ex *hœdus*. contra græcis eadem littera *f* sic absurda atque absona, pronuntiataque difficilis est, ut latina nomina, quorum illa prima sit, adspirare soleant, et eo ridiculo modo efferre, quo modo utentem græcum quemdam testem videmus a Cicerone in oratione pro Fundanio (quæ una ex iis multis est, quæ Quintiliani ætate exstabant, at postea interciderunt) irrideri; qui testis primam ipsius *Fundanii* litteram dicere recte ac latino sono non posset. potuitne igitur latinæ litteræ *f* eadem esse vis ac potestas, quæ græcæ *φ*, si homo græcus rationem primæ *Fundanii* litteræ expediendæ pronuntiandæque reperire non poterat? hic mihi sane testis non minus contra Victorium, quam contra Fundanium dixisse testimonium in iudicio videtur. sed et Quintilianus ipse libro ejusdem operis XII. cap. 10. testimonio quoque suo urget hominem, co-

SECT.
IV.

gitque, magnum inter ϕ et f soni discrimen olim intercessisse, confiteri. "Quæ (græca nomina *zephyrus* atque *zopyrus*) si nostris litteris scribantur, surdum quiddam (fort. *quemdam*) et barbarum efficient sonum, et velut in locum earum succedent tristes et horridæ, quibus Græcia caret. nam illa, quæ sexta est nostrarum [f], pæne non humana voce, vel omnino non voce potius, inter discrimina dentium efflanda est: quæ etiam, cum vocalem proximam accipit, quassa quodammodo, utique quoties aliquam consonantem frangit, multo fit horridior."

Sed jam ad Ciceronis locum

veniamus. Ennius cæterique veteres latini in græcis nominibus *Pyrrhus* et *Phryges* usurpandis tria omnino immutarant. primum adspirationem h , qua non nisi in vocalibus, iisque non multis, utebantur, abjecerant, ita, ut *Pyrrus* et *Pryges** relinqueretur. tum, consuetudini illorum temporum indulgentes, litteram P in B converterant, et *Byrrus* ac *Bryges* fecerant. denique, quum ab littera y , utpote peregrina, abhorrerent, pro ea latinam u subdiderant; atque ita duo plane latina nomina *Burrus*, *Bruges*que condiderant. rem haud aliter contigisse demonstraturus Cicero, locum illum ex Ennii *Annalibus*

* "Latini veteres raro aspirabant." *Scaliger* ad Catull. p. 98=110. Hoc ex Æolicis. $\beta\acute{\alpha}\rho\omicron\varsigma$, δ σημαίνει τὸ βρέφος κατὰ τοὺς Αἰολεῖς, ἢ ψιλή, καὶ διὰ τὴν ὀ βάρως φιλοῦται; ὅτι ἡ Αἰολικὴ γλῶττα τὸ φιλοῦν τὰ στοιχεῖα φιλεῖ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕ πάσης λέξεως ἄρχον πάντες μὲν ὑσίνουσιν, οἱ δὲ Αἰολεῖς φιλοῦσιν. αὐτίκα τὸ ἔρχας [Ar. Vesp. 674.], Αἰολικὸν ὄν, φιλοῦται σημαίνει δὲ τὴν ἐπὶ τοῦ τεύχους ἀναρίχησιν. Schol. ad Dion. Thrac. p. 693. ἀμφίχεσθαι, καὶ Αἰολικῶς ἀμπίχεσθαι. Id. p. 705. Conf. *Albert.* ad Hesych. vv. Βάρων, et Ὑρχας. D. R. Ep. Cr. II. 181 (185.), et Cod. Vat. apud Bast. 689.; Ἐπιάλτης, Ἐπιάλτη, Ἐπιάλτην apud *Herodot.* VII, 213, 214. *Heusinger.* ad Cic. de Offic. I, I. "CRATIPPUM nomen analogiam non sequitur, qua scribendum erat CRATHIPPUS: vel quod Æolicum est: vel quod in compositis ab ἔππος spiritus asperus ratio non semper habita est. Nam et *Alcippus*, *Aristippus*, *Leucippus*, *Lysippus*, tenuem litteram retinent."

H

Æn. II, 469. AENA "Codex mirandæ vetustatis" apud Gell. N. A. II, III. Ita factum et in Cod. Sax. vide *Wanley* Catal. Codd. Anglo-Sax. p. 156. Geo. II, I. Æn. XI, 823. *Aetenus* MS. Nonii Marcelli, p. 377. omnium antiquissimus. Æn. IX, 280. Aut *adversa*—Haut R. B. *Graccus* Charisius col. 62. "In voce GRACCURIS ne Tiberii quidem ætate fuisse C litteræ aspiratum, testimonio sunt lujus Imperatoris numi apud Suritam et Augustinum." *Giovenazzius* ad Liv. fragm. LIII. Cic. de senectute xxiii. apud Non Marcell. p. 270. *Neque vero eos solum convenire habeo*—abeo MS. Cic. fragm. pro Seacro, p. 16. *Em quibus familiis, quam fœdis, quam contaminatis*—p. 17. *Em quibus testibus*—in fragm. pro Tullio p. 29. membranæ Ambrosianæ exhibent *Tyrinum* pro *Thyrinum*, uti Cod. Ambrosian. Quintiliani IV, II. Comment. vet. ad Cic. fragm. pro Plancio p. 112. *Scolasticam*, et p. 115. *epicremate* habet. Mox librarii tetrici scribendi generis studiosi H crebrius propinabant. A. Gell. XV, VII. *Augustus vetustatis amantissimus epistolam ad Caium Cæsarem hæc orditur, Have, mi Cai,*—XVIII, IV, p. 484. *abire*—habire MS.; Hor. Serm. I, III, 11. *habebat sæpe ducentos, Sæpe decem servos*—hæbat *Codex Vossianus, hoc est, aiebat.* In Cenotaphio Pisano Lucii I, 12. *habebant loco abeant.* Ausonius, 413. *possuum fratris abare vicem.* *Scaliger* ad L. I, XXIX. "Corrector mutavit—fratris habere vicem." Pro *mitris mithris*, Afranius apud Comm. Ambros. ad or. in Clod. p. 21. *Hostia* et civitates adjacentes—ad or. pro Plancio p. 90. et in schol. sequioris ævi *hutili* pl. 138, 9. *hutilis* 139. *hutilitas* 139. bis. In Lexico Latino-Gr. H. St. Erile, *Eri, Era*, (ut in Ter. Cod. Bemmino), *Inuit, Inuitus, Innulli, Ircus, Irutus, Umerus, Umilis, Umor, Umidus*; at vero præter consuetudinem nonnunquam ponitur; ut *Hahah, Abhominor, Havena, Ithon, lathrones, Helera, Parhæmum, Plusiacha, Hrabanus*.

"*Vi patefecerunt Bruges*" affert: neque de *Burrus* sibi amplius agendum existimans, in nomine *Bruges* considerando paullisper immoratur. in quo ipso nomine nihil aut de exclusa adspiratione *h*, aut de *P*, in *B* commutata, inquirens neque commemorans, de una litera *y*, ab eò remota, disputationem instituit; rectissimeque id ab Ennio caeterisque veteribus latinis factum docet: qui, quum græcæ illi litteræ nulum esse locum in suo sermone voluissent (contra quam ipsius Ciceronis aetate fieret: tunc enim non illi uni modo, verum etiam alteri, quam fuisse ζ supra dictum est, locus dabatur), excludere eandem ab illo quoque nomine debuerunt. id vero non oportuisse modo, verum etiam necesse quodammodo fuisse ita ab illis fieri, continuo perquam ingeniosa subtilique ratione ostendit. quum enim nomen illud e græco latinum facere, hoc est a græcorum nominum inflexione ad latinorum rationem vellent traducere (qua in traductione genitivi quidem casus extremæ litteræ non *gon*, sed *gum*, dativi vero non *xi*, sed *gibus* essent futuræ, sic ut non *Phrygon* et *Phryxi* græcæ, sed *Phrygum* et *Phrygibus* latine dicendum esset), valde absurdum fuisset litteram

illam græcam usquam ab iis SECT. IV. sive in recto sive in obliquis casibus retineri. nam, si eam a solo recto removissent, sic, ut *Phryges*, non *Phryges* diceretur, tum rectus quidem ex græco latinus evasisset (recti enim ille exitus *ges* latinus est), sed in obliquis, latinum exitum caeteroquin habentibus, aliquid non latinum, græca illa nempe littera *y*, remansisset: quod certe erat absurdum. si vero a solis obliquis eandem removissent, *Phrugum*, non *Phrygum*, et *Phrugibus*, non *Phrygibus*, usurpantes, tum rectus nominis ejus, cujus obliqui casus latini omni ex parte facti essent, nulla ex parte non græcus relinqueretur (*Phryges* enim plane atque omnibus litteris græca positio est): quod item absurdum erat. recte igitur nullum in tota illius nominis declinatione græcæ litteræ *y* locum esse voluerunt, ne, aut si eam in recto casu retinissent, græcæ loqui, eundem casum plane græcum usurpantes, cogerent, aut, nisi eam ab obliquis removissent, iis non plane latinis uterentur.—Hujusmodi igitur latinis græcorum nominum casus, qui non eosdem, quos græcæ elati, exitus habeant, sive recti, sive obliqui, sive singulares sive plurales sint, *barbaros* * casus, hoc est, peregrinos

* Recte: sic H. B. 867. Νάστης αὐ Καρῶν ἠγήσατο βαρβαροφώνων, ἔτι, inquit Strabo XIV, p. 946. καὶ πλείστα Ἑλληνικὰ ὀνόματα ἔχει καταμιμγμένα. Ibid. p. 947. οὕτως οὖν καὶ τὸ βαρβαροφώνων, καὶ τοὺς βαρβαροφώνους ἐκτίθειν, τοὺς κακῶς Ἑλληνίζοντας. Schol. B. L. ad. l. ἔτι Κρητῶν ἀποκοὶ οὐτις ἐκρήνωσαν τὴν Ἑλληνίδα φωνήν. et in Soph. Aj. 1263. Teucro, propter hanc materni generis maculam, tanquam βαρβάρῳ Ἑλληνίζοντι τὴν φωνήν, invidet Agamemnon: τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἰταίω. Hinc Herodot. I, 57. εἰ τοῦτοις τεκμαίρομενον εἶ λέγειν, ἦσαν οἱ Πελασγοὶ βάρβαρον γλῶσσαν ἔντες. Superius vero Ἑλληνικὰ καὶ βαρβαρικὰ inter sese adversa legitur: Herodot. III, 115. ὡς ἴσται Ἑλληνικὸν καὶ οὐ τι βαρβαρικόν, ubi vide *Falckenarium*. Aeschyl. Pers. 191, 2. πάτραν δ' ἔταιον, ἢ μὲν Ἑλλάδα Κλήρω λαχοῦσα γαίαν, ἢ εἰ βάρβαρον. &c.

SECT. " in Latinis ; ut in *servus* et *vulgus* †, ÆOLICUM DI-
IV. " GAMMA desideratur." *Quintil. Inst. Orat. Lib. I.*

[iv, 7. *Spalding.*]

- 111 * " Versa vice si sit prior U, sequatur illa, [I]
" Cum dico *vide*, contulit I sonum priori ;
" Ast ipsa manet tempore quo sonabat ante :
" Vocalibus hoc et reliquis prædita⁶ servat ;
" Ut *vade, veni, vota refer, teneto vultum* :

atque exóticos, perquam apto vocabulo, et ab ipsis græcis primum invento atque usurpato, dicuntur. ac Marcus quidem Plautus græcas comœdias duas, *Asinariam* atque *Trinummum*, cum latinæ a se factas vellet intelligi, *barbare* a se versas dixit: *Nunc, quod me dici velle vobis dicere, Dicam. huic nomen græce est Onagos fabulæ: Demophilus scripsit, Marcus vortit barbare.* In Prolog. *Asin.* vers. 9. *Huic nomen græce est Thesaurio fabulæ: Philemo scripsit, Plautus vortit barbare.* In Prol. *Trin.* vers. 18. Quam consuetudinem sequutus, M. Tullius (et Quintilianus supra) latinæ declinationes, nominibus græcis adhibitas, *barbaros* (id est, non græcos) casus appellavit." LAGOMARSINI ad *J. Poggiani Epist.* 1, pp. 189—194. Lucanus a WITHOFFIO emendatus *Phars.* 1, 555. *Tethyn Majoribus undis Hesperiam Calpe; culmenque implevit Atlantis.* Sed nomen *Calpe* Latinorum more flectere maluit *Juv. Sat.* xiv, 279. *Æquora transiliet; sed longe Calpe relictæ, Encæn.* pp. 26, 7. Κάλπις apud Philostrat. *Vit. A. T.* v, i, p. 189. ed. *Olearii.*

† *Quintil.* 1, vii. " Nostri præceptores *cærom, servomque*

scripserunt." *Priscian.* col. 554.

" *U* quoque multis Italiæ populis in usu non erat, sed e contrario utebantur O.—et maxime digamma antecedente hoc faciebant, ut *serjos* pro *servus*, *volgus* pro *vulgus*, *Dajos* pro *Davus*." Vide *Spanhem.* de præst. et usu numism. p. 121. " *Certe post consonantem V non um sed om proferebant ætate Augusti, ævom, divom, Calvom etc. ut cum ex monumentis ejus ævi, tum ex vetustis Virgilio et Horatii codicibus constat.*" *R. B.* ad *Carm.* II, xiv, 27. *Noris* ad *Cent.* Pis. p. 471. Post consonantem V non um sed om proferebant Latini veteres 187. *Clavom, Parvola, robigine, servom, avolsos, Volcano, volgo, volgus, volgaria, volgarit, volpes, volt,* (*R. B.* ad *Cic. Tusc.* 1, xxvii.), *voltis. Voltum, voltus* apud Horatium; at vero *exuvie* perpetuo servant *Codices MSS. Geo.* iv, 19. *Rivos, et Æn.* III, 703. *arduos, Col. Med. In MSS. Ambros. Cic. voltus, pervolgare, quom.* *Hor. Epod.* xvii, 57. *Volgata R. B.*

6. prælata *Comelin.* in v. 1. et addit, " *sed versus vitiosus.*" " voce præditus hoc sensu Auctor utitur v. 291. 533. 544. 632. 704. 717. 729. 753. 2075." *Sanctenius.*

“ Crevisse sonum perspicis et coisse crassum ;
 “ Unde ÆOLIIS litera fingitur DIGAMMOS. SECT.
IV.

*Terent. Maur. pag. 12 [=2387. Putsch. vss.
156—164. Sant.]*

“ Nominum multa inchoata literis vocalibus

1. “ Usus ÆOLICUS reformat⁷, et DIGAMMON præ-
 ficit :
2. “ (Æolum dialectos autem est fere mista⁸ Italæ)

1. Vulgo *Æolicus usus reformat*. Quo pacto [Terharius et] Gerardus Vossius [in Etymologico v. *Vestis*] versus numeros laborare censens verborum ordinem immutavit. Sed erravit vir eruditus. Nam * integri sunt versus numeri. 112
Quorsum igitur tu eum secutus es? Propterea quod ex ordine suavior ac venustior evadit, de qua nil quidquam suspicatus videtur vir eruditus, accentuum ratio; nempe hoc modo habes *'Usus Æolicus reformat—illo Æolicus usus—*

2. Lectio vulgata *Æolica etiam dialectos—in* tertia sede contra metri trochaici leges dactylum repræsentat. Vossius

7. vertit “ *sed claudicat versus.*” Commelin. in v. l.; *pervertit* ex Brissæo Taylorus; ipse autem maluit; *reformat. Æolicus usus vertit—in* textu exhibet Santenius; at in nota legit: *Æolicus ususque v.*

8. *Æolica etiam dialectos fere est mista Italæ* editiones Commelini et Putschii: ille inter v. l. recenset *Æolica dialectos autem mista ferme est Italæ*. rescripsit R. B., *Æolica etiam Dialectos est fere mixta Italæ*: in exemplari Tayloriano, “ *lege Æolum.*” Santenius Venetas et Parrhasianum quam proxime secutus exhibet, *Æolica dialectos autem mista ferme est Italæ*: et primam in *dialectos* ex more Terentiano contrahendam censet; Mallem, *Æolum* (vel *Æolica*) *dialectos autem MATER est fere Italæ*. Quam facile voces *mater* et *mista* confundantur, nihil attinet dicere; Ovid. Met. iii. 102. *Pallas*

adest: motæque jubet supponere terræ *Vipereos dentes*: matricæ Codex Medicæus. De Æolismo linguæ Latinæ vetus est opinio, quæ constat ex antiquissimis grammaticorum monumentis; “ Dionys. Halic. i. xc. Ῥωμαῖοι δὲ φωνὴν μὲν, οὐτ’ ἄκραν Βάρβαρον, οὐτ’ ἀπηρισμένως Ἑλλάδα φθέγγονται, μικτὴν δὲ τινα ἐξ ἀμφοῖν, ἧς ἐστὶν ἡ πλείων Αἰολίς.” Statuit Valckenærius linguam Latinam, si excipiamus pauca verba Sabina et externa vocabula, nihil aliud esse quam Æolico-Græcam. Orig. Græc. p. 45. Athenæus x, 425. Α. παρὰ Ῥωμαίοις δὲ οἱ εὐγενέστατοι τῶν παιδῶν— πάντα τοὺς Αἰολεῖς μιμούμενοι, ὡς κατὰ τοὺς τονοὺς τῆς φωνῆς” “ intelligit *Βαρβαρίαν.*” Conf. ad Hor. Carm. iii, ii, 1. Quintil. i, vi, 31. “ Æolica ratione, cui est sermo noster simillimus.” Plin. vii, lviii.— “ *Veteres Græcas [literas] fuisse*

SECT. legit, *Æolum dialectos etiam ferme mista est Italæ.* Melius
 IV. scripsisset *mista ferme.* Sanctius [p. 842. ed. *Perizonii*],
 — *Æolica dialectos autem mista ferme est Italæ.* Sed vocis
ferme nullus mihi usus occurrit, qui huic loco congruat, ac
 proinde *ferè* retinendum censeo. Nec vero te moveat quod
 in lectione nostra *vocula autem* (quod alteri *etiam* prætu-
 limus) ante vocalem plene sit enuncianda. Simili enim licen-
 tia alibi usus est Terentianus, pag. 25. l. 15. [= 2395. *Putsch.*
 = 551. *Santen.*]

Bina productas habere nec minus compertum est
 pag. 35. l. 15 [= 2401. *Putsch.* = 850. *Santen.*].

Ire jam nunc ideo nobis visum est consultius

Cæterum hunc versum parenthesi includendum curavimus,
 ut vitetur solæcismus, qui in vulgata lectione obtinet; is
 autem in eo consistit, quod vox *ille* vers. 8, et 9. ex ser-
 monis indole non nisi ad *Æolum dialectos* referri possit.
Annon vero præcedit usus Æolicus quo absque solæcismo vox
ista referatur? Atqui ad verba ista, eo ipso nomine quod
 præcedant, referri non potest, ni versus, in quo versamur, a
 cæterorum constructione separetur.

easdem pene quæ nunc sunt La-
 tinæ." Tacit. Annal. xi, xiv.—
 "Has in Italia Etrusci ab Co-
 rintho Demarato; Aborigines
 Arcade ab Evandro didicerunt.
 —Formæ literis Latinis quæ ve-
 terrimis Græcorum." Salmas.
 de Hellenist. p. 25. "Ex Æolica
 lingua nata est Romana sive
 Latina, ex hac Italica. Latina
 hodie non magis in rerum natura
 censi debet, quam Æolica." Conf.
 eundem in Plin. Exercit. p. 43. b. C.—F. et p. 627. a. E.
 Dionys. Halicarn. i, xxxi. *Huds.*
 Liv. i, vii. Plin. vii, lvi. Stephan.
 Byz. v. Ἀγύλλα. Sic arbitran-
 tur *Scaliger, Casaubonus, et*
R. B. ad Horat. Serm. ii, iv, 66.
 "pleraque Latinorum nomina ex
 Æolica dialecto ducuntur." At-
 que in Schediasm. de metr. Ter.
 "ILLUD sane in Lingua Latina
 notabile, ne unum quidem ver-
 bum præter Monosyllaba Tonum

in ultima habuisse.—Quod Olym-
 piodorus a *Bentleio* citatus Fastui
 tribuit, id dialecto Æolicæ, unde
 lingua Latina *partem maximam*
profluxit, rectius imputatur."—
 Cod. Harl. f. 144. πᾶσα λέξις
 ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν παρ' ἡμῶν
 ὀξύ, παρὰ δὲ αἰολεῦσι βαρὺ, χωρὶς
 τῶν προθεσίων καὶ τῶν συνδέσ-
 μων. Excerpta e cod. Vat. apud
Bastium ad Greg. Metrop. de
 Dial. p. 688. Καὶ τὰς μὲν οὖν
 ὀξυτόνους λέξεις καταστρέφουσι,
 τὸ ποταμὸς πόταμος λέγοντες,
 καὶ τὸ καλὸς κάλος, καὶ τὸ σοφὸς
 σόφος. Conf. Joann. Grammat.
 in Hort. Adonid. f. 236. a.
D. R. Elog. T. H. p. 44.
 "inventa *Hemsterhusii ingenio*
Græcæ lingue analogia, simul
etiam Latinc ratio diluxit, patuit-
que clarissime, quod pauci magis
suspicati erant, quam intellexerant,
 totam fere Latinam linguam
 ab Æolica fluxisse. *Restat, fa-*

“ Ἐσπερον quem dico Græce, *Vesperum* cognominat⁹; SECT. IV.

“ *Eoria* sic *Vesta* facta; *vestis* εσθης dicitur:

“ *Iva* quam Græce vocamus, *vim* jubet me dicere:

3. “ Est εαρ¹⁰ multis in usu, et magis Poeticum,

“ *Hρ* enim nativa vox est: ille *ver* hoc dicitur:

“ Quos Homerus dixit Ἐνετους¹¹, ille *Venetos* autumat.

3. De numeris hic altum silet Vossius. Atqui tam certum est, quam quod certissimum, scripturam ab ipso cum aliis repræsentatam in prima versus sede trochæi * loco pyrrichium uno tempore minorem præferre. Ea utique sic æ 113
habet: *Eap est multis*—

teor, pars quædam, quæ invecta aliunde videatur. Verum aut fallor, aut exorietur aliquando vir doctus et ingeniosus, qui, Hemsterhusiana analogia adjutus, eam quoque partem ad Græcam originem revocet, planissimeque demonstret, omnem Latinam linguam pulchræ matris Græcæ pulchram filiam esse.” Conf. Tayl. in Lect. Lys. p. 703.—Hanc figuram, de qua litem intendimus, præsertim frequentarunt Lacones, et horum in Italia coloni Tarentini. Οἱ δὲ Ταρανῖνοι ἄποικοὶ εἰσι τῶν Λακεδαιμονίων. 930. Grammaticus apud Gaisford. Hor. Carm. III, v, 56. *Lacedæmoniumque Tarentum.* Conf. Piers. ad Mær. 341. Valck. ad Adoniaz. p. 285. A. De hac re multi multa scriptitarunt; si operæ esset pretium eundem iterare Hylan, Palmerii, viri quidem perdocti, Exercitat. p. 514. consulas; hic Rhodus est, hic saltandum. Exemplis vocalium in Terentiano subinde distincte elatarum adde, p. 20 = v. 411. Sic ὁ ἀβρός separatim ἀβρός immistum sonat. p. 27 = v. 617. Est adhuc quo separatæ I et V

dissentiant. p. 51 = v. 1884. O cum E tantum jugatæ longa semper syllaba est. His addit Santenius, “ vss. 831. 410. 412. 653. 658. 850. 860. 864. 930. 1328. 2310. 2818. 2370; et lectorem remittit ad Burmann. in Propert. II, XII, 1. Heins. ad Prudent. Cathemer. hymn. XII, 131. Schrader. Emendat. VI, p. 130.” Vid. Taylor. ad Marm. Sandv. p. 43.

9. “ Veneta: cognominant.” Santenius.

10. Est εαρ multis in usu, quod —Hotchkisius; Elap est multis in usu, sed magis poeticum est, R. B.: quam lectionem quoque divinando assecutus est Santenius; qui citat Martial. IX, II. Dicunt Eiarinon tamen poëta.—Mox, *HP* enim nativa vox est; Hesiod. Ἔργ. 460 (II, 80.). Φῆρι πολεῖν 490 (II, 110.). Μῆτ Φῆρ γιγνόμενον πολίον, μήτ ἄριος ὄμβρος [“twere” nostrates]: Sappho fr. apud Schol. ad Soph. El. 147 (LXIII. Blomfield.). Φῆρος ἀγγελ’, ἡμερόφων’ ἀηδῶ. Poeticum est, Putschius.

11. FENETOI infra p. 154. et Santenium vide qui cum leni

SECT.
IV.

“*Viola flos et*¹² nuncupatur, quem Graii vocant *ἰοῦ*; 4. “*Et Ἰολαός ille Violas*¹³, crede Marco Tullio :

4. *Et Iolaos violens fit*—*Edit. Sanctand. et Vossius* : Sanctius : *Et Iolaos ille violens*—Ego vero Marcum Tullium

spiritu hoc nomen exhibet. Maurus solo pronomine *ille* plerumque Virgilium denotat.

12. *Viola flos qui nuncupatur, hunc Graii vocant ἰοῦ* ed. Commelin. ; in v. l. *Et viola flos nuncupatur quem Graii vocant ἰοῦ*. Sic utraque Veneta, a quibus “ne latum quidem unguem” recessit Santenius. *Viola flos et n., hunc—Putschius* ; *Viola f. q. nominatur, hunc G. R. B.* ; vide infra ad *R. D.* p. 185.

13. *Et Iolaus, violens fit*, ed. Commelin. ; in v. l. *Et Iolaus ille violens,—Et Iolaus, violens fit, Putschius. Violen*s fidenter legit *Salmasius*, et hanc explicandi rationem inicit : “*Iolaus* addito digamma fit *Violaus*. Quod *Violen*s dixit Grammaticus, ut versus consuleret. Nam et *Ἰόλεως* Græci, ut *Μενέλεως*. Ergo et *Violen*s. Graviter errat vir summus [Turneb. Advers. II, xxiii.], qui *violans* legit apud Terentianum.—Primum non *Violans*, sed *Violaus*, aut *Violen*s scribitur in Terentiano. Deinde *Iolaus* nomen nihil habet cum *viola* commune, nisi quod compositum est [l. *sil*] ex *ἰοῦ*, quæ vox *violam* significat, et *λαός*.” Plin. Exercit. p. 70. a. F. “*Et Ἰολαός violens fit*,” *R. B.*, ni animi fallor. “*Davesio* aliquatenus favet inscriptio Delphica apud *Dodwell*. Itin. Gr. T. II. p. 507. ΧΑΙΡΟΛΑΣ.” *P. P. D.* Addend. ad *Aristoph.* Plut. 1012. (3.). Formam quoque a *Davesio* restitutam probat *Ruhnkenius* apud *Santenium*.

“Sic Antipatri filius, qui a plerisque *Ἰόλλας*, a Plutarcho in Alexandro p. 705. E. et 707. A. modo *Ἰόλαος*, modo *Ἰόλας* vocatur; sic etiam nobilis medicus, *Iolaus*, a Dioscoride *Iolas*, a Plinio *Iollas*; vide [*Salmas. Plin. Exercit. p. 70. a. E.*] *Perizon.* ad *Ælian.* V. H. XII, 3. ut ut igitur Latini ex *Ἰόλη*, quod apud Hesychium superest, *viola*, sic ex *Ἰόλας* *Violas* fecerunt. Jam Cicero *Violas* usurpavit in libris, ni fallor, philosophicis perditis, more suo exprimens venustissimum locum Platonis Euthydem. p. 225. C. 2 (*Læmar. = T. I. p. 297. C. H. St.*). εἰμι φαυλότερος τοῦ Ἡρακλέους, ὃς οὐχ οἶός τε ἦν τῇ τε ὑδρᾷ διαμάχεσθαι, σοφιστρία οὔση—, καὶ καρκίνῳ τινι ἐτέρῳ σοφιστῆ, —ὃς ἐπειδὴ αὐτὸν ἐλόπει,— τὸν Ἰόλεων τὸν ἀδελφίδου ἰοῦ βοηθὸν ἐπεκαλέσατο.” Sed mihi saltim probabile fit Tullium potius respexisse ad Phædon. quem evolvere diligenter solebat, p. 89. C. 4. Ἄλλ’ ἢ ἄν ἐγὼ, πρὸς οὗο οὐδ’ ὁ Ἡρακλῆς λέγεται οἶός τε εἶναι. Ἄλλὰ καὶ ἐμὲ, ἔφη, τὸν Ἰόλεων παρακάλει, ἕως ἐτι φῶς ἐστίν. Παρακαλῶ τοῖνον, ἔφη, οὐχ ὡς Ἡρακλῆς, ἀλλ’ ὡς Ἰόλεως τὸν Ἡρακλῆ. Conf. de Legg. XI. p. 919. B. 6. *Et Iolaus ille Violen*s, legit *Santenius*; “amicus pro *ille* substituebat *inde*. Ceterum *Violen*s cognomen occurrit proprium Volumniorum; vide Pighii *Annales* ad A. U. C. 446.” *Violentilla* ἰσοκοριστικὸν

docuisse vel *violens* vel *violens* τῷ ΙΟΛΑΟΣ respondisse vix SECT. IV.
 unquam credidero. Explicent ii, velim, quibus utrumvis ad-
 ridere poterit. Mihi interim persuasum est significasse
 Oratorum principem pro communium Græcorum ΙΟΛΑΟΣ
 Æoles scripsisse ΦΙΟΛΑΣ, vel forte ΦΙΟΛΑΦΣ; atque hinc
 apud Latinos nomen *Violas* locum habuisse. Nam eadem
 plane analogia ab iisdem Æolensibus scribi videmus ΜΕΝΕ-
 ΛΑΣ, ΑΡΧΕΛΑΣ &c. pro communibus ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ΑΡΧΕΛΑΟΣ
 &c. pro quibus Attici usurpabant ΜΕΝΕΛΕΗΟΣ, ΑΡΧΕΛΕΗΟΣ
 &c. Iones autem ΜΕΝΕΛΑΩΟΣ, ΑΡΧΕΛΑΩΟΣ; hi similiter
 ΜΙΟΛΑΩΟΣ, illi ΙΟΛΕΗΟΣ: Æoles autem modo ΦΙΟΛΑΦΟΣ
 modo ΦΙΟΛΑΣ. Eorum autem quæ a Terentiano in his ver-
 sibus traduntur summa huc denique recidit: pro istis commu-
 nium Græcorum ΕΣΠΕΡΟΣ, ΕΣΤΙΑ, ΕΣΘΗΣ, ΙΣ, ΗΡ, ΕΝΕΤΟΙ,
 ΙΟΝ, ΙΟΛΑΟΣ, ΙΤΥΣ; Æoles dixisse ΦΕΣΠΕΡΟΣ, ΦΕΣΤΙΑ,
 ΦΕΣΘΗΣ, ΦΙΣ, ΦΗΡ, ΦΕΝΕΤΟΙ, ΦΙΟΝ, ΦΙΟΛΑΣ, ΦΙΤΥΣ:
 atque hinc porro fluxisse Latina *Vesperus*, *Vesta*, *Vestis*, *vis*,
ver, *Vene*:i, *viola*, *Violas*, et forte *vitys*.

—Stellæ poetæ conjux: *Pudens*
 nomen proprium apud *Milner*.
 in *Hist. Winton*. Vol. i. p. . *Pul-*
cher apud *Sen*. *Controv*. T. iii. p.
 359. ΠΟΥΛΧΕΡ in *Inscript*
 Gr. *Corbrigizæ eifossa*; vide *Arch*.
 Vol. iii. pp. 184. 324. 332.
Strabo xiv. p. 1004. Α. Πόπλιος
 Κλαύδιος Πουλχερ—*Anthol*. Gr.
 p. 360. H. St. Εἰς Κρατερὸν σο-
 φιστήν. Mallem ΦΙΟΛΕΦΣ, nam
violens Putsch.: et in hoc loco
 dialectus Æolica regnat: sed
 formam lingua et litteris Æolicis
 ex hisce latebris scalpere nequeo.
 Vide *P. P. D.* infra ad *R. D.* p.
 253. *Archilochus* fr. LX, 2.
 Λιτός τε κίόλαος, αἰχμητὰ ἔνω
 “*Μενέλεως fuit flexus Atticis*
communis cum Ionibus. Dorienses
talia nomina per as extulerunt.”
Koen. ad *Greg*. p. 17. infra
 ΜΕΝΕΛΑΣ *Eur. Troad.* 212. et
 auctor *Rhes.* 257. ἈΓΕΣΙΛΑΣ
 (*Pluto*) apud *Callimachus* L. P.
 130. φοιτᾶσεί, μεγάλη τιμος
 Ἀγεσίλq. *Epigramma* apud *Gru-*
terum P. MXXX. a T. H. emen-

datum, Μή σοι μνήση κερὸν ἐπ’
 Ἀγεσίλας ΑΝΑΞΙΛΑΣ *Koen*. ad
Greg. p. 9. ἈΡΧΕΛΑΣ *Ari-*
stoph. *Equit.* 164. τούτων ἀπάν-
 των αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει, *He-*
sychius Ἀρχέλας. et infra Ἀρ-
 χίλαν. ἀρχιποίμενα. *Κρήτες*.
 (ΒΡΑΣΙΔΑΣ *Vesp.* 473. Καὶ
 ξυνὸν Βρασιῖδα, *Pac.* 639. ὡς
 φρονεῖ τὰ Βρασιῖδου. *Conf. R. P.*
 apud *P. P. D.* ad l.). ΒΡΑΣΙ-
 ΛΑΣ *Theocr.* Id. vii. 11. ἀμὴν
 τῷ Βρασίλα κατεφαίνετο· ΧΑ-
 ΡΙΛΑΣ *Archilochus* apud *A-*
then. x, 415. E. (*Fragm.* xxix,
 1. *Gaisford.*) *Ερασμονίδη* Χαρί-
 λα, *Callim.* *Epigr.* xiv, 1. Ἡ β’
 ὑπό σοι Χαρίλας ἀναπαύεται;
 3. ὦ Χαρίλα, τί τὰ νέρθε; *In-*
script. *Boudelot.* ΑΡΧΕΛΑΣ·
 ΑΡΚΕΣΙΛΑΣ. *Conf. Diog. Laert.*
 I. p. 253. *Xenoph.* *Anab.* V, vi,
 11. φιλίας ἔνεκα τῆς ΚΟΡΥΛΛ
 λέγειν, *ibid.* 14. ΣΑΜΟΛΑΝ
 Ἀχαιόν. *Demosth.* de *Cor.* p.
 358. *Bekker.* ΠΕΡΓΙΛΑΣ, ΤΙ-
 ΜΟΛΑΣ. Sic *Δορύλαος*—*Δο-*
ρύλας. *Πτερέλαος*—*Πτερέλας.*

SECT.
IV.

“Quamque¹⁴ ἰτυν dicunt Achæi, hanc vityn gens
Æoli.

“Plura Sappho comprobavit¹⁵, Æoles et cæteri.
Idem pag. 28 [=2327=647—659. *Sant.*]

Apollon. de Adverb. p. 585. *Bekker.* Conf. infra ad v. Φόλαος.

14. Quanq. compendio exhibit Veneta: quanquam ἰτυν—βίτυν gens Æolis. in textu *Commelin.* et *Putschii*: *Vitym* utraque servat Veneta, *Vitem* Sanctius; “Quid? si, genere masculino usus, intellexerit Maurus Procnae filium, quem Sappho *FITYN* dixerit.” Ex Ovidio, quem laudat *Santenius*, liquido patet Sapphonem *Ityn* commemorasse; *Heroid.* xv, 155. *Concinit Ismarium Daulius ales Ityn; Ales Ityn, Sappho desertos cantat amores. Æolis* vulgatam citat *Taylorus* *Lect. Lys.* p. 721. et *Adversariis*; *Æoli* v. l. in ed. *Commelin.*

15. comprobabit v. l. *Commelin.*; *Æoliis* [*Æolis* ex Venet. et *Parrhas.* *Taylor.*] et cæteri. *Brissæus* et *Putschius*, *Æoles* *Commelin.* Non abs re existimo futurum si molem testimoniorum, indigestam quidem et tristissimis cladibus usquequaque laceratam, ut prima specie *Sybillæ* folia videantur, hoc loco subjiciam. *Victorinus* p. 21=2461. *Litera U* vocalis est, sed eadem vicem obtinet consonantis; *cujus potestatis notam Græci habent F*; nostri *VAU* vocant, et alii *Digamma*. *Ea per se scripta non facit syllabam, antea posita* [f. anteposita] *autem vocali facit, ut, Fάμασα, Fεκήβολος, et Fέλενη*: nos vero, qui non habemus hujus vocis nomen aut notam, in ejus locum, quoties una vocalis pluresve junctæ unam syllabam fa-

ciunt, substituimus *U* literam. *Aulus Gellius* xiv, v.—*Legendum* ex MS. Parisino præstantissimo et ED. PR. *Diuus, et riuus, et cliuus, et similia nomina non us syllaba terminantur, sed ea que per u scribenda est, propter cujus syllabæ sonum declarandum reperta erat nova littera F, quæ Digamma appellatur.* *Valerius Probus* col. 1507. *Ξ pro V, ut SerΞus, Ξulgus, Ξixit, pro servus, vulgus, vixit, et Digamma Æolicum appellatur.* [“*Valerius Probus* anno secundo imperii *Neronis* floruit, et usque ad *Trajanis* tempora vixit.” *Noris* p. 464.] *P. Diaconus* col. 1587. *digamma Æolicum Ξ, ut in multis sepulcris. SERΞVS, ΞVLGVS, ΞALE, ΞIXIT.* *Charisius* col. 57. *Seruus, ceruus, vulgus, a quibusdam per u et o, videlicet quia duæ vocales geminari, ut unam syllabam faciant, non possunt. Sed per duo u scribi debent, quia et sic sonant, et ambiguitas casuum tollitur, et unum u loco consonantis accipitur.* [*Charisius* floruit ante *Priscianum.*] *Diomedes* col. 416. “*Huic item* [*u*] *Digamma* *ascribi solet, ut cum sibi ipsi præponitur, ut serFus, Fulgus: nam U literam geminari in una syllaba posse plurimi negant.*” *Conf. Noris* ad *Cenotaph.* *Pis.* p. 471. *Donatus* ad *Andriam Terentii* i, ii. *Dauus* non recte scribitur; *Dauos* scribendum: quod nulla litera vocalis geminata unam syllabam facit [conf. col. 1736]. *Sed quia ambiguitas vitanda est*

“ — Ex adjectis autem nostros [Latinos] solum X ^{SECT.}
 “ recepit, F vero, G, et Q in Græcis etiam literis ^{IV.}
 “ fuisse et nunc esse, sed G numero servire atque

nominativi singularis et accusativi pluralis; necessario pro hac regula Digamma utimur, et scribimus Datus, Serus, corus. Velius Longus, col. 2222. Demonstravimus V literam totiens consonantis vim habere, quotiens pro eo ponitur quod apud Græcos dicitur Digamma. conf. col. 2215. [“ Velius Longus ante Antonini Pii principatum floruit.” Noris p. 171.] Scaurus p. 2254. V litera omnibus vocalibus et præjectiva et subjectiva consentit, ut Va, Ve, Vi, Vo, Vu: in quibus syllabis non vocalis sed consonans est; est enim posita pro Digamma, quod quidam Græcorum etiam VAU appellant. [Scaurus fere Velii æqualis.] Cledonius col. 1882. V scilicet interdum digammon adscribi solet; alii sic vovent esse digammon.—hoc ab Æolicis processit. Alcuinus col. 2083. I et V transeunt in consonantium potestatem, cum in principio syllabæ aliis vocalibus junguntur; — Fiunt quoque hæ ipsæ mediæ quando Y Græcæ vocalis sonum habent.—V quoque duplicis gamma in quibusdam locis accipitur; — et ubicunque V loco consonantis ponitur, semper pro digamma habenda est. Cassiodorus ex Annæo Cornuto col. 2282. “ Nos hodie V literam in duarum literarum potestatem cogimus: nam modo pro digamma scribitur, modo pro vocali. Vocalis est, cum ipsa per se est. Hoc enim cum cæteris quoque vocalibus patitur. Si cum alia vocali, digamma est, quæ est consonans.” Idem ex Papiriano

col. 2292. Præterea non respexerunt unum U toties consonantis vim habere, quoties pro consonante ponitur, quod apud Græcos Digammon vocatur.” Idem ex Martyrio; col. 2297. nullo enim modo poterat ipsa sibi V præponi, non conjuncta etiam alicæ consonanti in prima syllaba: cum tamen dissimilis (f. similis) continuo litera fuerit subsecuta, ut vultus, vulgus, Vulcanus, per V digammon scribentur.— Idem ex Lucio Cæcilio col. 2317. digammon Æolicum pro quo nos V loco consonantis posita utimur. Hisce tabulis attritis, deformatis, e naufragio vix enatantibus irridebunt complures: vellem talia viris egregiis haud exciderint: usus roũ digamma magis testimonio quam probatione niti videtur, de quo omnia Homeridis absolute nosse convenit.—χρῆσθαι δὲ σε πάντα πρὸς θεοῖς. “ Nam et illi qui paria dicunt, communia dicta confirmant; et isti, qui varia ponunt, per verba multiplicia commententur, quemadmodum scribere et loqui debeamus.” Viderint eruditi ne fallaces roũ F tractus in Hebraicis characteribus sine fructu aucupentur; et, ut facilem D. R. monito aurem præbeant, enixe rogo: “ Nolle tamen, vir eruditus (Ignarra) ad ludibria originum orientalium delapsus esset, imitatione magistri Mazochii, quem, constat, omnia Græca et Latina ex Hebraica lingua repetiisse, et his nugis Vossii Etymologicæ, quod nuper Neapoli recusum est, referuisse.” Vid. infra ad R. D. p. 117.

SECT. IV. * "nonaginta significare, F autem ÆOLIIIS *duntaxat*
 114 "idem valere quod apud nos V cum pro conso-
 nanti scribitur; vocarique VAU † et DIGAMMA,"
 Mar. Victorin. pag. 30 [=c. 2468.].

—"Et I quidem quando post V consonantem
 "loco DIGAMMA F ÆOLICI functam ponitur brevis
 "—Priscian. Lib. I. Cap. de Literis. [f. 3. a. Ald. =c.
 "539. Putsch.] Apud antiquissimos Græcorum non
 "plus quam sedecim erant literæ; quibus ab illis
 "acceptis Latini antiquitatem servaverunt perpe-
 "tuam. Nam si verissime velimus inspicere eas,
 "hoc est sedecim, non plus quam duas additas in
 "Latino inveniemus sermone, F ÆOLICUM DI-
 "GAMMA, quod apud antiquissimos Latinorum ean-
 "dem vim quam apud Æoles habuit Φ¹⁶; eum

† VAU Putschius.

16. vim quam apud Æoles ha-
 buit; eum—MS. Cantab. et ed.
 Aldi. Recte: vide supra p. 184.
 Excerpt. MS. ex Tryphone in
 Mus. Brit. προστιθεται δὲ τὸ
 δίγαμμα παρὰ τε αἰολεῦσι, καὶ
 ἴωσι, καὶ λάκωσιν, ὅσον ἄναξ Γου-
 ἀναξ, καὶ παρ' ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις
 Γουρῆξις εἴρηται. in MS. quidem
 Bodl. φουάναξ, ἔλενα φουέλενα.
 Sic Robortellus in Emendat. lib.
 II. c. III. nos docet in *Suffeti*
 nomine exarando "Φουφῆτων
 scripsisse Halicarnasseum, Βου-
 βῆτων Plutarchum." Conf. ad v.
 Φρήσις. Restitue, II. H, 45.
 Ἐφάνθανε. Num in II. B, 217.
 219. pro Φολκός et Φοξός le-
 gendum Φολξός et Φοξός; "In
 tabula Eugubiana Latina signum
 illud F digammatis Græci potes-
 tatem habet, non Romanæ istius
 litteræ F; quam ea ætate ita
 invaluisse haud verisimile est."
 Knight Proleg. cxv. Strabo v,
 333. Ἐξῆς δὲ Φορμίαι Λακωνικὸν
 κτίσμα ἴσθιν, Ορμίαι λεγόμενον
 πρότερον διὰ τὸ εὐορμον. Vide

Sanctii Minerv. p. 842. Plin. I.
 p. 135, 4. "Oppidum *Formice*,
Hormie prius olim dictum."
 Hesychius, "Ορμικας. μύρμηξ.
 Glossa e suo loco excidit; lege,
 Μύρμηκας. Φόρμικας. i. e. litteris
 Romanis, *Formicas*; vide R. P.
 Opusc. p. 284. De Falisca Etrus-
 corum vide SALMAS. Plin. Ex-
 ercit. p. 43. G. et p. 44. A—D.;
 et Præsulis illius præstantissimi,
 qui e sacro fastigio Ecclesiam
 nostram acerrime vindicat, quam
 ex humiliore munitione tam fe-
 liciter antehac propugnauerat,
Horas Pelasgicas, pp. 127—133.
 Infra Plin. III, xvi. *Dein Vo-*
lane, quod ante *Olane* vocabatur,
 —"Ολανος et "Ολανος apud
Schweigheuserum ad Polyb. II.
 qui hodie non est in promptu.
 Latini antiqui, qui multum Æoles
 imitantur, modo aspirationem re-
 pudiabant, ut in carmine Arvali,
 TRIVMPE, TRIVMPE, TRI-
 VMPE; modo F loco PH uti
 passim consueverunt. M. Cap-
 ella, p. 84. "Sed nec F exclu-
 dunt, cum dicamus *triumfo*,

quanquam a Græcis veniant talia verba; et per P et H potius scribantur." In Codice pervetusto Nonii Marcelli invenimus *Adelfis* 236, 243, 269, 284, 285, 294, 298, 367, 372 bis; *alsæsiæbea* 279. *Amftr.* 237. 342. 354, 355. "et ita fere ubique." *R. B. antifila* 281. *Dafni* 252. *Deifobo* 314. *Delfis* 237. *Delfinum* 248. *efgenia* 370. *epifoni* 352. *fanium* 287. *fedria* 254. *segeus* 302. *filipp.* 271. 273. 282. 289. 291. 293. 299 bis. 300. 327. 349. 373. 374. (*Filippicis* Comment. ant. ad Cic. orat. in Clod. et Cur. p. 11, ex Ambrosianis forulis nuper effossus) *filo* 278. *fiocete* 318. 323. 324. 346. *flodamo* 273. *fiopatro* 281. *fisici* 273. *foebo* 251. *foæbea* 335. *foennisis* 292. Terentius in *form.* 249. 255. 269 quater. 293. 296. 337. 344. 370. 373. *frigum* 303. 338. *fryne* 351. *nymfarum* 302. *nymfis* 335. *pamfilia* 299. *profanari* 374. *rifeus* 266. *Strofadum* 387. *Tafe* 251. *telefo* 342. 347. 352. (Macrob. Saturn. iii. p. 344. l. 5. leg. *Thesmosoria*.) *trifote*, *trifolio* 410. *Zefirumque* 246. — "Hoc sæpe bonos auctores corrumpit, Latinitatis priscae mysteria ignorare." P. 262. Turpil. Leucadia: *Videntu* frugis *incessum*? *quam est confidens*: *frigus* MS. lege Phrygis *R. B.* Hor. Serm. i. ix, 13. *ficos* Cod. Vossianus. A. P. 21. *ansora* MS.; *ansorarum* Charisius col. 41. *Falaridis* col. 104. Lucan. Phars. iii, 271. *Fasis* MSS.; sic *frix*, *farsalia*, *faros*, teste *Withofio* Encæn. Cr. pp. 192, 3. *Colofonium* p. 61. bis apud Commentarium antiquum in Cic. Mediolani 1814.

editum; *Eufratem* p. 46. *farsa-* SECT.
licum p. 136.; In Cod. Vat. Cic. IV.
de Republica; *Filosofi*, *Filoso-*
fari, *Sfæra*. *meslin* subinde com-
parere in MSS. testatur *Scaliger*,
qui juvenis *linfa* pro *lymphæ* de-
peribat. Sed manum de tabula,
ne lectoris patientia abuterer.
In perantiquo loquendi genere *F*
vice *H* fungi videbatur. Audi
eruditissimum *Fogginium*; "Ov.
Fast. v, 195. *Chloris eram*, quæ
Flora vocor; *corrupta Latino*
Nominis est nostri littera Græca
sono. ubi minus acute nonnulli
ediderunt *littera prima*, et ubi
libens sane pro *Latino* malle
legere *Sabino*, si quis hanc lec-
tionem exhibeat vetus Codex.
Accepisse enim Romanos a Sa-
binis Floræ cultum ex Varrone
didicimus, qui nos etiam docet
(Lib. iv, p. 25. de L. L.) Sabinorum præcipue fuisse *H* per litteram *F* pronuntiare. *Hircus*, quod *Sabini* *fircus*: et quod illi *tedus*, in *Latio rure* *hedus*, quod in *urbe*, ut in multis æ *addito*, *hædus*. Sed forte non modo Sabinorum, sed totius Latii mos idem fuit. Epitomator *Festi*, *Fedum*, inquit, *antiqui dicebant pro hædo*, *folus pro holere*, *fostim pro hoste*, *fostim pro hostia*. *Priscianus* quoque notat dictam esse *Fabaris* pro *Habaris*, *fordeum*, *trafo*, *vesfo*, pro *hordeum traho*, *vcho*, et pro *Orthena*, *Orfena*; quod in libris vulgatis *Osfena* mendosæ scriptum est; et *Formiæ* Latii oppidum, *Formiæ* prius olim dictæ sunt. Itaque nescientes inhaerentem litteræ *C* aspirationem *H* pronuntiare pro *Chlorin* dixere *Floram*." Ad *Verr. Flacc.* pp. 71, 2.*

SECT. " autem prope sonum quem nunc habet F signifi-
 IV. cabat P cum aspiratione; sicut etiam apud veteres
 " Græcos pro Φ, Π et Η.—[Ibid. f. 4. a.=c. 542.]
 " V vero loco consonantis posita eandem prorsus
 " in omnibus vim habuit apud Latinos, quam apud
 " ÆOLES DIGAMMA F. unde a plerisque ei nomen
 " [INDITUM¹⁷,] quod apud ÆOLES habuit olim F DI-
 " GAMMA, id est VAU, ab ipsius voce profectum,
 " teste Varrone¹⁸ et Didymo, qui id ei nomen esse

17. *Nomen hoc datur, edd. et Scaliger.*

18. 1. " V consonantem eandem vim et sonum habuisse ac ipsam F Æolicam omnes testantur. Patet ex Varrone apud Gellium XVI, 17. ' VATICANUS Deus nominatus, penes quem essent vocis humanæ initia. Quoniam pueri simul atque nati [parti Ed. Pr.] sunt, eam primum [primam Ed. Pr.] vocem edunt, quæ prima in Vaticano syllaba est; idcircoque vagire dicitur [dicit MS.], exprimente verbo sonum [sono MS.] vocis recentis.' Hæc Varro: si ergo infans modo natus exprimit syllabam VA: ea syllaba sonabat WA: hoc enim infans exprimit, illud vulgatum va, pulso inferiore labro, nec exprimit, nec tum potest exprimere." R. B. [Lucret. v, 223. Tum porro puer—nudus, humi jacet, infans, VAGITUque locum lugubri complet.—Cic. Catō Maj. XXIII. Quod si quis deus mihi largiatur, ut ex hac ætate repererascam, et in cunis VAGIAM, valde recusem. Shaksp. King Lear, IV. Thou know'st, the first time that we smell the air, We wawle and cry.] Annæus Cornutus apud Cassiodorum p. 2282. " Est quædam litera in F literæ speciem figurata, quæ Digamma nominatur, quæ duos apices ex

Gamma litera habere videtur. Ad hujus similitudinem soni, nostri (Latini) conjunctas vocales Digammon appellare voluerunt, ut est Votum, Virgo. Itaque in prima syllaba Digamma (F) et vocalem oportuit poni, Fotum, Firgo; quod et Æolii fecerunt, et antiqui nostri: sicut scriptura in quibusdam libellis declarat. Hanc literam Terentius Varro, dum vult demonstrare, ita perscribit UA: qui ergo in hac syllaba (UA) sonus est, idem literæ erit." Conf. Bedam col. 2335. qui eadem iisdem prope verbis docet. Cicero Divinat. II, 40. Cum M. Crassus exercitum Brundisii imponeret; quidam in porticu caricæ Cauno advectas vendens, CAUNEAS clamitabat. — "Cauneas, cave ne eas: ergo cave sonabat." R. B.; et Davisius annotat "super hanc vocem in MSto Regio scribi, quasi cave ne eas." Quod concedendum, "nisi quis putat etiam ex tribus vocalibus syllabam fieri; quod nequit, si non aliquæ officio consonantium fungantur." Quintil. Inst. Orat. I, IV, 10. vide infra ad p. 137.

2. SCALIGER. de Emendat. Temp. p. 726. "Æolibus nota W Teutonici erat, ac Διγαμμα

“ostendunt, pro quo Cæsar [C.] hanc figuram ꝓ SECT.
IV.
“scribere voluit”¹⁹ [c. 545.]: quod quamvis illi recte

vocabatur, quod ipsis Æolibus F—formaretur.” BENTLEIUS quoque monet Digamma Æolicum “et Latinorum V olim pronunciari ut W hodie.” Ter. Heaut. i, i, 49. *Tractare, set vi et via pervolgata patrum*: “Via hic monosyllabon est, idem et sensu et sono, quod nostrum Way. V enim apud antiquos ut nostrum W pronunciabatur. Sic et Hec. i, i, 16. *Aut qua via captent te illi, eadem ipsos capi.*” R. B. ad. l.; conf. infra ad v. Foia. *Hoc quoque ostendunt nomina, quæ nos, hoc est, Germani veteres, a Latinis sumpsimus*: Vinum, hoc est, Winum, Wine; Vallum, Wallum, a Wall; Volo, Wolo, I will; Ventus, Wentus, Wind; Vectis, insula, Wectis, Wight; Vellus, Wellus, Wool; Vidua, Widua, Widow.” R. B. Denique e litteris R. Galeo anno 1735. datis, quæ T. Blackwell, tunc temporis Græcarum litterarum Andræapoli Professor, studio visendi R. B. cum amicis Cantabrigiam profectus, enarrat, pro testimonio ponam; “He received us very graciously, and entertained us with the service he had done to learning by restoring the Æolic digamma, which he pronounced like our W. He acknowledged that Dionysius Halicarnassæus explained the digamma by a φ in Greek, and a V in Latin; but,” says the old gentleman, “he and Aristarchus and Demetrius were all dunces, and knew nothing of the digamma, which I have restored the use of, after it had been lost 2000 years.”—Conf. Vossius de Art. Gramm.

xxiv, xxvi, xxviii. Wallis. Gramm. Angl. p. 142. In ruri Brigantum vic valet *wic*; ut *Giggleswick*. “This *wic* was so common among the Anglo-Saxons, that instances would be needless and tedious; and this was from very ancient usage; for in the *Feroes*, so far detached from the Continent, and who maintained little or no commerce with strangers, we find *Boardeviig, Joteviig, Qualviig*, etc. The first appropriation of *vig* or *vic* seems to have been to places on the sea-shore, and banks of rivers, but in length of time it became applicable to places near neither.”

19. hanc figuram ꝓ scribi voluit: Cod. MS.—scribere edd. et Scaliger. Tacitus Annal. xi, xiii. “Novas literarum formas addidit vulgavitque [Claudius Cæsar]; comperto Græcam quoque literaturam non simul cœptam absolutamque.”—Iterum xiv. “Quo exemplo Claudius tres literas adjecit, quæ usui, imperitante eo, post oblitteratæ, aspiciuntur etiam nunc in ære publicandis plebi SCtis per fora et templa fixo.” Conf. eruditissimum Brotier. ad l. Velius Longus p. 2235. “Ti. Claudius novam quandam literam excogitavit (ꝓ) similem ei notæ quam pro aspiratione Græci ponunt.” Suetonius in Claudio xli. “Novas etiam commentus est literas tres, ac numero veterum quasi maxime necessarias addidit: de quarum ratione cum privatus adhuc volumen edidisset, mox princeps non difficulter obtinuit, ut in

SECT. usu quoque promiscuo essent.—

IV. Exstat talis scriptura in plerisque libris, ac [l. actis in Cæsarem] diurnis titulisque operum." "Crediderim I consonantem finxisse, et pro U consonante scribi jussis se Æolicum sed ð inversum, ne confunderetur cum F, quod alium tunc sonum habuit. Qualia visuntur in inscriptionibus ævi Claudiani apud Gruterum [p. CCXXXVI.] *Ampliatit terminatitque, DIHI, VIIHIR, XVHIR, JUHENTUTIS.*" *R. B.* Quintil. Inst. Orat. 1, vii, 27. Nec inutiliter Claudius Æolicam illam ad hos usus ð litteram adjecerat. Denuo XII, x, 29. Æolicæ quoque literæ quæ

servum, cervumque [i. e. *serðum cerðumque*] dicimus, etiamsi forma a nobis repudiata est, vis tamen nos ipsa persequitur. Conf. *Spanhem.* dissert. de præst. numism. pp. 48, 9.; et vide apud *Seguin.* p. 194., nummum sub imperio Claudii cusum, qui digamma facie litteræ ð inversæ, cui insitus est palmæ ramus, exhibet. Sic *Octavia Diði Augusti.* Claudio septimum annum imperante tandem hanc formam passim usurpari jussit; post ejus vero mortem cito repudiatur: hinc tres tantummodo annos communi in usu versabatur. De tertia vid. *Taylor.* ad Marmor. Sandv. p. 47.

Inscriptio apud Gruter. p. 1055, 11. Fabrett. p. 472. Noris. ad Cenot. Pis. p. 470.

TI. CLAUDIO. CÆSARE.
AVG. GERMANICO. V.
SER. CORNELIO. ORFITO. COS.
ISIDI. INVICTAI. ET. SERAPI.
MADIVS. SERHILIAI. AHOLAI.
LIB. AMERIMNVS
EX. HIRV.

Ex schedis Barberinis apud Fabrett. p. 473. conf. p. 362. et *Taylor.* in Cur. sec. ad Marm. Sandv. p. 46.

DORVS. CÆSARIS ð.

i. e. filius. Inscriptio, quæ olim Romæ ad Templum S. Lucie vulgo *della Chiavica* extabat, apud Placentin. de Siglis Vet. Græc. p. 75.

TI. CLAVDIVS
DRVSI. F. CÆSAR
AVG. GERMANICVS
PONT. MAX. TRIB. POT.
VIII IMP. XVI. COS. III.
CENSOR. PP.
AVCTIS POPVLI ROMANI
FINIBVS. POMERIVM
AMPLIAHIT. TERMINAHITQ.

“ visum est, tamen consuetudo antiqua superavit. SECT. IV.
 “ Adeo autem hoc verum est, quod * pro ÆOLICO
 “ F DIGAMMA V ponitur; quod sicut illi solebant 115
 “ accipere digamma F pro consonante simplici, teste
 “ Astyage, qui diversis hoc ostendit versibus, ut
 “ in hoc versu²⁰, ΟΙΟΜΕΝΟΣ ΦΕΛΕΝΑΝ ΕΛΙΚΩ-
 “ ΠΙΔΑ.—sic nos quoque pro simplici habemus con-
 “ sonante plerumque V loco F digamma positum, ut
 [non et MS.].

“ At Venus haud animo nequicquam exterrita
 mater [Æn. VIII, 370²¹.]

“ Et [I. EST—sic quoque Ald.] tamen quando
 “ ÆOLES idem F DIGAMMA inveniuntur pro duplici
 “ [quoque Cod. MS. et Ald.] consonante posuisse,
 “ ut ΝΕΣΤΟΡΑ²² ΔΕ ΦΟΥ ΠΑΙΔΟΣ—Inveniuntur
 “ etiam pro vocali correpta hoc digamma illi usi, ut
 “ Alcman.²³ ΚΑΙ ΧΕΙΜΑ ΠΥΡ ΤΕ ΔΑΦΙΟΝ. est enim
 “ dimetrum iambicum: et sic est proferendum F ut
 “ faciat brevem syllabam [f. 5. b.] — F DIGAMMA
 “ [apud Ald.] ÆOLES est, quando in metris pro ni-
 “ hilo accipiebant, ut

20. οφομενος MS. οίόμενος
 Φελίνην ἤλ. ed. Bas. 1545. 8.
 Φελίαν ἔλ. in margine Scaliger.

21. IV, 448. Tum vero infelix
 fatis exterrita Dido. exercita
 Marklandus in Ep. Cr. p. 117.
 “ Male; Æn. XII, 610. Conju-
 gis attonitus fatis urbisque ruina.”
 R. B. Melius Scaliger ad Cirin.
 p. 307 = 48. Impia prodigiis ut
 quondam exercita amoris—; Vul-
 gata, exterruit amplis. Hor.
 Epist. I, vi, 11. Improvisa simul
 species exterret utrumque; ex-
 ercet Marklandus; quam re-
 pudiatam ab R. B. sustulit J.
 Valart.

22. ΝΕΣΤΟΡΑ] Hectora MSS.
 Cantab. Sed in his rebus, in-
 quit R. P., valde suspecta esse

debet Prisciani codicum auctori-
 tas. II. B, 382. Δ, 330. οὐδὲ Φοῦε
 παῖδας ἔασκε. Conf. ad v. Φόε.

23. “ quem nosti fuisse λῶρης
 ἐλατήρα Λακωνίης.” Valck. ad
 Röver. P. LXXII. “ Si locus san-
 nus est, errat Priscianus; nam
 in Iambico Dimetro, cujus hæc
 forma est, ἰρῶ τε δῆρα κούκ ἰρῶ
 —καὶ μαίνομαι κού μαίνομαι [He-
 phæst. pp. 15, 16.], Phasclus ille
 quem vides — [Ter. Maur. p. 97.
 l. 7. e Catull. IV, 1.] δάφιον facit
 longam primam syllabam. Sed
 sæpe apud Homerum correpta
 syllaba est, ut δφίον, δφιας, etc.”
 R. B. Conf. infra ad R. D. p.
 168. et Valckenaer. ad Röver.
 P. LXXII. Δίγιον Attici, Δάιον
 Dorienses, Δάφιον Æoles.

SECT.
IV.

“ AMMES Δ ΦΕΙΡΑΝΑΝ ΤΟ ΔΕ Τ ΑΡ ΘΕΤΟ
ΜΩΣΑ ΛΙΓΑΙΑ²⁴.

116 “ est enim hexametrum heroicum [c. 546].— Scien-
“ dum tamen quod hoc ipsum Æoles quidem ubi-
“ que²⁵ loco aspirationis ponebant, effugientes spiri-
“ tus asperitatem. Nos autem in multis quidem, non
“ tamen in omnibus *illos* sequimur, ut cum dici-
“ mus *vespera, vis, vestis*. Hiatus quoque causa
“ solebant illi interponere F DIGAMMA; quod osten-
“ dunt etiam Poetæ ÆOLIDÆ, usi [I. ΥΤΙ] Alcman:
“ ΚΑΙ ΧΕΙΜΑ ΠΥΡ ΤΕ ΔΑΦΙΟΝ: et epigrammata
“ quæ egomet legi in tripode vetustissimo Apollinis,
“ qui stat in Xerolopho Byzantii, sic scripta ΔΗ-
“ ΜΟΦΑΦΩΝ ΛΑΦΟΚΑΦΩΝ [I. ΔΑΜΟΦΟΦΩΝ ΛΑΦΟ-
“ ΚΟΦΩΝ²⁶]. Nos quoque hiatus causa interponi-

24. αμης δεσΦΗΥΦΝΝΑΝ
τοδε τον ΤΗΙΝΜεCΑΝΦΑΥΑ
Cod. Cant. “Αμμες δ’ Φειρήναντο
θεοὶ τοὶ δ’ ὤμοσαν Φαιεν edd.
Ald. et Bas. ἄμμες δ’ Φειρήναν’
τὸ δέ τ’ ἄρ’ θέτο μῶσα λιγαία
Scaliger. “Φαμμες δ’ Φειρήνην.
—in Cod. meo Prisciani sic ha-
betur F, nec dubitandum quin
apud Apollonium Dyscolum Φοι
pro οἱ, minime pro μοι, occurrat.”
Conf. infra ad vv. Φοι, ΦΟΨ’ et
ΦΑΨΑΞ. D’Orvill. Crit. Vann.
395. “ Non pro nihilo hic F ac-
cipitur; sed δΦειράναν ut nos pos-
sumus Dwiranan.” R. B. Π. A,
19. εὔ δ’ Φοίκαδ’ I. Δ, 470.—
δΦέργον ἐτύχθη E, 165. ἴππους
δΦοῖς ἐτάροισι 365. πᾶρ δΦοι. N,
822. ἐπὶ δΦίαχε Y, 224. Ἴππφ
δΦεισάμενος Ψ, 216. μέγα δΦίαχε
θεσπιῶαῖς πῦρ Conf. K, 33. Ξ,
413. Π, 605. etc. dwarf, dwell,
dwindle, Angli enunciamus.

25. “ Non ubique et in omni-
bus Æoles inserebant F, sed in
certis tantum verbis; ut ex Ho-
mero constabit. Et sic Diony-
sius infra, (p. 118.) Πολλά, non

πάντα. et Sergius ibid. in qui-
busdam dictionibus, et Teren-
tianus Maurus, nominum multa.”
R. B.

26. “ ΔΕΜΟΓΗΦΟΦΩΝ ΛΑΟ-
ΚΟΦΩΝ. Sic Codex MS. Can-
tabrigiæ, non ΔΗΜΟΦΟΦΩΝ;
unde constat illum vetustiore
esse literis Simonideis H, Φ, etc.
ut Homerus quoque scribebat,
MENIN αειδε THEA Πελειάδεο
ΑΚΗΔεος.” R. B. quem conf. quo-
que in dissertatione de Pseudo-
Phalar. p. 241. Taylor. in Lect.
Lys. p. 703. ΔΑΜΟΓΗΦΑΦΩΝ
et ΛΑΦΟΚΑΦΩΝ prætulit R. P.
Knight. Proleg. cui libenter ac-
cedo. Schol. ad Dionys. Thrac.
a Bekkero nuper edita p. 757.
Ξενοφῶν Ξενοφῶν, Δημοφῶν
Δημοφῶν. (“ unde forte illud
ΑΦΥΤΟ in Inscript. Deliaca
lucem acceperit.” D’Orvill. l. s. c.;
sed vide infra ad p. 132.) Π. A,
104. λαμπερόΦωντα. E, 295. παμ-
φανόΦωντα. A, 156. ΦειλυφόΦων.
M, 391. εὐχεροΦῆτο. Tripus ve-
tustissimus Cadmeis litteris ex-

" mus V loco digamma F²⁷, ut *Davus, Argivus* [-vi], SECT. IV.

aratus, et Thebis Apollini sacra-
tus apud Herodot. v, 59. Ἴδον δὲ
καὶ αὐτὸς Καδμήϊα γράμματα ἐν
τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἰσ-
μηνίου ἐν Θήβησι τῆσι Βοιωτῶν
ἐπὶ τρίποσιν τισὶ ἐγκεκολαμμένα,
τὰ πολλὰ ὅμοια ἔοντα τοῖσι
Ἰωνικοῖσι. Ὁ μὲν δὲ εἰς τῶν
τριπόδων ἐπίγραμμα ἔχει AM-
I'HTPYON: MANETHEKE:
NEON: AI'O TELEBOAON
R. B. apud *Chishull* in *Add.* ad
Antiquitates Asiaticas, et *Taylor*.
in *præf.* ad *Comment.* in *Leg.*
Decemv. de *Debitore* PP. iv, v.
Conf., si otii plus habes, *SCALIGER*.
ad *Euseb.* p. 121. *SALMAS.*
ad *Herod.* Att. p. 32. Pro
NEON: ΛΑΒΩΝ præbent *Schol.*
s. c. p. 784. Solonis Κυρβεῖς
auctore *R. B.*, conservarunt ΔΕ-
ΔΕΣΤΗΑΙ·ΤΕΙ·ΤΗΥΡΑΙ·ΠΗΟ-
ΝΟΙ·ΕΝ·ΣΠΗΛΓΑΙΣΙΝ. de
Pseudo-Phalar. p. 399. Sed de
terminatione postremi vocabuli
Solonis ætate quaeritur, quod ta-
bellæ ΕΛΓΕΝΙΑΝÆ, omni venera-
tione amplectendæ, summa cum
religione indagandæ, forte ad li-
quidum perducent. Nec de spe
decidi: *Dobræus ὁ μακαρίτης* in
Addend. ad *Aristoph.* Pac. 941.
"Meminisse debebam me olim
ex *Porsono* audivisse, veteres
dixisse ΤΑΜΙΑΣΙ, &c. non ΤΑ-
ΜΙΑΣΙ, unde retenta Ὀλυμ-
πίασι, Πλαταιάσι. Omnino vide
Elmsleium, *Ed. Rev.* N. iv. p.
323." ad *Med.* 466. p. 157.
Ged. Col. 401. Inscriptio per-
vetusta apud *Stuart.* *Antiq.*
Athen. Vol. II. p. 15. ΤΑΜΙΑΣΙ
bis exhibit. *Lysias* adv. *Agorat.*
p. 135 = 326. *Bekker.* ὅτε ἡ
ἐκκλησία Μουνυχιάσιν ἐν τῷ θεά-
τρῳ ἐγίγνετο,—*ibid.* = p. 327.

καὶ τὰ πλοῖα παρασκευάσας Μου-
νυχιάσιν—De forma Ὀλυμπίασιν
edisseruit *Hemsterhusius* ad *Lu-*
cian. T. I. pp. 106, 7. At *Pausan.*
II, 59. ult. pro Ὀλυμπίας Ὀλυμ-
πιῦσι, et III, 19, 13. pro Πλα-
ταιάσιν Πλαταιαῖσιν conjecit
Porsonus.

27. "Constat ex hoc loco
Æoles scripsisse ΔᾶΦος, Ἀρ-
γεῖΦοι, ταΦῶς, ᾤΦον, ὄΦις [ewe],
βόΦος." *R. B. Taylor.* ad *Marm.*
Sandv. p. 43. *Lect. Lys.* p. 703.
ταΦός, ταῶς, olim ταῶς *Pazo.*
Scal. ad *Varron.* p. . *Brunck.*
Addend. ad *Aristoph.* Av. 102.
σκαῶς, scæus, *Casaub.* ad *A-*
then. VIII, 352. A. A κλειῶ,
κλειῶ, κλειῶς, κληῖς—κλαῖς, Ἄ-
ολις κλαΦις, clavis, *Valek.* ad
Rev. lxii.; καΦός, caus *Salmas.*
ad *Simmiæ* Alas p. 194., αἰΦῶν
æsum; "avum vero per V
scribi suus locus monstravit."
A. Martyr. apud *Cassiodorum*
col. 2303. ἌΦορον *Afernus*,
ΓράΦις gradis, ἔρΦος serus, ἰσ-
κός, vulgo ἰξός, fiscus. "Bovis
(a βοῦς) Gen. Bovis: vulgo, Bos.
Gen. Bovis: nisi quis malit re-
currere ad Æolicum Digamma,
ut fuerit regulariter bos, Gen.
bois, et inserto inter vocales
Digammate bovis." *Markland.*
p. 231. hoc profecto est glandes
reperitis frugibus revocare. Quæ
urbs *Plinio* lib III, i., et *Anto-*
nini Itinerario p. 403. est *Vrgao*
vel *Vrgao*, in veteri lapide apud
Gruterum p. cccxxiv. est
Vrgavo. Pariter pro *Hercaonia*
vetusto numo apud *Spanhemium*
Dissert. IX. legitur ILLEROA-
VONIA: *Giovenazz.* ad *Liv.* fragm.
LII. Quos *Plinius* I, 142, 15.
Bursavolenses, *Harduin.*; eosdem

- SECT. "pavo, ovum, ovis, bovis — In B etiam solet apud
 IV. "Æoles transire F digamma, quoties ab ρ incipit
 — "dictio quæ solet aspirari; ut ρήτωρ βρητωρ²⁸ dicunt
 " [f. 6. a.=c. 547.]—quasi consonanti digamma in
 " eadem syllaba præponere recusantes commutabant
 " id in B, βρητωρ βροδος dicentes—*Id. ibid.* [f. 6. b.
 " =c. 548.]
 — "hic et hæc bos bovis; quod ideo assumit
 " genitivo V loco DIGAMMA, quia ÆOLES quoque
 " solent inter duas vocales ejusdem dictionis di-
 " gamma ponere; quos in multis nos [quoque MS.]
 " sequimur, ΟΦΙΣ ovis, ΔΑΦΟΣ Davus, ΩΦΟΝ ovum.
 " Unde in Nominativo quoque hujus nominis illos
 " sequimur. Nam et Æoles et Dores βως dicunt
 " pro βους, ου diphthongon in O longam vertentes.
 " Et quod hoc verum est, ostendunt epigrammata
 " vetustissima, quæ literis antiquissimis scripta in
 117 " multis tripodibus legi, et maxime * in tripode
 " Apollinis, qui est Constantinopoli in loco quem
 " Ξηρολοφον vocant." *Id. Lib. VI. Cap. de Nominat.*
et Genit. [f. 63. b.=709.]

His testimoniis adjici potest et illud Varronis,
 "Tempus secundum *Ver*, quod tum *virere* incipiunt
 " *virgulta*, ac *vertere* se tempus anni; nisi quod
 " Iones dicunt BHP²⁹." *De L. L. pag. 45. Edit.*

nominat apud Hirtium de Bell. Hisp. c. xxii. *Bursavolenses* in textu, sed *Ursonenses* in not. præfert *Oudendorpius*. Cetera hujus generis si persequi velim, concubium prius sit noctis quam ad postremum pervenero.

28. Τὸ β τῷ ρ προσνέμει (Αἰολίς)· ὅταν τῷ ρ ἐπιφέρηται κ̄ ἢ τ̄ ἢ δ̄, οἶον βρητῆρ· βράκος· βρόδον. Gramm. MS. [f. Trypho] in Mus. Brit.; quem *J. Lascaris* l. s. c. compilavit: 'Ἐπειδὴ δὲ πρὸ τοῦ F συμφωνίαν οὐ ποιεῖ, ἔτρεπον αὐτὸ εἰς Β, Τ ἢ Δ ἢ Κ ὅντος ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ, ὡς γέγραπται ἐν τῷ Αἰολικῷ ἰδιώ-

ματι οἶον, βρητῆρ ἀντὶ ρήτωρ· βρητῆρ ἀντὶ ῥητῆρ· βρόδος ἀντὶ ῥόδος· βράκος ἀντὶ ράκος. Grammatici sane, e quibus dialectorum notitiam adhuc usque haurire solemus, uberrimis fontibus relictis, rivulos, eosque turbidissimos consecrari solent, et crambe sua sexcenties repetita fessos lectores enecant. vide etiam supra ad *R. D.* p. 91. *Hor. Serm. I, iii, 86. Drusonem* Edd., *Rusonem* R. B.

29. "In verborum origine deducenda vel ipse Varro, dum acutus videri voluit, quandoque ridiculus evasit." "Certe," in-

Durdr. 1619. Nempe si Iones communiter cum Æolensibus elementum F usurpassent, dixisset Varro non jam BHP sed FHP. Cum vero in sermone Ionico aspirationis *Vau* potestas quidem obtineret, sed figura majuscula certe non item; inde factum est, ut Romanorum doctissimus ex elementis Ionicis id adhibuerit, quod ad aspirationis illius sonum proxime accederet. Idem in ipsius Varronis nomine designando a Dionysio Halicarn. factum videmus. Cum utique ei sermone Æolico non jam utenti digamma Æolicum adhibere nefas esset, cæteri autem Græci, nisi forte Dores, figura majuscula indigerent quæ Latino V æquipolleret; non habuit scriptor Græcus quo ad veram potestatem propius accederet quam ΒΑΡΡΩΝ³⁰ scribendo.

Horum autem testimoniorum vim imminuere

quit BENTLEIUS, "si in ulla eruditionis parte, in hac præcipue τῶν ἐτυμολογιῶν, opus est solido et subacto iudicio [acerrimo et sincerissimo iudicio *R. B. Bernardo*, p. 169.]: quo qui destituuntur, turpissime se dare solent et deridendos propinare. Ea enim est indoles linguarum Orientalium, ut si (pro more hominum, qui in ea re hodie lauream quærunt) vocalium nulla ratio habeatur, consonantium autem permutatio tam patienter admittatur, quidvis ex quovis poterit deduci, et tota verborum Græcorum suppellex ex Oriente deportari. Superiore sæculo *Goropius Becanus*, vir alioqui doctus et ingenio non vulgari, omnia linguæ Ebrææ vocabula ex Brabanticis deducere aggressus est: vix magis insanus, quam qui hodie omnia nostra ex Ebræis petere conantur, febriculosus conjecturis et inanibus suspicionibus freti. Hanc tu ut ingeniorum pes-

tem fugias, auctor tibi ero. Nullus enim solidæ doctrinæ fructus, nulla apud cordatos homines gloria provenire hinc poterit. Nunquam igitur tibi dixerō, unde Sileni aut Satyri appellati sint: at, quod longe melius est, id tibi in aurem instillavero, ut in his senticetis ruspandis nolis ingenium tuum et bonas horas conterere." *R. B. Gotf. Richtero*, p. 43.

30. *Φελέα* prisci Græci; *Ουέλεα* Græcanici. *Ptolomæi Geogr.* III, i. p. 149. ed. Bas. 1533. *Ουέλιαι*. "*Velia* illa Græce *Ἐλέα* et *Βελέα* dicitur *Stephano*, quomodo *Ἐλάριον*, *Βάρρων*, quod quædam cognatio sit τοῦ *V ἐγάμμον*, vel *W* Teutonici cum *B*, præsertim apud Vascones (qui hoc vitio misere laborant, *H. Steph.*) *Novempopulanos*, et *Hispanos*." *Scaliger* ad *Euseb.* p. 111=119. "*Strabo* modo *βαβένναν* scribit, modo *βαουένναν*." *Robortell.* *Emendat. Lib.* I, xxx.

SECT. fortasse videri poterunt quæ apud eundem Diony-
 IV. sium leguntur [V. 1.] pag. 16. [§. 20.] Edit. Hudson
 118 [pp. 52, 53. *Reisk.*]: “εν οἷς ἦν τα * πολλὰ ἔλωδη, ἃ
 “ νυν κατα τον αρχαιον της διαλεκτου τροπου ΟΥΕΛΙΑ
 “ ονομαζεται. συνηθες³¹ γαρ ἦν τοις αρχαιοις Ἑλλησιν

31. *σὺνηδες* (operarum incuria) Scaliger ad Euseb. p. 111=118. qui p. 205. l. 1. τὰ p. 206. l. 1. τῶν et l. 4. ὡς omittit, et pro ὀπίσσω ὀπὸταν exhibet. p. 205. l. 1. προστιθέναι Chishul. p. 17.; sæpissime permutantur προσθεῖσα et προθεῖσα· προσβαλλω et προβάλλω· προσβαίνω et προβαίνω· προσελθεῖν et προελθεῖν· προσίεναι et προίεναι. Errorum farraginem colligendi opera supersedeo. Herodot. II, 94. Αἰγυπτίων οἱ περὶ τὰ “ΕΛΕΑ οἰκόντες. Æschyl. Pers. 39. ἐλειοβάται ναῶν ἐρέται. Thucyd. I, 110. Αἰγυπτος δὲ πάλιν ὑπὸ βασιλείᾳ ἐγένετο, πλὴν Ἀμυρταίου τοῦ ἐν τοῖς “ΕΛΕΣΙ βασιλέως· τούτων δὲ διὰ μέγεθος τε τοῦ “ΕΛΟΥΣ οὐκ ἐδύναντο ἐλεῖν, καὶ ἄμα μαχιμώτατοὶ εἰσι τῶν Αἰγυπτίων οἱ “ΕΛΕΙΟΙ. Conf. Julian. Or. II, p. 72. D. Clem. Alexandr. Strom. I, p. 343. A. Strabo XVII, 1154=II, 1838. Μεταξὺ δὲ τοῦ Ταυτικῆ καὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ λιμένα, καὶ “ΕΛΗ μεγάλα καὶ συνεχῆ, κώμους πολλὰς ἔχοντα· καὶ αὐτὸ τὸ Πελοπόννησον κύκλῳ περικείμενα ἔχει “ΕΛΗ, ἅτινες βάραθρα καλοῦσι καὶ τέλματα. Τέλμα. τόπος πηλώδης, ἔλαφος [ab ἔλος] D’Orvill. Crit. Vann. p. 489. Repono, ἔλωδης. Plato Phædo. 302. 313. ὡσπερ περὶ τέλμα μύρμηκας ἢ βατράχους. vid. Phrynichi Σ. II, p. 65. Lex. Rhet. p. 307. et Lex. Sangerm. p. 376. v. Ἀλπίδων. ΦΕΛΟΣ apud Homerum Odys. Σ, 474. II, B, 776. Δ,

483. γ, 221. VEAH in numis Velie in Magna Græcia (Boyles’ Exam. p. 44.), quæ fuit Ionum colonia collocata a Phocæensibus, ab Harpago Asia pulsus (R. B.’s Answer, p. 334.); YEAH etiam apud Herodot. I, 167. quæ postea ‘ΕΛΕΑ nuncuparunt. Valck. ad Röver. P. XXXVIII.; et YEAHTΩN numismata apud Goltzium et M. Majerum exhibent; vid. Taylor. ad Marm. Sandv. pp. 43, 4. Plin. v, III, v, p. 157, 19. oppidum Helia, quæ nunc Velia. “ In cimeliis Paris. unus nummus ex argento, alter ex ære YEAHTΩN præbent,” teste Harduino in notis. Conf. Præsulis eruditissimi Hor. Pelag. p. 122. sqq. Hor. Epist. I, xv, 1. Velie vi, 52. Velina Æn. VI, 366. et conf. Servium ad l. infra v. ENETOI, VII, 517, 712.; Geo. III, 362. Pupribus illa prius patulis, nunc hospita plaustris. Hor. A. P. 65. sterilisve palus prius aptaque remis Vicinas urbes alit,—quam temere et effrenate refingit Witthofius in notis ad orat. de Telchinibus p. 49. sterilisve diu Pomptina racemis Vicinas u. a. Stat. Sylv. v, III, 127. Te de gente suum Latiis ascita colonis Graia refert Selle; Phrygius qua ruppe magister Excidit HYELE Heins. ad Ovid. Met. xv, 626. ἕλλη ἔλλη. R. B.; conf. T. H. apud Lennep. in v. Pausan. VIII, xviii, p. 635. l. pen. ἄλλος μὲν γε καὶ κρύσταλ-

λος. I. ὕαλος μ. ΤΥΡΩΗΤΤ. "Strabo v, 308. ἐπεὶ καὶ ἐν Οὐερκέλλοις χρυσωρύχιον ἦν κόμη εἴ ἐστὶ πλησίον ΙΚΤΟΥΜΟΥΑΩΝ καὶ ΤΑΥΤΗΣ ΤΗΣ κόμης ἀμφω εἴ εἰσι περὶ Πλακεντίαν. Corrigebat Casaubonus; Saltem ΙΚΤΟΥΜΟΥΑΟΥ. Sed de hoc loco quaerendum amplius. Deinde puto legendum; καὶ αὐτῆς οὐσῆς κόμης. Posteriora fortasse vera sunt. Pro Ἰκτουμουῶν reponendum credo ΟΥΙΚΤΟΥΜΟΥΙΩΝ. Emporium erat prope Placentiam, a Livio appellatum *Victumviae* L. xxi. c. 57. Quinetiam sub Οὐερκέλλοις latere suspicor nomen alterius Emporii, a Livio ibidem sine nomine memorati; nam *Vercellae*, quas ianui cogitabat Casaubonus, trans Padum erant, et a Placentia nimium quantum distantes." ΤΥΡΩΗΤΤUS in Strabonem, p. 13. *Faulconer* ad l. "suspicitur legendum esse, ἐν Οὐέλλαις, scilicet *Velleiis*; Plinius enim lib. vii, xlix. oppidum *Velleiacium* memorat, in collibus circa Placentiam." Muret, iv, 106. Οὐάλης *Valens*. "Gruter. P. mxxvii. ΟΚΤΑΟΥΙΟΣ *Octavius*, ΣΕΟΥΗΡΟΣ *Severus*, ΟΥΕΙΒΙΟΣ *Vibius*, ΟΥΕΙΒΙΑΝΟΣ *Vibianus*, ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ *Valerius*, ΟΥΕΝΕΡΙΑ *Veneria*; et in Historicis Graecis nomina infinita." R. B.; ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ in antica nummi Graeci apud *Seguin*. p. 134. quomodo designetur initium hujus nominis, vide Sybill. p. 548. Inscriptio Cumea apud Comitem *Caylus*. Recueil d'Antiq. T. II. Tab. LVI. l. 32. 37. 47. ΟΥΑΚΚΙΩΝ l. 58. ΟΥΑΚΚΙΩ: et ΟΥΟΑΟΥΣΚΟΥΣ *Volscos* apud *Appian*. Polyb. iii, p. 241. ed. Paris. 1809. Οὐεναντάνη, *Benventanum*. Diod. Sic. iv. p.

267. 19.—καλεῖται δὲ νῦν τόπος SECT. Οὐεσσόιος, ἔχων πολλὰ σημεῖα. IV. τοῦ κεκαῦσθαι κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους. Conf. Polyb. iii, 91. Strab. v. p. 355. Οχοπ. Ὑακίνθιον — οἰακίνθιον — οὐακίνθιον, *Vaccinium*. Herodot. iii, 26. ἀπικόμενοι μὲν φανοροὶ εἰσιν ἐς Ὀασιν πόλιν,—Nisi mirabiliter conspirassent MSS. et editiones, ΟΥΑΣΙΝ, timide proponerem. Strabo ii. pp. 192, 193. Almелov.—170. Οχοπ. "Ἔστι δὲ οἱ τε ἄλλοι δηλοῦσι, καὶ ὅη καὶ Γναῖος Πείσων, ἡγεμῶν γενόμενος τῆς χώρας, δηγείτο ἡμῖν εὐκυνία παρῶν ἀεικατάστροφος γὰρ ἐστὶ ταῖς οἰκήσεσι περιεχομέναις ἐρήμῳ καὶ ἀνύδρῳ γῆῃ" καλοῦσι δὲ τὰς τοιαύτας οἰκήσεις "ΑΥΑΣΕΙΣ οἱ Αἰγύπτιοι. Sic MSS. sex. et in loco gemello xvii, p. 1140. Almелov.—1122, 1123. Αὔασεις MSS. duo. Ibid. p. 1122. Οχ. μέχρι τῶν Αὔασεων. MSS. parum dissentiunt. Haec raras et angustas regiones, ὡς νήσους πελαγίας, inculta vastitate septas *Edresi* in tabula apud virum harum rerum peritissimum, *Gulielmum Vincent*, nomine ASWAH designavit, quod, si rite audita recorder, *jugis aquae fontes*, qui irrigant haec amœna vireta, proprie denotat. Cicero, ut animadvertit *Scaliger* ad Manil. p. 350., ejuscemodi habitationes *maculas* vocat lib. vi. de Republica [xix. p. 324. *A. Maei*]. Vide Schol. ad Juv. S. iv, 38.—Verum apud recentiores Latinitatis auctores ambigua ista natura τοῦ V modo vocalis, modo consonæ, ut iis videbatur, vicem explentis, librariorum sæpe sefellit: *Aul. Gell.* N. A. iii, iii, p. 93. H. St.; Nam me puero uterus erat solatium—leg. n. m. puerulo venter erat—. *Macrob.* Sat. v, iii, p. 373. temere voluit *Eusta-*

SECT. IV. “ὡς τα πολλά προτιθέναι των ονοματων, ὅπως αἱ ἀρχαὶ
 “ἀπο των φωνηεντων³² εἰνοντο, την ΟΥ συλλαβην ἐνι
 “στοιχειῷ γραφομενην” τουτο δ ἦν ὡσπερ³³ γαμμα [f.
 “**Ἰάμμα**] διτταῖς ἐπι μιαν ορθην ἐπιζευγνυμενον [del.
 “ταῖς] πλαγίαις, ὡς **FELENH**³⁴ [**FELENA**], και **FA-**

thius—fortasse, volvit—. *Marcellinus*, lib. xxx, iv, p. 595. *Vales*. *Si vero advena quisquam inusitatum sibi ante Marcianum verbo tenus quæsierit oratorem oratorem omnes confestim Marcianos appellari se fingunt. lege, inuisitatum, qui error alibi apud eundem occurrit. Hæc BENTLEIUS.*

32. *Joannes Grammat.* f. 244. b. “Ἔθος δὲ ἴστιν αὐτοῖς [Ἀιολεῦσι] τῶν φωνηέντων προτιθέναι τὸ δῖγαμμα.

33. Voculis ὡσπερ γάμμα deletis lege; τοῦτο δ’ ἦν **Ἰάμμα** — quam firmat *J. Lascaris* in *Grammat. Institut.* p. 201. *Venet.* 1550. τοῦτο δὲ [F] ἦν, ὡς φησι *Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ῥωμαϊκῶν ἱστοριῶν, ΟΥ* συλλάβῃ ἐνὶ στοιχειῷ γραφομένη διτταῖς πλαγίαις ἐπὶ μιαν ἐπιζευγνυμένη οὕτω, **F**. Vox πλαγίαις adjective sumitur ῥάβδος subaudito. *Athen.* vii. p. 319. C. τῶν δὲ γράμμοποικίλων (m. ποικιλογράμμων), πλαγίαις τε ταῖς ῥάβδος κεχρημένων, πέρκη.

34. Vide infra ad v. **FELENH**. *Servius* ad *Æn.* i, 455. “*Æolenses Græci quibusdam dictionibus, ut impinguescant, istam Digammam apponunt, ut pro Elena dicant Velena. Sed Donatus hic arguitur, quod apud Græcos Digamma hanc legem habeat, ut, V detracta, nihil absit nomini. Ut si de Velena tollamus Digamma, remanet integrum nomen*

Elena. His ergo nominibus si Vau detrahatur, integrum deperit nomen. Ut si tollamus de Vulgus V unum remanet Ulgus: quod non dicitur. “*Hoc verum et rectum est,*” inquit summus ille *Scaliger.* “*Sed Servius et alii, qui Donatum reprehendebant, non adverterunt, esse quoddam Vau Latinum, quod respondeat τῷ δῖγαμμῷ Æolico: esse etiam, quod non possit abesse sine imminutione vocis ejus, cui præpositum est. Atque hæc quidem de V consonante. Superest V vocalis, quæ eundem sonum omnino habet, quod ὀν Græcum, ut nemo nescit.*” *Sergius grammaticus* iisdem pene verbis ac *Servius*, p. 1827. “*Præterea et hoc proprium U habet, ut Digammon sonet, hoc est, pingue quiddam, cum sibi ipsa præponitur, ut Servius, Vulgus. Est autem digamma dicta Græcorum, eo quod character ejus ex duabus gammis fit. Æolenses enim Græci quibusdam dictionibus, ut pinguescant, istam digammon apponunt; ut pro Elena dicunt Velena. Sed Donatus hic arguitur; quod apud Græcos digammos hanc legem habeat, ut, U detracta, nihil absit nomini; ut si de Velena tollamus digammon, remanet tamen integrum nomen, ut, Elena. His vero nominibus si detrahatur U, integrum deperit nomen; ut si tollamus de Vulgus U unum; remanet ulgus, quod non dicitur.*” nihil abest

“ ΝΑΞ, καὶ ΦΟΙΚΟΣ, καὶ ΦΑΝΗΡ, [ΦΑΝΕΡ], καὶ πολλὰ
 “ λα τοιαῦτα.—*quorum magna pars erat palustris et*
 “ *quæ more priscae linguæ Velia vocatur: nam prisci*
 “ *Græci nominibus a vocali incipientibus syllabam*
 “ *ΟΥ unico scriptam caractere plerumque præponere*
 “ *solebant. Hic autem erat, ut duplex Γ, quod*
 “ *formabatur duabus lineis obliquis ad unam rec-*
 “ *tam adjunctis, ut ΦΕΑΕΝΗ, et ΦΑΝΑΞ, et ΦΟΙΚΟΣ,*
 “ *et ΦΑΝΗΡ, et multa alia hujusmodi.” Nempe*
 non jam dixit Dionysius priscis *Æolensibus*, sed
Græcis solemne fuisse figuram *F* nominibus præ-
 ponere. *Æolensibus* quidem non dixit, sed res
 tamen eodem recidit, ac si dixisset. Quippe de
 istis Græcis agit, ex quorum sermone Latini verba
 sua formabant. Ii autem erant *Æolenses*. Cæ-
 terum illud notandum venit Dionysium miro quodam
 errore figuræ *F* syllabæ *ΟΥ* potestatem tribuisse.
 Videtur autem error inde oriundus, quod Latini
 Græcam consonantem *F* et syllabam *ΟΥ* communiter
 per * litteram *V* exscriberent: cum tamen hoc ob- 119
 servari potuisset Latinum *V*, quoties illi responderet,
 consonantis; quoties vero huic, vocalis³⁵ vim ob-
 tinere; ut in istis, *Vinum, vis, clavis, navis, ovis;*

nomini, “ in cæteris dialectis
Græcorum; sed apud Æolenses
deperit totum; nam illi pro
Φοῖρος numquam dicebant *οἶρος*
 non magis quam Latini pro *Vin-*
um inum aut pro Vulgus ul-
gus.” R. B.

35. Velius Longus de Ortho-
 graph. col. 2215. “ Verrio Flacco
 videtur eandem esse apud nos *V*
 litteram (i. e. vocalis loco posi-
 tam), quæ apud Græcos *Υ*; nam-
 que his exemplis argumentatur:
 quod illi dicunt *κῦρον*, nos *cu-*
minum, quam illi κνῦρίσσον,
 nos *cupressum, illi κνβερνήτην,*
 nos gubernatorem, necnon ex
 ejusmodi *Theseus, Peleus, et*
similibus adfirmat.” Verr. Flacc.
ad April, 4. p. 44. SIBVLLINIS.

“ Quare miror, quid in mentem
 veniebat viro doctissimo *Ausonio,*
 quum de illa vocali scriberet,
Cecropiis ignota notis ferale so-
nans V. Nam neque ignota est
 literis Græcis, quum ei æqui-
 polleat τὸ *ΟΥ*, et apud veteres
 Iones eandem figuram habuerit,
 quam Latina. Itaque in nummo
 Augusti legitur: ΑΥΤ. ΚΑΙΣ-
 ΑΡ. ΑΥΤΥΚΤΟΚ. ΚΥΡΑ-
 ΝΕΙΩΝ. ΤΗΚ ΙΕΡΑΚ. ΚΑΙ.
 ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ. Ubi *V* pro
ΟΥ. Scaliger l. toties c. Sed
 Verrii Flacci præceptum non
 omnimodo obtinet; nam, iudice
 Mureto, “ illi, quæ erat apud
 Græcos *ῥλη*, non *syllabam* aut
subam, sed sileam fecerunt.”
 III, 98.

SECT. *Lycurgus, Aristobulus, Arcturus*; quæ ex Æolicis
IV. ΦΟΙΝΟΣ, ΦΙΣ, ΚΛΑΦΙΣ, ΝΑΦΣ, ΝΑΦΟΣ, † ΟΦΙΣ;
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ, ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ flux-
ere: quibus addere libet ipsum nomen Latinum
Velia, quod a veterum Græcorum ΦΕΛΟΣ formatum
esse ipse docet Dionysius.

Ex locis jam descriptis illud in transcurso ob-
servare est, quam frustra sint ii, qui Æolicum F
eidem apud Latinos figuræ potestate itidem re-
spondisse contendunt. Uno utique ore consentiunt
auctores laudati elementum istud alteri apud La-
tinos V consonanti fuisse *ισοδυναμον*; nisi quod
doceat Dionysius, quod nemini unquam alii οὐδ' ἐν
ὄνειροις in mentem venit, eandem fuisse Græci F
quam syllabæ OY potestatem. Neque igitur cen-
sendus est Cicero cum agrum Formianum digamma
suum appellaret³⁶ ad Græcam literæ vim, a qua
inchoaretur vox *Formianum*, sed ad figuram dun-
taxat, quæ eadem esset cum digamma Æolico,
respexisse. Cæterum et illud monendi veniunt
nonnulli Romanorum V, cum pro consonante scri-
beretur, non jam eidem apud nos elemento, sed
alteri isti W potestate respondere³⁷.

† Insc. Cum. l. 5, 6. ΝΑΥΩ
[f. ΝΑΥΟΝ Koen.] vice ναόν.
Joann. Grammat. f. 243. a. ποτὲ
ὄε προστιθέασι τῷ ᾧ τὸ ὄν ναόν
ναόν· ἄῤῥ ἀνῥῥ ᾗως ἄνωος. *Sal-
mas.* Epist. xciv. p. 215, "Ἀέ-
λιος Æoles, ἄσβέλιος Cretes,
"Ἄλιος Dores."

36. Epist. ad Attic. xi, ix.
*neque solum Romæ, sed etiam
tuam digamma videram.* For-
tasse R. D. ad R. Steph. Thes.
Lat. ætate sua Londini, 1734
(1735 sub calcem dedicat.) recu-
sum respicit; in v. *Digamma*
saltim enodare pergit; "Di-
gamma suum vocat Cicero, suum
Formianum agrum, qui incipit
ab F litera, quæ Æolicum di-
gamma vocatur." Potius *fænus*,

quam *fundorum* reditus intelligit
Grævius; utrumque mallet;
Atticus enim fuit *Dives agris*,
dives posilis in fenore nummis.

37. Nimirum Y et V duabus
vocalibus interjectæ semi-con-
sonæ vim induendo pronuncia-
tionem sublevant; e. g. Ἐνοῖ·
Ἐναγόρας· Ἐνεργέτης. *Eua*, Ἔς·;
quotiescunque consonanti præ-
ponuntur, proprium vocalis mun-
us conficiunt. De Latino V conf.
J. G. Voss. de Vitius Serm. lib. ii,
pp. 104—106. Almstel. 1695.—
Juvat opere progrediente paulis-
per immorari, ut in medium
allata sub judicium revocarem.
Mihi saltim maxime probabile
fit ex iis, quæ supra congressi,
hoc στοιχείον, "cujus creberri-

* Cum eo, quem diximus, veterum consensu con-

SECT
IV.

mus usus Æolibus," reapse fuisse, et sic exitisse, ut erudita monumenta et nummi in divitum gazophylaciis adservati catervatim testantur. Quisnam hæc luce præstaret sese ab ἀνάσσω apud Poetam feliciter ἠνασσον eruere et effingere, quam a κηρύσσω quempiam ἠρουσσον rimari posse? BENTLEIUS sane eam non uno turbine concussam ac pene profligatam sua solertia recreavit, ad pristinumque vigorem simul et utilitatem resuscitavit: atque hodierno die *Pondere fixa suo est, nudosque perætra ramos Ostendens, trunco, non frondibus efficit umbram.* Qua de causa hoc στοιχείον antiquitus sextum ordine locum sortitum sit, quod nonnullos, eosque viros præstantes, in diversa abire coegit, illis qui Φοινικικὰ σήματα Κάδμου perscrutantes iis deliniendis et excolendis se totos addixerunt, explorandum relinquo. Quidquid sit, fateor equidem, me adsentientem habere SCALIGERUM, qui fontem recludens, ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλάς ἔχει σελίδα, Græcas literas idcirco a Phœniciis natas evicit, quod "idem ordo sit, eademque forma earum, quæ Phœniciarum (vid. *Herodat.* v, 58.);" et literas illas quasi genetrices cum Syrorum appellationibus, quæ mutuo sibi lucem certatim afferunt, dextre comparans, vaganti digammon certam stabilemque sedem jure vindicavit, et suam sibi ditionem ac potestatem [W] rite assignavit.—Utrumne officium Y in remota antiquitate digamma confecisset, nullus dubito; sed utrum Y et V vetustissimis Ce-

cropidis priscisque Latinis ignota olim essent, de hac re si statuere vellem, ineptire mihi viderer. *Villoisonum* sane de Homero optime promeritum, sine ulla dubitatione talia effutientem habemus, *Diatr.* p. 171.: *Quod vero τῷ ὑpsilon antiquissimos Græcos caruisse suspicatur Cl. Barthelemy, hoc mihi certissimum videtur, cum præterea credam τὸ B apud illos V consonantis interdum vicem explevisse, et modo in quibusdam vocibus idem valuisse, quod B, modo in aliis idem quod V consonans.* Dum hæc lego, incertior sum multo quam dudum. O si præsto esset Adamantii libellus de V littera et muta V vocali qui me inexplebili desiderio tenet! certe hæc confragosa et inhospita tesca curam culturamque severiorem desiderant. Perparva sunt antiquitatis rudera, e quibus ista Romani sermonis incunabula elicere queamus, et quibus credere indubitata mente debemus. Quo pacto dialectus Æolica in dicendi consuetudinem apud multos Italix populos commigrarit; aut quo modo Latini multum Æolida imitati sint, non est quod multa loquamur. Carmina, ut vocant, Fescennina seu Saturnia, et Arvalia, longinqua nobis invidit vetustas; de scriptis Livii Andronici, et Pacuvii—eandem cantilenam occinamus; *Abstulit atra dies et funere mersit acerbo.* Sed ille ager haud incultus jacet; virum, qui in hanc curam maxima cum laude incubuit,—LANZIVM, dico, acerrimum, si quis alius, harum rerum judicem, numeri isti horridi et scabra robigine exesi persæpe effugerunt.

120

SECT. spirat antiquissimorum itidem monumentorum fides.
 IV. Inscriptio Sigea³⁸ more perquam vetusto βουστρο-
 φηδον exarata, prout a Shuckfordio repræsentatur,
 juxta hodiernam scribendi formam, nisi quod H
 adspirationis sono sit efferenda, erit istiusmodi:
 ΦΑΝΟΔΙΚΟ ΕΙΜΙ ΤΟ ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΣ ΤΟ ΠΡΟΚΟ-
 ΝΕΣΙΟ ΚΑΓΟ ΚΡΑΤΕΡΑ ΚΑΠΙΣΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΗΕΘ-
 ΜΟΝ³⁹ ΕΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ ΕΔΟΚΑ ΜΝΕΜΑ ΣΙΓΕΥ-
 ΕΥΣΙ ΕΑΝ ΔΕ ΤΙ ΠΑΣΧΟ ΜΕΛΕΔΑ. ΙΝΕΝ ΕΟ
 ΣΙΓΕΙΕΣ ΚΑΙ Μ ΕΠΟΕΙΣΕΝ ΗΑΙΣΟΠΑΣ ΚΑΙ ΗΑ-
 ΔΕΛΦΟΙ. Notandum est obiter verba ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ
 et ΣΙΓΕΙΕΣ parum sibi invicem constare, legi autem
 oportere vel ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ et ΣΙΓΕΥΕΣ, vel, quod
 rectius, ΣΙΓΕΙΕΥΣΙ et ΣΙΓΕΙΕΣ. Deinde nullus
 videtur esse dubitandi locus, quin in verbo ΜΕ-
 ΛΕΔΑ. ΙΝΕΝ vacuum spatium minus recte col-
 locetur; ecqua enim tandem litera suppleri poterit?
 Oportet autem ΜΕΛΕΔΑΙΝΕ. Ν; quod sic com-
 plendum est, ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΙΝ⁴⁰. Tertio, vocis ΣΙ-

38. "Post *Chishullum, Maittarium*, [*Shuckford. Connect. 1, p. 264. S. Barkerum in Bibl. Lit. x. p. 44.*] *Dawesium*, alios, vir summus quoque Emend. ad *Suidam*, P. III. p. 306 [=Vol. II, 368. ed. Ox.] inscriptionem refingere et supplere tentavit." *Burgessius. l. 16, 17. Vide Append. pp. 17*, 18**.

39. ΗΕΘΜΟΝ "Attici multa a vocali incipientia aspirabant, quæ reliqui Græci cum spiritu leni efferebant. Vid. Nostrum in "Αθυσμα. Ηνεσα [*R. P. ad Ph. 463*]. Littera H locum habuit in veteri Alphabeto Attico," quæ postmodo in aspirationis notam abiit. *Piers. Præf. ad Mær. xxxiv. Inscr. Baudelot. l. ΗΕΡΑΚΛΕΙΔΕΣ. Vide ΕΝΗΥΔΡΙΣ infra; ΗΙ-*

ΜΕΡΑ et ΗΙΜΕΡΑΙΟΝ in Siciliae nummis apud Parutam No. 2, et 4.

40. "Exstant in lapide, teste Chandlero p. 3, vestigia literæ M satis manifesta. Legit igitur, ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΝ ΜΕ Ω ΣΙΓΕΙΕΙΣ. Si quid vero patiar, curate me, o Sigei. Quare hoc teneamus; ΔΕΩ autem istud, utpote lubricæ et incertæ fidei, repudiemus." *R. P. ad Tourp. p. 481. "Μελεδαίνεν in Inscriptioe Sigea cur displicuerit R. Dawesio, rationem non exputo." Koen. ad Greg. p. 142. En vero marmor ipsum in Musæo Elgeniano. Καὶ αὐτὴ ἡ στήλη ἐστὶ καὶ νῦν ἕστηκεν, ἀμύροισι γράμμασι Ν᾿Αττικοῖς ὀηλοῦσα τὰ γεγραμμένα. Demosth.* adv. Neær. p. 1488. Bekker. Apparet illud profecto*

* Cum *Thucydidem* studiosius legerit Demosthenes, mira res est, nisi ejus orationes historici tactu quasi colorari sæpe sentiamus; e. g. *Thucyd. VI, 54. quem mox proferam.*

ΓΕΙΕΣ potestatem parum assecuti sunt viri eruditi; SECT. IV.
 eam utique constituunt ΣΙΓΕΙΕΙΣ. Nempe eos fe-
 fellit analogia in hujusmodi nominibus ab Atticis
 servata, quam sic concipi velim: a recto -εως ob-
 liquos formabant Iones -εωος -εωι -εωα -εωε -εωοιν
 -εωεος -εωων -εωσι -εωας. Illud autem εωας Attici
 * juxta crasin ipsis solennem neglecta aspiratione 121
 w in ης mutabant. Hinc apud poetas Atticos le-
 gimus *ἰππης*, *Ἀχαρνής*, *Μεγαρός*⁴¹: recte, nisi quod
 literæ η subjiciatur ι. Porro quantæ levitatis fuisset
 potestatem EI nuda vocali E designare velle, cum
 in syllaba proxime præcedente eadem potestas plene
 exhiberetur! Eadem etiam clare repræsentatur in
 verbis EIMI et ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ. Hinc opinor con-
 stabit alterum istud hujus inscriptionis exemplar,
 quo usus est vir doctissimus ad Marmor Sandvicense
 [p. 6.], EMI pro EIMI minus recte præferre; adeo-
 que argumentum, in quo ibi versatur vir doctissimus,

male mulctatum temporis injuria,
 litterarum vestigiis magnam par-
 tem detritis, aut penitus amissis:
 sed manifesta adhuc perantiquæ
 orthographiæ testimonia hoc
 monumentum jure commendant.

41. ΠΙΠΗΣ, ἰππείς [Aristoph.
 Equit. 225.] 'Ἄλλ' εἰσὶν ἰππῆς
 ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι. Hesychius:
 vid. 242. Eur. Ph. 1163. 1207.
 ἰππείς ἈΧΑΡΝΗΣ Aristophanis
 fabula; ΜΕΓΑΡΗΣ Ach. 526.
 κἄθ' οἱ Μεγαρῆς — 535. 753.
 Pac. 481. 500. Ach. 346.
 Ἐμέλλετ' ἄρα πάντες ἀναστῆναι,
 βοῆς. " Male Scholiastes. Dis-
 tinguis post βοῆς, quod vocativus
 pluralis est a βοεὺς, θύλακος."
 R. B. Plut. 808. Οἱ δ' ἀμφορῆς,
 T. H. ad 1.; ἀμφορῆς inconsulto
 R. P. Terentianus Maurus
 p. 22.—2393—453—457. Inde
 vertunt hanc [i. e. EI] in ἩΤΑ
 sæpe diphthongon Graii; Quando
 quos ἰππείς solebant, aut ἀχάρ-

νεις dicere; *Lævigant ἰππῆς quoque
 potius, aut ἀχαρνῆς nominant.*
 Nosque MedEam Latine sic in
 usum vertimus, Nomen et, regina
 gessit quod furens Amazonum.
 Ran. 706. Καὶ Πλαταιῆς εὐθὺς
 εἶναι. An. 490. Ἀναηδῶσιν
 πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κερα-
 μῆς, σκυλοδέψαι, Σκυθῆς, βαλα-
 νῆς, ἀλφειτομοιβοί, τορνετολυ-
 ρασπιδοπηγοί. Æschyl. Pers.
 24. 44. Soph. Aj. 189. 390.
 βασιλῆς (Ed. Tyr. 17, 18.
 οἱ δὲ σὺν γῆρα βαρεῖς ἸΕΡΗΣ,
 ἐγὼ μὲν Ζηρός. Lege, γῆρα βα-
 ρεῖς, Ἰερεὺς ἐγὼ μὲν Ζηρός. R. B.
 Sic Δωριῆς Ἐρμιονῆς Μαντινῆς
 Παλῆς Πλαταιῆς Φωκῆς, &c.
 nuper in medium prodire non
 erubuerunt. Sed hoc est soli
 faces admovere. Conf. Pierr.
 ad Mær. p. 204. Markland.
 ad Suppl. 666. Kœn. ad Greg.
 p. 41. et Brunckii Lex. Soph.
 —HΣ.

SECT. ut ostendat scilicet veteres Græcos syllabæ EI po-
 IV. testatam nudo elemento E tribuere solitos, ab hac
 inscriptione neutiquam adjuvari. Quarto, in verbo
 ΕΠΟΕΙΣΕΝ duæ transpositæ videntur literæ: ger-
 manam autem scripturam crediderim ΕΠΟΙΕΣΕΝ;
 nisi forte veteres Græci aoristi terminationem in
 hujusmodi verbis ΕΙΣΑ pro recentiorum ΗΣΑ adhi-
 buerint⁴². Quinto, ex scriptura ista ΚΑΓΟ, KA-

42. Hæc remotæ antiquita-
 tis orthographia idem sonat ac
 ἐποίησεν. *Chærob. ad Theodos.*
 f. 95. Οἱ Βοιωτοὶ τότε τρέπουνσι
 τὸ ἦ εἰς τὴν εἰ διφθογγον,
 ἥνικα μὴ τρέπεται τὸ ἦ εἰς ᾧ
 παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, οἷον τὸ
 λέβης καὶ πένης οἱ Βοιωτοὶ διὰ
 τῆς εἰ διφθογγου γράφουσι, λέβεις
 καὶ πένεις λέγοντες, ἐπειδὴ ἐπὶ
 τούτων οὐ τρέπουνσι τὸ ἦ εἰς ᾧ οἱ
 Δωριεῖς. Inscriptio l. Orchomen.
 quæ alterum aditus Ecclesiæ
 latus intra parietes vestit et emu-
 nit (vide *Clarkii*, viri clarissimi,
Itiner. Vol. iv. p. 158.), inter
 alia exhibet l. 14. ΠΟΕΙΤΑΣ pro
 ποιητής. l. 18. ΑΥΛΕΙΤΑΣ. l. 12,
 13. 17. 30. ΘΕΙΒΕΙΟΣ. conf.
 infra *Aristoph. Ach. ad p. 133.*
Test. Dor. apud Gruter. ccxix.
 ΔΕΕΙΣΗ pro δέηση. Glossa Ho-
 merica in Codice Marciano He-
 sychii; μῦς μὴν. *Lege μεις μὴν.*
R. P. Opusc. p. 283. Il. T. 117.
 Ἡ δὲ κεί φίλον νιόν, ὃ δ' ἔβδο-
 μος εἰσθήκει μεις. E tribus quo-
 que Tabulis in Cænobio apud
 Orchomenios repertis excerpti
 mihi quod in hac re ex usu siet.
 Tab. 1, l. 1. II, l. 1. III, * l. 1, 2,
 3. 8. ΜΕΙΝΟΣ pro μηνός. et l.
 29. ΜΕΙΝΑ vice μῆνα. Eadem

Tab. l. 22. ΠΛΕΙΘΟΣ pro πλῆ-
 θος. et l. 24. ΣΥΓΧΩΡΕΙΣΙ pro
 συγχωρήσει exhibet: vide *Clarkii*
l. c. pp. 152—154. Hanc
 scribendi consuetudinem a Bœ-
 otis recepisce Atticos dicerem,
 qui huic civitati etiam in qui-
 busdam aliis placuerunt; ut
 εἴξασι pro εὐκασιν. nisi hujus-
 modi formas ab ultima antiquitate
 repetitas ex communi et recepto
 usu loquendi impetrasse proba-
 bile sit. Deinde in monu-
 mentis vetustis ΕΠΟΗΣΕ sub-
 inde occurrit ut apud *Monte-
 falcon.* in *Diar. Ital. p. 425. 13.*
 1. [E] ΠΟΗΣΕ. 6. ΕΠΟΗΣΕ.
 et apud *Gruter. P. mlxxxix. 4.*
 Conf. *Porsoni Advers. p. 39.*
*Opusc. p. 63. Addenda. et Cen-
 sur. Crit. (Crit. Rev. for March*
1804, pp. 314—316). Photius
 quoque, Πόει: χωρὶς τοῦ ἰ λέ-
 γουσι. *Joannes Grammat. f.*
238. b. Περιαιροῦσι δὲ πολλὰ-
κις καὶ τὸ ἰ. τὸ γὰρ κλαίειν
λέγοντες κλάειν. καὶ τὸ μνίαν,
μίαν. καὶ μητρνιᾶν μητρνᾶν. καὶ
ποιεῖν ποεῖν. καὶ ποίημα πόημα.
 Postremo in edendo *Porsoni*
 Pluto vir eruditissimus et inte-
 gerrimus verbo “ποιεῖν, ubicum-
 que primam corripit, tertiam

* Hanc inscriptionem dextre enodavit et lacunas supplevit STELECPAS,
 amicus mihi quondam carissimus, nunc triste desiderium, in *Diario Erudit. (Class.*
Journ. No. XXXII, pp. 392—394). In l. 19. παο—corr. παρ—; et in supplen-
 dis l. 24. corr. ἡ εἰ κά l. 25. τὸ ἐννόμιον Εὐβωλον l. 26. ἂ πόλις.

ΠΙΣΤΑΤΟΝ, pro ΚΑΙ ΕΓΩ, ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΤΟΝ, discant SECT. IV.
velim futuri scriptorum Atticorum editores *καγω, καπειτα, Ἐς.* repræsentare, non uti vulgo, *ιωπα* sub-
jecto, *καγω καπειτα*. Denique ex istis ΗΑΙΣΟΠΟΣ, ΗΑΔΕΛΦΟΙ⁴³, corrigenda est vulgata scribendi ratio

literam demisit, docente olim Porsono ita jubere codices et inscriptiones."

43. In prima e duabus Atheniensibus tabulis, quæ exaratae sunt quatuor cum dimidio circiter ante annum sacrum sæcula et e Baudelotii cimeliis in Regiæ Inscriptionum Academiæ Parisiensis Museum migrarunt, H spiritus vices gerit, ΗΟΙΔΕ; ΕΝ; ΤΟΙ; ΗΟΔΕΜΟΙ; ΑΠΕΘΑΝΟΝ; ΕΝ; ΚΥΠΡΟΙ; ΕΝ; ΑΙΓΥΠΤΟΙ; ΕΝ; ΦΟΙΝΙΚΕΙ; ΕΝ; ΑΛΙΕΥΣΙΝ; ΕΝ; ΑΙΛΙΝΙ; ΜΕΓΑΡΟ (i. e. ἐν Αιγίῃ καὶ Μεγάρῳ) ΤΟ ΑΥΤΟ ΕΝΙΑΥΤΟ (i. e. τοῦ αὐτοῦ ἐνιαυτοῦ) — monente humanissimo Thierschio, qui hæc pretiosissima marmora curiose inspexit, in Act. Monac. T. II, p. 406. Aristides Panathen. T. I, p. 151. *Jebb*. Κυπρίοις ναυμαχοῦντες ἐν μέσῳ τῶν Αἰγυπτίων πελάγει, καὶ ναυτικά ἀθρόα λαμβάνοντες. — *ibid.* p. 155. ἐνικῶν δ' Αἰγινήτας πρὸς Αἰγίῃ — ἐνικῶν δὲ Κορινθίους πρὸς Μεγαρέων — οὐδὲν μᾶλλον οἱ πρὸς Αἰγίῃ τοτ' ἐκινήθησαν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ. — In columna Naniana, ΕΚΠΗΝΑΝΤΟ — ΑΜΕΝΠΗΕΣ — ΕΠΕΥΚΗΜΕΝΟΣ — ΑΝΕΘΕΚΕ — ΤΡΟΠΗΘΟΝ. Sed de hac inscriptione in dubio est animus. Immo vereor ne veterator nescio quis eam ad decipiendum nimis astute machinatus sit: verum conf. de hac columna *Corsini* Spiegazioni — 4°. Rom. 1756. P. x., *S. Magistrius* ad

Daniel. sec. LXXII. pp. 388, 9. C. *Biagi* Mon. 4°. Rom. 1788 (aut -87.). *Villoison*. Anecd. Gr. p. 120 (1.), *Hor. Pelasg.* p. 89. Velius Longus p. 2217. "Qui igitur H literam vindicant, ostendunt ejus eandem vim esse, quæ consonantis est; nam et in metro asserit sibi hanc potestatem; unde apud Homerum non videntur esse vitiosi versus, quia hac aspiratione suppletur [II. E. 800.]; Ἡ δλίγον οἱ παῖδα εἰκόρα γείνατο Τυδεύς. Et hoc amplius adeo litera est, ut possit videri etiam vicem duarum consonantium implere, ut [Odys. Φ. 136.]; Ὡς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ ἑο θήκε χαμάζε. Et tale quidem exemplum apud nos [Latinos] non animadverti." "Velius ille hic fallitur, qui id ascribit aspirationi H, quod debetur τῷ F, δλίγον Ηοἱ pro ὀλιγον Φοῖ, et ἀπὸ Ηέο pro ἀπὸ Φέο. Sic dedit Homerus, Ἡ δλίγον Φοῖ παῖδα Φεοκότα γείνατο Τυδεύς. et, Ὡς Φεῖπὼν, τόξον μὲν ἀπὸ Φέο θήκε χαμάζε." *R. B.* Apud Romanos H erat nota quæ spirat anhelum, uti ait Terentianus Maurus: II. 7, 297. ΗΙΚΑΝΟΝ *Fragm.* Ambrosiana. In Lithostrato Prænestino apud *Shaw* in Itinerario extat ΕΝΗΥΔΡΙC. Hæc antiquitatis rudera, si sint genuina, criticis argumentis indies crescentibus addenda, quibus confirmatur, quod hodie nostratibus H, id Græcis pervetustis præstare solere ΗΤΑ. Vide

SECT. IV. quæ in istis ἄνθρωπος, ὠδελφος, ὄνηρ, et similibus dominatur. * Hinc porro minus mirum videbitur, quod ante voces ἀνθρωπος, ἀδελφος, ἀνηρ, Ἔς. in Comicorum scriptis articulus sæpius desideretur; cum inter germanam et pravam scripturam unica aspiratio totum discrimen constituat⁴⁴.

R. P. [Last illness, p. 12.] Satius est codices ex marmoribus notis publicis incisis, et maximarum haud secus ac minimarum rerum verissimis indicibus, emendare. "Perennibus litteris exarata nec lituras patiuntur, nec vermibus corroduntur, nec senio sitaque absumuntur." Certam in hac re habes scribendi rationem in Marmore Sigeo perite insculptam; et tam fido adjutus testimonio R. D. tandem aliquando evicit. *Marklando* quidem, tanquam surdo, fabulam narravit; vid. ad *Suppl.* 852. *Iph. Aul.* 644.

44. Prout in exemplari suo a me obiter inspecto, Aristophani, deliciis suis redonaverat *Mattheus Raper*; 'Αγάθων *Thesm.* 30. 101. (Sic *Tyrwhitt.*) 'Αγών *Ach.* 391. (ὡς σκῆψιν ἀγών οὗτος οὐ προσδέξεται) *R. P.* *Opusc.* p. 29. et ad *Or.* 851. Idem quoque vir summus *Ar. Vesp.* 532. ægrum et labantem sanitati restituit, Σοὶ μέγας ἔστ' ἀγών νῦν et *Ran.* 891, dudum correxerat *Dawesius* infra p. 240. *Soph. Œd. Col.* 1148. Χάπως μὲν ἀγών οὗτος ἤρέθη, — rescribas Χάπως ἀγών δὲ ἤρέθη, sed optime ex *Reisigio* reposuit *Elmsleius*, Χάπως μὲν ἀγών ἤρέθη. ἀδελφός *Thesm.* 412. (Sic *Tyrwhitt.*) ἀθμονεύς *Pac.* 918. (*R. D.* p. 258. et *Tyrwhitt.*) ἀναξ *Vesp.* 816. 'Αναφύσιος *Ran.* 430. (*Eccles.* 972. Αὐτὸν σεβινούνη, ὄν edd. *Ald.* et *Junt.* 1. 2. οὐ τὸν σέ

βινούνη, ὄν *Ravennas*; hinc *Οὐ τὸν Σεβινόν, ὄν pulcre eruit Reisigius Pr.* xiii. Hanc emendationem præoccupaverat amicus.) *Conf. R. P.* ad *Or.* 1645. ἀνήρ *Nub.* 1029. *Ran.* 1530. *Eq.* 511. (sic *Tyrwhittus.*) 755. (sic *R. D.* p. 252. et *Tyrwhitt.*) *Acharn.* 239. (sic *Tyrwhitt.*) 422. 493. 626. 837. (sic utroque loco *Tyrwhittus.*) *Vesp.* 207. 269. et *R. D.* p. 267. 343. 913. *Pac.* 649. *Eccl.* 62. et *R. D.* p. 217. 204. 354. 367. vulg. *Thesm.* 453. 502. et *R. D.* p. 328. (*Tyrwhitt.*) 642. (sic *Tyrwhittus.*) *Lys.* 221. 222. 514. 1119. et *Tyrwhitt.* ἀνθρακες *Acharn.* 347. et *R. D.* p. 331. ἀνθρωπος *Thesm.* 2. *Lys.* 988. ἡνθρωπος *Lys.* 935. "Τούτ. in *Suid.* I. p. 13. (24. *Oxon.*). *Cur. Noviss.* in *Suid.* p. 106. (147. *Oxon.*) ex *Scholiaste.*" *R. P.* apud *P.P.D.* et *Tyrwhitt.* ἀρχων *Vesp.* 303. 1103. 'Αχραδούσιος *Eccles.* 362. In schedis *THOMAS TYRWHITTUS*; 1. "Eur. *Suppl.* 852. (862.) ὅστις ἐστὶν ἀγαθός." 2. "Soph. *El.* p. 143. (1492.) *l. νῦν ἐστὶν ἀγών (ὡ' γών R. B.)* Eur. *Suppl.* 754. *l.* 'Ὀν δ' οὐνεχ' ἀγών ἦν, *Heraclid.* 722. *Phœn.* 591 (597.). *Helen.* 1096. *Orest.* 859 (851.). *Herc. Fur.* 1189. 1311." 3. "Eur. *El.*" [43. ἀνήρ *Gaisford.*] "349. *l.* Τι φασιν; ἀνήρ ἐστὶ; *Ibid.* 364. *l.* Πρὸς Θεῶν, δὲ ἀνήρ; *V.* 380. *Helen.* 1222. *l.* Ποδαπός δ' ὅδ' ἀνήρ; *V. Bacch.* 449. 644. 846. *Cycl.* 587. *Phœn.*

1650 (1670.). *Heracl.* 459.
 1049. *Soph. Philoct.* 215
 (212.). 1000 (976.).” Hæc
 vetustarum servator formarum,
 vetustum testatur marmor Sige-
 um. “Iota scilicet nusquam
 addi oportet, nisi ubi καὶ cum
 diphthongo crasin efficit, ut in
 κᾶτα pro καὶ εἶτα.” P. B. E. ad
Hec. iv. : iterum; “Edidi autem
 ἀντὸς ex Dawesii præcepto et
 analogiæ rationibus.” ad *Hec.*
 299=295. ἀγαθοὶ *Hec.* 1216=
 1208. οἱ ἑγορανομοὶ rectius in
 margine exemplaris sui *Bentleius*,
 et *Tyrwhittus*, in conj. p. 44.;
 ἀγορανομοὶ rectissime *Elmsleius*.
 ἀγῶν (*Scaliger* et) *R. P.* ad
Eur. Or. 851. *Suppl.* 754.
Soph. El. 1492. ἀλεκτροῦν *Aristoph.*
Amphiar. iii. ἀλετριβανον
Pac. 264. ἀλετριβανος 268. 281.
 ἀλήθεια *Eur. Ph.* 936. ἀλετήριος
Eupolide et *Menandro* restituit
Advss. p. 75. ἀνήρ *Æschyl.*
Choeph. 722. *Eum.* 316. 574.
 755. *Soph. Aj.* 9. 783. (1355.
Hermannus.) *Eur. Ph.* 1670.
 ἀνδρες *Or.* 1289. Ἀπόλλων
Ran. 1214. conf. *Markland.* ad
Eur. Suppl. 975=985. Amicus
 desideratissimus, *P. P. Dobræus*,
 literis ad me a Lutetiis datis anno
 salutis 1814 inter alias scribendi
 formulas in *Demosth. Codice*

optimo Parisiensi 2924. præsim *SCOT.*
 occurrentes, ἀνθροπος et ἀγθ * *IV.*
 scribam semper custodire, certi-
 orem me fecit. Audi etiam
Bekkerum ad *Demosth. Olynth.*
 I. p. ii. “Libri ἀνθροπος et hic
 et ῥ. 24. *Philipp.* I, 57. *Coron.*
 303. *Fals. Leg.* 96. et 350
 (349). *Mid.* 224. *Aristocrat.*
 170. *Aristogit.* I, 72. *Bæot.* 2,
 62, deficiente casum rectum,
 qui obliquos usque comitatur,
 articulo. Quod rescripsi, a S
 (i. e. *Cod. Paris.* 2934.) accepi
Olynth. 3, 18, et *Philipp.* i. 12.
 Eadem causa fuit reponendi
 ἀνθροποι *Cherson.* 16. *Timocrat.*
 15. *Epitaph.* 6: ἀδελφός *Fals.*
Leg. 262. *Mid.* 100. *Aphob.* 3.
 20. *Theocrin.* 35. (conf. *Fals.*
Leg. 136. *Euerg.* 72. *Theocrin.*
 87:) ἀνήρ *Leptin.* 47. 52. *Epist.*
 3, 25. (conf. *Leptin.* 38.) αὐτὸς
 est *Leptin.* 54. coll. 166. red-
 dendum fortasse *Mid.* 237. Si-
 mile ἀν i. e. ἂ ἀν *Leptin.* 104.
Bæot. i, 26. *Stephan.* 2, 7.”
 Hanc crasin *R. B.*, formarum
 Atticarum perspicacissimum, ef-
 fugisse, mirum profecto. In
 dissertatione de Phalaride pp.
 219, 20=119, 20., *Lenæp.*
 “ἀρεπος non est *Doricum*, sed
Ionicum et *Atticum*. Utuntur
 eo *Herodotus*, iv, 11. Ἔστι δὲ

* Plura etiam, quibus lectorem non privabo, necum communicavit amicus erudi-
 tissimus, unde codicis ingenium perspicere queat: “The scribe was a good scholar—He
 writes (I believe constantly) κᾶρ, in one instance οὐκᾶν for οὐκ ἄν,—[οὐκᾶν ποῦς,
 but οὐκᾶν and μὴδᾶν] κακίος, τᾶλλα, τοῦμομα, ταληθῆ etc. without ephe-
 trophees. τοῦμᾶρ ὅμᾶρ etc. without ι. ἦ instead of ἡ disjunctives almost always
 without accent. ἰ κῆμοσ i. e. ἡ κῆμοσ [quæ est perpetua hujus pronominis in bonis
 libris vel elisio vel crasis. *Bekker.* ad *Dem. Phil.* I. p. 45.]—On the contrary he writes
 μῖντ’ ἀμ. ἄμῃ δ’ ἀμ. ὄτ’ ἀμ—θρῦλεῖν not ἄλ. σώλεῖν θρήσκῖον. Often has μ
 final when a consonant begins the next word, especially if there be a stop or even a
 pause in the recitation.” Hinc quoque liquido constat miram quandam in his etiam
 inter ipsos librariorum membranarum *Clarkio-Bodleianarum* *Platonis* et codicis *Sinesis*
 optimi *Demosthenis* similitudinem intercedere: ambo videntur amantissimi vetus-
 tatis: uterque emendate scribendi usquequaque asperi exactores. Dicta firmate
 vellem: sed hæc quoque vereor ne modum exarserint: vide omnino *Lectiones Plato-
 nicas* viri eruditissimi et Græcarum literarum apud *Oxonlenses* Professoris præclar.

SECT. Alterum vetustatis monumentum conservavit
 IV. Athenæus [xi. 466. F.], quod in istis Achæi tragici
 versibus continetur:

Ο δε σκυφος με του θεου καλει παλαι,
 Το γραμμα φαινον ΔΕΛΤΑ, ΙΩΤΑ, και τριτον
 Ο. Ν του Υ παρεστι· κουκ αποουσιαν,
 Εκ του πεκεινα ΣΑΝ, τοτε Ο κηρουσσετον.

Ita utique vulgo repræsentantur. Versum autem
 tertium sic refingendum judicavit præstantissimus
 Casaubonus:

Ο. Νυ τ αυ παρεστι, κουκ απεστιν Υ.

in versu etiam ultimo idem scribit το τ Ο: locum
 autem sic interpretatur: *Dudum est cum me Dei
 scyphus vocat, literam ostendens Δ, Ι, et tertiam Ο.
 etiam Ν adest; neque abest Υ. ulterius prædicant
 Dei nomen duæ literæ Σ et Ο.* Verum juxta hanc
 interpretationem atrox in Græcis habetur solœcism-
 us, Ο σκυφος φαινον: neque enim hic φαινον archaice
 scribi pro φαινων argumento est alterum illud Ιωτα.
 Utraque porro conjectura viro summo minus feli-
 123 citer cessit. Nempe tertius, quem venditavit,* ver-
 sus nullus est. Nec vero si Νυ τε αυ scribas quod
 et a viro doctiss. profectum existimo, quidquam
 profeceris: nam in versus scansione necessario eli-
 denda est vocalis brevis sequente altera. In istis
 autem το τ Ο articuli usus Græci sermonis indoli
 adversatur. Faciamus jam et nos periculum, an

καὶ ἄτερος λόγος" [ἄλλος ex
 MSS. Arch. Pass. Ask. prætulit
Wesselingius], "et in Aj. [1109.]
 Sophocles εἶθ' ἄτερος στρατη-
 γός." Probasset certe præstan-
 tissimus vir, si marmor Sigeum
 paulo impensius explorasset.
 Hanc etiam scribendi rectitudi-
 nem neglexit *Brunckius*, qui in
 addendis ad Nub. 995., ait, "So-
 lent Attici articuli τὸ cum se-

quente a crasin facere in a, non
 in ω, Soph. Cœd. T. III. 356.
 Ant. 275. 1059. Menander apud
 Stob. Flor. Grot. p. 29." Conf.
Bengel. in Præf. N. T. et in
 Apparatu Crit.; *Lobeck.* ad
 Soph. Aj. 9. 1181—1185.; *But-
 mann.* ad Soph. Ph. 40. 119.
 521. 1330.; infra ad R. D. p.
 240., et P. P. D. ad R. P. emend.
 in Pac. 269.

lectionem suggerere possimus nullo incommodo laboraturam : eam igitur sic concipe : SECT.
IV.

————— και τρίτον —————
ΟΥ. ΝΥ παρῆστι, κούκ ἀπουσίαν ἔχει
Υ. κ. του πεκεινα ΣΑΝ, τὸτ ΟΥ. κηρυσσετον

aut etiam — ἀπουσίαν ἔχ. Υ. Ἐκ του πεκεινα. Nempe ἀπουσίαν ἔχει pari ratione hic dicitur, atque apud Sophoclem παρουσίαν ἔχειν Aj. 540.

Τι δῆτα μέλλει μὴν ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ ΕΧΕΙΝ ;

Quod autem ad verbum duale κηρυσσετον attinet, finge modo Satyrum duos hic adloqui, ut τὸτ ΟΥ κηρυσσετον valeat, tum demum [ut integram poculi inscriptionem compleatis] *O proferte* : et sententiam sat commodam habebis. Denique ista τὸ γραμμα φαίνον interpretare, *Cujus inscriptio præfert Δ Ξ c.* Nempe hæc verba absolute usurpantur non secus atque passim ἔξον, μετον, παρον ; uti et εἰρημένον Lysistr. 13.

ΕΙΡΗΜΕΝΟΝ ⁴⁵ δ αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθαδὲ
Βουλεσομεναισιν οὐ περὶ φαυλοῦ πραγματος,
Ευδουσι κούκ ἠκουσιν ———

* et πτιλον πεσον Acharn. 1181.

124

ΠΤΙΛΟΝ δὲ τὸ μέγα κομπολακυθον ΠΕΣΟΝ
Πρὸς ταις πετραῖσι, δεινον ἐξηνδα μέλος.

Quæ duo exempla laudavit inter alia Cl. Kusterus ad Plut 277. Is autem locus sic repræsentatur :

Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ ΛΑΧΟΝ ⁴⁶ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ σου δικαζῖν,
Σὺ δ οὐ βαδίζεις. —————

Ubi λαχον τὸ γραμμα plane gemellum est alteri illi

45. Al. εἰρημένον. Sed Atticus Nominativus ; Suidas in εἰρημένον. R. B. Conf. Koehn. ad Greg. 15. 33. 69. 317. Brunok. ad Plut. 277. Hermann. ad Viger. p. 751.

46. λαχόν MS. D'Orv. Ald.

et Schol. Bas. 1, 2. λαχόν MSS. Arund. D, E, F, I, T ; et C cum interpr. εληρωθέν. Edd. Junt. 1, 2. Conf. supra ad p. 37. et P. P. D. in Addend. ad Plut. p. (102).

SECT. IV. το γράμμα φαινον: ibi vero teste doctiss. Hemsterhuisio exemplaria duo MSS. tertiumque typis excusum, succinente Ed. Fl. scholiaste, ΛΑΧΩΝ exhibent. Atque hanc quidem scripturam omnino veram esse censeo. Nam verbi λαχειν notio apud scriptores Atticos non jam neutra est, sorte obvenisse; sed activa duntaxat *sortitum esse*⁴⁷. Illius autem, quod assert vir Cl. Nub. 163.

Επειτα ΚΟΙΛΟΝ προς στενη ΠΡΟΣΚΕΙΜΕΝΟΝ
Τον πρωκτον ηχειν ὑπο βιας του πνευματος,

longe alia est constructio. Ibi utique κοιλον et προσκειμενον non jam absolute adhibentur, sed ad πρωκτον referuntur⁴⁸.

47. "Laudari quidem video quendam Platonis locum tanquam sensus prioris exemplum: και δη το [I. και] μετα τουτο δωδεκα θεοις δωδεκα κληρους θεντας, επονομασαι και καθιερωσαι το ΛΑΧΟΝ μερος εκαστω τῷ θεῷ, και φυλην αυτην επονομασαι. Frustra: neque enim necesse est ut interpreteris, singulas partes, ut sorte obtigerunt. Nec vero ea est loci constructio, ut εκαστω τῷ θεῷ ad λαχον, sed ad καθιερωσαι referantur. Rectius multo Marsilius Ficinus: deinde duodecim sortes diis duodecim attribuere; partem quamlibet (melius fuisset quamque) sortis participem suo consecrare deo, tribumque ipsam vocare. Unum obiter moneo, legendum utique esse ΤΟΙΣ δωδεκα θεοις; uti apud Aristophanem Equ. 235. Ουτοι, μα ΤΟΥΣ ΔΩΔΕΚΑ ΘΕΟΥΣ, χαιρησεν. αλλερωμπε, επονομασαι και καθιερωσαι—και—επονομασαι magis importunum esse quam quod a Platone proficisci potuerit; ista autem επονομασαι και delenda esse: ac tertium, pro αυ-

την scribendum αυτο." R. D. Add. et Corr. Occurrit locus apud Plat. de Legg. v, 612. B. Læmar., 6. = T. II, 745. D. 9. HSt.; apud Budæum in Comment. Ling. Gr. p. 233. ed. R. St., quem nocturna manu versavit R. D., et apud H. Steph. Thes. L. Gr. II, 545. D; και δη και μετα τουτο Codices optimus Parisinus et Vossianus, qui nullam præterea lectionis varietatem agnoscunt.

48. De vexatissimo Achæi loco hæc TYRWHITTUS: "Achæi locum, ut apud Athenæum extat, L. XI. p. 466. [F.] descripsit Dawesius. In eo emendando et interpretando a Casaubono procul discedit; ab utroque Cl. Toupius in alia omnia abit, Epist. ad Episc. Gloucest. p. 21 [v. II. p. 552. ed. Ox.]. Longum esset singula indicare in quibus a III viris his illustribus ipse dissentire eogar. Simplicius erit, (Adrastea prius venerata,) locum rescribere, ut mihi scribendus et interpretandus videtur. Ο δε σκυφος με του θεου καλει παλαι

Hic stigma pono. Poculum autem me jam diu vocat, dei nomen scriptum praeferens. του θεου enim cum το γραμμα, non cum ο σκύφος conjungo. Ceterum deinde uno tenore procedant— Δελτ', Ιωτα, και τριτον Ο, ΝΥ τε, κ' Υ παρεστι κ' ουκ απουσιαν Εκ του 'πικευνα Σαν, το ρ' Ο κηρυσσετον. Quae sic interpretator, Δ, Ι, et tertium Ο, et Ν, et Υ adest; et ex alia* parte Σ et Ο proclamant non-absentiam, i. e. praesentiam suam. Ουκ-απουσια scilicet idem valet ac παρουσία. Sic apud Eurip. Hipp. v. 196. habemus ουκ-αποδειξιν, non-demonstrationem. apud Thucyd. i. p. 89. την των γεφυρων ου-διαλυσιν pontium non-solutionem. Ad quem locum Dukerus et auctores ab eo citati dabunt, quae ad hanc phrasim illustrandam apprime faciant. [Aeschyl. Eum. 681. 'Αει-δικαστων τούτο βουλευτήριον R. P. Melaeger apud Br. An. Gr. i. p. 17. Lego, 'Αρχε-θεός, Catull. lxxiv, 129. Sed tu olim magnos viciisti sola furores; Tibull. i, iv, 26. Quam cito formosas populus ante-comas; SCALIGER. Ter. Andr. i, ii, 4. et eri semper-lenitas Verebar quorsum evaderet. Lucret. i, 125. semper-florentis Homeri. Hor. Carm. iii, xxix, 6. Ut semper-udum Tibur, [The never-failing—conf. OEd. Col. 469.]—Lucret. 1073, 4. Omnis enim locus se spatium, quod inane vocamus, Per medium, per non-medium, concedat oportet—Hor. Epist. ii, ii, 80.—et non-tacta sequi vestigia valium. Plaut. Pers. iii, vii, 27. non tu nunc-

hominum mores vides? Xen. SECT. IV. Mem. i, iv, 2. ἔστινούσυνας ἀνθρώπων τεθαύμακας ἐκ σοφία; K. Π. viii, iv. 6. Πολλάκις δὲ τῶν ἀπόντων φῶν ἔστιν-οἷς ἰώρα πέμποντα ταῦτα αὐτῶν, οἷς—. Anab. i, p. 82. Cant. ἔστι δ' ὅς τις καὶ κατελήφθη, —p. 49. Ἦν δὲ τούτων τῶν σταθμῶν, οὗς πάνυ μακροὺς ἤλαυνεν. Hellen. ii, iv, 4. καὶ ἔστι μὲν οὗς αὐτῶν κατέλαβον, —Ibid. 13. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἔστιν-οἷς πολλὰ κατεδάκρυσσamen, vii, v. 7. τῶν δὲ πολεμίων ἦν-οἷς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν. Propert. iii, vii, 27, 8. Est- quibus Alecta concurrat palma quadrigae; Est- quibus in celeres gloria nata pedes. Conf. Hor. Carm. i, i, 3. Epist. ii, ii, 182. Horsleii Orat. κατ' ἀνδραποδιστῶν p. 39. if from the no-condemnation of any thing in Holy Writ we are to conclude the approbation of it, —Conf. R. P. ad Ar. Eccles. 115. et P. P. D. Addend. p. (142).] Neque vero locutio illa ουκ-απουσιαν (vel παρουσιαν) κηρυσσειν multum abest ab ea, quam ex Sophocle, Aj. 540. citavit Dawesius. Τι δητα μελλει μη ου παρουσιαν εχειν; —Poculum autem sic inscriptum concipio, ut in uno latere literas Δ, Ι, Ο, Ν, Υ, exhiberet, in altero Σ, et Ο. Unde haec duae εκ του 'πικευνα clamare dicuntur." Burgess. Lego et distingue, 'Ο δὲ σκύφος με τοῦ θεοῦ καλεῖ πάλοι Τό γράμμα φαίνων ΔΕΛΤ' ΙΩΤΑ και τρίτον Ο ΝΥ τόθ' Υ παρεστιν, οὔ κηρυσσειαν 'Εκ τοῦπικευνα ΣΑΝ τό, ρ' Ο κηρυσσετον. φαίνων ut Aeschyl. Septheob. 434. Χρυσοῖς

* Aliter paulo in Append. suo ad Toup. p. 427. "Sequentia autem sic potius vertenda existimo. Et ex eadem parte Σ et Ο proclamant non absentiam, i. e. praesentiam suam. 'Απουσία est vox forensis."

SECT. In Marmore Sandvicensi innumera extant veteris
 IV. scripturæ exempla cujusmodi sunt ΚΑΛΛΕΟ, ΕΠΙ-
 ΓΕΝΟΣ, ΙΠΠΙΟ, ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟ &c. * Quorum
 125 etiam similia leguntur in Cretensi ΤΟΣ ΝΟΜΟΣ

δὲ φωνεῖ γραμμασίην, ΠΡΗΣΩ
 ΠΟΔΙΝ. 468. βοᾷ δὲ γ' οὔτος
 γραμματίων ἐν ξυλλαβαῖς, Ὡς οὐδ'
 ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμά-
 των. 647. Δίκη δ' ἄρ' εἶναί φησιν,
 ὡς τὰ γράμματα λέγει, Ἄγαμ.
 272. Εὐ γὰρ φρονούντος ὄμμα
 σοῦ κατηγορεῖ. Thucyd. vi, 54.
 τοῦ δ' ἐν Πυθίου [τοῦπίγραμμα]
 ἔτι καὶ νῦν δηλόν ἐστιν, ἀμύδροις
 γράμμασι ΛΕΓΟΝ τὰδε (Conf.
 supra p. 215.). οὐ κάπουσιαν *cujus*
etiam absentiam — palmaria est
summi R. P. emendatio, quam
mecum communicavit. Herodis
Choliambi apud Stobæum p. 481.
ed. Grot. = 178. Fiorillo; ἐπὴν
τὸν ἐξηκοστὸν ἡλίον κάμψης, Ὡ
Γρύλλε, Γρύλλε, θνήσκε, καὶ τέ-
φρη γίγνου. Ὡς τυφλὸς οὐπὲρ
κεῖνο τοῦ βίου καμπήρ' mihi
haud displicuisset ὄντ' ἐκεῖνο vel
ὄντι κεῖνο' ut Amphis ὁ κομφ-
δοποιός apud Athen. viii, p. 336.
C. a Mureto Var. Lect. xix, iii.
(Stob. Excerpta, p. 519. Grot.)
emendatus, Πίνε καὶ παῖζε, θνη-
τὸς ὁ βίος, ὀλίγος δ' οὐκὶ γῆς
χρόνος' Ὁ θάνατος δ' ἀθάνατός
ἐστιν, ἦν ἅπαξ τις ἀποθάνη seu,
—ἴσθ', ἅπαξ ἔαν τις ἀποθάνη.
Ad Vesp. 682. σοὶ δ' ἦν τις—
R. P.; potuisset Porsonus σὲ δ'
ἔαν τις—P. D. Addend. p.
(135). Lucret. iii, 880. Nec
miserum fieri, qui non est, posse;
neque hñlum Disferre, an nullo
fuerit jam tempore natus, MOR-
TALEM vitam MORS quoi IMMOR-
TALIS ademit. Bentleius de
Pseudo-Phal. p. 406. by being
dead, it's (the Latin language)

become immortal. Tobit. vii, 9.
 φάγε, πῖε καὶ ἡδέως γίνου D.
 Luc. xii, 19. φάγε, πῖε, εὐφραί-
 νου. Conf. *Cl. Journ.* N°. xxxiv.
 p. 306. Porsonus autem ad Hec.
 1090. correxist, Ὡς τυφλὸς οὐπέ-
 κεινα — Æschyl. Suppl. 255.
 Ὅριζομαι δὲ τήνδε Περρῆιβων
 χθόνα, Πίνδου τε τὰπέκεινα,
 Παιόνων πέλας, Ὡρη τε Δωδω-
 ναία. Eur. Hipp. 1199. ἀκτὴ τις
 ἐστὶ, τοῦπέκεινα τῆσδε γῆς. Act.
 D. D. Apost. vii, 43. μετοικιῶ
 ὑμᾶς ἐπέκεινα Βαβυλῶνος. Plato
 Menex. p. 405. C. 2.—*Læmar.*
 = T. ii. p. 239. E. 4—*HSt.*
 τρίτος δὲ Δαρεῖος, πεζῆ μὲν μέχρι
 Σκυθῶν τὴν ἀρχὴν ὠρίσατο, νασι
 δὲ τῆς τε θαλάσσης ἐκράτει καὶ
 τῶν νήσων, — Phædon. p. 399.
 H. 2.—*Læmar.* = T. i. p. 112.
 B. 4. — *HSt.* ξυνέπεται γὰρ
 αὐτῷ, καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπέκεινα
 τῆς γῆς ὀρήσῃ, καὶ ὅταν εἰς τὸ
 ἐπὶ τὰδε' Eur. Hec. 665 = 659.
 καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων
 ὑπερ "pro var. lect. M. in marg.
 γρ. ὑπερ ἐπέκεινα ἦγον ἔξω."
 conf. 53. Orest. 1365. Suppl.
 1052. Ion. 46. apud Musgra-
 vium. Thucyd. vii, lviii. ἐν τῷ
 ἐπέκεινα ἰδρυμένοι Σελιούντιοι
 viii, civ. ὥστε τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα
 αὐτοῦ γιγνώμενα, Xen. Anab.
 v, p. 363. Ἐντεῦθεν λέγει ὁ
 Τιμησίθεος ὅτι πολέμοι εἰσιν
 αὐτοῖς οἱ ἐκ τοῦ ἐπέκεινα' Ibid.
 p. 365. Οἱ δὲ εἶπον ὅτι ἱκανοὶ
 ἐσμέν εἰς τὴν χώραν εἰσβάλλειν,
 Ἐκ τοῦ ἐπιθάτερα, τὴν τῶν
 ὑμῶν τε καὶ ἡμῶν πο-
 λεμίῶν.

ΤΟΣ ΚΕΙΜΕΝΟΣ; uti et in Teiorum *diris*, ΤΟ ΔΟΙΠΟ, ΤΟ ΞΥΝΟ, ΤΟ ΚΕΝΟ. Quibus adjicere libet celebrem illam columnæ Herodeæ inscriptionem, ΟΔΕΝΙ ΘΕΜΙΤΟΝ ΜΕΤΑΚΙΝΕΣΑΙ ΕΚ ΤΟ ΤΡΙΟΠΙΟ ΗΟ ΕΣΤΙΝ ΕΠΙ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΕΝ ΤΕΙ ΗΟΔΟΙ ΤΕΙ ΑΠΠΙΑΙ ΕΝ ΤΟΙ ΗΕΡΟΔΟ ΑΓΡΟΙ Ο ΓΑΡ ΔΟΙΟΝ ΤΟΙ ΚΙΝΕΣΑΝΤΙ ΜΑΡΤΥΣ ΔΑΙΜΟΝ ΕΝΗΟΔΙΑ. Quæ quanquam ipsa inter vetustas recenseri nequeat, sat tamen ostendit antiquæ scripturæ, quæ tum obtinebat, opinionem. Cæterum obiter notandum venit illorum ΕΠΙ ΤΟ ΤΡΙΤΟ potestatem viros eruditos minus recte cepisse ΕΠΙ ΤΩΙ ΤΡΙΤΩΙ; hanc utique exaratam oportuisset ΕΠΙ ΤΟΙ ΤΡΙΤΟΙ, non secus atque ibidem leguntur ΗΟΔΟΙ, ΤΟΙ ΑΓΡΟΙ, et ΤΟΙ ΚΙΝΕΣΑΝΤΙ; uti et alterius declinationis ΤΕΙ⁴⁹ ΑΠΠΙΑΙ. Est autem vera potestas ΕΠΙ ΤΩ ΤΡΙΤΩ⁵⁰, sicuti illorum ΟΔΕΝΙ ΤΟ ΤΡΙΟΠΙΟ &c. ΟΩΔΕΝΙ ΤΩ ΤΡΙΟΠΙΩ. Ejusdem porro generis eruditorum genti visum est quod basi Colossi Deliaci inscriptum habetur Ο ΑΦΥΤΟ ΔΙΘΟ ΕΜΙ ΑΝΔΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΦΕΛΑΣ. De eo vero mox dicemus [p. 132.].

Ad poculi inscriptionem ΔΙΟΝΥΣΟ notat Athenæus desiderari elementum Υ. Atque in hanc quidem sententiam concessisse video viros quosque * eruditos. Nos vero, quod et eorum pace factum 126 sit, alio prorsus consilio tam istud quam cætera antiquitatis monumenta adduximus. Ex iis utique aliud longe colligendum putamus: Græcos scilicet, quotquot ista scribendi ratione uterentur, nullam habuisse figuram majusculam, qua aspirationis *Vau* potestatem designarent, apud quos tamen ista potestas in pronunciando interim obtineret. Verbi autem ΔΙΟΝΥΣΟ plenam vim statuimus ΔΙΟΝΥΣΩ⁵¹. Ecqua enim ratio excogitari potest, cur

49. Inscriptio vetusta intra limen Bibl. Publ. Cantab. l. 8. ΤΕΙ ΣΥΝΟΔΩΙ l. 9. ΤΕΙ ΕΥΝΟΙΑΙ ΚΑΙ ΦΙΑΟΤΙΜΙΑΙ ΤΕΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ.

50. Scaliger ad Euseb. pp. 102, 107 = 110, 115. ἐπὶ τοῦ τρίτου.

51. Vid. R. D. in Append. p. 19*.

SECT. IV. litera Y prætermissa fuerit, cum luce sit clarius eam in usu atque ad manum cœlatori præsto tum fuisse, quippe quæ in ipso ΔΙΟΝΥΣΟ habeatur? Eandem etiam præfert inscriptio Sigea in vocibus ΠΥΤΑΝΕΙΟΝ, ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ⁵². Quorsum igitur ibi leguntur ΦΑΝΟΔΙΚΟ ΤΟ ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΣ ΤΟ ΠΡΟΚΟΝΕΣΙΟ, si plena istorum verborum potestas, quo tempore describerentur, esset ΦΑΝΟΔΙΚΟΥ ΤΟΥ ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΥΣ &c. De cæteris monumentis idem dictum putari volumus.

Contra eam vero, quam instituimus, arguendi rationem afferri poterit inscriptionis Deliacæ auctoritas, ubi exarata habentur Ο ΑΨΥΤΟ ΛΙΘΟ. *Ecqua nimirum causa excogitari potest cur ter prætermissa fuerit litera vel Υ vel ΒΑΥ, cum ex ipso ΑΨΥΤΟ luce sit clarius in usu atque ad manum* 127* *præsto fuisse figuram majusculam, qua designaretur utriusvis potestas?* Causa vero satis idonea excogitari potest, cur neutra istorum verborum in fine conspiciatur. Eodemque negotio id ipsum, in quo præstando hic potissimum versamur, figuram scilicet F Æolensium fuisse propriam, momentum ac vim haud levem accipiet⁵³. Inscriptio utique est Æolica; valet autem ΑΨΥΤΟ ΛΙΘΟ non jam ΑΨΥΤΟΥ ΛΙΘΟΥ, nec vero ΑΨΥΤΟΦ ΛΙΘΟΦ, sed tertium istud ΑΨΥΤΩ ΛΙΘΩ⁵⁴. Nempe Æoles in fine Genitivorum, uti et alias, Ω pro cæterorum Græcorum ΟΩ posuisse neminem paulo humaniorem latet. Vocalem autem Ο apud veteres Græcos, perinde atque constanter apud Latinos, tam longæ quam brevis officio fungi solitam testatur, inter alia haud pauca, inscriptio Sigea. Ibi utique pro ΚΑΓΩ, ΕΔΩΚΑ, ΠΑΣΧΩ, ΗΑΙΣΩΠΟΣ, exarata videmus ΚΑΓΟ, ΕΔΟΚΑ, ΠΑΣΧΟ, ΗΑΙΣΟΠΟΣ. Quod autem in Deliacâ legitur ΕΜΙ, non jam ΕΙΜΙ, uti voluere viri

52. "vel quod rectius ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ." R. D. superne p. 208.

53. Vid. R. D. in Append.

p. 18*. τῷ Ω στοιχείῳ ἀντὶ τῆς ΟΥ διφθόγγου χρῆσται.

54. Vid. R. D. in Append. p. 19*.

eruditi, sed HMI valet. Quippe pro recentiorum³³ H scribebant veteres E; pro EI vero non item: quod utrumque ostendit eadem inscriptio Sigea. In ea scilicet pro ΠΡΟΚΟΝΗΣΙΩΝ, ΚΡΑΤΗΡΑ, ΗΗΘΜΟΝ, ΜΝΗΜΑ *ἔσ.* repræsentantur ΠΡΟΚΟΝΕΣΙΟ, ΚΡΑΤΕΡΑ, ΗΕΘΜΟΝ, ΜΝΕΜΑ; cum tamen ibidem syllaba EI in ipso verbo EIMI, uti et in ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ et ΣΙΓΕΙΕΣ clare extet. Aut etiam forte dicendum est illud EMI scribi pro EMMI: nam in quadam Sapphus Oede apud Longinum videre est,

—————χλωροτέρα δε ποῖας⁵⁵
EMMI—————

ποῖας autem pro eo, quod in veteri codice habetur πονας, scribendum duximus, lectio autem vulgata est ποιας.

Cum vero virum doctiss. ad Marmor Sandvicense contrariam de elementi E apud veteres Græcos potestate sententiam Victorini auctoritate stabilitum videam ivisse; meum est vicissim, quid de lau-

55. Vid. R. D. ibid. p. 20*.

56. *Fossius* ποῖας (i. e. πόδας) edidit, quod *Æolum* est. *Brunckius*. ποῖας *Blomfield*. Conf. *Hellad.* apud *Kœn.* ad *Greg.* p. 99. *Elms.* in *Mus. Cant.* v. 1. p. 363. Sed ex *Hephæst.* p. 37 = 65. citavit *Santenius* ad *T. Maur.* 1500. ΠΟΪΑΣ τέρεν ἄνθος μαλακὸν μάτοισαι. *Origen.* de *Orat.* p. 198. = 263. εἰσπορεύεται γὰρ ὡς πῦρ χωνευτηρίου, καὶ ὡς ποὰ πλυνόντων. ποὰ MS. *Holm.* ποῖα ed. *Oxon.* fortasse ex *Versione Alexandrina*. χλωροτέρα δὲ θάψω alicubi moliebatur *Eichstadt* e *Schol.* ad *Theocr.* *Eid.* II, 88. ὁμοίως θάψω, χλωρὸς, ξανθὸς, ὡς φησι καὶ *Σαπφώ*. conf. *Schol.* ad *Acharn.* 218. *Hesychius* v. φαινολίς. Ἐσπερε πάντα φέρων, ὅσα φαινολίς ἐσκέιδας ἄνω. ἄνω

Kusterus; conf. *Hephæst.* p. 37 = 65. Attici ἔως, Ionæ ἠώς, Doræ ἄως, Æoles ἄως [vel ἄνω] *Falck.* apud *Tittmann.* p. 161. MS. *Harl.* καὶ τὴν μὲν ἡμέραν οἱ κοινοὶ λέγουσι οἱ ἀγρικοὶ ἔως· οἱ ἰωνεὶ ἠώς· οἱ δωρικεὶ ἄως· οἱ αἰολεῖς ἄως. καὶ μελισσῶν μελισσῶν μελισσῶν μελισσῶν. "Sic Ὀδυσσεύς, quem Ὑγέσσεια faciunt Ἔολος." *Quintil.* I, IV, 16. Vide *Kœn.* ad *Greg.* p. 275. συμφώνον δὲ προστιθέμενου οὐδέποτε προστιθείαι τὸ ἢ αἰολεῖς· τὸ γὰρ νόσος νοῦσος· καὶ Ὀλυμπος Ὀλυμπος ποιητικά εἰσι καὶ οὐκ αἰολικά· *Schol.* ad *Dion. Thrac.* p. 806. *Inscriptio Cumea* apud *Comitem Caylusium* *Recueil d'Antiq.* T. II, Tab. LVI, l. 18. EYNOAN l. 49. EYNOAS; et l. 43. EYNOAS pro εὐνοίας.

SECT. dato Victorini [p. 16 = 2458.] loco sentiam, expo-
 IV. nere, atque in medium relinquere. Ecce autem.
 — *Nostri Latini cum litteris uterentur, quas a Græcis
 acceperant: A. B. C. D. E. I. K. L. M. N. O. P. Q.
 R. S. T. et Græci vocales habent*⁵⁷ *totidem, quot et
 nos, A. E. I. O. U. (nam H. et Ω. postea sunt ab
 his repertæ) E. et O. ternas habebant apud eos
 potestates, ut E. esset breve et productum. I. au-
 tem longum quodammodo sonat, cum et E. et I.
 junctum est. Et O. similiter quoque, cum esset
 unum, brevem, et idem faceret longam syllabam, præ-
 terea exprimeret vocem, quæ apud eos per O. et U.
 scribitur OY, sic apud nos quoque E. et O. totidem
 potestates habebunt, et easdem, quas apud Græcos.*

129 Profecto si * in his sententiam sibi constantem
 quæras, frustra es; si grammaticam, tantundem.
 Si cum viro doctiss. Victorinum statuas de E Græco
 hic agere, exordium istud, *Nostri Latini cum literis
 uterentur, quas a Græcis acceperant*, tam erit in-
 eptum quam quod ineptissimum. Sin locum circa
 E Latini potestatem versari dicas, quod et veri vi-
 detur similius, posteriora non ita congruenter pro-
 cedent. Nullo quidem negotio ita immutari possent,
 ut præcedentibus hoc sensu acceptis convenirent.
 Mihi vero satis est, quod loci tam vel futilis vel
 depravati nulla sit auctoritas. Quod autem ad in-
 scriptiones, quas laudat vir doctiss., Sigeam et De-
 liacam attinet, de iis, quid statuendum sentiamus,
 jam supra diximus.

Sed alterum porro vir quidam eruditus, quocum
 mihi lis intercessit, viri doctiss. argumentum adju-
 turus ex Victorino locum adducit⁵⁸, pag. 30 [= 2468.].
Et significaveram prius quam Græcis inter vocales

57. R. D. in *Append.* p. 14*. legit habebant—et infra paulo, sonaret cum ex [Græcis] E et I ductum esset. Ex hac tumultuosa congerie mentem Victorini assequi nequeo. In hac vocalium

reensione Y addititium esse existimat *Bouhierius*. Legit ergo, A, E, I, O, [U] (nam H, Y, et O. postea etc.).

58. Comment. ad *Marmor Sandv.* p. 7.

reperitæ sunt H. et Ω, vicem earum tam apud illos, ^{SECT} quam apud nos explesse E. et O: O etiam scribi ^{IV.} solitam pro syllaba OY. E autem pro E et ΙΩΤΑ. Atque hic quidem non est, ut vir eruditus quidquam immutatum optet, nisi forte pro *significaveram*, cujus hic parum aptus est usus, rescribere malit *significavi*. Sed Victorini, modo hæc scripserit, constantia desideratur; quippe qui pag. 17 [=2459.]. ista * contra habeat. *Apud Græcos E⁵⁹ duarum obinet vicem, brevis et productæ. O vero et pro brevi, et pro longa, et pro U posita est.* Sed regerit vir eruditus, illis hæc neutiquam adversari, propterea quod vox *duarum* comitem non habeat *tantum, duntaxat*, vel simile. Age igitur: Finge apud Grammaticum quempiam occurrere: *Apud Latinos numeri sunt duo, personæ vero tres: Annon jam hæc eodem plane recidunt, ac si dixisset duo tantum? Quisquamne est, obsecro, qui illud tantum desideret? Contra si quis diceret? Apud Græcos numeri sunt duo, personæ vero tres: exclamaret, opinor, inter primos vir eruditus: Annon vero, o bellatule, tres itidem sunt numeri? Dignus hercle es, cum tuis numeris cui caput non semel demulceatur.* At quid ita tandem? Quia scilicet, qui istum in modum loquitur, numeros esse *tantum* duos significat. Porro autem, ut Victorinus sibi constet, alius tamen κομματος scriptor fuisse videtur, quam cui in re hujusmodi fides sit habenda, cum ipsius doctrinæ ex antiquæ scripturæ monumentis ne unum quidem faveat, haud pauca adversentur. Sed neque hominem usque adeo parvi facio, quin ista, *E autem pro E et ΙΩΤΑ* †, additamentum fuisse credam ab aliquo rudem illam atque indigestam molem pag. 16. occurrentem minus recte interpretante profectum.

* Alius auctoritatis loco laudat vir eruditus ex- 131

59. Vid. R. D. in Append. p. 14*.

† Vid. R. D. in Append. p. 14*.

SECT. cerpta quædam ex Athenæo : ὅτι πάντες οἱ ἀρχαῖοι ⁶⁰
 IV. τῷ ΟΥ ἀντι τοῦ Ο στοιχείου προσεχρῶντο· παραπλη-
 σιωσ ⁶¹ δε και τῷ ΕΙ ἀντι τοῦ Ε. σαν δε Ἔς. Hæc
 excerptoris verba contendit vir eruditus istis apud
 Athenæum [χι, 466. F.] respondere : ἐπεὶ πάντες οἱ
 ἀρχαῖοι τῷ Ο ἀπεχρῶντο ⁶², οὐ μόνον ἐφ ἧς νυν ταττεται
 δυναμῶς, ἀλλὰ και ὅτε τὴν διφθογγὸν διασημαινει, δια
 του Ο μόνον γραφουσι. παραπλησιως δε και το Υ γρα-
 φουσιν, ὅταν και καθ αὐτο μόνον ἐκφῶνται, και ὅταν
 συζευγνυμενου του ΙΩΤΑ—το δε Σαν Ἔς. adeoque in-
 verti oportere ordinem : ὅτε πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ Ο ⁶³
 στοιχείῳ ἀντι τοῦ ΟΥ προσεχρῶντο· παραπλησιως δε
 και τῷ Ε ἀντι τοῦ ΕΙ. Quorum ego utrumque lu-
 bentissime agnosco. Verum apud ipsum Athenæum
 de E et EI ⁶⁴ οὐδε γινυ reperimus. At quis tandem

60. Sic MS. Epit. non Ἀχαιοί.

61. ὡς δὲ Scaliger ad Euseb. p. 112.; et τῷ ΕΙ ambo codices. Plato in Cratyl. p. 426. C. οὐ γὰρ ἦτα ἐχρῶμεθα, ἀλλὰ ἘΙ, γοπαλιών. Sic Codex Clarkio-Bodleianus : conf. Heindorfius ; ibid. ad p. 172.

62. τῷ οὐ ἀπεχρῶντο,—et infra, διὰ τοῦ οὐ μόνον γράφουσι. παραπλησιῶς δὲ και τὸ εἰ γράφουσιν. MS. A.

63. R. D. in Append. p. 15*.

64. In Append. l. c. Athenæi Epitomatores hujusmodi Iasmos respicere, uti μῦθος pro μόνος, etc. suspicatur R. D. Cave autem ultra fines certos hanc licentiam extendas. “Σαφῶς Ἐ-ολίβος erat, que aliis Σαπφῶς. Hermesianax apud Athen. xiii. p. 598. B.=48. D.R. φορμιζῶν Σαπφῶς ἡμετέρεντα πόθον. Epigrates apud Athen. xiii. p. 605. E. Σαπφῶς, Μελίττου, Κλεομέ-ρους, Λαμυνθίου. ex emendatione P. P. D. in Addend. ad Ar. p. (125.). Ἀφῶς, Ἀπφῶς Theocrito [Adoniaz. 15.] Ἀφάρια Χε-

narchus apud Athen. xiii, p. 569. C. Τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπι-καλούμεναι Πατρίδια, τοὺς δ' ἀπάρια τοὺς νεωτέρους. Conf. Etym. M. in v. H. Steph. de D. A. p. 208. Κοῦν. ad Greg. p. 148. Κέφος, Κέπος [Aristoph. Plut. 913. conf. Flor. Christian. ad Pac. p. 117=v. 1067. Callim. fragm. lxxxvi.] Κεφω-θεῖς, Κεφωθεῖς Hesychius. et Suid. T. ii, p. 297. ὄφεις, ὄπφεις [H. M., 208.] Τρῶες δ' ἰρρίγη-σαν, ὅπως Φῖδον αἰόλον ὄφιν, quod pronunciandum ὄπφιν. Ne-que est μείονρος στίχος, quod omnibus vetustissimis Criticis persuasum fuit : Æschyl. Choëph. 926. Οἱ γὰρ τεκοῦσα τόνδ' ὄφιν ἔθρεψάμην. “transpone, ἔθρεψά-μην ὄφιν.” R.P. Adverss. p. 160. [Antimacho apud Schol. Aristoph. ad Plut. 718. τήνου τ' ὀπφιοῖσσης, sed Æschyl. Choëph. 542. ὄφεις τ' ἐρωῖσι nihil ad rem.] Σκύφος, σκύφος. ut in illo he-roico : [Hesiod. bis apud Athen. xi, p. 498. A, B=Fragn. xlii, 2. 5. Gaisford.] σκύφον ἔχων

fuit hic Athenæi, cujus auctoritas venditur, excerptor? Aut qualis demum est hominis auctoritas⁶⁵, cujus neque de nomine, nec sæculo, nec patria, nec eruditione quidquam innotescit? Sed dicet forte vir eruditus, emendandum esse Athenæum juxta excerptoris verba, παραπλησιως δε και το Ε γραφουσιν Ἐξ. Mihi vero contra pari jure confirmare licebit refingendum esse excerptorem juxta ipsum Athenæum, παραπλησιως δε και τῷ Υ αντι του ΥΙ. Porro autem, ut demus ipsum Athenæum ita scripsisse, doctrinam ejus (quæ omnes αρχαιους complectitur) * falsam esse clamat, inter alia antiquitatis monumenta, sexcentis in locis Marmor Sandvicense; in quo, uti diximus, O vice potestatis OW constanter adhibeatur, EI vero non minus constanter plene exaretur.

Ad inscriptionem Deliacam nunc libet reverti. Habeo enim nonnulla in ea observanda, quæ virorum doctissimorum solertiam eluserunt. Principio autem pro O scribendum est TO. Atque ita quidem conjecisse video eruditum Shuckfordium †, sed nullo argumento conjecturam firmatum ivisse.

ἐτίρη, ἐτίρη δὲ σκήπτρον ἀείρας. Scribitur σκύφον, legitur σκύφον." Scaliger ad Euseb. p. iii = 119. Quas Græci enunciant, nos scribendo coram oculis sistamus. Conf. Anacreon. l. c. [Fragm. LXXIII. Barnes.] et Panyasis ibid. [An. Gr. iii, 329. Gn. poet. Gr. 131.]. Stesichorus — ΓΗΡΥΟΝ. 3. Σκύνφειον δὲ λαβῶν δέπας. Blomfield. Odys. H, 119. Ζεφύρη πνεύουσα, τὰ μὲν φύα, ἄλλα δὲ πείσσει. Pindar. Olym. vi, 40 = . Βάσσομεν ἔχον, et eadem forma Σαπφείρη in Act. D. Apost. v, 1. et Ἀσφία D. Paul. Ep. ad Philem. 2. reperitur.—R. B. Edo. Bernardó, p. 160=Addend. ad ep. cr. Millio p. 78. " vox est κέπ-

φος, verum non κερφος pronunciant sed keffos: ita Σαφῶ non efferimus Sappho sed Saffo." Hujusmodi vocabulis oculis æque ac auribus deserviendum. Aristoph. Nub. 122. σαπφώρας et 1301. σαπφώρα MSS. Arundel. et Schol., Harl. 2. et Barrocc. R. P. apud P. P. D. Schol. ad Nub. l. c. " Σαπφώραι, οἱ σίγμα (forte στίγμα) ἔχοντες περὶ τὸν μηρόν. Καὶ διὰ τοῦ μ και π γράφεται. Stigma enim non erat Sigma sed Sanpi Ὡ." Raper. Conf. Athen. xi, 467. B.

65. Vid. R. B. Dissert. de Pseudo-Phalar. pp. 112. 130—132. Schweighæuser. PÆET. ad Athen. P. c.

† Append. p. 19 *.

SECT. IV. At enim si Græci sermonis indolem perspectiorem habuisset, sensisset vocem ΑΨΥΤΟ articulo destitutam loci sententiam nullam efficere. Neque enim *αυτος*, nisi cum articulo conjunctum, *idem*⁶⁶ usquam denotat. Deinde mihi vehementer suspecta est scripturæ istius ΑΨΥΤΟ fides, quippe cum *αυτος*, uti hodie scribimus, in omnibus Græciæ dialectis perpetuo sit disyllaba; non possum, quin mihi persuadeam, primitus exaratum fuisse ΑΨΤΟ⁶⁷, το Υ vero a recentiore manu adscriptum, quo indicaretur potestas elemento Ψ jam rarius occurrenti tribuenda. Porro autem reliquam inscriptionis partem, ΑΝΔΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΦΕΛΑΣ, perperam repræsentari confirmo. Postulat utique sermonis soluti ratio, ut articulus voci tam *ανδριας* quam *σφελας* præficiatur; 133 ut adeo evadat *ὁ ανδριας*⁶⁸ * *και το σφελας*; aut etiam adhuc multo rotundius, *ὁ τε ανδριας και το σφελας*. Inscriptio autem, prout hodie exhibetur, in nullam metri speciem cadit. Itaque tandem reponendum censeo:

ΤΟ ΑΨΤΩ ΛΙΘΩ ΗΜΙ Ο ΤΕ ΑΝΔΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ
ΣΦΕΛΑΣ:

h. e. si potestatem spectes, ΤΩ ΑΨΤΩ ΛΙΘΩ ΗΜΙ Ο ΤΕ — Quæ scriptura, quin germana sit, faciet, opinor, quod superioribus jam adjecturus sum, ut nemo deinceps dubitet. Nempe breviores inscriptiones metro fere aliquo concludi solent: eo autem, quo jam exhibuimus, modo perfectum senarium habemus, sic utique concipiendum:

ΤαΨτω λιθ ημ ὁ τ ανδριας και το σφελας⁶⁹

66. Conf. *Valck.* ad Eur. Ph. 927. *R. P.* ad Hec. 299 = 295.

67. "Sculptorem, cum incertus hæreret an ΑΨΤΟ more antiquiori, vel ΑΥΤΟ seriori scribendum esset, utramque literam adhibuisse putat Knightius, qua sententia Porsonum quoque ste-

tisse literis MSS. me certiore fecit." *Rose* ad Inscript. Del. in Mus. Crit. Vol. II. p. 392.

68. Finge modo *ανδριας*, id est, *Æolice ανδριας*, et omnia plana.

69. Vide *R. B. Meadio* p. 253. et *R. D.* in Append. p. 19*—21*.

vel si EMMI malis, Ταρω λιθω μι ό—Craſi autem **sect.**
 isti, qua λιθω μι in λιθω μι migrat, gemella prorsus **IV.**
 est quam apud Aristophanem Acharn. 860. sermone
 itidem Æolico scriptam legimus,

Ιττ Ηρακλης, εκαμον γα ταν τυλαν⁷⁰ κακως.

Ιττ, seu potius Ιτθ Ηρακλης, pro Ιττω⁷¹; quemad-
 modum in lingua Attica non semel occurrit **ιστω**
Zeus.

Causa vero, dicit fortasse nonnemo, cur in ve-
 teribus inscriptionibus elementum Y post O præter-
 mitteretur, cum tamen ad manum præsto esset,
 * hæc esse poterat: quod cum ipsa litera O appel- 134
 lari soleret OY, ideo etiam O, tanquam verbi pars,
 non incommode scribi posset loco potestatis illius,
 quam literæ nomen obtineret. At enim istam non

70. Strabo xvi. p. 1101. ἔχει
 δὲ καὶ [ὁ μινοκέρως] στύλους δύο,
 Fortasse τύλας, quam conjectu-
 ram mihi præripuit vir doctissim-
 us. Ammian. Marcellin. xxix.
 p. 564. “σὺ δὲ νόει καὶ στέφε
 τὴν τύλην. quod dici proverbial-
 iter solet, ut audiens altius ali-
 quid agendum agnoscat.” Nihil
 video.

71. Etym. M. p. 479. l. 46.
 “Ιττω ἀντὶ τοῦ ἴστω, Βοιωτικῶς.
 Phavorinus “Ιττω Ἡρακλῆς παρὰ
 τῷ Ἀριστοφάνει, ἀντὶ τοῦ ἴστω.
 “vertendum erat *mehercules*:
 de quo loquendi modo multa dixi
 ad Pollucem.” *Valesii* notæ MSS.
 ad Platonem. Plato Phædo.
 p. 377. C.=47. C.=1, 62. A.
 HSt. καὶ ὁ Κέρβης ἡρέμα ἐπιγε-
 λασας, ἴττω Ζεὺς, ἔφη, τῇ αὐτοῦ
 φωνῇ εἰπών. Schol. ad l. p. 8.
 τὸ ἐξ ἴττω ἐπιχωριάζοντός ἐστιν
 ἀντὶ τοῦ ἴστω, τῇ Βοιωτικῇ δια-
 λεκτῷ ὁ δεικνυσι, ὅτι φύσει τὸν
 Σωκράτην θαυμάζει. Aristophl.

Ach. 911. Θειβαθεν, ἴττω Ζεὺς
 Epist. vii, 720. D = p. 245. A.
 γέγονε δ' οὖν ὅπως, ἴττω Ζεὺς,
 φησιν ὁ Θηβαῖος. Vide Schol.
 p. 247. Conf. “P. Petiti Miscell.
 Obs. iii, 31. *Hemsterh.* ad He-
 sychium T. ii. p. 15. *Valck.* ad
 Eur. Ph. 1671. Olympiodorus
 et Forster. ad Platonis Phædon.
 l. c. p. 366.” *D. R.* apud Wyt-
 tenbach. ad l. II. K, 329. “ἴστω
 νῦν Ζεὺς αὐτός, Æschyl. Choeph.
 601. “ἴστω δ' ὅστις—. Soph. Ph.
 419. ἐπίστω τοῦτό γ'. *Œd. Col.*
 522. ἡνεγκον, ἄκων μὲν, θεός
 ἴστω. Ant. 184. ἐγὼ γάρ, ἴστω
 Ζεὺς ὁ πάνθ' ὀρώων ἀεί, Tr. 403.
 ἴστω μέγας Ζεὺς, ὣν γ' ἀν ἐξαι-
 δῶς κυρῶ. Eur. Ph. 1671. (1691.)
 ἴστω σίδηρος, *Valck.* ad l. et ad
 Adoniaz. Theocr. pp. 287, 8,
 9. Iph. T. 1077. ἴστω μέγας
 Ζεὺς, Ion. 1478. “ἴστω Γοργοφόνα.
 Hesychius, “Ἄττασι, ἀνάστηθι.
 “Hoc plane Laconicum, ἀνάστηθι,
 ἀστηθι, ἄττασι.” *T. H.* ad l.

SECT. IV. fuisse causam exinde liquet, quod ipsi illi Græci, qui O pro OW constanter adhiberent, non minus constanter EI plena scriptura exararent. Quippe, si vera esset causa allata, fecisset eadem, ut E itidem pro EI perpetuo scriberetur: nam vocali E nomen erat EI. Immo etiam, ex quo tempore vocali nomen OY pro antiquo OW inditum est, Græcos constat, quoties de ista vocali verba facerent, nudam scripturam O reformidasse; sed nomen integrum OY, non secus atque in aliis literis mos dominabatur, descripsisse⁷². Cujus rei exemplum habemus in Calliæ trochaicis supra [p. 32.] laudatis. Alterum suppeditat istud epigramma⁷³:

ΤΟΥΝΟΜΑ· ΘΗΤΑ, ΡΩ, ΑΛΦΑ, ΣΑΝ, Υ, ΜΥ,
ΑΛΦΑ, ΧΙ, ΟΥ, ΣΑΝ.

Similiter apud Mich. Apostolium legimus, γραφας μικρον ΟΥ; et apud Plutarchum, ΟΥ μεγα γραφαντες. Quæ Apostolii et Plutarchi loca ad consuetudinem a Græcis scriptoribus servatam animum minus attendens vir doctiss. ad Marmor Sandvicense pagg. 8. et 9. frustra sollicitavit. Huc autem pertinent ista Terentiani [p. 18.=2391.=338—40. Sant.]:

135 * *Versibus sed quum loquamur, quando Græca ponimus*

Αλφα, ιωτα, λαμβδα, σιγμα, *legem metri cogimur*
Syllabis *præscriptitare*, non figuris singulis.

cogimur—a quo? Nempe a tyranno quem morem vocant. Cæterum in versu secundo *legem* ita collocatum metri quidam legibus adversari sentiens rescribendum conjecit *lege*⁷⁴. Verum hoc pacto im-

72. Vide R. D. in App. p. 16*.

73. Apud Athen. x. 454. F. H. St. Anthol. p. 509. Brunckii An. Gr. III, 264.

74. "lege" R. B. Ego tamen optimo jure lecturus sum; "Αλφα,

Ιωτα, Λάμβδα, Σίγμα lege metri cogimur—Taylorus. lege ex Petreciniana, perscriptitare ex utraque Veneta, Parrhasio et Brissæo recepit, et Dawesii transpositionem repudiavit Santenius.

pedita evadit oratio, et falsa insuper sententia. Quæ ^{SECT. IV.} enim cujus, obsecro, metri lex quidquam hujusmodi cogere potuit? Tu vero verborum duntaxat ordinem immutabis—*cogimur legem metri.*

Ad Cl. vero Bentleium revertamur. Sentis jam quali conjuratione viro eruditissimo, Æolicum F digamma in Homeri poematis locum olim habuisse docenti, veterum testimonia atque antiquitatis monumenta adversentur. Porro autem viri Cl. fautores, si qui sint, expediant, velim, quonam fato contingere potuisset, ut figura insignis adeo et conspicua locorum centenis millibus intercideret⁷⁵: qua tandem virga plusquam Circaea Homeri scripta tam inauditam metamorphosin subire potuissent: quæ tandem esset singularis illa virgæ *αντιδιγαμμου* qualitas, quæ, luis Ægyptiacæ ad instar, in unius hujus elementi interneccionem grassaretur, cætera omnia intacta præteriret. Notatu quidem haud indignum est virum Græcum eumque inter primos * eruditum, Dionysium dico Halicarnassensem, uti 136 supra vidimus, errore non levi veterum F tanquam syllabam OΥ accepisse. Atque hinc quidem conceptu neutiquam erit difficile, quo pacto figura ista ex paucis apud Homerum locis eliminari potuisset. Finge, verbi gratia, illud Vil. 1 [A,]. 390. aliquando sic repræsentatum fuisse,

Ες Χρυσην πεμπουσιν, αγουσι δε δωρα Φανακτι,

a Græcis autem recentioribus ita intellectum, ac si ejus potestas esset *δωρα OΥ ανακτι*: in proclivi profecto iis fuisset istud OΥ, quippe quod metri rationem perturbaret, delendum curare, ut adeo reliquum esset, quo modo et ipsi loquerentur, *δωρα ανακτι*; vel forte hiatus vitandi causa *δωρα γ ανακτι*. Verum consonantis Vau potestas in locis non jam paucis, sed in centenis, ut diximus, millibus obtinebat.

Age vero, quandoquidem Cl. Bentleii consilium

SECT. *improbas, videamus tandem numquid tute ὑγιεστερον*
 IV. *adducendum habeas: Cum elementum F Æolensium*
proprium fuisse statuas, ejusdem tamen potestatem
apud Ionas itidem invaluisse idem contendas: fac
tandem, exponas, quamvis figura sive nota potestatem
istam apud Ionas designari solitam existimes. Equi-
dem confirmare non ausim gentis illius vetustiores

137 *ulla aspirationis vel He vel Vau * nota usos fuisse.*
 Ii utramque fortasse ex vulgata loquendi norma
 in scriptis supplendam relinquebant. Interim vero
 nullus dubito, quin, quocunque demum sæculo adin-
 ventæ fuerint notæ istæ ['] et [']⁷⁶, id eo consilio

76. " R. D. de utraque re
 minus accurate, ut videtur, judi-
 cavit," et pulvere de Ionico *Vau*
 strenue moto caliginem induxit
 [Hejn.]: " Dawesianæ tamen
 observationes de usu et potestate
 signi sui, æque τῆ Digamma
 conveniunt." *Burgessius*: conf.
Knight (Anal. Essay pp. 34—).
R. B. in scribendo, *R. B.* et
R. D. in enunciando hunc cha-
 racterem sequor: ambo semina
 irrigarunt, *seris factura nepotibus*
umbram. Nihilominus *Scaliger*,
 qui Græcarum literarum nas-
 centes formas felicissime enoda-
 vit, haud aliam, atque *R. D.*,
 sententiam sustentare pergit;
 " non est [F] στοιχείων apud
 Ionas et Græcos, sed ἐπίσημον

τοῦ βαῦ. Quin enim (f. Quin
 immo) simplicis spiritus lenis
 vice fungitur, ut in illo Hex-
 ametro. ἄμμερ δ' Φειρήναντο
 θεοί. τοῖ δ' ὤμοσαν Φαίεν. Ne-
 que consonans est, neque vocalis,
 quum synalœphe fiat propter εἰ,
 neque positio fiat in Φαίεν." *Scaliger*
 ad Euseb. p. 105 = 112.
 Hasce chartas prius excudendas
 dederat Vir ille præstantissimus,
 quam librum suum et emenda-
 tiones, humanissime suppedita-
 tas, *Putschio* grammaticorum La-
 tinorum editori misit: vide supra
 ad pp. 205, 206. E membranis
 vero *Harl.* nondum vulgatis
 anecdoton dedi, quod utrumque
 pugnis dialectices atque aculeis
 usque adeo defendit, ut nil fortius.

Τῶν ἀρχαίων οἱ μὲν βουστροφηδὸν ἔγραφον. οἱ δὲ κίονηδόν· οἱ δὲ
 πλειθηδόν· οἱ δὲ σπειρηδόν.

1. βουστροφηδόν.

α	β	γ	δ	ε	ζ	η	θ
π	ο	ξ	ν	μ	λ	κ	ι
ρ	σ	τ	υ	φ	χ	ψ	ω

2. κίονηδόν.

α	ε	ι	ν	ρ	φ
β	ζ	κ	ξ	σ	χ
γ	η	λ	ο	τ	ψ
δ	θ	μ	π	υ	ω

3. πλειθηδόν.

α	ω	ψ	χ	φ	ν
β					τ
γ					σ
δ					ρ
ε					π
ζ					ο
η	θ	ι	κ	λ	μ
				ν	ξ

4. σπειρηδὸν δὲ οὕτως [σπυριδὸν vulgo].

SECT.
IV.

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο ρ σ τ υ φ ψ ω
 γ δ ι κ ο π ρ φ χ

* Ἀ δὲ νῦν ἡμεῖς γράφομεν, λέγονται δισχηδὸν παρὰ τὸ διέσχεσθαι (sic) τοὺς στίχους. Ἐπειδὴ δέ τινες τὸ ἐπὶ τοῖς βοιωτοῖς καὶ αἰολεῦσι γενόμενον δίγαμμα, ὃ τυποῦται οὕτως F, βούλονται εἰς τὰ στοιχεῖα (sic) κατατάσσειν, ἔλθωμεν καὶ εἰπώμεν τοὺς λόγους, δι' οὓς βούλονται κατατάσσειν αὐτὸ στοιχεῖον (sic) καὶ τότε δείξομεν ὅτι οὐκ ἔστι στοιχεῖον. φασὶ ὅτι παντὶ στοιχείῳ ἔπεται τὸ ἔχειν χαρακτῆρα καὶ ὄνομα, δι' οὗ ὀνομάζεται· ὡς φαμεν τοῦτο καλεῖσθαι α ἢ ω. Εἰ ἄρα οὖν τὸ δίγαμμα χαρακτῆρα ἔχει καὶ ὄνομα, δῆλον ὅτι στοιχεῖόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ λέγομεν ὡς οὐκ ἔστι στοιχεῖον. Ἰστίον ὅτι πᾶν στοιχεῖον ἀφ' ἑαυτοῦ ἄρχεται, τὸ α ἀπὸ τοῦ α. τὸ β ἀπὸ τοῦ β. τὸ δὲ δίγαμμα οὐχ οὕτως ἔχει· οὐκ ἄρα ἐστὶ στοιχεῖον. ἄλλως τε πάντα τὰ στοιχεῖα κατὰ πᾶσαν ἐστὶν εὐρίσθαι διαλεκτον. τοῦτο δὲ οὐχ εὐρίσκειται εἰ μὴ παρὰ μόνοις τοῖς Βοιωτοῖς καὶ αἰολεῦσι καὶ Λύκωσι· οὐκ ἄρα ἐστὶ στοιχεῖον. Ἐστὶ δὲ τὰ στοιχεῖα ἢ φωνήεντα [ἐστὶν] ἢ σύμφωνα· τοῦτο δὲ οὐδὲν ἐκ τούτων δυνατὰ εἶναι, σύμφωνα μὲν γὰρ οὐκ ἔστι, ἐπειδὴ τὰ σύμφωνα εὐρίσκειται μετὰ ἐτέρου συμφώνου [ἢ] ἐν συλλήψει ἢ ἐν ἑιστάσει· οἷον θνήσκω, ἔλλω. εἰ ἄρα οὖν τὸ F οὐ σύνεστι συμφώνως, ἀλλὰ φωνήσι, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι σύμφωνα. ἀλλ' οὔτε φωνῆεν δυνατὰ εἶναι. τοῖς γὰρ φωνῆσι παρέπεται δυσεία καὶ ψιλὴ. Τῷ δὲ F οὐδέποτε δασεία, ἀλλὰ μόνως ψιλοῦται· οὐκ ἄρα ἐστὶ φωνῆεν. ἄλλως τε τὰ προ-

τακτικὰ φωνήεντα οὐχ ὑποτάσσονται φωνήσι. ἄρ οὖν τὸ δίγαμμα, εἰ εἰπομεν φωνῆεν, εὐρεθῆσεται ἐν τῷ F ἀναξ. καὶ F ἑλένη, τὰ α ἢ ε προτακτικὰ ὑποταττόμενα φωνήσιν· ὑπερ ἔστιν ἄτοπον· γ' (τρία) γὰρ (sic) φωνήεντα ἐν μιᾷ λέξει περιλαμβάνεσθαι ἀδύνατα. εἰ ἄρα οὖν οὔτε σύμφωνα ἔστιν οὔτε φωνῆεν, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι στοιχεῖον. Ἐπιπᾶς χαρακτῆρ στοιχείου ἀριθμὸν σημαίνει, οἷον τὸ α σημαίνει τὸν ἕνα ἀριθμὸν, * * οὐκ ἔστι στοιχεῖον. Ἐπειδὴ δὲ τινες τὴν δασείαν, ἢ τυποῦται οὕτως F, λέγουσι στοιχεῖον, φέρε τοὺς λόγους εἰπώμεν, καθ' ἣν αἰτίαν λέγουσι στοιχεῖον αὐτὴν· φασὶν ὅτι τὸ στοιχεῖον ἔχει τινὰ ἐκφώνησιν· τοιαύτη δὲ ἡ δασεία προσγινομένη καὶ φθόγγον ἴδιον ἀποτελοῦσα, στοιχεῖον ἄρα ἡ δασεία. ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι ἡ δασεία οὐκ ἔστι στοιχεῖον· καὶ γὰρ πάντα τὰ στοιχεῖα ἢ φωνήεντα ἔστιν ἢ σύμφωνα. εἰ οὖν δείξομεν αὐτὴν μήτε φωνῆεν οὔσαν μήτε σύμφωνα δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι στοιχεῖον. καὶ φωνῆεν μὲν οὐκ ἔστιν, ἐπειδὴ τὸ φωνῆεν, καὶ δασύνεται καὶ ψιλοῦται, ὑπερ οὐ παρακολουθεῖ τῇ δασείᾳ. οὐκ ἄρα φωνῆεν ἐστὶν. ἄλλως τε εἰ ἦν φωνῆεν ἢ δασεία, εἶδει τὸ δασυνόμενον ἢ καὶ τὸ δασυνόμενον ὁ μείζονα χρόνον κεκτησθαι τοῦ ψιλομένου. εἰ γε τὰ ἐν β' φωνῆσι (sic) καταγινομένα, μείζονα τῶν βραχέων εἰσί. [ἐστὶ] οὐδέποτε τρία φωνήεντα ἐν μιᾷ συλλαβῇ παραλαμβάνονται †. εἰ ἄρα οὖν ἡ δασεία φωνῆεν, εὐρεθῆσε-

SECT. factum sit, ut altera aspirationem *He*, altera *Vau*
 IV. designaret. Atque hoc quidem, quantum ad [']
 attinet, apud omnes in confesso est. Qui autem de
 [''] secus sentiunt, confirmant, necesse est, notam
 hanc primitus perinde atque hodie usque adeo ab-
 surde adhiberi solitam, ut nulla prorsus potestate
 gauderet, nulli prorsus usui inserviret. Hoc ad-
 ductus non jam novam figuram in Homeri scripta
 invehendam, sed perperam hodie collocatam pro-
 priæ demum sedi restituendam censeo. Sed quæret
 aliquis quonam auctore consonanti *Vau* aspirationis
 itidem nomen impertiverim. Istud igitur paucis
 accipe. Literam V apud Romanos consonantis cum
 potestatem tum nomen obtinuisse neminem latet.
 At eam tamen Quintilianus aspirationem itidem di-
 serte appellavit Lib. I. Cap. v. [iv. 14.]—*quin foe-*
dum [l. fordeum] foedusque pro ASPIRATIONE V
simili litera utentes. Nam contra Græci aspirare
solent, ut pro Fundanio Cicero testem, qui primam
*ejus literam dicere non posset, irridet*⁷⁷. Quam ge-

ται ἐν τῷ αἶμα τρία φωνήεντα ἐν
 μιᾷ συλλαβῇ, ὅπερ ἀδύνατον. ἔτι
 τὰ φωνήεντα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ
 δύνανται παραλαμβάνεσθαι. ἡ δὲ
 δασεῖα, οὐ δύναται καθ' ἑαυτὴν
 παραλαμβάνεσθαι. οὐκ ἄρα οὖν
 φωνῆεν ἐστὶ. ἀλλ' οὔτε ἐστὶ σύμ-
 φωνον. καὶ γὰρ τοῖς δασεῖσι φω-
 νήεσι οἱ αἰολεῖς κεχρήνται συνε-
 χῶς. οἷον ἀμφαγαθόν. (sic) οὐχ
 εὐρον. τῇ δὲ δασεῖα οὐ κέχρη-
 νται. ψιλῶτικοι γὰρ εἰσιν. [Eu-
 stath. ad Il. γ. p. 1262. l. 13=
 p. 1360. Herodian. in Aldi hort.
 p. 384. 11. et MS. Harl. in Add.]
 οὐκ ἄρα οὖν ἐστὶ σύμφωνον. ἄλ-
 λως τε τὰ ἀπὸ φωνήεντος [f.
 συμφώνου] ἀρχόμενα ῥήματα τὸ
 ἔ προσλαμβάνουσι κατὰ παρα-
 τακτικόν. * * * Ὅπερ οὐκ ἐστίν. ἔτι
 τὰ σύμφωνα καὶ ἐν τῇ ἀρχούσῃ καὶ
 ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἐν τῷ τέλει εὐρίσ-

κονται, οἷον πλάτων' ἡ δὲ δασεῖα
 οὐχ οὕτως ἔχει· φίλαρχος γὰρ ἐσ-
 τίν. οὐκ ἄρα οὖν σύμφωνον. δῆλον
 οὖν ὅτι μήτε φωνῆεν, μήτε σύμφω-
 νον, ὑπάρχουσα, οὐκ ἐστὶ στοι-
 χεῖον. Eadem fere exhibent ad
 Dionys. Thrac. pp. 777—779.
 quæ demum utenda ab amico
 accepi.

‡ Odyss. I, 32. Αἰαίη. Il. E,
 36. ἠΐθεντι. Vide supra ad p.
 202. Ter. Maur. p. 23, l. 15.=
 v. 491. *Syllabam nec invenimus*
ex tribus vocalibus. Locus ex
 Tacito, et Inscriptio apud *Mont-*
faucon. huc spectantes, hodie non
 sunt ad manum.

77. Vide *Lagomarsin.* lucu-
 lenter de hoc loco edisserentem
 supra ad pp. 189, 190. Pro V in-
 geniosissima oppido illa et veris-
 sima, indeclinabile *vau* " de mera

mellam plane hic rem habeamus, modo in memoriam redeas Latinorum V τφ *Vau* itidem sive F Æolensium sono respondere, non poteris non sentire. Immo ipsam etiam, de qua agitur, rem hic habemus. Quippe certissimum est Quintilianum significare voluisse Græcum testem pro *Fundanius*, cum F Latini sonum efferre non posset, Æolici potestate

SECT.
IV.

138

Regii Codicis conjectura," in textum recepit optimus *Spaldingius*. Varietas scripturæ non est valde notabilis. Alta vetustate F fortasse pro nota H a Sabinis acceperunt Romani: vide supra *Fogginium* ad p. 201. Rem nostratibus breviter exposuit, et probabiliter doctissimus Editor; "Antiquissimi Romani *VAU* in talibus pronunciabant, recentiores, quanquam retinentes F in *fordeum*, cett. forma litteræ, quæ jam in alium sonum asciverat, decepti aliter efferebant, novissima F abibat in H." F inter dentes superiores ac labium inferius profertur; pronuntiatio Φ incipit a labris utrisque clausis, ut in B et P; deinde ad dentes superiores ac labium inferius transit, ut F: "litteram ergo Romanis peculiarem, F," duriuscule enunciando in suam, quam Romani vicissim ignorant, Φ mutabat, et *Phundanium* protulit, cum *Fundanium* debuisset. Quidquid sit, erat fortasse aliquid insuavis et tristius inter Φ et F discrimen, quam hodie percipere possumus.—Addere libet nomina Φόρμος [Herodot. VII. 182.] Φορμίων: Φόρμις Græca civitate esse donata: inscriptio apud Pausan. lib. V. 27. Φόρμος ἀνέθηκεν Ἀρκᾶς Μαινάλιος, νῦν δὲ Συρακόσιος. Φίρμος vero, *Firmus*, Latinis solenne. Si de Quintiliani loco recte statui, cadit

Dawesii argumentum. Meminisse juvat hunc "horridum" characterem quandoque τῶν T ditionem tenere; Virg. Geo. II. 341. *Ferrea progenies duris caput extulit arvis*: "lege, Terrea—*Quis enim omnium poetarum ferream hominum ætatem primam fuisse finxit?* Ita legit et Lactantius Inst. II. 10., quem vide. Plautus Rud. I. II. 2. *Luto usu 'st multo'* R. B. ad Hor. Epod. II. 18. Conf. Hygini Fab. CXLII. Pers. Sat. III. 23. *Udum et molle lutum es*: Prudent. Cathem. h. x. *Si terrea forte voluntas Luteum sapit, et grave captat: Animus quoque pondere victus Sequitur sua membra deorsum.* M. Capella, p. 36. *Continuoque novo solidantur membra vigore, Et gracilentia perit macies, vis terrea cedit; Æternumque venit sine mortis legibus ævum.* Æn. VI. 732. *Terrenique hebetant artus, moribundaque membra.* Theogon. 879. *Ἐπαρὰ φθείρονσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων.* Lucret. V. 1410. *sylvestre genus capiobat terrigenarum.* 1425. *Frigus enim nudos sine pellibus excruciatat Terrigenas;* Manil. IV. 891. *Sic esse et nobis terrenæ corpora sortis, Æthereas auras animo, qui cuncta gubernat, Dispensatque hominem!* Comicus irridens Nub. 1476. *Ὅτι καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἠγησάμην.*

SECT. utentem *Vundanius* pronunciasset; hoc autem vocat
 IV. *aspirare*. Cum adeo literæ *Vau* duplex inesset
 qualitas, altera cum variis figuris quatenus esset con-
 sonans communis, altera peculiaris, quatenus sola
 ex consonantium numero adspiratio itidem dici
 posset; Græcis propterea pro sua ακριβεια visum est
 ex peculiari potius quam communi qualitate sedem
 determinantibus eam consonantium seriei non jam
 inserere, sed alterius adspirationis modo superscri-
 bere †. Cæterum ex Ciceroniana Græci testis irri-
 sione aliud etiam in transcurso observare est, nempe
 quam frustra fuerint ii, in quibus etiam Salmasius
 nomen profitetur suum, qui Latinorum F et Græ-
 corum Φ eandem fuisse potestatem voluerint. Hoc
 utique si res fuisset, Fundanii nomen homini Græco
 nihilo magis quam Romano moram injicere potuis-
 set. Diversam harum literarum virtutem perstrin-
 git Terentianus pag. 35 [l. 9 = 2401. = 844 — 46.
Santen.].

—nos siquando † Græcum Φ necesse est exprimi,
 P et H simul solemus, non Latinam hanc [F]
 ponere;

Cujus a Græca recedit lenis atque hebes sonus.

* Idem etiam pag. 14 [l. 13 = 2388. = 227 — 29.
Santen.].

Imum superis dentibus adprimens labellum

Spiramine leni, vel ut hirta Graia vites,

Hanc [F] ore sonabis, modo quæ locata prima est.

vel ut hirta Graia, h. e. sive ita ut asperum Græci
 Φ sonum *vites*. Cæterum pro istis *vel ut* Ἐc.
 vulgo legitur (*velut* ‡ *hirta Graia vites*). Denique
 apud quoscunque Græcos obtinebant alteræ istæ
 notæ † et ‡, vix dubitandum videtur, quin is esset
 eorum usus, ut inter literas majusculas illa aspira-
 tionem *He*, hæc autem alteram *Vau* designaret.
 Prioris exempla extant ΗΡΑΚΛΕΙΔΑ †ΑΠΟΛΙΣ

† Vide *Addenda*.

‡ *Velut* quoque *Santenius*.

ΒΑΙΡΕΘΕΝΤΕΣ ΗΑΡΩΣ ΞΥΠΕΡ ΗΗΡΑΚΛΗΙΩΝ ΗΕΛΕ-
 ΝΙΤΩΝ ⁷⁸ *Ἐς.* quæ utique vulgo exarantur Ηρακλειδα,
 ἡ πόλις, αἰρεθεντες, *Ἐς.*

SECT.
 IV.

AD τεκμηρια sive signa exponenda nunc per-
 gamus quibus adducti adspirationis sive consonantis
Vau potestatem in Homericō sermone invaluisse
 censeamus ⁷⁹. Quod quo commodius præstemus,

78. “*Asperi* loco hoc Η de-
 prehendimus, ut in ΗΕΛΕΝΙ-
 ΤΩΝ. *Goltz.* sed ΗΕΛΕΝΙΤΩΝ
Eckhel. in doctr. num. T. 1. Vol.
 II. p. 227. Fides profecto exigua
Goltzio habenda est nemine ei
 accedente. *Goltzianis* certe num-
 mis nullam omnino fidem haben-
 dam esse docuit *Eckhelius* Doctr.
 numm. vet. T. 1. Prolegom. P.
 cxli. sqq. cxlv. sqq. ΗΗΡΑ-

ΚΛΗΙΩΝ. *Goth. Num.* vel ΗΗΡΑ-
 ΚΛΗΙΩΝ, ut in *Beger. Thesaur.*
Brand. 204. Illud vero Η nun-
 quam pro *leni* adhibetur.” *Fr.*
Wise apud *Burgess.* p. 409. In-
 scriptiones Romanæ utrasque
 notas præstant nullo discrimine
 adhibitæ *aspirationis* loco; et
 ψιλὴν quidem, lenemve, ut eam
 vocant Grammatici, altera for-
 tasse sæpius: ut in hisce,

T. OCTAVIVS THALLVS E VIBIA RHOE
 SAPPPIENA LYCANIS MATRIS
 DIGITO PARNACE
 DIS MANIB. SACR. IVNIA PANNYCÆIS.

Fabretti Sylloge Inscript. p. 195.

Istæ quidem inscriptiones Quincit-
 iliani ævum videntur non æ-
 quare; verum Græcis accentibus
 multo sunt antiquiores. *Burgess.*

79. Etiamsi hæc figura, Η,
 sive mavis, hoc “*monstrum in-
 forme, ingens,*” Homeri ætate in
 quibusdam vocabulis vetustate
 exoleverat, aliis jamjam in de-
 suetudinem abitura; versibus
 tamen afflictis, et aliter immedi-
 cabilibus, opem et solatium mi-
 nistrat, nodos sponte sine ulla
 machinis solvit, et, ubi omnia
 alia defecerunt, ad illam quem-
 admodum ad anchoram decur-
 ritur. In supplendis quodam-
 modo hiatibus e desiderio τὸν
 Η enatis vovulas γε, δέ, τε, et Ν
 finalem, quasi adminicula et ful-
 cra, pro captu suo millies infer-

cerunt Grammatici, et erroribus
 errores cumularunt. In *Odyseea*,
 in qua plurima est antiquitatis
 effigies, et *Iliade* τὸν Η potestas
 nusquam cessat: apud *Hesiodum*
 perraro quiescit; sed hujus rei
 fines accurate constituere perdif-
 ficile est. Quod ad recentiores
 poetas spectat, nihil est quod
 nos morari queat; quo enim
 longius a Græcæ poescos fonte
 vixerunt, eo magis elanguet et
 pene evanida est hujus formæ
 virtus, ut jampridem in *Censura*
Critica (*Crit. Rev.* Nov. 1804.
 pp. 339—343.) partim evincere
 tentavi, et nuperrime aliis auc-
 toritatibus instructus aliquanto
 plenius et magis sollicita mentis
 intentione retractavi. “Si vero
 carmina tam sero litteris manda-

SECT.
IV.

bantur, haud mirandum est grammaticos Alexandrinos tam parum luminis aut fructus e suis codicibus hausisse; cum scribæ, qui ea e rhapsodorum recitationibus exceperant, rei antiquariæ parum studiosi, sua quisque ipsius, aut ejus qui recitabat, patria dialecto usi sint; quam, gentis cujuscunque fuisset, Pistrati ætate, plurimum ab Homero sermone immutatam esse oportet; ita ut, ne antiquissimo quidem Bibliothecæ exemplari, grammatici illi digamma inventuri essent; neque si forte in Argivo vel Cretensi occurrisset, pro alio quam dialecti semibarbaræ signo exoleto, a poetæ cultissimo sermone prorsus abi-gendo, habituri essent. E brevibus titulis, in laminis et lapidibus insculptis, linguæ veteris reliquæ eruendæ erant; atque ex iis norma aliqua constituenda, qua, exemplaribus inter se collatis, et metri analogiæque justa ratione habita, e diversorum discrepantiis, unum congruens et sincerum, ab omnibus rhapsodorum sordibus purgatum, confici potuisset." *Knight Proleg.* Præclara oppido: sed sparsas veritatis particulas, velut disjecta quædam lacerati Absyrti membra, recolligendo *dubitans, circumspectans, hæsitans, Multa adversa reverens, tanquam ratis in immenso mari, Nostra vehetur ratio.* Quapropter singula pedetentim explorans, et e ruderibus haud incuriose rimatis quasi igniculos eliciens quædam probabiliter saltem instaurare aggrediamur, si totum ædificium in pristinum decus restituere sit nefas. Hoc loco digamma solum post *R. B.* revocare satagit *Davesius*, quem e longinquo pas-

sibus haud æquis sequi studeo. Ne ab re omissior paulo sum, vocabula quædam a *R. D.* præterita, infra addidi; ad calcem τοῦ *Φάναξ* plura interposui; et τῷ *Φέπος* hujus generis reliquias subjeci.

ADDITAMENTA.

Vocabulorum, in quibus digamma enunciassse videntur Homerus, Hesiodus, et Pindarus, ἐν Διολη-ῖδι μολεπᾶ ἐκὼν, recensio.

ΑΦΑΣΑΜΗΝ

R. D. infra p. 181.

ΑΦΑΘΗ

R. D. p. 182.

ΑΦΒΡΟΜΟΙ

R. D. p. 184.

ΦΑΓΑΝ

Pindari Pyth. II, 151=82. πάν-
τα *Φαγὰν* *Boeckhius*, cui in hoc
censu multa accepta refero:
Homerus et *Ascræus* senex hanc
vocem cum τῷ digamma haud
sonarunt.

ΦΑΓΝΥΜΙ

ΟΔ. T, 539. Πᾶσι κατ' ἀνένα
Φᾶξε. ΙΑ. Γ, 367. χεῖρεςσι *Φάγη*
Ζ, 40. *Φάξαντ' ἐν Μ*, 148. περὶ
σφίσι *Φάγνυτον*. Ψ, 392. Ἰπ-
πειων δέ τε *Φᾶξε*. Δ, 558. περὶ
ῥόπαλ' ἀμφὶς *ἰΦάγη*. Deprava-
tam esse scripturam quis, nisi
Hypsæa cæcior, denegaret? Ni-
hil habeo quod reponam; et
nolim citando *Hesiodum*, *Ἔργ.*
532. Οὐ τ' ἐπὶ νῶτα *Φεάγε*,
afflictis miseriam addere. Apud
Atticos esset *ἔαγη*, ut *ἔαλων*, etc.
"Aut in aoristum ᾶ *ΕΦΑΝΘΗ*
mutandum est; aut versus, alio-
qui suspectus, pro insitio ha-
bendus atque ejiciendus." *Knight*,
Proleg. v. *ΦΑΝΩ*. *ἰΦάχθη* in
margine exemplaris a *Davesio*
inspecti; ἀμφὶ *ΦεΦαγε* *C. J. Blom-*
field. ad *Sapph.* fr. II, 9.; quod
mihi optimum videtur, et He-

ADDITAMENTA.

siodo reponendum. *Hesiodi* Ἔργ. 432. ἐπερὸν Φάλας, 438. Φάλειαν, 664. καΦάλας, et 691. Ἄξονα καΦάλας, Scut. 208. Θεῶν δ' εἶδος ἄγνος Ὀλυμπος: Præclare agunt Ὀ. D. *Heinsius*; sed "non est necesse consuetudinem ratione reformare, præsertim cum adsit auctoritas." 279. et 347. σφισι Φάγνυτο Φηχῶ.

ΦΑΔΟΣ· ΦΑΔΟΜΑΙ

Hesychius, Βάδομαι, ἀγαπῶ. i. e. Φάδομαι. ΙΑ. Α, 88. Τάμνων δένδρεα μακρὰ, Φάδος. *Theogon.* 917. τῆσι Φάδον. 926. κέλαδοί τε Φάδον. Sic εὔαδον apud *H.*, i. e., εἰΦάδον· εἰώθασιν οἱ Διολεῖς φωνήεντος ἐπιφερομένου προστιθῆναι το ὦ, ὡς ἐπὶ τοῦ εὔαδε. *MS. Harl. Conf. Schol. ad Dion. Thrac.* p. 694.

ΑΙΦΑΝΣ

"Αίας nomen e participio effictum; atque ita cum F scriptum in gemma antiqua Etrusci operis." *Knight.*

ΑΙΦΕΦΙΑΗΣ

R. D. supra p. 171.

'ΑΦΙΔΗΣ

ΟΔ. Α, 634. Ἐξ ἈΦιδεω. Κ, 512. Ψ, 322. εἰς ἈΦιδεω δόμον. ΙΑ. Θ, 188. τρίτατος δ' ἈΦιδης. *Stesichorus Fr. inc. v. 3.* ἈΦιδας.

'ΑΦΙΔΗΛΟΣ

ΟΔ. Π, 29. προσορῶν αἰΦιδηλον. ΙΑ. Β, 455. Ἦτε πῦρ αἰΦιδηλον.

ΑΙΝΥΜΙ

apud poetam digamma perpetuo desiderat: sed ἈΠΟΦΑΙΝΥΜΑΙ et ἈΠΑΙΝΥΜΑΙ. ΟΔ. Ρ, 322. Ἦμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποφαίνονται—quin apud Platonem de Legg. II, vi, 777. Α. et Athen. vi, 264. F. clare, Ἦμισυ γάρ τε ΝΟΟΥ ἈΠΑΜΕΙΠΕΤΑΙ—*Hesychius*, Ἀπαμείρεται. ἀφαιρείται. *Etymol. M. v.* Δούλος, et *Clem. Alexandr. iv.* Eustath. p. 1766, 55=553, 37. 1820, 54=631, 47. 1821, 4=632, 18. Et *Schol. MS. Harl.* in margine ἀπαμείρεται. στερηθήσεται. *Schol. Ravenn. ad Aristoph. Plut. I.* ἀρετῆς ἀποτίεται*—*M.* 419. Ξ, 309. θεός δ' ἀποφαίνυτο νόστον. ΙΑ. Ν, 262. καμμένων ἀποφαίνυμαι. ΙΑ. Α, 582. τεύχε' ἀπαινύμενον. Ο, 595. κῦδος ἀπαινυτο. Ρ, 85. Τὸν μὲν ἀπαινύμενον ἘΞΑΙΝΥΤΟ semper; fortasse ἐκφαίνυτο.

ΦΑΛΗΜΕΝΑΙ

ΟΔ. Ω, 347. Οἰμησον δὲ Φαλείς ΙΑ. Π, 714. δημοκλήσειε Φαλήναι. Σ, 76. πρύμνησι Φαλήμεναι. Υ, 168. βαλὼν ἐΦάλη.

* Ὁ τλήμων Ἀρετὰ, λόγος ἀρ ἡσθ', ἐγὼ δὲ σὲ Ὡς ἔργον ἡσκου· σὸ δ' ἀρ εἰδούλευσας βία. Ἀρετή—εἰδούλευς—et pro βία, τύχη alii, quod fortasse melius. Insuper reponat quispiam, σὸ δ' ἀν εἰδούλευς τ., servire solebas. *Miltonus P. A. II.* 551. and complain that Fate Free Virtue shall enthral to Force or Chance. "Which two things [Religion and Liberty] GOD hath inseparably knit together, and hath disclosed to us, that they who seek to corrupt our Religion are the same that would enthral our Civil Liberty." *Milton*, on the long Parliament. "The race of man cannot long be happy without virtue, nor actively virtuous without freedom, not securely free without rational knowledge." *Sir W. Jones, Asiat. Res. III.* p. 492. conf. Vitæ ejus pp. 198. 230. "The last Brutus delivered Rome from the tyranny of Cæsar, and gave liberty to his fellow-citizens: but he could not give that public virtue, by which alone it can be preserved and secured." *Memoirs of Wilkes*, v. 201.—"the strength foreign and domestic of every nation upon earth, must ultimately, under God, depend on the union, and on the number of its inhabitants, and its happiness on their VIRTUE." *Bp. Watson's Sermon* on Jan. 30, p. 162.—Vide etiam *Sermon* on Easter Monday, p. 181.

SECT. IV. dispiciendum est primo, quænam sint proprietates prosœdiacæ verborum a consonante incipientium; ac deinde ostendendum quibusdam verbis hodie a vocali inchoatis istas proprietates inesse; vel potius quam parum absit, ut in iis ipsæ illæ proprietates præfinito habeantur. Neque enim expectare fas est, ut librarii aliique, qui loca innumera contra 140 * pervulgatas regulas vitiaverint, adversus latentes ac reconditas nulla peccata admiserint. Et profecto si quis hic sit admirationi locus, in eo potissimum videtur esse, quod ab integra proprietatum, quas diximus, constantia non amplius sit discessum.

Finge nunc primo vocem a consonante inchoari, cujus prima syllaba sit brevis, secunda longa; postulant metri heroici leges, ut hujusmodi vocem nulla usquam præcedat, nisi quæ in vocalem brevem exeat. Hinc colligo omnia istius quantitatis verba, quæ hodie a vocali inchoata vel vocali brevi vel *v* paragogico tantum non ubique subjiciuntur, a consonante olim perpetuo inchoari solita. Atque iis proinde præficiendam esse consonantem sive adspirationem *Vau* non immerito videmur statuere. Hu-

ADDITAMENTA.

ΦΑΛΙΟΣ
Theogon. 1003. κούραι Φάλιοιο.

ΦΑΛΙΣ
ΟΔ. Β, 339. χηλοῖσι Φάλις. ΙΑ. Ε, 349. Ἦ οὐ Φάλις. Ι, 137. Νῆα Φάλις. Ρ, 54. ὁ Φάλις. Φ, 236. αὐτὸ Φάλις.

ΦΑΛΙΣΚΩ: vide ΦΑΛΩΜΙ.

ΦΑΛΩΜΑΙ
modo adest, modo abest Φ. ΟΔ. Φ, 388. Φιλοῖτιος ἄλτο. Χ, 80. ἀκαχμένον ἄλτο. ΙΑ. Α, 532. ἄλα Φάλτο fortasse εἰς ἄλαδ' ut ΟΔ. Κ, 351. εἰς ἄλαδε. ΙΙ. Θ, 19. ἀπ' οὐρανόθεν. 304. ἐξ Αἰσὺμῆθεν. Κ. 348. προσὶ Φάστυδ'. Δ, 351. ἀπὸ χαλκόφι. Conf. infra ad R. D. p. 174. Η, 15. ἵπ-

πων ἐπιΦάλμενον. Δ, 298. Η καταΦαλλομένη. Μ, 390. τείχεος Φάλτο modo τ. disyllabon sit.

ΦΑΛΩΜΙ
ΟΔ. Ε, 312. ΙΙ. Φ, 281. εἴμαρτο Φαλῶναι, ΙΑ. Ε, 847. πανάγροιο Φάλοντε R. B. apud Heyn. Ξ, 81. ἦε Φαλώη. Χ, 253. ἦ κε Φαλοῖην.

ΦΑΜΑΞΑ
Victorinus p. 21=2461. ἄμαξα apud Homerum.

ΑΝΑΦΑΣΤΟΝ
inviolabile. R. D. infra ad p. 183.

ΑΝΑΦΑΤΟΣ
innocuus R. D. infra ad p. 183.

jusmodi sunt inter alia ἀναξ⁸⁰, ἑκαστος, ἐκηλος, ἕλων, SECT. IV. ἔλισσω, ἔλωρ, ἔοικα, ἔοργα. Unius ἀναξ situm perpetuum, dempto duntaxat ν paragogico, subjectus index accurate repræsentat.

Ἴλ. Α.

7. —δης τε ἀναξ
36. —λωι ἀνακτι
38. ἴφι ἀνασσεις
75. τᾶο ἀνακτος
172. ἐπειτα ἀναξ

180. —νεσσι ἀνασσε
231. —νοισι ἀνασσεις
252. —τοισι ἀνασσειν
281. —νεσσι ἀνασσει
218. παντεσσι δ ἀνασσειν
1. πᾶσιν δε ἀνασσειν⁸¹

81. "Semper Fάναξ et Fάνάσσειν—Lege ergo per asyndeton, πάντεσσι Fάνάσσειν, quod irati est. Poteris etiā πάντων

δὲ Fάνάσσειν, vel πᾶσιν δέ." R.B. Π. Ψ, 671. 'Εν πᾶσιν Fάργουσι Cleanthes in h. ad Jov. 3. Χαίρε' σέ γὰρ πᾶσι θέμις θνητοῖσι

ADDITAMENTA.

80. FANAΞ

Vide supra p. . Aliquid præsidii est ex Tryphonis fragm. ad v. Φρήξις, et Apoll. Alex. de pronom. v. ΤΟΙ, p. 365. qui medelam exspectat; ΤΟΙ. ὀρθοτονεῖται δὲ καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, συνήθως Δωριεῦσιν' Ἄδοι Διὸς δόμῳ ὁ χορὸς ἄμὸς καὶ τοί, Fάναξ. τοί γ' ἀναξ Cod. "Dores Italiae scribebant BANNΑΣ, F in B. mutato, et consona liquida geminata." Knight. OΔ. Α, 397. Φοίκοιο Fάναξ. Ξ. 395. εἴ κεν νοστήσειε Fάναξ. 438. εὐφρηγε Fάνακτος. ΙΛ. Ω, 449. δειμαντο Fάνακτι In excerpto e Lexico MS. Bibliothecæ olim Regiæ Paris. apud Ernest. ad Callim. h. in Jov. 8. lege, δειμαντο. Hesiod. "Erg. 69. Κρονίωι Fάνακτι. Theogon. 347. Ἀπόλωι Fάνακτι, 486. μέγ' ἀνακτι. 543. ἀριδείκετ' ἀνάκτων, 660. νιὲ Fάναξ. 843. Ὀρνυμένοιο Fάνακτος' 859. 932. 985. Scut. 100. Φεκατηβελίταο Fάνακτος' [108. lege, ἀρήϊοι, δφρα ut 110. οὔτοι ἀτάρβηπον] 179. ἀμφί Fά-

νακτα, 226. κροτάφοισι Fάνακτος. 354. Κήυκα Fάνακτα, 371. Ἐνναλίωι Fάνακτος. Fr. III, 1. II, 2. XLII, 2. δῶκε Fάνακτι. Archilochus Fr. II, 1. Ἐνναλίωι Fάνακτος. XXXVI, 1. Ὡς Διωνύσου Fάνακτος. LXL. χαῖρ' ἀναξ. LXIX. Ποσειδῶνος ἀνακτος. Solo v, 53. ἔθηκε Fάναξ. Pindari Ol. XIII, 109=162. ἰδέμεν. Fάνα, Pyth. IV, 89=159. Ἐφιάλτα Fάναξ. 109. ἰδέμεν. Fάνα, XI, 62=94. σέ τε, Fάναξ. XII, 8=6. ὦ Fάνα.

FANAΞΣΩ

OΔ. Γ, 305. — δ' ἰFάνασσε. Λ, 275. Καδμείων ἰFάνασσε. ΙΛ. Κ, 33. Ἀργείων ἰFάνασσε. Π, 172. κροτίων ἰFάνασσε vid. Clark. ad l. Theogon. 403. 883. ἠδὲ Fάνασσει. 506. ἀθανάτοισι Fάνασσει. 491. ἀθανάτοισι Fάναξειν. 837. ἀθανάτοισι Fάναξεν. 850. καταφθιμένοισι Fάνάσων, 1015. ἀγαλειτοῖσι Fάνασσον. Solo XXIII, 1. ἐνθάδ' ἀνάσσω. Ol. XIII, 23=36. εὐρὺ Fάνάσσω. 153. Ἀρκάσ' ἀνάσσω. Pyth. I, =39. Δάλου Fάνάσσω.

- SECT. 390. *δωρα ἀνακτι.*
 IV. 442. *επιμψε ἀναξ.*
 — 444. *ἰλασσωμεθ ἀνακτα*
 I. *ἰλασομεσθα ἀνακτα.*
 141 * 502. — *ωνα ἀνακτα*
 506. *νυν γε ἀναξ*
 529. — *σαντο ἀνακτος*⁸²
 B.
 77. *Πυλοιο ἀναξ*
 102. — *ωνι ἀνακτι*
 104. — *ας δε ἀναξ*
 108. *παντι ἀνασσειν*
 284. *δη σε ἀναξ*
 360. *Αλλα ἀναξ*
 373. — *μοιο ἀνακτος*
 402. — *ρενσε ἀναξ*
 405. — *νήα ἀνακτα*
 434. *κυδιστε ἀναξ*
 441. — *θησε ἀναξ*
 566. — *δαο ἀνακτος*
 612. *δωκε ἀναξ*
 624. — *δαο ἀνακτος*
 643. — *ταλτο ἀνασσεμεν*
 669. — *ποισι ἀνασσει*
 672. *χαροποιο τ ἀνακτος*
 I. *χαροποιν τε ἀνακτος*
 679. — *δαο ἀνακτος*
 693. — *δαο ἀνακτος*
 725. — *ταο ἀνακτος*
 777. *κειτο ἀνακτων*
 Γ.
 81. *ἀυσε ἀναξ*
 267. *επειτα ἀναξ*
 455. — *είπε ἀναξ*
 Δ.
 18. — *μοιο ἀνακτος*
 61. — *τοιισι ἀνασσεις*
 148. *επειτα ἀναξ*
 255. *γηθησε ἀναξ*
 290. — *μοιο ἀνακτος*
 336. *νεικεσσε ἀναξ*
 420. — *θεσσι ἀνακτος*
 E.
 38. — *πρωτος δε ἀναξ*
 105. *Ωρσε ἀναξ*
 268. *εκλεψε ἀναξ*
 311. — *λοιτο ἀναξ*⁸³
 546. *ανδρεσσι ἀνακτα*
 794. *τον γε ἀνακτα*
 Z.
 33. — *τον δε ἀναξ*
 166. — *τον δε ἀνακτα*
 173. *τιε ἀναξ*
 397. *ανδρεσσι ἀνασσειν*
 451. — *μοιο ἀνακτος*
 478. *ἰφι ἀνασσειν*
 H.
 8. — *θόοιο ἀνακτος*

προσανδάν, ubi πάντεσσι Scaliger et Anonymus ad Daniel secundum versionem Alexandrinam; *Mosheim* καὶ inserendo locum sanavit.

82. "Unus ex Harleianis [5693] ἀνακτι. Eleganter; sic ἐπεφύωντο Odyss. Y, 107. dativo jungitur." R. B. vide infra ad R. D. p. 175. et ad P. V. Apoll. Rhod. II, 678. — *χρύσοι δε, παρειών εκα-*

τέρθε Πλοχομοί Βοτρυόεντες ἐπεφύωντο κίωντι.

83. "Sic omnes scripti edittique; et sic infra 388. καὶ νύ κεν ἐνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης. Sed uterque versus mendosus; quod in posteriore hiatus ostendit. Lego, καὶ νύ κεν ἐνθ' ἀπόλωλε Φάναξ et καὶ νύ κεν ἐνθ' ἀπόλωλεν Ἄρης. Nam ἀπόλοιτο non est perisset, sed periret, pereat." R. B. Conf. R. P. ad Odyss. Φ, 128.

23. —εἶπε ἀναξ
 37. —εἶπε ἀναξ
 137. —οιο ἀνακτος
 162. πρῶτος μὲν ἀναξ
 1. πρῶτος γὰρ ἀναξ⁸⁴
 194. —ωνι ἀνακτι
 200. —ωνι ἀνακτι
 296. —μοιο ἀνακτος
 314. —ρευσε ἀναξ

- Θ.
 278. γηθησε ἀναξ
 * I.

33. ἐστι ἀναξ
 73. πολεῖσι δ' ἀνασσει
 1. πολεῖσιν δὲ ἀνασσει

96. κυδιστε ἀναξ
 [98. ἐσσι ἀναξ]
 114. εἶπε ἀναξ

163. κυδιστε ἀναξ
 164. λῆι ἀνακτι
 276. ἐστι ἀναξ

- 476 = 480. —λῆα ἀναχθ
 480 = 484. —πεσσι ἀνασσων

- 555 = 559. καὶ ῥα ἀνακτος
 668 = 672. —εἶνε ἀναξ
 673 = 677. κυδιστε ἀναξ
 693 = 697. κυδιστε ἀναξ

K.

64. —εἶπε ἀναξ
 86. ἐπειτα ἀναξ
 103. κυδιστε ἀναξ
 112. —νῆα ἀνακτα
 119. —εἶπε ἀναξ
 233. εἶπε ἀναξ
 559. δὲ σφι ἀνακτι

Λ.

99. αὐθι ἀναξ

84. An πρότιστα Fάναξ G. Taylor.

254. ἐπειτα ἀναξ
 322. —τοῦ ἀνακτος
 700. αὐθι ἀναξ

M.

11. —μοιο ἀνακτος
 139. ἀμφι ἀνακτα
 242. τοῖσι ἀνασσει
 413. οἱ δὲ ἀνακτος
 414. ἀμφι ἀνακτα

N.

28. —ησε ἀνακτα
 38. —σαντα ἀνακτα⁸⁵
 218. —λοισι ἀνασσει
 452. —δρεσσι ἀνακτα
 582. ἠρωι ἀνακτι
 758. —νοιο ἀνακτος
 770. —νοιο ἀνακτος
 781. —νοιο ἀνακτος

Ξ.

64. —εἶπε ἀναξ
 85. ἀμμι ἀνασσειμεν
 94. —οἰσι ἀνασσει
 103. ἐπειτα ἀναξ
 134. ἀρὰ σφι ἀναξ
 233. ὕπνε ἀναξ
 326. —μοιο ἀνασση
 489. —οιο ἀνακτος

O.

8. —ωνα ἀνακτα
 57. —ωνι ἀνακτι
 158. —ωνι ἀνακτι
 188. —ροισι ἀνασσων
 214. —στοιο ἀνακτος
 253. —εἶπε ἀναξ
 301. —νῆα ἀνακτα
 453. —κροτειντες ἀναξ
 1. κροτειντε ἀναξ

85. An νοστήσοντα G. Taylor.

- SECT. 532. ἔδωκε ἀναξ
 IV. [639. Vide R. D. Not. in-
 fra p. 149.]
- 143 * Π.
371. ἄρματ ἀνακτων
 l. ἄρμα ἀνακτων [p.150.]
464. —ηε ἀνακτος
507. ἄρματ ἀνακτων
 l. ἄρμα ἀνακτων
514. Κλυθι ἀναξ
523. περ μοι ἀναξ
 l. περ με ἀναξ
804. θωρηκα ἀναξ
- P.
160. —μοιο ἀνακτος
308. —δρεσει ἀνασσων
443. —ληι ἀνακτι
- Σ.
111. —λωσε ἀναξ
118. —ωνι ἀνακτι
137. —στοιο ἀνακτος
366. —τοισι ἀνασσεις
417. —οντο ἀνακτι
421. —ὑπαιθα ἀνακτος
- T.
51. ηλθε ἀναξ
76. εἶπε ἀναξ
104. —νεσσι ἀναξει
109. —νεσσι ἀναξειν
- 144 122. —οισι ἀναξει
124. Vide Not. [infra
 p. 151.]
146. κυδιστε ἀναξ
172. δωρα ἀναξ
177. εστι ἀναξ
184. —εἶπε ἀναξ
199. κυδιστε ἀναξ
- Υ.
61. —νερθε ἀναξ
67. Vide Not. [infra
 p. 152.]
103. —εἶπε ἀναξ
180. —εσσι ἀναξειν
230. —εσσι ἀνακτα
307. —εσσι ἀναξει
404. ἀμφι ἀνακτα
- Φ.
86. —μοισι ἀνασσει
188. —λοισι ἀνασσων
309. —μοιο ἀνακτος
461. εἶπε ἀναξ
- Ψ.
35. τον γε ἀνακτα
49. στρυνον ἀναξ
 l. στρυνε ἀναξ
161. ακουσε ἀναξ
173. τω γε ἀνακτι
288. πρωτος μεν ἀναξ
 l. πρωτος γε ἀναξ
302. —μοιο ἀνακτος
417. οἱ δε ἀνακτος
446. οἱ δε ἀνακτος
471. —οισι ἀνασσει
517. ος ρα τ ἀνακτα
 l. ος ρα ἀνακτα
588. Σειο ἀναξ
678. —δαο ἀνακτος
859. —κροιο ἀνακτος
- * 863. —λησε ἀνακτι
895. θησε ἀναξ
- Ω.
202. οἰσι ἀνασσεις
449. 452. Vide Not. [in-
 fra p. 152.]
536. τω τε ἀνασσει
734. —ων προ ἀνακτος
- ΟΔ. Α.
117. οἰσι ἀνασσοι

181. —μοισι ἀνασσω

397. οἰκοιο ἀναξ.

402. σοισι ἀνασσοις

419. —μοισι ἀνασσει

B.

234. οἰσι ἀνασσε

Γ.

43. —ωνι ἀνακτι

54. —ωνι ἀνακτι

107. —μοιο ἀνακτος

163. —σηα ἀνακτα

245. φασι ἀναξασθαι

[305. —τες δε ἀνασσε]

380. Αλλα ἀνασσο

388. —τοιο ἀνακτος

Δ.

9. οἰσι ἀνασσεν

87. ουτε ἀναξ

93. —τεσσι ἀνασσω

177. —ουσι ἀνασσογται

602. —οιο ἀνασσεις.

E.

12. οἰσι ἀνασσε

445. Κλυθι ἀναξ

450. —αιρε ἀναξ

Z.

149. —μαι σε ἀνασσα

175. Αλλα ἀνασσο

H.

11. —κεσσε ἀνασσε

23. —ποισι ἀνασσοι

62. —ηξι ἀνασσε

Θ.

77. εσσι ἀναξ

270. —στοιο ἀνακτος

323. —θεν δε ἀναξ

334. —ειπε ἀναξ

339. —νοιτο ἀναξ

I.

412. —ωνι ἀνακτι

440. —γευντο' ἀναξ

452. η συ γ ἀνακτος

I. η συ ἀνακτος

526. —ωνι ἀνακτι

552. πάσι ἀνασσοι

K.

110. οἰσι ἀνασσοι

216. ἀμφι ἀνακτα

Λ.

71. επειτα ἀναξ

129. —ωνι ἀνακτι

143. —ειπε ἀναξ

150. —αο ἀνακτος

[275. —μειων εἀνασσε,]

283. ιφι ἀνασσεν

348. —μοισι ἀνασσω

*396. κυδιστε ἀναξ

490. —νοισι ἀνασσοιν

560. δευρο ἀναξ

569. —ροντο ἀνακτα

M.

176. —δαο ἀνακτος

290. —κητι ἀνακτων

N.

25. πάσι ἀνασσοι

185. —ωνι ἀνακτι

194. παντα ἀνακτι

223. οἰοι τε ἀνακτων

Ξ.

8. —νοιο ἀνακτος

36. —ειπε ἀνακτα

40. —θεου γαρ ἀνακτος

I. —θεου δε ἀνακτος

60. —ωσι ἀνακτες⁸⁶

63. οἰκηι ἀναξ

67. ωνησι † ἀναξ

86. ἐπικρατίουσιν ED. PR.

† ὄνησεν ED. PR.

- SECT. 170. κιδνοιο ἀνακτος
 IV. 326. κειτο ἀνακτος
 366. εμοιο ἀνακτος
 376. —νοιο ἀνακτος
 395. Vide Not.^{BT}
 398. —ελθησι ἀναξ
 438. Vide Not. [infra
 p. 153.]
 450. —νοιο ἀνακτος
 O.
 230. —λοισι ἀνασσοντ
 146 396. —εσι ἀνακτορησι
 556. —αυε ἀνακτεσιν
 Π.
 14. ηλυθ ἀνακτος
 I. ηλθε ἀνακτος
 395. —δαο ἀνακτος
 P.
 186. —τελλε ἀναξ
 189. —παι δε τ ανακτων
 I. παι δε ανακτων
 201. ηγε ἀνακτα
 255. ικανε ἀνακτος
 296. —νοιο ἀνακτος
 303. οιο ἀνακτος
 310. —ουσι ἀνακτες
 318. —τηπι ἀναξ
 320. —ωσι ἀνακτες
 378. —δουσι ἀνακτος
 443. ιφι ἀνασσειν
 Σ.
 298. —δαο ἀνακτος
 312. —νοιο ἀνακτος
 412. δαο ἀνακτος
 T.
 110. —μοισι ἀνασσων
 181. —νηά ἀνακτα
 295. κειτο ἀνακτος
 358. σοιο ἀνακτος
 392. —ουσα ἀνακτα
 475. παντα ἀνακτ [-χθ edd.]
 523. —θοιο ἀνακτος
 Y.
 111. σημα ἀνακτι
 112. —ποισι ἀνασσεις
 * 194. —ληι ἀνακτι
 216. —νοιο ἀνακτος
 Φ.
 9. κειτο ἀνακτος
 56. τοξον ανακτος
 I. τοξα ἀνακτος
 62. —τοιο ἀνακτος
 83. τοξον ανακτος
 I. τοξα ἀνακτος
 395. —νοιο ἀνακτος
 X.
 119. —οντα ἀνακτα
 Ψ.
 277. —ωι ἀνακτι
 Ω.
 26. —μοισι ἀνασσεις
 30. ήσπερ ἀνασσεις
 I. ής εανασσεις
 [121. κυδιστε ἀναξ MSS.]
 250. —ης γε ἀναξ
 304. —δαο ἀνακτος
 377. —ρεσι ἀνασσων †

87. v. 329. ὅπως νοστήσῃ et ei supra η. ὅπη ὁ. Æolicæ.

† ADDITAMENTA.

ΦΑΝΔΑΝΩ

Ἄγαμέμνονι Φανδάνε. Η, 45. ΟΔ. Ν, 16. Π, 406. Σ, 90. θεοῖς ἐπι-
 387. δΦανδάνε. ΙΑ, Α, 24, 378. Φανδάνε. [Ω, 25.] ΟΔ. Γ, 143.

ADDITAMENTA.

SECT.
IV.

πᾶσιν ἐΦάνθανε. Ἄ Φανθάνω Φά-
δε, ut a λαυθάνω λάθε. Herodot.
ix, 5: εἰάνθανε. iv, 145. εἰαδε.
Pind. Pyth. i, 29=56. εἴη ἀν-
θάνειν. vi, =51. μάλα ἄθον-
τι sic Boeckhius in Æolico car-
mine; Isthm. vii, 18=viii, 40.
Ζηνί τε ἄθον.

FANHP

apud Grammaticos veteres; vide
supra p. 206., R. D. infra p. 151.,
et R. P. Knight, p. 56. F nihil-
ominus poetæ ætate excidisse
videtur: vestigia ejus apud re-
centiores perraro elucet. Scut.
Herc. 214. Ἦστο Φανήρ—For-
tasse, Ἐζετ' αἰ. Theocr. Id. xvi,
2. ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.

AFOP

R. D. infra p. 166. [Ἄορος—
Æolibus ἄβορος et ἄβερρος.
Nam ἔρρειον et ἔρρις Æolica sunt
pro iis quæ dialecto communi
ῥρρειῶν et ῥρρις. Sic ἰδοὺς dixere
pro ἰδοὺς idem Æoles. Salmas.
de Herod. Infant. p. 74.]

FAPAII

ΟΔ. K, 90. προῦχουσι Φαραῖη
ΙΑ. II, 161. γλώσσησι Φαραῖησιν.
sed Hesiod. Erg. 807. πήγνεσ-
θαι ἀραιάς.

APTEIFOISI

R. D. supra p. 151.

FAPΔMOΣ

ΟΔ. N, 247. Παντοίη ἐν ἐΦαρδ-
μοῖ ΙΑ. Σ, 521. ὄθι Φαρδμός.

FAPNEΣ

ΦΑΡΝΩΝ Inscript. e Cœnobio Or-
chomen. II. I. 2.: ΟΔ. Δ, 85. ἵνα
Φάρνεσ. ΙΑ. Θ, 131. ἤτε Φάρνεσ.

FAΣTY

"Ita in vetustissimo nummo apud
Goltzium tab. xvii. FAST., id
est, Φαστυρηῶν. Vide Miscel-
lanea Beroliniensia I. p. 51. Cu-
sus nummus videtur tempore
Phidonis, cujus nummus idem

ectypon habet. Vixit Phidon
annis post Homerum centum." R. B. ΟΔ. Γ, 107. Ζ, 473. περὶ
Φάστν. Ρ, 25. ἔκαθεν δέ τε
Φάστν. Τ, 190. μετᾶλλα, Φά-
στνδ. Γ, 260. Κείμενον ἐν πε-
δίῳ Φεκὰς ἄστειος. γρ. ἕκασ' Ἀργεος
Cod. Harl. ΙΑ. Γ, 116. προτὶ Φά-
στν. Η, 310. Κ, 348. Λ, 682.
802. Μ, 74. 276. Ν, 538. Ζ, 473.
146. 432. Ο, 681. Ρ, 131. Σ,
266. Φ. 532. ΟΔ. Δ, 9. Κ, 108.
Π, 170. Λ, 732. Ἀμφίσταν τό-
δε Φάστν διαφράσαι. Σ, 207. ἐκ
Φάστειος. 274. ἕξετε, Φάστν.
Ω, 320. διὰ Φάστειος MSS.
Coc. et unus Harl. ΟΔ. Κ, 118.
ΦΑΣΤΥΑΛΟΣ Ζ, 29. Φαστύ-
αλον. ΦΑΣΤΥΦΑΝΑΣ, 403.
ΦαστυΦάνακτ' ΦΑΣΤΥΒΟΩΤΗΣ.
Ω, 701. Φαστυβόωτην ΦΑΣΤΥ-
ΝΟΟΣ Ε, 144. ἕλε Φαστύνοον,
Ο, 445. ὁ Φαστυνόφ. Theogon.
91. ἀνὰ Φάστν. at Solo Fr. xv,
21. πολυήρατον ἄστν.

ΑΤΡΕΪΔΗΣ

ἀτρεΐδης τε τετρασύλλαβον, ὡς αἰ-
ολεῖς, χρῶνται. MS. in Mus. Brit.

ΑΥΑΤΑ i. e. ἈΦΑΤΑ

πάλιν τὸ ἄταν ἀνάταν λέγουσιν
οἱ Λιολεῖς. MS. Harl.=Schol.
ad Dion. Thrac. p. 694. Pind.
Pyth. ii, 28 = 52. Ἄλλά νῦν
ὑβρις εἰς ἀτφάταν ἑπεράφανον—
ἀνάταν non ἀνάταν codices plu-
rimi; ἀνάταν Aug. D. et Ven.
F.; vide Schol. Casaub. ad I.
Æoles τὸ ν inserunt inter duas vo-
cales. Inde est quod multæ voces
Latinae habent ν, quod in Græca
origine desideratur; ovum ab
ῶον, ovīs ab οἶς, ævum ab αἰων;
leve ab λειῶν. III, 42=24. Ἐοχς
τοιούτων μεγάλαν ἀνάταν. τοι
ταύταν est in Ald. Leid. B. Par.
A. B. Ven. B. F. ἀβάταν Ald.
ἀάταν Leid. B.

ΑΦΕΡΥΩ
 ΙΑ. A, 459. et B, 422. ἀφέρωσαν
 Cod. Ven., Apollonii Lex. Etym.
 M. Schol. A, B, L. et Schol.
 Lasc. ad Soph. Aj. 298. *Hartung.*
 Decur. iii. p. 50. ἀφέρωσαν
 Schol. ad Ap. Rhod. i, 587.
 et Schol. A, in Il. B, 422. Eu-
 stath. 134, 16=101, 23. Teren-
 tian. Maur. p. 23=2394. et in
 textu MS. Harl. 5693., at in
 marg. ἀφέρω τὸ θέμα a manu
 recenti. ἀφέρωσα bis apud
 Schol. B. ad Il. Θ, 325. Conf.
 Ἀφάρα Ἀφίαχος καφάσαις
 Φέηλος. Pind. Olym. xiii, 78
 =114. ἀφέρω Schol. et libri
 plurimi; ἀναρῶ Ald. Gott. Par.
 A. Aug. B. Mosc. A. Guelph.
 in litura Leid. A. ἀναρῶ Vatic.
 ἀν' ῥῆν Aug. A. Proclus h. ad
 Minerv. 26. Ἀψέρω MS. Harl.,
 Ἀψέρω Cod. apud Iriarte: aliæ
 literæ ditionem τοῦ Υ usurpa-
 runt; Nicandri Ther. 339. χεῖλε'
 ὑπ' ἀζαλέης ἀζαίνεται ἄβροχα
 δίψης leg. ἀναίνεται ex MS.
 R. B. 357. νοῦσον δ' ἀργαλήν
 corr. ἀναλήν R. B. 221. ἀργα-
 λῆαις corr. ἀζαλῆαις vel ἀναλέ-
 αις. Alexiph. 310. ἀναλέης
 Etym. M. ἀγροτέρης in v. τρα-
 γορίγανον.

[ΑΥΛΑΦΥΔΟΣ

Tab. i. intra limen Eccl. Or-
 chom. l. 20.]

ΑΧΕΛΩΦΟΣ

R. D. infra p. 176.

[ΓΕΡΩΦΙΑ

Valckenær. ad Rover. P. lxxii.
 et ad Adoniaz. p. 275.]

[Δαίς apud Æoles Δάφαις, et con-
 tracte δαφαι, seu δαψ, *daps*—
Voss. ad Catull. p. 203.]

ΔΑΦΙΟΝ

Aleman. apud *Priscian.* supra ad
 p. 205. et R. D. infra p. 300.

ΔΑΦΙΖΩ

R. D. infra p. 166.

ΔΦΕΟΣ ΔΦΕΙΛΟΣ ΔΦΕΙΜΟΣ ΔΦΕΙΝΟΣ ΔΦΕΙΣΑΣ ΔΦΕΙΣΗΝΩΡ

R. D. infra p. 167.

ΔΦΗΝ

R. D. infra p. 164.

ΔΙΦΑ

R. D. infra p. 166.

ΦΕΑΡ (et ΦΗΡ)

Ter. Maurus. ΙΑ. B, 471. ὄρη Φεαρινῆ Odyss. i, 51. Hesiod. *Ergy.* 475. πολίων Φέαρ, 567. ἀνθρώποις, Φέαρως 490. Μῆτ Φῆρ γυγνόμενον. *Ergy.* 75. ἀνθεσι Φεαρινόσιον. 676. Ἄλλος δ' Φεαρινός. Solo Fragm. v, 19. Ἡρινός, Athen. x, 416. D. 4. *Alcman.* ὄρας δ' ἔσει κε τρεῖς, θέρος, καὶ χεῖμα, κἀπῶραν τρίταν, καὶ τέτρατον τὸ Φῆρ ὄκα Σάλλει μὲν, ἰσθίην δ' ἄδαν Οὐκ εἶσι. *Alcæus* Fr. xxx. Φῆρος. Vide *Martial.* Epigr. ix, xiv.

[ΕΡΓΗΑΗΘΙΩΝΤΙ

Tab. prior Heracl. 104. De hoc verbo nondum liquet.]

ΦΕΑΝΟΝ

ΟΔ. Ζ, 159. Ὅς κέ σε Φέδνοι-
 σι. ΙΑ. Π, 190. μυρία Φέδνα
 x, 472.

ΦΕΕΑΜΕΝΟΣ

ΙΑ. M, 38. γλαφυρήσι Φεελμένοι.

ΦΕΘΕΙΡΑΙ

ΟΔ. Π, 176. ἐγένοντο Φεθειράδες
 v. l. γενεαῖδες. ΙΑ. T, 382. πε-
 ρισσεύοντο Φέθειραι x, 315.

ΦΕΘΝΟΣ

ΟΔ. K, 526. κλυτὰ Φέθνεα.
 ΙΑ. H, 115. μετὰ Φέθνος P,
 581.

ΦΕΙΔΟΣ

ΟΔ. Θ, 169. Ἄλλος μὲν γὰρ
 Φεῖδος. N, 194. Τούνεκ' ἄρ' ἄλλο-
 Φεῖδ' ἐφαίνετο. ΙΑ. Γ, 39. Δύσ-
 παρι Φεῖδος. N, 769. P, 142.

ADDITAMENTA.

SECT.
IV.

"Εκτορ, *Φειδος* ἄριστε. Hesiod. *Εργ.* 63. Παρθενικῆς † *καλὸν Φειδος*. 712. *κατελεγχέτω † εἶδος*. Theogon. 154. *ἐπὶ Φεΐδει*. 619. ἤδ' καὶ *εἶδος*, Fr. XXI, 1. ἦν *Φεΐδος*. 3. *εὐ εἶδη*. LXXII, 3. *κατὰ Φεΐδος*. Ol. VIII, 19 = 25. *κατὰ εἶδος*.

ΦΕΙΔΩ [ΕΙΔΗΜΙ Attice]

Od. A, 428. *κίθνα Φιδυῖα*. B, 111. *ἀποκρίνονθ' ἵνα Φειδῆς*. Z, 160. *τοιόνδε Φιδον*. H, 322. *οἱ Φε Φιδοντο*. Θ, 410. *ἀλοχόν τε Φεΐν*. I, 143. *προΰφαίνε Φιδεσθαι*. 182. *ἰσχατιῇ σπέος ἔυρομεν*. A, 161. *οὐ Φεΐδες*. 431. *λύγρα Φιδυῖα*. 521. *Κεῖνον κάλλαστόν γε Φιδον*. IΛ. A, 537. *Ἦγνοῖσθε Φιδούσ'*, 587. B, 271. 548. *Οὐτε θεῶν πρότερος τὸν Φεΐσται*. 608. *ποίησε Φιδυῖσσι, ποίησεν ἰδυῖσιν* *pr. fragm. Ambrosiana*. B, 82. *Νῦν δὲ Φιδ', ὄς*. 269. *Ἀλγῆσας δ' ἀχρεῖον ἄρῶν, ἀπομόρξατο*. 384. *ἀμφὶ Φιδῶν*. Γ, 453. *εἰ κε Φιδοντο*. Δ, 151. *Ὡς δὲ Φιδεν*. Z, 351. *Ὅς Φῆδη*. Θ, 406. *Ὅφρα Φιδῆ Γλαυκῶπις*, 420. *Ὅφρα Φιδῆς, Γλαυκῶπις*, I, 128. *ἀμύμονα Φέργα Φιδυῖας*, Od. A, 428. A, 431. O, 417. Z, 13. *ἔσφδε Φέργον ἀΦεΐες Ησγη*. X, 450. *Ἰπεσθε, Φίδοιμ'* Hesiod. *Εργ.* 9. *ΚΑΘΘ: Φιδῶν* 21. 54. *μήδεα Φειδῶς*, 185. *ὄπιν † εἰδότες*. 265. *πάντα Φιδῶν*. 519. *Φέργα Φιδυῖα*. 729. *πεπνυμένα Φειδῶς*, 736. *εὐξῆ Φιδῶν*. Theogon. 19. *Ἰάπετόν τε, ἰδὲ I. τ' ἤδ'*. 82. *Γεινόμενον τε Φιδωσι*. 236. *δήνεα Φοιδεν*. 264. *Φέργα Φιδυῖα*. 351. 451. *Ὅφθαλμοῖσι Φιδοντο*. 545. 550. 559. 561. 960. Scut. 318. *θαῦμα Φειδῶν*. 140. 224. *θαῦμα Φεΐσθαι*. *conf. Theogon.* 575. 581. 834. Fr. XI, 2. LVI, 2. *μήδεα Φειδῶς*. 589. *Ὡς Φειδον*. 887. *Φειδυῖαν † ἰδὲ*. 908.

πολυήρατον εἶδος. Fr. XXII, 4. 166. *ἐπέφαντο Φειδῶν*. 185. *Πετραῖον, ἰδ'—ἠδ'* in marg. H. St. 335. *Ὅφθαλμοῖσι Φειδῶς*. 355. *μάλα Φοῖσθα*. 432. *ἀντα Φιδῶν*. 445. *ὑπόδρα Φιδούσα*. XIV, 5. *ἐτήγυμος εἶδετο*. LII, 2. *Ὅστις ἂν εἶδεῖν*. Solo V, 6. *δεινὸν ἰδεῖν*. 22. *ἰθὺκε Φειδῶν*. 24. *ἐστὶ Φειδῶν*. 65. *οὐδὲ τις οἶδε*. Ol. IX, 66 = 94. *τε ἰδῶν*. XIV, 16 = 22. *Ἐρασίμολπε ἰδοῖσα*. Pyth. I, 26 = 49. *τε ἰδίσθαι secundum Boeckh*. *sed Ol.* XIV, 22 = 31. *"metri causa praetuli ὑφ' ἰδοῖσ', admisso apostropho ante vocem alias dignamma habentem."* Ol. II, 94 = 155. *πολλὰ εἰδῶς*. Fr. *incert.* xcvi. *χθόνα οἶδεν*. Pyth. V, 84 = . *ἐπεὶ Φιδον εἶδομαι*. Pyth. IV, 21 = 37. *ἀνέρι εἰδομένῳ Boeckhiius*, Sappho fr. LXII. *Φιδον*. *Apud Schol. ad Il. A, 5. Ζεὺς δὲ Φιδῶν*. *Hinc ἀναΦειδῆς Od. N, 194. ἡεροΦειδῆς Il. E, 770. θεοΦειδῆς B, 623. ΦιοΦειδῆς A, 298. μολοΦειδῆς Il. II, 270. conf. R. D. infra p. 185.*

ΦΕΙΔΩΛΟΝ

Od. A, 212. *Ἦ μοι Φειδῶλον*. IΛ. E, 451. *Ἀμφὶ δὲ Φειδῶλον*. Stesichorus in ΠΑΛΙΝΟΔ. 2. *Ελένης Φειδῶλον*.

ΦΕΙΚΟΣΙ

Hesychius, *Βεῖκατε εἰκοσι Λάκωνες*. IΛ. O, 678. *δυνακαίΦεικοςίπηχον*. Nem. VI, 60 = 100. *ἐπὶ εἰκοσι Boeckhiius*. Hesiod. *Εργ.* 790. *Φεικάδη*.

[ΦΕΙΚΑΤΙ

Tab. Heracl. II, l. 55.

ΦΕΙΚΑΤΙΔΕΙΩ

Ibid. l. 57.

ΦΙΚΑΤΙ

Inscript. Orchomen. L 15. Tab. Heraclensis. l. 14.

ΦΙΚΑΤΙ

Tab. Heracl. I, l. 35.

SECT.
IV.

ADDITAMENTA.

ΕΙΚΑΤΙΔΕΙΟΝ
Tab. II, 18.
ΕΙΚΑΤΙΔΕΙΩ
Tab. II, 23.
ΕΙΚΑΤΙ-ΠΕΔΟΝ
Tab. I, I. 14.]
ΕΙΚΩ
ΟΔ. Α, 514. οὐδενὶ **Φείκων** Μ, 117. θεοῖς ὑπο**Φείξαι**. ΙΑ. Α, 294. Εἰ σοὶ **Φέρρον** πᾶν ὑπο**Φείξομαι**. Δ, 509. μὴ **Φείκετε** χάριτος. Θ, 32. σθένος οὐκ ἐπι**Φεικτόν**. Α, 204. Τόφρ' ὑπό**Φεικε**. Μ, 48. —τῇ **Φείκουσι**. Theogon. 968. 1019. ἐπι**Φείκελα**. 987. ἐπι**Φείκελον**. Scut. 206. μελπομένας **Φεικνῖαι**. 451. φλογὶ **Φείκελα**. Fr. xx, 5. ὡς ἐπι**Φεικέες**. Solo Fr. xv, 25. δεσμοῖσιν τ' ἀ**Φεικίλοισι**. xx, 4. μηδὲν ἀ**Φεικές**. Tyrtaei Fr. I. 8. Χρησμοσύνη **Φεικῶν**.
ΦΕΛΙΞ· ΦΕΛΩ· ΦΕΙΛΕΩ· ΦΕΙΛΥΩ· ΦΕΛΙΣΣΩ· ΦΕΛΙΚΩΠΙΣ.
ΟΔ. Μ, 355. Βοσκέσκον **Φέλικες**. "Equidem existimo **ἔλειν**, εἶλειν, ἔλλειν, εἰλείν, ἴλειν, ἴλλειν nihil inter se discrepare, si primam significandi radicem spectes, quæ sita est in *volendo*: ipsum illud Latinorum verbum ex hoc fonte manavit." T. H. apud D. R. ad Tim. p. 71. ΟΔ. Δ, 2. δῶμα **Φέλων**. II. Α, 409. R. D. infra p. 174. Β, 228. πολίεθρα **Φέλωμεν**. Σ, 522. ἴζον **Φελυμένοι**. Α, 156. Πάντη **Φελυφόρων**. vide **ΦΕΛΥΤΡΟΝ** infra ad R. D. p. 181. Μ, 49. ἴων ἐ**Φελίσσεθ'**. Χ, 95. δέδορκε, **Φελισσόμενος**. Ψ, 309. τέρμα **Φελισσόμεν**. 320. πολλὰ **Φελίσσεται**. 846. Ἡ δὲ **Φελισσομένη**. Ν, 204. σφαιρηδὸν [an σφαιρίνδα] **Φελισσόμενος**. ΟΔ. Α, 39. Σμερδαλιῶς **ΦεΦέλικτο**, inanibus solido abscissis, Daw. 178. Κναρέος edd. II. Γ, 190. ὅσοι **Φελίκωπες** de v.

Φελικόπιδα vide supra p. 68. Theogon. 791. **Φελεγμένος**. Fr. xv, 2. Ὀρχομένου **Φελεγμένος**. Hesiodi Fr. xxxix, 2. μήλοισι καὶ **Φελεπόδεσσι**.

ΦΕΙΡΑΝΑΝ

Incertus apud Priscianum a Dawesio supra citatum ad p. 206.

ΦΕΙΡΩ

ΟΔ. Β, 162. Ν, 7. τὰς **Φείρω**. Α, 136. νημερτέα **Φείρω**. ΙΑ. Α, 553. οὐ **Φείρομαι**. Ε, 756. Υ, 15. ἐκ**Φείροτο**.

ΦΕΙΣΚΩ

ΟΔ. Ζ, 152. ἀγχιστα **Φείσκω**. Δ, 148. ὡς σὺ **Φείσκες**. Ν, 313. Π, 187. Υ, 362. 247. κατακρήπτων ἐ**Φείσκε**. Ι, 321. ἄμμε **Φείσκομεν**. Α, 362. σὲ μὲν οὐτε **Φείσκομεν**. Δ, 27. Διὸς μεγάλου **Φείκτον**. 662. λαμπετό**Φωντι** **Φείκτην**. 796. Ν, 288. II, 157. Υ, 31. δέμας δὲ **Φείκτο** γυναικί. II. Φ, 332. μάχῃ ἐ**Φείσκομεν** 285. δέμας δ' ἀνδρῶσσι **Φείκτην**. Ψ, 379. ἐπιβησομένοισι **Φείκτην**.

ΦΕΙΣΑΜΗΝ

ΟΔ. Τ, 283. τὰ γε κέρδεα **Φείσατο**. II. Ε, 785. Στέντορ' ἐ**Φείσαμένη**. Υ, 224. Ἴππῳ **Φείσαμένος**.

ΦΕΙΚΩΣ

ΟΔ. Β, 383. Τηλεμάχῳ **Φεικνῖα**. II. Φ, 254. Τῷ **Φεικῶς**.

ΦΕΟΙΚΑ

ΟΔ. Ζ, 60. Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ **Φέοικε**. 187. οὐτ' ἀφροὶ φωτὶ **Φέοικας**, Νῦν δ' ἄ. φ. **Φέ. R. B.** ad Milton. P. A. iv, 887. 193. "Ὄν τε **Φέοιχ'**. ΟΔ. Α, 605. νυκτὶ **Φεοικῶς R. B.** ad Milton. P. A. vi, 832. et R. D. p. 185. 607. αἰεὶ βαλεόντι **Φεοικῶς**. εἰ καὶ Eustath. Α, 411. εἰς ὅσα **Φεφίκει** R. D. **ΦεΦοίκε**. II. Β, 233. Οὐ σε **Φέοικεν**. Γ, 286. 459. ἦντε **Φέοικεν**. Δ, 286. οὐδὲ **Φέοικ'** ὄτρυνόμεν. Υ, 371, 372. χεῖρε **Φέοικε**. Φ, 379. 435. οὐδὲ **Φέοικεν**. Ψ,

ADDITAMENTA.

SECT.
IV.

649. ἥς με Φείκει. Ω, 595. ὄσαι Φείκεν. Υ, 66. ὄματα Φειοκνία. Ω, 347. αἰσυμνητῆρι Φεικῶς. Β, 58. ἀγχιόστα Φεικει: R. D. ΦεΦοίκει. Hesiod. "Eργ. 390. λαμπετόφῶντι Φείκτην. 52. ὄπα Φείσκειν. 233. γυναῖκες Φειοκότα. Scut. 215. ἀποβρίψοντι Φεικῶς. 228. ἐρρίγοντι Φεικῶς. 813. πλήθοντι Φεικῶς. Theogon. 295. οὐδὲ Φεικός. 584. ζωοῖσι Φειοκότα. 834. σκυλάκεσσι Φειοκότα, Τυρταῦς I, 27. πάντα Φείκεν. Pyth. III, 59 = 106. τὰ ἰοκότα Boeckhiius.

ΦΕΚΑΣ· ΦΕΚΑΦΕΡΓΟΣ·

ΦΕΚΗΒΟΛΟΣ.

Hesychius Βείκας et Βεκᾶς. μακράν. i. e. Φεκᾶς. Vide Victorin. p. 21 = 2461. ΟΔ. Ο, 33. 'ΑΛΛὰ Φεκᾶς νήσων. Η, 321. πολλὰ Φεκαστέρω ἔστ'. Θ, 323. Φάναξ Φεκάφεργος. ΙΑ. Ε, 791. Νῦν Φέκαθεν, aut Νῦν δὲ Φεκᾶς ut N, 107. Υ, 422. Δηθὰ Φεκᾶς Ηεγν. ad II. Α, 14. Α, 21. ἴα Φεκηβόλον. 96. ἀλγεα ὄκε Φεκηβόλω. 438. βῆσε Φεκηβόλω. Scut. Herc. 217. οὐθ' † ἐκᾶς αὐτοῦ. 100. 'Απόλλωνος Φεκατηβελίταο. Fr. LXVIII, 2. γαῖαν † ἐκᾶς. Theogon. 94. Μουσᾶων τε Φεκηβόλου. Τριπος apud Herodot. v, 59. Σκαῖος πυγμαχέων με Φεκηβόλω 'Απόλλωνι. Pind. Pyth. II, = 54. δὲ Φεκᾶς.

ΦΕΚΑΣΤΟΣ

ΟΔ. Γ, 7. πωτηκόσιοι δὲ Φεκάστη. Θ, 15. θυμὸν ἀπάντων. 259. ἐνπρήσσεσκον ἀπαντα. 324. αἰδοῖ Φοῖκοι ἀπᾶσαι. 392. Τῶν δὲ Φέκαστος. Ι, 60.—δὲ Φεκάστης. 65. † τρις Φέκαστον. 127. τελείειν ἀπαντα. 468. νεῦσα Φεκάστη. Λ, 541. κῆδ' ἀπᾶσαι. Ξ, 128. καὶ ἀπαντα. Ο, 24. ἐπιτρέφειας Φέκαστα. 376. καὶ ἀπαντα. II, 313. εἴση

Φεκάστων. Ρ, 70. ἐξέρεινον ἀπαντα. ΙΑ. Ι, 88. δόρπα Φέκαστος. 180. Δανδῖλλον † ἐς ἕκαστον. 203. ἐντυνε Φεκάστη. Κ, 388. διασκοπιᾶσθαι Φέκαστα f. ἀπαντα. Λ, 11. Ξ, 151. ἐμβαλ' Φεκάστη f. Ξρσε. Λ, 633. ἀμφὶ Φέκαστον 747. Ο, 189. δέδαστο Φέκαστος. 288. θυμὸς ἀπάντων. 505. γαῖαν ἀπαντες. 514. μένος θυμὸν τε Φεκάστων. 667. Ρ, 252. διασκοπιᾶσθαι † Φέκαστον. Τ, 302. κῆδε' ἀπασαι. 332. δείξειας ἀπαντα. Ψ, 107. Καὶ με Φέκαστ' ἐπέτελλαν. Conf. R. P. ad Med. 719. Ω, 1. νῆας ἀπαντες. Hesiod. "Eργ. 391. ὄς τε Φέκαστα. Scut. 283. Τοίγε μὲν αὐ γελῶντες αὐλητῆρι Φέκαστος Πρόσθ' ἕκων. Conf. 299. Theogon. 73. εὐ δὲ Φέκαστα. 370. Οἱ δὲ Φέκαστα. 393. τιμῆν δ' ἕκαστον. 459. ὄς τις ἕκαστος. 672. κεφαλαὶ δὲ Φεκάστη. Fr. xxxiii, 1. τὰ Φέκαστα. Solo Fr. v, 34. ὄζαν ἕκαστος. xix, 5. εἰς μὲν ἕκαστος. 15. κεφαλαὶ δὲ Φεκάστη. Τυρταῦς II, 15. ἀνύσειε Φέκαστα.

ΦΕΚΑΘΗ

Theogon. 418. κικλήσκει Φεκάτην.

ΦΕΚΗΛΟΣ

ΟΔ. Β. ἀΦέκοντ' εὐφραίνεσθαι τε Φέκηλον. Ρ, 478. 'Εσθε Φέκηλος ex ἔσθειν Ηεγν. Vol. vii. 744. ΙΑ. Α, 554. 'Αλλὰ μάλ' ἔφηλος. Ε, 759. οἱ δὲ Φέκηλοι. Θ, 512. ἐπιβαῖε Φέκηλος. Hesiod. "Eργ. 668, 9. πόντος ἀτήμων, "ΕΦηλος. Theocr. Id. II, 166. 'Ασπότερες, εὐκῆλιος (ἔΦηλιος) κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὄπαδοί. Schol. εὐκῆλιος ἀπὸ τοῦ ἔφηλος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Υ, εὐκῆλος' δ, χωρὶς μὲν τοῦ Υ, δασύνεται' ὅταν δὲ προσλάβῃ αὐτὸ, φιλοῦνται. Apollon. ap. Becker. Anecd. v. II. p. 558. τὸ Υ ἰεπντι-

SECT.

IV.

θέμενον ψιλοῦ πνεύματος αἴτιον
γίνεται, ὡσπερ ἔχει τὸ ἔκηλος
"ἐκηλος φορέου"

ΦΕΚΗΤΙ· ἈΦΕΚΗΤΙ

ΟΔ. Ο, 318. Ἐρμείας Φεκήτι.
conf. T, 86. Υ, 42. ΟΔ. Γ, 213.
Ἐν μεγάροις, ἀφέκητι. Hesiod.
"Ἐργ. 4. μεγάλοιο Φέκητι. Theogon.
529. Οὐκ ἀφέκητι. Archilochus
xxiv. a. 2. ὀδύνησι Φέ-
κητι. Ol. xiv. =19. σεῦ Φε-
κάτι Boeckhius.

[ΦΕΚΤΑ

Tab. Heracl. II. l. 106.]

ΦΕΚΥΡΟΣ

Daw. inf. p. 167.

ΦΕΚΩΝ

ΟΔ. Β, 133. κέν γε Φεκῶν. sed
Δ, 649. Αὐτὸς Φεκῶν. Ε, 100.
Τίς κε Φεκῶν aut Τίς δὲ Φεκ. ΙΑ.
Ψ, 434. αὐτὸς τε Φεκῶν. 585.
μήτι Φεκῶν. Hesiod. "Ἐργ. 280.
μαρτυρήσει Φεκῶν. Theogon. 232.
ὅτε κέν τις ἐκῶν. Pindar. Isthm.
vi, 63=v, 40. θυμῶ Φεκῶν ex
schol. reposuit Boeckhius.

[ΦΕΛΑΤΗ

Inscriptio Orchomen. III. l. 2. Φε-
λατή. l. 4. Φελατην.]

ΦΕΛΕΝΗ

Dionys. Halicarn. supra c. p. 206.
Victorinus p. 21=2461. Sergius
p. 1827, conf. Trypho. fragm.
ad v. Φρήξις. "Quae aliis Ἐλέ-
νη, ea Ἄεολibus Φελένη vocatur."
Scaliger ad Euseb. p. 105=112,
2. Versus in Cypseli area apud
Pausan. v, p. 425. Τυνδαρίδα
Φελέναν φέρετον, Ἀθήραν δ' Ἀθέ-
ναθιν "Ἐλκετον" Astyages apud
Priscian. supra citatum p. 205.
ΦΕΛΕΝΑΝ. Φελενίων vide supra
ad p. 234. F Homeri temporibus
ferme intercidisse videtur. ΙΑ.
Γ, 121. αὐ Φελένη. 154. Φεῖδον
Φελένην.

ΦΕΛΟΣ

ΟΔ. Ξ, 474. Ἀνδόνακας τε

ADDITIONAMENTA.

Φέλος τ' ὑπὸ Υ, 221. ἵπποι Φέ-
λος. Β, 776. ἐρεπτόμενοι Φε-
λεόθρεπτον.

ΦΕΛΠΙΣ

"auctoritati obstat nam in ti-
tulo antiquo nomen Graecum ab
hoc verbo plane deductum, La-
tinis litteris [MINDIA] HELPIS
inscriptum est. Winkelman.
Hist. Art. I. IV, c. vii." Knight.
Proleg. v. ΦΕΛΠΙΩ. HELΠΙΔΑ.
quoque in marmore Elgeniano
in Athenienses, qui Ol. lxxxvi,
4. A. C. 432. ad Potidaeam in
praelio ceciderunt, v. 8. comparet.
Sed professorem clarissimum
ad h. l. audiamus; "FELPIS
cum digammo est apud Homerum.
Asperum ostendunt nomina Vis-
conto laudata Helpis helpidius
(Helvidius) Helpidianus, nostrum
Helfen saxonice helpen [Anglice,
holpen], juvare. Nam primitiva
vocis significatio fuit haud dubie
alloquio recreare, juvare ali-
quem, unde de Penelope Odyss.
Β, 92. Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει (fuit
μὲν Ἐλπει) καὶ ὑπίσχεται ἀνδρῶν
ἐκάστῳ [m. Φεκαστῳ]." Thiersch.
Act. Monac. T. II. p. 421. Deinde
Schaeferi sui monitu ἀφελπισμέ-
νος, de quo Wagnerus Ammian.
Vol. I, p. 405. cum marmore
comparat, et Hemsterh. ad Aristoph.
Plut. 689. affert; Conf.
Eccles. 146. Nollem Scholiastes
ad Aristoph. Acharn. 329. temere a viro
doctissimo excidisset: Scholiastes
tamen ad Dionys. Thrac. p. 678. eadem
chorda oberrat; ὁπῶ καὶ τὸ
εἰρκτή οἱ μὲν δασύνοοσιν, ἡμεῖς
δὲ ψιλοῦμεν. εἶργειν, ut norunt
omnes, claustris frenare (to keep
in), εἶργειν vero arcere (to keep
off), significat. I. Aeschyl. Pers.
91. Ὀχυροῖς ἔρκεσιν εἶργειν
Ἄμαχον κύμα θαλάσσης. ad

ADDITAMENTA.

quem l. conf. Præsentem doctissimum, C. J. Blomfield. Xenoph. Hellen. l. iii, 91. χειμῶν ἐπεί, ἐν ᾧ οἱ αἰχμάλωτοι Συρακόσιοι, εἰργμένοι τοῦ Πειραιῶς ἐν λιθοτομίαις,—Plato Phædo. p. 82. E. 2. ἀναγκαζομένην δὲ [τὴν ψυχὴν], ὡς περ δ' εἰργμῶν, διὰ τοῦτου [τοῦ σώματος] σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα,—ἀλλὰ μὴ αὐτὴν δ' αὐτῆς, καὶ ἐν πάσῃ ἀμαθίᾳ κεννυμένην,—καὶ τοῦ εἰργμῶν τὴν δεινότητα καταδόσα—: conf. omnino Auctor. Orat. in Nestor. p. 1484. Bekker. Soph. Aj. 428. ἴσχε, οὔτοι σ' ἀφείργειν, οὔθ' ὅπως ἐγὼ λέγων Ἔχω, κακοῖς τοιοῦτο καταδόσα. 752. παντοία τέχνη Εἰρῆαι κατ' ἡμέρη τοῦμφανῆς τὸ νῦν τῶδε Αἰανθ' ὑπὸ σκηναῖσι, 795. ἐκέϊνον εἰργενε Τεῦκρος— 2. Reete infra 949. ἀλλ' ἀπείργου θεός. Æschyl. Septheb. 412. εἰργενε τεκούση μητρί πολέμιον δόρην. 499. εἰρζει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον. Soph. El. 1292. χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργου λόγος. Hesychius, Εἰργμος: κώλυσις. δεσμὸς. συνέχεσις. Melius adduxisset vir clarissimus Odysseus, A, 27. B, 392. ἀθρόοι, ἀθρόοι. Codex optimus Harleianus; conf. Il. B, 439. X, 38; N, 245. τεθαλυῖα θ' εἴρση Cod. Harl. τ. τ' εἴρση Cod. Vesp. τ. τ' εἴρση alii: Γ, 149. "ἔστασαν eum spiritu et 182:" ἤθμος, ἤθμος supra p. 216.: ἦτορ, ἦτορ A, 48. 114.: ἔλμον, ἔλμον Il. A, 146.: Καθαρίσαι συντελέσαι Hesychii codex Marcianus quod præceperat Albertus. Conf. infra ad p. 206. Il. X, 68. εἶλαρ Cod. Townl. Vide Censura Crit. (Crit. Rev. March, 1804. pp. 310, 11.) De v. FEΛHΣ conf. quoque OΔ. Π, 101. T, 84. ἐτι γὰρ καὶ Φέλιππος εἶσα. Hesiod.

"Erg. 96. ἀπόθε Φελίς. 496. κενεὴν ἐπὶ Φελίδα. Theogon. 660. ἀνάΦελτα. Archilochus xvi, 5. κάπΦελτα. Ol. xiii, 80 = 117. παρὰ ἐλπίδα. Puth. ii, 49 = 89. ἐπὶ ἐλπίδασα. Ischm. ii, 43 = 64. ἀμφικρέμανται ἐλπίδες. Fr. inc. xciix. τί ἔλπεται Boeckhiius.

FEΛHOMAI

OΔ. B, 91. πάντας μὲν Φέλαι. Γ, 319. οὐ Φέλοικο. H, 299. Ὡς οὐ κεν Φέλοιο. I, 419. —του Φέλτες' ἐνὶ. Il. Θ, 526. Φέλομαι ἐνχόμενος, N, 41. "ΑΦβρομοι, ἀΦίβαχοι' Φέλομπο 309. ἐπεὶ οὐκοθε Φέλομαι οὔτω. X. 67. Δαναοί, Φέλομπο δὲ. O, 539. —ἐτι δ' Φέλοπο. 701. Τρωῖσι δὲ Φέλοπο. P, 395. — γὰρ σφῆσαι Φέλοπο 495. 404. οὐκοθε Φέλοπο 603. 406. οὐδὲ τὸ Φέλοπο, Σ, 194. —καὶ αὐτὸς, δ Φέλομοι, ἐνὶ. T, 328. στήθεσσι Φεώλπει. O, 491. ἐπὶ τ' Φέλοται. Hesiod. "Erg. 271. Ἄλλα τὰ γ' οὔτω Φέλοπα. 473. καὶ σι Φέλοπα.

FEΛΩ

Il. A, 139. "Ἄξω ἐλῶν citatur in Longini Fr. iv, p. 187. ed. Tour.; sed Eustathius, p. 67, 28 = 50, 50. στίχος εἰς κῆποι δοκῶν κατὰ τὸν Λογγίνου εἶναι περὶνθετος' ἔστι δὲ ἐκεῖνος τὸ, ἄξω ἐλῶν sine ejus ope sententia arte coheret; et hoc verbum apud poetam F respicit; Sappho Fr. lvi. Ἐρμαῖς δὲ Φελῶν. et in Alcaei Fragm. vii, et lxx. ἐκ Φέλοπο conjecit Blomfield.

FEΛΩP

OΔ. N, 208. μήπως γε Φέλωρ. Il. Σ, 93. Πατρόκλου δὲ Φέλωρα.

FEΛΩPION

Il. A, 4. αὐτὸς δὲ Φελώρα—δὲ ἐλώρα Fragmenta Ambrosiana.

[FEMΩ
vomo.]

SECT.
IV.

ADDITAMENTA.

[ENEPOI

“Rursus vox hæc *inferna* bene transfertur ἄδης, si verum ejus etymon respiciamus, quod est a Græco ἔνεροι cum digamma Æolico, a qua dialecto pleraque Latinae linguae vocabula profuunt; “Ἐνῦεροι.” PEARSONUS notis ad expositionem Symb. 458—402. ejusdem lingua Latina donatæ. De hoc argumento valde dubito. Is. Vossius ad Catull. p. 331. cum viro præstantissimo consentit; Omnino *Infra vel Infera, ut veteres scribebant, est ab ἰνῦέρα, id est, ἐν ἔρα et ἰνῦερον, id est, ἔνερον, idem quod κάτω, et ἰνῦεροι ἴδემ qui ἔνεροι, quomodo mortuos et subterraneos vocari notum est omnibus. Veteres Atticos et complures Græciæ gentes ἰασυντικὰς fuisse, et ἔρα seu Ἐέρα dixisse pro ἔρα, satis constat.* II. E, 898. Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανίωνων. Schol. Cod. Townl. Ἀρίσταρχος Νέρτερος, ὃ δὲ Ζηνόδοτος Ἐνέρτερος: id est, Aristarchus, ἦσθά γε νέρτερος: Zenodotus vero, ἦσθά γ' ἐνέρτερος legere solebat; Codices duo Harleiani, ἦσθας ἐνέρτερος: conf. II. O, 225, Ὡc.]

FENETOI

Veneti; Ter. Maurus. v. 655. IΛ. B, 852. Ἐκ *FENEΤΩΝ*. Servius ad Æn. VI, 366. “*VELIA autem dicta est a paludibus, quibus cingitur, quas Græci ἔλη dicunt. Fuit ergo HELIA, sed accepit digammon, et facta, VELIA, ut HENETVS, VENETVS.*” R. B.: et in nota Servii ad Æn. I, 243. Codd. et Editt. *Henetus, Enetus, vel Ænetus*, varie scribere testatur Santen. ad Ter. Maur. I. s. c. Hæc firmat Salmasius Plin. Exercitat. p. 624. E. F. a. D. b.

Corn. Nepos, teste Plinio (VI. II. Strab. v. p. 299. Oxon.) credidit Venetos Italiae ex Henetis Paphlagonia ortos, quod idem nomen habeant ac sint eorum cognomines. Nam Ἐνετοὶ Veneti: ut οἶνος vinum, et similia. Eneti post Trojam captam, quum diu decrassent, tandem in Italiam devenerunt, et Venetiam regioni ac populis nomen dederunt. Julianus Orat. II. pp. 71, 2. ed. E. Z. Spanhem. Ἐνετοὶ δὲ, οἶμαι, τὸ πρόσθεν ὠνομάζοντο. νῦν δὲ ἤδη Ῥωμαίων τὰς πόλεις ἔχόντων, τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ὄνομα σώζουσι, βραχεῖα προσθήκη γράμματος ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπωνυμίας. ἐστὶ δὲ αὐτοῦ σύμβολον χαρακτήρ εἰς ὠνομάζουσι δὲ αὐτὸν ΟΥ, καὶ χρῶνται ἀντὶ τοῦ ΒΗΤΑ πολλάκις, προσπνεύσεως οἶμαι τινος ἕνεκα καὶ ιδιότητος γλώττης. Conf. supra ad p. 195.

FEÏMA· FENNYMI·

FESΘHS

vestis. Ter. Maurus. OΔ. Z, 61. χροὶ Φεῖμα' ἔχοντι Cod. Vesp. Ed. PR. Ald. Eustath. Ψ, 115. χροὶ Φεῖματα Φεῖμαι. E, 167. ἀμφιφέσω. Ξ, 529. χλαῖναν ἰφέσσατ'. Z, 74. θαλάμοιο φέρειν Φεσθῆτα. 183. φέρον ἰΦεσθῆτα. IΛ. Γ, 392. καὶ Φεῖμασιν. 57. Λαῖνον Φέσσο χιτῶνα, Macrob. Saturn. VI, VI, K, 23. 177. δαφνοῖον ἰφέσσατο. Ξ, 383. Αὐτὰρ ἐπεὶ Φέσαντο vid. R. B. ad Callim. h. in Cer. et R. D. M. C. 101. Ω, 94. ἐπλετο Φέσθος. A, 149. ὦ μοι ἀναιδεῖην ἐπιΦεμῆνε. H, 164. θοῦριν ἐπιΦεμῆνος. Hesiod. Ἔργ. 124. Ἡέρα Φεσσαμένοι, 221. 253. 534. καὶ τότε Φέσσασθαι. 554. κατὰ Φεῖματα. Theogon. 574. Ἀργυφῆ Φεσθῆτι Archilochus VI, 2. καθαροῖσιν ἐν εἶμασιν.

NOTÆ.

SECT.
IV.

ἸΑ. Α. 444 — οφρ ἱλασσώμεθ ἀνακτα^{ms}] Edit. Florent. teste Basil. 1535. repræsentat οφρ ἱλασσώμεσθα ἀνακτα. Recte quidem, quantum vel ad vocis ἀνακτα potestatem, vel ad alterius ἱλασσώμεσθα prosoediam. Hæc utique primam alibi corripit [II. Α, 147.],

Οφρ ἡμιν Ἐκαίργον ἱλασσαι ἱέρα ρέξας

Verum Homeri aures delicatioribus fuisse video quam quæ vocolam οφρ corripì paterentur. Ejus utique in scriptis observavi vocem disyllabam nusquam ita secandam venire, ut prior in vocalem brevem sequentibus muta et liquida exeat. Nusquam, inquam, prout hodiernæ etiam habent Editt. si unum istud excipias ΙΑ. Ζ. 479.

* Καὶ ποτε τις εἰπῆσι, πατρός δ' ὄγε πολλὸν ἀμεινῶν. 147

Quem quidem locum hoc ipso nomine, quod unicus sit inter millia contra conspirantia, si nihil gravius accidisset, εἰπῆ πατρός vel πατερός legendo mutatum oporteret. Verum altius mendum subest. Forma utique subjunctiva εἰπῆσι sententiæ parum convenit. Est enim hic versus supplicationis Hectoreæ pars, et verbum istud altera duo formæ optativæ φεροὶ et χαρεῖη excipiunt. Unde forma itidem optativa εἶποι scribi necesse est :

88. “ὄφρ' ἱλασσώμεθ ἀνακτα] Sic hodie editum; sed perperam sine dubio, cum semper sit Φάνακτα. Lege, ὄφρ' ἱλασσώμεσθα Φάνακτα. Scholiastes MS. ἱλασσώμεσθα πλεονασμῷ τοῦ σ, et duo codices [Harl. et fragmenta Ambrosiana] ἱλασσώμεσθα ἄν.”

R. D. ἱλασσώμεθ in exemplari Ed. Pr. penes virum ornatissimum C. Fox, in commerc. epistol. cum G. Wakefield, pp. 157. 161. conf. pp. 41. 50. 159. quod equidem non possum non æque demirari ac, “ὄφρ' ἱλασσώμεσθα ἀνακτα apud Etym. M. p. 97.

ADDITAMENTA.

[ϚΞ
Tab. Heracl. I, l. 95.
ϚΞΑΚΑΤΙΩΝ
Tab. Heracl. II, l. 41.

[ϚΞΗΚΟΝΤΑ
Tab. Heracl. II, l. 36.]
ΕΠΙΔΕΙΦΕΛΑ
Hesiod. “Εργ. 808.

SECT. IV. Και ποτε τις 'ΕΙΠΟΙ⁸⁹ " πατρος δ' ὄγε πολλον αμειων"
 Εκ πολεμου ανιοντα· ΦΕΡΟΙ δ' εναρα βροτῶντα
 Κτεινας δάιον ανδρα, ΧΑΡΕΙΗ δε φρενα μητηρ.

Quæ cum ita sint, quanquam ipsa lectio Florent.
 non usquequaque placeat, ex ejus tamen vestigiis
 germana, vix dubito, sic restituenda est :

Ρεζαι ὑπερ Δαναῶν, οφο ΙΛΑΣΟΜΕΣΘΑ ἀνακτα.

Sic in loco supra laudato habemus Οφο—Ιλασσαι uti
 et ΟΔ. Γ. 419,

ΟΦΡ ητοι πρωτιστα θεων ΙΛΑΣΣΟΜ Αθηνην.

Cæterum loci istius Z. 479,

Και ποτε τις εἶποι " πατρος δ' ὄγε πολλον αμειων"
 Εκ πολεμου ανιοντα—

89. εἶποι unus MS. Harl.,
 —εἶποι πατρός γ' ὅδε alter MS.
 Harl.,—ἀρίσταρχος δέ, πατρός γ'
 ὅδε: Schol. Cod. Townl. Ar.
 Av. 372. πῶς δ' ἂν οἷγ' ἡμᾶς τε
 χρήσιμον διδάξειάν ποτε. L. οἷδ'
 ἡμᾶς R. P. apud P. P. D. ad l.
 In MS. nempe verbum hoc modo
 scriptum erat εἶπηι.—librarius
 supra vocalem η posuit diphthongum
 οι, quod nasutus alter in εἶπησι
 edolavit. Hegemon apud Athenæum,
 xv, 698, F. καὶ ποτὲ τις εἶπησι
 μικρὸν τυροῦντ' εἰσιδούσα, εἶπη
 corrigit R. P. Advss. p. 148. τυροῦντα
 Φειδούσα Homericæ; H. X, 407.
 παῖδα Φειδούσα R. D. infra p. 158.
 Æschyl. Choëph. 997. Δροίτης
 —δρότης Rob.—δρῶίτης. Ald.
 Turneb. Pro ἀμειων, ἀρείων
 Themist. Orat. xviii. p. 225. B.
 ed. Hardouin; eadem lectionis
 varietas in Oraculo apud Herodot.
 iv, 157. Odyss. Γ, 200.
 Ἄλκιμος ἔσσι, ἵνα τις σε καὶ
 ὀψιγόνων εἰδῆται. H. Γ, 192.
 Φεῖπ', ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλαν

τέκος, ὅστις δδ' ἐστί. Eur. Hec.
 972. Πρῶτον μὲν εἰπέ παιδ',
 ὃν ἐξ ἐμῆς χειρὸς Πολύδωρον,
 ἔκ τε πατρός ἐν δόμοις ἔχεις,
 εἰ ζῆ. Med. 60. Ὡ μῶρος, εἰ
 χρὴ δεσπότης εἰπῆν τόδε, An-
 drom. 645. τί δῆτ' ἂν εἶποις τόνδε
 γέροντας, ὡς σοφοί. Ar. Ach.
 593. ταντὶ λέγεις σὺ τὸν στρα-
 τηγόν, πτωχὸς ἂν; Soph. El.
 984. Τοιαῦτά τοι νῦν πᾶς τις ἐξερεῖ
 βροτῶν. Plato Phædo. p. 94. D.
 οἶόν που καὶ Ὀμηρος ἐν Ὀδυσσεΐα
 [Υ, 17.] πεποίηκεν, οὐ λέγων τὸν
 Ὀδυσσεῖα; Στῆθος δὲ πλήξιος κρα-
 δῆτην ἠνίκαπε μύθῳ; Hipp. Maj.
 p. 304. C. λέγετε γάρ με, ἄπερ
 καὶ σὺ νῦν λέγεις, ὡς ἡλιθία τε
 καὶ σμικρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια πραγ-
 ματεύομαι. Eur. Ph. 36. τὸν
 ἐκτεθέντα παῖδα μαστῶν μαθεῖν
 εἰ μηκέτ' εἶη. Plato Comicus
 apud Athen. iii, p. 103. c. vii.
 p. 279. A. εἰτ' εἰ μεμάθηκε,
 δέσποτα, ζῆν, ἐγκαλῆς; Æn. i,
 821. Monstrate mearum Fūstis
 si quam hic errantem forte so-
 rorum.

* *fefellit omnes, quantum sciam, syntaxis.* Nempe SECT. IV. interpretantur ac si verbum *ιδων* vel simile non incommode subaudiri posset, quo referretur accusativus *ανιοντα*: *et olim quis dicet "patre vero hic multo est fortior" ex pugna redeuntem conspicatus.* Frustra. Nam plena atque integra est oratio, ista autem constructio: *Και ποτε τις εκ πολεμου ανιοντα ειποι—et olim quis de eo ex pugna redeunte [vel reverso] dicat.* Cui constructioni gemella est quæ apud Pindarum extat Olymp. xiv. 31.

—κλεοδαμον οφρ ιδοισ
ΥΙΟΝ ΕΙΠΗΙΣ, οτι οι νεαν εσc.

Cleodamum ut conspicata de filio dicas—Ubi si *ιδουσα* ad *υιον* itidem referendum subaudiri contendas, bellam istam sententiam amplectaris necesse est: *Ut Cleodamum* [in regnis Proserpinæ versantem] *conspicata, filium* [aura ætherea vescentem] *conspicata dicas*—Adjiciam et illud Aristophanis, Nub. 1147.

Και μοι ΤΟΝ ΥΙΟΝ, ει μεμαθηκε τον λογον
Εκεινον, ΕΙΦ, ον αρτιως εισηγαγες.

Et mihi de filio dic, *utrum didicerit*—Quem ad locum *υιον* esse accusativum more Atticorum pro nominativo positum frustra monet Cl. Kusterus.

* H. 126. Ωστο πολυ πρωτος μεν αναξ⁹⁰—] Idem 149 versus initium occurrit etiam Ψ. 288. Rescribo utrobique *πρωτος γε αναξ* [p. 141.] vel *πρωτιστα αναξ*, uti, [ΟΔ. Γ, 419.] *Οφρ ητοι ΠΡΩΤΙΣΤΑ Θεων*—h. e. *πρωτην Θεων*: vel denique *πρωτος ρα αναξ*—

Ο. 453 — — — υπερωησαν δε οι ιπποι

Κειν οχεια κροτειντες αναξ δ ενοησε ταχιστα]

Lege — *κροτειντε αναξ* — Participium utique duale *κροτειντε* cum de duobus equis agatur, loco non minus convenit quam plurale *κροτειντες*. Hoc autem correctori alicui acceptum refero, qui hiatum, prout ipsi videbatur, hoc pacto sanatum ivit.

SECT. 639. — ὅς Εὐρυσθηὸς ἀνακτος Ἀγγελῆος οἰχνεσκε] Re-
 IV. ponenda est altera ista lectio, cujus meminit Eusta-
 thius, Εὐρυσθηὸς ἀέθλων⁹¹. quam etiam videmus Θ.
 363.

Τειρομενον σωέσκον ὑπ ΕΥΡΥΣΘΗΟΣ ΑΕΘΛΩΝ.

Π. 370.

Πολλοὶ δ ἐν ταφρῷ ἐρυσάρματες ὠκεες ἵπποι
 Ἄξαντ ἐν πρώτῃ ῥύμῃ λιπον ἄρματ ἀνακτῶν]

Plurale illud ἄρματα ad sententiam adeo non neces-
 sarium est, ut ni tam singularis quam pluralis
 notionis esset capax, h. e. ni tam de uno curru
 quam de pluribus usurpari posset, de sententia
 plane conclamatum foret. Observavit eruditus
 150 * Clarkius numero duali ἄξαντε binos in singulari
 curribus equos fuisse indicari. Recte. Locus autem
 sic interpretandus est: Πολλοὶ ἵπποι ἄξαντε. *Multi
 equi bini-cum-fregissent: Many horses having each
 pair of them broken: non, multi equi cum fregis-
 sent; many horses having broken: hoc enim vetat
 numerorum ratio. Age, igitur, dicendumne est,
 obsecro, binos equos, cum bini in singulari curribus
 essent, currus fregisse plures an vero singulos?*
 Itaque cum singularem notionem postulet sententia,
 formam autem sive terminationem prosoediæ Ho-
 mericæ ratio; rescribendum ἄρμα ἀνακτῶν. Libet
 autem huic orationi diutius paullo immorari. Ne-
 que enim alibi, opinor, in Græca lingua syntaxin
 æque accuratam reperire est. Age enim: muta
 cæteris manentibus vel ἄξαντε in ἄξαντες, vel λιπον
 in λιπετην, vel ἄρμα in alterum quodcunque plu-
 ralis notionis; et de sententia illico actum erit.
 Prima utique efficiet immutatio, ut contra com-
 munem sensum habeamus, Πολλοὶ ἵπποι ἄξαντες ἄρμα,
*multi equi cum fregissent unicum currum; cum
 tamen in singulari curribus equi non nisi bini essent.*

91. Εὐρυσθηὸς ἀέθλων MS. ἀέθλων MSS. R. P. ad Hec.
 Harl. T. 133. πρὸς Εὐρυσθηὸς 762.

Secunda dabit vel Πολλοι λιπετην contra numerorum SECT.
rationem, vel nullum ad quod πολλοι referatur ver- IV.
bum. Ex tertia denique habebimus ἀξαντε ἄρματα
vel simile: *bini cum fregissent plures currus.*

* 507.—ἐπει λιπον ἄρματ ἀνακτων] Hic etiam res- 151
cribendum ἄρμα ἀνακτων. Quippe de unico Sarpe-
donis curru agitur. Cæterum ἀνακτων *dominorum*,
Sarpedonis et aurigæ.

523. Αλλα συ περ μοι ἀναξ τοδε καρτερον ἔλκος
ακεσσαι] Lege Αλλα συ περ ME ἀναξ—At syntaxis,
inquires, ista με ἔλκος ακεσσαι nusquam comparet.
Non diffiteor. Sed neque usquam alibi comparet
altera μοι ἔλκος ακεσσαι. Proinde si ex constructio-
nis analogia nihil haberetur, quod illam lectionem
huic esse antefendam indicaret, rem alioqui am-
biguam determinare deberet prosoediæ ratio. Ve-
rum hac de re neutiquam silet constructionis ana-
logia. Nam verba ουταζω et βαλλω, quæ cum
unico personæ accusativo sæpius conjunguntur,
quod itidem verbo ακεσμαι usu venit; cum gemino
nonnunquam accusativo; personæ altero, altero
vocis ἔλκος, cum dativo vero nusquam construuntur.
E. 361.

Λίην αχθομαι ΕΛΚΟΣ, Ο ΜΕ βροτος ΟΥΤΑΣΕΝ
ἀνηρ. [f. ΟΥΤΑΣΕ ἀ.]

795. ΕΛΚΟΣ αναψυχοντα, ΤΟ ΜΙΝ ΒΑΛΕ Πανδαρος
ἰψ.

T. 124.—ου οι αεικες ανασσειμεν Αργειοισι] Repone
—εν Αργειοισι ανασσειν. Nam et hæc loquendi ratio
probe Homericæ est ΟΔ. Η. 62.—

ός ΕΝ ΦΑΙΗΞΙ ΑΝΑΣΣΕΝ.

* Υ. 67. Ητοι μεν γαρ εναντα Ποσειδωνος ανακτος] 152
Equidem si locum hunc ab Homero profectum cre-
derem, levi satis negotio rescribi posset,

Ητοι μεν ρα ἀνακτος εναντα Ποσειδάωνος.

Verum in hac Deorum pugna plura reperiuntur

SECT. ridicula, stolidi, absurda, ac barbara, quam quæ
 IV. hujus sint loci.

Ω. 449. — τὴν Μυρμιδονες ποιησαν ανακτι, Rursus
 452. Ἀμφι δε οἱ μεγαλην αυλην ποιησαν ανακτι⁹²]
 Fuerunt inter veteres qui totum hunc librum Ho-
 mero abjudicarent. Atque in eo quidem adeo
 multa occurrunt, quorum similia nusquam alias
 legantur, ut continere me nequeam, quin in eorum
 sententiam concedam. Loca tamen, quæ descrip-
 simus, ad Homericam verbi ἀναξ potestatem, si res
 postularet, exigi possent pro ποιησαν scribendo utro-
 bique πονεοντο. Aut etiam in priore non incom-
 mode legere posses non ita absimili literarum ductu,
 τὴν Μυρμιδονες ποιησαν αγανοι. in altero autem mu-
 tato verborum ordine—στανροισι ἀνακτα Ποιησαν πυ-
 κινουισι. Aliud tamen displicet, quod habemus tam
 οἱ quam ἀνακτι ad unum Achillem referendum.
 Huic vero incommodo subveniret, qui Ἀμφι δε και
 —legeret.

ΟΔ. Ξ. 438. — κυδαινε δε θυμον ανακτος] Verbum
 153 κυδαινε interpretatur Barnesius *recreabat*, * Clarkius
lætificabat. Ad sententiam quidem sat commode
 uterque; sed ad germanam verbi illius notionem
 non item. Hæc autem ab iisdem alibi recte ex-
 ponitur, *honorifice-excipio*, *gloria-insignio*, *laude-
 effero*, *honorifice-nomino*. Nec vero verbum istud
 usquam alias ad animum refertur, adeoque senten-
 tiæ nihilo magis quam versui congruit. Reponen-
 dum autem censeo,

92. ποιησαν ἄν. Pears. ad
 symb. Ap. II, 251. 449. 452.
 δειμαντο Φανακτι R. B. et l. 7.
 conf. pp. 167. bis, et 176.
 Odys. Ω.—Totum hunc librum
 cum parte præcedentis ut spurium
 ejecerunt Aristophanes et
 Aristarchus. Schol. Harl. ad
 Od. Ψ, 296. τοῦτο τὸ τέλος τῆς
 δένουσειας φησὶν ἀρισταρχος. και

ἀριστοφάνης. R. P. "neque aliter
 cuius Homericis paullo altius
 imbuto censendum est; tam multa
 subsequentibus insunt a moribus
 ac sermone illius ævi prorsus
 aliena." *Knight*. in Proleg. Dis-
 sertatiunculam quidem inchoare
 hoc loco, meæ provinciæ esse
 haud credo.

θυμον δ ΙΑΙΝΕ⁹³ ἀνακτος,

SECT.
IV.

vel potius ἴηνε. Verbum utique *αἰνω*, cui æquipollet Romanorum *recreo* vel *latifico*, ad voces θυμος, φρον, ητορ, κηρ, κραδιη passim referri videmus. T. 174.—συ δε ΦΡΕΣΙ σησιν ΙΑΝΘΗΣ. Ψ. 597.—τοιο δε ΘΥΜΟΣ ΙΑΝΘΗ.—600.—μετα φρεσι ΘΥΜΟΣ ΙΑΝΘΗ. ΟΔ. Δ. 548.—ΚΡΑΔΙΗ και ΘΥΜΟΣ—ΙΑΝΘΗ. 840.—φιλον δε οι ΗΤΟΡ ΙΑΝΘΗ. Ζ. 155.—σφισι ΘΥΜΟΣ—ΙΑΙΝΕΤΑΙ.—Ο. 165.—και πασιν εν ΦΡΕΣΙ ΘΥΜΟΣ ΙΑΝΘΗ. 378.—οια τε ΘΥΜΟΝ αει δμωεσσιν ΙΑΙΝΕΙ. Χ. 59.—εισόκε σον ΚΗΡ ΙΑΝΘΗΙ.—Cæterum totus exscribendus est locus, quo melius de conjectura nostra iudicium feratur :

Νωτοισιν δ Οδυσηά διήνεκεσσι γεραιρεν
Αργιοδοντος υός, θυμον δ ιαίνε ανακτος.

Suspicio utique in codicis alicujus margine scriptum fuisse *κυδαινε* vel *εκυδαινε* tanquam interpretamentum verbi *γεραιρεν* (sunt enim hæc verba 154 synonyma), per errorem vero tanquam var. pro *ιαινε* lectionem acceptum in contextum tandem irrepisse. Sed malim, uti partim dixi, *γεργρεν* et *ιηνε*.

Π. 14.—ὁ δ' αντιος ηλυθ ανακτος⁹⁴] Lege—ηλθε ανακτος. Id quod apud Dionysium Halicarn. [I, 5. ed. *Hudson.*] habetur adjecto tantum uti fit *v* paragogico.

Φ. 56. et 83.—τοξον ανακτος⁹⁵] Reponendum

93. ἴηνανε δὲ θυμόν unus MS. Harl. θυμός alter MS. Harl. *κύδαινε* tertius "suprascr. sed sine γρ. nota, *εὔφραινε*." R. P. Legendum ergo θυμόν δ' ΕΥΦΡΗΙΝΕ Φάνακτος. Sappho apud Schol. ad Pind. Pyth. iv, 518.—βροτῶν φρίνη κάλλιστ' (vel κρείτιστ') εὔφραίνων. *Musgravius* apud *Parsonum* ad *Toup.* in *Suid.* p. 461. *Soph.* Œd. Col. 1353. ἂ τὸν τοῦδ' οὐκ' εὔφρανεῖ βίον. *Apollophanes* apud *Athen.* xi,

p. 485. E. Καὶ λεπαστά μ' ἀδούονος εὔφρανεῖ δὲ ἡμέρας. *Xenoph.* Mem. ii, x. 6. σκοπεῖν ε, τι ἂν ἢ λέγων ἢ πράττων ὠφελότη τε καὶ εὔφραίνου Διδύωρον. *Ivin.* *Andron.* in *Ægisto*: *Jamne oculos specie lætavit optabili?* *Apul.* Miles. Lib. iii. *frontem tuam serena venustate lætabit.*

94. ἀντίον ηλυθ' ἂν. unus MS. Harl. ηλθ' ἂν. alter.

95. τόξον ανακτος (sic) MS. Harl.

SECT. τοξα ἀνακτος. Neque enim τοξα de unico arcu raro
 IV. usurpatur. Ipso hoc in libro de eodem Ulyssis arcu
 ista legimus, 90.—ΤΟΞΑ λιποντε. 259.—τις δε κε
 ΤΟΞΑ τιταινοιτ. 359. Αυταρ ο ΤΟΞΑ λαβων. 362.—
 ΤΟΞΑ φερεις. 369.—φερε ΤΟΞΑ, ταχ. 378.—ταδε
 ΤΟΞΑ φερων [τὰ δὲ edd.].

Ω. 30.—[ἡσπερ ανασσεσ] Monet Scholiastes totum
 hunc librum una cum parte præcedentis ab Ari-
 stophane grammatico et Aristarcho spurium judi-
 catum esse. Quorum sententiæ favet codex quidam
 a Tho. Bentleio collatus,⁹⁶ qui libri superioris versu
 296. poema claudit. Hoc quidem in loco, si ne-
 cesse esset, sat commode scribi posset—ἡς εἰανασσεσ.
 Cæterum Bentleianæ de vocibus ἀναξ et ἀνασσω
 observationi ista adjicit doctiss. Clarkius: “ Quod
 “ si verum est, consequens erit ut vox ηνασσε pro-
 “ nunciatum fuerit εWανασσε: ideoque (quod notatu
 “ dignissimum est) versiculum a voce ηνασσεσ, vel
 155 “ ηνασσεν, vel ηνασσον, inchoatum * apud Homerum
 “ nusquam reperias.” Imo ulterius observare potuis-
 set vir doctiss. verba ηνασσον, ηνασσεσ, ηνασσεν, nus-
 quam ita collocata reperiri, quin eorum sedem occu-
 pare possint εWανασσον, εWανασσεσ, εWανασσεν: cum
 tamen certissimum sit versus heroici eam esse ratio-
 nem, ut quatuor in locis præter initium, nempe post
 absolutos pedes primum, secundum, tertium, et quar-
 tum ηνασσον, Ἔc. recipiat, ex quibus tamen εWα-
 νασσον, Ἔc. excludat.

FINGE nunc secundo vocem a consonante in-
 choari, cujus prima syllaba sit longa. Exigunt me-
 tri heroici leges, ut omnis itidem syllaba ante hu-
 jusmodi vocem correpta in brevem vocalem exeat,
 adeoque ut ante eandem producaturs omnis syllaba
 in consonantem exiens, quæ sequente vocali ne-
 cessario corripetur. Hujusmodi sunt ἀστν, εἶπειν,

96. Lege, Scholiastes codicis
 cujusdam Tho. Bentleio collati.
 —“et Scholiastes Homeri Od. Ω,
 si Homeri est ille liber.” Casaub.

ad Strab. vi, p. 389. ed. Ox.
 De hac re tempore præstituto
 edisserere suscipiam.

ἔργον, ἰλιος, ἴρις, ἴσος, οἶδα, οἶκος, οἶνος, Ἔς. Similiter ^{smet.} ^{iv.} vox quælibet a consonante incipiens, quæ primam et secundam brevem habeat, omnem ante se syllabam producit, quæ sequente vocali produci non posset. Hac gaudent proprietate ἔπος ἔπειος, ἔρουω, ἰάχη, ἰκελος, Ἔς. Cum autem in superiori indice abunde congesserimus exempla brevium vocalium ante verba (liceat ita loqui) Vauata non elisarum; ne tædio lectori simus, a similibus exemplis quorum ante ἄστν, εἶπειν, ἔργον, Ἔς. ampla seges habetur, * hic nos abstinēbimus; generis alterius nonnulla 156 contenti adduxisse, in quibus syllabæ breves in consonantem exeuntes istorum verborum familiæ unius ope producuntur.

ΙΑ. Α.

108. εἰπῆς ἔπος

543. τετληκᾶς εἶπειν

Β.

109. —σαμενὸς ἔπεα⁹⁷

271. τῖς εἶπεσκε

361. —τὸν ἔπος

Γ.

249. —νὸς ἐπεεσσιν

297. τῖς εἶπεσκεν

319. τῖς εἶπεσκεν

Δ.

81. τῖς εἶπεσκε

85. τῖς εἶπεσκεν

203. —νὸς ἔπεα

233. —νὸς ἐπεεσσιν

241. —σῖν ἐπεεσσιν

Ε.

871. —νὸς ἔπεα

Ζ.

62. πᾶρείπων

337. πᾶρείπουσα

459. τῖς εἶπησι

479. τῖς εἶποι

Η.

87. τῖς εἶπησι

121. πᾶρείπων

178. τῖς εἶπεσκε

201. τῖς εἶπεσκε

356. —νὸς ἔπεα

375. —νὸν ἔπος

Θ.

8. εμὸν ἔπος

496. —νὸς ἔπεα

Κ.

461. —νὸς ἔπος

Λ.

379. —νὸς ἔπος

787. —νὸν ἔπος

792. πᾶρείπων

814. —νὸς ἔπεα

Μ.

249. —νὸς ἐπεεσσιν

Ν.

462. —νὸς ἔπεα

619. —νὸς ἔπος

97. Lege ex Codicibus—σάμενος *Ἔπει* 'Ἀργείοισι μετῆδα' ut I, 16.

SECT. IV.	Ξ.	372. τις εἶπεσκε ⁹⁸
212. τεῶν ἔπος		375. τις εἶπεσκε
356. —νός ἔπεα		377. —σιν ἔπεα
500. —νός ἔπος		Ψ.
	Ο.	492. —σθὼν ἔπεεσσιν
48. —νός ἔπεα		557. —νός ἔπεα
210. —σιν ἔπεεσσιν		575. τις εἶπρησιν
404. παρείπων		Ω.
157 * Π.		56. τεῶν ἔπος
236. ἐμὸν ἔπος		75. —νὸν ἔπος
502. μὴν εἶποντα		92. —ὄν ἔπος
537. —νός ἔπεα		224. —ὄν ἔπος
829. —νός ἔπεα		744. —νὸν ἔπος
855. μὴν εἶποντα		767. κακὸν ἔπος
	Ρ.	ΟΔ. Β.
119. —νός ἔπος		189. —νός ἔπεεσσιν
215. —νός ἔπεεσσιν		323. —ὄν ἔπεεσσιν
414. τις εἶπεσκεν		324. τις εἶπεσκε
423. τις εἶπεσκε		Γ.
537. —νός ἔπος		345. —νός ἔπεεσσιν
701. κακὸν ἔπος.		Δ.
	Σ.	503. —λὸν ἔπος
324. ἀλιὸν ἔπος		769. τις εἶπεσκε
	Υ.	772. τις εἶπεσκε
204. —οντες ἔπεα		Ζ.
424. —νός ἔπος		223. ἰσάν εἶπον
	Φ.	Θ.
73. —νός ἔπεα		328. τις εἶπεσκε
98. —νός ἔπεεσσιν		358. τεῶν ἔπος
121. —νός ἔπεα		415. —νός ἔπεεσσιν
183. —νός ἔπος		Κ.
368. —νός ἔπεα		37. τις εἶπεσκε
	Χ.	70. —νός ἔπεεσσιν
106. τις εἶπρησι		265. —νός ἔπεα
158 329. —νός ἔπεεσσιν		* Λ.
361. μὴν εἶποντα		615. —νός ἔπεα

98. Καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
"Quæ proxima succedunt nec
Græcis videntur neque Homero

digna, lecta tamen et *Dioni Chrys.*
p. 180. D. Conf. p. 273. C. D."
VALCK. ad *Herodot.* ix, 25.

N.
167. τῖς εἶπεσκε
170. τῖς εἶπεσκε.

Π.
7. —όν ἐπεα

P.
340. —νός ἐπεα
482. τῖς εἶπεσκε
543. —όν ἐπεα
552. —νός ἐπεα
591. —χόν ἐπεα

Σ.
71. τῖς εἶπεσκε
165. κεν εἶπομι
399. τῖς εἶπεσκε

T.
3. —χόν ἐπεα
98. —νός εἶπη

Υ.
375. τῖς εἶπεσκε

Φ.
824. τῖς εἶπησι
361. τῖς εἶπεσκε
396. τῖς εἶπεσκε

Χ.
26. —σιν ἐπέεσσιν
100. —νός ἐπεα
150. —χόν ἐπεα
225. —σιν ἐπέεσσιν
311. —νός ἐπεα
343. —νός ἐπεα
366. —νός ἐπεα
373. ἀτάρ εἶπηθα
392. ἐπός εἶπομι
436. —νός ἐπεα

Ψ.
112. —χόν ἐπεα
148. τῖς εἶπεσκε
152. τῖς εἶπεσκε

Ω.
172. —μέν ἐπέεσσι
261. ἐμὸν ἐπος †

† ADDITAMENTA.

1. ΦΕΠΟΣ 2. ΦΕΠΩ
ΦΕΠΟΣ Inscriptio Elea, l. 3.
ΟΔ. Β, 269. Η, 236. φωνή-
σασα Φέεα. Γ, 264. θέλ-
γεσκε Φέεεσσιν. Δ, 137. ἤγε
Φέεεσι. 706. Φε Φέεεσσιν. Η,
17. κερτρομοί Φεπέεσι. Θ, 91.
τέρποντο Φέεεσι. Ι, 224. Φλι-
σοντο Φέεεσι. 258. ὡς Φεπέε-
σιν. 368. δὴ Φεπέεσι. Λ, 560.
ἴνα πον καί. Ξ, 509. † * Φέπος
τηκερδὲς ἔΦεικε. Ρ, 374. Ἄν-
τίνοος δὲΦεεσιν νεέεεσε. ΙΛ. Α, 582.
τόν Φεπέεσι. Β, 109.
ἐρεωσάμενος Φέπε Ἄργελοισι μετ-
ηῦδα Codd. 213. Ὅς Φέεα.
342. Χ, 81. ΟΔ. Β, 269. Η, 236.
342. Αὐτως γὰρ Φεπέεσι.
Ε, 30. Χειρὸς Ἰλοῦσα Φέεεσι
χάρη δ' ἀρα Φοι Διδε υἱος. 683.

Σαρπηδὸν προσόντι, Φέπος γ'
ὀλοφυνδὸν ἔΦεικε. R. B. arud
Heug. 879. Ταύτην οὔτε Φέπει.
895. δάμνημι Φέεεσσιν. Η, 106.
Δεξιτερὴν ἐλε χεῖρα, Φέπος. Ι,
376. ἐξαπάφασσιν Φέεεσι G.
Taylor. melius ἐξαπάφοι Φεπέε-
σι (Month. Rev. July, 1789, p. 3.)
an, 522 = 526. παρδέρητοι νε
Φέεεσι. Μ, 391. εἰχερῶσσο
Φέεεσι. Ξ, 208. εἰ κείνω γε
Φέεεσι. Ο, 35. φωνήσασα Φέ-
πεα 89. 145. Φέπη G. Taylor.
127. ἢ δὲ Φέεεσι. 156. Ἰου
Φέεεσι. 162. οὐχὶ Φέεεσσι Ο,
178. 234. Φέργόν τε Φέπος τε.
398. ὀλοφυνόμενος δὲ προσηῦδα.
Ρ, 260. ὄνομα Φετσοι. Υ, 200.
μὴ δὴ με Φέεεσι. 211. φημι
Φέεεσσι γε. 250. Ὅπωσιον Φε-

SECT.

IV.

πρῶτα **Φέπος**, Φ, 268 ἐπιστώσαντο **Φέπεσι**. X, 81. δακρυχέουσα **Φέπεα**. Ω, 102. εὐφρηνη **Φέπεσι**. B, 275. λωβητήρα **Φεπεσβόλον**. Δ, 159. τὰ πρῶτα **Φεπεσβολίας**. Hesiod. "Εργ. Ψ, 184. **βάζοντε Φέπεσι**. 401. ἔσται **Φεπέων**. 451. Ρηίδιον δὲ **Φέπος Φεπεῖν**. Scut. 117. ἀμειβόμενος **Φέπεα**. 326. θαρσύνουσα **Φέπεα** disyllabon ut 445. **Φιδούσα Φέπεα** πτ. 330. σοι τί **Φέπος**. Solo XVI, 2. Κόσμον ἐπέων. Ol. VI, 16 = 25. τοιούτῳν τι ἔπος. Pyth. II, 66 = . ἐμοὶ **Φέπος**. 81 = . ἀδύνατα **Φέπος**. III, 2 = . εὐξασθαι **Φέπος**. Nem. VII, 48 = 71. τρία **Φέπεα Boeckhiius**.

2. ΦΕΙΠΩ

ΟΔ. Α, 10. θύγατερ Δῆ, **Φειπέ**. 91. μνηστήρησσι ἀπο**Φειπέμεν**. Il. Α, 105. προσέ**Φειπε**. Z, 62. Η, 121. Αἴσιμα παρ**Φεῖπων**. Conf. Il. Z, 337. Α, 792. Ο, 404. I, 61. ἐκ**Φεῖπω**. ΟΔ. Δ, 215. δια**Φειπέμεν** sed Il. K, 425. δει**πε**. B, 331. αὐ **Φεῖπεσκε**. Γ, 427. ἀλλεῖς **Φεῖπετε** R. B. de Phalar. p. 141. Δ, 682. Ἡ **Φειπεῖν**. Z, 275. ὡς **Φεῖπῃσι**. I, 279. Ἄλλ' ἄγε **Φεῖψ'**, Λ, 296. Θέσφατα **Φοι Φειπόντα**. Il, 338. Πηλεοπέη **Φεῖπε**. P, 374. Ἄντινοος δὲ**Φεπειν**. Il. Α, 64. Ὅς **Φεῖποι**. 106. τὰ κρήνα **Φεῖπες**. 230. ἀντία **Φεῖποι**. 555. μὴ παρ**Φεῖπῃ**. Η, 227. σκῆπτρα σχέθε' **Φεῖπε**. 300. ὡς **Φεῖπῃσιν**. 349. Ὅς **Φεῖπω** 369. et Θ, 6. T, 102. Η, 375. Καὶ τότε **Φειπέμεναι**. Λ, 790. **Φεῖποις ταῦτ'** Α. M, 317. ὡς **Φεῖπῃ**. 390. εὐχετό**Φωτο Φέπεσι**. Ξ, 127. ὅν κ' εὐ**Φεῖπω**, Cod. MS. 208. κεινῶ **Φεπέεσσι**. P, 260. ἀν, τῶν ἄλλων δὲ τις ἂν **Φῆσι** G. T. lege, τῶν δ' ἄλλων τις κεν **Φῆσι** φρεσὶν οὐνομα **Φεῖ-**

ADDITAMENTA.

ποι, T, 102. Ὅς **Φεῖπω**. ΟΔ. Δ, 159.—τὰ πρῶτα **Φεπεσβολίας**. Il. B, 275. λωβητήρα **Φεπεσβόλον**. Hesiod. "Εργ. 86. ὡς οἱ **Φεῖπε**. Theogon. 542. 546. προσέ**Φειπε**. 749. προσέ**Φειπον**. 643. μετέ**Φειπε**. 645. ὡς εἶπω. Scut. 116. ἄρμενα **Φεῖπεν**. Fr. XLII, 6. ἔ**Φειπεν**. Ol. XIII, 68 = 101. τόσα εἶπεῖν. Nem. V, 14 = 25. μέγα εἶπεῖν. Ol. VIII, 46 = 61. σάφα εἶποις. Isthm. III, 59 = . εὐ εἶπῃ. V, 52 = VI, 81. μέγα εἰπῶν **Boeckhiius**. Sappho Fragm. xxx. apud **Blomfield**. καὶ μὴ τι **Φειπῆν** γλῶσσο' ἐκούκα κακόν, Alcæus apud **Aristot.** Rhet. I. 9. ix. 3. θέλω τι **Φειπῆν**, ἀλλὰ με κωλύει Αἰδῶς **Blomfield**.

ΦΕΠΩ

ΟΔ. Θ, 61. δέρον, ἀμφι**Φεπον**. Solo, XXI, 1. ἠγεμόνεσσι **Φεποιτο**.

ΦΕΡΓΜΑ, et ΦΕΡΓΩΝ

Theogon. 823. ἰαχὴν **Φέργματ'**. Archil. XII, ἐγκυρέωσι **Φέργμασι**. ΦΑΡΓΩΝ. Inscriptio Elea, l. 3, 4. ἈΡΓΑΔΗΣ **Wessel**. dissert. Herodot. p. 165. et ad Herodot. V, 66. unus ex Ionis quatuor filiis; nomen vitæ genus optime designat. ΓΕΛΕΟΝΤΕΣ (TELEONTEΣ alii) ἈΡΓΑΔΗΣ ΑΙΓΙΚΟΡΗΣ ΟΠΑΗΤΕΣ. vid. **Marmor Cyz.** apud **Caylum** Rec. d'Antiq. T. II. p. 207. et **Conf. Eur.** Io. 1579—1581. ΟΔ. Δ, 473. μήσαο **Φέργων**; Ξ, 289. ἀνθρώπους ἐ**Φεώργει** 344. εὐδέελα **Φεργ'**. P, 313. ἦδε τε **Φεργα**, X, 318. οὐ τι **Φεοργῶς** 422. μὲν **Φεργα** διδάξαι **Φεργάζεσθαι**. Il. Γ, 351. κάκ' ἔρεε. Δ, 470. ἐπ' αὐτῷ **Φεργων**. Z, 289. παμποῖκλα **Φεργα**. I, 128. T, 245. ἀμύμονα **Φεργα** **Φιδνίας**. 228. ἐπήρατα **Φεργα**. 374. οὐδὲ τι

ADDITAMENTA.

SECT.
IV.

Φέρων. Α, 702. ἡδέ τε Φέρων, Μ, 412.—δέ τε Φέρων. Φ. 399. ὅσα Φέρωνας. ὅσα ἔργων fragmenta Ambrosiana a prima manu. X, 347. οἷα Φέρωνας 450. ἔπειθε, Φίδοιμ' ὅτι Φέρων τέπεται Ψ, 671. Ἐν πᾶσιν Φέρωνισι Ω, 354. τοῦ Φέρων. Hesiod. "Erg. 20. ἐπὶ Φέρων 21. 28. 314. 442. 119. Ἦσυχά Φέρων 123. 229. μεμηλότα Φέρων, 236. σκέτλια Φέρων, 252. 304. ἔσθοντες σοὶ Φέρων. 306. Ἐκ Φέρων. 380. Φέρων δέ τε Φέρων Φερνάζεσθαι. 407. μινύθη δέ τε Φέρων. 410. μελέτη τοὶ Φέρων. 420. Σρια Φέρων. 452. Πάρα Φέρων. 492. ἀνέρα Φέρων. 519. Οὐτω Φέρων Φιδνία. 552. φθάμενος, Φέρων. 771. βροθήσια Φέρων. 777. προβάλοιτό τε Φέρων. Theogon. 89. μετάρωπα Φέρων. 146. ἦν ἐπὶ Φέρων. 158. ἐπετέρπετο Φέρων. 166. 172. μήσατο Φέρων. 264. ἡμίμονα Φέρων. 595. 601. † ἐννήονας ἔργων 603. μέρμερα Φέρων. 672. ἄμα Φέρων. 710. ἀνεφαίνετο Φέρων. 836. ἔπλετο Φέρων. 903. Αἱ Φέρων ὦρ. 954. μέγα Φέρων. Scut. 22. μέγα Φέρων 38. 34. θέσκελα Φέρων. 165. θανάτῳ Φέρων. 244. Φίκελαι Φέρων. 297. 313. κλυτὰ Φέρων. Fr. xxix, 1. φράσσειν δ' ἄρα Φέρων δ. 5. ἔφρασε Φέρων δ. Solo, Fragm. v, 16. ὕβριος ἔργα. 21. καλὰ Φέρων, 31. ἀναίτια Φέρων. 41. πενίης εἰς Φέρων. 57. πολυφάρμακον ἔργον. xv, 36. ὑπερήφανα Φέρων. 37. παύει δ' Φέρων. Tyrtaeus ii. 7. πολυδακρύου ἔργ. 27. ὕβριμα Φέρων, Sappho Frag. xciii. Φέρων τὰ σφά Φέρων Alcæus in Athenæo xiv, p. 627. B. apud Gaisford. ad He-

phæst. p. 314. apud Blomfield. Fr. xxiv, 20. Pyth. ii, 17=33. ἀντὶ ἔργων. iv, 104=185. οὔτε ἔργον. vii, 19=20. καλὰ ἔργα. Nem. iii, 42=78. μεγέλα ἔργα. vii, 52=77. γλυκεῖα ἔργα. x, 64=119. μέγα ἔργον. Ol. xiii, 37=54. τρία ἔργα secundum Boeckhium.

ΦΕΡΓΑΖΟΜΑΙ

Hesiod. "Erg. 43. ἡματι Φεργάσσαιο, 150. χαλκῷ δ' Φεργάζοντο. 307. Καὶ Φεργάζόμενος. 310. Εἰ δέ κε Φεργάζῃ—ἀΦεργός 312. ἔρηθα τὸ Φεργάζεσθαι. 380. 436. τῷ Φεργάζεσθαι. 621. γῆν ἔΦεργάζεσθαι. Scut. 22. μέγα Φέρων.

ΦΕΡΓΝΥΩ ΦΕΡΓΝΥΜΗ

Od. ε', 411.—ἄρα Φέρων. Γ, 296. κῦμ' ἀποΦέρων. ΙΑ. Φ, 599. δόλω ἀποΦέρωνθε vide infra ad R. D. p. 187. Hesiod. "Erg. 325. ζεῖνον κακὸν ἔρξει. 706. κακὸν ἔρξει. 708. ἡε καὶ ἔρξας, Theogon. 751. ἐΦέρων. Ol. xi, 95=x, 109. καλὰ ἔρξαις.

ΦΕΡΔΩ

Hesiod. "Erg. 35. 380. Ὡδ' ἔρξαι 120. Οὐδ' ἔρδειν.

ΦΕΡΡΩ

cerro; vide infra ad p. 181. "et antiquius forsitan Verno et BERBO: unde nomen antiquissimum Latinum Martis BERBER in Numæ regis carmine arvali; quod, ære insculptum, Romæ anno post Christum natum MCLXXXIII. effossum erat." Knight. Proleg. Conf. Salmas. ad Tertull. de Pallio, p. 23. Hermann. Elem. Doctr. Metr. pp. 613, 614. et vide infra ad p. 181. Hesychius, Βάρρει (Βερρεί Kuster.), ἀπολεῖ. Hor. Serm. ii, iii, 295. ueruis Cod. MS. ΙΑ. Θ, 164. Φέρρει, κατὰ γλῆνη.

SECT.
IV.

ADDITAMENTA.

239. I, 364. ἐνθάδε **Φέρρων** Σ,
421. αὐτὰρ ὁ **Φέρρων**.

ΦΕΡΥΜΑ

II. Δ, 137. ἐφόρει, **Φέρυμα**. *Hesiod.* "Εργ. 534. **Φέσσασθαι Φέρυμα**. Scut. 369. ἐχέμεν **Φερυσάρματα**.

ΦΕΡΥΩ

ΟΔ. Δ, 577. πᾶμπρωτα **Φερύσσαμεν** K, 402. 423. Λ, 2. Θ, 34. μέλαινα ἐρύσσομεν Π, 348. 151. Νῆς τε κατείρωσαι, I, 77. λέυκ' ἐρύσαντες, ΙΑ. Δ, 467. Νεκρὸν γὰρ **Φερίοντα**. 492. ἐτέρωσε ῥύοντα' Ε, 112. διαμπερές ἐκ **Φέρου** Ε, 666. Ρ, 635. —τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, Ψ, 21. Ἐκτορα δεῦρο ῥύσας. Ω, 16. Τρίς **Φερύσας**. Scut. 457. εἶλε **Φερυσάμενος**.

ΦΕΣΠΕΡΟΣ

Vesperus, Ter. Maurus et Dicksoni *Delphi Phœnicizantes*, p. 115. ΟΔ. Α, 423. Σ, 305. μέλας ἐπὶ **Φέσπερος**. Ρ, 191. ποτὶ **Φέσπερα**. ΙΑ. Χ, 318. **Φέσπερος**, *Hesiod.* "Εργ. 550. ποτὶ **Φέσπερον**. Isthm. VII, 44=VIII, 94. δὲ **ἰσπέρας Boeckhius**.

ΦΕΣΤΙΑ

Vesta Idem, et Cic. de Nat. Deor. II, 27. *Vestæ nomen a Græcis est: ea est enim, quæ ab illis Ἔσρτια dicitur.* de Legg. II, 12. *Cumque Vesta quasi focus urbis, ut Græco nomine est appellata, quod nos pene idem tenemus, complexa sit; Iones appellant ἰσρτή quod cæteri Græci ἔσρτια vocabant.* *H. Stephanus*. ΟΔ. Ζ, 159. Ρ, 156. Τ, 304. **Φιστή τ' Ὀδυσῆος**. *Servius* ad Æn. I, 292. "*Vesta autem dicta vel ἀπὸ τῆς ἔσρτιας ut digammos sit adjecta. sicut Ἐρ, Ver: Enetus, Venetus: vel quod variis vestita sit rebus.*"

ΦΕΤΗΣ

ΦΕΤΑΣ Inscriptio Elea, I. 8. ΟΔ. Δ, 16. **Γέιτονες ἠδὲ Φέται**. ΙΑ. Π, 456, 674. **κασίγνητοί τε Φέται τε**.

ΦΕΤΟΣ

[*vetus*] *annus*. R. D. infra p. 178. **ΦΕΤΕΑ** Inscriptio Elea, I. 2. **ΦΕΤΙΑ** Inscriptio Orchomen. III, I. 13. ΟΔ. Β, 107. ἦλθε **Φέτος**. Γ, 322. **ΑὐτόΦετες**. Η, 118. **Θέρεις ἐΦετήσιος** *Hesychius*, Ἐτήσιον: κατ' ἔτος γινόμενον. ΙΑ. Β, 328. **τοσσαῦτα Φέτα** 765. Ὀρυχας ὁ **Φέτας**, Daw. 178. Δ, 113. 403. Πίονα πεντα**Φέτηρον** Η, 315. Ζ, 31. **Τεύκρος δὲ Φεάονα**. *Hesiod.* "Εργ. 117. **Τρίς Φέτος**. 434. **ἔνναΦετήρω**. *Theogon.* 803. **Ἐρνία πάντα Φέτα** Ol. II, 102=169.—*γε ἐτέων*.

[**ΦΕΤΟΣ**

Tab. Heracl. I, I. 4.

[**ΦΕΤΕΟΣ**

Tab. Heracl. I, I. 61.

[**ΦΕΤΕΙ**

Tab. Heracl. I, I. 73.

[**ΦΕΤΗ**

Tab. Heracl. I, I. 63.

[**ΦΕΤΕΩΝ**

Tab. Heracl. I, 55.

Sed ΠΕΝΤΑΦΕΤΗΡΙΔΑ

Tab. Heracl. I, 57. II, 35.]

ΦΕΤΩΣΙΟΝ

ΟΔ. Χ, 256. πάντα **Φετώσια**. ΙΑ. Ε, 854. **διφροί Φετώσιον**. *Hesiod.* "Εργ. 400. σὺ **Φετώσια**. 438. τὰ δὲ **Φέργα Φετώσια**. 409. **Οὐδὲ ΦετωσιωΦεργός**.

[**ΦΥΦΑΡΑ**

Eckhel. doctr. num. T. I. Vol. II, p. 196.]

ΦΗΒΗ

ΟΔ. Θ, 136. **οὐδέτι Φήβης**. Ο, 365. **ἐπὶ Φήβην**. ΙΑ. Δ, 2. **πότνια Φήβη** sed plerumque abest F. *Theogon.* 922. Ἡ δὲ **Φή-**

ADDITAMENTA.

SECT.
IV.βην. Fr. xxxvii, 2. Αὐτὰρ ἐπεὶ
Φήβης.

ΦΗΔΥΣ· ΦΗΔΟΜΑΙ

ΟΔ. Δ, 746. μέθην Φηδύ· Κ. 519.
Λ, 27.—τε Φηδέϊ Φοίνω. Ι, 353.
ἔκπτε, Φήσαιο. ΙΑ. Δ, 131. ὁ
Φηδέϊ. Φ, 508. καὶ Φείρετο Φηδύ.
Theogon. 965. 1020. ἀεῖσατε
ΦηδύΦέπειαι.

ΦΗΘΟΣ

ΟΔ. Ξ, 411. κατὰ Φήθεα. ΙΑ.
Ζ, 511. μετὰ Φήθεα. Hesiod.
"Erg. 136. ἀνθρώποις κατὰ Φή-
θεα. 166. βίσιον καὶ Φήθε'. 220.
πόδιον καὶ Φήθεα. Theogon. 66.
νόμον καὶ Φήθεα. ΟΙ. x, 21=
xi, 22. διαλλάξαιτο ἦθος Βο-
εekhius.

ΦΗΙΟΣ

ΙΑ. Ο, 365. σὺ, Φήϊε Φοῖβε, Υ,
152. σὲ, Φήϊε Φοῖβε, sed Ἴήϊε
suggerit R. B. apud Heyn.

ΦΗΚΑ

ΟΔ. Ρ, 254. αὐτόθι, Φῆκα κιών-
τας. Σ, 91. ἠέ Φε Φῆκ' ἐλάσειε.
ΙΑ. Ω, 508. ἀπώσατο Φῆκα γέ-
ροντα. Pind. Pyth. iv, 278.
ἔΦειπε. Φᾶκα δ' Ἄνταγορεύσει
vid. infra ad p. 181.

ΦΗΛΕΙΟΙ

ΙΑ. Λ, 670. Ὡς ὅτε Φηλείοισι
ΦΑΛΕΙΟΙΣ Inscriptio Elea, l. 1.
ΦΑΛΕΙΩΝ apud Eckhel. doctr.
num. T. i. Vol. II. p. 265.; in
uno nummo, et ΦΑΛ. in novem
aliis, si Goltzio sit fides; vide
Tabb. xxxv, xxxvi., et conf.
Æn. vii, 695.

ΦΗΛΟΣ

ΟΔ. Η, 162. ἀργυροΦήλου vide
Η, 162. Θ, 65. Κ, 261. 314.
366. Χ, 341. ΙΑ. Α, 246. Λ,
633. Χρυσείοις Φήλοισι' poetæ
ætate fere periit F.

ΦΗΝΟΣ

ΟΔ. Κ, 360. ἐν Φήνοσι χαλκῷ,
conf. ΙΑ. Σ, 349. Π, 401. Θεί-
σσορα, Φήνοπος.

ΦΗΡΑ

Homeri ævo excedens rara ves-
tigia reliquit. ΟΔ. Γ, 164. Ἀγα-
μέμνονι Φῆρα. Π, 375. ἐφ' ἡμῖν
Φῆρα. ΙΑ. Ξ, 132. Ουμῷ Φῆ-
ρα. Α, 572. φίλη ἐπὶ Φῆρα.
ἐπίηρα vox nauici est. Scholiastes
MS. ἐπὶ ἦρα' Ἀρίσταρχος ὄφ' ἐν
ἐπίηρα. Hesychius utrumque
habet ἦρα. χάριν, βοήθειαν,
ἐπικουρίαν. [ΙΑ. Α, 578.] Πατρὶ
φίλῳ ἐπίηρα φέρειν— "ubi le-
gendum divisim ἐπὶ ἦρα. Scilli-
cet ἐπιφέρων, ut ex hoc loco
patet." Tourp. ad Hesych. Vol.
III. p. 557. ΟΔ. Σ, 56. Μή-
τις ἐπ' ἴρω ἦρα φέρων ἐμὲ χερσὶ
παχείῃ Πλήθῃ.

ΕΡΦΑΟΙΟΙΣ

Inscriptio Elea, l. 1, 2. i. e.
Ἰραεῦσι' vide Strabo. viii. p.
490. Oxon. et inprimis Virum
ornatissimum, Guliellmum Gell,
in Diar. Erudit. (Class. Journ.
No. XLVIII, p. 402.), qui elementi
P virgulas optime resarcit.

ΦΗΡΗ

F sibi parcius adsciscit. ΙΑ. Α,
551, 568. Δ, 50. πόγνια Φήρη.
Α, 55. 195. 208. Ε, 711. λευ-
κώλενος Ἴηρη. Theogon. 454.
Δήμητρα, καὶ Ἴηρη. 921. Λοισ-
σοτάτην δ' Ἴηρη. 952. μεγά-
λοιο καὶ Ἴηρη.

ΦΗΡΙΟΝ

II. Ψ, 126. μέγα Φηρίον.

ΦΗΧΗ

ΟΔ. Γ, 150. Φηχῆ θεσπεσίη.
Δ, 72. δώματα Φηχῆεντα, T;
521. πολυΦηχέα Schol. Leid.
μελιΦηδέα Elian. H. A. v, 38.
πολυδευκέα. ΙΑ. Β, 209. Φηχῆ,
Α, 157. θάλασσά τε Φηχῆσσα·
Η, 267. περιΦήχησεν. Ε, 772.
ὑψηλές Codices, Longinus
περὶ Υ. ix, 5., et Cleomedes in
Meteor. II. p. 92. sed lectionem
ὑψαύχενες ab Eustathio ad l. p.

SECT.
IV.

ADDITAMENTA.

461, 35. Schol. min. aliisque servatam, si addicerent MSS., libenter præponerem. Theogon. 767. ἄμοι ἠχῆντες. 835. ὑπὸ δ' ἤχῃεν. Scut. Herc. 279, 348. **Φάγγυτο Φηχῶ.** 438. ἢ δὲ τε **Φηχῆ.** Hesiod. "Eργ. καὶ "Ημ. 580. ἀνθεῖ, καὶ **Φηχῆτα.** Pind. Olym. xiv, 21=30. Pyth. II, 14=25. **ΕὐΦαχέα βασιλεῦσιν ὕμνον ἐναύχεια** Pal. C. Gott. Guelfh. Ven. F. Par. B. **ἐναυχέαν** Ven. F.

ΦΗΧΩ

OI. xiv, 21=29. ἴθι Ἄχοι *Bocckhius.*

ΦΙΑΝΘΗ

Theog. 349. Ἄδμήτη τε, **Φιάνθη.**

ΦΙΑΧΗ

Priscian. col. 563. Diomed. col. 424. "Vocalis correpta una interposita consonante facta communis." Ἰαχῆ ergo juxta hunc canonem non vox Æolica. *Taylor.* OΔ. B, 428. **μέγα Φιαχε.** Δ, 454. † αἰψ' ἰάχοντες. I, 392, **μέγα Φιάχοντα,** 395. **περὶ δ' Φιαχε πέτρη.** aut σμερδαλίον δ' ὤμωζε' **περὶ δ' ἐπιΦιΦαχε.** ΙΑ. A, 482. **μέγα Φιαχε** B, 316. vide *R. D.* infra p. 178. B, 333. Ἄργειοὶ **μέγα Φιαχον,** MS. Harl. Δ, 125. **νευρὴ μέγα Φιαχε,** Σ, 228. OΔ. B, 428. 506. **μέγα Φιαχον,** Σ, 29. Φ, 10. E, 343. **μέγα Φιάχουσα** Schol. Townl. **μέγ' ἰάχουσα** Cod. Sok. 860. Ὅσσον κ' ἐννεάχιλοι **ἔΦιαχον** *R. B.* I, 50. πάντες **ἔΦιαχον** N, 835. Σ, 148. N, 41. **ἄΦιαχοι** vide supra p. 247. 822. **ἐπι Φιαχε** 834. O, 275. ὑπὸ **Φιαχῆς.** P, 723. **ἐπι Φιαχε.** Σ, 219. **ὅτε Φιαχε.** Y, 62. **ἐκ θρόνου ἄλτο τε Φιαχε,** vide *Heyn.* ad H. T, p. 757. Φ, 341. **φθέγξομ'**

ἐγὼ Φιάχουσα, Ψ, 216. **μέγα Φιαχε—ἐπιΦιΦαχε** *Heyn.* Theogon. 678. **δεινὸν περὶ Φιαχε.** 708. **φέρων Φιαχῆν.** Scut. 382. **μέγα Φιαχον.** 404. **Δεινὴ γὰρ Φιαχῆ.** 436. Ἀμφότεροι **Φιάχοντες.** 451. **μέγα Φιαχων.**

[ΦΙΑΙΟΣ

ΦΙΑΙΑΝ

Tab. Heracl. I, 1. 2.

ΦΙΑΙΑΙ

Tab. Heracl. I, 1. 19.]

ΦΙΑΡΙΣ· ΑΦΙΑΡΙΣ·

ΠΟΛΥΦΙΑΡΙΣ.

OΔ. Z, 233. Ψ, 160. **Φίδρις,** ἄν. H, 108. πάντων **Φίδριες,** K, 282. **Χώρον ἀΦίδρις.** O, 458. **πολύΦιδρις.** ΙΑ. Π, 359. **ὁ δὲ Φιδρείη** *Heyn.* ad *Pind.* Olym. I, 165. Γ, 219. **ἔχεσκεν ἀΦιδρεῖ.** H, 198. **Ὀδὲ τ' ἀΦιδρείη.** *Hesiod.* "Eργ. 776. **ὅτε Φίδρις.** Theogon. 616. **πολύΦιδριν.** Scut. 351. † οἰζύρος ἰδριες. OI. I, 104=167. **τε ἰδριν.** Solo xviii, 6. **Δῆμος ἀΦιδρις.**

ΦΙΕΜΑΙ

OΔ. B, 327. **ἐπεὶ νυ τε Φιεται.** Γ, 160. I, 261. **Φοικαδὲ Φιέμενοι.** ΙΑ. Σ, 501. Ἄμφω **Φιέσθη** Λ, 537. N, 386. **ὁ δὲ Φιετο.** Scut. Herc. 23. **Τῷ δ' ἄρα, Φιέμενοι.** 196. **Ἔσταν Φιέμενοι.**

ΦΙΚΕΛΟΣ

R. D. infra p. 166. OΔ. E, 54. **Τῷ Φικελος.** K, 304. **δὲ Φικελος.** Φ, 14. 37. **ἐπιΦεικελος.** Γ, 416. **θεοΦεικελον.** ΙΑ. T, 282. **ἐπι Φικέλη.** X, 134. **ἐλάμπετο Φεικελος.** Theogon. 572. **αἰδοῖη Φικέλον.** Fr. xxi, 3. **εὐΦειδῆ Φικέλην.**

ΦΙΚΜΑΣ

ΙΑ. P, 392.—**δὲ τε Φικμάς.**

ΦΙΛΙΟΝ

OΔ. B, 172. **ὅτε Φίλιον.** Θ, 495. **οἷ Φίλιον.** 581. **ἀπώλιτο Φιλίθι.** T, 193. **κορωνίσι Φίλιον.** ΙΑ. B,

ADDITAMENTA.

SECT.
IV.

216. 249. 492. αἰσχιστος δ' ἄρ
ἀνὴρ ὑπὸ Φίλιον. B, 204. πειζός
Φίλιον. Z, 386. ἔβη μέγαν Ἰλιον,
quaerendo lectio vera investigari
queat. Hesiodi Fr. III. 1. Φι-
λία, τόν.

FIMENAI

ΟΔ. B, 394. Βῆ Φίμεναι. ΙΑ.
Υ, 365. φάτο Φίμεναι.

FIMEPOS

Theogon. 64. Χάριτες καὶ Φί-
μερος.

FINION

ΙΑ. E, 78. κατὰ Φίνιον. Ξ, 495.
διὰ Φίνιον.

FIOKAEHΣ

ΟΔ. O, 243. Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτε
Φιοκλῆα μεγάλθυμον. Sic nomen
(Φιοκλέεια) *Knights* ex altera
Apollodori lectione Ἰοκλέους
pro Ὀϊκλέους in Biblioth. III. VI,
2. *Heyn*. Pergit vir eruditissimus;
“Hujusmodi nomina in
Homericis per omnes casus ob-
liquos, penultimum productam,
vel dieresi divisam, atque in
recto correptam habent; quia
KAEHΣ nondum in KAHΣ con-
tractum erat, neque, licentia
poetica, in KAEIHΣ protensum.
In titulo tamen, septimi ante C.
a. seculi, a Graecis cum Psam-
meticho Aegyptiorum rege in
Aethiopiam proficiscentibus ibi
insculpto, atque nuper exscripto
et inde reportato a viro claris-
simo, de omnibus bonis artibus
et litteris antiquis optime merito,
G. Bankes, casum secundum
ΘΕΟΚΛΟΣ plane legimus; quo
testimonio praeter alia in Prole-
gomenis adducta, horum carmi-
num antiquitas remotissima de-
monstratur: hunc enim titulum
prioris esse Ψαμμαητῆτι, tum
litterarum formae, tum vocabuli
exoleti ANIH, *τηκση ad meque*,

usus, satis ostendunt:”—“F
sare in O abiit; ut in nomine
Aminis et urbis in Creta insula,
quod in nummis est ΦΑΞΟΣ,
ΦΑΞΙΟΝ: at Virgilius OAXUS
[Buc. I, 66.]; et *rapidum Cretae
venietus OAXUM.*” *Knight*.
ad I. et in Proleg. p. 86.

FIOΛΑΟΣ

Conf. supra pp. 190, 1. Scut. 74.
κυδαλίμου Φιόλαου; 77. κρα-
τερόν Φιόλαον. 102. Φιόλαος,
78. Ἦρωσ δ' Φιόλαε, 118. 323.
κρατερός Φιόλαος. 340. διγυ-
νητος Φιόλαος. 467. κυδαλίμος
Φιόλαος.

FIOΔΑΣ

Viola Ter. Maurus. Hesiod. Fr.
XIII, 5. *καυθὸν Φιόλειαν.*

FION

viola Ter. Maurus. ΟΔ. E, 72.
μαλακοὶ Φίον. Δ, 135. I, 426.
Φιοδμεφές. ΙΑ. Δ, 298. καθυ-
λομένη Φιοφειδέα. Nicandri Ther.
243. πληγὴν ἰοειδέα λοιγὸν ἰεί-
σαι. “corr. ἰόδα” R. B. et
886. ἰοειδέϊ κέντρον “corr. ἰ-
οδαί” R. B. conf. infra ad R. D.
p. 185. Theogon. 844. κάτε-
χεν Φιοειδέα. Theogon. 250. δῶρα
Φιοστεφάνων. Solo XIII, 4. Κύ-
πρις ἰοστέφανος.

FIPIS

ΟΔ. Σ, 72. Ἦ τάχα Φίρις ἀφι-
ρος. ΙΑ. B, 795. Γ, 129. ὠκία
Φίρις. E, 365. Πείρ δέ Φε Φίρις.
Theogon. 780. ὠκία Φίρις, 784.
Ζεὺς δέ τε Φίριον.

FIS

vis Ter. Maurus. ΟΔ. Δ, 71.
διόσχισε Φίς. 292. ἦν Φίς ἰμπε-
δος οὐδ' “ETI R. P. in *omend.*
ad Nub. 1472. curante P. P. D.
ΙΑ. M, 320. ἄρα καὶ Φίς. P, 799.
ἐπεβρέμα Φίς. Θ, 356. καίτοι
δ' Φίς. Ψ, 191. χράα Φίρεσον.
Theogon. 323. Ἄλλὰ Φε Φίς ἰ.

SECT.
IV.

ADDITAMENTA.

ΦΙΣΗΜΙ

ΟΔ. Β, 211. "Ἡδὴ γὰρ τὰ **Φίσασι**. Λ, 121. οἱ οὐ **Φίσασι**. 123. — τοὶ **Φίσασι**. Φ, 110. — τὸδε **Φίστε**. ΙΑ. Α, 124. Οὐδέ τί πω **Φίδμεν**. Ψ, 312. Πλείονα **Φίσασιν**. Hesiod. "Εργ. 812. αὐτε **Φίσασι**. 822. παῦροι δὲ **Φίσασιν**. Theogon. 370. **Φέκαστα Φίσασιν**. Pyth. III, 29=52. πάντα ἴσαντι *Boeckhius*.

[ΦΙΣΚΟΣ

viscus.]

ΦΙΣΤΩΡ

ΟΔ. Φ, 26. **μεγάλων ἐπιΦιστορα**. ΙΑ. Σ, 501. ἐπὶ **Φιστορι**.

ΦΙΣΟΣ

ΟΔ. Γ, 290. **πελώρια Φίσ** ὀρεΐσασιν. Λ, 483. ἔτιον **Φίσα** θεοῖσιν. ΙΑ. Ε, 467. ὄν **Φισον**. Ο, 209. "Ὅποτε **Φισόμορον**. Ψ, 736. ἄεθλα δὲ **Φίσ**. Hesiod. "Εργ. 350. **κέρδεα Φίσ** ἄτησιν. 531. **βρότῳ Φίσοι**, 488. † **πρωτηρότῃ Φισοφαρίζοι**. Theogon. 126. **ἐγείνατο Φισον**. LVI, 2. **δοῦναι**, καὶ **Φίσα**. Nem. VII, 5=7. ἐπὶ **ΐσα**. x, 86=162. ἀποδάσασθαι **Φισον**. XI, 41= . πλούτῳ *Φισον Boeckhius*.

ΦΙΣΧΥΣ

Hesychius, **Βισχύν**, **ισχύν**. **Λάκωνες**. Hesiodi Fr. XXIX, 6. **ὅτι Φίσχυς**.

ΦΙΤΕΑΙ

ΟΔ. X, 510. **αἴγειροι**, καὶ **Φιτέαι**. ΙΑ. Φ, 350. **πετελαί** καὶ **Φιτέαι**,

ΦΙΤΥΣ

forte *vitys* R. D. supra p. 191. ΙΑ. Δ, 486. **ὄφρα Φίτυν**. Ε, 724. **χρυσή Φίτυς**. ΟΔ. Τ, 522. **Παῖδ' ὀλοφυρομένη Φίτυαον φίλον**, — [Cic. ad Attic. lib. x, ep. xi. *An existimas illum in isto genere lentulum, aut restrictum? nemo est minus.* "Dixit autem *lentulum* diminutive pro *lentum*, quam-

quam in antiquo medico-lautrentianæ bibliothecæ codice, qui pluteo XLIX. adservatur, numero 23. extra notatus, non *lentulum*, sed *lentum*, eo Ciceronis loco scriptum animadverti; quam eandem scripturam Lambinus in Parisina Ciceronis operum an. 1566. editione retinuit." *Lagomarsinius* ad *Poggian*. Epist. Vol. III. p. 264.]

ΦΙΦΙ

ΟΔ. Α, 283. **Μινηίῳ Φίφι**. Ρ, 443. **Κύπρον Φίφι**. Μ, 128. καὶ **Φίφια**. 263. **πολλὰ δὲ Φίφια**. ΙΑ. Β, 720. εὖ **Φειδότες ἦδέ**. Δ, 287. **ἀνώγετε Φίφι**. Ε, 606. **μενεαίνετε Φίφι**. Ζ, 478. † **Φιλίου Ιφι**. Μ, 367. **ὀτρύνετε Φίφι** *G. T.* Hesiod. "Εργ. 539. **βοός Φίφι** *κταμένοιο*. Scut. 11. **ἀπέκτανε Φίφι**.

ΦΙΦΙΚΑΟΣ· ΦΙΦΙΚΛΗΣ

"**Ϊφικλος** Diod. Sic. IV, 33. Eustath. p. 435, 43. **Πατροκλῆς Πάτροκλος** Homericæ; II. Π, 2. **Πάτροκλον** 125. **Πατροκλήα** Eustath. p. 1052, 32. **Ἐτίοκλος**, **Ἐτεοκλῆς**. ΙΑ. Δ, 386. **βίης Ἐτεοκλήης**. **Ἡρακλῆς** [ΟΔ. Α, 600. **βίην Ἡρακλήϊην**.] "**Ἡρακλος**. **Θέοκλος**, **Μάντικλος**, apud Pausan. Messen. XXI. p. 330. **Σοφοκλῆς**, **Περικλῆς** semper *Valck.* ad Adon. p. 411. ΟΔ. Α, 295. **βίη Φιφικλήϊη**. ΙΑ. Ν, 698. **Ἄντᾶρ δ**, **Φιφίκλιο**. Hesiodi Scut. 54. **Ἄντᾶρ Φιφικλήα** *δορυσσώω*. 111. Οὐδέ **Φιφικλήϊδην**. Fr. XLI, 4. **ἀντίθεος**, **Φιδεΐφίτος**.

ΦΙΩΗ

ΟΔ. Ρ, 261. ΙΑ. Κ, 139. **ἦλθε Φιωή**. ΙΑ. Δ, 276. **ζεφύριο Φιωῆς**. Α, 308. **πολυπλάγιο Φιωῆς**

ΦΙΩΚΗ

ΙΑ. Ε, 521. οὔτε **Φιωκᾶς**. 740.

ADDITAMENTA.

SECT.
IV.

κρούσσα **Φιωκή**. Λ, 600. † αϊ-
πὺν, ἰῶκα.

ΦΙΩΛΚΟΣ

ΟΔ. Λ, 255. ἐβρυχόω **Φιαολ-
κῷ**. ΙΑ. Β, 712. εὐκτιμένην **Φια-
ολκόν**. Theogon. 997. τελέσας
ἐς Ἴωλκόν. Scut. 380. 474. κλει-
τή τε **Φιωλκός**, Nem. III, 33.
καὶ **Φιωλκόν** "Thessalum nomen
digamma **Æolicum** habuisse cre-
dibile, quod **Æolenses** illam ter-
ram habitabant universam." *Boeckhii*
ad Pind. Ol. vii, 2. et
de metris Pind. p. 311. Hor.
Epod. v, 21. *Herbasque, quas*
Iolcos atque Hiberia Cod. Græv.
Cholchos.

[ΚΑΙΦΟΥΑ

Eckhel. doct. num. T. i. Vol.
ii, p. 306.]

[ΚΙΘΑΡΑΦΥΔΟΣ

Inscriptio prima in limine
Ecclesiæ Orchomeni reperta
l. 25.

ΚΟΜΑΦΥΔΟΣ

Inscriptio eadem, l. 29. 31.

ΚΟΨΟΣ

καίος, *cavus*. *Salmas.* ad *Simmiæ*
Alas, p. 193. *Valck.* ad *D. Luc.*
xi. 12.]

ΛΑΒΡΟΣ, forte ΛΑΦΡΟΣ

Homerice. ΟΔ. Ο, 293. ΙΑ.
Β, 148. **Λάφρον** ἐπαιγίζοντα. ΙΑ.
Ο, 625. **Λάφρον** ὑπό. Φ, 271.
Λάφρος, ἕπαιθα. Pind. Pyth.
ii, 87=160. "λάβρος στρατός,
ubi **λαύρος** pro vulgato **λάβρος**
scripsi ob libri auctoritatem di-
gamma agnoscentis, ac simili-
tudinem vocis **αὔατα**." *Boeckhii*.
P. xxxviii. "Λάβρος libri plu-
res: sed **λαύρος** hoc est **λάφρος**,
Rom. Gott. et in Bodl. alter.
λαύρος Pal. C." *Idem*. Conf.
Koen. ad *Greg.* pp. 240, 241.

[ΔΑΙΦΟΣ

lavus.]

ΦΛΑΜΒΑΝΟ

R. D. infra p. 159.

ΔΙΦΗΝ

supra p. 151.

[ΔΙΦΟΣ

levis. I. Voss. ad Catull. p.
214.]

ΦΑΙΣΣΟΜΑΙ

ΟΔ. Κ, 264. λαβὼν ἐ**Φάισσο**.
ΙΑ. I, 570=574. τὸν δὲ **Φάισ-
σο** *R. D. p. 158.*

ΦΑΙΤΑΝΕΥΩ

R. D. infra p. 159.

ΛΥΦΩ

R. D. infra p. 165, 166.

ΦΟΑΡΕΣ· ΑΦΟΡΕΣ *R. D.*

ΟΔ. Θ, 525. **Φάσσει** καὶ **Φώρεσιν**
MS. Harl. ΙΑ. Ε, 486. ἀμυνέ-
μηναι **Φώρεσι**.

ΦΟΙ

sibi **Αἰολεῖς** σὺν τῷ **Φ** φαίνεται
Φοι κῆνος. *Σαπφώ*. *Apollonius* de
pronom. p. 366. sed alibi φαίνε-
ται μοι citat. 'Ἡ ἔ σύζυγος τῇ σέ,
κοινή ἐν διαλέκτοις. **Αἰολεῖς** μετὰ
τοῦ **Φ**. *Idem* p. 367. **Σαφές** ὅτι
καὶ τὸ **Αἰολικόν δίγαμμα** ταῖς
κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προ-
σπένεται, καθὸ καὶ αἱ ἀπὸ φωνή-
εντος ἀρχόμεναι δασύνονται. 'Αλ-
καῖος' [Fr. LVII.] ὥστε θεῶν μη-
δέν' Ὀλυμπίων **Λῦσαι** ἀπερ **Φέθεν**.
Cod. *λυσεατερ γεθεν* *Idem* p. 368.
Vide *Priscian.* supra ad p. 199.
ΟΔ. Α, 37. ἐπέε **κρό** **Φε** **Φείπο-**
μεν—**αν**, **προσΦείπ**. 300. **δολόμε-**
την, ὁ **Φοι**. Ε, 234. **Δῶκέ** δέ **Φοι**.
Ζ, 43. **καρ** δέ **Φοι** ἔστη. I, 360.
αἰτάρ **Φοι** ἀντις πόρον. Λ, 392.
'**Αλλ'** οὐ γάρ **Φοι** 'ΕΤ' ἦν *R. P.*
emend. ad Aristoph. Nub. 1472.
curante P. P. D. 441. Μη **Φοῖ**.
ΙΑ. Ε, 4. **Δαῖε** **Φοι**—**δαῖε** δέ οἱ
fragments *Ambrosiana. Z, 62.*
καρΦειπών. ὁ δ' ἀπὸ **Φέθεν**—*si*
duo digamma præponeres, insu-
bidius nescio quid facies et pin-

SECT.
IV.

ADDITAMENTA.

gius. 90. πέπλον ὁ Φοι. 101. οὐδέ τί Φοι f. οὐτίς I, 378. τίω δέ Fe Καρός ἐν αἴση. Plato Lachete p. 187. A. B. εἰ γὰρ νῦν ἄρξεσθε πρῶτον παιδεύειν, σκοπεῖν χρῆ μὴ οὐκ ἐν τῷ Καρὶ ὑμῖν ὁ κίνδυνος κινδυνεύηται, ἀλλ' ἐν τοῖς νείσι τε καὶ ἐν τοῖς τῶν φίλων παισὶ; καὶ ἀτεχνῶς τὸ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ὑμῖν ξυμβαίη, ἐν πίθῳ ἢ κεραμεία γιγνομένη. Schol. Cod. Clarkio-Bodl. οὐκ ἐν τῷ καρὶ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ δούλω; καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τῶν ἑλλήνων ἀπὸ καρῶν καὶ θραικῶν τοὺς δούλους ἐποιοῦντο ἔνθεν τοὺς δούλους καρὰς ὀνόμαζον καὶ θραικὰς; καὶ τὰς δούλας θραίττας καὶ καεῖρας. Euthydem. p. 285. C. εἰ δὲ ὑμεῖς οἱ νέοι φοβείσθε, ὡσπερ ἐν Καρὶ ἐν ἐμοὶ ἔστω ὁ κίνδυνος. IΛ. N, 561. Ἀστιάδην, ὁ Φοι. Ξ, 407. "Ὅττι βὰ Φοι ed. Grenv. T, 384. Πειρήθη δ' Ἔεο αὐτοῦ. Υ, 282. καδδ' ἄχος οἶ. Ψ, 865. μέγην Φοι. Ω, 72. ἦ γὰρ Φοι. Hesiod. Ἔργ. 73. Ἀμφὶ δὲ Φοι. 77. Ἐν δ' ἄρα Φοι. 266. οὐδέ Fe λήθει. 524. Οὐδέ Φοι ἥλιος. Theogon. 84. μελιχα Φοι. 303. Ἐνθα δὲ Φοι σπ. 305. Ἐνθ' ἄρα Φοι δ. 332. Ἀλλὰ Fe Fίς. 392. μετὰ Feῖο. 401. πάντα Feοὺς. 412. πόρεν δὲ Φοι 418. 420. 464. bis. 467. 472. πατρὸς ἐοῖο. 475. 482. 487. 488. 489. λίθον εἶος. 496. 503. "Οἱ Φοι. 509. Ἡ δὲ Φοι" Ἀτ. 520. 523. 578. 687. 764. 824. 826. 853. 890. 892. 899. [900.] 907. 940. 949. 961. 973, 4. Scut. 11. Ἡ μὴν Φοι. 15. οὐ δὲ Φοι ἦεν. 20. "Ὡς γὰρ Φοι. 22. Φέργον, δ' Φοι. 68. Ἀλλὰ Φοι εἶ. 69. Αὐτὸς γὰρ Φοι ἐπ. 116. μάλα γὰρ νύ Φοι ἄρ. 125. ὄν Φοι ἰδῶκε. 411. Ἐσομένως δὲ

Φοι d. 439. πάγος δὲ Φοι d. Fr. XLIII, 2, 4. Stesichorus ΓΗΡΥΟΝ. Fr. III, 2. τὸ βὰ Φοι. Archilochus XXVI. 6. ἢ δὲ Φοι κόρη. Lesches apud Schol. ad Lycophr. 1263. ἦν τε Φοι αὐτῷ. "Οἱ innumeris locis, quorum partem collegit Hermannus in commentatione de dialecto Pindari. Ex his memorabilia Nem. x, 29=53, 4. σιγῆ οἶ. Pyth. II, 42=78. ἄνευ οἶ 83=153. οὐ οἶ ubi Bodl. οὔχ οἶ. Neque usquam apud Pindarum οἶ ante se habet apostrophum aut N paragogicum, quo evitetur hiatus." Boeckhius.

ΦΟΣ

suus, Αἰολεῖς μετὰ τοῦ F κατὰ πᾶσαν πῶσιον καὶ γένος τὸν Feόν παῖδα καλεῖ, Σαφῶ. καὶ Ἄλκμῶν δὲ, συνεχῶς Αἰολίζων, φησὶ τὰ Feά κἀδεα ὁμοίως καὶ Βοιωτοί. Κόρινθα εὐωνυμης πηδεγον θελωσα φίλης ἀγάλης ελεστη Apollon. p. 396. "Cod. εὐωνυμης κορινθα. Mox fortasse παῖδα Fὸν ἐτ' ἐλίσθαι." Bekkerus; conf. incert. apud Priscian. supra p. 205. OΔ. A, 41. καὶ ἔης. Δ, 4. ἀμύμονα Fῶ. Λ, 272. Γηραμένη Fῶ ἔτ' ὁ δὲ Fὸν. N, 198. lege, "Ὡμφεξεν δ' ἄρ', ἐπεὶ καὶ Fῶ πεπλήγητο μηρῷ Aristoph. Ran. 655. ἐπεὶ προτιμῆς MS. Harl.; conf. R. B. ad Menandr. p. 79. Aeschyl. Agam. 226. ἐπεὶ δ'— ἐπειτὰ MS. Bigot. IΛ. E, 165. Ἴππους Fῶς. Z, 53. δῶσειν Fῶ θεράποντι. 474. Αὐτὰρ ὁ Fὸν Λ, 517. Αὐτίκα Fῶν. M, 162. ὄμωξεν καὶ ἐὼ Ο, 397. 292. νιδὸν εἶον. N, 522. Υἱὸς εἶοιο. Π, 522. ὁ δ' οὐ Fῶ. 753. στήθος, ἐλ. Ψ, 748. ἀέθλον Fῶ. Hesiod. Ἔργ. 130. μέγα νήπιος, φ. 356. τέρεπται Fὸν. 529. ἀνόστος δν. Scut. 38. ἀφίκετο Fόνδε. 40.

ADDITAMENTA.

SECT.
IV.

πρὶν Φῆς. 45. φίλιος τε Φεόν.
59. πατέρα Φόν. 385. πολέμοιο
Φωφ. 390. ὅσσε δέ Φοι. 434.
ὁ δέ Φοι. Theogon. 819. θυγα-
τέρα Φήν. Fr. xx, 2. ἐνεχ' ἤς
ἀλόχοιο, xxxi, 1. Pyth. v, 36
= . παῖδα ὄν. Isthm. iii, 54.
=iv, 60. περί φ. Boeckhii.

[FOIA

via—Scaliger ad Varron. p. 218.
“ab oia ducit Latinum via, ut
ab oinos vinum.” D. R. ad
Hesych. v. Oίαναν. et T. H. ad
v. Ούαι. D. R. emendationem
confirmat unus Hesychii codex.]

'ANFOIPNYMI

ΙΑ. Ω, 455. Τρεῖς δ' ἀναΦοίγε-
σκον. Sed cave ultra prodeas.

FOIAMA

ΙΑ. Φ, 234. ἐπίστυο, Φοῖδαρι.
FOIKADE et FOIKIAN
δοπιυτ. ΟΔ. Η, 326. καὶ ἀπῆγον
Φοικαδ'. Ι, 530. πολιπύρθον
Φοικαδ'. Κ, 35. ἄργυρον † οἰ-
καδ'. Υ, 232. ἐλευσεται † οἰ-
καδ'. Χ, 35. ὑπότροπον † οἰκαδ'.
ΙΑ. Γ, 72. γῆναικά τε Φοικαδ'.
Η, 79. Χ, 342. Σῶμα δὲ Φοικαδ'.
Hesiod. Erg. 574. σπεύδειν, καὶ
Φοικαδε. 699. ἀπόδρεπε Φοί-
καδε. 630. ἐντάνασθαι, ἴν' Φοί-
καδε. Theogon. 64. Φίμερος οἰ-
κὲ ἕ. Archilochus LXVII. κακὸν
οἰκάδ'. — Fragm. xvi. ἀπήνας
Φοικε' ἕ. Solo Fr. xv, 26. ἔρ-
χεται οἰκαδ' ἐκάστῳ. FOIKIAN
“cum digamma Aeolico pro
oiklan in Tessera hospitali Musei
Borgiani, de qua egit Schow.
de chart. papyr. p. 115. et Cl.
Heeren in Biblioth. u. Kunst.
Part. v, p. 1. seqq.” Baro Lo-
cella P. L. E. F. ad Xen. Eph. xxvii.
FYKIAS inscriptio Aeolica apud
P. P. R. [Class Journ. N.º XIII,
p. 332.] 64. Conf. Dion. Halic.
apud R. D. p. 213.

FOIKOΘEN

ΙΑ. Η, 364. 391. καὶ Φοικοθεν.
Ψ, 592. εἰ καὶ γύ κε Φοικοθεν.

FOIKOS

vicus, grammaticus; vide supra
p. 213. ΟΔ. Β, 52. Οἱ πατρός
πρός Φοῖκον. 154. διὰ Φοικία.
Δ, 596. οὐδέ με Φοῖκον. Ν, 42.
ἀμύμονα δ' Φοῖκοι. 121. Φοικαδ'
ἔπασσαν ἴοντι, Ξ, 318. Ρ, 84.
ἤγετο Φοῖ. (vel ἦ. δόμονδε, Λ. 85.
ΙΑ. Η, 445.) Φοῖκον, Ο, 66. ἐέλ-
δεται Φοικαδ'. 435. ἀπήμονα Φοί-
καδ'. Π, 70. ὑποδέξομαι Ἄργῳ;
303. Μῆ τις Φοικῆρον. ΙΑ. Ζ,
365. ἐγὼ Φοικόνδε. Ω, 572. Πη-
λεΐδης Φοικοιο. Hesiod. Erg.
149. χάλκεοι δὲ τε Φοῖκοι, 242.
323. μινύθουσι δὲ Φοῖκοι. 362.
405. Οὐδὲ τόγ' ἐν Φοικῳ. 430.
κατὰ Φοῖκον, 455. ἐχέμεν Φοι-
κήϊα. 493. μέγα Φοῖκον. 521.
599. ἐνδοθε Φοῖκον, 625. ἐν-
κάθεο Φοικῳ, 672. τάλιν Φοι-
κόνδε. 693. ποτὶ Φοῖκον. He-
siod. Fr. XLII. εἰ' οἶκον. Ste-
sichorus fr. inc. xvii. Φοῖκον.
Archilochus xiv, 5. Μηδὲ νικη-
θεῖς ἐν οἴκῳ. xc. κατ' οἶκον.
Nem. vi, 26=42. οὐ τινα οἶκον.
Pyth. viii, 53=72. δὲ οἰκόθεν.
Pyth. vii, 5. τινὰ οἶκον ex
Boeckhii emendatione.

FOIKIZΩ

Nem. x, 5 = 8. κατὰ Φοικισεν
emendante Boeckhio.

FOINOS

Vinum, Wine. R. B. “Gothica
lingua in multis locis graecissat.”
Hickes. “Graecorum Digamma
Germani, Saxones, Belgici, et
Britanni, partim simplicem U,
partim duplicem faciunt; idem-
que hi durius, illi suavius, alii
lenius ut liquidum V, pronun-
ciant.” Ariæ Mon. P. L. E. F. in
Bibl. Hebr. 1, apud Clarkium

SECT.
IV.

ADDITAMENTA.

(on Coins, p. 43.—) qui hac de re eruditius disputat. ΟΔ. Α, 110. Οἱ μὲν **Φοῖνον**. Β, 379. ἐπεὶ **Φοῖνον**. Γ, 40. ἰδὲ **Φοῖνον** Ζ, 77. Ο, 333. Ι, 454. φρένα **Φοῖνω**. Ζ, 472. **Φοῖνον** **Φοινοχοεῦντες**. Ο, 141. **Φοινοχόει**. 506. κρειῶν καὶ **Φοῖνον**. Υ, 255. ἔ**Φοινοχόει**. Φ, 142. ὄθεν τ' ἐπι**Φοινοχόει**. Γ, 46. et Π. Σ, 545. μελι**Φηδέος** οἴνου. 51. **Φηδέος** οἴνου Δ, 61. ἀθέσφατος † οἴνος. De quatuor ultimis dissidetur. In Epico Cyclo apud Athen. xi, p. 465. **Φ**. Χρῆσσαν ἐμπλησεν καλὸν δέπας ἡδέος οἴνου. ΙΑ. Α, 598. **Φοινοχόει** ὠινοχόει: οἰνοχόει ἰακῶς πᾶσαι. Schol. ΤΩΝΝΕΙΙΑΝΑ. Δ, 3. Νέκταρ ἔ**Φοινοχόει** Η, 467. παρέσταν, **Φοῖνον**. 472. "Ἐνθ' ἀρὰ **Φοιρίζοντο**. Ι, 224. Πλησάμενος **Φοῖνω**. Ε, 813. δαίφρονος Οἰνείδαο. Κ, 497. νύκτ', Οἰνείδαο de utroque, nulla auctoritate adju-trice, taceo: mihi simplicius videtur nescire quod nescio usque adhuc. Sic. **ΦΟΙΝΕΥΣ**· **ΦΟΙΝΕΦΙΔΗΣ**· **ΦΟΙΝΟΜΑΟΣ**· **ΦΟΙΝΟΠΙΔΗΣ**· **ΦΟΙΝΟΨ**. Hesiod. "Ἐργ. 568. φθάμενος, **Φοῖνας**, 570. οὐκέτι **Φοιλέων**. 583. αἴγες, καὶ **Φοῖνος**. 590. πίνειν **Φοῖνον**, 594. ἴμεν οἴνου, 620. ἐνὶ **Φοῖνω**πι. 742. μηδέ ποτ' οἰνοχόην. Fr. XLIII, 2. Πίνει, **Φοῖνος**. Archilochus xxxvi, 2. διθύραμβον οἴνω. XLV, 1. δορὶ δ' **Φοῖνος**. Sappho Fr. LVI, 2. **Φοινοχόησε** conjecit *Blomfield*. Alcæus apud Athen. x, 430. Α. apud C. J. *Blomfield*. Fr. 1, 4. κίρναις **Φοῖνον**. Fr. xviii, 1. πνεύμονα **Φοῖνω**. Fr. xviii, 3. **Φοῖνον**. Strabo viii. p. 338=491 Οχον. ἦτοι ἡ αὐτὴ οὐσα ["Ἐφουρα πόλις] τῇ **ΒΟΙΩΝΩΑΙ** (τὴν γὰρ Οἰνόην οὕτω καλεῖν εἰώθα: ι) i. e. Ἥλειοι αἰολίζοντες.

ΟΦΙΣ

οἰς [Anglice, *ene*], ΟΔ. Α, 32. ἀπάνευθεν ὄ**Φιν** ΙΑ. Κ, 215. **Φέ**-**καστος** ὄ**Φιν**.

ΦΟΛΟΟΣ

violens apud Ter. *Maurum* secundum R. B.; sed ὄλοος a vocali incipit in Odys. et Iliade [num Π. Ξ, 139. Ἀχιλλῆος **Φολοὸν κῆρ**]; et in medio sibi **Φ** adsciscit; R. D. infra p. 166. Π. Α, 342. ἦ γὰρ ῥ' ὄγ' ὄλο**Φῆσι** φρεσὶ. (vide Holib. ad Ar. Lys. 551.) 113. Καὶ γὰρ ῥα Κλ., x, 5. μῆναι ὄλο**Φῆ**. ΟΔ. Α, 52. ὄ**ΛΟΦ**·**ΟΦΡΟΝΟΣ** Π. Ν, 137. ὄ**ΛΟΦ**·**ΟΤΡΟΧΑΣ**.

ΦΟΥΛΑΜΟΣ

ΙΑ. Δ, 251. 273. Υ, 113. ἀνά **Φουλαμόν**.

ΦΟΥΛΟΣ

ΟΔ. Δ, 299. ἐνθέμεναι **Φούλας**. ΙΑ. Β, 6. Ἀγαμέμνονι **Φούλον**. 8. ἴθι, **Φούλε**.

ΦΟΨ

ΟΔ. Μ, 52. τερπόμενος **Φόπ'**, 160. ἠνώγει **Φόπ'**. 192. ἰεῖσαι **Φόπα**. Ξ, 492. ὀλίγη **Φόπι**. ΙΑ. Α, 451. ἀμειβόμεναι **Φόπι** καλῆ. Γ, 152. ἐφεζόμενοι **Φόπα**. 221. Ἄλλ' ὅτε δὴ **Φόπα**. Δ, 435. ἀκούουσαι **Φόπα** Codices, Βδ. Pr. et Eustathius; vide supra ad p. 161.

ΠΗΛΕΦΙΔΗΣ

R. D. infra p. 171. ΟΔ. Α, 466. Πηλη**Φιάδεω**. ΙΑ. Α, 245. Ψ, 651. Πηλε**Φίδης**.

ΠΟΣΕΙΔΑΦΩΝΟΣ

R. D. supra p. 256.

ΦΡΑΣΩ· ΦΡΑΙΩ· ΦΡΑΣΣΩ.

R. D. infra p. 159. Π. Ξ, 68. Ἀρρήκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι glossa Codicis ΤΩΝΝΕΙΙΑΝΙ, quæ vocem perantiquam nobis conservavit, et sola conservavit, inter lineas habet, τῶν

ADDITAMENTA.

SECT.
IV.

ἄρρατον. ἰσχυρόν. ἀνάλωτον. Conf. Schol. Vict. apud Heynium, quæ omnino omnia ex hoc MS. præstantissimo effluxere, supra ad v. 56. Cod. Harl. (5601) gl. inter lineas ἄρραγῆ, ut ad Π. B. 499. gl. ἄρραγῆς. Habeat dialectus Ionica "suam concinnitatem, et elegantiam, et nativam quandam dulcedinem et velut molliem;" Platoni, qui ex Homeri fontibus divinam illam eloquendi facultatem derivavit, illud dictum neque tetrum nec insuave videbatur. Cratyl. p. 280. B. 3. ed. Frf. = 267. B. 5. Læmar. = p. 407. D. 3. HSt. Οὐκοῦν εἰ μὲν βούλει κατὰ τὸ ἄρρην τε καὶ κατὰ τὸ ἀνδρείον "Ἄρης ἂν εἴη· εἰ δ' αὖ κατὰ τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον, ὃ δὴ "APPATON καλεῖται, καὶ ταύτην ἂν πανταχῆ πολεμικῶ θεῶν κρέποι "Ἄρη καλεῖσθαι. Vide Schol. p. 15. Polit. p. 705. F. 3. Frf. = p. 488. G. 2. Læmar. = II. p. 535. B. 10. HSt. Καὶ μνήμονα δὲ καὶ "APPATON καὶ πάντη φιλόπονον ζηητήριον. ἄρρατον Parisinus optimus atque tres alii apud Bekkerum; et Schol. p. 181. Lex. Sangerm. pp. 442. et p. 446. nomen Philosophi adject: "Ἄρρατον: ἰσχυρόν, στερεόν. οὕτω Πλάτων. Utrumque Platonis locum ad Tim. p. 50. adhibet Ruhnkentius. Hesychius, 'Αραιητόν: στρεπτόν. Judicet lector, annon in priori Timæi editione p. 37. "Ἄρρατον: ἀστρεπτον felici conatu reposuerit Vir longe doctissimus. Nonnullis fortasse magis placeret illud Æschyli in Suppl. 189. Κρεῖσσον δὲ πύργων βωρός, "ΑΡΗΚΤΟΝ σάκος" sed quæ nobis nonnihil priscæ asperitatis retinere videntur vocabula; ea, etiam vetustate exo-

leverint, "majestas quædam" idcirco, "et ut sic dixerim, religio commendat." Vere nos docet Quintilianus, *Verba a vetustate repetita non solum magnos assertores habent, sed etiam afferunt orationi majestatem aliquam, non sine delectatione: nam et auctoritatem antiquitatis habent, et, quia intermissa sunt, gratiam novitati similem parant.*

[ΡΑΥΑΥΔΟΣ

Inscriptio Ecclesiæ Orchomeni supra citata, l. 16.]

FPEZΩ· FPEΩ· FPHΓMIN·
FPHΓNYMI· FPHΞIΣ

Tryphonis Excerpta in MS. Harl. προστίθεται δὲ τὸ δίγαμμα παρὰ τε αἰολεύσι, καὶ ἴωσι, καὶ λάκωσιν, οἷον ἀναξ Γουάναξ, καὶ παρ' ἄλκαϊω τὸ ῥήξιος Γουρηξιος εἰρηται. In MS. Coll. SS. Trin. Cant. καὶ Δωρειῦσι, καὶ Λ., καὶ Βουιωτοῖς· et ἀναξελεναί F· (sic) MS. Bodl. ἀναξ φουάναξ, ἔλενα φουέλενα. et μοχ, ἀπαξ δὲ παρ' Ἄλκαϊω το κ. τ. λ. MS. Coll. SS. Trin.; quos expilavit Jan. Lascaris in Grammat. Institut. p. 201. "Ἀπαξ δὲ Ἄλκαϊος Fρήξιος ἀντὶ ῥήξιος εἶπεν ὡς φησι Τρύφων ὁ γραμματικὸς. conf. supra p. 212. et Addend. ad p. 186.

[FPHΓΑΔ'ΕΟΣ

Hesychius Ὑρωγαλέον: διεβρωγός. ibi literarum series postulat Ὑρηγαλέον. supra legitur: Τρηγαλέον et Τραγαλέον. diversa est unius vocis facies. Digamma Æolicum B vel F male degeneravit in T et Y. Valck. ad Rover. P. lxxvii.]

FPHΞΟΣ

R. D. p. 177.

FPHTPA

FPAIPA Inscriptio Elea, l. 1. ΟΔ. B, 393. Ἄλλ' ἄγε νῦν Fρή-

SECT.

IV.

την. Xen. Anab. vi, p. 484.

διασώσει τοῖς λήσταις παρὰ τὴν
ρήτραν τὰ χρήματα. Cyrop. I,
vi, 33. Ἐγένετο οὖν ἐκ τούτων
ρήτρα, Psephisma Byzant. apud
Demosth. de Cor. p. 278. *Bekker.*
ἐκ τᾶς Βωλᾶς λαβῶν ράτραν.
Plutarchus in Lycurgo, p. 47.
D. E. τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομο-
θετήματα ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς
παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα καὶ
χρησμούς οὖντα. Ibid. p. 43. Α.
οὕτω δὲ περὶ ταύτην ἐσπύδασε
τὴν ἀρχὴν ὁ Λυκοῦργος, ὥστε
μαντείαν ἐκ Δελφῶν κομίσαι περὶ
αὐτῆς ἣν ῥήτραν καλοῦσιν. Lacon.
Aprothegm. II, p. 213. F. διὸ
καὶ Λυκοῦργος ὁ παλαιὸς ἐν ταῖς
καλουμέναις ῥήτραις ἀπέειπε,—
Herodot. vii, 228. Epigramma,
Ἔ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονί-
οις, ὅτι τῆδε Κεῖμεθα, τοῖς κείνων
ῬΗΜΑΣΙ πειθόμενοι. Cic. Tusc.
I, xlii. *Dum sanctis patricie le-
gibus obsequimur.* Hæc vox
neque abhorret a poetica facul-
tate, neque profatu ipso incon-
ditum aut inhumanum fuit.

ΦΡΙΓΕΩ

R. D. infra p. 159.

ΦΡΙΠΤΩ

R. D. ibid.

ΦΡΩΜΑΙ

R. D. p. 176.

ΣΦΕΥΩ

R. D. infra p. 164.

[ΣΚΑΙΦΟΣ

Scævola.

ΣΟΦΟΣ

Plato in Cratyl. T. I. p. 412. B.
Valck. ad Adoniaz. p. 271.]

ΤΙΦΩ

R. D. p. 181.

[ΤΡΑΓΑΦΥΔΟΣ

Inscriptio Eccles. Orchom. supra
citata l. 27.]

ΤΥΔΕΦΙΔΗΣ

infra p. 171.

ADDITAMENTA.

ΥΑΦΗ

“certum est a Græco ὕλη, vel
per digamma Æolicum ὕλη,
Latinum *Silva* profluxisse.” R. B.
ad Hor. Carm. I, xxiii, 4. a
Clarkio ad II. Γ, 151. laudatus;
vid. R. D. infra p. 170. “ΣΥΛ-
FA antiquissima vocis forma.”
Knight Proleg. OΔ. E, 398.
γαῖα καὶ ὕλη. I, 24. ὕλη-
εσσα. ΙΑ. B, 455. ἄσπερον ὕλ-
ην. A, 186. ὕληντι. Theo-
gon. 1010. ὕλησσης.

ΦΥΔΕΦΙΔΗΣ

R. D. p. 171.

ΦΩΛΞ

OΔ. Σ, 374. Τῷ κε Φῖδοις, εἰ
Φῶλκα. ΙΑ. N, 707. κατὰ Φῶλκα.

[ΦΩΝΕΩ

veneo, grammatici: forma Ho-
mero ignota.]

ῶΦΩΝ

gynæceum.

ΥΠΕΡΩΦΩΝ

OΔ. O, 516. ὑπερῶφω ἰστόν.
ΙΑ. B, 514. ὑπερῶφωνδ' εἰσανα-
βᾶσα. Quid plura? hanc faciem
Lanicam non agnoscit poeta:
vide *Valckenæer.* supra ad p. 91.
et conf. infra ad R. D. pp. 176, 7.

ῶΦΩΝ

ὠβὸν οὖν, *Salmas.* Epist. xciv.
p. 215. Hesychius. ὠβεία: τὰ
ῶά. Ἀργεῖοι. Sappho LVIII.
πεπυκαδμένον ῶφῖον εὐρῆν. LIX.
ῶφῖον πολὺ λευκοτέρα. C. J. Blom-
field.

ΦΩΣ

sic, sicut. OΔ. H, 11. θεοῦ
Φῶς. X, 299. βοῦς Φῶς. ΙΑ.
Γ, 196. Ἀτὰρ ψιλὸς ἐὼν R. B.
E, 78. θεός Φῶς. Z, 295. Ἀσ-
τήρ Φῶς. 477. παῖδ' ἐμὸν, ὡς.
Θ, 94. βαλὼν σάκος, ὡς. 271.
παῖς Φῶς. Δ, 147. Ὀλμον Φῶς,
383. λείον Φῶς, M, 293. II, 756.
403, ἔφη πρὸς Φῶν. Ξ, 413.
Στρόμβον δ' Φῶς. II, 605. Θεός

Nec vero solis vocalibus in verborum initio præfici olim solebat consonans Vau, sed eam etiam semivocales liquidæ λ, μ, ν, ρ ante se pronunciari commodissimæ patiebantur⁹⁹. Exempli gratia Ιλ. E, 358.

NOTÆ.

99. *Valck.* ad Adoniaz. p. 317. "Vocibus a ρ incipientibus præfigebant F vel B Lacones, ὄν Syracosii, alique." Infra, πολλὰ λισσομένη MS. Harl.; cui istiusmodi præcepta de liquidis minus arrident, facile erit ex Barnesio reponere πολλὰ Fe λισ.; num in ΟΔ. M, 105. legendum ἀνα-Φρουβδέι. Conf. eclogas MSS. ex Tryphone ad ν. Φρηξίς, et *R. D.* infra "pp. 219. 279. 317. qui tamen, more suo, modum excedere videtur: vide *Brunck.* ad Aristoph. Acharn. 922. ad Apoll. Rhod. 1, 49. iv, 637. 1497. 1560. et ad Poët. Gnom. p. 314. *Niclas* ad Geopon. præm.

Vol. I. p. 2." *Locella* ad Xenoph. Ephes. p. 257. Quibus adde *D'Orvill.* Crit. Vann. p. 334. et ad Charit. p. 202. et *Piers.* ad Mær. p. 137. Odyss. B, 94. Σησαμένη μέγαν ἰστὸν ἐνὶ μ... μεγάρουσιν (sic MS. Harl.) ὕφαινε, "Infra hoc libro 338. ὅτι νητὸς habet hanc notam adscriptam; ἀριστοφάνης ὄθινητὸς ὡς τὸ ἐνὶ μεγάρουσιν ἀριστάρχος δὲ δι' ἐνόδ' ὦ. Unde liquet jam olim in duas sectas divisos esse grammaticos, quorum alteri in heroici versus cæsura semper liquidas duplicaverint, alteri non." *R. P.* Ne quæ *R. D.* h. l. præcepit, essent rata, alias ad strumentum sententiæ exempla dedi (*Crit.*

ADDITAMENTA.

Φῶς. Ω, 41. λέων Φῶς. 862. κασσίτερος Φῶς, Scut. 60. σέλας ὤς. Fr. xv, 2. ἑράκων Φῶς. De multis vocabulis, quorum γνησιότητι ne æris quidem, nedum marmoris auctoritas adstipulatur, uno verbo, ut aiunt, utebar; continuo, ΑΦΒΡΟΜΟΙ· ΔΑΦΙΖΩ· ΑΦΕΟΣ, ΔΦΕΙΛΟΣ, ΔΦΕΙΜΟΣ, ΔΦΕΙΝΟΣ, ΔΦΕΙΣΑΣ, ΔΦΕΙΣΗΝΩΡ· ΔΦΙΗ· ΔΙΦΑ, &c. De formis ΦΜΕΓΑ, ΦΝΕΦΟΣ, etc. nutabundus hæreo; etenim neque lapidibus incisa, nec nummis incussa in aprieum protulit ætas. Si analogia, non usus, loquendi normam conatueret, viris quidem solertissimis libentissime accederem; "sed in talibus non

quæritur, quid fieri secundum Linguae potuerit analogiam; sed quid revera factum fuisse, vel priscorum Scriptorum locis, vel auctoritate constet veterum Grammaticorum:" *Valck.* ad Adoniaz. p. 349. Plus antiquitati dandum quam analogiæ. *Atque equidem, extremo ni jam sub sine laborum Vela traham, et terris festinem advertere proram,* hac super re ultra descendam. Hoc speciminis loco habendum, quod suo cujusque iudicio relinquimus. Plurimi sunt versus tremuli adhuc, et parum firmo vestigio fulti, quos indies persanabit sedata et proba veritatis indagatio.

SECT. Rev. March, 1804. pp. 318—

IV. 321.); sed ne diutius liquidis sibi F adsciscentibus immoremur, prohibet iterum Crispinus, qui conferta enthymematum stipatione iudicium de $\bar{\rho}$ mire illicit. Schol. ad Dionys. Thrac. apud Bekker. Anecd. Gr. p. 694. τοῦ δὲ $\bar{\rho}$ ἐπιφερομένου πολλάκις προστιθέασιν [τὸ $\bar{\nu}$] οἱ Αἰολεῖς, οἷον αὐρηκτος [vice ἀρήκτος = ἄρρατος apud poetam]. ὄηλον οὖν ὅτι φωνήεν ἐστι, καὶ οὐ σύμφωνον τὸ $\bar{\rho}$. Ibid. pp. 806—808. Ἐπεὶ δὲ τινες τὸ [$\bar{\rho}$] σύμφωνον φωνήεν θέλουσι λέγειν, εἰπόμεν πῶς λέγουσιν αὐτὸ φωνήεν εἶναι, καὶ τότε δείξομεν αὐτὸ σύμφωνον. Φασὶν ὅτι τοῖς φωνήεσι παρέπεται τὸ δασύνεσθαι καὶ ψιλοῦσθαι, οὐ μὴν τοῖς συμφώνοις· εἰ ἄρα τὸ $\bar{\rho}$ καὶ δασύνεται καὶ ψιλοῦται, ὄηλον ὅτι φωνήεν ἐστίν. Ἄλλως τε δὲ τὰ διὰ τοῦ $\bar{\alpha}$ μακροῦ ἐκφερόμενα κατὰ τὸν μέλλοντα τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, ὅτε μὴ Δωρικὰ ἐστί, κατὰ τὸν ἐνεστώτα ἔχουσι πρὸ τοῦ $\bar{\omega}$ φωνήεν, οἷον ἀνιάσω ἀνῶ, κοπιάσω κοπιῶ, ἐρυθριάσω ἐρυθριῶ· ἐπεὶ οὖν καὶ τὸ φυράσω καὶ τὸ περάσω καὶ τὸ δράσω, οὐ Δωρικὰ ὄντα ἀλλὰ κοινὰ, μακρῷ τῷ $\bar{\alpha}$ κέχρηται, παραλήγεται δὲ τῷ $\bar{\rho}$, ὄηλον ὅτι φωνήεν ἐστὶ καὶ οὐ σύμφωνον. πρόσκειται ὅτε μὴ ὡς Δωρικὰ, διὰ τὸ πεινάσω, διψάσω· ταῦτα γὰρ μακρὸν ἔχουσι τὸ $\bar{\alpha}$, καὶ ἡμῶς [κατὰ] τὸν ἐνεστώτα οὐκ ἔχουσι πρὸ τοῦ $\bar{\omega}$ φωνήεν. ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ πεινήσω καὶ διψήσω κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ η εἰς $\bar{\alpha}$ μακρὸν γέγονεν. Ἐπεὶ τὰ βραχυκτάληκτα τῶν εἰς $\bar{\alpha}$ ληγόντων θη-

λυκῶν τότε μὲν φυλάσσουσι τὸ $\bar{\alpha}$ κατὰ τὴν γενικὴν, ὅτε φωνήεσι παραλήγεται, οἷον Μῆδεια Μηδείας, Ἀντιόχεια Ἀντιοχείας· ποτὲ δὲ τρέπουσιν αὐτὸ εἰς τὸ η , ὅτε σύμφωνον ἔχει, οἷον θάλασσα θαλάσσης, ἄμαξα ἀμάξης, εἰ ἄρα οὖν τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ $\bar{\alpha}$ τὸ $\bar{\rho}$ φυλάττουσιν αὐτὸ ἐπὶ γενικῆς καὶ οὐ τρέπουσιν, οἷον σφαῖρα σφαίρας, μάχαιρα μαχίρας, ὄηλον ὅτι φωνήεν καὶ οὐ σύμφωνον. Ἐπεὶ δὲ τὰ ἀπὸ ἐνόε ἀπλοῦ συμφώνου ἀρχόμενα ἀναδιπλασιάζουσι τὸν παρακείμενον, οἷον τύπτω τέτυφα, θύω τέθυκα, φιλῶ πεφίληκα· τὰ δὲ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα οὐκ ἀναδιπλασιάζουσι τὸν παρακείμενον, οἷον ἐρευνῶ ἤρευνηκα, ἐλεῶ ἤλεηκα. εἰ ἄρα οὖν τὰ ἀπὸ τοῦ $\bar{\rho}$ ἀρχόμενα οὐκ ἀναδιπλασιάζουσι τὸν παρακείμενον, οἷον ῥάπτω, ἔρραφα, ῥυπτῶ ἔρρύπτωκα, ὄηλον ὅτι οὐκ ἔστι τὸ $\bar{\rho}$ σύμφωνον ἀλλὰ φωνήεν.

Ἐστὶ δ' εἰπεῖν ὅτι σύμφωνόν ἐστὶ τὸ $\bar{\rho}$ καὶ οὐ φωνήεν. οὐδὲν γὰρ ὄνομα ἀρσενικὸν εἰς φωνήεν λήγει, οἷον Πλάτων, Φοῖνιξ, Αἴας· πῶς οὖν τὸ $\bar{\rho}$ φωνήεν, ὅπου τὸ ῥήτωρ καὶ πατήρ καὶ τὰ τοιαῦτα εἰς $\bar{\rho}$ λήγει; ἄλλως τε δὲ οὐδέποτε φωνήεν τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος προτάσεται καὶ ὑποτάσσεται· πῶς οὖν τὸ $\bar{\rho}$ τοῦ η καὶ προτασσόμενον καὶ ὑποτασσόμενον ἐν τῷ ἀφρ καὶ Ἄφρης δύναται εἶναι φωνήεν; ἔτι τὰ εἰς $\bar{\omega}$ λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε διὰ δύο φωνήεντων ἐκφέρονται κατὰ τὴν λήγουσαν συλλαβὴν· εἰ ἄρα οὖν τὸ $\bar{\rho}$ εἰπόμεν εἶναι φωνήεν, εὐρεθήσονται

Πολλα ωλισσομενη, χρυσαμπυκας ητεεν ιππουσ.

Ωσ φατο, κωκυωσεν δε μαλα ωμεγα παιδα ωιδουσα. [Π. X, 407. Τήλοσε' κ.—παιδ' εσιδουσα edd.]

SECT.
IV.

* Δ. 274. Τω δε κορυσσεσθην' αμα δε ωνεφος ειπετο πιζων. 159
B, 773. Ατρεωιδυ' λαωοι δε παρα ωρηγημνι θαλασσης.

Hinc collige portentorum istorum ελλαβε, ελισσατο¹⁰⁰,

κατά την τελευταίαν συλλαβήν του κείρω, φθείρω δύο φωνήεντα, όπερ άτοπον. έτι τρία φωνήεντα εν μιᾷ συλλαβῇ ου παραλαμβάνονται· ει άρα ούν ειπωμεν το ρ φωνῆεν, εύρεθήσονται εν τῷ ρους καί εν τῷ ρενμα τρία φωνήεντα. έτι αυτά καθ' έαυτά παραλαμβανόμενα τὰ φωνήεντα φωνήν αφ' έαυτων αποτελοσιν· ει άρα ούν αυτό καθ' έαυτο παραλαμβανόμενον φωνήν ουκ αποτελεί, δήλον ότι ουκ έστι φωνῆεν αλλά σύμφωνον. έτι παρ παρακείμενος απαθής—λέγω δέ απαθής δια το έωρακα—από του ε αρχόμενος [τον ενεστωτα έχει από συμφώνων αρχόμενον], οίον έφθαρκα φθείρω, εσταλκα στέλλω, έψήφωκα ψηφῶ, έσπαρκα σπειρω· ει άρα ούν το έρρῆνπωκα και έρραφα από του ε αρχονται, δήλον ότι το ρυπῶ και το ράπτω από συμφώνων αρχεται. άρα ούν το ρ σύμφωνον.

100. Dawesius profecto de potestate consonantis F in lingua Attica audacter festinavit; eam scenicis poetis nusquam adhibitam priestare ausim: Soph. El. 158. editiones omnes, et unus et alter MS., quos ipse contulit, servant, ζῶει καὶ Ἰφιάνασσα,—Φιφάνασσα; quis novus hic hospes? et metro labanti, et sermonis genio succurres reponendo

ΛΑΟΔΙΚΕΙΑ. Π. 1, 145, 287. Χρυσόθεμις, καὶ Λαοδίκη, καὶ Φεφίφανασσα. Schol. MS. in margine exemplaris olim Budseani; ταύτην [Λ.] οἱ τραγικοὶ ἠλέκτραν εἶπον, ὡς Ἰφιγένειαν τὴν Ἰφιάνασσάν φησιν ὁ εὐριπίδης (Terpene, Σοφοκλῆς). Et Λαοδίκη Λαοδίκη· ut Διώνη Διώνεια· Πηνελόπη Πηνελόπεια. Βερενίκη, Βερενίκη· Βουκεφάλη, Βουκεφάλαια· Ἐρύθη, Ἐρύθεια· Εὐρώπη, Εὐρώπεια. Est fortasse qui, καὶ προσφέρων Φέπη, ocus tentaret Æschyl. P. V. 90. Ἄνηριμον Φέλασμα, 442. Vide, sis, R. D. p. 163. 1083.—Ἐλικες δ' ἐκλάμπουσι Στεροπῆς Ζάπυροι, στρόμβοι δὲ κόριν Φελίσσουσι· Serptheb. 693.—ἀνδροκτασίαν Φελειν. 778. τὰ δ' ὄλο' οὐ Φελλόμενα παρέρχεται. Eumen. 95. Ἐγὼ δ' ὑφ' ὕμων ὄδε προσΦελομένη 504. ἐφέρ-ψει κότος (τις) Φεργμάτων· hasce critices exuvias ex exemplari Dawesiano in suum transmovisse videtur A. Askewius. Æschyli Prom. Solut. fragmentum apud Stephen. Byzant. in v. Ἄβιοι· Ἐπειτα δ' ἤεις δῆμον ἐνδικώτατον [Σκυθῶν] ἀπάντων, καὶ φιλοξενώτατον, Γαβίουσ· 2. Ἄνδρων Hartungus in Loc. mem. 1, 4. θνητῶν Grot. Excerpt. p. 49. Σκυθῶν Valck. ad Adoniæz. p. 217. B. 3. Φαβίουσ Tourp. ad Hesyeh. p. 493. Soph. Ant. 747. οὐκ ἂν Φέλοις—Tr. 12. ἐράκων Φελικτός, Aj. 709. τί-ἀμερον Φε-

SECT. ελλιτανευε, ερραιοθη, ερρεεν, ερρεζε, ερρηξαντο, ερρηξεν,
 IV. ερριγησαν, ερριψεν veram potestatem esse, εωλαβε,
 εωλισσετο, εωλιτανευε, εωρηαισθη, εωρηεωεν, εωρηεζε,
 εωρηηξαντο, εωρηηξεν, εωρηιγησαν, εωρηιψαν. Ac verba
 quidem nonnulla hodie a ρ̄ inchoata, quorum ex
 numero sunt ρ̄ηγγυμι et ρ̄ιπτω, olim a consonante Vau,
 non jam subinde uti alia, sed perpetuo inchoabantur.
 Sermonis vero Attici est proprium omnibus omnino
 verbis a ρ̄, prout hodie scribuntur, incipientibus
 duplicis consonantis vim perpetuam conferre. Hinc
 factum videmus, ut in omnibus hujusmodi verbis
 post vel augmentum vel vocem componentem litera
 ρ̄ apud scriptores Atticos geminetur. Hujusmodi
 sunt ενερωριγωσε Aristoph. Plut. 847. διαρωραγεις 893.
 ερωραγη Nub. 583. διερωρηκοσιν¹⁰¹ 871. υπορωρευοντος
 [m. επιρωρευοντος¹⁰²] 1292. επιρωρευοντων 1297. δικωρωραφειν

λασαι φας—Ph. 1402. ὃ γεν-
 ναιον ειρηκως Φεπος. El. 1080.
 διδυμαν Φελουσ—Eur. Or. 1276.
 εν Φηονχια—Bacch. 1296. ὑβριν
 Φυβρισθεις. Sed nitendo non
 proficis hilum; εν γαρ εκτενεῖ
 Φεπος. Æolisimi hujus apud
 Atticos nec vola nec vestigium.
 Ne φιλαρχαιους, ut surdos, fa-
 bulis obtundam, cessabo, et, ut
 Dawesii manes placem, dono
 credo perpulcro SHAKSFERIUM
 ipsum movebo; King Lear, A. I.
 Sc. IV. *And be a thWart* disna-
 tur'd torment to her. Sic Ed.
 PR. in folio, ut aiunt; at in ed.
 priori hujus fabulæ in forma qua-
 drata, 1608. comparet,—*to be a*
thOUrt disUEatur'd torment to
her. De OU et W nemo pru-
 dens sciens, vivus vidensque
 hodie digladiabitur: et opera-
 rum errore το̄ disnatur'd αντι
 τοῡ disUEatur'd i. e. disFea-
 tur'd—unde, εκ γλωσσης των
 Γυνθων disFeatur'd—editores
 propagasse omnes uno ore præ-

dicabunt. “O arida et infelicia tempora nostra, si propter has minutias minus dormiendum est. Equidem nucibus ludere mihi videor, dum ista curiosius tracto.”

101. “Suid. διερωρηκοσιν.”
 R. P. apud P. P. D. 1292. ὑπ. C.
 D. F. et tres MSS. Harl. ἀπ. E.
 “vulgatum laudat Suidas v. τό-
 κος. Confer Æschyl. Eumenid.
 856. ubi οὐπὸρρέων χρόνος.” R. P.
 apud P. P. D. Ran. 931. “Sui-
 das v. κατερρηνμένον” R. B. et
 v. λῆμα ed. Ald. et schol. ed.
 Ald. ed. Kuster. ex [Aristoph.]
 MS. Vat. v. κατερινισμένον B.
 —ερινημ. Suid. MS.” R. P. apud
 P. P. D. Eq. 623. “Suid. v.
 ἀναρρηγγύς.” R. P. apud P. P. D.
 Acharn. 576. Suidas v. κακορ-
 ροθει. Sic et alii. Sed rectum
 videtur κακοθροει, a κακόθρους.
 R. B. 932. “sic Suid. in v. et in
 ψόφον π.” R. P. apud P. P. D.

102. υπορρέοντος D, F, T; sic
 C, H et inter l. παρερχομένον;

1485. παραρραγετος Ran. 415. πολυροδους 451. προ-
ριζος 595. κομποφακελορημονα 863. κατερονημενον 931. θεστ.
IV.
αναρηγνυς Equ. 623. νευροραφοις. 736. καταρροεντες
Acharn. 26. κακοροθει 576. υδροροθας 922. πυροραγε
932. atque alia innumera. Nempe hæc scribendi
ratio primo in Poetarum scripta metri suffulciendi
causa imperite invecata est, * atque inde in solutam 160
orationem derivata. Imperite inquam: nam obser-
vari potuisset verba non composita a ρ incipientia
vires itidem retro sufficere, ac finales præcedentium
syllabas natura breves constanter producere. Cujus
rei exempla libet describere. Nub. 343.

Κουχι γυναιξιν, μα Δι, ουδ οτιουν. αυται δε¹⁰³ ρινας
εχουσιν.

eandem habet I, et inter I. τρο-
τρέχοντος· απορόττοντος E cum in-
terpr. κατά μικρον τρέχοντος.

103. "αυται δε γε A. B. Dorv."
R. P. apud P. P. D.; subdubi-
tans infercit γε R. B. 415.
Sic codices Rav. et quam proxime
unus Cant. C. (olim Aske-
vianus) Elbing. et "Dorv."
codd. Cant. (olim Askev.) D. E.
F. et codd. duo apud Br. ex
quibus μήτε d. D. E. μήτ' d. F.
(olim Askev.), et cod. Vict.;
partim recte ed. Junt. i., quam
sequitur Dorvill. Crit. Vann. p.
834. "οὐτ' αὖ ρ. οὐτ' ἀρίστων
Laertius; μήτ' ἀρ—sic Suidas v.
τριβειν" R. B. Μήτε γε ρ' unus
Harl. T. "Ald. et Kuster. γε
omittit Scholiastes. μητ' οὖν ρι-
γῶν—μήτε ἀρίστῶν. Barocc. 127.
duo Harl. H, I, et cod. Leid.
"γε bis om. Suid. MS." R. P.
apud P. P. D. conf. R. B. Kus-
tero in Mus. Crit. N°. VII. pp.
437, 438. Eq. 543. Suidas in
ῥόθων. ἀποπέμφαρ' Suid. v.
R. P. apud P. P. D. an leg.
πίμψατέ θ' ἑνδεκα R. B. Ach.

1145. Vide R. P. addend. ad
Hec. 1169. p. 84=1161. p. 77.
ριγῶν καὶ MS. apud Brunck.
alter ριγῶν καὶ, tertius ριουγῶν,
οὐ ν

"natum e ρι γ ὦν" P. P. D.
ριγῶντι Biset. fortasse σοὶ δ' αἶ
ρ. mox annotavit δὲ longum ob
ρ sequens R. B. Sic MS. Rav.
Pac. 698. τῆς ριπός Ald. "τῆς
om. Suid. ριπός. σαπρός. ἔκητι
Suid." R. P. apud P. P. D. ἐπὶ
ριπός ed. 2. Bas. delete τῆς quod
neque Scholiastes nec Suidas
agnoscit. M. Raper. ad Plut.
1066. N apud scenicos poetas
duplicis consonantis vim nun-
quam obtinet; et Soph. El. 693.
lege, Δρόμων διαύλων δὲθ' ἀπὲρ
νομίζεται, ut me monuit desi-
deratissimus R. P., R. B. ad
Lucan. Phars. i, 146. celtare vi-
detur ex Eur. Ph. 534. εἰ χρῆ
γὰρ ἀδικεῖν τῆς τυραννίδος περὶ
sed vulgata sanior non est in
Euripide; εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρῆ
τ. α.; Æschyl. Agam. 1086.
Μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ παρ' ἐν
φρενί. παρὸν Robertellus; περ

- SECT. 415. Μητὲ ρίγων¹⁰⁴ ἀχθει λιαν, μητ ἀριστην επιθυμεις.
 IV. Equ. 543. Αἰρεσθ αυτω πολυ τῷ ῥοθιον, παραπεμψατ εφ
 ενδεκα κωπαις.
 Ach. 1145. Σοι δε ριγωντι προφυλαττειν.
 Pac. 698. Κερδους εκατι καν επι ριπος πλεοι.
 — 739. Εις τα ρακια σκωπτοντας αει, και τοις φθειρσιν
 πολεμουοντας.

Eurip. Ion. 522.

Πανε, μη ψαυσας τα του θεου στεμματᾶ ρηξῃς¹⁰⁵ χερι.

- Electr. 772. Ποιω τροπω δη, και τινι ρυθμω φονου ;
 Hippol. 459. Συ δ ουκ ανεξῃ ; χρονη σ επι ρητοις αρα.

εν φρενι acute et pulcre *Schutzius*; sed lectionis *Robertellianæ* sanitatem defendit *Euripides Or.* 1178. Θεου λέγεις πρόνοιαν ἀλλὰ ποῦ τόδε; Ἐπεὶ τὸ συνέτον γ' οἶδα σῆ ψυχῇ παρόν.

104. μήτε γε ριγῶν tres.

105. Ion. 522. conf. *Valck.* ad *Xenoph. Memorab.* III, vi, 3. *El.* 772. sic *Hec.* 607 = 601. "δὲ in editiones incuria irrepsit." vid. *R. P.* ad l. "Rhes. 874. Ποῖ δὴ (non δὲ) τράπωμαι, *Alexis* apud *Polluc.* x, 17. Ποῖ δὴ μ' ἄγεις διὰ τῶν κύκλων. ubi vulgatur δέ." *R. P.* Advss. p. 227. *Iph. Taur.* 253. Scribendum ἈΚΡΑΙΣ ἐπι — ex *Plutarcho* monent *Pierseus Verisim.* p. 16. et *Marklandus* ad l.; *R. D.* conjecturam defendit *Reiskius.* Conf. *Blomfield.* (*Edinb. Rev.* No. xxxv, 170.) *Monk.* ad *Hipp.* 1203. *Xenoph. Anab.* vi, p. 437. Ἰασωνίαν [*Ἰασσονίαν R. P.*] ἀκτῆν, *Larcherus* malit ἄκραν; quod ita *Geographi* veteres eam vocant. *Bibl. Crit.* P. IV, 103. Conf. *Blomfield.* ad *Æschyl.* P. V. 698. et *P. P. D.* in *Menstr. Censura (Month. Rev. May, 1807. pp. 524, 525.).* *Schol.* ad *Ran.* 33. Ἀργινοῦσα—

Μανίας—ἄκρας: immo *Μαλία ἀκρα* vi. *Xenoph. Hellen.* I, 446. C. [ed. *Leuncl.* = p. 259, 20. *H. St.*; *Thucyd.* III, IV. *Plato Menex.* p. 406. F.]; *Straboni* [XIII, 917. ed. *Almel.*] est *Μαλία*, quod rectius." *R. B.* *Denuo* ad *Ran.* 193. "Photii *Lex. MS.* in *Κρέας.* Τὴν περὶ τῶν κρεῶν. ὁ δὲ Ἰξίων γράφει, τὴν περὶ τῶν νεκρῶν, τῶν ἐν Ἀργινοῦσαις ἀτάφων, ὑπὲρ ὧν ἀνηρέθησαν οἱ στρατηγοί. sane τὸ νεκρῶν [quam *MS. U.* et *schol.* pro varia lectione agnoscunt] optime personæ *Charontis* aptatur: forte leg. περὶ τῶν ἀκρῶν. *Intelligit Maliam, Canas, Arginusas.* vel forte περὶ τὴν ἄκραν, ut *Malia* intelligatur. Vide *Steph. Byz.* in *Καιναί.*" *R. B. Raperus* citat *Hesychium* de adagio *Λαγῶς περὶ τῶν κρεῶν*, et infra v. 706. *Comico* sententiam tribuisse videtur, quam *Brunckius* ad l.; provocat enim ad *Xenoph. Hellen.* I, p. 448—452. Ubi duces, parta victoria, in iudicio vocantur, διότι οὐκ ἀνέλιοντο τοὺς ναυαγούς, et morte multantur. Conf. *Schol.* apud *Inverniz.* ad l. *Xen. Mem.* I, I, 18. IV, IV, 2.

Æsch. pag. 61. l. 16. edit. H. Steph. [P. V. 1022. SECT. IV.
R. P.]

Διαρταμησει σωματος μεγὰ ῥακος.

Horum versuum germanam potestatem assequeris pronuntiando ῥηινας, ῥηιγων, ῥηιοθιον, ῥηιγωντι, ῥηιοπος, ῥηιακια, ῥηηξης, ῥηυθμω, ῥηητοις, ῥηακος. Emenda obiter Aristophanem Plut. 1066.

* Οψει καταδηλα του προσωπου τὰ ῥακη¹⁰⁶.

161

uti et Euripiden Taur. 253.

Ακταις ἐπὶ ῥήγμισιν ἀξενου πορου.

vel potius Αυταις ἐπὶ ῥήγμισιν — *Ipsa ad littora.* Utramque enim ακτη et ῥήγμιν unum idemque αγιαλος exponunt Hesychius et Suidas. Nec vero utraque adjectivi more usquam adhibetur. Vulgo autem legitur apud hunc, Ακταισιν ἐπὶ ῥήγμισιν, apud illum, του προσωπου γε τα ῥακη. Nempe utrumque versum corrumpit officiosa nimis sedulitas. Quod vitium in eum insigniter cadit, quicumque Nub. 415. primus repræsentaverit, quo tamen modo etiam habet Cl. Kusteri editio,

Μητε γε ῥιγων ἀχθει λιαν, μητε γ αρισταν επιθυμεις

Vocula utique γε, quam bis inferciendam curavit, metri rationem toties inturbat. Alterum ex jam dictis liquido, ni fallor, constat. Alterum exinde constabit quod verbum αρισταν cum tota familia primam semper producat. Equ. 535.

Ος απο σμικρας δαπανης υμας¹⁰⁷ αριστιζων απεπεμπεν.

106. Cui adstipulantur C. D. F. Barocc. 127. ; in textu et schol. H, et I: π. γε τὰ ῥακη E.

107. Eq. 535. ὑμᾶς Cod. Rav. Suidas in v. Στυφελισμοῦς habet ἡμᾶς R. B. Plutarch. Inst. Lacon. p. 237. F. R. P. apud P. P. D. ; vide Pac. 1280.

R. P. ad Toup. p. 452. " In Theopompi versu recte producitur syllaba propter literam ρ sequentem. Res jam notissima est." Ad Hec. 1246 = 1238. CEd. Tyr. 847. " εἰς ἡμᾶς ῥέπον ex ignorantia metri inferci Triclinius. Quod

SECT. cum priscis Tragicis editionibus
 IV. habent Suidæ v. *Μονόζωνος* tres
 editiones ἐμὲ, Portus et Kusterus
 mutarunt." Antiphanes Athen. x,
 p. 449. A. Τοῦτ' ἔστιν, ἦν θ' ὁ
 γρίφος ἐνταῦθα ῥέπων. Ad Med.
 1008. "In loco Sophoclis Anti-
 tig. 318. δὲ e duobus MSS. edit-
 dit Brunckius, quod conjecerat
 Marklandus ad Suppl. 94. Τί
 δὲ; ῥυθμίσεις τὴν ἐμὴν λύπην
 ὄπου; (ὄπη Plutarch. T. II, p.
 509. C.) Τί δὲ habet etiam Plu-
 tarchi de Garrul. p. 509. D.
 editio Aldina. Grot. Excerpt.
 p. 149. versus sedem oblitus,
 inter Sophoclis incerta fragmenta
 collocatum ita corruptit; Τί δαὶ
 ῥιπίσεις τὴν ἐμὴν λύπην ἐπί;"
R. P. ad Hec. 1246=1238. ad
 Med. 1008. Ach. 969. et Av.
 1426. Lege, ἴσσειμ' ὑπὸ πτερύ-
 γων. De hoc canone virum
 summum semel et iterum consu-
 lui, qui semper cum *R. D.* stetit.
Eur. Suppl. 382 (390). lege,
 νέμεις ἀεὶ (ita 2 MSS.) τὸν ἐνο-
 τυχῆ πάντᾳ ῥύη. At, inquires,
 quomodo gemino suo versus iste
 respondebit? Ibi vero legendum,
 τεμεῖ, τέκνοισιν "INA ταφὰς
 ληψώμεθα; nisi mavis ex *Mus-
 gravii* partim conjectura, κρανεῖ
 ποτ' ἄρα φίλιτα μοῖρ' Ἐμοὶ τέκνοι-
 σιν ἴνα ταφὰς ληψώμεθα; Adde
Brunck. ad *Æschyl.* Prometh.
 1031. Aristoph. Nub. 647. μαν-
 θάνειν περὶ ῥυθμῶν *Markland.*
 ad Suppl. l. c. Vesp. 976. Ex-
 punge γε, sine quo metrum satis
 constabit. 1478. Lege ὑπὸ ῥώμης
 Pac. 698. τῆς om. Suid. Ran.
 1091. "Lege τὰ ῥήματα." *R. P.*
 apud *P. P. D.* Viri autem ju-
 vandis litteris nati illum tanquam
 parum tutum impugnarunt *P.
 Elmsleius*, ni fallor (*Quart. Rev.*
 No. IX, 225.), et *J. H. Monk.*
 ad Hipp. 461. Cantus choric

nihil negotii facessere debent:
 "Septheb. 92. τίς ἄρα ῥύσεται;
 τίς ἄρ' ἐπαρκέσει Choeph. 314.
 φάμενος, ἢ τί ῥέξας Eumen. 786.
 στενάζω; τί ῥέξω; γίνωμαι;"
C. Burnsius. Soph. *Œd.* T. 72.
 ὄρων; ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσά-
 μην πόλιν λυσαίμην vir mihi
 summo honore habendus, *Caro-
 lus Burney*; λύσαιμ' ἂν propius
 fortasse ad antiquam scripturam;
 si quispiam mallet ῥώσαιμ' ἂν
 πόλιν, non valde refragabor;
Eur. Ph. 878. τί ὄρωντες ἂν μά-
 λιστα σώσαιμεν πόλιν; *Aj.* 531.
 Καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξε-
 λυσάμην. fortasse, ἐξερυσάμην.
Thucyd. II, 49. Τὸ μὲν γὰρ ἔτος,
 ὡς ὠμολογεῖτο, ἐκ πάντων μάλισ-
 τα δὴ ἐκείνο ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας
 ἀσθενείας ἐτύγγχανεν ὄν' εἰ δὲ τις
 προύκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα
 κατεκρίθη· lege, κατεκλίθη. In
 Act. DD. Apost. XVII, 34. pro
 Δάμαρις nomen Græcis incog-
 nitum Δάμαλις restituit *Hem-
 sterhusius.* Pers. Sat. I. 72. *Pa-
 rilia*; *Palilia* MS. Reg. literæ λ
 et ρ sæpius permutantur; *Herodot.*
 IX, 76. λῦσαι με τὴν ἰκέτην
 αἰχμαλώτου δουλοσύνης. ῥύσαι
Arch. Plato de Legg. I, 570. B.
 =II, I, 637. B. καὶ οὐτ' ἂν Διο-
 νύσια πρόφασιν ἔχοντ' αὐτὸν λύ-
 σαιτο, ῥύσαιτο Athen. IV, 156.
 A. 3. His magna ex parte scrip-
 tis litteras accepi a viro sagacis-
 simo, *Georgio Burges*, in quibus
 equidem hæc perspicaci solertia
 disputata esse libens confiteor.
 "Magna lis nuperrime est ex-
 orta de ἐπεκτατικῇ, ut aiunt,
 potestate inceptivæ ῥ. Affirmat
Dawesius 'litteram Græcam ῥ
 finales præcedentium [vocum]
 syllabas natura breves constanter
 producere.' Negant alii, advo-
 catis locis *Æschyli*, *Sophoclis*,
 et *Simonidis*. Ex horum nu-

mero eximi fortasse debet Simonides. Non enim de scriptoribus omnigenis loquitur Dawesius, verum de iis solummodo qui Musas coluerunt Atticas se-
 veriores. Horum omnia ad examen revocare libet; ut inde perspicere queat, utrum Canon Dawesianus, 'nisi machinis impulsus validioribus, in æternum maneat necne inconcussus.' 1. *Γυναϊκὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται* Ἐσθλῆς ἄμεινον οὐδὲ *ρίγιον* κακῆς. Simonides [fr. cxxiv. Gaisford.]. 2. ἄλλ' ἀλιστόνοις πόδα Χρίμπτουσα *ραχία*ισιν ἐκπερᾶν χθόνα. Æschyli Prom. 711. 3. Πρὸς ταῦτα *ῥηπίσθω* μὲν *αἰθαλοῦσσα* φλόξ. 991. 4. Ἐγὼ δ' ἀρήξω τὸν ἰκίτην τε *ῥύσσομαι* Eum. 232. 5. Δρῶν ἢ τί φωνῶν *τήνεε ῥύσαιμην* πόλιν Soph. (Ed. T. 72. 6. Σχῆσουσι σέ δ' Ἄρης Ἀρμονίαν τε *ῥύσεται* Eurip. Bacch. 1336. 7. ἐν πόλει φρυγῶν *Τύμπανα* ῥέας τε μητρὸς ἐμὰ θ' *εὐρήματα* 59. 8. Κρίτην τὸ *ῥηθὲν ἐννύμενον συναρπάσαι* 9. Τῆς μητρὸς αὐτῶν ἄνοσι οὐδὲ *ῥητά* μοι Simylus apud Stob. p. 231. Grot. 10. ὀμμάτων τ' αἶπο *Ἄμωσταγίτις* προσητῆρες *ῥεύσονται* κάτω. Eurip. Thesei Fragm. 1, 3. 1. Verba Simonidis adumbrantur ad sententiam Hesiodi Opp. et Di. 700. Οὐ μὲν γάρ τε *γυναϊκὸς ἀνὴρ ληΐζει* ἄμεινον *τῆς ἀγάθης* τῆς δ' αὐτῆς κακῆς οὐ *ρίγιον* ἄλλο. Hoc monuit et Brunckius, quem tamen latuit exstare apud Anton. et Meliss. ad calcem Stobæi p. 195. Gesn. ed. 3. verba his simillima, *κάλλιον ἔσθλῆς ὥσπερ οὐδὲ χεῖρον τῆς ἐναντίας*: unde alia lectio erui potest, Ἐσθλῆς ἄμεινον οὐδὲ *χεῖρον* αὐτῆς κακῆς. Illud αὐτῆ, cui favet Hesiodicum αὐτῆ, in hoc loco minime super-

fluum, vix, opinor, Simonides SECT. IV. omisisset. Sed, ut olim dixi, Amorgensis e numero Atticorum scriptorum est eximendus: id patet e verbo *ρίγιον* non nisi apud Ionicos reperiendum. In eadem sententia Atticus Sophocles alia usurpabat: conf. Phædræ Fragm. v. *Οὕτω γυναϊκὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν Κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἂν, οὐδὲ σώφρονος Κρεῖσσον.* 2. In hoc loco maxime depravato contra receptam scripturam obijci potest, quod *ραχία* nuspam apud Poetas compareat, a quibus usurpatur vel *ῥηγμίς* vel *ἀκτῆ*. Minime me fugit vocem *ραχία* inter Atticas a Suida recenseri. Eam certe agnoscit Thucydides, qui in eo ab Herodotea voce *ῥηχίη* distat, quod Atheniensis *ραχίαν* intelligit *litus*—at Scriptor Ionicus *ῥηχίην* intelligit *maris fluxus*—Anglice, *breakers*. Inusitato igitur vocabulo ex Atticis Musis ablegato, in Censura mea editionis Butlerianæ, quam servat (*Classical Journal*, N. 1. p. 34.), emendationem proposui etiam nunc arridentem, ἄλλ' Ἀλιζώνοις πόδας Χρίμπτουσ' ἄκραις γύλαισιν ἐκπερᾶν χθόνα. Unde venerit istud γυ., ibi edocui; et vice ἄκραν scribere debui ἄκραις ut ἄκραις γύλαισιν conferri posset cum ἄκραις—*ῥηγμίσιν* in Iph. T. 253. 3. In Censura modo dicta hunc quoque locum emendavi legendo *Χρηπίσθω*. Fortius est dictum, *illidat fulmen* quam *fulmen jaciat*. Etenim priori verbo significatur quo successu Jupiter jaculetur, non item posteriori. 4. 5. 6. His tribus idem adest morbus eadem medicina sanandus, ipso Gaisfordo, ut videtur, non repugnante. Ille enim in Addendis monet 'Emen-

SECT. Vesp. 611.

IV.

Εἰς σε βλεῖται καὶ τὸν ταμίαν ὅπου ἀρίστον παραθήσει.

Pac. 1280.

Ἄριστον προτιθεντο καὶ ἀπὸ ἡδίστα μασσῆσαι.

Av. 660.

Ἄριστισον¹⁰⁸ εὐ τὴν δ' ἡδυμελὴ συμφωνῶν ἀηδονα μουσῆς.

dare Viros Doctos *λυσαίμην* in Soph. Œd. T. 72. Qui sint illi Viri Docti, ignoro. Scio tamen me conjecturam eandem protulisse ad Troad. 664., cui favet quodammodo similis var. lect. in Prometh. 243. ubi Rob. ἐξε-
λυσαίμην Ald. ἐξερυσάμην: sed conjecturam extra controversiam ponit usus loquendi Sophocleus, conf. Trach. 21. Ἐκλύεται με. Œd. T. 1023. ἐξελυσαίμην. Usurpat quoque Æschylus ἐκλύσεται in Eumen. 174. Nullus igitur dubito quin legi debeant *λύσομαι*, *λυσαίμην*, et *λύσεται*. præsertim quum ρ et μ vix inter se distantia MSS. exhibere soleant. [Vide Porsonum ad Nub. 647. In Eur. Hipp. 1103. λύπας παραινέει exhibuit MS. penes Longmannum et Socios d. 17. Jan. 1820.] 7. Transponere malim et legere, ἐν πόλει ῥεῖας Τύμ-
πανα Φρυγῶν, τὰ μηρὸς ἐμάθ' εὐρήματα. 8. Gaisfordus in Ad-
dendis monuit in Simylo fortasse legendum, *λεχθέν*. Hinc corrigas (9) legendo *λεκτά* pro *ρήτά*. Similis var. lect. exstat in Hippol. 847. et 889., ubi in altero versu editur, Οὐ τλητόν οὐδὲ *ρήτόν*, in altero Οὐ τλητόν οὐδὲ *λεκτόν*: sed vix dubium mihi videtur quin posterior versus sit prioris lectio diversa. Legere quoque possumus in Sophocle [Œd. T. 1289.] ἀνοσί ἢ ἀρήρηά

μοι. Homericum non dedignatus esset Sophocles ab Euripide quoque usurpatum in Herc. F. 30. 10. Hujus loci mentem non capio. Exstat fragmentum apud Scholia in Aristophanem, quorum unica editio Kusteriana mihi manibus in promptu est; alioqui fortasse meliora e Scholiis eruere poteram: nunc volo *ῥαισ-
τῆρες ἄσσονται* κάτω. Hesy-
chius exponit *ῥαιστήρ* per *στάγων*: unde sensus esse potest similis loco Hecubæ, *φόνου στάλαγμοι
σὴν κατίσταζον γένον*. Musgra-
vium coniecisse video *πρηστῆρε*,
quam vocem interpretatus est per *venas* e Pollucis auctoritate quocum consentit Hesychius. Sed causam ipse ignoro, cur *πρη-
στῆρε* in duali numero usurpetur. His omnibus locis, quæ Dawesio obstantia afferri solent, nullo negotio compositis, pro certo statui potest nulla nisi mendosa et facile emendanda restare, quibus oppugnatores se tueri poterint. Exemplo sit Hec. 1007. ubi MS. unus, teste Porsono, exhibet, Ὡς πάντα *ῥεῖας* pro *πράξας*." Haecenus vir doctis-
simus.

108. Ἄριστισον εὐ edd. tres pr. "Suidas in Ἄρ. διὰ τοῦ ἰ. Ἄριστισον εὐ. recte." R. B. "ἀριστισον εὐ Kuster. ex MS. Vat. U. ἀριστισον εὐ quoque Suidæ v. ἀριστήσασθε ed. Kuster.

e MSS. Par. Diodorus Sinopen-
sis apud Athen. vi. 9. p. 230. C.
ἀριστίας αὐτὸν εὖ, τραγῶν, πιδῶν,
ut legendum est." R. P. apud
P. P. D. — μούσης; quam inter-
pretando πρᾶεoccupaverat T. H.
Idem accidit Q. S. F. Christiano
qui in versione sua Ar. Pac. 874.
verbi ὑποπεπωκότες sensum ex-
pressit. R. P. apud P. P. D. ad
l. Sic Drydenus nostras plenum
rapidumque Horatii spiritum
Anglice effundens, lectionem te-
nebris pene sepultam insciens
revocavit; quam optimæ fidei
exemplis stabilivit BENTLEIUS:
*What form of death could him
affright, Who unconcerned with
stedfast sight—Quem mortis ti-
muit gradum, Qui RECTIS oculis
monstra natantia,*—Hor. Carm.
i. iii, 18. ed. 3. [*He onlie can
behold with unaffrighted Eyes The
horrors of the deepe and terrors
of the Skies.* e poematio MS.
"Fra. Bacon."] Hesychius Ἀ-
τάρβητον, ἀφοβον, θρασύν. Re-
scripsit ἀτάρμυκτον R. B. ad l. c.;
et quod conjectando assecutus
fuerat vir summus, hodierni MS.
fide verissimum esse deprehen-
dimus: Ἀτάρ, μικτόν enim ex-
hibet codex unicus a Schonio
collatus. Citat quidem Albertus
ἀταρβήτοις προσώποις ex Empe-
docle apud Plutarch. de defectu
Orac. p. 400. B. quæ verba a
prosa oratione separavit et sic
edidit R. P., Ἀττανεῖν πρὸς
Ὀλυμπον ἀταρμύκτοις προσώ-
ποις. II, Γ, 63. Ὡς τοι ἐνὶ στή-
θεσιν ἀτάρμυκτος νόος ἴσσι.
Lucret. 1, 67. — Primum Graius
homo mortales tendere (sic Non.
Marcell. p. 411.) contra Est
oculus ausus, primusque obsistere

contra: Auctor Herc. Œt. 261. SECT.
Immane, dirum, horribile, quo IV.
viso Hercules Avertat oculos. —
[De Metii strage Livius; Avert-
tere omnes a tanta fœditate spec-
taculi oculos.] Ecce autem in
Museo Britannico vivum de mar-
more vultum inter antiquæ ar-
tis reliquias ab elegantissimo
ΤΩΝΛΕΙΟ haud ita pridem col-
lectas, qui illud ἀτάρμυκτον
πρόσωπον spectandum exhibet,
et intuenti ἐς ἀκραν δέτη' ὑπὴλ-
θε κρατὸς φόβαν. Ne variantes
lectiones tantummodo esurientium
humunculorum dapes esse
clamitent pulcelli censores, in
amœnis viretis paulisper desi-
piam. Eur. Hipp. 77. μέλισσα
λειμῶν' ἤρινδον εἰέρχεται Ald.
ἐαρινόν ex MSS. Valckenærius;
postea ἐαρινή Idem apud Luzac.
Ex. Acad. p. 7.; ἤρινδος vera
lectio est. Tabula marmorea in
hortis Blenheim ἤρινδον incidendum
curavit Jacobus Bryant;
at veritatis vi coactus Anglice
vertit, *Save the low murmuring
of the vernal bee.* In scriptoribus
Græcis illustrandis multum pro-
dest, quid Latini, *servum pecus*,
suis exemplaribus legerint, in-
dagasse: in præclaro fragmento
ex Euripidis Chrysippe, * θνήσκει
δ' οὐδέν, τῶν γιγνομένων* διακρι-
νόμενον δ' ἄλλο πρὸς ἄλλο
μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξεν. Lucret.
II, 1002. *Nec sic interimit mors
res, ut materiæ Corpora conficiat,
sed cætum dissurpt oliis; Inde
aliis aliud conjungit, et efficit,
omnes Res ita convortant formas,
mutantque colores.* hinc ἴτερον
poëta legisse videtur; quod fir-
mat Valckenærius de Aristob. p.
96. E Lucretii loco Platonis

* Vid. Valck. Diatr. Eur. pp. 19. 34, 35. 54. "Hæc omnia verbum verbo red-
didit Lucretius II. 990—1004." R. P. apud M. D.

SECT. epigramma in statuam Panis
 IV emendat *D. R.* Ep. Cr. i, 63.
 — quod, vice versa, *R. B.* in cor-
 rigendo Lucretio adhibet; et v,
 1408. *U*DO non *U*SCO legit:
 sed *labrum udum* in signo mar-
 moreo jure mireris; et *γυρόν*,
 quod epigrammati xxxiv. apud
Jensium (=Anal. Gr. ii, 265.)
 reddidit *Heringa*, comprobante
D. R., scriptori de *Lapidibus*
 egregie restituit *Tyrrwhittus*,
 357. *οφέιτην*, *γυρόν*, *υπορηχόν*,
στιβαρόν, *μελανόχροα*, *πικρόν*.
 Nec vero sum inscius, fuisse
 solertiam, qua *ἐνεψύχωσε δ' ὁ*
γλύπτας τὸν λίθον, et qua tabu-
 lam adeo pictor, ut, inanima quæ
 sint, ejulare, citharam pulsare, ac
 cantum moliri videantur: *Cal-*
lim. h. in *Apoll.* 22.—*Καὶ μὲν*
ὁ δακρυνέας ἀναβάλλεται ἄλγεα
πέτρος, "Ὅστις ἐνὶ *Φρυγίῃ* *δερὸς*
λίθος ἐστήρικται Μάρμαρος, ἀντὶ
γυναικὸς οὐζυρόν τι χανούσης.
 [Conf. *Il. Ω*, † 614.] *Propert.* iii.
 viii, 8. xxii, 6.; in loco posteriori
tacita citant *D. R.* Ep. Cr. ii, p.
 132. et *T. H.* apud *Schrader*.
 Emendat. p. 147.; sed *Philo-*
stratus p. 746. *Koppiersii* con-
 jecturam probabilem facit; 'Ὁ δὲ
Ἀμφίων, τί φησι; τί ἄλλο γε
 ἢ ψάλλει; καὶ ἡ ἕτερα χεὶρ,
 τείνει τὸν νοῦν εἰς τὴν πικρίδα,
 καὶ παραφαίνει τῶν οὐδόντων,
 ὅσον ἀπόρη τῷ ἄδορτι. Vide
R. B. Grævio, pp. 69, 70., et de
Pseudo-Phalaride, pp. 319, 20.
Æn. xii, 751. *vividus Umber Hæret*
hians, jam jamque tenet, similis-
 que tenenti *Increpuit malis mor-*
susque elusus inani est. *Cic.* in
Catil. iii, iv. *Tactus etiam est*
ille qui hanc urbem condidit, Ro-
mulus; quem inauratum in Capi-
tolio parvum atque lactentem, ube-
ribus lupinis inhiantem fuisse me-
ministis. Poetæ Græci, quibus

hortulos suos irrigavit *Lucretius*,
 textum *Rerum naturæ* salutari
 ope plurimum juvarent; iii, 1038.
Lumina sis oculisque etiam bonus
Ancu' reliquit; Qui melior multis,
quam tu, fuit, improbe, rebus. *Pa-*
troclus conjecit *R. B.*, præeunte
 Homero, *Il. Φ.* 107. *Κάρθανε*
καὶ Πατρόκλος, ὅπερ σίο πολλῶν
ἀμεινῶν. Sed hæc perperam:
 nam *Ennianum* est *Annal.* iii. p.
 53. *Postquam lumina seis oculis*
bonus Ancu' reliquit. *Hor. Carm.*
 iv, vii, 14. Nos ubi decidimus
 Quo pater *Æneas*, quo *Tullus*,
 dives et *Ancus*—*Epist.* i, vi, 27.
 Ire tamen restat *Numa* quo deve-
 nit et *Ancus*.—Est etiam apud
 poëtas recentiores, quod subinde
 tollere velles; vi, 357. *Auctum-*
noque magis, stellis fulgentibus,
alta Concutitur cæli domus undi-
que—sed in *Virgilio* exemplari
apta comparebat; *Æn.* vi, 798.
ubi cælisfer Atlas Axem humero
torquet stellis fulgentibus aptum.
 Sunt nimirum, qui sine imitandi
 vel minima suspicione in eadem
 incidunt, natura magistra, non
 arte; de hoc genere pauca de-
 libemus: 2 *Chron.* vi, 18. "Ὅτι
 εἰ ἀληθῶς κατοικήσει Θεὸς μετὰ
 ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς; εἰ ὁ οὐ-
 ρανός, καὶ ὁ οὐρανός τοῦ οὐρανοῦ
 οὐκ ἀρκέσουσι σοί, καὶ τίς ὁ οἶκος
 οὗτος ὃν φκοδόμησα; *Euripides*
 apud *Clem. Alex. Strom.* v, 691.
 Ποῖος δ' ἂν οἶκος, τεκτόνων πλασ-
 θεις ὑπο, δέμας τὸ θεῖον περιβά-
 λου τοίχων πτυχαῖς; *Lucan.*
Phars. ix, 578. *Estne Dei sedes,*
nisi terra, et pontus, et ær, Et
cælum, et virtus? superos quid
quærimus ultra? Juppiter est
quodcumque vides, quodcumque vo-
veris. *Julianus* in *Or.* v, p. 178.
 corpus animæ vocat *περίβλημα*
βρότειον. *Æschyli* locum ex
Myrmidonibus apud *R. P.* ad

Med. p. 19. quem leviter attigerat ad *Toup.* p. 484. et *Valek.* in *N. F.* p. 376., confer cum *Tracts* pp. 204. 374. Meminisse liceat me legisse, ni animi fallor, in prima *Wilsoni* editione, p. 65. — "*wing, was an arrow made of an eagle's feather.*" *Soph.* *Aj.* 140. *πεφόβημαι, πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας, Pans like the scaled pigeon's eye!* *T. Randolph's poems*, p. 31. ed. 1668. *Aj.* l. c. aliter, sed minus prospere successu, rescribit *Pier-sonus* in *Verisim.* p. 7. *Ar. Plut.* 1037. *Διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἄν διεκτύσεις.* *Shaksp. Henry IV, P. 1, A. ii. Sc. 4. I could have crept into any Alderman's thumb-ring.* Nunquid cantilenam *Lope Felix de Vega* Anglica versione a Nobilissimo Barone de *Holland* donatam percurreret ("Let no one say that there is need," &c.) fragmenti insignis *Menandri* apud *Alexandrum* rhetorem immemor? Vide *Advss.* p. 294. Et canticum in trivius ridenti—*Monsieur B. t. p. c.*—statim occurret, *Μητιοχος μὲν γὰρ στρατηγεῖ, Μητιοχος δὲ τὰς ὀδοὺς,* etc. *Fr.* ad *Eur.* xxiv = xxvi, vel, *Nῦν Δεῶφιλος μὲν ἀρχεῖ,* etc. *ibid.* Confer infra ad *R. D.* p. 216. *Hermesianax* apud *Athen.* xiii, p. 599. *A. D. R. Ep. Cr. ii. p. 89. Οἴω δ' ἔχλειθνε, ὃν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων Ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίᾳ, Κύπρις μνηίουσα τυρός μένει* Vide *Tracts*, pp. 41, 2. Hanc emendationem, veræ Critices perfectissimum exemplar, et *Æschyli* locum *Suppl.* 675. apud *Plutarchum Erot.* p. 758. *F.* latentem, quem restituerat, et vicissim ex eo hujus lacunas

certissime suppleverat*, cum SECT.
IV.
DAVIDE RUHNKENIO, tanquam principe harum literarum, dudum communicare sustinuit *Noster*. Ille non modo conatus juveniles summa, qua par erat, laude prosecutus est; sed, qua erat humanitate, subsidia nova ad augendum et expoliendum *Tragœdiæ* parentem e ditissimo suo thesauro libentissime suppeditavit. — *Wyttenbachii* equidem laudibus nil detractum velim; sed qui *D. R.* generosam animam probe sciunt, aurem discipulo nimis patientem præbuisse illum suspicarentur: si cum *W.* voces disponere placet, neque codicum auctoritati, nec rhythmici gratiæ consulis; — et quisnam ἔχρησε plane mendosum pro verbo his in rebus solenni ἔχρη substitueret? Præterea nescio quid peccati portat hæc purgatio: οὐκ ἄλλως ἐρῶ. Nimirum si *Pauwius* alter *Reiskius*ve hoc inventum sibi arrogasset, proclive esset observare istum, ut reliquos *Balnearios*, earum rerum quas ceperunt, signa commutare, et *Nomadum* ad instar, liberos furtim sublato informes reddere, ut eos pro suis callide venditaret. Emendationem alteram *palmariam*, quam in editione *Plutarchi* sui (*Vol. iv, p. 29. ed. 4.*) non satis meminisse, in *Bibl. Crit. P. viii, p. 140.* magnopere probasse, videtur *W.*: "Ceterum cognovimus novam item *Æschyli* editionem institui *Cantabrigiæ* a *Rich. Porsono, v. Cl.*, de cujus acumine et doctrina bene nos sperare jubent egregia quædam specimina, privatim nobis cognita, necdum in vulgus edita." At cave extra limites, quos tibi ipse circumdedisti,

* Vide *Pref.* to *Tracts*, xxxvii, viii.

SECT. * Loci autem ultimi, ut illud obiter moneam, vi-
 IV. tiosa est syntaxis: neque enim habetur, quo referri
 162 possit genitivus μουσης. Tu vero lege, puncto dun-
 taxat accedente, μουσης¹⁰⁹ ad συμφωνον referendum.

longius egrediaris; si dicta olim iterum dixisse imitationem coargueret, quis Miltonum nostrum maledicendi licentia defenderet? Ille codicis etiam *Bessarionis* auctoritatem facile prægravat, atque lectionem antiquam tuetur: P. R. iv. — *Of Socrates, see there his tenement, Whom well inspir'd the Oracle pronounc'd Wisest of men;*—conf. Cic. in Cat. maj. xxi. Juvat usque morari, et in amœnis *Miltoni* viretis paullisper spatari; P. A. iv, 159—165. *As when to them who sail Beyond the Cape of Hope, and now are past Mozambic; off at sea north-east winds blow Sabæan odours from the spicy shore Of Arabia the bless'd; with such delay Well pleas'd, they slack their course, and many a league Cheer'd with the grateful smell old Ocean smiles.* “ [Arabiam Petræam] Elysii alicujus Horti ad instar nobis depinxere Herodotus [iii. 113.] Diodorus Siculus [iii. c. xlvi.] alique præclari scriptores [Lucian. de Ver. Hist. T. ii. pp. 107, 108. Incertus de Dea Syria T. iii, p. 477. Alexander Soph. apud Philostrat. de Vitis Soph. lib. ii. p. 575.], cujus exhalationes, et vividissimi spiritus, in enarrabili suavitate imbuti, non tantum Beatæ illius regionis colonos perpetua voluptate mulceant, sed etiam præternavigantes adflent, incredibilisque cum jucunditatis, tum admirationis, sensu perfundant.” *Schultensii* orat. habita Frana-

queræ, 1729. 4o. p. 4. *Homeridæ* Hymnus in Cer. 13, 14. Κηῶδει δ' ὀδμῇ πᾶς τ' οὐρανός εὐρύς ὑπερθε Γαῖά τε πᾶσ' ἐγάλασε καὶ ἀλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης. *Æschyl.* Cares apud *Stop.* Flor. p. 356, 28. *Gesn.* p. 199. *Grot.* *Valck.* *Diatr.* ad Eur. p. 225. ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ Ἄει τὰ λῶστα πάντα τάνθρώπων στρατοῦ. *Lege, πάντ' ἀπανθίζειν στ.* Athen. xiv, 645. E. 5. *Aristophanes* *Danaisin* vii. Μήθ' ἄρμα εἶναι ἐγκριδοπῶλην. Μήθ' ἁρμονιῶν R. P. apud M. D. *Agam.* 1667. Pers. 822. *Suppl.* 633. 660, 1. *Agam.* 1660. *Choeph.* 435. P. V. 439. Eur. apud *Stob.* *Grot.* p. 71. 377. *Hec.* 1186. Ἡ σῆς ἔμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα. “ *The flowers of the forest are a-wede away.*” *Asclepiades* *Samius* apud *Br.* in *Anal. Gr.* i, p. 211. 1. Νῦν αἰεῖς, ὅτε λεπτὸς ὑπὸ κροτάφοισιν ἰουλοῦς “ *Ἐρπει, F. Νῦν ἀνθεῖς, ΤΥΡΩΗΤΤ.* Conf. R. B. apud E. *Maltby* in *Suppl.* ad *Morell.* p. 1144. ad *Bion.* Id. i, 55. et infra ad p. 254. De *Ar.* fragmento e *Danaisin* s. c. nihil habeo quod dicam; et cur illud hoc in loco apposuerim, nescio; *Plutarch.* *Amat.* T. ii. p. 769. A. οὔτε Δελφοῦς ἐλέγχει ληρούντας ὅτι τὴν Ἀφροδίτην ἌΡΜΑ καλοῦσιν.

109. “ *Ad Græcam loquendi formulam μουσης συμφωνον Terentiani verbis sic proprius accesseris, Musis consonantem. Terentiani, inquam, verbis: quanquam enim ea in grammatici scriptis, prout hodie repræsentantur, fru-*

stra quæsicris; ut novi tamen locum, ubi certo certius olim comparebant. *Is autem extat pag. 106. l. 10.* [= 2850 — 2854 *Santen.*] Metrum, quo memorant Anacreonta Dulces composuisse cantilenas. Hoc Petronius invenitur usus: Musicum lyricum refert eundem Consonantia verba cantitasse. *Cuinam utique se adprobare poterunt Musicum lyricum eundem? Cuiam Consonantia verba tam nude posita? Cuiam denique αὐνοῦτος ista oratio, Petronius invenitur usus—refert—? Ne multis morer, Terentianum sic scripsisse censeo: Hoc Petronius invenitur usus, MUSIS CUM * lyricum refert eundem Consonantia verba cantitasse. Hæc autem emendatio atque altera, qua Aristophanem jam donavimus, mira quadam conspiratione lucem sibi mutuo egregiam affundunt." R. D. Add. et Corr. * Musis cum—* Ex hujusmodi emendationibus, de quibus olim fortasse curabitur, pauca decerpamus: M. Capella, p. 136. l. 12. *Bellaque composcens, arcus, atque Herculis arma,—in margine, compescens: Delia MS. Cantab.; fortasse, Deliacos poscens arcus, id est, Apollineos. P. 169. l. 3. illud Sereni: Peritavit avipedis animala leporis. Lego, Perit, abit, P. 224. l. 14. Omnes Indicomarum fuco decorantur. Lego, Omnes Indi comarum fuco d. P. 273. l. 27. astreantemque Uranien certe Libysam] Lego, Astrean Theminque, U. Aul. Gell, p. 85. l. 26 (ed. Paris. 1585.) ut in nobis—ut in obis MS. lege, uti nobis. Catullus de Aty, 74. Roseis ut huic labellis palans sonitus abit, lege, Roseis ut hic labellis sonitus Citrus adiit (f.*

abii), ut supra, v. 42. *Ibi som-* SECT.
nus exitum Atyn fugiens citus IV.
abii, et v. 30. Viridem citus adit —
 —CITUS absorptum est a præcedente SONITUS [ut δίκαιος olim a δοκεῖν apud Æschyl. Septheb. 592.]. Lucret. v, 969. *Nudabant terræ, nocturno tempore capti, Circum se foliis et frondibus involventes. Codd. Nuda dabant* —Optime. Auctor de Fluviis, p. 1164. C. Γεννᾶται δὲ ἐν αἰτῆ λίθος κλιτοῖς ὀνομαζόμενος, ἔστι δὲ λίαν μετὰ γῆρας, ὃν κόσμον χάριν οἱ ἐγγύωροι φοροῦσιν ἐν τοῖς Σωτηρίοις, — Σωτηρίοις Maussacus, iudicio an errore, nescio: "scribe, ἐν τοῖς ὠραρίοις in auriculis gestabant." Hæc omnia RICARDUS BENTLEIUS. Conf. eundem Grævio, pp. 11. 130. 131. 137. Hemsterhusius, p. 295. et Pearsoni Vind. Ignat. I, 181. Hesychius: Σοῦσις, ἡ πόρεσις. ἄλλοι τὸ οὖς, ἢ ἐρόμος—(ἄλλοις Σοῦς) Valck. ad Adon. p. 266. vide supra ad pp. 15. 26. et R. P. ad Ph. 1521. Eur. Ioni. 1115. ed. Ald. et MSS. = 1134. Wak. ἐγνώσμεθ' ἐξ ἴσου, κἂν ὑστάτοις κακοῖς nullis tormentis unquam fieri potest, ut ἐγνώσμεθα exprimat *deprehensi sumus*: quid agat istud ἐξ ἴσου, non video; neque placet ὑστάτοις κακοῖς. Lege, ut me docuit Vir præstantissimus, quem, velut ante diem raptum, lugemus; ἔγνωσ' μεθέξεις δ' οὐκ ἐν ὑστάτοις κακοῦ. Recte dicis: mali particeps eris nec inter ultimos. Ph. 996. ME. σμνή Δωδώνης βάρθρα; KP. Ἔγνωσ. Or. 1129. Ἔγνωσ' ἀκουσον ἔως καλῶς βουλεύομαι. Androm. 877. Ἔγνωσ. ἀτὰρ τίς ὦν γέ πυνθάνει τὰδε; 914. Ἔγνωσ' ἄλει γάρ μ' ἐνδίκως. τί δέει λέγειν; El. 617. Ἔγνωσ' φοβείρας γάρ σε, κοῦχ εὔδει σαφῶς. Soph.

Nempe ista συμφωνον ἀήδονα μουσῆς ex poeta nescio SECT.
IV.
quo Ionico descripsisse Comicus videtur. Lectioni, quam commendamus, respondet doctiss. Hemsterhuisii, quicquid is demum legerit, interpretatio¹¹⁰; at dulce canentem et voce Musis æquiparandam lusciniā.

Sed utcunque Atheniensibus placuerit adspiratio Vau literæ ρ præfixa, eam tamen iidem vocalibus itidem in verborum certe initio præficere usque adeo reformidabant, ut in verbis non nisi uno et altero, quantum observarim, factum hoc videre sit. Sunt autem ea ἀμφιέννυμι et προσωλειν. Quorum hoc quidem apud Aristophanem Ran. 742. Cl. Kustero crucem fixit. Locus autem sic præfertur:

μένον "alii medicinam faciant."
Plura hujus farinæ e proprio penu depromere liceat; Ad *Vil-
loisoni*. Anecd. Gr. p. II. l. 16,
17. ἐνοδία δὲ ἴσθι οὐ δὲ ἄλλο τι
ἢ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος ἀγνιεύς.
Lege, ἢ δὲ δὲ καὶ Ἀπόλλων ὁ
ἀγνιεύς. P. 22. l. II. Τιμῆς. μ' αἰ-
τείς δῶρον μανίης ἀποπαύσαι,
Lege, τιμῆν μ' αἰτείς. P. 144. l.
II. [Αριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (595,
6.) ἀπὸ ταύτης ἴσθι μαθεῖν, "εἴτε
τὸ πλουτεῖν, εἴτε τὸ πεινᾶν (—ῆν)
ἴσθι "βέλτιον" φησὶ γὰρ αὐτῆ,
"τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦν-
τας δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμ-
πειν.]. P. 156. Euripides de
Argo, τὰ μὲν σὺν ἄρθρων ἐπιτο-
λαῖσι βλέποντα. Lege, ἀστρων. P.
225. l. 23. ἰσπέρα μὲν αὐτὸν εἰς
πῦρ ἔβαλε, ἡμέρα δ' ἄχρις ἐν ἄμ-
βροσίᾳ. Lege, ἢ. δ' ἔχρισεν. P.
232. l. 5. a calce, ἐπὶ γένους τοῦ
Σικωνίου—Lege, Ἐπιγενοῦς τοῦ
Σ. P. 249. l. 14. Καίειν τοὺς νε-
κρούς— ἐποίουν πρὸς ἔνδειξιν
τοῦτο μὲν θεῖον τοῦ ἀνθρώπου
ἄνω φορηθέν, Lege, ἔνδειξιν τοῦ,
τὸ μὲν Θ. P. 320. l. 1. καὶ ἕτερος
ὁ Δρύσης, Lege, Ὀδρύσης. Ad

Diatribam. P. 21. l. ult. οὐδὲ ὑπ-
νον, ὡς περ οἱ παῖδες, ἐπηδανυ-
τομένη τῷ συνειδότη. Lege, ἐπήδα
νυττομένη. P. 24. l. antepen. ἐν
ἴσθι ποιούμενος γάζει τὰ πρὸς αὐτῆ
χωρία, τοῖς εὐηλαίτοις. Lege, προ-
σαντῆ. P. 89. l. 33. "ἐνθ' οἱ γ'
εἰσελασαν πρὶν εἰδότες" (II. N.,
113.) σημαίνει γὰρ ὡς καὶ τὸ
πρότερον εἰδόντων τῶν φαινομένων
τὴν χώραν, ὅπερ οὐκ ἀληθές, ἀλλὰ
δὴ τὸ κ. τ. λ. Lege, (Odyss. N.,
113.) τῶν Φαιάκων—et μοχ, ἀλ-
λά δέ. [P. 90. l. 1. ἀλλ' ἐκπέπον
—Lege, ἐκτρέπον.] l. 13. ἐπεὶ
προσαγνοοῦνται, Lege, ἐπεὶ πρὸς
ἀγνοοῦντας. [P. 93. l. 24. ὡς
παρὰ Κλεοχάρμῳ Lege, παρὰ
Κλεοχάρεϊ.] [P. 94. l. 12.—Frag-
mentum Sophoclis; Ὀδυσσεὺς
πρὸς Διομήδην. Vide Conon.
Narrat. xxxiv. Suid. in v. Διομή-
δειος ἀνάγκη et Hesych. qui histo-
riæ originem ad μικρὰν Παιᾶδα
refert.]. Sed plura, quam volue-
ram. Conf. infra ad p. 341.

110. Vide R. P. apud P. P. D.
ad Av. 590 (λόχος εἰς), et 895. Iph.
A. 37. lege, ταῦτά, secundum ver-
sionem. R. P. Advers. p. 249.

SECT.
IV.

των πολιτων θ ους μεν ισμεν ευγενεις και σωφρονας
Ανδρας οντας, και δικαιοις, και καλους τε καγαθους,
Και τραφεντας εν παλαιστραις και χοροις και μουσικη
Προσελουμεν' τοις δε χαλκοις και ξενοις και Πυρραιοις &c.

Ad quem vir Cl. "Lectionem hanc (inquit) ex-
hibet etiam Stobæus loco laudato; itemque Sui-
das, qui ad locum hunc Comici procul dubio re-
spexit, dum ait, Προσελουμεν. αντι του προπηλα-
163 * "κιζομεν. Est autem το προσελοῦμεν a προσελείν,
quod secundum Magistros Græcos significat, in-
juria aut contumelia aliquem afficere. Hesychius:
"Προσέλει, (lege προσελεί) προπηλακίζει. Etymolo-
gus v. Προσεληνοι: Προσουλλείν (lege προσελείν) 111
"το ὑβρίζειν. His adde Scholiasten nostrum. Cæte-
rum, quamvis vox προσελοῦμεν auctoritatibus suis
non destituatur, adversus metrum tamen contumax
est; neque video quomodo cum eo conciliari possit.
"Quare amplius de loco hoc cogitandum censeo."
Viro Cl. quodnam suggerissent αὶ δευτεραι φροντιδες,
quæ juxta Euripiden σοφωτεραι esse solent, equidem
divinare nequeo. Eum vero crediderim a vera loci
potestate aberrare perrexisse. Hanc autem con-
stituo ΠροσWελουμεν' τοις δε χαλκοις—Eadem ejusdem
verbi cum prosoedia tum notio apud Æschylum oc-
currit in Prometheo pag. 30. l. 9 [441.]

'Ορων εμαντον, ὡδε προσWελουμενον 112.

111. Immo, "Προσελλείν (lege προσελεῖν)" dicere debue-
rat Vir sagacissimus. προσελεῖν τὸ ὑβρίζειν ἄττικοι φασι Schol. MS. Harl. ad l. paullum a scopo aberrans: sed ex utroque liquido colligas, προσελοῦμεν. Quid autem vir primarius? "προσε-
λοῦμεν' Ita Stob. 41. et MS. (Barocc.) Ald. et Suidas. At MS. unus Stob. προυγελοῦμεν' quæ vera lectio est: Hesychius, προυγελεῖν, προπηλακίζειν, ὑβρι-

ζειν, at Grotius, προυξελωμεν, male." R. B. Apud Hesychium pro 'Ασάλγαν scribendum arbitratr Sophronis 'Ασαλέαν Valck. ad Adon. p. 204. Et quid aliud est προυγελεῖν ac προυφελείν, quod respuit Attica Musa? πρόσ γ' ἐλοῦμεν Heathius; προυξελοῦμεν Raperus. Conf. R. P. ap. P. P. D.

112. Apage librariorum ineptam familiam, προσιλλούμενον Raul. προσιλούμενον Cod. Emc-

Prosoediæ non est ut diutius immoremur. Notio- SECT.
IV.
nem vero sic colligi velim. Verbum apud Græcos
recentiores ἔλος, apud veteres ἠλος, *paludem* deno-
tabat; atque hinc factum est, ut palustri cuidam
loco nomen *Velie* Latini indiderint, uti Dionysium
Halicarnassensem supra docentem [p. 203.] vidimus.
Cum autem paludis *coenum* sit maxime * proprium, 164
verbum προσῶλειν a ἠλος confictum nihil aptius sig-
nificare potuit quam *coeno conspergere*; h. e. *modis*
indignissimis excipere. A propria notione quam
minime discedit Scholiastæ, Hesychii, at Suidæ in-
terpretamentum προσηλακίζειν. Translatam exhibet
Etymologi ὑβρίζειν. Apud hunc porro veræ po-
testatis indubitata extant vestigia in scriptura ista
ΠΡΟΣΟΥΛΛΕΙΝ. Scripsit utique, vix dubito, ΠΡΟΣ-
ΟΥΕΛΕΙΝ, ut sonum προσῶλειν designaret; non
secus atque Dionysius Halicarn. nomen VELIA, h. e.
WELIA, forma ΟΥΕΛΙΑ donavit.

Frequentissimum consonantis Vau usum fuisse
credendum est, ut in mediis verbis importunus vo-
calium concursus vitaretur. Situs autem is erat
rarissimus, quo consonantibus δ et ε subjungebatur,
uti in verbis δῶντος, δῶν, σῶντος, σῶντος¹¹³; non
secus atque Anglice scribimus *dwell* et *swain*. Ho-
rum unam familiam mox exhibendam [p. 167.]
sumus curaturi.

ATQUE hæc quidem in præsens dixisse sufficiat
de potestate prosoediaca consonantis Vau cum cæ-
teris simplicibus communi: Alteram porro ei vir-
tutem inesse videmus, quam cæterarum consonan-
tium nulla itidem sortitur. Ea autem cujusmodi
sit, exempla commodissime docebunt. Observarunt

rici Bigot; πασσαλώμενον X,
προσηλώμενον Heathius; προση-
λούμενον Cod. Colb. Tour. ad
Hesych. III, 93. προσέλουμενον
η
Cod. A., et Brunckhius; προσελ-
Voss. προσῶελ. nescio quis,

προσῶελ. ex Davesio *Askevius*;
palmam omnibus præripuit re-
ponendo * προσελούμενον. Ri-
CARDUS PORSON. In *Etym. Mag.*
ΠΡΟΥΣΕΛΕΙΝ G. Burges pa-
ritèr correxisse video.

113. Conf. supra ad p. 199.

SECT. IV. Homeri editores, quod et vix quenquam * latere potuit, verborum λυω, τιω, et similium priorem modo corripī, modo produci; cum tamen in futuris λυσω, et τισω, et quæ hinc fluant temporibus, nulla sit quantitatis variatio. Hoc inquam observarunt editores, sed in rei observatæ ratione prosoediaca investiganda artem suam frustra exercuere. Nec vero sine risu alios aliorum commenta video sannis excipientes, cum ipsi interim nihil ὑγιειστερον excogitarint. Ridet non semel doctiss. Clarkius [ad Il. A, 314. Z, 434. Δ, 257, etc.] Barnesii ineptias vocalem υ in λυω, ι in τιω communem statuentis: cum tamen, quæ ipse comminiscatur, a Barnesii ineptiis verbo duntaxat tenus discrepent. Nempe vocales υ et ι in dictis ac similibus verbis natura longas esse censuit; ob positionem vero aliquando corripī, quatenus scilicet altera sequatur vocalis. At enim aliæ, obsecro, est productarum, aliæ correptarum positio? Num diversa esse potest syllabarum distributio? At ni hoc fieri possit, commentum, quo se tam mirifice extulit vir doctiss., ad Barnesii ineptias plane recidit. Nos istiusmodi vocales natura breves esse statuimus, iis autem subjici oportere consonantem Vau. Hæc utique inter duas vocales intercedens in diversis pro arbitrio syllabis enunciari poterit. Verbi utique λυωω priorem pro lubitu constituere licebit vel λυ, vel λυω; Si a vocali claudatur λυωω, non poterit non corripī: * sin a consonante λυωω, eam simul ac pronunciaris, ea erit oris figuratio, ut ante sequentem vocalem altera ω necessario sit efferenda. Futurum vero λυωσω in syllabas ita secari nequit, ut priorem corripiat. Similis est ratio prosoediaca verborum αωορ, δαωιζω, διωα, ολωωορ, aliorumque haud paucorum.

Nec vero in mediis duntaxat verbis obtinebat consonantis Vau virtus, quam exposuimus, prosoediaca. Eam porro videmus in verborum itidem initio collocatam vires ac tempus (ut cum Terentiano

[p. 42.] loquar) retro sufficere solitam. Istius, verbi SECT.
IV.
gratia, Ιλ. Δ. 86.

H δ ανδρι ικελη—

vera potestas est H δ ανδρι *W*ικελη; syllabarum autem ratio, unde pendet prosoedia, H δ ανδρι*W* ικελη—Quo de loco doctiss. Clarkius ad vers. 81. *Qua* (inquit) *ratione ultima in voce ανδρι vers. 86. producat, vide ad A. 51.* Hoc est [Ter. Adolph. iv, ii, 44, 5.]:

*Ito ad dextram: priusquam ad portam venias,
apud ipsum lacum*

*Est pistrilla, et exadcorum est fabrica: ibi est*¹¹⁴—

Ego utique ad A. 51. a viro doctiss. adnotata adii, patiensque ac commodus satis perlegi: ibi vero nil quidquam repperi ad quod ultima vocis * ανδρι, cum 167 neque vocalis adspirata nec diphthongus sequeretur (nam in his nugis multus est vir doctiss.), referri posset [Id. vi, 3, 4.]

*Perreptavi usque omne oppidum, ad portam, ad
lacum,*

Quo non? neque illic fabrica ulla erat—

Hac occasione vetus illud criticorum opprobrium Ιλ. Γ. 172. nefas plane esset præterire. Germanam autem ejus potestatem sic concipi volumus,

— — φιλε *W*εκυρε δ*W*εινος τε:

prosoediacam autem syllabarum rationem,

— — φιλε*W* εκυρεδ *W*εινος τε.

114. Conf. Aristoph. Av. 3. Lys. 710. Eccles. 654. *Ruhnken.* ad Plat. Theætet. p. 153. D. apud virum humanissimum, *Jan. Bakium* ad Cleomed. Meteor. pp. 381, 382. et Eupol. apud Polluc. ix, 48. Alexis apud Diog. Laert. iii, 27. "Ανα κάρω

τε περιπατῶν, ὡσπερ Πλάτων, Σοφόν οὐδὲν εὔρηκ'—*Ennius* Iphigenia; *Imus huc, hinc illuc: quum illuc ventum est, ire illinc lubet: conf. Catull. Carm. lv., et viam [to Mr. Hardcastle's, of Quagmire-Marsh.].*

SECT. Vocis *Wekyros* potestas in uno versu bis conspicitur
IV. ΙΑ. Ω. 770.

Η *Wekyros* *Wekyros* δε—

Alterius *δweinros*, uti et ejusdem familiæ omnium, eandem Homerus vim perpetuo servavit ΙΑ. Α. 515. — *επει ου τοι επι* [Ι. ενι] *δweos*. E. 574. — *τω μεν αρᾶ δweilw*. 817. *ουτε τι με δweos*. K. 254. — *οπλοισιν ενι δweinroisin*. Α. 10. — *μεγα τε δweinon τε*—37. — *περι δε δweimos τε*. N. 224. — *ουτε τινᾶ δweos*. Ξ. 387. — *αλλα δweos isxanei*. P. 217. — *τε Δweishnora θ*. Φ. 25. — *ποταμοιο κατα δweinolio*. Ω. 116. — *εμε τε δweishr*. 168 Οδ. Γ. 322. — *μεγα τε * δweinon τε*. E. 52. — *οστε κατα δweinons* — I. 236. *ημεις δε δweishantes*. Hinc porro liquet pro portentis istis plus nimio familiaribus *εδδειςεν, περιδδειςας, υποδδειςας* legi tandem oportere *εδweisen, περιδweisas, υποδweisas*. Ex iis denique, quæ modo diximus, in proclivi erit colligere, quo tandem sensu vera sint Prisciani verba [supra p. 199.] poetam Æolicum in isto ΝΕΣΤΟΡΑ ΔΕ ΦΟΥ ΠΑΙΔΟΣ digamma pro duplici consonante posuisse docentis. Libet tamen in transcurso monere alteram ejusdem doctrinam, Æoles itidem digamma pro nihilo quandoque accepisse, futilem esse atque absurdam. Quod enim adducit *Αμμες δ Φειραναν το δε τ αρ θετο μωσα λιγαια* [supra ibid.] quin corruptum sit, nihil dubii esse debet. Quicquid autem de *Φειραναν* et sequentibus statuendum sit, unum illud interim mihi persuasum sedet, pro *Αμμες δ*, modo vox sequens a F inchoata fuerit, rescribi oportere *Αμμε δε*, vel forte *Αμμι δε*, nam, quo hæc referenda sint, non liquet; uti et alterum, pro *λιγαια* legendum esse *λιγεια*¹¹⁵. Idem non minus frustra docet

115. "Μῶσα λιγαῖα citat Priscianus p. 546. quod infelicibus avibus in M. λιγεία mutat Rich. Davesius." Koen. ad Greg. Metrop. pp. 113. 115. Stesichorus. ΠΑΔΙΝΗ apud Blomfield. in Mus. Crit. Vol. II, p. 267. "Ἄγε,

Μῶσα λιγεία, Incertus apud Schol. ad Hermog. p. 400. et fortasse apud Etymol. p. 589, 46. Μῶσ', ἄγε, μῶσα λιγεία. Ἄλκμᾶν apud Hephæst. p. 24= 40. Μῶσ', ἄγε κάλλιόπα, θυγατερ Διός. Archil. apud Eustath.

Æoles itidem digamma pro vocali correpta usos inveniri. Neque enim in iambico dimetro, quem ex Alcmane laudat [p. 199.],

SECT.
IV.

KAI XEIMA ΠΥΡ ΤΕ ΔΑΦΙΟΝ,

vox ΔΑΦΙΟΝ quadrisyllaba accipienda est secunda correpta δαῦιον, sed trisyllaba, prima juxta ea, quæ * de λυωω monuimus, producta. Atque illud quidem 169 ad commentum confugisse Priscianum non possum non mirari, qui τῷ digamma duplicis consonantis potestatem alibi tribuerit. Et profecto, si apud Homerum in voce δῆιος recte haberetur vocalis η, postularet dialectorum analogia ut in ΔΑΦΙΟΝ apud Alemanem prima etiam ante simplicem consonantem produceretur. Sed cum Prisciano omnino censeo vocalem α in ΔΑΦΙΟΝ esse natura brevem, adeoque apud Homerum pro δῆιος, cujus prima modo producitur, modo corripitur; ubique scribendum esse δαίος. Cæterum, ut illud obiter perstringam, de Horatiana vocis *syllicæ* dihæresi a Prisciano laudata

ad II. A, p. 10, 1=8, 24. Δεῦρ', ἄγε, Καλλιόπεια λιγεία. Schol. A. ad II. N, 588. (conf. Schol. L. ad II. B, 233.). Ἄλκμάν' Μῶσα Διὸς θυγάτηρ * * * λίγ' αἰίσσονται. Alcmanis fragmentum hoc modo constituendum suspicatur Meinekus, Cur. Crit. p. 30., Μῶσ' ἄγε Μῶσα λιγεία Πολυμελὲς μέλος νεοχμὸν Ἄρχε παρθένους αἰίδεν Καὶ ναὸς ἀγναῖς εὐπύργῳ φεραπαίνας ep. cr. p. 30. ubi auctoritates, quibus nituntur hæc disjecta poetæ membra, concutias. Pind. Olym. ix, 73. Ἐγεῖρ' ἐπέων σφὶν ὀμον Λιγύν. Æschyl. Agam. 1148. Ἴω, ἰώ, λιγείας μόρον ἀηδόνος. Theocr. Id. xxii, 221. λιγῶν μελίγματα Μουσαῶν Apoll. Alex. de pronom. apud Bekker. p. 325. Κόρινθα Μέρφομαι δὲ καὶ λιγού-

ρῶν Μυρτίδ' ἰώγγα. Conf. Salmas. Epist. p. 32., Valck. ad Adoniaz. p. 300. C. Theocr. Id. xv, 135, λιγυρῶς ἀρξώμεθ' αἰοιάς. xvii, 113. λιγυρὰν ἀναμείλψαι αἰοιάν. viii, 71. λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' αἰίδεν. Plat. in Phædro, p. 237. A. Ἄγετε δὴ, ὦ Μουσαι, εἴπετε δὲ φῶης εἶδος λιγείαι, εἴτε διὰ γένος μουσικὸν τὸ Λιγῶν ταύτην ἴσχετ' ἐπώνυμιαν, ξύμ μοι λαβείσθε τοῦ μύθου.—Virg. Buc. vii, 24. Hic arguta sacra pendebit fistula pinu Hor. Epist. ii, ii, 90. Qui minus argutos versat furor iste poetas? Carm. iv, vi, 25. Cunnighami lectio Ductor Argese fidicen Thalix, Phæbe, mihi saltim semper arrisit. "Scæpissime librarii confuderunt Argæus, Argous, et Argivus." Schrader. Emendat. p. 23.

SECT. Cl. Bentleius ad Carm. I. 23. 4. " Similem (inquit)
IV. " sane dialysin in aliis verbis admiserunt non Ca-
tullus¹¹⁶ solum, qui paulo durior est, sed tersissimi
" Poetarum Tibullus et Ovidius : ille Eleg. I. 8 [2.].
" et alibi,

Stamina non ulli dissoluenda deo

hic in Epist. Medæ Jasoni [4.]

Debuerant fusos evoluisse meos

" et passim. Verum alia ratio horum est, alia, ni
" fallor, *silüæ*. *Solvo* enim et *volvo*, si consonantem
" in vocalem dissolveris, primam brevem habebunt ;
" ut ex supinis et participiis constat, *solutus*, *vo-*
170 " *lutus* : *Silüa* autem, etiam per diæresin in * tres
" syllabas dissoluta, primam tamen longam retinebit ;
" siquidem certum est a Græco ὙΑΗ, vel per di-
" gamma Æolicum ὙΑΦΗ, Latinum *Silva* profluxisse.
" Nam ὙΑΗ quidem apud Græcos syllabam primam
" semper productam habet¹¹⁷." Ego vero continere
me nequeo quin credam, contra quam iudicavit vir
Cl., Horatianæ in voce *sylüa* dialyseos eandem plane
esse rationem, quæ est Tibullianæ in *dissoluenda*,
et Ovidianæ in *evoluisse*. Velim enim scire, unde-
nam colligi possit Æolicum ὙΑΦΗ, vel forte ὙΕΑΗ,
vocalem Y natura brevem non habuisse : An quia

116. Valckenærius ad Cal-
limachea, pp. 125, 6., " In ver-
bis *solvo*, et *volvo*, ista pronun-
ciandi scribendique ratio præ
reliquis Catullo placuit, I, 38.
Pristina vota novo munere dis-
solvi. 74. *Condita quin veri pec-*
toris evolüam LXII, 45. *simul ipsa*
(ipse R. B.) *pectore Atys sua*
facta revolüit xciii, 6. *Zmyrnam*
in cana diu sæcula pervolüent LX,
53. *tibi virgines Zonuda solüunt*
sinus. ii, 13. *Quod zonam solüit*
diu ligatam. Semel etiam Pro-
pertius scripsit I, vii. 16. *Quod*
notim nostros evoluisse Deos!

sæpius Tibullus I, viii, 40. *Pec-*
tora tristitiæ dissoluenda dedit.
xi, 62. *sit satis ornatus dissoluisse*
comæ."

117. Ex Homérico isto ὙΑΦΗ
nulla *silüæ* ratio apud Horatium
habenda est. Vide Mureti opera,
II, 331. *Menagiana*, II, 214. ed.
Amstel. Edwards ad Pseudo-Plu-
tarch. p. 128. Hor. Carm. I, xxiii,
4. Epod. xiii, 2. xvi, 32. Serm. II,
iii, 187. Poeta Venusinus, cetera
mellitissimus, sed in his rebus
paulo ὀψιμαθέστερος, neque in
sylüæ, nec in *Atrida* vim metricam
consonantis F unquam agnovit.

YAH, prout hodie exhibetur, primam semper habet SECT. IV. productam? At aliter fieri non potuit, utcumque 10 Y in vetere scriptura YAFH natura breve fuerit; nam YAFH in syllabas ita secari non potest, ut priorem brevem habeat; neque igitur, quod ejus locum hodie occupat YAH, priorem uspiam potuisset non producere. Finge, verbi gratia, ex verbo Latino *solvo* deleri ubique literam V. Annon necesse erit, ut deinceps prius O longæ partes ubique sustineat? At quis tamen exinde legitime intulerit vocalem illam natura longam esse? Verum si nullo argumento evinci possit vocalem Y in voce YAFH non fuisse natura longam, satis opinor est Horatii auctoritas, cur natura brevem fuisse, adeoque eadem plane ratione *sylvæ* in *sylvæ*, qua *evolvisse* * in 171 *evoluisset*, et *dissolvenda* in *dissolvienda* migrasse concludamus.

HACTENUS in metrica consonantis Vau auctoritate potissimum sumus versati. Reliquam hujus Sectionis partem analogicæ ejusdem virtuti, in superioribus non plane intactæ, uberiori exemplorum delectu illustrandæ impendemus. Noli tamen mirari si forte in sequentibus potestatis itidem prosoediacæ mentio subinde recurat: Neque enim res tam amice conjurantes penitus disjungere fas videtur.

IA. A. 7. Ατρειδης] Germanum hujus verbi sonum Ατρειδης statuimus. Analogiam autem sic concipi volumus. Quod hodie representamus Ατρευς, veterum Ionum sermone erat Ατρευς. Nempe elementum Y consonantis Vau tam sonum quam locum innumeris in verbis jam olim occupavit¹¹⁸. Hujus autem a genitivo Ατρευος non secus fuit patronymicum Ατρειδης, atque ab Εκτορος et Νεστορος, Εκτοριδης et Νεστοριδης. Simili ratione a genitivis Αιγυωος, Βοινεωος, Πηλεωος, Τυδεωος, Φυλεωος, derivantur Αιγυιδης, Βοινειδης, Πηλειδης, Τυδειδης,

118. Vide supra ad p. 215.

SECT. Φυλεωιδης¹¹⁹. Quam ad confirmandam analogiam
 IV. accedit, quod quadrisyllabam hanc scripturam me-
 tricæ itidem leges ubique patiantur: cum tamen
 172 certissimum sit eam esse versus heroici rationem
 ut trisyllaba Ατρειδης, Αιγειδης Ἔς. variis * in locis
 commodissime recipiat, ex quibus tamen omnibus
 quadrisyllaba Ατρειωιδης Αιγειωιδης Ἔς. [nusquam] ex-
 cludat¹²⁰. Cæterum versum istum Γ. 182.

Ω μακαρο Ατρειδη, μοιρηγετες, ολβιοδαιμον

auctor est Eustathius laudari solitum eo quod vo-
 cem monosyllabam dissyllaba, deinceps trisyllaba,
 quadrisyllaba, et quinesyllaba ordine et κλιμα-
 κηδον excipiant¹²¹. Sed ignoscet, uti confido, mihi

119. [Οἱ Διολεῖς πολλακίς ἐν
 ταῖς διφθόγγοις οὐκ ἀποβάλλου-
 σιν, ἀλλ' ἀρκοῦνται μόνῃ διαστά-
 σει, ὡς ἐν τῷ Ἀτρείδῃ Αἰγείδῃ,
 Ἀργείῳ. MS. Harl.] Idcirco
 in his formis penultima commo-
 dissime producta legitur, quod F
 Latinum non tulit eloquium.
 "Ut ab *Atræus, Coroneus, Cre-
 theus, Lynceus, Neleus, Æneus,*
*Peleus, Pentheus, Phineus, The-
 seus, Tydeus,* formantur *Atrides,*
Coronides, Crethides, Lyncides,
*Nelides, Ænides, Pelides, Pen-
 thides, Phinides, Thesides, Ty-
 dides,* media syllaba semper pro-
 ducta, sic a *Tereus,* formari
 debet *Terides,* non autem *Terēi-
 des.*" *Schrad.* Emendat. p. 237.
 Mulieres quoque μητρόθεν sunt
 appellatæ. *Δαναΐδης· Αἰθιοΐδης·*
Νωβίδης· Etym. M. p. 166, 10.
Ὀλυμπιάς· Πηλιάς· Ἀχελώϊς·
Δηώς· Ἡρώϊς· Νηρηΐς· Πριαμῖς·
Τανταλῖς· Ἀδρηστίνη· Ἀετίνη·
*Δηώτιν· Εὐηνίην· Ἡρώτιν· Ἡρώ-
 νη· Θεανίην· Θεαντίην· Κλεοβυ-
 λίνην· Νηρείην· Φαιακοσίην· Ὠκε-
 ανίην. Neptunine Catull. Nupt.*

Pel. et Thet. 28. *Nereine* Virg.
 Buc. vii, 37. Vide *N. H.* ad
 Ovid. H. Ep. vi, 103. Ar. Ach.
 614. His addas, *Αἰνείωνη·*
*Ἀκρισιώνη· Καδμειώνη· οὐρα-
 νιώνη.*

120. i. e. nullus est locus in
 Homero, in quo metrum -ειδῆς
 efflagitet.

121. Versus Ῥοπαλικός Ach.
 536. "Ποτραπτ', ἐβρόντα, ξυνε-
 κέκα. Plin. Epist. i, xx. *Odè*
præcoci puerulos sapientia. Voss.
 Etym. v. *Rhopalius,* Quæ qua-
 rum facie pulcherrima *Deiopeia;*
 Servius p. 1820. apud *Gaisford.,*
 Rem tibi confeci, doctissime,
 dulcisonoram; *Capella* p. 189., O
 sacra doctarum prudentia fon-
 tigenarum: Prudentius, Spes
 Deus æternæ stationis conciliator.
 Hujusmodi consarcinatores im-
 pense nugabantur; MS. Harl. f.
 137. ἔστι δὲ καὶ ὁμηρικὸς στιχὸς,
 ἔχων τὰ ὅκτω μέρη τοῦ λόγου·
 πρὸς δ' ἐμὲ τὸν ὄνστηνον ἐτι φρο-
 νέοντ' ἐλέησον· τὸ μὲν γὰρ πρὸς
 ἔστι πρόθεσις, τὸ δὲ σύνδεσμος.
 τὸ δὲ ἐμὲ ἀντωνύμια, τὸ τὸν ἀρ-

bonus Homerus, si forte effecero, ut laus ista, quam SECT. IV. ipse, sat scio, nunquam expectaverit, in posterum sit nulla. Atque hanc quidem veniam quo certius consecuturus videar, facit quod persuasum habeam Aristophanem olim quendam finxisse κλιμακι non minus artificioso deorsum crepantem. Hujus quidem laudem Comico inviderunt librarii atque editores, qui utique locum ita mutilaverint: Nub. 389.

Ἀτρείμας πρῶτον παππάξ· καπεῖτ ἐπάγει παπα-
παππάξ·

Χῶταν χεζῶ κομῆδη βροντᾶ παπαπαππάξ ὥσπερ
ἐκείναι.

Ad quem Cl. Kusterus "Cum (inquit) integrum "pedem versui huic deesse viderem, conjiciebam "το παππάξ bis scribendum esse: quam conjec- "turam postea collatio MS. Vatic¹²². confirmavit."

* *A f-t for his conjecture and the MS. into the bargain*¹²³. Fefellit utique virum Cl., uti et correc-

θρον. τὸ εὐσθηνον ὄνομα. τὸ ἔτι ἐπίρρημα. τὸ φρονιόντα μετοχή. τὸ ἐλίησον ῥήμα.

122. Nub. 389. "MSS. Vatic. et Barocc. 127. Ἀτρείμας πρῶτον παππάξ, παππάξ lege, Ἄ. οὕτω (et sic Suidas in παπ.) πρῶτον παππάξ ἐπάγει, κῆπειτα παπαπαππάξ." *R. B.* quem conf. in *Mus. Crit.* No. vii. p. 437. MSS. C. E. Ἄ. π. παππάξ, κάπειτ' ἐπάγει παππάξ παπαπαππάξ et 390. παπαπαππάξ. MS. D. Ἄ. π. π. κ. ἔ. παπάξ παπαπαπάξ. MS. F. Ἄ. π. π. κ. ἔ. παπαπαπάξ παπάξ. I. παππάξ παππάξ, κ. ἔ. αααα α

πππππξ. H. Ἄ. π. παπάξ, κ. ἔ. παπαπαπάξ T πρότερον παπάξ παπάξ κ. ἔ. παπάξ παπαπάξ. 390. H, T. παπαπαπάξ I. ααα πππππξ. Cod. Leid. παπάξ κάπειτ' ἐπάγει παπάξ. Vide *R. P.*

apud *P. P. D.* "Potius sic: ΠΑΞ, ΕΙΤ' ΕΠΑΓΕΙ ΠΑΠ- ΠΑΞ," *Porsonus* apud virum sagacissimum atque amicissimum, *Martinum Davy*, S. T. P. et Collegii Caii-Gonvillensis Magistrum; *Athen.* I, p. II, C. εἴτ' ἐπάγει Scribi potest Ἄ. π. πάξ κῆτ', ἐπάγει παππάξ, judice *R. P.* paulo ante decessum flebilem; sed *R. D.* emendationem, si rite memini, sollicitare noluit: et alio festinans cum *Hermanno* textum ἐκ τῶν φουκῶν scrutari noluit.

123. Emendatione oppido quam nitida sordidam verbi labem inspersit *R. D.*; et τὸν γάριχον τουτονὶ Editor doctissimus pariter atque longe humanissimus præterit: *Castum*, proculdubio, esse decet pium poetam *Ipsum*: sed decipit exemplar vitii imitabile; et *Aristo-*

SECT. rhanes, licenter in quibusdam,
 IV. καθάπερ τις σκώληξ ἐν πάνυ
 ποικρῶ καὶ κοπρῶδει βορβόρω
 κυλινοῦμενος, † poseos suæ ful-
 gore mentis *R. D.* aciem adeo
 præstrinxit, ut cum in fraudem
 illiceret. Immutatas critico reli-
 qui ipsius voces: indulgeas, velim,
 lector benigne, audaciæ meæ; et
 fidem erga *R. D.* boni consulas,
 Vir admodum Reverende, qui es
 "non fortasse tam vehemens,
 quam isti," quos nos jure lauda-
 mus, "sed certe talis, quales si
 omnes semper fuissent, num-
 quam desideratus vehemens es-
 set" episcopus. *A f—g* suppose-
 ret alter amicus; οὐκ ἂν πριαίμην
 οὐδ' ἂν ἰσχυάδος μίας. Sed *ficus*
 apud nos in pretio sunt, apud
 Athenienses viliores multo: *Li-*
 brarii quoque, suavissimi ho-
 mines, hujusmodi pabulum nihili
 habent; *Eubulus* apud Athen.
 xvi, 640. B. ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ
 πάνθ' ὁμοῦ πωλήσεται, Ἐν ταῖς
 Ἀθήναις οὐκ ἀκληήρες, βότρως
 —ἀκληήρες hic, ut ἀνακλητόρων
 alias, monstrum horrendum; sed
 Attici salis gustum habens,
 ΣΥΚΑ, κληήρες, restituit Pier-
 sonus ad Mærin, p. 368. Vide
 (*Crit. Rev. Jan.* 1803, p. 5.). In
 hoc loco *Jortinus*, priscae sancti-
 moniæ vir, dixerit joculariter *A*
B—k b—y, vel *H—le n—t*:
 etsi sint quædam, confiteor, quæ
 honeste non possum dicere; castis
 tamen omnia sunt casta; — καὶ
 γὰρ ἐν βακχεύμασιν Ὁ νοῦς ὁ

σώφρων οὐ διαφθαρήσεται Eur.
 Bacch. 313. [Ἡ γ' οὔσα σ. te-
 mere Salmas. ad Tertullian. de
 Pallio p. 328.]; utinamque jocus
 in turpiculis hunc libellum non
 inquinasset; sed meum esse in
 textu *Misc. Crit.* ne minimum
 quidem novare judicavi. Procul
 esto immunda Comici Petulantia,
 quæ lectoribus fastidium creat;
 procul esto nequitiae illuvies, a
 qua cultus noster divinus mente
 pura consistens penitus abhorret.
 Aristophanes fuit strenuus civis,
 demagogi fremitum acerrime re-
 tudit, et de patria optime pro-
 meritus civitatem monuit (*Pac.*
 506.); Ἄλλ' εἴπερ ἐπιθυμεῖτε
 τήνδ' ἐξελεύσασαι, Πρὸς τὴν θάλατ-
 ταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε. Ora-
 culum apud Herodot. viii, 51.
 τὸ ἐύλιον τεῖχος ἀνδρωτων ἔσει-
 θαι· conf. *Thucyd.* i, 93. 143,
 144. ii, 62. 65. *Aristot.* de Re-
 publ. viii, vi. Egregiis vero
 animi dotibus parum honestè
 usus auditors partium studio et
 malitia imbuebat; et una cum
 tota illa Comicorum manu in
 virum de vita et moribus studio-
 sissime quærentem venenatos
 sales suos effudit. SOCRATEM,
 qui sophistis sese opposuit, et a
 phisicis totum ad mores emen-
 dandos transtulit, opprobriis fal-
 sissimis insectabatur; atque hæc
 omnia, quasi sepimento aliquo,
 vallabat suavissimis poseos con-
 dimentis: *Nub.* 1508. Τί γὰρ
 μαθόνθ' ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς

† Cleomed. Meteor. ii, 74. ed. 1604. Æschyl. Eum. 691. βορβόρω θ' ὕδωρ
 λαμπρὸν μαινῶν οὐποθ' εὐρήσεις ποτόν. Plato de Republ. vii, p. 704. E. 7.
 Pfl. = p. 488. B. 5. Læmar. = T. II. p. 533. D. I. Hst. ἐν βορβόρω βαρβαρικῶ
 τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον. Galen. Προτρεπτ. c. xi. ὡς ἐν βορ-
 βόρω πολλῶ τὴν ψυχὴν ἑαυτῶν ἔχουσι κατεσβεσμένην. Conf. Strab. xvii,
 p. 11251. Oxon. Juv. Sat. xi, 172. Prudent. Peristeph. ii, 245—248. Lucian. T. ii,
 p. 233. Alexander, §. 25. ἱρομένου γὰρ τινός τι πράττει ἐν ἄδου ὁ Ἐπίκουρος;
 μολυβαίνας, ἔφη, ἔχων πίδαας ἐν βορβόρω κάθηται. Lege, Μολυβδίνας—est enim
 Iambicus tetrameter.

torem Vaticanum alterum illud παπαπαπαξ inep-^{sect.}
tissime bis scriptum haberi. Hoc, opinor, videns ^{iv.}
editor Londinensis exhibendum curavit καπει επα-
γει παπαπαξ. quo quidem pacto ad pristinum κλι-
μακα propius accessit, sed versum adhuc magis
contaminavit. Ipsius etiam κλιμακος gradus adhuc
primus desideratur. Eum vero in integrum sic tan-
dem restituo :

Ατρεμας πρωτον ΠΑΞ, κατα ΠΑΠΑΞ επαγει, καπειτα
ΠΑΠΑΠΠΑΞ.

Χωταν χεζω κομηδη βροντα ΠΑΠΑΠΑΠΠΑΞ, ωσπερ
εκειναι.

Porro autem (ut ad analogiam Homericam rever-
tamur) verba nonnulla duplici modo terminabant
Iones, modo εως, modo ηως adhibentes; uti ex

θεούς; Καί τῆς Σελήνης ἐσκο-
πίσθε τὴν ἔδραν. Δίωκε, βάλλε,
παίε, πολλῶν οὐνεκα, Μάλιστα
ὃ εἰδὼς τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν·
“στίχος ἄλλως ἐν παλαιῶ ἀντι-
γράφῳ· τί γὰρ μαθόντ’ εἰς τοὺς
θεοὺς ὑβρίζετον.” *Vict. et 1511.*
pro ὡς *Vict. οὖς.* Hoccine de
viro, “qui primus philosophiam
devocavit e caelo, et in urbibus
collocavit?” Audiamus discipu-
lum magistri dicta factaque illi-
bata et cana simplicitate enar-
rantem; Xenoph. Mem. iv, vii,
6. ἄλλως δὲ τῶν οὐρανίων, ἢ
ἕκαστα ὁ θεὸς μηχανᾶται, φρον-
τιστὴν γίγνεσθαι, ἀπέτρεπεν·
οὔτε γὰρ εὐρετὰ ἀνθρώποις αὐτὰ
ἐνόμιζεν εἶναι, οὔτε χαρίζεσθαι
θεοῖς ἂν ἠγεῖτο τὸν ζητοῦντα, ἃ
ἐκείνοι σαφηνίσαι οὐκ ἐβουλη-
θήσαν. *Conf. eundem ibid. i, i,
11—14. Platonem de Legg. vii,
p. 901. B. 2. Frf. p. 640. G. 2.*
Laemar. = T. ii. p. 821. A. i.
HSt. et Auctorem Epinom. p.
1013. A. i. Frf. = 703. E. 3.

Laemar. = T. ii. p. 938. A. 7.
HSt. Æschyl. Suppl. 1055—
1059. qui rivulos suos ex his
fontibus deduxit; Τί δὲ μέλλω
φρένα διὰν Καθορᾶν, ὄψιν ἄβυσ-
σον;—Τίνα καυρόν με διδάσκεις;
Τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν. His
adde Philemon. fragm. inc. V.
p. 340. *Cler.* Θεοὺς νόμιζε καὶ
σέβου, ζήτει δὲ μή. et Eupol. cui
lacero et deformato priscum ni-
torem reddidit *R. P. in Adverss.*
p. 75. “Ἐνδοθι μὲν ἔστι Πρωτα-
γόρας ὁ Τήσιος, Ὅς ἀλαζονεύεται
μὲν ἀλιτήριος Περὶ τῶν μετεώρων,
τὰ δὲ χαμάθεν ἐσθίει. Sed in
Damesio, non in Aristophane,
Operam impendimus, cuius levi-
tas præ sordibus Aristarchi illius
Anti-Bentleiani, *Ricardi Johnsoni*,
Nottingamici, hominis haud in-
ficeti, et mores suos fassi, pene
conticescit. Ne *R. D.* hominem
nequam, in honesti leges cum
Aristophane peccantem, defen-
dendo secerim nequiores, redibo
illuc, unde deflexit nota.

SECT. IV. genitivis constat: *νηωος* verbi gratia et *Πηληωος* ad rectos *νηως* [vulgo *νηως*] et *Πηληωος* non secus referenda sunt atque *νεωος* et *Πηλεωος* ad *νεως* et *Πηλεως*. A *Πηληωος* autem profluit alterum patronymicum *Πηληωιαδης*, uti et a *Νηληωος* *Νηληωιαδης*. Nempe in formandis patronymicis genitivi terminatio *ος* vel *ου* post syllabam brevem in *ιδης*, post longam vero in *ιαδης* migrabat¹²⁴. Cujus rei exempla

124. "Quam dedit *Damesius* observationem, jam olim ex *Heracleideis* dederat Eustathius ad II. A. p. 13, 11=10, 36.: hoc etiam genus optime cognitum habuit in Latinis Poëtis redintegrandis *N. Heinsius*:" VALCKENÆR. ad *Theocrit.* Adoniaz. p. 414. Conf. Diatrib. p. 287., et *Κοῦν.* ad Greg. 231. apud *Burgess.* 'Αντηνοριδης' *Τυνδαριδης* etc. II. Φ, 208. *Χέρσ'* ὑπο *Πηλεΐδαο* καὶ αἶρι *Φίφι* δαμέντα. E, 109. "Ὀρσο, πίπον *Καπαηνΐαδης*, κατὰ βήσσο δίφρον." In *Βηλίδης*, patronymico a *Βῆλος* deducto, [*Lebethrides. Prætidēs*] media syllaba usque adeo brevis est, ut nulla licentia produci possit. Sic a *Βάττος* regulare est *Βαρτίδης*. Nomina in *ιος* desinentia formant patronymicum in *ιαδης*. *Κλύτιος* *Κλυτιάδης*· *Θέστιος* *Θεστιάδης*. *Θέστιος* *Θεστιάδης*· *Φήμιος* *Φημιάδης*." *Brunck.* ad *Æn.* II. 81. et ad *Soph. Ph.* 1333. *Λαερτιάδης* non a *Λαέρτης*, sed a *Λαίρτιος* quod *κτητικόν*. MS. *Harl.* f. 160. ἀμαρτάνει δὲ ὁ τρύφων τὸ *τελαμωνιάδης* λέγων ἀπὸ τοῦ *τελαμώνιος*. — *Ἀμφιτρύων* *Ἀμφιτρωνιάδης*· [*Amphiaraiades* *Ovidio* quoque reddenda *Fast.* II, 43. pro *Amphiaraiades*, — *Valck.* in *Diatr.* ad *Eur. Fr.* p. 287. C.] *Λαερτιάδης*· *Πέλοψ* *Πελοπίδης* *Πελοπιεύς* — *Εφορ* — *ἦφορ* *Πελοπηΐαδης*. — *Ἀσκληπιού* II. B, 731.

Τῶν αὐθ' ἠγείσθην *Ἀσκληπιού* δύο παῖδε' ut, supra, 518. "Υἱε *Φιφίτου* *μεγαθύμου* *Ναυβαλίδας*" hinc *Ἀσκληπιάδης*, et ex necessitate, *Ἀσκληπιιάδης*. *Theognis* 432. *Εἰ δ'* *Ἀσκληπιάδαι* τοῦτό γ' ἔδωκε *Θεός* et *Sophocles* ὁ *φιλόμυθος* in *Ph.* 1333. *Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν* *Ἀσκληπιδῶν* ex *Aldo Brunckius*; *Ἀσκληπιδῶν* ex *Turnebo* ceteræ editiones veteres. *Ἀσκληπιῶν Tour.* ad *Suid.* I, 168. et *Pr.* ad *Vol.* II, X. "Non adduci possum ut credam *Æsculapii* filios a *Sophocle* *Æsculapios* vocari. Neque tamen sanam puto aut vulgatam lectionem, aut a *Brunckio* post alios adoptatam, *Ἀσκληπιῶν*. Altera enim metro, altera analogiæ repugnat. In loco, quem nunc tractamus, nullo negotio emendari posset, si de cæterorum sanitate constaret, *Καὶ TOIN παρ' ἡμῖν*." — *R. P.* App. ad *Tour.* p. 445. Postea reperto *Sophoclem* ἡμιν et ὑμιν sæpissime scripsisse, operis summam feliciter reposuit *Ἀσκληπιάδαι*ν δὲ τοῖν παρ' ἡμιν ἐντυχῶν. *Pr.* ad *Eur.* xxxv = xxxviii. Conf. *Athen.* VI, 256. C. *ΑΣΚΛΑΠΙΑΔΑ* in decreto apud *Maffseum* in *Galic.* Ant. p. 10. l. 21. et *ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ* apud *Dodwell.* in *Itiner.* Vol. I. p. 415. Posito hanc analogiam esse omnino veram, habebimus *Ἀνθροσ*

'Ανθεμίδης 'Ανθεμίων 'Ανθεμιωνιάδης Δεύκαλος Δευκαλίδης Δευκαλίων Δευκαλιωνιάδης 'Ηετίος 'Ηετίδης 'Ηετίων 'Ηετιωνιάδης Ταλαός Ταλαΐδης Ταλαίων Ταλαϊωνιάδης. Eandem legem plerumque secuti sunt Latini; e. g. *Abantiades*, *Acrisioniades*, *Amphitryoniades*, *Anchisiades*, *Asopiades*, *Athamantiades*, *Atlantiades*, [*Atlas*; Virg. Geo. 1, 221. *Ante tibi Æoæ Atlantides abscondantur. Atlanteus*; Hor. Carm. 1, xxxiv, 11. *Sedes, Atlanteusque finis*: hinc *Atlantiades*; Ovid. Met. viii. *Venit Atlantiades positus caducifer alis.*] *Dryantiades*, *Laertiades*, *Laomedontiades*, *Nisiades*, etc. Eadem prope de gentilibus observat BENTLEY; "Vocabulum *Κυνθίδες* [Callim. Ep. lxxiii.] in mendo cubat. Quippe a recto *Κυνθίς* esset *Κυνθίδες*, media syllaba brevi. At a *Κύνθος*, *Κύνθιος*, non dicitur, *Κυνθίς*, sed *Κυνθιάς*. Legendum itaque *Κυνθιάδες θαρσεΐς*. Et sic plane extat apud Suidam in *Κυνθ.* et apud ipsum Callimachum hym. in *Apoll.* v, 61." *Græcio*, p. 92. Eodem modo *Salmasius* ad *Anthol.* vi, p. 569. "*Κυνθιάδας* vocat *αΐγας*, quarum copia erat in *Cynthio monte*." *R. B.* ad *Lucan. Phars.* vi, 449. "A *Πέρσης* non *Πέρσεως* nec *Περσαΐος* sed *Περσικός*" [ut a *βασιλεύς* est *βασιλικός*, a *Φαληρεύς* *Φαληρικός*. *Herodot.* ix, 114. *Xen. Anab.* 1, p. 57. vi, p. 576. *ἀνὴρ Πέρσης*, et *Πέρσης ἀνὴρ*.] "*Περσαΐος* dicitur a *Πέρσα* urbe prope *Euphratem*; *Steph. de Urbibus* solus memorat." Recte quoque statuit *Vir præstantissimus* pp. 164, 5. de derivatis in *-αΐζειν*, et *-ιαζειν* terminantibus; licet aliter decreverint *Valck.* ad *Adoniaz.* pp.

189. 343. et *D. R.* ad *Tim.* SECT. IV. p. 51. *Αἴγυπτογενής* *Δαρειογενής* *Καδμογενής* *Κυπριογενής* *Σουσιγενής* et hujusmodi alia non sunt patronymica: Quod ad avium pullos et ferarum catulos attinet, "propria Græcis erat in his forma patronymica in *δέος*: *λύκου τέκνα*, *Λυκιδεῖς* dicebantur; *τέκνα λαγωῦ*, *Λαγιδεῖς*. Reperiuntur et *Λεοντιδεῖς*, *Πιθηκιδεῖς*, *Ἀλωπεκιδεῖς*, *Χηνιδεῖς*, *Περδικιδεῖς*, *Ἰερακιδεῖς*, *Περιστεριδεῖς*." *Valck.* ad *Herodot.* iii, 109. *Moneam* obiter inauditam Latinis formam *lapetoniades*, qua utitur *Muretus*, iv, 613. et quam jure inustam vult *Schraderus*, *Em.* p. 224., rejecisse *Miltonum nostrum*, *Epigr.* v. *lapetionidem laudavit cæca vetustas*. *Ovid. Met.* iv, 632. *lapetionides Atlas fuit Hesiod.* "Εργ. 54. *Ἰαπετιονίδη, πάντων περὶ μῆδεα Φειδῶς*, *Theogon.* 614. *Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεύς*. Formam quoque *Iapetides* usurpasse videtur *Ovidius Met.* v, 111. vid. *T. H.* ad *Aristoph. Plut.* p. 207. "Rarissimam formam patronymicam nobis servavit *Etymol.* p. 397, 12. *Εὐρυπύδης*, quæ non sane censi debet ex *Εὐρυπώντιδης* κατὰ συγκοπήν nata, sed potius ab *Εὐρυπῶς*—*ῶος*—*ωί*—*φ*, *Εὐρυπύδης* ut ab *Εὐρυπῶν* frequenter *Reges* ex ista domo dicuntur *Εὐρυπώντιδαι*." *Valck.* ad *Herodot.* viii, 131. et ad *Adoniaz.* p. 267. *Εὐρυπώνδων* mallem: *Pausan.* iii, xii. 237. *ἐπὶ δὲ τῷ πύρατι Ἀφειταΐδος, ἰγγύτατα ἤδη τοῦ τείχους Δικτύνης ἴσθιν ἱερὸν, καὶ βασιλῆιοι τάφοι τῶν καλουμένων Εὐρυπώντιδῶν*. *Εὐρυπώνδων* ex *Ald.* et duobus codicibus rescriptis *Porsonus*.—*Corsini* in *Fast. Att.* T. 1. 47. "*Phliasius* vero dicitur *Aurelius*

SECT. sunt Αγχισιαδης, Τελαμωνιαδης. Quæ analogia si
 IV. * antehac nota fuisset, notam jam olim de primi
 174 Viliadis versus enunciatione litem necessario di-
 remisset. Eadem etiam aliunde dirimi potuisset,
 modo observassent eruditi, quod verum est, ter-
 minationem genitivorum, prout hodie repræsentatur,
 εω nusquam nisi μονοσυλλαβως¹²⁵ efferendam venire.
 Quod autem doctiss. Clarkius [ad Il. A, 265.] de Πη-

ille quod ad Φλιαν Atticæ popu-
 lum spectaverit: minus enim
 feliciter latinus Inscriptionis in-
 terpres apud *Muratorium* adno-
 tavit; *Phliasius*, id est ex *Phli-
 ante oppido Sicyonice, aut Pe-
 loponnesi.* Atqui ex Demo
 Φλήη, ὁ δημότης Φλυεύς dicitur,
 non Φλιάσιος, aut potius Φλειά-
 σιος. "Μινύος—Μινυίδης apud
 Schol. Pind. ad Ol. xiv, 5. Μι-
 νυεύς—Μινυήδαι." *Ruhnkenius*
 in Ep. Cr. II. p. 247 (251). Τυ-
 φώε, Τυφωεύς· Τυφών, Τυφωεύς.
 Nominum formæ primitivæ et
 patronymicæ sæpe commiscen-
 tur: 'Αλέξανδρος 'Αλεξανδρίδης·
 'Επαμίνονα 'Επαμίνωνδας· Εὐ-
 βουλος Εὐβουλίδης· 'Εχεκράτης
 'Εχεκρατίδης· 'Ηρακλῆς 'Ηρακ-
 λείδης· 'Ηρωίδης 'Ηρωίδης· 'Ηρώ-
 νδης· Θέσπιος Θεσπιάδης· Κάλων
 vel Κάλλων Καλωνίδης· Κλέαν-
 δρος Κλεανδρίδης· Δευκόλοφος
 Δευκολοφίδης· Μνησάρχος Μνη-
 σαρχίδης· Νικομάχος Νικομαχί-
 δης· Σιμίχος Σιμιχίδης· Τευτάμος
 Τευταμίδης· Φαίδων Φαιδώνδης·
 Φιλομηλείδης· Φρασικλῆς Φρασι-
 κλείδης. *Agnon Agnonides: De-
 mocles Democles: Diocles:*
*Heraclides: Eubulides: Philip-
 pides: Philonides: Simon Simo-
 nides.* Formæ vetustæ, et ple-
 rumque Doricæ: Αρχώνδας·
 Δαιτώνδας· 'Επαμινώνδας· 'Ερ-
 μαιώνδας· 'Ηρώνδας· Θεώνδας·
 Καλώνδας· Παγώνδας· Σθειώνδας·

Φιλώνδας· Φρνώνδας· Χαρών-
 δας· *Archondas, Philondas, The-
 ondas.* His diversa paulo for-
 ma subjicias Διολάδας· 'Αντι-
 γενίδας· 'Αριανθίδας· Δερκυλλί-
 δας· Εὐρυελαίδας· Εὐθυμίδας·
 Εὐφραμίδας· 'Ηγησανδρίδας· Καλ-
 λικρατίδας· Κοιρατάδας· Κρατη-
 σιππίδας· Λυσισμαχίδας· Παντε-
 λίδας· Πασσιππίδας· Προμαχίδας
 Σωτηρίδας. Nomina in -ιχος
 desinentia apud Bœotos persæpe
 diminutiva sunt: 'Αμυντί-
 χος Theocrit. Id. vii. 51. 132.
 'Ασώπιχος Athen. xiii. p. 761.
 D. Plutarch. in Erotico T. II. p.
 761. D. Βοσπόριχος Demosth.
 de Cor. p. 278. *Bekker.* 'Ισμήνι-
 χος Aristoph. Ach. 954. "Æoles
 fere epitheta patronymicos for-
 mant, ut σπουδαρχίδης." *Scaliger.*
 App. ad Virgil. p. 527. Archaice
 Aristoph. Acharn. 595. "Ὅστις·
 πολίτης χρηστός, οὐ σπουδαρχί-
 δης, 'Αλλ', ἐξ ἔθου περ ὁ πόλε-
 μος, στρατωνίδης· Σὺ δ', ἐξ ἔθου
 περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.
 Conf. Greg. Naz. de V. J. p.
 25. Liban. Epist. cxcix, p.
 201. 'Ὁ δὲ τύπος εἰς—αἰὼς παρ'
 Αἰολεῦσιν, ὅσον Τινάδιος ὁ Τίνα
 παῖς καὶ Ὑρράδιος ὁ τοῦ Ὑρρά
 παῖς. Schol. ad Dion. Thrac. p.
 849.

125. Quod ad Il. A, 193.
 jampridem tentavi (*Gent. Mag.*
Nov. 1797, p. 923.), infectum
 volo; etenim ut ἀνάγαιος lingua

λειως, Πηλεῖ¹²⁶, et similibus non semel observavit, SECT. nihil est, quod quidem ad Homerum: nam ea ser-^{IV.}monis Attici sunt propria.

A. 409. — και αμφ αλα ελσαι Αχαιους] “συνελασαι, συγκλεισαι” Brev. Schol. Auctor. Eo, opinor, intuitu, ut a συνελασαι vocis ελσαι analogia, a συγκλεισαι notio definiatur. Et habent quidem Lexicographi “ελσαι pro ελασαι.” At vero primo illud ελσαι ita locatum metri rationem plane pessundat. Secundo, vox ελασαι neque apud Homerum, nec vero usquam alias, tantundem valet quod συγκλεισαι; quem tamen significatum postulat sententia. Hem vero tibi germanam lectionem:

— και αμφ ἄλα WEIΛAI¹²⁷ Αχαιωνος.

Annon jam vides accuratam tam sententiam quam prosoediam? At mihi (inquies) unus scrupulus etiam restat de analogia vocis weiλαι. Sic igitur collige: a verbo Homericο weiλω, vulgo ειλω, * fluit¹⁷⁵ aoristus primus εweiλα, non secus atque a σπειρω, εσπειρα. Ab eodem verbo formata occurrunt εωαλην, ωαεις, ωαληναι, ac pro eo ωαλημεναι, eadem plane analogia, qua a σπειρω formantur εσπαρην, σπαρεις, σπαρηναι: quæ quidem vocabula vulgo exhibentur εαλην, αεις, αληναι, αλημεναι; de quibus ineptiunt admodum Lexicographi. Libet hic in transcurso observare, quam foedissime dehonesta sit ab eodem fonte deducta vox weiελμενοι Vil. XVIII. 287.

Η ουπω κεκορησθε εελμενοι ενδοθι πυργων;

Attica ἀνώγειος εὔγειος εὐγειος κατάγειος κατάγεως λεπτόγειος λεπτόγεως λευκόγειος λευκόγεως λυπρόγειος μεσόγειος ὑπόγειος χρυσόγειος ψαμμόγειος. Ab αἰωρα μετώρος α γαῖα γέουχος et γέχοχος, γεωγράφος et γεωμόρος eadem analogia Ἔως αιος vel ειος enunciandum mallet. Vide Tracts, p. 206. Phrynichus II. Σ. p. 47, κατάγειον

οὐχὶ κατάγειον διὰ τῆς αἰ διωθόγγου.

126. Conf. R. P. ad Hec. 876 = 870, et supra ad p. 277. v. ΦΙΟΚΛΗΣ. Herodot. iv, 198. γεῶν. vii, 29. γεωπέδων ii, 6. viii, 111. γεωπέτιναι.

127. Præponerem, ἀμφ' ἄλαδ' εἶσαι Ἀχαιοῦς. Vide Apoll. Alex. pp. 599. 621. 623. et supra ad p. 246. v. ΦΑΛΛΟΜΑΙ.

SECT. - ε - ε - ελ? Hiccine, quæso, audis rotundo ore loquentem Homerum, an balbum potius syllabam ελ vix vi exprimentem? Tu vero pristinam loci potestatem instaure:

Ἡὼ οὐπὼ κεκορησθε ἠεὶ ἠελμεινοὶ ἐνδοθὶ πυργῶν;
Istud autem κεκορησθε recte se habere, vulgatum vero κεκορησθε¹²⁸ perperam; argumento sunt, quæ apud eundem Homerum occurrunt, κορησαι, κορησασθαι, κορησαιατο, κορησωνται.

Ἰλ. Α. 529.

Ἀμβροσῖαι δ' ἀρα χαιται ἐπερρωσαντο ἀνακτος¹²⁹
Κρατος ἀπ' ἀθανατοιο, μεγαν δ' ἐλελιξεν Ὀλυμπον.]

Ἐπερρωσαντο ἈΠΟ κρατος? Congruitne, obsecro, præpositionum usus? Profecto si quod in oratione 176 * haberetur, quo referri posset istud ἐπι, nil quidquam improbarem. Cum vero nihil istiusmodi occurrat, locus soloecismi manifestus tenetur. Tu vero lege ἐπερρωσαντο. *Sed adversatur quod extat* Vil. xxiv. 616.

—— αἶτ' ἀμφ' Ἀχελῶιον¹³⁰ ἐρρωσαντο.

128. Odyss. Θ, 98. et Ψ, 350. κεκορήμεθα editiones.

129. ἀνακτι MS. Harl. 5693. Odyss. Υ, 107. Τῆσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναικες, Apoll. Rhod. II, 679. χρύσειοι δὲ παρειῶν ἐκάτερθε Πλοχμοὶ βοτρυνόεντες ἐπερρώοντο κίοντι. Æn. I, 477. Hinc cervixque comæque trahuntur Per terram.

130. αἶ τ' ἀμφ' ἀχελήσιον Schol. Cod. Townl. alii Ἀχελήιον Eustathius p. 1367, 61 = 1507, 28. Infra Il. x, 194. Ἀχελώϊος in textu et schol. Cod. Townl. τινὲς δὲ οὐ γρ. τὸν στίχον Idem. Ἀχελώνιος MS. Harl.; et Theogon. 340.—ὄν Τ' ἀργυροδίην emendaverat R. Winterton. "qui locus in magni errorem, partim Piersono

ad Mær. p. 247. castigatum, induxit Salmasium et Jungermannum ad Polluc. 6, 86." R. P. ad R. D., quem juvenem conf. ad Aristoph. Av. 705. A. Rhod. IV, 895. Τὰς μὲν ἄρ' εὐειδῆς Ἀχελῶψ ἐννηθεῖσα Γείνατο Τερψιχόρη Ἀχελῶϊψ editiones; Ἀχελῶψ quinque codices Regii apud Brunck. [MS. Harl. τὸ κλαίω κλαύσω καὶ πνέω πνεύσω καὶ καίω καύσω ἃ ἀττικῶς λέγεται, κλαίω καὶ κάω. παίω παίσω ἐπεὶ οὐ λέγεται πάω, in margine, ὅτι αἰολικῶς λέγεται ταῦτα:] Quamvis formas Ἀχελῶψ et Ἀχελῶε in Epigr. xxxi. servavit Callimachus, et Ἀχελῶϊον ὕδωρ usurpavit Fr. LI.; in h. ad Cer. 13. (pace Dawesii infra p. 262.) Τρεῖς μὲν δὲ δειβησες Ἀχελῶϊον ἀργυρο-

*quippe ibi neque εωρρωσαντο, nec vero absque aug-
mento ωρρωσαντο salvis metri legibus scribi potest.* SECT.
IV.
At quid obstat, quo minus utrumlibet scribi possit?

εἶναι et ex eo Dionys. Per. 434., quos nil moror. Soph. Tr. 9. μνηστήρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς, Ἀχελῷον λέγῃ, 509. Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιαδᾶν. Idem ex deperdita fabula de Inacho fluvio apud Strabon. p. 416. C. = I, 391. Oxon. ῥεῖ γὰρ ἀπ' ἄκρας Πίνδου, Λάρμου τ' ἀπὸ Περρῶν, Εἰς Ἀμφιλόχους κάκαρνασας, Μίσγει δ' ὑδάσιν τοῦ Ἀχελῷου, Καὶ ὑποβάς ἐνθένδ' εἰς Ἀργος, Διὰ κῦμα τεμῶν, ἤκει δῆμον Τὸν Λυρκείου. Tyrwhitt. ad Strab. p. 17. conf. Salmas, de Hellenistica, p. 308. et Soph. apud Dionys. Halicarn. Antiq. I, p. 20. Ἄν. VII, 792. Aristoph. Lys. 381. ἔμπρησον ἀνῆς τὰς κόμας. σὸν ἔργον, ὦ χελῷε. Ἀχελῷος, Ἀχελῷον, Ἀχελῷον, Ἀχελῷον Plato Phædr. 338. B. Laem. = III, 230. B. HSt. ubi vide Schol. p. 56. et Hesych. v. Ἀχελῷος. Thucydides II, 146. III, 7. Diod. Sic. IV, 35. Strabo VI, p. 291. ed. Ox. "Ἀχελῷον MS. Par. 2.," et VIII, 496. Ἀχελῷον MSS. "Par. 1. 2. et supra Ἀχελῷον." Pausanias Attic. xxxiv, xli. Lacon. xviii. Arcad. xxiv. xxxviii. Ptolemæi Geogr. III, pp. 206, 7. 209. bis. 211. ed. Bas. 1533. Propert. II, xxv, 33. Non cursus licet Ætoli referas Acheloi. Stat. Theb. II, 731, 2. flavo adtolleus ubi vertice pontum Turbidus objectas Achelous Echinadas exit. II, B, 461. Ἀσίῃ ἐν λειμῶνι, Καῦστρίον ἀμφὶ ῥέεθρα Fortasse, Ἀσίῃ ἐν λειμῶνι, Καῦστρου τ' ἀμφὶ ῥέεθρα. Xen. Anab. I, II, 11. Ἐρπεῦθεν ἐξελάνει σταθμούςς τρεῖς παρασάγγας τριά-

κοντα εἰς Καῦστρου πεδίον, πόλιν οἰκουμένην. Virg. Geo. I, 383. Jam varias pelagi volucres, et quæ Asia circum Dulcibus in stagnis rimantur prata Cæstri. Conf. Geo. IV, 343. Ἄν. VII, 701. II, B, 751. Οἱ δ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τίταρῆσιον ἔργ' ἐνέμοντο "Vide singularem reperti hujus præstantiam; virtute Æolicæ Fau dico legendum, Τίταρῆσιον Φέργ' ἐνέμοντο. [Anacreon apud Strab. III, 224 = 202. Ox. Τίταρῆσιον βασιλεύσαι.] Τίταρῆσιος, sic centum fere alia, Κάβησιος, Σαλμύδησιος, Λύρνησιος, Τάρνησιος, etc. Et tamen ex hoc corrupto omnes fere Græci cum Strabone Τίταρῆσιον fere habent. Melius Lucanus noster, VI, 376. Defendit Titaresos aquas lapusque superne Gurgite Penei pro siccis utitur arvis. et Seneca Troadibus 847. Quasque profundit [perf.] subiturus æquor Segnibus terras Titaresos undis. Apoll. Rhod. I, 65. Ἦλυθε δ' αὖ Μόψος Τίταρῆσιος, id est, Mopsus ἀπὸ Τίταρῆσιον. II, E, 706. Lege, Αἰτώλιον, Φοινύμαόν τε." R. B. Anacreon apud Strab. III, p. 224 = 202. Oxon. Ἐγὼ τ' οὐτ' ἂν Ἀμαλθίης Βουλοῖμην κέρασ, οὐτ' ἔτη Πεντήκοντά τε καὶ ἑκατὸν Ταρτησοῦ βασιλεύσαι TYRWHITT. ad Strab. p. 9. Herodot. I, 163. ἀπικόμοιοι δὲ εἰς τὸν Ταρτησίον, προσφιδέες ἐγένοντο τῷ βασιλεῖ τῶν Ταρτησίων. Cic. Cato Maj. XIX. exspectemus Tartesiorum regis ætatem. Claudian. in Rufin. I, 101. Non Tartesiacis illum satiavit arenis.

SECT. IV. Nempe *Ἀχελωίων* si diis placet. Verum id ipsum absurde scribitur. Neque enim fluvii nomen erat *Ἀχελωίος* sed *Ἀχελώος*, uti ex sexcentis apud poetas Græcos locis constat. Quibus ubique adstipulantur poetæ Latini. *Ἀχελώιος* vero est adjectivum a fluvii nomine formatum, non secus atque *Acheloïus* apud Virgilium [Geo. i. 9.],

Poculaque inventis Acheloïa miscuit uvis.

Cum autem *Ἀχελῶων* restitueris *εἰπερωσαντο* itidem, vel certe *ἠερωσαντο*, subjungas, necesse erit. *At enim fluvii nomen Ἀχελωίος videmus in altero apud Homerum exemplō, Vil. XXI. 194.*

— — — ἈΧΕΛΩΙΟΣ *ισοφαρίζει*

atque insuper apud Hesiodum [Theog. 340.],

Φασιν τε, Ρησον τ, ΑΧΕΛΩΙΟΝ *αργυροδινην* ¹³¹.

177 * At enim quæ vox vulgo enunciatur *ισος*, sermone Homerico est *ἠσος*. Proinde vera potestas verbi *ἠσοφαρίζει* verum itidem fluvii nomen *Ἀχελῶος* postulat. Idem apud Hesiodum exigit copularum ratio :

Φασιν ΤΕ, Ὠρησον Τ, Ἀχελῶων Τ *αργυροδινην*.

Sed alter porro extat locus ubi metro flagitante εἰρωσαντο legitur Οδ. XXIII. 3.

Γουναρα δ ΕΡΡΩΣΑΝΤΟ — — —

Atqui ibi scribendum est, *Γουνα* ¹³² *δε* *ἠερωσαντο*— vel *Γουνα* δ *εἰερωσαντο*. Sic *W. Z. 511.*

131. Conf. Il. B, 753. Φ, 8. 130. Eur. Iph. A. 751.—741. *Matth. ἤξει δὲ Σιμόντα, καὶ Δίνας ἀργυροειδέας. Ion. 95. τὰς Κασταλίας ἀργυροειδέας Βαίνετε δίνας. Graius nostras, Wanders the hoary Thames along His silver-winding way. Verum longe aliter exponit Knightius, qui summa cum laude res antiquas persequatur: "ἀργυροδίνης from the muddiness of the water.*

In Terra-Cotta vases the river is usually painted white, allusive to this property." Neque hic deest quod objicenti regeram; τό τε γὰρ ῥεύμα [τοῦ Ἀχελῶου] ἴσσι μέγα καὶ πολὺ καὶ ΘΟΛΕΡΟΝ. Thucyd. II, 102. Nihilominus ἐπιφοροὶ sunt poetæ ad vivos lacus et amnes vitro magis per lucidos.

132. ΟΔ. I, 266. Cod. Harl. E, 411. Hesiod. *Ergy. 222.*

SECT. IV. IΛ. B. 765. Οτριχας οιετέας—] Repone οωτέας¹³⁶,
 vocem eadem plane analogia compositam, qua præcedens οτριχας, et οπατρος Λ. 257. M. 371. Verbum utique unde deducitur, vulgo ετος, sermone Homericō est ωετος. Cæterum hic sese ultro offert refingendum Hesiodi locus, Oper. 696 [694.].

Μητε τριηκοντων ετων μαλα πολλ απολειπων.

Ubi hæc habet Cl. Grævius. "In MS. II. pro
 " varia lectione notatum erat: τριηκοντα¹³⁷, quam

erit σμερδαλειος quam φοβερός." Scaliger App. ad Virg. p. 468.

136. "ὀμοούτριχας, et ἰσοέ-
 τεας. Sed quia semper est Φετος
 annus; necessario corrigendum
 "Οτριχας, οΐετέας; et sic dedit
 olim poeta." R. B. Matro apud
 Athen. xiv, 656. E. 10. "Ατρι-
 χας, οιετέας, λαγάνους κατὰ νῶ-
 τὸν ἴσας. Vide D. R. Ep. Cr.
 II, 141 (145.). II. N, 137. ὀλο-
 φοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης R. B.
 apud Hegeh. ὀλοοίτροχος MS. olim
 Mor. Schol. ad I.—Κομανὸς δὲ
 καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης
 φιλοῦσι παροξύνοντες τὸ ἐν τῷ
 τρέχειν ὀλοὸν καὶ δεινόν. ἐπενθε-
 τιῶν δὲ τὸ ἰ περιττόν· καὶ γὰρ
 χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον·
 καὶ δεῖ αὐτοὺς ἀναλογισασθαι τὸ
 [ΟΔ. Α, 52.] "Ατλαντος θυγάτηρ
 ὀλοόφορος. (ὀλοF.) Oraculum
 apud Herodot. v, 92. Λάβδρα
 κλει, τέξει δ' ὀλοοίτροχον· sic
 Enomaus apud Euseb. Pr. Ev.
 v, p. 224. notante Valckenærio
 ad I. et VII, 52. ὀλοοίτροχος
 ἀπίεσαν Suidas in v. Xenoph.
 Anab. iv, p. 261. ἐκυλίνδον σὶ
 βάρβαροι ὀλοοίτροχος ἀμαζιαι-
 ονε, Suidæ lectio, "quam con-
 firmat Cod. MS. Paris." Conf.
 ad v. ὈΛΟΦΟΣ. "Forte in
 ὀπνίειν apud Homerum aliosque
 ποιῆτας iota remansit ex signo

digammatis Æolici, ut in οιετέας
 pro οετέας, aliisque. Piers. ad
 Mær. 278. ΟΔ. B, 207. ὀπνύμεν
 duo MSS. Harl. Benedicti, et
 Ed. Pr. in textu. Δ, 798. ὀπνε
 tres MSS. Harl. et Ben. Conf.
 omnino R. P. ad I. II. Θ, 304.
 ὀπνομένη Cod. Ven. N, 379.
 ὀπνύμεν Idem et Cod. Ben.; Ξ,
 268. ὀπνύμεναι Cod. Ben. II,
 178. ὀπνε Idem. Apoll. Rhod.
 I, 46. ὀπνειν Schol. MS. Harl.
 conf. Schol. ad Plat. p. 15.
 Mosch. Id. II, 29. "Εἰνάτεες
 apud Homerum pro ἐννάτεες
 sæpe." Brunck. ad Crinagoram
 in Anal. Gr. Vol. II, p. 152.
 XLII, 2.

137. "τριήκοντα edd. pr.
 Junt." et H. St. in marg. pro-
 bante Guieto. τριηκόντων citant
 Musgr. in dissert. II. p. 169. et
 Taylorus ad Æschin. in Ctesiphont.
 p. 630. si fas sit hoc versus
 Hesiodo adjudicare. "τριηκόντων
 est in Callim. fr. LXVII. Ex
 Hesiodo citant Platarch. II. 753.
 A. Eustath. II. A, 97=73, 6."
 Gaisf. ad I. "Antimachi illud
 d Cic. in Brut. c. li. vulgo le-
 git 'Plato enim mihi unus instar
 i i minimum millium;' Lemnepius
 c c, πυρρ Πάσις
 γη i
 αα i c'

"lectionem Tzetzes probat invitis Musis." At SECT. IV.
Musis, inquam ego, neutiquam invitis probari potest; quanquam nullus tamen dubitem quin Tzetzen fefellerit vera sequentis WETEON potestas.
* Nempe ultima vocis τριηκοντα ope subjecti Vau 179 non secus producitur atque supra [p. 298.] factum vidimus in Η δ ανδρῑ WIKELH. Cujus etiam similia extant exempla Σμερδαλεῑ WIKACHON—θυγατερᾱ WHN—ουδε̄ WOUN [E, 302, Θ, 321. E, 371. Z, 192. N, 376. Λ, 226. B, 832.] atque alia haud pauca. Contra vero τριηκοντων Musis invitis in codd. MSS. editisque representari confirmare ausim. Neque enim Musis Græcis magis adridere crediderim τριηκοντων quam *trigintorum* Latinis. Proinde si pergant editores τριηκοντων ετων exhibere; at refingant certe velim interpretationem, ut deinceps habeatur *trigintis annis*: ut non dico Græcis Latina, sed barbaris barbara respondeant.

Ιλ. Γ. 389. Τη̄ μιν̄ εισαμενη̄ προσεφωνεῑ δε̄ Αφροδιτη̄
Bellum istud verbum εισαμενη̄ metri fulciendi causa effictum est. Dum vero metro semel consuleret, cuicumque hoc acceptum referendum sit, adversus analogiam non uno interim nomine peccavit. Primum autem est, quod verbo a vocali inchoato augmentum, quod vocant syllabicum, tribuerit. Accedit quod, si verbum ipsum εισαμενη̄ recte haberet, participio tamen augmentum perperam præficeretur. Tu vero deinceps me fidejussore legere aude, Τη̄ μιν̄ Wεισαμενη̄—a verbo utique Wειδομαι, hæc enim potestas apud Homerum perpetua est. Cujus quidem verbi, ut illud etiam moneam, ea est notio, ut eum accusativo construi * non possit. Neque 180 igitur erat, ut doctiss. Clarkio vocalæ μιν̄ collocatio moram injiceret, vel ut prope esset, ut crederet Poetam scripsisse Τη̄ ΜΕΝ εισαμενη̄. Neque enim quidquam in oratione extat præter προσεφωνεῑ, quo

orum λόγοι, παραλλάσσοντες ἕξτεροι φρενῶν. Fortasse, ἕξτερον φρ. Vide supra p. 274.

SĒCT. vocula ista legitime referri possit. Cæterum pro
 IV. εἰσατο, εἰσασθην, enuncianda curabis εἰσατο, εἰσα-
 σασθην¹³⁸.

Ιλ. Δ. 3. εἰσασθην¹³⁹] Verbum hoc duplici aug-
 mento librariis visum est donare. Ii vero sua tan-
 dem secum habeant portenta, ut verbis deinceps
 Homericis jam nimium diu exulantibus propriæ
 sedis copia fiat. Horum autem in numero venit
 εἰσασθην, uti et ista formæ non ita dissimilis, εἰ-
 σασθην, εἰσασθην, εἰσασθην: sive præcedente vocali
 elisa, εἰσασθην, εἰσασθην, εἰσασθην: quorum in
 loco hodie præferuntur εἰσασθην, εἰσασθην, εἰσασθην. His
 denique adjicias εἰσασθην a σασθην, vulgo εἰσασθην.

I. 116. Αασαμην] “ Verbum hoc fictitium et ab-
 “ norme, a in primis syllabis utramque habet *anci-*
 “ *pitem*. Quod in hoc verbo (credo) est *singulare*.
 “ Forte tamen hujus rei ratio ex eâ petenda erit
 “ analogiâ, quâ analogiâ dicitur Κρονιονος et Κρο-
 “ νιονος, τεθνητος et τεθνεωτος, μετηρος et μετεωρος,
 “ λαος et λεως, βασιληος et βασιλεως, βασιληα et βα-
 “ σιλεα, Αχιλληα et Αχιλλεα εἰς.” *Clarkius*. At enim
 quam in proclivi fuisset juxta eam quam alibi [ad
 Π Α, 116. 265. 309. 314. 388. Ζ, 434. Ο, 463, etc.]

181

commentus est vir doctiss. prosoediæ rationem

138. εἰσατο Odyss. Β, 320.
 Ε, 398. 442. Η, 281. 343. Θ,
 295. Κ, 149. Χ, 89. Ιλ. Ο, 415.
 εἰσασθην Π, Ο, 544.

139. τινες δὲ γρ. εἰσασθην [i. e.
 εἰσασθην] ut Zenodotus secun-
 dum Eustath. p. 438, l. 11=100,
 1. 15.]: Schol. Cod. Townl.
 εἰσασθην. ΟΔ. Υ, 255. εἰσασθην Cod.
 Harl. “ a manu prima, γ additum
 ex recensione.” R. P. id est,
 εἰσασθην. Ιλ. Β, 598. εἰσασθην: οἰ-
 σασθην [εἰσασθην.] ιακως πασαι Schol.
 Cod. Townl. ΟΔ. Γ, 472. Οἰ-
 σασθην εἰσασθην MS. Harl.
 “ scripserat, οἰσασθην εἰσασθην sed cum

huc pervenisset, ε in οι mutavit,
 et alterum ε erasit, ut nunc hæc
 sit lectio, οἰσασθην οἰσασθην.”
 R. P. id est, εἰσασθην εἰσασθην-
 τες. Infra εἰσασθην ΟΔ. Α, 411.
 Δ, 654. Ι, 190. Α, 607. Π,
 288. Τ, 7. [Ω, 272. 445.] ΙΑ,
 Β, 58. Ζ, 474. Σ, 548. Ω, 630.
 εἰσασθην ΟΔ. Φ, 96. Ω, 312,
 ΙΑ. Τ, 328. εἰσασθην ΟΔ. Δ,
 693. Ζ, 289. εἰσασθην ΙΑ. Χ,
 280. Codices unus Harl. Ben.
 et Ed. Pr. Apoll. Rhod. iv,
 1701. Αἰσασθην εἰσασθην εἰσασθην
 εἰσασθην, εἰσασθην οἰσασθην
 εἰσασθην in Schol. MS. Harl.

statuisse primam α natura longam esse, aliquando SECT.
IV. vero ob positionem corripit! Secunda autem omnium verborum in ζω desinentium analogiam sequitur: quorum utique aoristi penultimam vel ante simplex σ corripiunt, vel geminati ope producant. Frustra autem est vir doctiss., præterquam quod Attica¹⁴⁰ cum Ionicis confundat, cum verbum hoc istorum βασιλης, βασιλεως Ἔς. rationem servare censeat. Nam hujus et prima et secunda nonnunquam simul producantur, uti A. 340.

Εγγυς εσαν προφυγειν' αάσσατο δε 'μεγα θυμυ.

Scriptura autem, quam exhibuimus, germanam verbi potestatem αωασσατο designat¹⁴¹. Similiter concipias velim Αωασαμην. Quorum prosoedia ei similis est, quam in verbis λυωω et τιωω supra [p. 297.] declaravimus. Fontem autem, unde derivantur, αωαζω statuimus, cujus certissima vestigia apud Hesychium¹⁴² agnosco: Αγαζεσθαι. βλαπτεισθαι. hic

140. Οικῆος, pro θεράποντος, duplici ratione *Ionicum* est; et nominis ipsius, et terminationis ηος pro εως: R. B. [Answer to Boyle, p. 400=224.].

141. Hesychius, 'Αάσατο. ἰβλάβη. et Cod. MS. 'Αάσθης. ἰβλάβης.

142. "Hesychius sane ridiculus est, qui pluribus verbis *Æolicis* pro F Digamma simplex Γ posuit. ΓΑΛΙ, ἰκανόν, i. e. Φάλις Hom. ΓΑΛΛΟΙ, ἦλοι. Forte pro Φάλοι ἦλοι. [sed Homerus ἦλοι.] Quære de ἀργυρά-Φηλον. ΓΑΜΜΟΡΟΙ, ἀμετόχοι, ἐστρημένοι' pro Φάμοροι. sed falso. [Hom. ἄμοροι.] ΓΑΝΔΑΝΕΙΝ, ἀρέσκειν, i. e. Φανδάνειν Hom.; Hesychius ἀνδάνει, ἀρέσκει [Γάπος, ὄχημα. Τυφῆνοί. i. e. Φάπος. Γάραβος, ὀλοδωνών. i. e. Φάραβος.] ΓΕΑΡ, ἔαρ i. e. Φιάρ Hom. [Sic Cani-

nus p. 83.] ΓΕΗΙ, τῆ γῆ. i. e. Φεῆ τῆ γῆ [Idem, 'Εῆ. τῆ ἰαντοῦ.]. ΓΕΙΘΡΟΝ, ἐνδύμα. i. e. Φεῖθρον. ΓΕΚΑΛΟΝ, ἥσυχον. i. e. Φέκηλον Hom. ΓΕΚΑΘΑ, ἰκοῦσα: ab Φέκητι Hom. [Γέλαν. ἀνγῆν ἠλίον. i. e. Φέλαν. vide supra ad p. 90. et infra ad R. D. p. 273.]. ΓΕΛΙΚΗ, ἑλέ an pro Φελίκη ΓΕΛΛΙΞΑΙ, συνειλησαι, pro Φελίξαι. ΓΕΛΟΥΤΡΟΝ, ἑλυτρον, ἦγον, λέκτρον. i. e. Φέλτρον. [Caninius, p. 83. conf. v. Πελλασταί.] ΓΕΜΜΑΤΑ, ἰμάτια, i. e. Φέματα Hom. Φέματα. Conf. Valck. Schol. Ep. ad Hebræ. 3, 11.] [ΓΕΝΤΕΡ, ἡ κοιλία. "locus τῶν ἐντῆρων, τὸ γ' est hic, digamma *Æolicum*: inde Latinum *center*." CASAUB. ad Athen. viii, 352. A. sic Caninius p. 84. et Wallis. Gramm. Angl. p. 14. Γέντο: ἔλαβεν, ἀνέλαβεν. Hesychius.

SECT. Fortasse, *Φέντο*: II. O, 48. Σ, IV. 476, 7; *Fosterus* in tentamine de Accent. Gr. p. 135.] ΓΕΡΓΑΝΑ, ἐργαλεία i. e. *Φέργανα* a *Φέργον*, Hom. [Γεργήτρια. ἀπόλεια.] ΓΕΡΡΩ, ἀπόλωλα: i. e. *Φέρρω* Hom. vide supra p. 273. ΓΕΣΤΙΑ, ἐνύσις, μέλη, ἰμάτια: pro *Γέστια*. ΓΕΣΤΡΑ, στολή: i. e. *Φέστρα*, ["*Εἰ*" quam h. l. *Albertus* omisit, " adde "*Υεσις*, στολή. Πάφιοι." *D. R.* "*Υεσις Salmas.*, *Φέσις*, *R. B.* et sic infra pro *Υεστάκα*. ἰματισμός. lege, *Φεστάκα*. *R. B.*] ΓΕΤΟΣ, ἐνιαυτός: i. e. *Φέτος*. Hom. II. Z, 511. O, 268. ΓΗΘΕΑ, ἦθη: i. e. *Φήθεα* Hom. μετὰ *Φήθεα* καὶ νόμον ἵππων. ΓΗΛΟΥΜΕΝΟΥΣ, συνειλημένους: i. e. *Φειλομένους*, συνειλημένους Hom. [Ἴηλ. pro ἡλουμένους *D. R.* ad Tim. p. 71.] ΓΗΜΑ, ἰμάτιον: supra, *Φέμμα*, i. e. *Φεῖμα* Hom. [Sic *H. Tollius* apud *D. R.*] ΓΙΑ, ἀρθη: i. e. *Φία* Hom. ΓΙΑΡΕΣ, ἔαρ. supra *Γίαρ*, ἔαρ. [Γιλός. ἐπερφόθαμος. *Aldus* *Γιλλός*, i. e. *Φιλλός* *Caninius* p. 83.] ΓΙΞΑΙ, χωρήσαι: i. e. *Φεῖξαι*. Idem, *εἴξε*, ὑπεχώρησε Hom. ΓΙΟ, αὐτοῦ; i. e. *Φέο*, Hom. ΓΙΠΟΝ, εἶπον: i. e. *Φεῖπον* Hom. ΓΙΣ, ἰσχός: i. e. *Φις* vis, Hom. ΓΙΣΑΜΕΝΑΙ, εἰδέναι: i. e. *Φισάμεναι*, a *Φίσημι* Hom. ΓΙΣΟΝ, ἴσον: i. e. *Φισον* Hom. ΓΙΣΤΙΑ, ἐσχάτη; lego *ἰσχάτη* i. e. *Φίστη* Hom. *Hesychius* infra ἰστία, ἰσχάρα. Sic quoque *Taylor*. in Lect. Lys. p. 702. conf. supra v. *ΦΕΣΤΙΑ*. ΓΙΞΥΝ, ἴσχυον: i. e. *Φίσχυν* [*Φίσχυν* *Caninius* p. 83. βίσχυν *Lacones*]. ΓΙΤΕΛ, ἰτέα: i. e. *Φιτέα* Hom. Od. K, 510. II. Φ, 310. ΓΟΙΑΥΤΩ, φάρυγξ. lego, *Γοῖ*, αὐτῷ: i. e. *Φοῖ* Hom. φάρυγξ spectat ad *Γοργῶνη* eadem pa-

gina. [Infra OI. αὐτῷ. αὐτῷ. i. e. *Φοῖ.*] ΓΟΙΑΔΑ, οὐκ οἶδα. lege, *Γοῖδα*, οἶδα i. e. *Φοῖδα* Hom.; eodem modo *Taylorus* in Lect. Lys. p. 703. ΓΟΙΑΔΗΜΙ, ἐπίσταμαι: i. e. *Φοῖδημι*. ΓΟΙΝΑΚΕΣ, βλαστοί: i. e. *Φοῖνακες*. ΓΟΙΝΟΣ, οἶνος; i. e. *Φοῖνος*, Hom. ΓΟΙΝΑΥΤΙΣ, οἶνοχόη: i. e. *Φοῖναυτις* [L. *Φοῖναυστις*. i. q. οἶνήρσις. Vid. Schol. *Aristoph.* ad *Vesp.* v. 851, *D. R.*]. ΓΟΡΤΥΞ, ὄρνυξ: i. e. *Φόρνυξ*. ΓΟΛΑΜΟΣ, δωγμός: i. e. *Φουλαμός* Hom. [L. *Γουλαμός*. Infra: *Οὐλαμός*, *Θόρυβος*. *D. R.*] ΓΡΙΝΟΣ, δέρμα: an pro *Φρινός*, ῥινός [Sic *Kusterus*]. ΓΩΙ, ἰαντῶ, ἰδίω, καὶ σῶ; leg. *φῶ*, i. e. *Φῶ*, ἰαντῶ, ἰδίω, καὶ *φῶ*. Hom. [Caninius p. 83.]. *Γωλιοί*. σήλαια. i. e. *Φωλιοί*. RICARDUS BENTLEIUS. [Σιγαλόεργα: λαμπρά, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια. *Hesychius*. " apud *Hom.* emendari jubeo semper σιγαλόφενα." *Taylor*. in Lect. Lys. pp. 703, 4. *Tayloro* accedit in plerisque *Valckenærius* juvenis in Epist. ad Hebræ. i, 11. *Hemsterhusium* ad l. audiamus " *Ut hoc olim ita fuisse scriptum concedam, an fulciendæ voci σιαλόεις sufficiet, si dixeris Σιαλώσαι apud Hes. esse ποικίλαι? Non tam parvo veniunt origines antiquæ, nec labore tam facili constant. Quid? Hesychius ipse, ut probet interpretationem λαμπρόν, nonne usu tritum apud sutores et coriarios nomen adnotavit? Σιγάλωμα γὰρ οἱ ΣΚΥΤΕΙΣ λέγουσιν, ἐν ᾧ τὰ δέρματα ΔΑΜΠΡΥΝΟΥΣΙ. Sic enim legendum. Par est σιγαλωμάτων, quæ paulo post sequuntur, ratio. In hanc sententiam inclino atque propendeo. Σιγαλῖνοι; i. e. Σιλιφίνοι οἱ Σάτυροι. Nemini enim, ut puto, ignotum *Hesychium* pas-*

utique elementum γ consonantis Vau locum occupat, non secus atque in ΓΑΔΕΙΝ, ΓΑΔΕΣΘΑΙ, ΓΑΔΕΤΑΙ, ΓΑΔΟΝΤΑΙ, ΓΑΚΑ¹⁴³, ΓΑΛΛΟΙ, ΓΕΑΡ, ΓΕΓΚΑΛΟΝ, ΓΕΚΑΘΑ, ΓΕΛΕΑ, ΓΕΛΙΚΗ. Hæc utique sermone Æolico erant ΦΑΔΕΙΝ, ΦΑΔΕΣΘΑΙ, ΦΑΔΕΤΑΙ, ΦΑΔΟΝΤΑΙ, ΦΑΚΑ, ΦΑΛΛΟΙ, ΦΕΑΡ, ΦΕΚΑΛΟΝ, ΦΕΚΟΙΣΑ, [Dorice WEKΩΣΑ, * Laconice WEKΩWA¹⁴⁴] ΦΕΛΕΑ, ΦΕΛΙΞ. ab Hesychio autem exponuntur χαρισσασθαι, ἠδεσθαι, ἠδεταί, ευφραίνονται, ἠδέως, ἠλοι, εαρ, ἠσυχον, ἰκουσα, τελεια, [lege ἰλεα] ἰλιξ. Eadem dicebant Iones ναδειν, νηδεσθαι, νηδεταί, νηδονται, νηκα, νηλοι, νεαρ, νεκυλον, νεκουσα, νελιτα,

SECT.
IV.

182

sim digamma Æolicum mutasse in Gamma." *Is. Voss.* vid. Pompon. Mel. p. 47.] "De Γ, ex F Æolico nato, inquit Valckenærius, vocibusque permultis Æolicis, quæ supersunt, præfixo, dici multa possent, quæ hinc alienissima judicarem." Ad Adoniz. p. 217. In sequentibus F forte in T et Y migravit: TENEKOYNTI. ἰνοικοῦντι. Ἰολεῖς. i. e. Φενεκοῦντι. R. B. ΤΕΠΤΑ. ἰπτά, pro Φεπτά. R. B. et Taylor. Lect. Lyss. p. 703. Sic Caninius, p. 107. Τραγαλέον. διεβρωγότα. "Inf. Τρηγαλέον, et Ὑρωγαλέον, cum eadem interpretatione. In his T et U natum est ex digam. Æolico." D. R. Conf. VALCKENÆR. supra ad v. ΦΡΗΓΑΛΕΟΣ. ὙΙΑΗ. ὄμιλος. "Υ forte depravatam ex Digam. Æolico." D. R. Ep. Cr. n, p. 15. quam in ed. altera delendam censebat vir summus. Pausan. viii, xliii. p. 689. ἐπισβαίνειν καὶ οὔτοι σὺν τοῖς ὄκλοις τὴν Φενουβίαν μοῖρας, ὑπηκόους Ὑρωγαίων. "Kudnius corrigit Φενουβίαν vel Φενουβίαν, Venuvium. In Antonini enim Itinerario legitur Finnovia, et Ptolemæus

Geogr. I, 11. inter Brigantium civitates habet Οὔιννουτον. Facinus.

143. MS. Γβήα. ἠδέως. quid lateat hic, expiscari nequeo. Fortasse vocabula duo mutilate scripta et concreta impinguescunt, et voluit librarius Φαδύ. βαδύ. ἠδέως. Pausan. Eliac. iii, 4. αὐτό τε τὸ χωρίον Βαδὺ ὀνομάζουσι, καὶ ποταμὸν τὸν ῥέοντα ἐνταῦθα ὕδωρ Βαδὺ ἐπιχωρίῳ φωνῇ. Vide supra ad pp. 90. 245. Pind. Pyth. iv, 278= Ὡς ἄρ' εἴπειε. Φακὰ δ' Ἄντα γόρευεν καὶ Πηλίας' *Odyss.* P, 254. τοὺς μὲν λῆπεν αὐτόθι, Φῆκα κίοντας, Σ, 91. ἠέ Φε Φῆς' ἐλάσειε II, Γ, 155. Φῆκα πρὸς ἀλλήλους Φέπεα πτερόεντ' ἀγέρευον. Ω, 508. ἀπώσατο Φῆκα γέροντα.

144. Aristoph. *Lys.* 1299. ἐκλιπῶα Μῶα 1301. κλιῶα 1315. Θυρσαδῶων κ' εὐαδῶων. Hesychius Αἰδῶσσα [Αἰθουσα] τῆς ἀνλῆς τὰ τεχνία. Αἰδῶα Laconice. Αἰδῶφα Æolice. Γερουσία. Γερουτία, Crotenses; Γερουία vel Γερουβία Lacones; Γερουφία Æoles. Vide Valck. ad Röver. LXXII. ad Adoniz. pp. 271. 275. 292.

SECT. **W**ελιξ. Similiter apud eundem legimus *αγασθαι*,
 IV. *βλαπτεσθαι*· *αγατημαι*, *βεβλαμμαι*. Concipe *αωατασθαι*,
*αωατημαι*¹⁴⁵; ab altero fonte *αωαταω*. Hinc porro
 collige, quod hodie *ατη* scribitur sermone Ionico,
 valuisse *αωατη*¹⁴⁶. Quod et exinde firmatur quod
 illud *ατη* apud Homerum nusquam ita positum oc-
 currat, quin *τρισυλλαβως αωατη* efferri possit, cum
 tamen *ατη* disyllabum sex diversis metri heroici
 in locis stare possit, quæ trisyllabum *αωατη* non
 itidem recipiant. Cum autem *nusquam* dicimus, duos
 locos¹⁴⁷ excipi volumus, quorum spurius est alter,
 alter ex variis lectt. refingendus. Eadem porro
 exinde stabilitur potestas, quod apud Pindarum bis
 scriptum legatur vocabulum *αατααν* prima correpta:

Pyth. B. 52. et Γ. 42.

Ἄλλα νυν ὑβρις εἰς ἀνάταν ὑπεραφανον :

Ἐσχέ τοι αὐταν μεγαλαν ἀνάταν.

Nempe anapæstum utrobique constituit; uti cui-
 quam ad reliquas strophas et antistrophas animum
 attendenti liquebit. Ibi utique sedem consonantis

183 * Vau vocalis Υ non secus atque alias (p. 303.) pas-
 sim occupat. Restat, ut de portento isto *ααατος*
 dicamus. atque hoc quidem ter conspiciendum sese
 exhibet:

Π. Ξ. 271. Ἀγρεῖ νυν μοι ὀμοσσον ααατον Στυγος ὑδωρ

Οδ. Φ. 91. Μνηστηρεσσιν ἀεθλον ααατον¹⁴⁸ ου γαρ οἶω

— X. 5. Ουτος μεν δη ἀεθλος ααατος εκτετελεισται.

Quorum locorum, uti vides, in primo penultima
 producitur, in altero et tertio corripitur. Qua de re
 doctiss. Clarkius ne unum quidem verbum fecit:

145. *ἀγάταιμαι* Heyschii Cod.

146. Conf. supra ad v. ἌΦΑ-
 ΓΑ, p. 253. Pyth. π, 52. *ἐς με-
 γαλαν αὐταν* et in margine *ααύ-
 ταν* MS. Coll. Eman.

147. Π. Ζ, 356. (Ω, 28. R. D.
 ejuravit) lege, *ἀρχῆς*, ut Γ, 100.
ἀρχῆς Cod. olim TOWNSL. in

textu et schol., Ben., et quatuor
 Harl.; et T, 88. ut spurium de-
 leto. Odyss. B, 59. "*ἀρῆν*
 in textu et schol." MS. Harl.
 R. P. Cod. Vesp. et in quatuor
 aliis.

148. Φ, 91. X. 5. *ααατον* duo
 MSS. Harleiani.

filius eruditus, qua erat erga patrem pietate atque observantia, tantundem. Ne multis autem moremur, pro ἀάτων scribendum statuimus ἀναάστον sive ἀναώαστον. id, quod non nisi *inviolabile*, quod et habent interpretes, vel quod tantundem sit, valere potest, utpote ex particula στερητικῆ et verbo ἀωάζω, *lædo*, sive *violo*, compositum. Alterum autem, cujus potestas est ἀνωῶτος *innocuus*, denotat, utpote ex eadem particula et substantivo ἀωᾶτη *damnum, noxa*, formatum.

SECT.
IV.

IΛ. I. 173.

Ὡς φάτο, τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑάδοτα μῦθον εἶπεν.]

Vocis ἑάδοτα analogiam exponat, qui poterit, ita ut ejus prosoediæ huic versui conveniat. Tu interim mecum scribe :

Ὡς φάτο, τοῖσι δὲ πᾶσι ἑᾶνδοτα¹⁴⁹ μῦθον εἶπεν.

* effer autem παῶσι, ἠεῶανδοτα—εῶεῖπεν. A verbo 184 utique ῶανδανῶ formatur ἠεῶανδοτα eadem plane analogia, qua a χανδανῶ, κεχανδοτα. Hæc autem vox occurrit ῶλ. Ψ. 268. et Ὀδ. Δ. 96. Pari ratione pro ἠνδανε et ἐηνδανε uti et ἐφηνδανε [Ἠ. Α. 24. Ω, 25. Η, 45.] enunciabis ῶανδανε et εῶανδανε. Ad παῶσι quod attinet, ejus analogiam sic colligas velim: τυπτοντες, τυπτοντων, τυπτοῶσι. παντες, παντων, παῶσι. Similiter τυπτομεν, τυπτετε, τυπτοῶσι; ἰσταμεν, ἰστατε, ἰσταῶσι; τετυφαμεν, τετυφατε, τετυφαῶσι; Sic quoque concipienda sunt, παῶς, ἰσταῶς, τυψαῶς¹⁵⁰. Nempe hæc terminationes Græcorum auribus magis placere quam πανς, ἰστανς, τυψανς¹⁵¹; vel potius παντες,

149. ἑᾶδοτα MSS. olim TOWNL. et duo Harleiani; ἑᾶδοται tertius Harl.

150. De hisce formis delirat R. D. acumen. "Dawesii autem inscitiam atque temeritatem in digammate pro N inculcando his participiis, itemque tertiis personis pluralibus verborum et

tertiis casibus nominum et participiorum in ΩN desinentium, facilius esset risui exponere: at quæ vera sint ostendere et stabilire præstat, ut contraria sponte sua ruant." R. P. K. Proleg. cxviii. conf. cxxvi.

151. Hæc tetra terminationum incrementa vetustis grammaticis

SECT. innotuerunt. MS. Harl. f. 120.
 IV. ἄλς. μάκαρς. τίρυνς. δάμαρς. f.
 18. Τὸ δὲ ἄρς * * μὴ ἔχον ἐπ'
 εὐθείας τὸ ᾤ ἄρητος ἐκλίθη καὶ
 ὡς σπονδιακόν, ἄρου, καὶ ἄρεος
 ἀνδροφόνον παρ' ὀμήρω [Π. Δ,
 441.] Καὶ ἄρεως ἀπὸ ἀρεύς'
 ἠρέθη (1. ἠυρέθη) δὲ παρὰ ἄλκαίω.
 Conf. R. P. ad Eur. Ph. 134.
 Æschyl. Suppl. 676. *Burneium*
 ad Agam. 376. Philem. Lex. p.
 23. Jo. Grammaticus f. 243. b.
 a quo Greg. Metrop. Κρήτες δὲ
 τὸ ἐς χορόν ἐν χορόν' εἰς τὴν
 ἀγορὰν, ἐν τὰν ἀγορὰν. *Hero-*
dian. in Aldi Hortis Adon. f.
 204. b. ἐκ γούν τοῦ σπειδῶ γέ-
 γονε κατὰ Ἀργείους καὶ Κρήτας
 ἀφαιρέσει τοῦ ἰ τῆς εἰ διφθόγγου
 καὶ προσόδω τοῦ ᾤ, σπένδω' οὔ-
 τοι γὰρ πολλάκις ἐξαιροῦντες τὸ
 ἰ, τάττουσι τὸ ᾤ, καὶ τὴν μὲν
 εἰς πρόθεσιν ἐνς λέγουσι, καὶ τὸ
 τιθεὶς τιθένς. *Heraclides* apud
Eustath. ad Π. B, p. 228, 26=
 169, 16. τροπῇ τοῦ ᾤ εἰς ἰ γλώσ-
 ση Σικελῶν κατὰ τὸ ἐννεάνυχες
 εἰνάνυχες [Π. I, 470.] ad Θ, p.
 722, 59=613, 1. ἔστι κατ' αὐτόν
 [τὸν Ἡρακλείδην] τὸ οὐ μέντον
 Ἀργείων καὶ Κρητῶν γλώσσης, οἱ
 πολλάκις ἐξαιροῦντες, φησί, τὸ ἰ
 ἐντάττουσι τὸ ᾤ, τὴν εἰς πρό-
 θεσιν ἐνς λέγοντες· καὶ τὸ τιθεὶς
 τιθένς· οἷς ὅμοιον καὶ τὸ σπειδῶ
 σπένδω' etc. ad Od. M, p. 1726,
 24=494, 22. ἀργεῖοι γάρ, φησι
 [Ἡρακλείδης], καὶ κρήτες ἐξαι-
 ροῦντες τὸ ἰ τάττουσι τὸ ᾤ, τὴν
 εἰς πρόθεσιν ἐνς λέγοντες. καὶ
 τὸ τιθεὶς τιθένς. οἷς ὁμοίωται
 τὸ σπειδῶ σπένδω. "Cretica et
 Argiva participiorum terminatio
 recepta fuit a Romanis in *docens*,
legens, et sim. eamque ipsam,
 vel ἔνς, ut *Marklando* placet,
 in priscais verborum Græcorum
 participiis obtinuisse, argu-
 unt genitivi τιθέντος, τυπέντος,

στάνε στάντος *stans stantis*, πεί-
 σανς seu πείσαντες πείσαντος·
 ὀλέσανς ὀλέσαντος." *Koen.* ad
Greg. p. 163. *Valck.* ad *Ado-*
nias. p. 364. *Boeckhii* Pr. ad
Pind. xxxiii. *Verr.* *Flacc.* ad
Apr. 28. *FRUCVM* *Foggin.* ad I.
 p. 72. "Sic marmor. Anne
 quia *FRUCVM* a nominativo est
Frux, olim forte *Frucs*, quando
 litera X nondum in Latium in-
 vecta foret? Seu potius, anne
 quia *antiqui*, ut tradit *Festus*,
per litteræ C formam nihilominus
G usurpabant?" *M. Capella*, p.
 57. "Finit neutra [T] caput,
 sinciput, lact,"—sic quoque *MS.*
antiquissimus. *Charisius* I, col.
 78. *Lactis nominativum alii vol-*
unt lac, alii lact, alii lacte: e
postrema lacte sine vitio dicimus,
nam et Cato sic dixit: Et in
Italia atras capras lacte album
habere. Sed et Valgius, et Ver-
rius, et Trogus de animalibus
lacte dicunt. Conf. coll. 48, 49.
 In quibusdam nominibus propriis
 præsertim hominum Græca pos-
 sitio cum Latina non consentit;
Plato, Palæmo, Græce scribuntur
 Πλάτων, Παλαίμων· et *R. B.* ad
Hor. Carm. III, viii, 18 (1711.).
 ubi memorat suos codices ad
 unum omnes *COTISONIS* non
COTISONIS præ se ferre; atque
 ita *Suetonii* membranas in *Aug-*
usto lxiii. "Frontinus *Strateg.*
 I, x, 4. *Scorylo dux Dacorum*,—
 ubi pro *Scorylo* reponendum for-
 tasse *Cotiso*. Utcumque sit; ex
 eo quod *Scorylo* dixerit non
Scorylon casu recto, satis apparet
 in obliquis non *ontis* more Græ-
 co, sed *onis* inflectendum esse."
Virgil. Æn. VIII, 505. "*Tarco*
 ex analogia scribendum, libris
 etiam suadentibus, non *Tarcon*
 [sed *Tarchon* *Mediceus*]; ut su-
 pra VII, 532. *Almo* [Cod. Med.]

non *Almon*. Nec ulla erat causa, cur formam hujus nominis variaret Poeta. Quam sequi debuit, ipsa metri ratio ostendit infra 602. *Haud procul hinc Tarco et Tyrrheni tuta tenebant.* [lacuna in Cod. Med. a v. 585—642.] *Brunckius*. Conf. *Chishull*, ad Inscript. Sig. p. 22. (1728.); *Shuckfordius* (Connect. I, 261, 2. 1728.) formæ *σαρκός* et *φλογός* a priscis positionibus *σάρκς* et *φλόγς* descendunt, ut *ὄπος φλέβος* ab *ὄπς* et *φλέβς* *στιχός* et *κατήλιφος* a *στίχς* (*κς*) et *κατήλιφς* (*πς*). *Clarkius* ad II, A, 86, (1729.) "Recte in vocativo *Κάλχαν*. Est enim nominativus plenis notis exaratus *Κάλχανς*." [potius *Κάλχαντς*: "*τάλανς* pro *τάλας* veteres dicebant." *T. H.*]: *Dos*—quam vocem Romanos olim pronunciasse *Dors* ipse ille genitivus monstrat. *Valck*. Schol. ad I Cor. i. 4. "Observata *Marklandi*," inquit *Valckenærius*, "nobis una cum Euripidis Supplicibus edita, illis nota pleraque, qui *HEMSTERHUISIUM* his in oris audiverunt: sed et his perjudicundus fuit *Marklandi* consensus; et, quæ vir immortalis impertiit quidem discipulis, sed literis mandare neglexit, primus ille in lucem protulit." ad *Adoniaz*. p. 349. Schol. ad Act. D. D. Apost. I, 290—293. et *D. R.* Elog. p. 60. Hujus vero ope caliginem veterem e loco *Stephani Byz.* p. 643. in *Πυρξ* dissipavit *T. H.* apud *P. P. D.* ad *R. P.* Emend. in *Aristoph.* Eq. 1106., et emendatione palmaria *Herodianum* apud *Steph.* Byz. in v. *Πυρξ* instauravit: *Πυρξ*, τὸ παρ' Ἀθηναίοις δικαστήριον, περὶ οὗ φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ παθῶν οὕτως· "Ἐστὶν οὖν πύκν κριώε, οὗ ἐννα-

ται δὲ καταλήξει, καὶ ὑπερετίθη SECT. IV. τὸ ᾤ καὶ ἐγράφη τὸ κ εἰς ξ, πνύξ. ὑπέρθεσιν ἄρα ἔχει διὰ τὴν κατάληξιν, ἐν δὲ τῇ γενικῇ ἀπέλαβε τὴν τάξιν μετὰ τὸ κ, πνύξ πυκνός. τῆς πυκνός τὰς ἡνίας, Ἀριστοφάνης (Eq. 1106.). τοῦ λίθου τοῦ ἔν τῇ πυκνί. (Pac. 679.) καὶ πύκνα.—ὁ ἐν τούτῳ οἰκῶν, πυκνίτης λέγεται. (Eq. 42.). Conf. virum eruditissimum, P. P. DORNBLOM, in Addend. ad *Aristophanica* p. (129). *Thucyd.* VII, 97.—οἱ Ἀθηναῖοι ἐκκλησίαν συνέλεγον, μίαν μὲν εὐθὺς τότε πρῶτον ἐς τὴν Πύκνα καλουμένην, οὐπὲρ καὶ ἄλλο τε εἶδωσαν. *Bekker.*; conf. *Hudson.* et *Duker.* ad I. *Plato Critia*, p. 1102. C. 2. *Grf.* = p. 560. *G. Laemar.* = III. p. 112. A. 7. *HSt.* καὶ περιειληφῆνα ἐντὸς τὴν Πύκνα καὶ τὸν Λυκαβηττὸν ὄρον ἐκ τοῦ κατανακτῆρὸς τῆς Πυκνός ἔχουσα, Πύκνα et τῆς Πυκνός servat optimus *Parisinus*. *Accusatio*, quam *Æschines* instruxit, apud *Demosth.* de *Cor.* p. 244. R. = 265. B. εἰάν μὲν ἡ βουλή σιφαινοῖ, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἀνεπιτεῖν, εἰάν δὲ ἡ πόλις, ἐν Πυκνί ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ "Πυκνί S. Y. Q, s. t. et pr. F. K. vulg. Πυκνί." *Bekker.* *Hesychius*; *Πυκνά*. τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον, τὴν Πύκνα. Ἰων. MS. πυκναίων. i. e. Πύκνα. Ἰων. Conf. *Phot.* v. Πυκνή. Cum vero in omni rerum ratione partes quoque mensuram sui habeant, ultra quam consistere nequeunt, *T. H.* limites normæ suæ assignare solebat; *Marklandus* analogia contentus vocabula, quæ multorum consensu convaluerunt, servituti regulæ suæ addidit; et in formis procedendis et adstruendis, quantum sibi dederit consuetudo, colligere neglexit: "παῖς scribi primitus

SECT. ἰσταντες, τυψαντες; uti et διδωες magis quam δίδοντες,
 IV. τιθειεις quam τιθεντες. Latinis contra arrisere termina-
 tiones *ans*, et *ens*, antiquitus forte, *ants*, et *ents*.

ΙΛ. N. 41. Αβρομοι, ανιαχοι] Rescribo αιάχοι h. e. αωιωαχοι, vel potius Αωβρομοι, αωωιωαχοι; neque enim credendum videtur nudum *a*, quod στερητικον esse solet¹⁵²; tam dissimili notione (nam dissimillima est, quæ huic loco congruit) unquam adhibitum fuisse. Sentis autem vocem utramque a fonte suo (sunt enim fontes βρομος et ωιωαχη, vulgo ιαχη) pari ratione derivari. Porro pro vulgato επιαχον [Il. E. 860, etc.] lege ubique εωιωαχον.

185 * —Ψ. 850. — τιθει ιοεντα σιδηρον] Vertunt interpretes, "*Spiculis-conficiendis-aptum ferrum*," ac si ιοεντα esset ab ιος, cum tamen nihil minus: nam principio vox ιος priorem sexcenties apud Homerum producit, corripit ne semel quidem. Deinde a vocali semper inchoatur, unde fiet, ut præcedens τιθει posteriorem producere non possit, neque adeo versui sustentando par esse. Tu vero lege, ωιωεντα, atque eodem sensu accipe, quo passim adhibetur ωιωειδα, *violacei-coloris, subfuscum*¹⁵³. Nam ab eodem fonte ωιων *viola* profluit utrumque.

debuit παιδες, παῖσδ etiam pronunciari potuit. Puerum παισδα dictum Dorice, nullus Grammaticorum veterum nos docuit: παιδα sæpenumero, παῖσδα nusquam præbent carmina Dorica, vel carminum fragmenta; Codices autem scripti carminum Theocriti in ista vocis forma, decies minimum recurrente, semper Editis concinunt." *Valek.* ad Adoniaz. p. 349. His vero missis propter suam diatriben *gratum profecto legentium testimonium, si non laboris, certe simplicitatis, consecutus est* Marklandus.

152. R. D. libentissime ac-

cedo, obnitente viro præstantissimo, qui ad Adoniaz. pp. 214—234. iudicium suum de hac re interposuit. Soph. Œd. Col. 1515. Στρέψαντα Ald. "*Sed f. legend. τ' α-στράψαντα*" ΤΥΡΩΗΙΤ. Sed facilius τε Στράψαντα *Pier-son.* in Verisim. p. 139. "Στράπτειν scilicet est ἀστράπτειν, ut στεροπή, ἀστεροπή· σπάρραγος, ἀσπάρραγος· στραπή, ἀσπραπή, si fides Etymologo." R. B.

153. Suidas Ἰόεντα σιδηρον. τὸν μέλανα i. e. ferrugineum; Virg. Buc. x, 39. Conf. Geo. iv, 183. 1, 467. "Nicander [Theriac. 255, 6.] de iis quos vipera pupugit, quorum cutis varios as-

ΟΔ. Α. 605. *ρυκτι εοικως*] Cl. Bentleius in notis SECT.
ad Miltonum scribit *ρυκτι Φεοικως* ¹⁵¹. Mihi vero vox IV.

sumit colores: Χροὴν δ' ἄλλοτε
μὲν μολίσβον ζοφοειδέος ἴσχει,
"Ἄλλοτε δ' ἠερόεις (sic; ἠερόεντα,
Gottæus.), τότε δ' ἀνθεσιν (τότ'
ἀνθεσιν Id.) εἴσατο χαλκοῦ. in
aliis exemplaribus, τότε δ' ἀνθε-
σιν εἴσατο χαλκῆς. quam solam
veram lectionem esse opinor."
SALMAS. de Homonymis, p. 29.
a. D.; conjectura nimis ingeni-
osa. Hesychius, Ἰόπατερ, τὰ ἐν
τοῖς ἱματίοις σημεῖα. I. Ἰόπατερ,
i. e. ἰόπαστες. Koën. ad Greg. p.
214, Illud, *Et nigrae violæ sunt,*
delibavit Maro ex Theocr. Id. x,
28. Καὶ τὸ ἴον [Ἴον] μέλαν ἐντὶ,
xxiii, 29. Καὶ τὸ ἴον κυλὸν
ἐστὶν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾶ.
Odys. E, 56. πόντου βᾶς Φιο-
Φειδέος. A, 106. προφουγῶν ΦιοΦει-
δέα πόντον. Etym. M. 473, 12.
τὸν μελανώδη λαβεν. II. Δ, 242.
Solo apud Plutarch. p. 93. B. Κῦ-
πρις ἰσοτίφανος. conf. Pind. Ol.
vi, 50. Pyth. 1, 2. II. Δ, 242. Ἀρ-
γεῖΦοι, Φιόμωροι, " Multa hic ad-
notant Viri Docti, quæ non sunt
unius assis. Nihilo meliora sunt,
quæ Etymologici Auctor, Eusta-
thius et Didymus ad hunc locum
sunt commentati, quos vide. Ἰό-
μωροι, non, ut vulgo putatur, ab
ἰδς sagitta, sed ab ἴον viola: ἰδς
enim, sagitta, syllabam primam
habet longam; ἴον vero, viola,
semper correptam: quod liquido
civis patebit, qui loca omnia,
in quibus hæc vox occurrit, con-
tulerit. Debet ergo in illo Ho-
meri reddi, *fato violæ destinati,*
i. e. brevis ævi; sensu plano et
perspicuo, atque metro integer-
rimo." Anton. Askew. apud Al-
bert. ad Hesych. v. Ἰόμωροι.
R. D. Misc. Crit. anno 1745, et

Hesychii Vol. II. anno 1766,
prodiit. Vir autem perdoctus,
Guilielmus Battie, Collegii Re-
galis olim socius, si rite lecta
remetior, alterutri veram hujus
compositi vim monstravit; et
MS. nescio quis inter lineas ὠκύ-
μοροι habet. Æschyl. Agam.
489, 90=470, I. ἀλλὰ ΤΑΧΎ-
ΜΟΡΟΝ Γυναικοκρήκτορον ἔλλα-
ται κλειός. Theocrit. Id. xxiii. 32.
Καὶ κάλλος καλὸν ἐστὶ τὸ παιδι-
κόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῆ. Prudentius
Pr. 22. dum vita volens agit—
cod. Thuaneus, teste N. Heinsio,
volans alii et Vaticani omnes;
sic contra Symmach. II, 314=
199. ed. Parm. vitæ volucris sibi
posceret usus R. B. Cleanthis h.
in Jovem, 4. Ἐκ σοῦ γὰρ γένος
ἐσμὲν, ἰῆς μίμημα λαχόντες Μοῦ-
νον, Lege, ἴον [Sed ὄχον jam
emendaverat magnus ille Scalig-
ger; recte; nam quædam phi-
losophorum sectæ ὄχημα et εἶδυ-
λον animæ tribuebant]. Hesychius v.
Ἰοφώσσα, et Schol. ad
Apoll. Rhod. II, 1153. sibi lucem
mutuo affundunt, apud Abresch.
ad Hesych.; Schol. MS. Harl.
παρώνυμον habet, sed Ὀφωῦσα
retinet.

154. vi. 832; nam ad iv.
887. Odys. Z, 187. Νῦν δ'
[Οὐτ' ἄ. edd.] ἄφρονι φωνὶ
Ἐοικας et Γ, 219. αἰῶρετι φωνὶ
Ἐοικῶς posuit R. B. Infra,
Criticorum longe longeque om-
nium Princeps, " ut vocatur a S.
Clarkio ad Homer. II. E, 769."
et, b. o. a. st. et v. " ut vocatur
a Taylora Lect. Lys. p. 703. b."
R. P. Cave in ista tam frigida
tamque jejuna adversus R. B.
calumnia delitescas.

SECT. **Φεοικως** nihilo honestiori facie videtur quam **δεοικως**,
 IV. **λεοιπως, πεοιθως**. Sensit nimirum *criticorum omnium*
 longe longeque princeps, bonarum omnium artium
 stator et vindex, ad versus integritatem desiderari
 consonantem Vau semel pronunciandam, ad ana-
 logiam vero eandem repeti oportere nihilo magis
 subodoratus est quam quilibet e trivio grammaticus.
 Tu deinceps scribe, **εοικως**, h. e. **wewoikως**, ad normam
 των δεδοικως, λεοιπως, πεοιθως.

Οδ. Ξ, 289.—ός δη πολλα κακ ανθρωποισιν εωργει¹⁵⁵]
 Unica, quam sciam, editio Basil. 1558. repræsentat
 ανθρωπους εεωργει. Nimirum cæteri editores por-
 tentosam istius εεωργει faciem reformidarunt, al-
 terum vero εωργει nihil odiosi in se habuit; quod
 186 * tamen revera ipsum est portentum atque aliud
 insuper non minus horrendum secum trahit. Quod
 utique editores quosque fugit, vitiosa est hujus
 lectionis syntaxis. Nam verbum **wewoργα**, uti et
ρέζω eadem notione, apud Homerum ne semel qui-
 dem cum dativo sive personæ seu rei conjungitur,
 sed vel cum unico accusativo rei; vel cum gemino,
 rei altero, altero personæ.

Ιλ. Β. 272.

Ω ποποι η δη μυρι Οδυσσευς εσθλα **wewoργε**.

Ε. 175.—και δη κακα πολλα **wewoργε** Τρωωας—

Γ. 354. Ξεινοδοκον κακα **ρέζει** ο κεν φιλοτητα παρασχη.

Eandem itidem constructionem perpetuo sequuntur
 apud scriptores Atticos **πωω, εργαζομαι et δρω**¹⁵⁶.

155. "MS. Harl. ανθρωποισιν
 εωργει sine ulla varietate." R. P.
 Alter MS. Harl. κακα πολλα
 ανοισιν εωργει* duo alii πολλα
 κακ ανθρωπους, quorum unus
 εωργε, alter εωργει in textu, et in
 marg. εργασται. In Cl. h. s. c.
 11. εργ' ερωγει [m. ερωγε] M. R.

156. I. Il. B, 195. **ρέξη** κακον
 υιας Αχαιων Il. Γ, 351. ο με προ-

τερος κακ' κακα **ρέξε** Sic Ξ, 261.
 αποθυμια **Φέρδοι** **ρέζοι** Eustath.
 p. 983, 59 = 974, 41. E, 175.
 κακα πολλα **Φεοργε** Τρωωας. Soph.
 Ph. 684. ος ουτε τι **ρέξας** τιν'. 2.
 Aristoph. Vesp. 696. Ταυτι με
 ποιουσ', 697. Κοικ οιδ' οτι χρημα
 με ποιεις. Pac. 1322. κριθας τε
 ποιειν ημας πολλας. Plato de
 Legg. III, 698. δουλειαν ετι μει-

Proinde omnino reponendum ex alterius lectionis SECT. IV.
 vestigiis,

Τρωκτης, ὅς δὴ πολλὰ κακὰ ἀνθρώπους ἐπέωρογεί.

illud autem ἐπέωρογεί eandem habere proportionem
 ad ἐπέωρογα, quam habet ἐπετυφεί ad τετυφα, nemo non
 videt.

Οδ. Ο. 459. — ἠλεκτροισιν ἐερωτο¹⁵⁷] Ad verum

ζονα ἐποίησεν ἡμᾶς τοῖς τότε ἄρ-
 χουσι καὶ τοῖς νόμοις δουλεῦσαι.
 Xenoph. Anab. II, p. 152. ἐποίησαν ἀνέκιστα κακὰ τοὺς
 οὔτε μέλλοντας, οὔτε βουλομένους
 τοιοῦτον οὐδέν III, p. 196. οἷα
 τοὺς ἐχθροὺς οἱ θεοὶ ποιήσειαν.
 Mem. I, II, 12. πλεῖστα κακὰ τὴν
 πόλιν ἐποίησάντην. Aristoph.
 Equit. 463. "Lege, ut vitetur
 hiatus, Οὐκουν ἐν Ἀργεὶ μ' οἷα
 πράττεις—Sin hæc transpositio
 minus placeat, lege, Οὐκουν μ'
 ἐν Ἀργείοις ἢ πράττεις—quod et
 melius videtur." R. P. apud
 P. P. D. Xen. An. I, 92. καὶ εἶ-
 τις ἀγαθὸν ἢ κακὸν ποιήσειεν
 αὐτόν. Æschylus apud Athen.
 IX, 375. F. 4. 3. Ἡ πολλὰ
 μ' ἐν ὁμοίῳ εἰργασταὶ κακὰ.
 R. P. ad Tour. p. 477. Soph.
 Tr. 1203. οἷα μ' εἰργασαί; Ph.
 786. οἷα μ' εἰργάσει κακὰ. 928.
 οἷα μ' εἰργάσω, 1172. τί μ' εἰρ-
 γασαί; El. 1315. εἰργασαί δέ μ'
 ἄσκοπα. Eur. Bacch. 492. τί με
 τὸ δεῖνόν εἰργάσει; Eur. Hec.
 268=264. Ἄλλ' οὐδὲν αὐτὸν ἦδε
 γ' εἰργασταὶ κακόν. Herodot. II,
 26. ἔλπομαι ποιεῖν ἂν τὸν Ἰσ-
 τρον τάπερ νῦν ἐργάζεται τὸν
 Νεῖλον VIII, 79. ὁκότερος ἡμῶν
 πλεῖα ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσει-
 ται. Thucyd. I, 137. ὅς κακὰ
 μιν πλεῖστα Ἑλλήνων εἰργασμαι
 τὸν ὑμέτερον οἶκον. Lysias adv.
 Eratosth. p. 298. πάντα τὰ κακὰ

εἰργασμένοις τὴν πόλιν. Plato
 Gorg. p. 352. C. 9 Frf. = 517.
 A. 7. HSt. Ἀλλὰ μέντοι πολλοῦ γε
 δεῖ, ὃ Σώκρατες, μήποτε τις τῶν
 νῦν ἔργα τοιαῦτα ἐργάσεται οἷα
 τούτων ὅς [lege, ἐν] βούλει εἰρ-
 γασται. Soph. Œd. Col. 853.
 ὅθ' οὔνεκ' αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν
 καλὰ Δράς, Aj. 1324. ἐρῶν γάρ
 ἦν τοιαῦτ' ἐμέ. Ph. 315. τοιαῦτ'
 Ἄτρεῖδάί μ', ἦγ' Ὀδυσσείως βία,
 Ὡ παῖ, δεδράκασ'. Conf. 376,
 801. καὶ γὼ τοι ποτὶ Τὸν τοῦ
 Διὸς παῖδ', ἀντὶ τῶνδε τῶν ὁ-
 πλων, Ἄ νῦν σὺ σώσεις, ταῦτ'
 ἐπηξίωσα ἐρῶν. Eur. Hec. 357.
 ἐρῶς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εἰ Ph. 941.
 τί δὴ με δράσεις; Soph. El. 957.
 οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρυπτεῖν μ' εἶτι,
 Ph. 957. οὐδὲν σε κρύψω. Conf.
 Œd. Col. 113, 4. Ter. Phorm.
 I, VIII, 66. Neque jam celare id
 posse te uxorem tuam; Adelph.
 I, I, 29. Ea ne me celet, consu-
 feci filium. Conf. infra ad p.
 344. 923. τί μ', ὃ ξένη, Δεδρά-
 κας; 940. οἱ ἔργ' ὁ παῖς μ' εἰρα-
 σεν ὄνξ' Ἀχαιῶς. Conf. Soph.
 Ph. 376. Br. ad Œd. Tyr. 717.
 et R. P. ad Hec. 800. Ph. 300.
 Sed hoc est Alcino poma dare.

157. ἐερωτο Cod. Vesp. In
 cod. Harl. "γρ. ἠλεκτροισιν.
 Deinde ἔερω sed κ insertus
 ex recens. Schol. deducit ἀπὸ
 τοῦ εἰρω." R. P. ἠλεκτροισιν
 ἔερω Ben. in textu, et inter li-

SECT. **propius accedit, quod scribi testatur Eustathius**
 IV. **εερκτο.** Huic utique scripturæ deest duntaxat semel
 atque iterum consonans **Vau.** Eam tu sic restitues,
WEWEPKTO; sive **ηλεκτροις εWEWEPKTO.** Similiter pro
εεργμενον Σ. 295. repones **WEWEPKMEYON.** Fluit autem
 187* **utrumque a verbo WEPKYNYMI.** Eodem fonte derivata
 primitus habebantur **εWEPKYNY, WEPKYATAI, WEPKYATO;**
 quorum hodie locum occupant **εεργνν, ερχαται, ερ-**
χατο [Od. K, 238. 283. ΙΑ. Π, 481. ΟΔ. Ι, 221. Ξ,
 73. ΙΑ. Ρ, 354.] Ista autem **WEPKYATAI** et **WEPKYATO**
 augmentis non secus destituuntur atque **βλημενος,**
βλητο; uti et **WEPKMEYON, WEPKATAI, WEPKATO;** vulgo **ειμενος,**
ειται, εστο. [Π. Ο, 308.] Hinc porro fluunt **αποWEPKZE**
 sive **απεWEPKZE, αποWEPKZE, αποWEPKZEI;** vulgo **αποερσει,**
αποερσει, αποερσειε. [Π. Ζ, 348.] Ista utique ΙΑ. Φ.
 283. et 329. sic enuncianda sunt :

‘Ον ρα κ [V. Ον κεν] εναυλος αποWEPKZE—
 Μη μιν αποWEPKZE—

quorum de prosoedia hic dicere supersedeo. So-
 loeca autem est quæ vulgo circumfertur oratio, Ον
 ρα τ εναυλος—ob defectum voculæ **κε, κεν, vel αν**¹⁵⁸.

neas **ηλεκτροις συνειληπτο.** **εερ-**
το. Schol. Ven. ad Π. Α, 486.
 et unus Harl. et in marg. **συ-**
νεπέπλεκτο. Σ, 295. **εεργμενον**
 Cod. Vesp. In cod. Harl.
 “**εεργμενον** primo scriptum, sed γ
 mox additum, quod omittit scho-
 liastes.” R. P. Callim. cxl. **ειρ-**
μενος et **ειργμενος** Schol. p. 67.
 De Dawesii sententia hæc ΤΥΡ-
 WHITTUS: “In Cod. MS. bonæ
 notæ inter Harleianos No. 5674.
 scribitur **εερκτο** ab antiqua, licet
 non prima, manu. In uno mar-
 gine explicatur **συνεδεδετο, απο**
του ειρω το συμπλεκω in altero
 leguntur hæc Scholia, **συνκλεισ-**
μενος και **ηρμωσμενος** ην ο περι-
 δεραιος **κοσμος.** — **Περιδεραιος**
κοσμος, απο τον συνδεδεσθαι. In

altero loco, Od. Σ, 295. *idem*
Codex habet εεργμενον, neque id
tamen, ut videtur, a prima manu,
quod in glossa interlineari ex-
plicatur εγκεκλεισμενον. Alius
etiam Codex inferioris notæ No.
5658. habet εεργμενον. Quæ sane
Dawesii de hac voce iudicium
nonnihil confirmant. Fatendum
est simul me in iis codicibus, aut
in duobus aliis ex eadem Biblio-
theca, nihil invenisse, quod con-
jecturas ejus in reliqua Odysseæ
loca suffulcire possit.” Burgessius.

158. “*Lege potius ‘Ον ρα τ*
εναυλος αποWEPKZE—Quem tor-
rens obrutum-perdidit. Altera
utique sententia, Quemcunque
torrens obrutum-perdiderit, minus
apta est.” R. D. Add. et Corr.

Nec vero desunt sexcenta alia loca, in quibus pro SECT. IV.
 vocula ista altera τε contra sermonis indolem ha-
 beatur, *Και ταυτα μεν δη ταυτα.*

283. "Ον ῥ' ἔναυλος MSS. olim iidem Codices, sed TOWNL. inter
 TOWNL. et Harl. 329. ἀποερση lines πνίξειε κυπρίων ἢ λέξις.

AUCTARIUM.

P. 178. col. 1. l. 18. post -ΠΕ
 insere, Vide Salmas. de Hellen.
 p. 387.

P. 182. col. 1. l. 46. post Vell.
 Patere. l. v. 20. insere, Photius;
 Κάρκαρον: τὸ δεσμωτήριον. οὕτως
 Σώφρων.

Ib. col. 2. l. 29. post R. P. in-
 sere. Vide Salmas. de Hellenist.
 p. 112.

Ib. l. 43. post Vopisc. p. 472.
 insere, Maffei Art. Crit. Lapid.
 lib. iii. iv. p. 450.

P. 185. col. 1. l. 1. post Vide
 insere, Salmas. de Hellenist. p.
 460. et

P. 186. col. 2. l. 9. post de-
 bent. insere, J. Lascaris Gramm.
 Instit. s. c. Τρύφων ὁ γραμματι-
 κός—καὶ Ἴωνας, καὶ Δωριεὺς, καὶ
 Λάκωνας καὶ Βοιωτοὺς αὐτῷ χρῆσ-
 θαὶ φησιν.

P. 197. col. 2. l. 3. post Greg.
 p. 9. insere. ANAXΣΙΛΑΣ In-
 script. (Attica) Baudelotii CLXV.
 col. 3. l. 17.

Ibid. l. 20. post Baudelot. in-
 sere, s. c. col. 3. l. 3.

Ibid. l. 22. post p. 253. insere,
 ΑΡΚΕΣΙΑΑ Inscriptio Argiva
 11. l. 6. apud Bockh. p. 3. ΑΡ-
 ΧΕΣΙΑΑΣ Inscr. Baudelot. s.
 c. col. 3. l. 29.

Ibid. l. 27. ΣΘΕΝΕΛΑΣ
 Inscr. 11. s. c. l. 4. ad Bockh.
 p. 3.

P. 190. n. * l. 2. post vocem
 Ἄολibus. insere, Knight. Proleg.
 p. 94. " in nummo argenteo ve-

tustissimo, quem apud v. cl. *Van-*
damme Amstelodami vidimus, no-
 men urbis quod vulgo ΘΗΒΑΙ.
 ΤΕΒΕ inscriptum est; et in
 lebetes aëneo, agro Cumano ef-
 fosso, et inter κειμήλια nostra
 asservato, nomen ΕΠΙΘΥΙΣ,
 ΕΠΙΤΥΙΣ. Inscriptio *Cumea*
 s. c. l. 6. ΚΑΤΕΙΡΩΝ pro κα-
 θιερούων, et l. 16. ΚΑΤΕΙΡΩ-
 ΣΙΟΣ pro καθιερώσιος. Inscrip-
 tio Elea, l. 9. ΕΠΙΑΡΟΙ pro
 ἐπιέρω.

Ibid. l. 22. post Quintiliani
 iv, ii, insere, §. 181.

Ibid. l. ult. post *Hrabanus*.
 adde, Quintil. l. v. 20. *Parcis-*
sime ea [H] veteres usi etiam in
vocalibus, cum ædos, ircosque
dicebant. Diu deinde servatum, ne
consonantibus aspiraretur, ut in
Graccis et triumphis. *Erupt* brevi
tempore nimius usus, ut choronæ,
chenturiones, præcones adhuc
quibusdam inscriptionibus man-
ant; qua de re *Catulli nobile*
epigramma est. Epigr. lxxxi.
 seu lxxii. CHOMMODA dice-
 bat, siquando commoda vellet
 Dicere, et HINSIDIAS *Arrius*
 insidias. Et tum mirifice spera-
 bat se esse locutum, Cum quantum
 poterat, dixerat *Hinsidias*. &c.
 speraret, ut eam suo telo accom-
 modaret, in *Opusc.* p. 52. legit
 PORSONUS; sperabat *Editiones*,
 et VALCK. in sua Ep.
 ad *Rover.* P. xviii.; recte.

P. 191. n. * l. 5. post φωνήν.

SECT.
IV.

AUCTARIUM.

insere, Herodot. VIII, 135. Καὶ πρόκα τε τὸν πρόμαντιν [τοῦ Πτόου Ἀπόλλωνος] βαρβάρῳ γλώσση χρᾶν καὶ τοὺς ἐπομένους τῶν Θηβαίων ἐνθώματι ἔχεσθαι ἀκούοντας βαρβάρου γλώσσης ἀντὶ Ἑλλάδος, οὐδὲ ἔχειν ὅτι χρήσονται τῷ παρεόντι πρήγματι τὸν δὲ Ἑνρωπέα Μῦν ἔξαρπάζαντα παρ' αὐτῶν τὴν ἐφέροντο δέλτον, τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ προφητέω γράφειν ἐς αὐτὴν φάσαι δὲ, Καρήν μὲν γλώσση χρᾶν.

Ibid. l. 7. post Hinc insere, Herodot. I, 173. τὴν γὰρ Κρήτην εἶχον τὰ παλαιὸν πᾶσαν βάρβαροι.

Ibid. l. 8. post ἰέντες. insere, Bacidis Oraculum apud Herodot. VIII, 20. Homericum vocabulum usurpavit, sed sensu a poeta prorsus alieno: φράζεο βαρβαρόφωνον ἔταν ζυγὸν εἰς ἅλα βάλῃ βύβλινον, Εὐβοίης ἀπέχειν πολυμηκάδας αἴγας. Idem denuo IX, 43. Τὴν δ' ἐπὶ Θερμῶδοντι καὶ Αἰσωπῷ λεχεποίη Ἑλλήνων σύροδον, καὶ βαρβαρόφωνον ἰνγὴν SALMAS. de Hellenistica, pp. 167. 351. "Cares ipsi, quos Homerus βαρβαροφώνους appellat, κακῶς ἐλληνίζοντες, et semibarbare loquentes, ἐλληνίζειν tamen existimabantur, quia pleraque Græca mixta loquelæ suæ inserebant, atque barbære et asperè linguam Græcam pronunciabant."

P. 192. col. 1. l. 34. post Olearii. insere, Sic Soracte, Latoo, Ἔς. apud Hor. Carm. I, IX, 2; xxxi, 18.

Ibid. l. 35. lege, Quintil. I, VII, §. 26.

P. 192. col. 2. l. 1. corrige, scripserunt,—

Ibid. l. 17—30. Post—R. B. delenda: et insere, Jo. Pierius

*Valerianus ad Æn. VII, 648. (p. 140.) "Et nos ita (ÆVOM, SALVOM, RIVOM) sæpe scribendum curavimus, quia sæpissime ita scriptum in antiquis Virgillii Cod. offenderamus, et Fab. Quintilianum (I, VII, 26.) affirmare videbamus ad tempora usque præceptorum suorum CERVOM, et SERVOM, et similia V et O litteris scripta, ea adjecta ratione, quod subjecta sibi vocalis in unum sonum coalescere, et confundi nequiret."—Hinc ex optimis Horatii Codicibus in textum recepit BENTLEIUS *Clavom, Parvola, robigine, servom, avolsos, Volcamus, volgo, volgus, volgaria, volgarit, volgata, volpes, volt (R. B. ad Cic. Tusc. I, xxvii.), voltis, voltus, voltum. Cic. MSS. Ambros. quom, pervolgare, voltus, retinent satis constanter. Virg. Geo. IV, 19. RIVOS, et Æn. III, 707. ARDUOS fideliter exhibet Cod. Mediceus: et ad Æn. V, 278. "ARDUOS hic et alibi scriptum in toto eo codice [Romano]" observat IO. Pierius Valerianus. At vero EXUVIÆ perpetuo præbent Codices MSS. Propter hanc flebilem elementorum in patrio sermone egestatem "nec inutiliter Claudius Æolicam illam ad hos usus litteram adjecit."**

P. 200. n. col. 1. l. 20. corrige, Φολκός.

Ibid. l. 26. post cxv insere, Annis autem volventibus Φ loco notæ H longo usu sibi concessum quandoque invidere haud denegandum est.

P. 200. col. 2. l. 8. p. 284. adde, et supra ad p. 11. De Falisca Etruscorum dele, et insere, Servius ad Æn. VII, 695. Falis-

cos *Halesus condidit*, *Hi autem immutato H in F*, Falisci dicti sunt, sicut febris dicitur, quæ ante hebris dicebatur. De hac Etruscorum urbe vide

Ibid. l. 26. lege, loco PH ex more Sabinorum

P. 201. col. 2. l. 10. post videbatur. *insere*, Io. Pierius Valerianus ad Virg. Buc. II, 53. p. 12. F in H mutatum, ut in nominibus, quæ a Sabinis accepta Romani in civitatem adscivere. Cujusmodi sunt Trafo, Vifo, Fircus, Forreum, Fostis, Fostia. Idem ad Æn. XII, 363. p. 200. Chloreaque Sibarimque.—In codicibus aliquot vulgatis SABARIM legitur: in nonnullis antiquis HABARIM. Est et ubi FABARIM legas.—Et transmove l. 7, 8. ad l. ult. 71, 2°. Sed manum de tabula, ne lectoris patientia abuterer.

P. 204. col. 2. l. 15. pro repudiatur, *reponc*, relegata est. Et post versabatur. *insere*, l. 17. Verum, judice Quintiliano, *Æolica quoque litteræ*, qua cervom servomque dicimus, etiamsi forma a nobis repudiata est, vis tamen nos ipsa persequitur. Duras et illa syllabas facit, quæ ad conjungendas demum subjectas sibi vocales est utilis, alias superæacia; ut equos hac et equom scribimus; cum etiam ipsæ hæ vocales duæ efficiant sonum, qualis apud Græcos nullus est, ideoque scribi illorum litteris non potest.—Quare, addit scriptor elegantissimus, qui a Latinis exiget illam gratiam sermonis Attici, det mihi in eloquendo eandem jucunditatem, et parem copiam. Inst. Orat. XII, x, 29, 30. 35.

P. 207. col. 1. l. 15. post PP.

iv, v. *insere*, Villosion. in Diatr. p. 129.

Ibid. l. 20. post s. c. p. 784. *insere*, Villosion. in Diatrib. p. 209. l. 23. Δηάνειραν δὲ μισθὸν αἰρηθεῖς, ἐπέτρεψεν ἰσω κομίσειν. Lege, Δηάνειραν ἐπέτρεψε Νέσση κ.

P. 210. col. 1. l. 35. post ἐλώδης. *insere*, Conf. lib. VI. p. 364. Ox. cum Schol. Clarkio-Bodl. a Gaisfordio in lucem prolatis ad Plat. Sophist. p. 216. A.

P. 212. col. 1. l. 4. lege, antea et l. 6. *dele*, oratorem

P. 215. col. 2. l. 19. lege, de B littera et

P. 216. col. 1. l. 20. post xxxiv. *insere*, Ad Inscriptio. Crisæam apud virum doctissimum, H. J. Rose, p. 325. l. 3. HEΘMON probabiliter eruit P. P. D. p. 27. Schol. ad Apoll. Rhod. I, 1294. —τὸ δὲ ἥθμὸς δασύνεται. Si parumper digredi liceat, lectionem Inscriptionis e rudieribus urbis Teni effossæ, et hodie penes Collegium SS. Trin. Cantab. l. 25. "ΙΛΚΥΣΙΝ i. e. ἐλκυσειν" (valued, rated) tanquam sanam sustinerem. Herodot. II, 65. ξυροῦντες τῶν παιδίων ἢ πᾶσαν τὴν κεφαλὴν, ἢ τὸ ἤμισυ, ἢ τὸ τρίτον μέρος τῆς κεφαλῆς, ἰσῶσι σταθμῶ πρός ἀργύριον τὰς τρίχας τὸ δ' ἂν ἰλκύση, τοῦτο τῷ μελεδωνῶ τῶν θηρίων διδοί. Anti-Att. p. 94. l. 26. Ἐλκει σταθμόν: ἀντὶ τοῦ ἀγει. ἐκβάλλουσιν ὡς ἀδόκιμον. Ἡρόδοτος πρώτῃ. Respicit ad I, 65. ἐποίητο δὲ καὶ λείοντος εἰκόνα χροσποῦ ἀπίφθου, ἰλκουσαν σταθμόν γάλαττα δέκα. καὶ νῦν κεῖται ἐν τῷ Κορινθίων θησαυρῶ, ἰλκων σταθμόν ἑβδόμον ἡμιστάλαντον. *Ibid.* Sic

SECT.
IV.

AUCTARIUM.

supra paullo, καὶ τουτέων [ἡμιπλιθίων], ἀπέφθον χρυσοῦ τέσσαρα, τρίτον ἡμίταλαντον ἕκαστον ἔλκοντα. Platonis locus, quem ad manum non habeo, τὰ πλείον ἔλκοντα βαρύτερα νομίζονται. Polyb. viii, 16=viii, xxii, 2. θεωρῶν δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τὸν ἄνδρα καὶ κατὰ τὴν ὁμιλίαν ἔλκοντα τὸ τῆς πράξεως στάσιμον. xii, 16=xii, xxviii, 6. οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφέρεται δόξαν. ὡς ἔλκων τὴν τοῦ συγγραφέως προστασίαν. Conf. xxi, xxvi, 19. xxxi, x, 4. et Diog. Laert. s. c. ad p. 185. "ΑΓΕΙΝ τῆς σταθμητικῆς verbum a probatissimis scriptoribus hoc sensu usurpatur: Plato Theætet. p. 126. D. 2. Frf. = p. 172. B. 9. HSt. ὧδέ πως τὴν σοφίαν ἀγόνει. De Re-

pub. vii. p. 701. C. 6. Frf. = vii. p. 528. C. 2. HSt. ἐντίμως ἄγουσα αὐτὰ, —. Demosth. adv. Timocrat. p. 741 = 826. Bekker. τὸν τε δίφρον τὸν ἀργυρόποδα καὶ τὸν ἀκινάκην τὸν Μαρδόνιον, ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούς. Soph. [Aj. 131. ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν Ἄπαντα τὰνθρώπεια] El. 119. μόνη γὰρ ἄγειν οὐκετι σωκῶ λύπης ἀντίρροπον ἄχθος. For I am no longer able by myself to DRAW UP the weight of grief which depresses the opposite scale. FORSON. Adeo propendere suam tristitiæ lancem putat Electra!—Sed eo, unde digressus sum, revertar. Inscriptiones architectonicæ Athenis repertæ

Col. A. l. 4. ΗΟΣΑ,

5. ΗΟ conf. l. 7. (l. 36. ΕΠΙΣΤΥΛΙΑΑΝΟ ΟΝΤΑΪ Supple, ΗΑ ΔΕΙ. et l. 92. lege, ΕΔΕΙ.) Col. B. l. 9. 14. 15. 19. 23. 24. 54. 57.

5. ΗΕΜΙΕΡΛΑ. conf. 8. Col. B. l. 48. 66. 76. 79. 84. 85. 94.

12. ΤΡΙΗΕΜΙΠΟΔΙΟΣ conf. l. 15. 18. 21. 25. 31. 32. 49. 97. 100.

19. ΗΕΠΤΑΠΟΔΑ Col. B. 64. 74.

24. ΗΥΦΣΟΣ Col. B. 97. "— in Selinuntis nummo, qui est penes Cl. Principem de Torremuzzo, legitur ΗΥΨΑΣ." Villoison. Diatr. p. 168.

25. ΗΕΜΙΠΟΔΙΟΝ conf. l. 49. 97. 100. Col. B. 37. 42. 50. 61. 64. 65. 75. 78. 81. 82. 89.

40. ΗΑΠΑΝΤΟΣ conf. l. 64. 66. 68.

82. ΗΙΜΑΝΤΑΣ

94. ΗΑΧΑΜΑΙ. 93, 4. fortasse, ΕΧΣΕΡΓΑΣΜΕ-ΝΑ ΧΑΜΑΙ.

Col. B. l. 1. ΗΕΚΑΣΤΟ conf. l. 13. 18. 32.

2. ΗΕΤΕΡΟΣ conf. l. 14. 19. 23. 24. 29. 33. 36. 39. 44. 47. 57. 77. 85. 99.

4. ΗΕΚΠΟΔΕΣ conf. l. 49. 67.

23. ΗΕΚΑΤΕΡΟ

62. ΗΟΥΤΟΙ. Eadem forma occurrit in Corp. Inscr. Antiq. p. 206. cxliv. (Attica) l. 13.

2. ΗΑΡΜΟΣ conf. l. 10. 14. 15. 19. 20. 23. 24. De

hoc vocabulo *juncturam*, *rimam* significante, pauca adnotabo. *Sirach* xxvii, 2. Ἀναμίσειον ἄρμῶν λίθων παγήσεται πάσσαλος, καὶ ἀναμίσειον πρασίως καὶ ἀγορασμοῦ συντριβήσεται ἁμαρτία. *Soph. Ant.* 1215. καὶ παραστάντες τὰ φῶς Ἀθρήσασθ', ἄρμῶν χύματος λιθοσπαδῆ Δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον. *Eur. Med.* 1311. χαλατε κληῖδας ὡς τάχιστα πρόσπολοι' Ἐκλύεθ' ἄρμῶν. Eiusdem fragmentum *Erechthei* apud *Lycurg.* adv. *Leocrat.* p. 219. *Taylor.* = p. 262. *Bekker.* "Ὅστις δ' ἀπ' ἀλλης πόλεος οἰκίζει πόλιν, ἄρμῶς πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγείει, Λόγῳ πολίτης ἐστί, τοῖς δ' ἔργοισιν οὐ. *Plutarch.* Vol. 1, p. 665. F. ἀποβαλεῖν δὲ [λέγουσιν] ὄψων αὐτὸν τὴν ἐτίραν, ἣν τῷ τῆς θύρας ἄρμῳ προσβαλὼν — [*Eur. Ph.* 112. ἄρα πύλαι κλειθροῖς, Χαλκοδέτ' ἔμβολα Λαϊνέοις Ἀμφίλοχος ὄργανοις Τείχεος ἤρμῳσται; *Herodot.* 1, 163. τοῦτο δὲ πᾶν λίθων μεγάλων καὶ εὖ συνηρμοσμένων.] *Æn.* II, 463. *Adgressi ferro circum, qua summa labantes JUNCTURAS tabulata dabant, convellimus altis Sedi- bus impulimusque.* *Conf.* XII, 274. Hinc figurate usurpatur in *Epist. ad Hebræ.* IV, 12. Ζῶν γὰρ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνεργῆς, καὶ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον, καὶ εὐκινούμενος ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς τε καὶ πνεύματος, ἄρμῶν τε καὶ μελῶν, — *Ezek.* xxxvii, 7. Καὶ προσηγήευσά, καθὼς ἐντείλατό μοι, καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐμῆ προφητεῦσαι, καὶ ἰδοὺ σεισμός, καὶ προσήγαγε τὰ ὀστά ἑκάτερον πρὸς τὴν ἁρμονίαν αὐτοῦ. *Hesychius;* ἄρμῶν. ἁρμονιῶν.

P. 218. col. 1. l. 12. post Δω-

ριεῖς. *insere*, ΕΠΟΕΙΣΕ *Inscript.* *Bœot.* 1, l. 6. apud *Martinum Leake* in *Mus. Critic.* N°. VIII. p. 570.

Ibid. l. 32. post μηνός *insere*, (et *Inscript.* *Bœot.* 1. l. 7. apud *Martinum Leake* in *Mus. Crit.* N°. VIII. p. 570.)

Ibid. col. 2. l. 14. post *vetustis insere*, ΕΠΟΕΣΕ et ΕΠΟΗΣΕ subinde occurrit: in *Corp. Inscr. Antiq.* P. 1. p. 38. xxiii, (Attica) l. 2, 3. ΕΠΟΕΣΕΝ probabiliter exsculpsit *Bockh.* *ibid.* p. 48. xxxi. (juxta *Olympiam reperta*) ΠΟΕΣΕ: atque

Ibid. l. 29. post πόημα *insere*, *Inscript.* II. intra limen *Eccles. Orchom.* reperta, l. 9. ΠΟΗΤΗΣ ΕΠΩΝ. l. 24. ΠΟΗΤΗΣ ΣΑΤΥΡΩΝ.

P. 223. col. 2. l. ult. (102). *adde*, *Andocid. de Myster.* p. 13. *HSt.* = p. 130. *Bekker.* ἀρχει χρόνος τοῦδε τοῦ ψηφίσματος ἢ βουλή, οἱ πεντακόσιοι οἱ λαχόντες τῷ κνᾶμῳ, ὅτε Κλειογένης πρῶτος ἐγραμμάτευεν. ἡ βουλή — κνᾶμῳ, e margine in textum irrepsisse videntur. De hoc vero loco nulla subest suspicio *Corsinio* in *Fast. Att.* T. I. p. 189. xviii.

P. 233. col. 2. l. 15. post *Athen.* xi. 467. B, *insere*, et *Salmas.* *Plin. Exercitat.* p. 626. b. D—G., et p. 627. a. A.

P. 234. col. 2. l. 6. *Aliter explicuit doctissimus Bockh.*, cuius verba adponam; "Immo priorem articulum omissum esse concedendum; ut tragici duo nomina componunt, prius sine articulo, alterum eodem instructum: idonea exempla *Welcker* notante collegit *Dödertinus* noster *Spec. ed. Sophocl.* p. 50."

Bockh. ad Corpus Inscript. Antiq. P. I. p. 25.

P. 244. col. 2. l. 8. corr. AD-
DITAMENTA

P. 253. col. 1. l. 33. p. 257.
adde, ΤΑΡΓΕΙΦΟΙ i. e. τοὶ
Ἀργεῖοι in Corp. Inscr. Antiq.
P. I. p. 47. xxxix. (prope Olym-
pium reperta a *J. B. S. Morritt*);
hæc e conjecturis maxime prob-
abilis est: conf. infra ad v.
ΔΙΦΙ.

Ibid. col. 2. l. 3. post. R. B.
insere, In Corp. Inscript. Antiq.
P. I. p. 37. xx. (fr. Corcyræ
reperitum) l. 2. FAMM. For-
tasse forma fuit a voce ἄστυ.
Bockhiius.

Ibid. l. 23. post desiderant.
insere, In "Cnidiorum nummo
perantiquo et pereleganti Musei
nostri, in quo nomen Magistratus
vel tyranni, quod in dialecto
communi et recentiore ΕΥΒΟΥ-
ΛΟΣ foret, scriptum est ΕΟ-
ΒΩΛΟΣ, spiritu, ut solet in
illius seculi scriptura, subaudio."
Knight. Proleg. in *Homer.*
p. 83. Aliter paulo apud *Thucyd.*
VIII, 66. βολή MS. Cant.;
IV, 76. ἐπιβολή MS. Cass.; *Chishul.*
in *Antiq. Asiat.* p. 50. Pse-
phisma Iliense, l. 8. ΣΠΟΥ-
ΔΗΙ—sed ΕΠΙΒΟΛΗΙ, teste
optimo *Dobrzæo*, in marmore ipso
perspicue exstat. *Marm. Sand-
vic.* A. l. 20. ΚΛΕΤΑΡΧΟ pro
Κλειτάρχον. Atqui hujusmodi
formæ etiam nimis antiquæ nebu-
lonibus magnopere placebant.

P. 254. col. 1. l. 10. adde,
Corpus Inscript. Antiq. P. I. p.
47. xxix ΔΙΦΙ. Conf. *Diar.*
Erudit. (*Class. Journ.* N°. II.
pp. 328, 9.) *Knight.* Proleg. ad
Homer. pp. 79, 80; in primis
vero Præsulem illum præclarum,

qui de hac inscriptione optime
promeritus est, in *Hor. Pelasg.*
pp. 62—65. In Inscriptione Cor-
cyr. apud *Montefalcon.* in *Diar.*
Ital. p. 422. ΦΑΙΑΚΟΣΙΝΗ
[f.—ΣΥΝΗ] ΔΙΕΙ ΥΨΙΣΤΩ
ΕΥΧΗΝ—legendum cum *Bock-
hio* ΔΙΦΙ. Conf. *Platonem* s. c.
ad p. 112. In marmore apud
Chandlerum P. II. p. 46. l. 4.
ΔΕΞΙΤΡΕΦΟΣ, quod *Elms-
leius* ὁ *Μακαρίτης* ad *Med.* 326.
et *Osanna* in *Sylloge Inscript.* p.
143. in ΔΙΕΙΤΡΕΦΟΣ muta-
runt: inconsulto: sanissima est
marmoris lectio. Sententiam doc-
tissimi *Blomfieldii* in *Mus. Crit.*
N°. VIII. p. 586. unice amplector
et impense probo.

Ibid. l. 28. post liquet.] insere,
ΕΔΕΔΟΦΑ
(ab ἔδω) *Corp. Inscript.* p. 35.
xv. (Spartana). l. 1. ΕΔΕΔΟΦΕ.
l. 4. [E]ΔΕΔΟΦΑΣ. Vide II.
P, 542. *Hesychius*, Ἐδηδώς: κα-
ραβεβρωκώς.

P. 255. col. 2. l. antepen. l.
14. adde, ΦΙΚΑ[ΤΙ]: εἶκοσι: in
Corp. Inscript. Antiq. P. I. p. 38.
xviii (inter *Argivas*), l. 1.: atque
se diffusum huic lectioni fatetur
Bockhiius.

P. 261. ADDIT. col. 2. l. 2.
post 36.] insere,

ΕΠΒΑΚΕΥΦΑΙ
Inscript. Bæot. xxv. apud *Mar-
tinum Leake* in *Mus. Crit.* N^o.
VIII, p. 579. Sed tenebras discu-
tere nequeo.

P. 265. l. 31. lege, ἌΝΑΣ-
ΣΕΝ.

P. 281. col. 1. l. 39. lege, Bor-
giani, l. 2, 3.

Ibid. l. 43. post xxvii. insere,
ΕΟΙΚΙΑ-Σ i. e. ΦΟΙΚΙΑΣ *In-
script.* apud *Pocock.* p. 50.
"Thebis," XIII. l. 7, 8.

AUCTARIUM.

SECT.
IV.

Ibid. l. ult. 213. adde. **FY-
KIAS** Inscript. Bæot. I, l. 10.,
II, l. 4., et III, l. 10. apud *Mar-
tinum Leake* in *Mus. Crit.* N^o.
VIII, pp. 570—2. In *Corp. In-
script. Antiq.* P. I. p. 33. XIV
(Argiva) l. 2. ΠΕΔΑΦΘΦΘΙ
—mutando litteras 7, 8, ΦΘ in
IK eruit *Bockhius* πὲδᾶΦουκοί, i. e.
μείτουκοί. *Ibid.* infra p. 37. Inscr.
XIX (Argiva) l. 8. ΠΕΔΑΦΘΙ-
ΚΟΙ. Conf. *Stanl.* ad *Æschyl.*
Choëph. 587. *Bentl.* ad *Hor.*
Carm. III, XII, 1.

P. 278. col. 1. l. 30. *Bockhius.*
adde, **ΦΙΣΟΤΕΛΙΑΝ** Inscript.
Bæot. I. l. 11. et **ΦΙΣΟ** II. l. 14.
in *Mus. Crit.* N°. VIII. pp. 570,
571.

P. 298. col. 2. l. 37. καλοῦσιν.
adde, *Xenoph.* Mem. II, i. 34.
οὕτω πως δῶκε Προδικὸς τὴν
ἵπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παιδεύσιν
ἐκόσμησε μέντοι γνῶμας ἔτι μεγα-
λειωτέροις ῥήμασιν ἢ ἐγὼ νῦν.
διῶκει *Xenophonti*, lingua repug-
nante, restituere vult summus
vir; ista enim ætate Prodicti
Dictata nondum consenuerant.
Harris' Three Treatises, p. 235.

In this manner did *Theophilus*,
said he, pursue the subject to
which I led him. He adorned his
sentiments with expressions even
more splendid than I have now
employed.

“ANNOTATIONEM in quartam
Sectionem Miscellaneorum clau-
dant” tria “specimina scrip-
turæ Homericæ a” tribus “viris
doctis instituta, *Joanne Upton*,”
RICARDO BENTLEIO, “et *Sa-
muele Salter* :”—“*Uptoni* spe-
cimen editum fuit *Observationum*
sui in *Shaksperium* libello p.
186.”, et recusum apud *Burgess.*
p. 432.; secundum specimen
BENTLEIANUM, quod ex illius
Homeri recensione vir doctus
cum *Burgessio* ad hanc rem
communicavit: tertium speci-
men a *Samuele Saltero* secun-
dum *Danesii* præcepta institum
est, de quo typis impresso,
necdum in lucem prolato *Phi-
lippus S.* filius eruditissimum edi-
torem certiore fecit. Duo pos-
teriora τῶ digamma suo suppleta
sunt. Ne curta videatur pagina,
pauca allevi.

I.

MENIN ΛΕΔΕ ΤΗΕΑ ΠΕΛΕΙΑΔΕΟ ΑΚΗΙΑΕΟΣ
ΟΛΟΜΕΝΕΝ Ε ΜΥΡΙ ΑΚΗΕΟΙΣ ΔΑΓΕΑ ΤΗΕΚΕΝ
ΠΟΛΛΑΣ ΔΙΠΗΤΗΜΟΣ ΠΣΥΚΗΑΣ ΛΙΔΙ ΠΡΟΙΑΠΞΕΝ
ΕΡΟΟΝ ΑΥΤΟΣ ΔΕ ΦΕΛΟΡΙΑ ΤΕΥΚΗΕ ΚΥΝΕΣΣΙΝ
ΟΙΟΝΟΙΣΙ ΤΕ ΠΑΣΙ ΔΙΟΣ ΔΕ ΤΕΛΕΕΤΟ ΒΟΛΕ
ΕΚΣ Ο ΔΕ ΤΑΠΡΟΤΑ ΔΙΑΣΤΕΤΕΝ ΕΡΙΞΑΝΤΕ
ΑΤΡΕΔΕΣ ΤΕ ΦΑΝΑΚΣ ΑΝΔΡΟΝ ΚΙ ΔΙΟΣ ΑΚΗΙΑΛΕΥΣ

“Multa sunt etiam in brevi isto
specimine, quæ fortasse non om-
nibus placeant.” *Burgess.* Conf.
supra p. 209. Si hoc tentamen
consuetudinis Homericæ omni-
bus numeris absolutum proponere

Uptoni in animo esset, infelix
operam disperdidit; si dialecti,
quæ hodie orationi Homericæ
simillima est, μηδὲν ὑγίης. Meas
suspiciones, etsi subtimide, pro-
feram. I. “In dialecticis quod

SECT.
IV.

AUCTARIUM.

alias vitiosum, interim alias rectum est :” formæ THEA, AKHIAEΘΣ et AKHIALΛEYΣ THEKEN, IΠHTHMOΣ, TEYKHE sint Homericæ, sed Æolismum parum sapiunt. ΠEΛEIAΔEO AIΔI, facies alioqui sanissima, sibi tanquam hospites et peregrinas repudiaret poeta. 2. OΛΛOMENAN vel YΛΛOMENAN Æolismi affinis esset. “ Deinde diphthongos, quæ vocantur, OY, EI, et AI, rejecit vir doctus, retinuit vero OI in OIONOISI, AKHEOIS.” *Burgess*. Quinetiam AKEOIS est accusativus pluralis apud Æolas; Marmor Burmann. ΠPOC ΛAMΨAKANOIS—In prima declinatione eadem dialecti ratio obtinet; Inscr. Cumea s. c. l. 7. TAIΣ TEIMAIΣ l. 8. XPYCIIAIΣ l. 41. YΠAPKOICAIΣ. Inscript. vet. intra limen Bibl. Publ. Cantab. l. 14, 15. ΠPOC TAIΣ ΠPOYΠAPXOYCAIC TIMAIΣ ll. x, 422. “ Eustathius legit ἀλγεα θῆκε.” *Valck.* ad loc. 3. “ Ante inventam duplicem litteram ψ, sæpe, præsertim initio vocabulorum, antiqui Græci ΣΠ dixerunt, ut in σπέλλιον pro ψέλλιον :” [τὸ ξίφος σκίφος (vel κσίφος) ἐκάλουν, καὶ τὸ ψέλλιον σπέλλιον, καὶ τὸ ζυγὸν σδυγόν Schol. ad Dion. Thrac. p. 815. et MS. *Harl.* ξένος σκένος· ἰέραξ ἰέρακος Jo. Grammat. f. 244. b. πέλοψ πέλοψ· ἄραψ, ἄραψ; Æolice.] “ et puto equidem, si originem vocis ψυχη indagemus, ad σπυχη nos, potius quam ad πονυχη, redituros.” *Burgess*. Conf. Diomed. ad Dionys. Thrac. p. 780. ΦCYXAC bis in marmore *Elgeniano*, in Athenienses ad

Potidæam occisos, vs. 5. 11. In Inscript. architecton. supra citata ad p. 340. Col. A. l. 4. ANEΛPAΦCZAN. l. 4. 5. ΦCZE-[ΦIC]MA sic Bockhiius : quamvis in meo apographo ΦCZA. *Ἔc.* “ Hesychius, Προίαψεν. προέπεμψεν. προδιέφθειρεν. Si infra pro προτιάπτω emendetur ΠPOΦIAΠTΩ. προπέμπω (quidni autem ita emendetur?), fidem faciet antiquissimos Homeri Codices ita fuisse exaratos, qua itidem ἀκριβεία suam editionem, quam non minori ingenii felicitate molitur quotidie, quam nos omnes vehementia expectationis efflagitamus, describi curabit bonarum omnium artium stator et vindex, clarissimus BENTLEIUS.” *Taylor*. Lect. Lys. p. 703. 4. AYTOC Æolice, et supra ΠITIMΩC : Inscript. Cumea apud Comitem *Caylus*. l. 9. EYEPΓETHCANTECCCI l. 29, 30. EN ΠANTEIC TOIC AΓΩNECCIC. 5. BΩΛA. Inscr. s. c. l. 25. BOWA. Psephism. Byz. apud Demosth. de Cor. ἐκ τῆc BΩΛAC. Sed hemistichium νοθείαc signo distinguere : suspicionem hoc loco aperuisse nihil nocebit. 7. “ Antiquissimi dixisse videntur ATPEFIΔEC, atque “ KE [anne KA] : et AKEOIC [melius, AKAOIC] pro Ἀχαιοίc scripsit, idem quoque, ut puto, pro KAI voluit KE.” *Burgess*. —Si quis II. A, 15. Χρυσίῳ ἀνὰ σκήπτρῳ improbaret, me repugnantem haud habebit. Hesychius lectionis varietatem innuere videtur, Ἀνὰ σκήπτρῳ. “AMA τῆ βασιλικῆ ράβδῳ. II. Γ, 458. H, 350. X, 114. κτήμαθ' ἄμ' αὐτῆ Z, 426. ἠγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεά-

AUCTARIUM.

SECT.
IV.

τεσσιν.—; Si quis contenderet poetam φωνῆ πολυηχεῖ effudisse ΚΡΥΣΣΕΟΙ ΟΝ ΣΚΕΠΤΡΟΙ conjecturam exemplis munitam habet; ΚΗΡΥΣΣΕΟΙ quidem Laconice; Inscriptio Naniana, modo sit genuina, l. 1. ΔΕΚΣΑΙ. Herodot. viii. 48. Μήλοι μὲν γένος ἰόντες ἀπὸ Λακεδαίμονος.—et “in Peloponneso Æolismus ante Dores regnabat.” Conf. Strab. xiii. p. 842. Oxon. inscriptio Cumæa s. c. præbet l. 8, et 34. ΟΝΤΕΘΗΝ pro ἀνατιθῆναι 39. ΟΝΘΕΝΤΑ pro ἀναθέντα l. 53. ΟΝΘΕΜΕΝΑΙ pro ἀναθεῖναι. Conf. Koen. ad Greg. p. 92. et adde Iph. A. 754. Inscriptio, etsi Augusto imperante exarata, quantitatis pretii est; quippe Æoles antiquam scribendi rationem vel maxime observabant; reliqui Græci vocalium origines adjiciendis terminationibus obscurabant. Hanc vocalum civitate dubitabundus donarem; *Non nostrum est, inquam, tantas componere lites.* Credo equidem Æoles formarum vetustarum elegantissimos arbitros poetæ sermonem in quibusdam tanquam exemplar sibi proponebant; facies quidem illis non omnibus una est; nec multum diversa tamen; ΑΜΜΙ Marmor. Æolicum Burmann. OΔ. A, 123. ΙΑ. A, 384. ΕΜΜΕΝΑΙ Tab. Cum. 51. ΟΔ. A, 33. ΙΑ. A, 117. ΚΑΤΤΑΔΕ pro ΚΑΤΑ ΤΑΔΕ Tab. Cum. l. 31, 46., et in Fœdere inter Lacedæmonios et Argivos apud Thucyd. v. 77, 79. ΚΑΤΤΑ ΑΥΤΑ ΔΕ i. e. ΚΑΤΑ ΤΑΥΤΑ ΔΕ l. 35. ΚΑΤΤΟΙΣ ΝΟΜΟΙΣ bis

in marm. Burm. et somel in Inscript. Elea apud R. P. K. i. e. ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΚΑΤΤΟΨΑΦΙΣΜΑ Inscript. Orchom. ii. l. 5. i. e. κατὰ τὸ ψηφίσμα κατὰ πάτρια bis (et apud Thucyd. v. 77. et 79.) κατὰ παρῶα et κατὰ τετραγμένα, in Oraculo apud Demosth. in Macart. p. 1072. R. = p. 1177. Bekker. ποτῶς i. e. πρὸς τοὺς in Thucyd. v. 77. Π. Υ, 458. καγγόν. ΟΔ. Δ, 72. καδδώματα ΙΑ. Τ, 25. καδδῦσαι. Hesiod. Ἔργ. 334. citatus a Xenoph. in Mem. iii, iii, 3. καδδύναμν. Π. Ο, 493. καδδράθητην. Π. Β, 108. καλλύσει Barnes. Odys. Ο, 463. κανεύσας. Hesiod. Ἔργ. 664. καφάσαι; et 691. καφάσαι; i. e. καταφάσαι;—; et Jo. Gr. f. 244. b. [Αἰολεῖς] κατέπεσον κάππεσον κατὰ δὲ καδδέ.—ΒΑΛΛΗΘΗΝ = βαλανεῖον Tab. Cum. l. 40. ΒΑΣΙΛΗΘΗΝ = βασιλείαν σωρε; ΕΠΑΙΝΗΘΗΝ = ἐπαινεῖν l. 25. ΕΧΗΘΗΝ = ἔχειν l. 28. ΚΑΛΛΗΘΗΝ = καλεῖν l. 29. ΣΜΑΡΑΓΗΘΗΝ = σμαραγεῖω l. 41. Τῷ ἢ ἀντὶ τοῦ εἰ διφθόγγου χρῆνται [οἱ Αἰολεῖς] τὸ καθάρειαν καθάρησαν γράφοντες· καὶ λέγοντες ἀντὶ τοῦ ἔλθειν καὶ δραμεῖν καὶ λαβεῖν, ἐλθῆν καὶ δραμῆν καὶ λαβῆν ὡς καὶ τὰ ὁμοία. Gramm. Vat. et Aug. Π. Γ, 35. ὄχρος τέ μιν εἶλε παρειάς; Etym. Μ. v. Παρεία· Ἰλιάδος Γ, χωρὶς τοῦ εἶ· ἴν ἢ οὐδέτερον. “in Ven. textu, sicut in Lipsiensi, legitur παρεία.” Wolf. Proleg. ccxxii. Schol. Ven. No. 531. Ἀριστάρχος οὐδέτερος. ἐν τρισὶ δὲ θηλυκῶς. ἢ δὲ Σιδώνιος διὰ τοῦ ἦ. ἐὰν τὸ παρήιον i. e. παρήιον. lege igitur παρῆα. Π. Χ,

491. *παρεία* Schol. *A. V. T.* et unus *Harl.* *οὐδενερώς*. — Quod pro captu meo leviter attigi *, tandem perspectum habeo, *Æoles* *ΜΕΟΣ*, *ΜΕΑ*, *ΜΕΟΝ* ex Homero derivatum Latinis tradidisse; *ΟΔ. I.*, 459. *καδδὲ ΜΕΟΝ κῆρ. ΙΑ. I.*, 57. *Ἦ μὴν καὶ νέος ἔσσι*, *ΜΕΟΣ δὲ Τ.*, 194. *Δῶρα ΜΕΗΣ παρά.* Sed compluria Homeri sibi propria fecisse haud curant *Æoles*: *Π. Α.*, 234. recitavit poeta *ὄσδους* non *ὑσδους* ut Sappho apud Hermog. *Fr. iv.* *Ἀμφὶ δ' ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ Δι' ὑσδων μαλίνων* Sic Aldi *Rhet. ὄσδων* MS. Collegii Caii-Gonvill. Cantab. sed *μαλίνων* retinet. Sappho, *χελύνη. Jo. Gr. f. 244.* a. *τῷ ὦ ἀντὶ τοῦ ὁ στοιχείω χρηταί. τὸ γὰρ ὅμοιον ὕμοιον λέγει ὕμφαλος, ὕμφαλος.* unde *umbilicus*; hinc quoque *funtes, frundes*, &c. apud Latinos veteres. Utitur Poeta *ὑσδώνυμοι* sed semper *ὄνομαζω.* etc.—MS. *Harl. παρά τοῖς αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ δ' ζ παραλαμβάνεται ὡς ἔταν τὸ διάβατον ἢ Σαπφῶς ζάβατον λέγει.* cui adjicias *διαβάλλειν ζαβάλλειν* *διανυκτὸς ζανυκτὸς* apud *Jo. Gr. l. c. conf. Gaisford.* ad *Hephæst.* p. 69. Sapphus *Fr. XLIX.* *ζαλεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήα.* Alcæi *Fr. II.*, 6. *λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἦδη.* Pind. *Nem. VI.*, 90. *ἔγχος ζάκοτον* *Fr. de def. Sol. 20.* *ὑδατι ζακότῳ [Π. Γ, 220.]* *Π. II.*, 223. *ταύρων ζατρεφίων Φ.* 465. *ζαφλεγέες* *Æschyl. Pers. 316.* *πυρσὴν ζαπληθῆ.* *Soph. Aj. 137.* *ζαμενῆς λόγος* *Eur. Androm. 1286.* *Μήδ' εἰ ζαπλούτους εἴσεται φέρνας δόμοις.* *Herodot. I.*, 32. *πολλοὶ μὲν γὰρ ζάπλοντοι ἀνθρώπων.* “*ζαχρύσους* *Stob. Grot. p. 295. Trin. Gesn. 1549.*”

R. P. Advss. p. 226. *Æschyl. P. V. 1084.* *ζάπυροι.* *Eur. Io. 187.* *ζαθείαις Ἀθάναις.* *Ph. 239.* *ζάθεα τ' ἄντρα 814.* *ζαθέων πετάλων.* *Aristoph. Nub. 383.* *ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα [Π. Α, 38.]* Si hujusmodi formas apud Danaos omnimodo impetrasest loquendi consuetudo, ne ipsi quidem Homero toties peccare suavitatis causa licuisset. Nimirum Critici primarii fugientia captantes sæpius in medio posita transvolant. Ut, remotis involucris et integumentis, verbum unumquodque formam e cana et vetustissima simplicitate erutam induat, monumenta, e quibus aliquid luminis haurire possumus, perpauca sunt; et “verendum est, ne, dum unum aliquid Homericum ex analogiæ legibus restituere tentemus, plura simul ab eo certius profecta deleamus.” *Burgess.* “Audacter progrediamur quatenus veterum dialectorum auctoritas, monumentorum fides, et justa metri ac sermonis ratio viam ostendant; at non ulterius.” *R. P. K.* Si antiquissimi sermonis *Æolium*, qui ante irruptionem Dorum in Peloponnesum vigebat, reliquiæ marmoribus et laminis, perennibus illis antiqui moris testibus, insculptæ ab oblivionis latebris nunc demum emergerent, textum illis quidem adjumentis fixum et fundatum habeamus, ad quod exemplaris Argivi lineamenta aucupari, et subinde recuperare possemus. “Ex his præcipue fontibus scaturigines illius linguæ, quæ haud prorsus exaruerunt, deducendæ sunt: atque ut architecti periti, paucis dirutorum ædificiorum fragmentis effossis, e membrorum

II.

Specimen *R. B.* apud *Burgessium*, PRÆF. P. xxvii.

Iliad. A. 544.

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Φῆρη, μὴ δὴ πάντας ἑμοὺς ἐπιφέλλω μύθους 545
 Φειδήσειν· χαλεποί τοι ἔσονται ἀλόχῳ περ' εἴουση.
 Ἄλλ' ὄν μὲν κ' ἐπιφεικὲς ἀκουέμεν, οὔτις ἔπειτα
 Οὔτε θεῶν πρότερος τὸν φείσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
 Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι,
 Μὴ τι σὺ ταῦτα φέκαστα διείροε, μηδὲ μετάλλω. 550
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Φῆρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔφειπες;
 Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἶρομαι, οὔτε μετάλλῳ·
 Ἄλλὰ μάλ' εὐκηλος τὰ φράζεις, ἄσσοι ἐθέλησθα·
 Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ σε παρείπῃ 555
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.

proportione et artis ratione, schemata integra restituant: sic nos porro, paucis quibusdam radicibus inventis, quæ ex iis pullulasse debuissent, computabimus, et stemmata pulcherrima Homericæ linguæ restituere ac renovare conabimur; ita ut carmina, excussa rubigine, revirescant; et venerandus ille eorum χρόνος ἀρχαιοπρέπης καὶ χάρις ἀβίαστος, rite efflorescat." *Knight*, Proleg. lxxxiv. Ταῦτα δὴ, καθάπερ ἴσως ἐν μύθῳ ταῦν λεγόμενα, ἐστὶν εὐχαι.

548. "Pro simplice Gamma reponendum Digamma τὸν φείσεται." *R. B.*

549. "Sic Romana Eustathii; sed prima Florentina et scripti nostri omnes, ὄν δὲ κ' ἐγὼν — eodem sensu utrumque; sed detur suum jus pluribus suffra-

giis." *R. B.* [452. ἔφειπες MS. H.]

555. "Cum semper Æolica consonante veniant φέπος, φείπω et cætera ex illis formata; etiam in media voce remanebit παρ-φείπη: et idcirco παρειπὼν semper primam syllabam producit apud nostrum; ut II. Z, 62. Αἴσιμα παρφειπὼν. et 337. Νῦν δὲ με παρφειπὼσ' ἄλοχος—scribendum igitur ubique παρφειπὼν, et hoc loco pro παρείπη, certa emendatione, Μὴ σε παρἔληθ, eadem prorsus sententia ut supra v. 132. Κλέπτει νόμ, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεται, οὐδὲ με πείσεις. et Od. N, 291. ὅς σε παρἔλθοι Ἐν πάντεσσι δόλοισι." *R. B.* "Notandum est Bentleyum, qui vim Digammatis non tanta cum diligentia videtur expendisse, quanta Dawesius, formam literæ in vo-

“En *Salteri** specimen” apud *Burgess*. pp. 434—
439. quod *Heynium* valde pupugit, neque auctum
nec imminutum :

Μήνιν ἄφειδε, θεὰ, πληγῆφι δαΐω ἀχιλῆος
οὐλομένην, ἣ μυρὶ ἄχαιοῖς ἄλγε' ἔειυχε,
πολλὰς φηθίμους ψυχὰς ἄφιδι προΐαψεν
ἠρώων, αὐτοὺς δὲ φελώρια θῆκε κύνεσσιν,
οἰωνοῖσιν τε πάσι· διὸς δ' ἐτέλειετο βουλή· 5
ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
ἄτρεΐδης τε Φάναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος ἀχιλλεύς.

Τίς δ' ἄρ' σφῶε θεῶν ἐριδι ζυνέηκε μάχεσθαι;
λητοῦς καὶ διὸς υἱός· ὁ γὰρ βασιλῆφι χολωθεὶς
νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακῆν, ὀλέκοντο δὲ λαοί. 10
οὐνεκα τὸν χρύσην ἠτήμησ' ἀρητήρα
ἄτρεΐδης· ὁ γὰρ ἦλθε θεὸς ἐπὶ νῆφας ἀχαιῶν,
λυφσόμενός τε θυγάτρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα·
στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶ Φεκηβόλου ἀπόλλωνος,
χρυσῆν ἀνὰ σκήπτρῳ· καὶ ἐλίσσετο πάντας ἀχαιούς, 15
ἄτρεΐδα δὲ μάλιστα δῶν, κοσμήτορε λαῶν·

Ἄτρεΐδαί τε, καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες ἀχαιοί,
ὕμιν μὲν θεοὶ δοῖεν, ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
ἐκπέρσασιν πόλιν προΐαμον εὐβοίκαδ' ἰκίεσθαι·
παῖδα δέ μοι λύσοιτε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε, 20
ἄζόμενοι διὸς νῆα, Φεκηβόλον ἀπόλλωνα.

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν ἀχαιοί,
αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆφα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
ἀλλ' οὐκ ἄτρεΐδην ἀγαμέμνονι φάνδανε θυμῷ,
ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε. 25

Μή σε, γέρον, κοίλησιν ἐγὼ παρὰ νηφυσὶ κίχαιω,
ἦ νῦν δηθύνοντ', ἦ ὕστερον αὐθις ἴοντα·

cibus βοωπις et λιην neglectis,
ubi alter solet interponere. Vide
Indicem Vocum a Dawesio Vau-
atarum.” *Burgessius*.

* *Salter*, who was with me
when Bentley digammatized, has

given Mr. Say a more circumstan-
tial account of that Æolian exile.
Samueli Birch Danielis Wray
apud *Nichol.* (*Illustrations of the*
18th Cent. Vol. i. p. 82.).

AUCTARIUM.

SECT.
IV.

μή νύ τοι οὐ χραίσμη σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο·
τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύφσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν,
ἡμετέρῳ ἐνὶ Φοίκῳ, ἐν ἄργεϊ, τηλόθι πάτρως, 30
ἰστὸν ἐποιοχόμενῃ· καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώωσαν.
ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε· σαώτερος ὤσκε νέφθαι.

Ἄς ἔφατ'· ἔδφεισεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπίθετο μύθῳ·
βῆ δ' ἀκέων παρὰ θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾷ ὁ γεραῖφος 35
ἀπόλλωνι Φάνακτι, τὸν ἠύκομος τέκε λητώ.
κλυθὶ μευ, ἀργυρότοξ', ὅς χρύσῃ ἀμφιβέβηκας,
κίλλαν τε ζαθέην, τενέδοιο τε Φίφι Φανάσσεις,
σμιθνεῦ· εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηφὸν ἔρεψα,
ἢ εἴ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρὶ ἔκρηφα 40
ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρηῖνον ἐφέλδωρ·
τίσειαν δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι.

Ἄς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε φοῖβος ἀπόλλων·
βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρῆνων χῳόμενος κῆρ,
τόξ' ὤμοισιν ἔχων, ἀμφηροφέα τε φαρέτρην. 45
ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἴστοι ἐπ' ὤμων χῳομένοιο,
αὐτοῦ κινηθέντος· ὁ δ' ἦφιε νυκτὶ ΦεΦοικῳός.
ἔζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεφῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔφηκε·
δφεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
οὐρηφας μὲν πρῶτον ἐψέχετο, καὶ κύνας ἀργούος· 50
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἔχεπευκές ἀφιεῖς,
βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκῶν καίοντο θαμειαί.
ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ψέχετο κῆλα θεοῖο·
τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλίσσατο λαφὸν ἀχιλλεύφς·
τῇ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος ἦφα. 55
κῆδετο γὰρ δαναῶν, ὅτι ρὰ θνήσκοντας οράτο.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἠγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύφς.

Ἀτρίφιδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω
ἄψ ἀπονοστήσειν, αἶ κεν θανάτῳ γε φύγοιμεν· 60
εἴ δὴ ὁμοῦ πόλεμὸς τε δαμᾶ καὶ λοιμὸς ἀχαιφούς.
ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείοιμεν, ἢ ἱερῆφα,
ἢ καὶ οὐνιροπόλον, (καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ δῖός ἴστιν·)
ὅς φείποι, ὅ τι τόσσον ἐχώσατο φοῖβος ἀπόλλων·
εἶτ' ἄρ' οὐ γ' εὐχῳλῆς ἐπιμέμφεται, εἶθ' ἱκατόμβης· 65

αἶ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
 βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
 Ἦτοι ὄγ' ὡς Φειπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τοῖσι δ' ἀνίστη
 κάλχας θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
 ὃς Φῆδη τὰ τ' ἔόντα, τὰ τ' ἐσόμενα, πρὸ τ' ἔόντα· 70
 καὶ νῆφασσ' ἠγήσατ' ἀχαιῶν Φίλιον εἰσω,
 Φῆν διὰ μαντοσύνην, τήν Φοι πόρε φοῖβος ἀπόλλων.
 ὃς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέΦειπεν·
 ὦ ἀχιλεῦ, κέλεαί με, δι' φίλε, μυθήσασθαι
 μῆνιν ἀπόλλωνος, ΦεκατηβελέταΦο Φάνακτος· 75
 τοι γὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσον,
 ἢ μὲν μοι πρόφρων Φέπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν·
 ἢ γὰρ οἴομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
 ἀργείων κρατεῖ, καὶ μιν πείθονται ἀχαιοί.
 κρείσσων γὰρ βασιλεῦς ὅτε χῶσεται ἀνδρὶ χέρηφι, 80
 εἶπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
 ἀλλὰ δὲ καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ
 τὰν στήθεσσι Φεοῖσι. σὺ δὲ φράσαι, εἰ με σώσεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
 θαρσῆσας μάλα Φειπὲ θεοπρόπιον, ὅ τι Φοῖσθα. 85
 οὐ μὰ γὰρ ἀπόλλωνα δι' φίλον, ὅτε σὺ, χάλχαν,
 εὐχόμενος δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις·
 οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὰ δερκομένοιο,
 σοὶ κοίλῃς παρὰ νηΐσιν βαρείας χεῖρας ἐποίσει
 συμπάντων δαναῶν· οὐδ' ἦν ἀγαμέμνονα Φείπῃς, 90
 ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὐχεται εἶναι.
 Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ἦδα μάντις ἀμύμων·
 οὔτ' ἄρ' ὄγ' εἰχλωλῆς ἐπιμέμφεται, οὐθ' ἐκατόμβης·
 ἀλλ' ἐνεκ' ἀρητήρος, ὃν ἠτίμησ' ἀγαμέμνων·
 οὐδ' ἀπέλυσε θυγάτρα, καὶ οὐκ ἀπέδεξάτ' ἄποινα. 95
 τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκε Φεκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει·

[86. 105. χάλχαν et χάλ-
 χαντα equidem hercle ignoro.
 Χαλκηδῶν auctores plurimi;
 Καλχηδῶν Strabo pertinaciter;
 Καλχηδόνι Athen. vii, 320. A.
 * ρχ
 ubi Καρχηδόνι Cod. A. et Χαλκ-

ηδόνι Epit. MS. et "optimi," in-
 quit Schweighæuser., "Polybiani
 libri, ubicunque de hoc oppido
 agitur, constanter scripturam
 Καλχηδῶν et Καλχηδόνιος te-
 nent." ΚΑΛΧΗΔΩΝΙΟΣ In-
 script. ii. Eccles. Orchom. s. c.

AUCTARIUM.

SECT.
IV.

οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει,
 πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι Φελικώπιδα κούρην
 ἀπριάτην, ἀνάποιον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 εἰς χροῦσσην· τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπιθόμεν. 100

Ἦτοι ὄγ' ὡς Φειπῶν κατ' ἄρ' ἔξετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
 ἦρωεσ ἀτρίφιδεσ εὐρουκρεῖων ἀγαμέμνων,
 ἀχνύμενοσ· μένεοσ δὲ μέγα φόνεσ ἀμφιμέλαιναι
 πῖμπλαντ', ὅσσε δὲ Φοῖ πυρὶ λαμπετόωντε Φεΐκτην.
 χάλχαντα πρῶτιστα κάκ' ὀσσόμενοσ προσέΦειπε· 105
 μάντι κακῶν, οὐ πῶποτέ μοι τὰ κρήγυνα Φεΐπασ· Ἔσ.

* *The Digamma has been inserted, now and then, by conjecture; but most commonly, by the authority of Mr. Dawes; and the writers, whom he quotes on the subject. A few alterations have been made, in the text: the reason of all which, and the necessity of some, will appear to every Scholar. Thus ver. 2. εἶθηκε † is so lamentably cold; (if indeed τῶθεναι ἄλγος was ever heard of, but here;) that I should incline to read εἶθηκε· or, if that is too bold, to make εἶθηκε and τεύχε ver. 4. change places. [we have ἄλγεα τεύχει, ver. 110.] δ' (ver. 3. and 19.) cannot stand before Φειπῶν and Φοικαδέ· in the former case, it is not missed; in the latter, it cannot be parted with; till ἐκπέροσαι is*

l. 19. ΚΑΛΧΗΔΟΝΙΩΝ vel ΚΑΛΧΑΔΟΝΙΩΝ nummi veteres; et Inscriptio vetusta intra limen Bibl. Publ. Cantab. l. 28. ΚΑΛΧΗΔΟΝΙΟΣ et l. 41. 45. 55, 6. ΚΑΛΧΗΔΟΝΙΟΝ· Demosth. in Polyelet. p. 1207. R.=1314. Bekker. χαλκηδονίων. καλχηδονίων Codex optimus Parisinus. Conf. Wesseling. ad Herodot. iv, 144. neque insolens est *Agatharcides* pro *Agatharchides*. Athen. xiv. 662. D. 2. Τυνδαρικὸς editiones, quam Τυνδαρικὸς e Polluc. vi, 71. efformavit R. P. Advss. p. 144.]

* *Sequentia, quæ Salteri sunt, reliqui eodem, quo scripsit ea vir doctus, idiomate. Burgess.*

† Ἄλγε' εἶθηκε, (vel ut *Uptono* placet ἄλγεα θηκε, quo modo γ. 5. εἰοσ δε τελειτο, quam lectionem quoque præstat Cod. MS. Novi Coll. in Scholiis;) ἈΛΓΕ' ΕΘΗΚΕ, II. X. 422. ἈΛΓΕΑ ΤΙΘΕΝΤΕΣ, II. E. 384. Εἶθηκε sit ornatum minus quam εἶθηκε vel τεύχε. Sed fortasse verba ornatiore in hoc exordio, ob simplicitatem ejus celeberrimo, non requirere debemus. Burgess.

made a participle †: which is here done. For the same reason, *ύιον*, ver. 21. is altered to *ύια*. and *τὸ κρήγυον* (ver. 106.) to *τὰ κρήγυα* which is more proper too; as contrasted with *τὰ κάκα* in the next line. so *ἀντία* for *ἀντίον*, ver. 230. Ver. 83. the article seems so necessary; that I was glad, it could be so easily put-in: *τὰ ἐν* contracted to *τὰ ἔν*. Much difficulty has formerly been made about the patronymic in ver. 1: but Dr. Clarke has shewn, that it was utterly without ground. *Πηλεὺς*, *Ἀτρεὺς*, *Ἀιγεὺς*, &c. make *Πηλέος*, *Ἀτρείος*, *Αἰγείος*, in the genitive case; and *Πηλείδης*, *Ἀτρείδης*, *Αἰγείδης*, for their patronymic. When the original nominative is *Πηληγὺς* &c. the genitive is *Πηληγός*, &c. and the patronymic *Πηληγίδης*, &c. But, as this last will not stand in a heroic verse, a is inserted Ionicè; and we have *Πηληγιάδης*, *Μενoitιάδης*, &c. and, as *Πηλείδης* or *Πηλείων*, *Ἀτρείδης* or *Ἀτρείων*, &c. are always of four syllables; the first syllable never closes a foot, but always begins one: the reverse of which is the case with *Πηληγιάδης*, *Μενoitιάδης*, &c. and the digamma makes no difference, in this.

† [“ I would, with proper deference to certain names, recommend *λύσαΝτε*—and suggest the following alterations as conducing to restore the genuine text of that passage: *Ἀτρείδῃ τ.—Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, ἐν οἴκαδ’ [Φοίκ—] ἰκέσθαι Παιῖδα δ’ ἐμοὶ λύσαΝτε φίλην τὰδ’ ἀποῖνα δέχεσθε, Ἀζομένω Δ.*

It is scarcely worth remarking, that MS. *Harl. Hom.* has *totidem litteris λύσαιτε*. and MS. *Harl. Moschopuli* agrees with a MS. of the same *scholia* consulted by the acute *Steph. Bergler*.” This was communicated to the *Month. Rev.* for March, 1797. p. 360.]

Ictuum sive accentuum ratio a poetis Atticis servata. Emendationes selectæ in singulas Aristophanis fabulas. Emendantur in transcurso Euripides, Sophocles, Æschylus.

CUM in subjecto emendationum delectu ictuum sive accentuum mentio subinde occurrat, eorum rationem in metris præcipuis, iambica dico, trochaica, et anapæstica, a poetis Atticis servatam libet hic prævie exponere. Metra iambica notum est præter iambum, uti et trochaica præter trochæum, pedes recipere tribrachyn, spondeum, dactylum, et anapæstum. In ipsis iambo et trochæo, cum illum syllabæ brevi longa, hunc longæ brevis subjecta constitueret; postulabat rei musicæ necessitas ut accentum longæ sedes determinaret. Spondeus autem, cum ex duabus longis constaret, adeoque ad ictus sedem per se plane esset indifferens, ei autem pes uterque de certis sedibus summa cum comitate cederet; haud levis profecto contumaciæ arguendus venerit, ni in versu iambico iambi, in trochaico trochæi rationem commodus vicissim ac patiens sequeretur¹. Tribrachys similiter pedi utrique morem gerebat. In metro utique * iambico in secundam, 189 in trochaico in primam ictum cadere patiebatur. Dactylus denique et anapæstus in utroque metro spondei, utpote cui æquipollerent, ingenio sese accommodabant. Haud dissimiliter in metro anapæstico, cum in ipsius anapæsti ultimam ictus ne-

1. Hor. A. P. 257.

SECT. V. cessario caderet, hujus itidem indoli spondeus, dactylus, et proceleusmaticus obtemperabant. Hinc adeo canon exsurgit: In metris iambicis iambi, spondei, et anapæsti in ultimam, tribrachi et dactyli in mediam; in trochaicis pedis cujusque in primam²: in anapæsticis anapæsti et spondei in ultimam, dactyli et proceleusmatici³ in penultimam, ictus cadit. Quod autem in tribrachi, dactyli, et proceleusmatici penultima potius quam ultima locum habeat, nihil est ut quisquam miretur; nam in horum cujuslibet ultima nescio quid importuni atque absoni efficeret.

Iambici dimetri [Aristoph. Nub. 1446—].

Τουθ' ἕτερον ἀν' μείζον' κακόν.
 Τι δ' ἦν τὸν ἤττω γῶγ' ἐχῶν⁴
 Λογόν σε νίκησῶ λέγων,
 Τὴν μήτερ' ὡς τυπτέιν χρεῶν;
 Τι δ' ἄλλο γ'; ἦν τοῦτί ποιήσ,
 Οὐδέν σε κῶλυσεί σεάν-
 τον ἐμβαλεῖν εἰς τό βαραθρόν
 Μετα, Σώκρατους
 Καὶ τὸν λογόν τὸν ἤττω;

190

* Iambici trimetri [Plut. 1—].

Ὡς ἀργαλέον πραγμ' ἐστίν, ὦ Ζεῦ καὶ Θεοί,
 Δουλὸν γενέσθαι παράφρονόυντος δέσποτος.
 Ἦν γάρ τα βέλτισθ' ὁ θεραπῶν λεξιάς τυχρ,

2. Idcirco particula τε (vel γε) in senario nunquam secunda pedis trisyllabi syllaba, et in trochaico versu pedis trisyllabi prima esse potest. R. P. P. R. E. F. xvi. Vide infra p. 250.

3. Proceleusmaticum Anapæsticum Aristophaneum non admittit. R. P. ad Tourp. p. 436.

4. τί δ' ἦν ἔχω τὸν ἤττω MS. C. et v. 1448. deest λέγων. τί δ' ἦν ἔχω τὸν ἤττω σε νίκησῶ λόγον H, et ἔχω bis in Schol.;

τί δ' ἦν ἔχω τὸν ἤττω D, ut codd. Vict. et Ravennas, et ed. 1525; τί δ' ἦν ἔχω I; τί δ' ἦν ἔχω T, et τί δ' ἦν ἔχω E, quam exhibent edd. Ald. et 1515, et conjecerat R. B. Conf. R. P. apud P. P. D. Infra. "1449. Strepsiadi dat 2. et interrogat, tum 1450. φει. τί δ' ἄλλο γ'. Στρ. ἦν."—R. P. apud P. P. D. παντὶ C, D, E. 1451. παντὸν C, D. ἐς C, D, E. 1454. ἤττων C.

Δοξὴ δὲ μὴ δραν τάυτα ⁵ τῷ κεκτῆμενῳ·
Μετεχείν ἀνάγκη τόν θεραπόντα τῶν κακῶν.
Του σώματός γαρ οὐκ ἐφ' τον κύριον
Κρατεῖν ὁ δάιμων, ἀλλά τόν εωνήμενον.

[Eur. Hec. 1.—.]

Ηκῶ, νεκρῶν κευθμῶνα καί σκοτοῦ πυλας
Λιπῶν ⁶, ἰν ἄδης χῶρις ὤκιστάι θεων,
Πολυδώρος, ἱκαβης πάις γεγῶς της Κίσειως
Πριαμού τε πάτρος· ὅς μ, ἐπί Φρυγῶν πολιν
Κινδύνος ἔσχε δόρι πεσεῖν Ἑλληνικῆς,
Δεισάς, ὑπέξεπεμψε Τρωϊκῆς χθονος,
Πολυμήστορος προς δῶμα Θρηκίου ξενου,
Ος τήν ἀρίστην Χέρρονήσιάν πλακα
Σπειρεί, φιλίππον λάον ἐνθυνῶν δορι.

Iambici tetrametri catalectici ⁷ [Plut. 253—].

Ω πόλλα δὴ τῆ δεσποτῆ ταυτόν θυμόν φαγόντες,
Ἀνδρῆς φίλοι, καὶ δήμοτάι, καὶ τοῦ πονεῖν ἐράσται·
Ἰτ, ἐγκονεῖτε, σπένδεθ, ὡς ὁ κάρος οὐχι μέλλειν,
Ἀλλ ἔστ ἐπ αὐτης τῆς ακμῆς, ἢ δεῖ παρόντ ἀμύνειν.
Ουκοῦν ὄρας ὀρῳόμενούς ἡμάς παλαί προθύμως,
Ὡς εἶκος ἔστιν, ἀσθενεῖς γερόντας ἀνδρας ἤδη;

5. ταυτὰ tres codices apud Br. et unus Cantab. Philemon apud Stob. LXII. p. 300. Cler. Κακόν ἔστι δούλω δεσπότης πράτων κακῶς· Μετέχειν ἀνάγκη τῶν κακῶν γάρ γίνεται. Kuster.

6. Aeschyl. Agam. 1067. "Ἡ τις λιπούσα μὲν πόλιν νεαίρστον Ἴκει. Soph. Polyxena II. Ὡ τὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς Λιπούσα λίμνας ἤλθον ἠχούσας γόοις. Ἀκτὰς ἄ.—λίμνης ἦ. ἠχούσης γ. Heynius. Θρηκίου] "vulgo, Θρηκίου" R. P. quem conf. in Adverss. p. 269. 9. "Χέρρονήσιαν Verum cum Tragicis nunquam ρρ pro ρσ neque ττ pro σσ adhibeant, alteram formam, praeuntibus Brunckio

et Beckio, reposui." R. P. ad I; conf. supra ad p. 160. et *Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 95. Addend. ad T. Mag. pp. 535. 6. Valck. ad Eur. Ph. 406. Koehn. ad Greg. pp. 66, 7. Attici intelligendi sunt veteres, *Thucydides et Tragicis.*

7. Vide supra ad p. 54. 253. Ω πόλλα δεσποτῆ F. et inter lineas δὴ τῷ a manu recenti. 255. ἴστ' D, σπενθ' C, ἀλλ' ἴστιν, et παρόντας habent C, D, E, F, I, K: et hanc retinent tres primariae editiones: ἴπ' pro ἀπ' codd. Cantab.; παρόνθ' ἄ. (sic) T. ni fallor. παρόντ' occupaverat R. B. 260. χάριν χῶ C. χάριν ὁ F.

SECT. V. Σὺ δ' ἀξιοῖς ἰσῶς μεθεῖν· πρὶν ταῦτα καὶ φρασαί μοι,
 Οτοῦ χαρὶν γ' ὁ δέσποτις ὁ σὸς κεκλήκεν ἡμας.

191 * Trochaici dimetri [Av. 385—].

Μάλλον εἰρηνὴν ἀγούσιν
 ἡμῖν⁸. ὥστε τὴν χυτράν τε
 Τῷ τε τρύβλιῳ καθίει,
 Καί το δόρυ χρῆ τὸν οβελίσκον
 Πέριπατεῖν εχόντας ἡμας
 Τῶν ὀπλῶν εντός, παρ' αὐτὴν
 Τὴν χυτράν ἀκράν ὀρώντας
 ἔγγυς· ὡς οὐ φέυκτέον νῦν.
 ἔτεον. ἦν δ' ἀρ' ἀποθανώμεν,
 Κάτορυγήσομεσθα πού γης;
 ὁ Κεραμείκος δεξεταιί νῦ.
 Δῆμοσία γὰρ ἵνα ταφώμεν,
 Φήσομέν πρὸς τοὺς στρατήγουε
 Μάχομενῶ τοῖσιν πολέμοις
 ἀποθανεῖν ἐν Ὀρνεαῖς.

Trochaici tetrametri catalectici [Nub. 575—].

ὧ σοφώτατοί θεάται, δέυρο τὸν νοῦν πρόσχετε⁹.

8. L. ἡμῖν. R. P. apud P. P. D.; Sic Cod. Rav. v. 387. Vide infra p. 296. τῷ γε edd. Ald. 1515. et R. B. τῷ τε ed. 1525. 391. παρὰ τὴν χύ-τραν ἄκραν αὐτὴν ὀρώντας edd. tres pr. "Lege, αὐτὴν ὄρ. ut Hom. Il. T, 15. αὐτὴν εἰσιδέειν." R. B. παρ' αὐτὴν Br. membrana; emendat Hotibius χύτραν, μακρὰν ὀρώντας Κάγγυε⁸ 394. κατορυγήσομεσθα tres edd. primariae, et Br.; vide infra p. 293. κατορυγήσομεσθα R. B. "quod metrum postulat." R. P. 396. Δημοσία tres edd. pr. et Br. "Conf. Ran. 102. Euripid. Iph. Aul. 1373." R. P. 398. τοῖσι πολεμοῖς tres edd. pr. τοῖς πολεμοῖσιν Cod. Rav., τοῖσιν π. R. B.

τοῖσιν citat Suidas v. ὀπλίται· Tourp. apud R. P. ad l.

9. πρόσχετε hoc miror equidem in Dawesio. πρόσχετε Codd. C, D, E, F, tres edd. pr. et Br.; πρόσχετε R. B. apud Kuster. (conf. Mus. Crit. N^o. vii. p. 446.) et R. P. in P. B. E. F. xlv. 1. = xlviii, liv. "Scribendumne sit πρόσχετε an πρόσσχετε alias fortasse disquiram." Sicubi in anapaesticis Aristophaneis πρόσχετε occurrit, extrita literula, mutandum in πρόσχετε. Confer R. P. ad Tourp. p. 436. Equit. 501. (p. 192.) ἡμεῖς δ' ἡμῶν πρόσχετε τὸν νοῦν R. B. ἡμῖν autem Cod. Rav. Nub. 913. Lege, εἰὰ σέ φοιτᾶν Vesp. 1010 (p. 280.) lege, πρόσχετε R. B.

ἠδικήμεναί γὰρ ὑμῖν μέφομιέσθ' ἐνάντιον.
 Πλείστα γὰρ θεῶν ἀπάντων ὠφελούσαις τὴν πόλιν,
 Δαίμονών ἡμῖν μοναῖς οὐ θύετ οὐδὲ σπένδετε,
 αἰτινες τηρούμεν ὑμᾶς. ἦν γὰρ ἢ τις ἐξοδος
 Μῆδενι ζῆν νῶ, τοτ ἢ βροντώμεν, ἢ ψεκάζομεν.
 Εἶτα τὸν θεοῖσιν ἐχθροὺς βύρσοδέψην Πάφλαγονα
 ἦνιχ ὕρεισθὲ στρατῆγον, τὰς οφούς συνήγομεν¹⁰,
 Κάποιούμεν δαίνα. βρόντη δ' ἐράγῃ δι' ἀστραπης.

[Eur. Orest. 765. (755)—.]

* Στρόφιος ἤλασέν μ' ἀπ' οἴκων φύγαδα θυμωθεῖς πατηρ¹¹.]
 ἴδιον, ἢ κοινὸν πολίταις ἐπιφερόν ἐγκλήμα τι ;
 ὅτι συνήραμῆν φονὸν σοι μήτρος, ἀνόσιόν λεγων.
 ὦ ταλάς, εἴοικε καὶ σε τάμα λύπησείν κακα.
 οὐχι Μίνελώ τροποῖσι χρώμεθ, οἷστεόν τάδε.

Anapaestici dimetri [Equit. 496—].

Ἄλλ' ἴθι χαιρών, καὶ πράξιός
 Κατὰ νοῦν τὸν ἐμὸν· καὶ σέ φυλαττοί
 Ζεὺς ἀγοραῖός καὶ νίκησάς
 Αὐθὶς ἐκειθὲν¹² παλιν ὡς ἡμᾶς
 Ἐλθοῖς στεφανόις καταπάστος.
 Ὑμεῖς δ' ἡμῖν προσεχέτε τὸν νοῦν,
 Τοῖς ἀναπαιστοῖς, ὦ πάντοιάς
 Ἡδὴ μουσῆς
 Πειράθεντές καθ' εαυτούς.

“codex Brunckii πρόσχετε obtulit, sed neglexit ille.” R. P. l. c. Vide Lex. Sangerm. p. 372. v. Ἄκουε. 576. ὑμῖν tres edd. pr. ὑμῖν Codd. Rav. et Leid. 580. τότε βρ. Cod. Rav. ὑμῖν Cod. Rav., et C, D, E, F. 577. θεῶν ἀπάντων absunt cod. Leid. 578. ἡμῖν μόνοις δαιμόνων cod. Leid. et, οὐ σπένδεται οὐδὲ θύετε C. 580. ζῆνῶ C et F, huiusmodi erratis scatent MSS. τότε βρ. Cod. Rav. 581. τὸν θεοῖς F. et τὸν θεοῖσιν in textu C, καὶ τὸν θεοῖς in mar-

gine a m. recentiori. βυρσοδέψην et παμφλαγόνα C.

10. ζυνήγομεν cod. Leid.

11. “Ἄτ' πῆρ—πέρι—κίαρ” Scaliger. 757. “συνήραμῆν” R. P.

12. 469 (p. 216.) αὐτ' ἐκειθεν αὐ. fortasse αὐθ' R. B. 500. R. P. apud P. P. D. 501. πρόσχετε tres edd. pr. et Br.; Løge, ἡμῶν πρόσχετε R. B. 502. (p. 217.) Τοῖς ἀναπαιστοῖς, ὦ πάντοιάς ἡδὴ μουσῆς Πειραθέντες καθ' εαυτούς. R. B.; vide R. P. apud P. P. D.

SECT. V. Anapaestici tetrametri catalectici sive Aristophanei
 [Nub. 958—.]

Λεξῶ τοινῦν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν¹³ ὡς διεκείτο,
 Ὅτ' ἐγὼ τὰ δικάια λεγῶν ἠθούην, καὶ σῶφροσυνὴν νενομίστο.
 Πρωτόν μὲν ἐδεῖ φωνὴν παιδὸς γρυξάντος μῆδεν ακούσαι.
 Εἶτ' ἀβαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως εἰς κιθαρίστου
 Τους κώμητ' ἀγυμνοὺς ἀθροοὺς, κ' εἰ κρῖνῶδ' ἀκατανίφοι.

[980—.]

Ἀρχαία γε καὶ Δυπόλιωδ' ἢ, καὶ τέττιγῶν ἀναμίστα,
 Καὶ Κηκείδου καὶ Βούφογιῶν. Ἄλλ' οὐν ταυτ' ἔστιν ἐκεῖνα,

13. παιδίαν ed. 1515. nimirum infelix litera ε̄ typographorum incuria excidit. Vide *R. P.* apud *P. P. D.* 960. παιδὸς φωνὴν C, D, et "Aristides pro Quatuor viris T. III, p. 268." ed. Canter. = T. II, p. 162. ed. *Jebb.* *R. B.* (et in *Mus. Crit.* N°. VII. p. 445.) 961. εὐτάκτως ἐν τ. ὁ. D. 962. κρῖνῶδ' E, et tres edd. pr. κρημῶδ' C, F, et Suidas, κρῖνῶδ' D et *R. B.* (sed κρημῶδ' in *Mus. Crit.* N°. VII. p. 445.). κρημῶδ' cod. Leid. Conf. *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. 980. "Διπολιῶδ' optime e MSS. restituit Brunckius." *R. P.* in *Præf.* I. = liv, *Tracts*, p. 373. Vide *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. 981. Κηκείδου C, D, E, Kik. F, Κυκείδου. Schol. Leid. Κυκείδης. παλαιὸς ἦν ποιητὴς, ἀφελὴς καὶ ἀχαρὶς. Suid. T. II. p. 307. Κηκείδιος. "Scribe Κηκείδης." Kuster.; sic Ed. Mediolanensis. et τὰδ' ἔνεστιν ἐκεῖνα Aristides ibid. p. 269. "unde facere potes τὰδε γ' ἔστιν *R. P.* apud *P. P. D.* quem vide ad 998. In *Lys.* 1126. ope Suidæ maluit *R. P.* μούσα δ' ἔστι μοι. Eq. 951. Οὐ τοῦτο γ' ἔστιν. οὐ τοῦτ' ἔνεστιν cod. Rav. Vesp. 439. εἶτα δ' ἦτ' οὐ πολλ' ἔνεστι

δεινὰ τῷ γήρα κακὴ; *R. P.* ad Ph. 538. Fortasse, οὐ πολλά γ' ἔστι. Conf. Κοῆν. ad Greg. pp. 17, 8. et *P. P. D.* ad Ar. Plut. 144. 982. ἄνδρας ε̄ in rubrica C; μαραθωνομάχους Clem. Alex. Protrept. p. 48, 21. et omnes. "Forte μαραθωνομάχας, ut p. 269. (Ach. 180.); Juliani Mispogone, p. 78. (p. 350. Spanhem.) πρίνινον ἢ σφενδάμινον οὐκέτι μέντοι καὶ Μαραθωνομάχην." *R. B.*; sed inest Comici dictis tristis severitas; et Julianus joci causa formam antiquam usurpavit: μαραθωνομάχους citat *Salmasius* in Tertull. de Pallio p. 399. "Eq. 1328. ὁδ' ἐκεῖνος ὄραν τέττιγοφόρος, ἀρχαίῳ σχήματι λαμπρός. ("Leg. τέττιγοφόρος κἀρχαίῳ, vel τέττιγοφορῶν, ἀρχαίῳ." *R. B.* "ἀρχαίῳ pro τῷ ἀρχαίῳ metro postulante." *Raper.*) Ita edd. *Articulus*, quem ante ἀρχ. inserit *Brunckius*, rectius abest ab his *dithyrambicis*. *Lege*, *antiqua forma*, τέττιγοφόρος *Porsonus*." Vide omnino editorem amicissimum ad hanc palmariam emendationem; et de novo in *Addend.* p. (129.) et *Adverss.* p. 186. ἐξέθρεψε Aristidis Cod. Barocc.

Εξ ὧν ἀνδράς Μαραθώνομαχούς ἢ μὴ παιδεύσις SECT.
εθρέψεν¹⁴. V.

Easdem accentuum leges Latini itidem poetæ violare reformidabant¹⁵. Atque in Bentleyana quidem Terentii editione versuum iambicorum et trochaicorum pedes alternos accentibus notatos videre est. Quæ quanquam res a viro Cl. ita administrata sit, ut adversus canonem a nobis jam primo traditum vix unquam peccet¹⁶; attamen ni vir Cl. aurem unice magistram, non artem secutus esset; regulam opinor, uti nos, inculcasse paucisque exemplis illustrasse contentus immenso suo in depingendis accentibus labori pepercisset, atque a typographo insuper gratiam haud levem iniisset. Quin etiam ipsi discentium commodo, quod in animo habuisse se profitetur, efficacius consulisset; quippe hoc pacto effecisset, ut ne iis pedes quique alterni a se prætermissi moram injicerent. Est quidem ubi

14. Conf. versus Aristophaneos apud Plaut. in Curcul. i, ii, 53.— in Casin. ii, iii, 1.— v, ii, 1.— in Mil. Glor. iv, ii, 1.— in Pseudol. iv, i, 33. "In versibus Plautus medium finit frequenter locum syllaba, quasi asynarteton sit; vide Asin. ii, iv, 13, 14, 18. Qui lãtera conterãm tuã, quæ occãlluere plãgis? Abscede, et sine me hunc perderẽ, qui semper me ira incendit. Jussin', sceleste, ab janũ hoc stercus inde auferrì. Et semper ea syllaba vocabulum terminat." R. B.

15. "Sõrbillẽm injecit] et cetera ea forma et accentu numquam occurrunt, nisi mendose, intra eundem ditrochæum. Sic Pœn. iii, ii, 11. cõmmendõ; quiqui tamen. Fortasse, quomodocumque, qui tamen; et iii, iv, 20. censetis? Hominem interrogem. Lege, AD. Censeo. AC. Hom.

v, iv, 70. pẽrjurẽs, lege, pejeres; sed v, i, 26. In his habitare monstrat' st regionibus: an legendum dictus est: ut Ter. (Andr. iv, v, 1.) In hac habitasse platea dictum est (sic) Chrysidem et Rud. iv, iv, 37. gẽstavit Trin. i, i, 9. Sũccrerũnt. ii, iv, 8. obicias fõrnicis; transpone, fornicis obicias. Ter. Heaut. (ii, iii, 49.) Capillus passus, prõlixus, circum caput." R. B. In ed. reposuit, Capillus sparsus, promissus, c. c. Conf. ad Ter. Hecyr. ii, iii, 7. Eun. iv, vi, 5. Adolph. iii, ii, 24.

16. Nil mirum; recte enim rem reputans ab R. B. schediasmate totum hoc, qualecunque est, extudit R. D.; atrocius autem in ducem suum invehitur, tam auris quam artis negligentiam increpitans.

SECT. V. vir Cl. tam auris quam artis monita neglexisse videtur, cum utique illud Plautinum¹⁷,

Piscibus in álto crédo praebent pábulum,

ita efferri voluerit, ut verbi *piscibus* in prima ictus vim obtineret.

Unum porro discentium in commodum libet ad-jicere. Caveant utique, sedulo caveant, velim, in legendis versibus senariis, ne importunam atque odiosam syllabarum distributionem imitentur, quam Galli hodierni in suis perpetuam servant; hoc est, ne pedes magis dimetiantur quam numerorum harmoniæ gratiæque consulant. Id quod in eos cadere dicendum est, qui efferre solent

194

* Ηκώ|νεκρών|κευθμώ|να|καί|σκοτού|πυλάς
Λιπών|ίν|ἀ|δης|χώ|ρις|ώ|κισταί|θειών

Aut etiam per dipodiam

Ηκώ|νεκρών|κευθμώνα|καί|σκοτού|πυλάς
Λιπών|ίν|ἀ|δης|χώ|ρις|ώ|κισταί|θειών.

Nempe utrovis modo cæsurae venustas et gratia tota perit¹⁸. Hoc incommodum evitaturus aliam sibi scandendi rationem instituit Cl. Bentleius. Ipsum autem audias. “Quare ego jam ab ipsa adole-
“scencia in omnibus iambicis præter tetrametrum
“catalecticum, de quo postea dicam, aliam mihi
“scansionis rationem institui, per *διποδιαν* scilicet
“*τροχαικην*, hoc modo,

17. Rudent. II, vi, 29. vide R. B. de metr. Ter. P. xi.

18. Verba Tryphonis de metris in Codice Barocciano, 75. Κακομετροι ποδες εισιν, ος κατα ποδα, η διποδιαν, η κατα περιωδον απαρτιζει ταις μερεσι του λογον. Το γαρ καθ' ηρωικον επικοπτειν θελει την λεξιν εν ταις μερεσι των χωρων ανευ των τομων. Εισι μεν ονν τα κατα ποδα κακομετρα, ως το' [II. A. 214.]

Υβριος |εινεκα |ΤΗΣΔΕ|συ|δ' |ισχεο, |πειθεο |δ' |ημιν. Κατα διποδιαν δε, ως το' [II. B, 484.] Ειπετε (Εσπετε edd.) νυν μοι, |ΜΟΥΣΑΙ, ολυμπια |δωματ' εχουσαι etc. Burgessius. Conf. Mar. Victorin. p. 241. h. ap. Gaisf. ad Hephæst. Santen. ad Ter. Maur. 1686. pp. 266, 7. 1704. p. 270. et R. P. P. RÆF. ad Hee. P. xxix.

“*Po|eta dederit|quæ sunt adolescentium :*

SECT.
V.

“ primo semipede quasi subducto et abciso, versu
“ autem in dactylum vel creticum exeunte.” Fa-
teor equidem hanc rationem, ubi cæsura sit πεν-
θημιμερης¹⁹, satis commodam venire. In cæsura vero
ἐφθημιμερει secus se res habet. Verbi gratia, si sena-
rium supra descriptum ita dimetiaris,

Η|κω νεκρων κεν|θμωνα και σκο|του πυλας,

ubinam obsecro est decantata cæsurae virtus? Abiit,
excessit, evasit²⁰. Tu vero, si me satis audies, eam
legendi rationem servabis, ut per seriem iambicam
ascendas, usque dum ad cæsuram sive πενθημιμερη
seu ἐφθημιμερη perveneris; syllabam autem, quæ cæ-
*suram constituit, tanquam pedis præcedentis jam 195
majoris facti partem enuncies: deinde autem per
trochaicam, quam syllaba catalectica claudet, ita
descendas; ut ultimus trochæus cum syllaba se-
quente tanquam pes unus, creticus²¹ scilicet, effe-
ratur:

19. “ Illa fere cæsura Romanis placuit, quæ in prima tertii pedis syllaba fit.” *R. B. l. c.*

20. Cic. in Cat. II. init. Abiit, excessit, evasit, erupit.

21. Inter omnes constat Creticum in iambicis tragicis et comicis unum aptissimum esse versui cadenti ne fiat confragosus. Rhetores vero Latinos Paconibus orationem commode temperasse quod soli minime apti sint ad versum, atque in magnifico dicendi genere gravitatem ament. Vide *Santen. ad Ter. Maur. pp. 123—125.* “ illi philosopho [Aristoteli Rhet. III, VIII.] ordiri placet a superiore pæone [qui in primo viget], posteriore finire [qui jacet in extremo], est autem pæon hic posterior non syllabarum numero, sed aurium mensura, quod est

acrius iudicium et certius, par fere Cretico.—Hunc ille clausulis aptiorem putat, quas vult longa plerumque syllaba terminari. Neque vero hæc tam acrem curam diligentiamque desiderant, quam est illa poetarum: quos necessitas cogit, et ipsi numeri ac modi, sic verba versu includere, ut nihil sit, ne spiritu quidem minimo, brevius, aut longius, quam necesse est.” Cic. de Orat. III, 47, 48. et in Orat. LXIV, 215. Conf. Quintil. IX, IV, 47, et 79. Ex supra dictis efficio Romanorum disertissimum orationis ad exitum Creticum inprimis idoneum existimare. *Ter. Maur. 1439.* Optimus pes et melodis, et pedestri gloriæ; Plurimum orantes decebit, quando pæne in ultimo Obtinet sedem,—Conf. *Santen. ad l.* Et *Senec.*

SECT.
V.

Ἡκῶ|νεκρῶν|κενθμῶν|καὶ σκο|τοῡ πῦλᾱς
 Λῖπῶν|ἰν ᾄδης|χώρις|ὠκί|σταί θεῶν
 Πολυδῶ|ρο̄ς ἑκαβης|παίς γε|γῶς της|Κίσσεῶς.

Observabis autem in versu altero et tertio haberi etiam cæsuram τριήμερη. Proinde si in his statim post pedem primum cæsura adauctum seriem trochaicam inchoaveris, nihilo minor evadet numerorum venustas :

Λιπῶν ἰν|ἀδης|χώρις|ὠκί|σταί θεῶν
 Πολυδῶρος|ἑκαβης|παίς γε|γῶς της|Κίσσεως.

Similiter perinde erit ad versus concinnitatem, si vel incisione ἐφθήμερη observata legeris,

Προς οἶκον|ἐυθνοντας|ἐναλι|άν πλατην,
 vel τριήμερη,

Προς οἶκον|ἐυθν|νοντας|ἐναλι|άν πλατην.

Ubi perperam habent editiones εἰναλιαν, hanc enim vocem Attici non agnoscunt²².

Emendationes in PLUTUM.

V. 166. Ο δε κναφενει τις, ὁ δε πλυνει κωδια.]
 196 * Aperienda hic venit, quam doctissimos juxta cum indoctissimis video fefellisse, prosoediæ a Comicis

Ep. cxiv. p. 564. *Quid de illa in exitu [modulatione] lenta, qualis Ciceronis est, devexa, et molli-ter desinens, nec aliter quam solet, ad morem suum pedemque respondens. Illud porro notavit BENTLEIUS; "in Tetrametris solis apud Nostrum [Terentium] Clausulis locum esse, et has omnes Clausulas Cretico terminari. Audio, Pellito, Filius, Longius; una tantum excepta. Hec. v. i, 4, 5. quæ in Spondeum exit. Aut nequid faciam plús, quod post me mínus fecisse sátius sit. Aggrédia. Bacchis, sálve. Id*

tamen iudicio, non casu, a Poeta factum: quippe post hanc solam ex omnibus Clausulam a Tetrametris plenis in Catalecticos Scena transit, qui Spondeo finiuntur; 6. Salvé, Lache. Edepol crédote non nil mirari, Bácehis." Schediasm. pp. vii, viii.

22. Confer R. P. ad I. εἰναλιαν pro ἐναλιαν nunquam extra choros. Idem ad Ph. 3. 1172. Æschyl. Pers. 453, φίλους ἔ' ὑπεκώζοιεν ἐναλιων πρώων. Valck. ad Ph. 6. Heath. ad Æschyl. P. V. 345. Soph. Ant. 1255 (1199).

servatæ ratio; cujus tamen exemplum aliquod in binis fere quibusque versibus conspiciendum sese exhibet. Eam autem duæ complectentur regulæ: AD
PLUT.

I. *Vocalis brevis ante vel tenues, quas vocant, consonantes π, κ, τ, vel adspiratas φ, χ, θ, sequente quavis liquida; uti et ante medias β, γ, δ, sequente ρ; syllabam brevem perpetuo claudit.*

II. *Vocalis brevis ante consonantes medias β, γ, δ, sequente quavis liquida præter unicam ρ, syllabam brevem nunquam terminat, sed sequentium consonarum ope longam semper constituit*²³.

23. Conf. Salmas. Epist. xcii, p. 211, et xciii. p. 213. "De binis istis regulis prior Comicos tantummodo, altera et Comicos et Tragicos respicit: uti ipse monuit *Davesius* p. 204. Aliter *Pierson.* ad *Mæc.* p. 20 (et p. 31)." *Burgess.* Conf. Br. ad *Plut.* 166. et *Ach.* 26. et *V. Cl. E. Maltby,* ad *Morell.* PP. lxxvii, viii. I. *Æschyl.* *Septheb.* 1105. *Blomf.* Γένος ὠλέσατε πρέμνοθεν οὕτως, ἀθις *R. B.* de *Phalar.* p. 135. quidni ὠλέσατε, aut hoc fortasse licentiæ anapæsticæ concedendum? *Soph.* *Aj.* 390. ὀλέσας *Turnebus;* *Eur.* *Ph.* 1163. πείλασσον, *Med.* 833. φουσαμέναν. conf. infra ad p. 280. *Eur.* *Ino* vi. Πύθειν' ἂν ἄστοι πάντες ἃ κρύπτειν χρεῶν. quod mendosum puto. Quædam certe hujus generis licentiæ librariis imputandæ: *Æschyl.* *P.* V. 609. Λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅτι χρήσεις μαθεῖν, ὅπερ ex *Etym. M.* 762, 29. *R. P.* apud *Blomfield.* 839. Τῆς σῆς πορείας μνήμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς *R. B. Millio,* p. 50. πᾶσιν edd. *Pers.* 783. Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς ὢν νέος νέα φρονεῖ. *Aj.* 1120. Ὁ τοξότης ἵσκειν οὐ σμικρὰ φρονεῖν. νέον et σμικρὸν reposuit

Elmsleius ad *Heracl.* 387. *Soph.* *El.* 414. ἐπὶ σμικρὸν φράσαι. *Agam.* 754. πικρὰς τελευτὰς edd. πικρὰν τελευτὰν *MS.* *Bigot.* 780. μελαινὰς—ἄτας edd. μελαινὰν—ἄταν *MS.* *Bigot.* *Choeph.* 852. Οὔτοι φρένα κλέψει ἂν ὤμματωμένην. *Lege,* φρέν' ἂν κλέψει ἂν *Monk.* ad *Hipp.;* conf. *R. P.* *Advss.* p. 226. ad *Thesm.* 203. *Soph.* *Ced. Tyr.* 637. recte ex *MSS.* et *Ald. Brunckius.* *Plato* in *Apol. Socrat.* p. 30. C. 9. ἐμὲ μὲν γὰρ οὐδὲν βλαίψει οὔτε Μέλητος, οὔτε Ἄνυτος. οὐδὲν ἂν βλαίψειεν *Cod. Clarkio-Bodl.* et quinque apud *Bekker.* Sed *Eur.* *Hec.* 525. Παρῆν μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαικοῦ στρατοῦ. *Soph.* *Ph.* 9. Παρῆν ἐκῆλοις προσθίγειν' ἄλλ' ἀγρίαίς *Soph.* apud *Athen.* ix, 401. D. Σὺ δ', ὃ σῦαγρε, Πηλωτικὸν τρέφος *R. P.* *Advss.* p. 114. *Ced. Tyr.* 1231. Μάλιστα λύπουσ' αἰ" ἂν φανῶσ' αἰθαιρετοὶ " αἰτάγρητοι redonandam esse censeo, cujus vestigium servat *Schol.* Καυτάγρητοι ἁλιποῦσιν ἡλίον φάος *Simonides* in istis egregiis apud *Stobæum* reliquiis p. 529. et *Neoptol.* p. 602." *T. H.* ad *Callim.* fr. cxx. *Ced. Col.* 738. πῆματ', ἧ πλ. *Ald.* 1313.

SECT.
V.

4. τὰ πρῶτα μὲν Δορὶ κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὀδοῖς. 1386. Δορὶ κρατῆσαι μήτε νοσῆσαι ποτε. Lege utrobique, 'EN δορὶ κρ. ut supra 620. Δορὶ διασκεδῶσιν ἐκ συμκροῦ λόγον. Ald. ὄρη auctacter *Musgr.*, . . . δορὶ MS. Palat. 'En Δορὶ Turnebus. Conf. Eur. Suppl. 595. Helen. 1135. El. 479. Præpositio eandem vim habet 321. Archilochus apud Synes. ep. cxxix. p. 265. C. 'En δορὶ μὲν μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος Ἰσμαρικός. Plutarch. de ira colhib. p. 407. C. Βαῖνε λάξ ἐπὶ τράχηλον, βαῖνε καὶ πέλα χθορί. Hoc Archilochi tribuendum monet *Meinek.* in Quæst. Menandr. p. 19. De Dipphilo apud Stob. xxxii. p. 136. Grot. vide *Valck.* ad Hipp. 383. Tr. 7. Ναῖονσ' ἐνὶ Πλευρώνι, lege, Ν. ἔτ' ἐν Πλ. conf. *R. P.* ad Nub. 1472. Ph. 435. λόγῳ δέ σε βραχεῖ corrige, λ. δέ σ' ἐν βρ. ut in Œd. Col. 586. et Eur. Or. 724. conf. *R. P.* ad Eq. 1046. et ad Menandri fr. 240. in Advss. p. 291. Demosth. de Cor. p. 333. Β. ἀναμνησκῶν ἕκαστα ἐν βραχεῖσι. adv. Androt. p. 663. ταῦτα διεξελθεῖν ἐν βραχεῖσι πειράσομαι. Eur. Ph. 1505. στολίδα κροκόεσσαν ἀνείσα τρυφᾶς malim στολίδος—τρυφᾶν *R. P.* ad I. Med. 248. 'H πρὸς φίλων τιν', ἢ πρὸς ἡλικά τραπεῖς. π. ἡλικας τρ. *R. P.* Heraclid. 391. 'Εγὼ νιν αὐτὸς εἶδον. ἀνδρα δὲ χρεῶν, ἄ. γὰρ χρ. *Elmsl.* Electr. 1058. 'Αρα κλύουσα, μήτερ, εἰτ' ἔρξεις κακῶς; ἄρ' εὐ λέγουσα *Elmsleius*; malim. 'Αρ' εὐ κλ.; vide infra ad pp. 502, 3. Suppl. 296. Αἰσχρόν γ' ἔλεξα χρῆστ' ἐπικρύπτει φίλους. χρ. ἔπη κρ. *Hermann.* ad I. Hel. 692. Οὐκ ἔστι μάτηρ' ἀγχόνειον δὲ βρόχον. Lege, δ. γὰρ βρ. secundum versionem. Conf. *R. P.* apud

Burn. ad P. V. 182. (Soph. Œd Col. 1468.) Agam. 1489. 562. 'Εξ οὐρανοῦ δὲ MS. Bigot. conf. *R. P.* ad Ant. 672. 1656. Οὐ κτενεῖς ἡμῶν ἐκόντων, ἀλλ' ἐμὲ πρὸ δεσποτῶν repone, ἀλλ' ἐμ', ὡς πρὸ δ. *R. P.* ad Hec. 1262. Eur. apud Stob. Ecl. Phys. T. i. p. 36. Οὐδ' εἰς τὸ μείον ἦλθε τὰ θνητῶν δ' ἐγὼ—τὰς θνητῶν—*Meinek.* Quæst. Menandr. p. 18. (In loco e Pirithoo citato ab *R. P.* in Pr. xxxix. lege, 'Εμῆ γὰρ ἦλθε μητρὶ πρὸς κεδνὸν λέχος. Hipp. 835. Πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὄλεσας κεδνὸν λέχος.) Addere libet Eur. Iph. A. 68. Δίδωσ' ἐλίσθαι θυγατρὶ μνηστῆρων ἕνα. 847. 'Αλλ' ἢ πέποιθα δεινὰ μνηστεύω γάμους. Quidni μῆστωρ non aliter ac μνηστῶρ μνηστεύω æque ac μνηστεύω Atticis uti liceret? Πολυμήστωρ et Πολυμνήστωρ, ambo Graiis agnita. De consuetudine Tragico- rum, qui huic regulæ subinde adversantur, audi virum præstantissimum; "Quamquam enim sæpe syllabas natura breves positione producant Tragici, longe libentius corripunt, adeo ut tria prope exempla correptarum invenias, ubi unum modo exstet productarum. Sed hoc genus licentiæ, in verbis scilicet non compositis, qualia τέκνον, πατρός [ἔδρα] ceteris longe frequentius est. Rarius multo syllaba producitur in verbo composito, si in ipsam juncturam cadit, ut in πολύχρυσος Andr. 2. Eadem parsimonia in augmentis producendis utuntur, ut in ἐπέκλωσεν sup. 12. [ἀπέθριεν 128.]. κεκλήσθαι Sophocl. Elect. 366. [Æschyl. P. V. 326. 339. τῶνδ' εὖ σ' ἐκλύσαι πόνων. Ἔς.] Rarior adhuc licentia est, ubi præpositio verbo jungitur, ut in ἀπότροποι

Phœn. 600. (595.). Æschyl. P. V. 24. ἀποκρίναι. Pers. 217. ἀποτροπήν. 762. μηλοτρόφον. Ἐ. Sed ubi verbum in brevem vocalem desinit, eamque duæ consonantes excipiunt, quæ brevem manere patiantur, vix credo exempli indubiæ fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producatur." R. P. ad Or. 64.

1. Quod hanc regulam sæpius violent Tragici, eam ideo a Comicis, nisi in propriis nominibus, dedita opera servari tuto colligamus: Ach. 217. Οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἄν ἀπεκρίξατο ex tribus MSS. Brunckius; "Expunge ἐλαφρῶς." Porsonus. Eq. 777. "Ἐφρευγον, εἰδὼς οὐδὲν ὁ τλήμων ἐγώ. ὃ τλ. R. P. apud Monk. ad Hipp. 1458. 935. Βουλόμενος ἔ-σθιων ἀποπινγεῖς. "Emenda ἌΡ' ἀπ." R. P. apud P. P. D. Opusc. p. 251. et Av. 602. Οὐδέεις ἌΡ' οἶδε R. P. apud P. P. D. ad I. Nub. 189. ζη-ταῦσαι μὴ νῦν τοῦτό γε φροντίζετε editiones; τουτογι R. P. ad Hec. 1216=1208. 513. ἀνθρώπων, ὅτι προήκων mussitat tacito Medicina timore. 867. Καὶ τῶν κρεμαστῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε R. B. et R. P. Opusc. lxxxix, 28. 1476. "Ὅτε καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἠγησάμην. ὅτι et χύτρειον MS. Arundel.; "pone comma post ὄντα. Ideo χυτρεοῦν quia δῖνος est vas fictile. Vide Vesp. 616. et ibi Schol." Raper. "Quis præter Hermannum pro optima voce χυτρεοῦν verbum substituit non Græcum, nulla auctoritate munitum, metro perniciosum, χυτρεοῦν? Nempe ut Davesio obloqueretur, Cui si non aliqua nocuisset, mortuus esset." R. P. ad Med. 675. Pac. 892. Διὰ ταῦτα καὶ κεκάπικεν ἄρ' ἐνταῦθα γάρ. Br. ad Plut. 815. Av. 231.

senarium esse iambicum vult AD Brunckius; sed aliter versus PLUT. digessit Reisigius p. 101. 335. — πολέμιόν γ' ἐπράφη Kuster, et R. B. 434. "Ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ πανοπλίαν πάλιν. πανοπλίαν μὲν π. Cod. Rav. ut emendarat R. P. apud P. P. D., quem vide, 580. Καὶ σπερμολόγων, ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάψαι syllabam in thesi positam facillime delitescere observat Reisigius, p. 162. 592. Ἄλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μία κίχλων. ἀγέλη μία πύγγλων probabiliter emendavit Reisigius p. 164. 821. Καλόν γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' ἔδρε τοῦνομα edd. tres pr. καλόν σὺ γ' ἄ. Brunckius; καλόν γὰρ ἄτ. prætulit R. P. (et Reisigius p. 101.), "ut scilicet Epos præcedentis exclamationis rationem reddere censeatur. Lys. 933. repono, οὐ δέομαι γάρ. Eur. Orest. 212. (206.) Med. 1288. (1274.)" apud P. P. D. 1046. καλοῦμαι Πεισθέταρον ὕβρεως "ὑβρεως primam corrigi, forsan αἰκίας." Raper. Frustra; formula enim est in jus vocandi. Thesm. 493. Κἄθ' ὁ μὲν ἔτριβεν κεδρίδας, ἀνηθον, σφάκον versus profecto averruncatus; mallet, κάπειρ' ὁ μὲν ἔτριβε κεδρίδας ἄ. "κεδρίδας Suid. MS. σφάκον." R. P. apud P. P. D. 726. "Forte, Χαίρων ἴσως σὺγ' ἐνυβρίσεις" (ἐνυβρίεις) Raper. Lys. 1060. Κάστιν Ἐτνος τι, καὶ—Reisigius κάστιν ἘΤ' Ἐτνος τι p. 114. Ran. 64. Ἄρ' ἐκιδάσκω τὸ σαφές, ἢ τέρα φράσω; τέρα R. B. quam confirmant Scidlerus de vers. Dochmiac. p. 388., Elmsleius, et Reisigius. 1498. τὰναντία πράττοντες οὐ σωζοίμεθ' ἂν; πράξαντες citat Suidas in v. σαφέστερον, unde τὰναντί ἂν πράξαντες dextere eruit Reisigius p. 102. ut Soph.

SECT. V. El. 800. κατὰξί' ἂν πράξιαις Βο-
 thius. 76. εἴτ' οὐχί Σοφοκλέα,
 πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου. "Σοφο-
 κλέα ultimam habet longam. Aut
 ergo lege, εἴτ' οὐ Σοφοκλέα πρό-
 τερον ὄντ' Εὐριπίδου—aut εἴτ'
 οὐχί Σοφοκλέα πρότερον Εὐριπί-
 δου." R. B. Conf. Herman. de
 metris, p. 161. 624. Κλέπτοντα
 πρὸς τὰλλότρια; μὴ, ἄλλ' ὑπερ-
 φνᾶ. Marklandus ad Iph. T. 1010.
 ut, 103. Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει;
 μ', ἀλλὰ πλεῖν ἢ μαινομαι ex Suida
 restituit R. B. et R. P. (Ach. 457. μ'
 ἀλλὰ Suidas in vv. et Eustathius p. 479.
 R. B.); sic 763. deletο γε, et 757.
 μὴ, ἄλλ' ἐποπτέειν ex Symmacho
 apud Schol. legit R. P. apud P. P. D.
 Plut. 1079. Οὐκ ἂν ποτ' ἄλλω
 τοῦπ' ἐπέτρεπον ποιεῖν. τοῦτό γ'
 ἐπ. Brunckius. "In Ed. Gryph. quam
 possidet Bibliotheca L. Batava cum
 vestusto libro collatam, excerpta est
 pro poeiv varia lectio ἐγὼ," T. H.
 Hinc reponendum censet Hotibius,
 Οὐκ ἂν ποτ' ἄλλω γ' ἐπέτρεπον
 ποιεῖν ἐγὼ. Sed frustra. "Nihil
 moror Scythæ τυγάτριον Thesm.
 1195. κάησο, κάησο, νακί, ναί,
 τυγάτριον. neque Megarensis
 κᾶ πρίατο canoni repugnat. Ach.
 737. "Ὅς ἰμέ κα πρίατο φανεράν
 ζαμίαν;" Reisig. p. 102. In
 Daetaleusin xxxvii. apud Schol.
 ad Theocr. Id. ii, 12. Τί δὲ
 κνίδιον λεπρὸν λευκὸν ἐπρίω
 τῇ θεᾷ. τί δαί; κ. λεπρὸν ἐπρίω
 Tour. ad l. τ. δ.; κ. σὺ λεπρὸν
 ἐπ. Brunck. τ. δ.; κ. λεπτὸν ἐπ.
 Reisig. p. 114. Ex deperdit. Com.
 fr. cviii. Ἴστινα παντόφθαλμον
 ἀρπαγα τρέφων, fortasse, ἀρπαγ'
 ἐκτρέφων. Corrigit Reisigius,
 παντόφθαλμον ἀρπαγῆς τρέφων,
 p. 112. Fr. inc. cix. Οἶμαι γὰρ
 αὐτὸν κόλλοπι εἰκέναι. legendum,
 προσεοικέναι Brunckius;

sed non ego credulus illi. cxxix.
 Ἐστῶτας ὡςπερ τοὺς ὀρεωκόμους
 ἄθρους. sed ἀθρούς est forma
 Comico usitata. Vide Piers. ad
 Moer. pp. 19, 20. Cratinus Πυ-
 τίνη apud Schol. ad Aristoph.
 Eq. 523. et Suid. vv. Ἀφέλεια.
 Δωδεκάκρονον στόμα. Κατα-
 χούσι πηγαί' δωδεκάκρονον το
 στόμα. Ἰλισσὸς ἐν Τῆι φάρυγι.
 R. P. apud Walpole, p. 83. ad
 Eur. Cycl. 410. et ad Aristoph.
 Eq. 523, apud P. P. D. conf.
 R. B. ad Hor. A. P. 441. D'Ar-
 naud Animadv. p. 84. Tigrwhitt.
 ad Babr. p. 34. Plato Cratyl. i,
 414. D. ἐπεμβάλλοντες πολλὰ
 ἐπὶ τὰ πρῶτα ὀνόματα, τελευ-
 τῶντες ποιῶσι μὴδ' ἂν ἓνα ἄν-
 θρώπων συνεῖναι ὅτι τότε βού-
 λεται τὸ ὄνομα. ὡςπερ καὶ τὴν
 σφίγγα ἀντὶ φινγῶς σφίγγα κα-
 λοῦσι. Cratinus Junior apud
 Athen. xi. p. 460. F. Εἰς τὸ
 κυλικεῖον ἐγράφη· ὁ Ζεὺς ἐμοί.
 ἐνεγράφη R. P. Advss. p. 123.
 ut Pherecrates xi, 481. C. Οἰνα-
 γωγούς, περιφερεις, λεπτάς, μέ-
 σας, ἐγγάστριάς. R. P. Ib. p.
 127. Vulgo γάστριάς. Anti-
 phanes i, 18. C. Ἐφθόν κομιῆ
 πεποίηκ', ἀποκναίσειεν ἂν. πε-
 ποίηκεν R. P. ibid. p. 48. Phe-
 recrates apud Polluc. ii, 48.
 Οὐδ' ἀποπροσωπίζεσθε κῆμοις.
 R. P. ib. p. 39. Vulgo, Ἀπό πρ.
 Sæpius Davesii canonem violavit
 Tourius: Suidas v. Ἀμπαλινορος.
 Philetærus Meleagro: Οὐ πρὸς
 γναυκὸς ὁ χόρος οἰκάτ', ὦ κόρη,
 ἄπιθ' ἀμπαλινορος. Vulgo ὁ κό-
 ρος, quod male Tourius (in Suid.
 l. p. 21=33.) in ὄχλος mutare
 voluit. R. P. Advss. p. 295.
 Suidas v. Καββαλον. Amipsias
 Mœchis: Καὶ σὺ μὲν ἦλλες, κάβ-
 βαλε τρώβλονον. "Nihil interest,
 ait Tourius ad Suid. P. ii. p.
 300., κάββαλε an καββαλὼν

legas, spreto *Davesii*, cui plerumque iniquior est, canone. Deinde *σὺ* ante *μὲν* produci posse contendit. Porro oblitus est Vir summus hoc ipsum fragmentum auctius exstare apud Suidam supra v. *Ἀναλυχῆναι*, ubi *κάβαλες* est pro *κάββαλε*." *R. P.* ad *Tour.* p. 452. Infra p. 359. *Tourpius* corrigit Aristoph. in Ach. 458. *Κυλίχωνιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον. Κυλίσκιον* edd. et Cod. Rav. "Vide Suidam in *κύλιε*, et *ἀποκ.* Athenæus p. 479. legit a *κοτύλη*, *κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκομμένον*. Sed, notante *Casaub.* Excerpta et Eustathius *ἀποκεκρουσ.*" *R. B.* Hunc locum "male sollicitavit *Tourpius*. Jamdiu est, quod *Casaubonus* ad Theophrast. Char. xi. p. 104. ed. *Needham*. veram lectionem, *κοτυλίσκιον*, ex Athenæo (xi. p. 479. B.) et Eustathio (in Il. x. p. 1282. 59. = 1389. 23.) protulit, quam sequitur etiam *Hemsterhusius* ad Hesych. Auctar. sub fin. Magis mira hæc *Tourpii* παραϊώρθωσις accidit, quod ipse paulo ante Pherecrati *κοτυλίσκην* pro *κυλίσκην* reddiderit." *R. P.* ad *Tourp.* p. 456. Suidas vñ. "Ἐπίρου περιτροπή. Platonem in Adonide sublevare conatur *Tourpius*; εἰτ' οὐχ ἑπίρου περιτροπή μοι γίνεται; Vulgo μοι περιτροπή." Rursus Dawesiani canonis neglecti pœnas dat *Tourpius*. Rependendum erat facillima correctione, etiamsi non ita exstaret in Photio MS., in Suidæ editione Mediolanensi, et MSæ. C. C. C. Oxon. Εἰτ' οὐχ ἑπίρου μοι περιτροπή ΓΕΝΗΣΕΤΑΙ;" *R. P.* ad *Tourp.* pp. 479, 80. quem conf. apud *P. P. D.* ad Thesm. 660. Nicostratus apud Athen. xv. 693. A. Τύχη τὰ θνητῶν πράγ-

ματα, πρόνοια δέ. lege, πράγμαθ', ἢ πρόνοια δέ. *R. P.* Advss. AD PLUT. p. 147. et *Reisigijs*. Sannyrio apud Schol. ad Eur. Orest. 279. Ἀνακράγοιτ' ἂν αὐτοσ εἰς ἐχθροὺς μέγα κῆτ' ἀνακράγοιτ' corrigit *Reisigijs* p. 110. Strattis apud Athen. xiii. 589. A. A. Εἰσὶν δὲ πόθεν αἱ παῖδες αὐται, καὶ τίνες; B. νυνὲ μὲν ἤκουσιν Μεγαρόθεν' εἰσὶ δὲ Κορινθιαὶ Λαῖε μὲν ἢ μέγα κλέος. ἤδε Μεγαλέους feliciter reposuit *R. P.* apud *P. P. D.* ad Av. 521. "Cæterum quod in cod. A. post κλέος adjectum legitur *ἰδὲ*, id ex alterius versus fine ortum esse" *Meinekio* apparet in Cur. Crit. p. 173; conf. *P. P. D.* Add. ad Aristoph. p. (140).

2. Sæpius usu venit Comicum institutum orationis ordinem subito mutare, ut vel ab Epicis detorta rideret, aut tragicam gravitatem affectaret; hic transitus et se tuebatur, et gestu adjutus actioni attulit gratam hilaritatem. Euripidis quoque odium sæpissime in formas tragicædiam spirantes furentem Comicum solet mittere. Eur. Iph. A. 1366. Δηλαδὴ ξανθῆς ἑθελρησ. εἰμὲ δὲ τί χρῆ δρᾶν τότε; χρῆ τί Γαῖσφορδίου. At. Ach. 539. Ἐρεῖ τίς; οὐ χρῆν. ἀλλὰ τί χρῆν; εἰπετε' ex Euripidis Telepho fr. xi. Repone, Ἐρεῖ τίς; οὐ χρῆν. ἀλλὰ τί 'ΟΥ ΧΡ'ΗΝ; εἰπετε. Eccles. 764. ΑΝ. Β'. Ποιοῖσιν, ὃ δύστηνέ; ΑΝ. Α'. τοῖς δεδογμένοις. ΑΝ. Β'. ΤΟ'ΙΣ ΔΕΔΟΓΜ'ΕΝΟΙΣ; ὡς ἀνόητος ἦσθ' ἄρα. 'ΑΝ. Α'. ἈΝ'ΟΗΤΟΣ; Nub. 219. Μ. αὐτός. ΣΤΡ. τίς ἄγτος; Μ. τί; Σωκράτης; Thesm. 637. φέρ' ἴδω τί πρῶτον ἦν; ΜΝ. ΤΙ ΠΡ'ΩΤΟΝ; ἐπίνομεν. ΤΥΓΑΝΗΤΗΣ, quem vide in conject. p. 67. Eccles. 617. ΠΡ. Οὐχὶ μαχοῦν-

SECT. ται; ΒΑ. *περὶ τοῦ*; ΠΡ. ΠΕΡΪ
 V. ΤΟΥ; ΠΕΡΪ τοῦ μὴ—IDEM, p.
 78.; sed conf. R. P. Opusc. p. 78.
 et apud P. P. D. Eur. Belleroph.
 Fr. V. Οἶμοι. τί δ' Ο'ΙΜΟΙ; θνη-
 τὰ τοι πεπόνθαμεν. Septheb. 981,
 2. I. Σωθεὶς δὲ πνεῦμ' ἀπόλεσεν.
 Α. ΔΙΪΩΛΕΞΕΝ δῆτα. Soph.
 Aj. 1126. MEN. Δίκαια γὰρ τόνδ'
 εὐνυχεῖν, κτείναντά με; ΤΕΥ.
 ΚΤΕΪΝΑΝΤΑ; δεινόν γ' εἶπες,
 εἰ καὶ ζῆς θανάων. CEd. Col. 831.
 ΧΟ. ὦ ξέν', οὐ δίκαια δρᾶς. ΚΡ.
 δίκαια. ΧΟ. πῶς Δ'ΙΚΑΙΑ; Da-
 moxenus apud Athen. III, 102.
 Α. 5. ἐν Συνηρόφοις· τοῦτο δὲ τί
 ἐστίν, εἰπέ μοι, καθήγησαι μάγει-
 ρος ἦν, κάκεινος οὐκ ἦδει, θεοί,
 lege, τοῦτο δὲ τί ἐστίν, εἰπέ μοι
 Β. Μάγειρος ἦν Α. Μ'ΑΓΕΙΡΟΣ
 ἦν κάκεινος; Β. οὐκ ἦδεις; Α. θεοί.
 Diversa paulum sequentia: Soph.
 Ant. 566. ΊΣ. τί γὰρ μόνη μοι
 τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον; ΚΡ. ἀλλ'
 ΗΔΕ μέντοι μὴ λέγ'. οὐ γὰρ ἐστι
 ἐτι. Demosth. de Cor. p. 255.
 R. = p. 277. ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες
 Ἀθηναῖοι, τὸ δὲ ὕΜΕ'ΙΣ ὅταν λέ-
 γω, τὴν πόλιν λέγω. Cic. Philipp.
 II, xxxix. *Utinam conere, ut illud*
PENE tollatur: Ter. Adolph. IV,
 v, 66. Æ. *Quid, jam uxorem?*
 M. jam. Æ. JAM? M. JAM *quan-*
tum potest. Tragicus nostras in
 M. Antony, A. II. Sc. iii. Mess.
But yet, Madam—Cleop. *I do*
not like but yet; it does allay
The good precedence: fye upon
but yet. But yet is goaler to
bring forth Some monstrous male-
factor: et in *Macbeth* I, i.
 3 *Witch, There to meet with great*
Macbeth. Exemplaria vetusta,
There to meet with Macbeth. Po-
 ppius, *There I go to meet Macbeth*.
 Capellus, *There to meet with*
brave Macbeth. Malonius, *There*
to meet with—Steevensius verisi-
 milius; 3 *Witch, There to meet*

with— 1 *Witch. WHOM? 2*
Witch. Macbeth. *Meminisse*
libet hiatum post τί admittere
Comicos: Av. 149. *Τί οὐ τὸν*
Ἥλειον Λέπρεον οἰκίζετον Ἐλ-
θόντ'; *Blomfeldio ad Septheb.*
 193 (208). *libentissime accedo*;
quanquam propius paulo vul-
gatæ lectioni insisterem, Τί'
οὐν ὁ ναύτης ἄρα γ' ἐς πρώραν
φυγῶν Πρύμνηθεν εὔρε μηχανὴν
σωτηρίας; vide Soph. Ph. 100.
 infra ad p. 268. citatum. Equit.
 803. *Καὶ χίδρα φαγῶν ἀνα-*
θαρήσει; καὶ *στεμφύλω εἰς λό-*
γον ἔλθη. Conf. R. P. apud
 P. P. D. ad l. Hoc loco te-
 nues ac submissas voces, ut
 mihi videtur, grandi locutionis
 genere commiscet, ideoque gra-
 vioribus numeris ad risum cap-
 tandum summopere utitur. Pos-
 terius comma tragicum spirat;
 stylus certe elatior, et colore
 suo ab humili sermone discretus;
 Æschyl. Septheb. 679. Ἄλλ'
 ἄνδρας Ἀργεῖοισι Καδμείους ἄλις
 Ἐς χεῖρας ἔλθειν. Soph. CEd.
 Col. 1297. Οὐτ' εἰς ἔλεγχον
 χειρὸς οὐτ' ἔργου μολῶν. Eur.
 Ph. 714. Ὡς εἰς λόγους ξυνηψα
 Πολυνείκει μολῶν. 783. Σοὶ μὲν
 γὰρ ἦδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται
 Polyxenæ Fr. III. βροτοῖς ἂν ἔλ-
 θῶν εἰς λόγον, δίκην ὄφλοι. ex
 emendatione P. P. D. in Addend.
 ad Aristoph. p. (128). Neophro
 apud Schol. ad Med. 666. Σοὶ
 δ' εἰς λογοῦς μολῶν γ' ἂν ἤλπι-
 ζον μαθεῖν. 432. Στρωμῆς ἐς
 ἀλκὴν οὐνεκ' ἤλθομεν περί. 893.
 Εἰς ἔχθος ἤλθον παισὶ τοῖσιν
 Οἰδίπουν; 944. et Androm. 233.
 κείς ἀγῶν' ἔρχει. Plato Phædr.
 I. 232. D. H. St. ἤξειε αὐτοῖς εἰς
 διαφοράν. Protag. 335. Α. Ἐγὼ
 πολλοῖς ἤδη εἰς ἀγῶνα λόγων
 ἀφικόμην ἀνθρώποις. Sed nihil
 firmi vides, quamobrem Platonis

sermone Dawesii canonem expedit vindicare: at visum est nonnullis, qui auctoritate plurimum valent, Platonis locutionem multum supra prosam orationem surgere, et quamvis absit a versu, tamen, quod incitatus feratur, et clarissimis verborum luminibus utatur, potius poema putandum, quam comicorum poetarum; apud quos, nisi quod versiculi sunt, nihil est quotidiani dissimile sermonis. Cic. de Orat. xx. Vesp. 676. *Σὺ δὲ γ' ὦν ἄρχεις, πολλὰ μὲν ἐν γῆ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πευλυέσας.* "Tragicorum aliquem, Euripidem opinor, ob oculos habuit." *R. P.* Pr. lvi=lx. Nub. 319. *καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν.* Euripidis locum risisse Comicum suspicatur *R. P.* ad Med. 1314. et Pr. lvi=lx. 334. *Ταῦτ' ἐπιόουν ὑγρᾷ Νεφελᾷν στρεπταίγλαν δάιον ὄρμᾶν* "Dithyrambos ridet" *R. P.* Pr. lvi=lx. 1470. *Ναὶ γαὶ καταϊδίσθητι πατρῶων Δία.* Euripidis versus integer. *R. P.* ad Med. l. c. Pac. 139. *τί δ' ἦν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέση βάθος;* ex Euripidis Bellerophonte desumptus videtur. *R. P.* ad Hec. 1018=1010. Aves 216. *πρὸς Διὸς εἶρας ἴν' ὁ χρυσοκόμας*

hic versus tragicum ἐπίλλιον redolet. uti 687. *Ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φύλ' ἀμηννά, ἀμηννοί.* *R. P.* apud *P. P. D.*; et 1321. *Τό τε τῆς ἀγανόφρονος ἡσυχίας* tragicos imitatur Aristophanes. Thesm. 905. *αὐτῆ θεονόη Πρωτέως' μὰ τῷ θεῷ' Εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν* *Lege* 'ΑΛΛ' εἰμὶ. *Equit.* 184, 5. *μὰ τοὺς θεοὺς' Εἰμ' ἐκ πονηρῶν γ'.* In his non omitti potest, ἀλλά. *Lege,* ἀλλ' ἐκ πονηρῶν γ'. *R. P.* apud *P. P. D.* cum quo conspirat sagacissimus *Reisigius* p. 106.; conf. *R. P.* præclaram emendationem *Vesp.* 395. *Lys.* 833. *Ὡ πότνια, Κύπρου καὶ Κυθήρων καὶ Πάφου. Deorum titulos ab Epicis excogitatos in risum detorqueus perpetuam in iis poetæ consuetudinem usurpat: Equit.* 1175. *Ἡ δ' Ὀβριμοπάτρα γ' ἐφθὸν ἐκ ζωμοῦ κρέας.* *Av.* 798. *lege ope R. B.* ex *Suida,* Ὡς ὁ Διῖτρεφῆς — (ut 1442.), conf. *R. P.* ad l. "Cum Homeri verba usurpat, Homericometro utitur, Nub. 400. *Καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνίων* [ΟΔ. Γ, 278.; sic inscriptio vetustissima in vasculo (Athenis reperto) apud *Bockhium* *P. i.* p. 49. xxxiii.

IME : ΜΟΝΘΑ ΜΘΕΜΘΑ ΜΟΤ

i. e. τῶν Ἀθηνίων ἄθλον εἰμὶ. Conf. *Auctor.* περὶ ἑρμηνείας, §. 150.] *Vesp.* 650. *Ἄτάρ, ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη.* [ΟΔ. Α, 45.]: Vide *R. B.* ad Menandri fr. ccv. p. 108. ed. Cant. In citandis quoque Homeridis jus ab iis acceptum retinet; *Pac.* 1270. *Ὅσποτέρους ἄδων, καὶ ταῦτ', ὦ τρις κακόδαμον.* Vide infra ad p. 286. "Ex necessitate vero hujusmodi syllabas producent Comici, cum nomina propria

non aliter in versu stare possunt. Ideo *Κεβρίονα* et *Κυπρογένεια* primas producunt. *Av.* 554. *Lysistr.* 551." *R. P.* Pr. lvi=lx, lxi. Præclare codex *Ravennas* vulnus ceteroquin immedicabile sanavit in *Pac.* 312. *Εὐλαβεῖσθε γῆν ἐκείνον τὸν κάτωθεν Κέρβερον.* in *Lys.* 743. *Ὡ πότνια Εἰλείθυι' ἐπίσχει τοῦ τόκου.* (Ὡ πότνι' Εἰλείθυι' *Schol.* ad *Plat.* p. 147.) " *Pac.* 270. *Εὐγ', ὦ ΔΕΞΗΘΙΝΑ ΠΟΤΝΙ' Ἀθηναία, ποιῶν — Ut*

SECT. metrum constet, legendum est,
 V. Εὐγ', ὃ ΠΟΤΝΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝ'
 ——— 'Αθηναία, ποιῶν.' ΤΥΡΩΗΤΤ.
 Conj. p. 55. (Choëph. 720. Ὡ
 πότνια χθῶν, καὶ πότνι' ἀκτὴ Χώ-
 ματος.) Eccles. 369. Ὡ πότνια
 Εὐλείθια, μὴ με περιείδης. hyper-
 tragœdia scurræ instar studiose
 usus est Comicus. "If any
 thing is to be altered, I should
 rather suppose, Ἄλλ' ought to
 be supplied at the beginning of
 the verse. A similar omission has
 happened in the Aldine edition
 of Eurip. Phœniss. 1806. (1775),
 and in many editions of our
 author, Av. 1693. Ἄλλὰ γαμικὴν
 χλανίδα δότω τις δεῦρό μοι (ita
 leg. ex Schol. in v. 1565.)" R. P.
 Opusc. p. 36. et apud P. P. D.
 ad l.; Æschyl. Septheb. 152.
 Ὡ πότνια Ἥρα' πότνι' C. Bur-
 neius. Eur. Troad. 323. Διδούσ',
 ὦ Ἐκάβα, φάος. Denique omnis
 hic labor de πότνια fortasse ef-
 funditur; παλαιότης γὰρ τῷ λόγῳ
 γ' ἐνεστί τις, atque, ut verissime
 observat Brunckius in Lect. ad
 An. Gr. p. 27. in *deorum compell-*
ationibus religiosæ quædam erant
formulæ, solennia verba, a quo-
rum ritu discedere nefas.

II. Semel atque iterum que-
 ritur PORSONUS nostrum ne
 huic canonis quidem ullos limites
 posuisse; "Dawesius canonem
 paullo temerius, ut solet, statuit,
 nullam syllabam a poeta scenico
 corripere posse, in qua concurrant
 consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ,
 δν. Hæc regula plerumque vera,
 nonnunquam ab Æschylo, So-
 phocle, Aristophanē violatur, ab
 Euripide, credo, nunquam. In
 Med. 1252. si tamen sanus est,
 Choricæ licentiæ concedendum
 ἔβλασεν. Troad. 1261. ἐλπί-
 δας ἐν σοι κατέγναψε βίον, lege,
 κατέγναψε. Effugerat me locus

Electræ 1021. Γυναικῶ, γλώσση
 πικρότης ἐνεστί τις." R. P. ad
 Hec. 302=298. "Dawes lays
 down a rule, which, if he had
 been content with calling it ge-
 neral instead of universal, is per-
 fectly right, that a syllable is
 long, in which the middle conso-
 nants β, γ, δ and liquids except ρ
 meet. But several passages as
 well as the following contradict
 this rule. Œd. T. 717. παιδὸς
 δὲ βλαστᾶς—Elect. 440. πασῶν
 ἔβλαστε. These passages may be
 reduced to Dawes's Canon by
 transposition; but they will lose all
 their energy by the reduction. See
 Brunck's note on Philoct. 222."
 R. P. to Datzel in Mus. Crit.
 No. III. p. 334. conf. Br. ad
 Lys. 384. et Edo. Maltby Obs.
 ad Morelli Tractat. P. lxxix.
 Æschyl. P. V. 172. Καὶ τοι μ'
 οὐ μελιγλώσσοις πεθοῦς. Καὶ μ'
 οὔτι μελιγλώσσοις π. R. P. ex
 MSS. Eum. 990. Ἄρα φρονοῦσι
 γλώσσης ἀγαθῆς Ὅδον εὐρίσκειν
 Ἐκ τῶν φοβερῶν τῶνδε προσώ-
 πων Μέγα κέρδος ὄρω τοῖσδε
 πολίταις. R. P. De sequentibus
 non statuo; Suppl. 313. Τίν' οὖν
 ἐτ' ἄλλον τῆσδε βλάστημον λέ-
 γεις; 757. Εἶναι βύβλον δὲ καρ-
 πὸς οὐ κρατεῖ στάχυν. Agam.
 [1314. Οὐ Σύριον ἀγλαίσμα δώ-
 μασιν ἔχεις corruptum credo.]
 1633. Ὀρφεί δὲ γλώσσαν τὴν
 ἐναντίαν ἔχεις. Ξανθραίας apud
 Suidam v. Ὀκτώπων. Κέντημα
 γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω.
 Soph. Œd. Col. 972. Ὅς οὔτε
 βλάστας πῶ γενέθλιος πατρός.
 Ph. 1311. Ἐξ ἧς ἔβλαστες οὐχὶ
 Σισύφου πατρός. Fr. e Scythia
 apud Schol. ad Apoll. Rhod. iv,
 223. ex emendatione Valckenærii
 in Diatr. p. 224. C. Τέκνον ἄργε
 βλαστάνεστε τὴν δ' Ἰδῦα πρὶν
 ποτε βλάστεσκε ἦν Ἰδ' MS. Harl.

Eur. El. 1021. Γυναικα, γλώσση πικρότης ἐνεστί τις. Seidlerus ad I. "Corruptum hunc versum putat Porsonus ad Hec. 302. ob correptam vocalem ante γλ. Sed bene defendit Erfurdus meus ad Soph. Aj. v. 1066. p. 619. not. citans Æschyli Fragm. apud Phot. v. οκτώπων: κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω. Quid faciet Porsonus huic versui Soph. Trach. 615. σφραγιδι θέμενος τῆδ' ἐπ' ὄμμα γνώσεται." Quid? Certe repudiasset vir præstantissimus, utpote Sophocles cothurno parum dignum; amicus Brunckius, sed magis amicus Sophocles. Illud Æschyli sanissimum videtur; λόγος, γλώσσης βέλος, ἄλλης γλώσσης βέλει θεραπεύεται. Nimirum poetæ tragici, Æschylus et Sophocles, subinde Homeri vestigiis insistent; et non solum formas, sed etiam syllabarum mensuras ad poetæ morem effingunt. Aliter Euripidi accedit; "neque ex Homero, aut Callimacho, aut Anthologiæ consarcinatoribus Euripidi emendando subsidia petenda esse" jampridem nos movit Porsonus, Adverss. p. 224. Quod ad Eur. locum attinet, olim transponendo reformare tentavi, Γυναικ', ἐνεσσι πικρότης γλώσσησι τις. Elmsleius, vir Ἀττικώτατος, ad Eur. Med. 288. dudum conjecit καίτοι δόξ' ὅτ' ἂν λάβη κακή, Γλώσση γυναικός (vel γυναικῶν) πικρότης ἐνεστί τις. Sed sensum pervertit hæc conjectura: hodie malle; Γυναικ', ἐνεσσι πικρότης γλώσση τιΝΟΣ. ut per γυναικα se innuat ipsa Clytemnestra, et vocula τινός Electræ acerbitate subdole reprehendat. Iph. T. 548. τέθηχ' ὁ γλῆμων, πρὸς δ', ἀπώλεσέν τινα. Soph. Aj. 786. ἐνρεῖ γὰρ ἐν χρῶ τοῦτο,

μη χαιρειν τινά. 1152. κατ' αὐτόν εἰσιδῶν τις ἐμφερὲς ἰμοί. AD PLUT. Ant. 710. ἀλλ' ἀνδρα κῆν τις ἢ σφοδρ, τὸ μανθάνειν Ξε.— Suppl. 243 = 254. Γλώσσαις πονηρῶν προστατῶν φιλούμενοι. γλώσση Stobæus. R. P. Tragicus incertus apud Schol. ad Soph. Ant. 615. et Athenagoram in Legat. p. 106. ed. Oxon. Τὸν νοῦν ἔβλαψε πρῶτον ᾧ βουλευέται. Conf. Eur. apud Lycurg. contra Leocr. p. 214. Taylor. et OΔ. ψ, 14. Quos Juppiter vult perdere, dementat prius.

Sequentia, si tamen sana sunt, Choricæ licentiæ condonanda. Pers. 590. Οὐδ' ἔτι γλώσσα βορροῖσιν Choëph. 587. πλάθουσι, βλαστοῦσι καὶ παιδαίχμοι. Soph. Œd. Col. 697. Πέλοπος ποτε βλαστόν. Eur. Med. 1252. γονὰς ἔβλαστεν θεῶν δ'.

Aristoph. Equit. 242. "Ἄνδρες ἱππῆς παραγίνεσθε· νῦν ὁ καιρός· δ Σίμων R. P. juvenis apud P. P. D. Vesp. 568. Τὰ δὲ συγκύπτονθ' ἅμα βληχᾶται· κάπειθ' ὁ πατήρ ὑπὲρ αὐτῶν. Vesp. 741—2. Νενουθέτηκεν αὐτῶν ἐς τὰ πράγματα, Οἷς ποτ' ἐπεμαίνετ'. ἔγνωκε γὰρ ἀρτίως, ὅτι. "Forsan legendum, νενουθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματα, Οἷς ποτ' ἐπεμαίνετ' ἀρτίως· ἔγνωκε γὰρ, ὅτι enim plane incommodum videtur." R. P. quem vide apud P. P. D. Ran. 1475. Βραδὺς πέφυκε, μεγάλα δὲ βλάπτειν ταχύς. R. P. apud P. P. D. ad I. quem vide. Lys. 385. "Ἀρδῶ σ', ὅπως ἂν βλαστάνηε Brunckius, quem, si rite vestigia remectius, improbavit R. P., sed nihil sani indicavit. Cratinus apud Schol. ad Nub. 447. Οἷσι νῦν φρόγουσιν ἤδη τὰς κάγχους τοῖς κύρβεσιν. κάγχους in leges metricas peccat, G. Arnald. Lect. Gr. 126.; ex

SECT.
V.

Neutiquam sane diffiteor non deesse apud Aristophanem loca utrique canoni, prout hodie leguntur, adversantia. Ea vero, quæ quidem observarim, omnia non sunt numero triginta. Atque horum quidem partem aliquam ex diversa easdem voces scribendi ratione ad regularum alterutram exigere nullius est negotii. Hujusmodi sunt

¹ Ποιοισιν ὄπλοις ἡ δυναμει πεποιθοτε;

² Καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὅς τοῦτον ὄρων οἰκοῦντ ἐν ταῖσι πιθάκναις.

³ Φευγεῖν ἀδεῶς· νῦν δὲ σὺν ὄπλοις.

Rescribo utique 1. Ποιοις ὄπλοισιν - 2 - ταῖς πιθάκναισιν.

¹ Plut. 449.

² Equ. 789.

³ Vesp. 358.

Plutarch. Solon. p. 92. B. emenda, κάχρως ταῖς κ. R. P. Advss. p. 284. Plato Comicus apud Suid. v. Τελείας, Νοεῖ μὲν ἕτερα, ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ φθέγγεται. "Suidæ lectionem, ejecto articulo, adoptavit Grotius Excerpt. p. 487. Νοεῖ μὲν ἕτερ', ἕτερα δὲ γλώττῃ φθέγγεται. Quod fraudi fuit Brunckio ad Aristophanis Lysist. 384. hunc versum bona fide ex Grotio desumptum proferenti, ut Dawesii regulam labefactaret." R. P. E Schol. ad Aristoph. Av. reposuit Τουρῖος. Νοεῖ μὲν ἕτερ', ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει. ad Suid. P. III. p. 235. conf. II. I, 213. Menander apud Cler. lxxxvi. p. 222. R. B. p. 95. Br. eth. poet. xi. p. 192. Μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω. Athen. xiv. 638. D. Chionides: Ἐν ἐννέ' ἂν χορδαῖς κατὰ γλυκῆγατο R. P. Advss. p. 141. Phrynichus in Lex. Sangerm. apud D. R. in h. ad Cer. 200. Bekker. Anecd. Gr. i. 344. ὄνομα δὲ μου Μονοτροπὸς ἴστι· ζῶ δὲ τίμωνος βίον, Ἀπρόσοδον, ἄγαμον, ὀξύθυμον,

ἄζυγον, Ἀγελάστον, ἀδιάλεκτον, ἰδιογνώμονα. Meinek. Cur. Cr. p. 55. Antiphanes Ἀφροδισίῳ apud Athen. x. 449. B. 6. Νεογενεὺς ποιμένης ὃ ἐν αὐτῇ πνικτὰ γαλακτοθρέμματα. Pro πνικτὰ male τέκνα Grotius in Excerpt. p. 605. "corrigen- dum, πνικτὰ γαλακτοθρέμματα, quod formatum est ad Homericum γαλακτοφάγος." Meinek. in Cur. Cr. p. 8. "Menander Misogyn. apud Priscian. xviii. p. 1193, 30. Putsch. (in Aldina f. 236. b. deest) Fr. ci. A. ὦ χαῖρε, Γλυκέρα Γ. καὶ σύ. Α. πολλοστῶ χρόνῳ." Vide Opuse. p. 250. R. P. Advss. p. 123. et ad Pac. 558. apud P. P. D.

1. Sic MSS. Cantab. Harl. et edd. tres pr. "οἰοῖσιν ὄπλοισ Κuster." P. P. D. πεποιθότε ed. Junt. 1525. "πεποιθότες Ald. J. i. Elb. Dorv. edd. Br. Inv." P. P. D. 2. ταῖσι πιθακναῖσιν edd. Ald. et Junt. 1. πιθάκναι Junt. 2. lege, ταῖς R. B. Potius φιδάκναισι. Schol. οἱ δὲ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσι. Brunckius. 3. σὺν ὄπ. edd. tres primariæ.

3. - *ωνν* δε ξων ὄπλοις. Quorum in numero re-^{AD}
 * censendus est locus in quo versamur. Legendum ^{PLUT.}
 scilicet, Ο δε γραφενει - quo pacto in regulam Π.
 cadet. Nec vero alteram hujus verbi scripturam 197
κναφενει temere alibi reperies. Hinc tandem collige
 frustra esse Suidam et Scholiasten priorem, qui
γραφενει communium Græcorum, *κναφενει* vero At-
 ticorum proprium statuunt. Priorem inquam Scho-
 liasten: nam verba ista, *Αττικον μεν το δια του κ.*
Κοινων δε, το δια του γ. Οι παλαιοι δε Αττικοι δια του
κ, κναφος. εστι δε ακανθωδες τι, ψ̄ ξνουσι τα ιματια. Οι
 δε νεωτεροι δια του γ, παρα την γραψιν, ab uno eodem-
 que proficisci non potuere. Prioris vero observa-
 tionem clausurunt ista *δια του γ.* Alter sic exorsus
 est, Οι παλαιοι Αττικοι—Quod ad hunc attinet,
 equidem haud scio *κναφενεινε*, an vero *γραφενει* lege-
 rit; neque enim constat interne *παλαιους* Atticos,
 an vero *νεωτερους* Aristophanem recenseri voluerit²⁴.
 Apud illum fortasse immutatæ sunt sedes elemento-
 rum γ, et κ, quo melius depravato contextui quadra-
 rent. Integrum autem versum codicis Orvil. ope
 sic constituimus:

Ο δε γραφενει γ. ὁ δε γε πλυνει κωδια.

Altera enim lectio eo vitiosa est, quod in voculam
τις non jam interrogantem accentus cadat. Hoc

24. "Grammatici Aristophanem inter παλαιους Ἀττικους numerant. Schol. Cass. ad Thucyd. I, xxx. τροπαιον ἢ παλαια Ἀθις, ἢς ἔστιν Εὐπολις, Κρατῖνος, Ἀριστοφάνης, Θουκυδίδης τροπαιον ἢ νέα Ἀθις, ἢς ἔστι Μένανδρος καὶ οἱ ἄλλοι." Reisigius in Conject. p. 108., qui cum Brunckio legit, Ὅ δε τις κναφενει γ. ὁ δε γε πλυνει κωδια. ut in v. sequenti, Ὅ δε βυρσοδεψει γ. ὁ δε γε πωλει κρόμνα. Ὅ δε κν. γ̄ ει C. κν. τις B, D, F, T.

κναφείεις τις E. κν. δε δε I. Sch. Γραφείω. τὸ τὰ δέρματα ξίω. γραφείον — γνάφαλα — γραφένος — πάντα οἱ ἀττικοὶ ταῦτα διὰ τοῦ κ ς: Ὅ δε κναφείεις ὁ δε π. κ. MS. penes Longman. 17. Jan. 1820. Ὅ δε κν. τ. ὁ δ. π. κ. edd. tres primariae. Eccles. 415. κναφείεις. Herodot. I, 92. κνάφου. conf. Ruhnken. ad Tim. p. 160.; sed Xen. Memorab. III, vii, 6. γραφείεις—vide P. P. D. ad Plut. I. c. Addend. pp. (101, 2), et ad v. 1062.

SECT. utique in totis Comici scriptis ne semel quidem alias
 v. factum reperire est.

198 * Altera pars ex variis lectionibus refingenda est.
 Hujusmodi autem sunt

¹ Μιμησομαι παντᾶ τροπον.

² Ουδεις κατα σπουδας μεταγραφησεται.

³ Οσος ουδεποτ ηλθεν αθρωος εις την Πνυκα.

⁴ Οτι βουλομεναι την ακροπολιν ημων απεκλεισατε μο-
 χλοις.

1. Lectio vulgata altero itidem nomine improbanda est, quod iambicum dimetrum syllaba brevis a versu sequente nequaquam adjuta terminet. Utrumque mendum uno negotio tollit quod optime exhibent editt. Ald. Wechel. Basil. 1532. et Plantin. παντας τροπους²⁵. 2. Repono ex Suida, cui etiam adstipulatur MS. Vatic. Pal. μετεγγραφησεται²⁶. quod et exinde firmatur, quod in sequente versu habeatur εγγεγραψεται. 3. Editt. Ald. et Wechel. repræsentant Οσος ουδεπωποτ ηλθεν αθρωος²⁷ —Atque hinc natum videtur quod vulgo præfertur. Nempe corrector nescio quis metrum hoc pacto laborare sentiens pro ουδεπωποτ imperite scripsit ουδεποτ; cum vocem istam neutiquam sollicitatam, sed ηλθεν in ηλθ immutatum oporteret:

Οσος ουδεπωποτ ηλθ αθρωος εις την Πνυκα²⁸.

¹ Pl. 306. ² Eq. 1367. ³ Eccles. 384. ⁴ Lys. 488.

25. Sic MSS. D, E, I, ed. Junt. 1515. et ex Aldo R. B. πάντα τρόπον C, F, H, T. ut editiones.

26. Οὐδ' εἷς ex Suida R. B. "κατασπουδᾶς studio factionis Vide Eur. Hec. 132." Raper. μεταγραφησεται edd. tres primariæ; "μετεγγρ. Suid. ed. ms. κατάλογος." R. P. apud P. P. D. [et Br. MSS. tres.] Demosth. in Nausimach. p. 1086. Bekker. ἀφ' οὗ τυγχάνουσι γε-

γραμμένοι—"ἐγγεγραμμένοι ex MS. Par. (r.)" Bekkerus.

27. Sic Junt. 1. 2.

28. "Lege ἡλθ' et οὐδεπόποτ'" R. B.; sic Cod. Rav.; vide Pierson. ad Herodian. p. 461. Alexis apud Athen. xii, 526. E. οὐκ εἰδῆδoka Κάνδανλον, οὐδ' ἀκήκο' οὐδεπώποτε. Meinek., p. 50. Amphis xv. 691. A. Ακήκοας σύ, δέσποτ', ἤδη πώποτε Τό θυμίαμα τοῦτο; Eupolis, ix, 392. E. "Ορτυγας εἰθρεψας σύ

4. Versus hic non solum adversus reg. i. bis peccat, sed et alio etiam nomine mendosa est, quod vocis ^{AD} * ακροπολιν ultima sequente vocali producat. ^{PLUT.} Omnibus his incommodis uno simul negotio subveniendum est ex editionis Wechel.²⁹ partim clara scriptura, partim certissimis vestigiis. Ibi utique legitur :

Οτι βουλομεναι την πολιν ημων απεκλεισατε τοις μοχλοις.
Cui adstipulatur etiam Scholiastæ auctoritas : Την

τινας ηδη πάποτε; et apud Suidam v. ανεψιγσαν. "Ην ουκ ανεψια πάποτ' ανθρώποις εγω. R. P. Advss. pp. 146. 112. 285. Voculæ ούποτε vel ουδέποτε parcius verbo præteriti, et ούπόποτε vel ουδέπωποτε nunquam verbo temporis futuri junctæ, reperiuntur. Hanc regulam auctoritate ratam habuit R. P. 1. Æschyl. Eum. 695. ούποθ' ευρήσεις ποτόν. Sed Agam. 1046. Οί δ' ούποτ' ελπιστατες ημησαν καλώς. et 1060. 'Ως ούποτ' ελπιστασι τήνδ' εζειν χάρην. Eur. Ph. 828. Ου γάρ ο μη καλόν, ούποτ' ιψυ καλόν. It is not, and it cannot come to good. Shakspeare. Hamlet. Aristoph. Eq. 1286. Ούποτ' εκ ταυτου μεθ' ημων πίεται ποτηριου R. B. Xenoph. Mem. iv. iii, 6. περι των αυτων ουδέποτε γα αυτα λέγεις. Anab. ii. 170. ουδέποτ' ειχεν. 2. Eur. El. 326. Ούπω χος ποτ', ουδέ κλωνα μυρσίνης. Ελαβε R. P. Advss. p. 272. Aristoph. Ran. 1076. Ουδ' οιδ' ουδεις ηντιν' ερωσαν πάποτ' εποίησα γυναικα Ran. Alexis apud Athen. iv, 133. C. σου δ' εγω λαλιστέραν Ουπόποτ' ειδον. Theodectes Bellerophon. apud Stob. x. p. 126 (67. Grot.). Ειδες τις' άλλον πάποτ' εις ουτω μέγαν 'Ελθόντ' άγωνα Xen. Anab. i, 63. ουτε τεθνεωτα

ουδεις πάποτε ειδεν.—τάφος δ' ουδεις πάποτε αυτου εφάνη; at 1, 42. Οί δε Θαψακηνοί ελεγον, οτι ουπόποθ' ουτος ο ποταμός διαβατός γένοιτο πεζη, ει μη ποτε Conf. Brunck. ad Vesp. 984. Thesm. 32. Lys. 301. Pierson. ad Herodian. p. 461, R. P. ad Ach. 127. Phrynichus Π. Σ. p. 53. Ουδέποτε: επί μέλλοντος μόνου φασι τίθεσθαι την φωνήν, επί δε παρωχημένου το ουδέπόποτε. ενρίσκομεν δε εν τη αρχαία κωμωδία το ουδέποτε και επί παρωχημένου χρόνου, ουδέποτε προεδέωκέ με. Denique pro Πύκνα repone, Πύκνα. et vide supra ad p. 331.

29. " Ut Wechel. habent Plantin. et Basil. 2. (et Junt. 1.); πόλιν quoque Schol." R. P. apud P. P. D. et Opusc. pp. 20. 370. Lex. Rhet. p. 295. Πόλις: ου μόνον το αστυ, αλλά ιδίως 'Αθηναίοι πόλιν ελεγον την ακρόπολιν. Illam perpetuo arcem designat Vitruvius. In Cod. Reg. A. "Οτι β. γ. π. ούτως ημων απεκλείσατε μοχλοίς. Conf. R. P. apud P. P. D. ad Vesp. 399. Thesm. 371. Eccles. 704. 1106.; et contra, ad Vesp. 1522. Av. 621. 1147. Lys. 371. " απεκλείσατε μοχλοίς MS. [Coll. S.S. Trin. Cant.] l. τοίσι μοχλοίσι" R. B.

SECT. πολιν.] Τὴν ἀκροπολιν. Hinc, inquam, certo certius rescribendum constat :

Οτι βουλομεναι τὴν πολιν ἡμῶν ἀπεκλεισάτε τοῖσι μο-
χλοῖσιν.

Hac in classe non immerito recenseri poterit Plut. 816.

Ο δ ἵπνος ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφαντινος.

Apud Athenæum [VI. 229. F.] utique pro ἡμῖν habetur γεγονεν. Atqui vix credendum est eum legum metricarum usque adeo imperitum fuisse, ut Comici versum hoc modo repræsentare voluerit. Ad fidem multo pronius videtur ab eo profectum esse,

Ο δ ἵπνος γεγον ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφαντινος³⁰.

30. Immane quantum degeneravit hic versiculus. MSS. Harl. et Cantab. Ὁ δ ἵπνος (vel ἵπνός) ἡ.

γέγονεν

ἰ. ἔλ. ut editiones; sed ἐλεφάντινος (sic) C. ἐξαίφνης MS. Dorvill. ὁ δ εἰπνος Athen. MS. A. et alter quam Br. inspexit. "Imo legendum ἵπος vel εἶπος ex Polluce x. 34. Μνάγρα. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι. ἐν δὲ Πλούτῳ εἰπῶν (leg. ex MSS. Voss. εἶπον) τὴν μνάγραν καλεῖ, καὶ Καλλίμαχος (Fr. cxxxiii.) δὲ ἔφη, εἶπον τ' ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι, ὡς καὶ τὸν ἀνδίκτην ὄντα εἶδος μνάγρας. sic legendum. Adde ἵπνός primam corripere, ut Pac. 535. Av. 436. Vesp. 139. (et ab Antiphane apud Athen. iii, 112. D. R. P. Opusc. p. 178.); sed 833. producitur εἰς τὸν ἵπνον ἀρπάσας, nisi legeris ἀφαρπάσας, ἀναρπάσας" R. B. Et in commercio epistolico pergit; "Perit omnino usus τοῦ ἵπνοῦ, cum sit ἐλεφάντινος; cum ebur ignem ferre nequeat, sed

cum teterrimo nidore comburatur. At ἵπος eburneus res est ridiculæ elegantiæ, ad usum tamen non ineptæ." R. B. Kustero M. C. No. vii. p. 423. ἴφαρπάσας maluit M. Raper, ἐξαρπάσας Brunckius. R. B. libenter accedo; quem nimia carpendi libido extra oleas Dawesium abripuit. Xen. Anab. i, ii, 27. ἀρπάζεσθαι, ἀφαρπάζεσθαι A. Lion. Numeros, quos ex Athenæo concinnavit R. D., eosdem omnimodo tuetur Codex Ravennas. Si retinenda sit vulgata lectio, "latrinam sive sellam familiarem cum Tourpio intelligerem ad Suid. ii. p. 36. = v. i. p. 269; Polluce enim teste v, 91. τὸν δὲ κοπρῶνα καὶ ἵπνον Ἀριστοφάνης καλεῖ. et Hesychio v. Ἴπνός. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Κωκάλῳ (Fr. x.) καὶ τὸν κοπρῶνα οὕτως εἶπεν. Conf. R. P. ad Tourp. p. 451. "Sanctamandus in Comment. inedit. apud Burgess. ad hunc locum, 'Servum,' inquit, 'semper introducit Aristophanes de edulibus quid loquentem.'" Recte; et

Atque hanc quidem scripturam in regulam primam AD
PLUT.
cadentem germanam crediderim. Cl. Bentleio placuit $\text{O } \delta \text{ } \iota \text{ } \pi \text{ } \omicron \text{ } \varsigma \text{ } \eta \mu \nu$ —Hujus etiam in sententiam pedibus ivit Cl. Kusterus. Atque in eandem propendere video doctiss. Hemsterhuisium. Bentleium partim

200

adduxit Julii Pollucis auctoritas vocem $\iota \pi \omicron \varsigma$ in Aristophanis Pluto *muscipulam* denotare testantis. Verum cum alterum Plutum ³¹ hodie quidem nullum, ab Aristophane scriptum fuisse notum sit; quidni, obsecro, (quod et alii merito quæsiverunt) ad alterum istum Plutum Onomastici scriptor respexerit? Porro si eum constaret ipsum hunc Pluti hodie solius locum designasse; quid tantum exinde liceret inferre? Nihil mehercule aliud, præterquam quod exemplar ab eo usurpatum $\iota \pi \omicron \varsigma$ exhiberet. At enim quidni huic uni tria, ut alia universa mittam, opponamus, quibus usi sunt Scholiastes, Suidas, Athenæus? Hæc utique $\iota \pi \nu \omicron \varsigma$ præferebant. Sed addit vir Cl. perire omnino usum $\tau \omicron \upsilon \iota \pi \nu \omicron \nu$, si sit $\epsilon \lambda \epsilon \phi \alpha \nu \tau \iota \nu \omicron \varsigma$, cum ebur ignem ferre nequeat, sed cum teterrimo nidore comburatur. Nempe cum hoc scriberet, $\iota \pi \nu \omicron \nu$ existimabat non nisi vel *furnum* vel *caminum* vel forte *culinam* denotare. Atqui vocem istam *laternam* hic significare statuimus, non secus atque in Pace vers. 839.

————— Απο δειπνον τινες
 των πλουσιων ουτοι βαδιζουσ' αστερων
 ΙΠΝΟΥΣ εχοντες, εν δε τοις ΙΠΝΟΙΣΙ πυρ.

h. e. Florente Christiano interprete :

maxime turpia helluones juvare solent.—Vir autem eruditissimus, DOBRÆUS meus, cujus mortem nondum eluxi, intelligit "*culinam*, in qua scilicet lignea omnia in ebur fuerint versa." Ipsum vide ad l. et in Addend. p. 809.

31. Plut. 973. 'ΑΛΛ' οὐ λαχοῦσ'

$\epsilon \pi \iota \nu \epsilon \varsigma \epsilon \nu \tau \eta \gamma \rho \alpha \mu \mu \alpha \tau \iota$; Schol. φησὶν ὁ Φιλόχορος, ἐπὶ Γλαυκίππον καὶ ἡ βουλή καὶ τὸ [*l. κατά*] γράμμα τότε πρῶτον ἐκαθέζετο. Vide Eccles. 679.; et schol. etiam infra ad v. 1147. unde patet priorem Plutum actum fuisse Archonte Dioele post Glaukippum.

SECT.
V.

A lautiorum siderum convivio
Redeunt, et ignem nocte laternis ferunt.

- 201 * Huc pertinent Scholiastæ verba — η ὁ φανος, ὡς το, Ἐν δὲ τοῖς ἵπνοισι πυρ. In *eburneum* autem migrasse quid tandem aptius dici potuit, quam quæ *cornea* soleret esse laterna? Geminæ somni portæ, *cornea* et *eburnea*, cui non perinde atque Hylas³² dictæ? Atque ex hac quidem viri Cl. de *muscipula eburnea* insomniæ evolasse crediderim. Quam in sententiam, ut lector etiam eruditus concedat, faciet, opinor, quod jam dictis adjecturus sum. Viri utique Cl. commento perquam incommode accidit, quod vox ἵπος, quacum conjungi voluerit articulum masculinum, uti et adjectivum ελεφαντινος, generis revera sit fœminini. Cujus rei idoneum tibi testem Pindarum citabo Olymp. iv. 10.

————— ὅς Αἰτναν εχει
ἼΠΟΝ³³ ΗΝΕΜΟΕΣΣΑΝ ἑκατογ-
κεφαλα Τυφωνος οβριμον.

Neque enim hæc verba fas est ita divellere, ut ηνεμοεσσαν non jam ad ἵπον sed ad Αἰτναν referatur.

Tertiæ classis ejusmodi est indoles, ut in ea refigenda conjecturæ potissimum ope nitendum sit :

- ¹ Πολλου γαρ αυτους ουχ εωρακα χρονου.
- ² Ο δρακων γαρ εστι μακρον, αλλας τ αυ μακρον*
- ³ Νυνη δε πεντηκοντα δραχμων εμπολω.
- ⁴ Υδωρ υδωρ εν χυτρω θερμαινετε.

- 202 * Argumento quidem nostro gratulandum videtur, quod horum locorum nullus non sit altero itidem nomine improbandus. Nempe primus eo insuper

¹ Pl. 98. ² Eq. 207. ³ Pac. 1200. ⁴ Ach. 1174.

32. Virg. Geo. iii. 6. Cui non dictus Hylas puer,—

33. “ Ἴππον Pal. B. ἵππον Par. A.; pro vulgato ἠνεμόεσσαν edidi ἀνεμόεσσαν, ut Pyth. i, 92. ἀνεμόεν, ex Ald. Gott. Mosc. A.

Par. A. Aug. B. Vatic. ibidemque ὀμβρίμον vetustiore formam ex Ald. Mosc. A. Leid. B. Aug. A. B. Par. A. a m. pr. Vatic. In Guelph. supra lineam allita littera μ.” Bockhius.

laborat, quod verbum *ἑώρακα*: quadrisyllabum præferat. Mirabuntur fortasse plerique omnes, quod hoc esse vitium dixerim. Sed utcunque hoc sit, vel ex quacunque demum causâ provenerit, ut scriptura ista ubique fere obtineat; illud interim compertum habeo, verbi illius potestatem apud poetas Atticos non nisi trisyllabam esse³⁴. Nec proinde dubitave-

AD
PLUT.

34. "Dawesii rationem Jacobus consequitur in *Additamentis Animadversionum in Athenæum* p. 369." *Reisig*. *Conject.* p. 73. "*Quæ de præterito perfecto* (inquit ΤΥΡΩΗΤΤΥΣ) *verbi ὄραν notavit Dawesius, dubito an omnino vera sint. Ne credam vocis illius potestatem apud poetas Atticos non nisi trisyllabam fuisse, obstat in primis locus Machonis Comici, apud Athen.* vi. p. 244. [D.] *a Dawesio prætermisus, in quo vox illa bis occurrit, ita ut, lege metri cogente, scribenda sit ἑώρακα, et in quatuor syllabas dispertienda.* 1. Μη ΠΑΠΕΟΡΑΚΕΝ Ἀρχέφων τους κωβίους; 2. Ππολεμαί, ΕΟΡΑΚΕ πρώτος, ἀλλ' οὐχ' ἀπτεται. *Mihi igitur terisimillimum videtur, tam quadrisyllabum ἑώρακα, quam trisyllabum ὄρακα, in usu fuisse; vel potius veram formam fuisse ἑώρακα, eamque in ὄρακα per crasin mutatam. Observandum est enim, inter exempla, quæ collegit Dawesius, ut vocis hujus potestatem non nisi trisyllabam adstrueret, ne unum quidem esse, cui non quadrisyllabum ἑώρακα salis apte conveniret. Quinetiam tria ista loca Aristophanis, quæ, velut canonis repugnantia, et hic et p. 313. (320.) emendare conatur, sarta tecta erunt, si modo ἑώρακα pro ὄρακα rescribamus: Pl. 98. Πολλου γαρ αυτους οὐχ' ἑορακα που χρονου. [ὁ*

ἑώ. που χ. R. B. e cod. Barocc. "Vera lectio videtur esse, abjecta una litera, οὐχ' ἑώρακ' ἀπὸ χρόνου. *A long time since. Conf. Av. 921. 1517. et lege infra [cum Kustero] 1084. Ἀπὸ μυρίων ἐτῶν γε." R. P. apud P. P. D., quem vide ad l., et in Addend. p. (116).] Thesm. 32. Οὐκ ἀλλ' ἔτερος τις' οὐχ' ἑορακας πωποτε. 33. Μων ὁ δασυπῶγων; οὐχ' ἑορακας πωποτε." Hæc non humaniter minus quam docte ΤΥΡΩΗΤΤΥΣ. *Burgessius.* "παρεώρακεν et ἑώρακε post ΤΥΡΩΗΤΤΥΜ monuit *Brunckius* in ora sui libri, adnotavitque simul: Hoc quidem Atticum non est. At Macho fabulas suas docuit *Alexandriæ*, sub *Ptolemæo* secundo vel tertio." *Schweighæuser.* [*Dioscorid. in Anal. Gr. Brunckii.* T. I. p. 501. xxx. Τῷ κωμφογράφῳ, κούφη κόνι, τὸν φιλάγωνα Κισσὸν ὑπὲρ τύμβον ζῶντα Μάχωνι φέροις. Οὐ γὰρ ἔχεις κηφῆνα παλίμπλουτον, ἀλλὰ τι τέχνης ἄξιον ἀρχαίης λειψανον ἡμφίεσας. Τοῦτο δὲ πρέσβους ἐρείψ Κέκροπος πόλις. Καὶ παρὰ Νείλῳ Ἔστιν ὄτ' ἐν Μούσαις ὄριμν πέφυκε θύμον. "Μάχων ἦν κωμφοποιὸς, Κορίνθιος μὲν ἢ Σικωνίος γενόμενος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ καταβίους καὶ διδάσκαλος γενόμενος τῶν κατὰ κωμῶδιαν μερῶν Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικῶν" ὅς καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐπιγράφεται αὐτοῦ τῷ μνή-*

SECT. rīm, quin trisyllaba itidem scribi semper soleret.

V. Exempla, si vacat, ista perlege :

- ¹ Εοικε δια πολλου χρονου σ ΩΡΑΚΕΝΑΙ.
- ² ΩΡΑΚΑ παντων βαρβαρωτατον θεων.
- ³ Εμπροσθεν ουχ ΩΡΑΚΑ τοιαυτην χαριω.
- ⁴ ΩΡΑΚΕΝΑΙ. Β. Λεγ αυτο. Α. Τον νουν προσεχε δη.
- ⁵ ΩΡΑΚΑΣ ηνυστρον ποτ εσκευασμενον.
- ⁶ Ο μη πεπλευκως ουδεν ΩΡΑΚΕΝ κακον.
- ⁷ ΩΡΑΚΑΣ ουν φιλοσοφον, ειπε μοι, τινα ;

Emendationis autem ansam non incommodam præbet MS. Baroc. [*et cod. 1.*] ubi exarata sunt — ουχ εωρακα που χρονου. Nempe si vel εωρων vel σπωπα in locum του εωρακα (quod scholion primitus fuisse censeo) sufficiendum curaveris, sarta tecta evase-
203 * rint omnia. Aut etiam pro που legi poterit πω.

¹ Pl. 1046. ² Av. 1572. ³ [Damoxenus] Apud Athen. pag. 15. [C.] ⁴ [Alexis] pag. 49. E, F. ⁶ [Posidippus] 154. F. ⁷ [Pseudo-Plato Comicus III, 103. D. VII.] 279. [B.]

ματι τὰ ἄνω." Hæc e TYRWIITI Schedis.] Ad Thesm. 32—3. "πότε Kuster. Mihi vera videtur Kusteri emendatio. Sic πω ejiciendum est in Diphili fragmento apud Athen. vi. 7. p. 247. [B.] οὐκ ἄν ποτε Εὐριπίδης γυναῖκα σώσει. οὐχ ὄρες: R. P. juv. apud P. P. D. ad l. et in Advss. p. 84., sed postea accedit amico suo. infra, 1. εὐρακέναι [εὐρακέναι R. P. apud P. P. D.] et 2. εὐρακα H, et edd. 3. pr. [εὐρακα, τρισυλλάβως R. B. in Mus. Crit. N^o, VII, p. 435.] 3. "Εμπροσθεν, αὐθ' εὐρακα R. P. juvenis Advss. p. 47. 4. l. πρόσχε, 5. "εὐρακας" (sic) "πώποτε ἠνυστρον—πώποτε Eustathius quoque ad Il. B. p. 211, 15=160, 4." R. P. juvenis in Advss. p. 54. 6. εὐρακεν MSS. Grot. Excerpt. p. 815. Br. Gn. poet. p. 201. legendum εὐρακεν.

Meinek. Quæst. Menandr. p. 24. 7. "Ωρακας Brunckius; εὐρακας οὖν ut fere legitur p. 279. B. R. P. apud Walpole Com. Gr. fragm. p. 7. "Adde Eupolin Plutarchi Nic. i. p. 525. E. Menandrum II. p. 525. A." R. P. ad R. D. locus Eupolidis hic est, Ἄνηρ ὁμολογεῖ Νικίαν εὐρακέναι. "Menandri fragmentum ex Misumeno apud Plutarch. de Divit. Amore p. 525. A. "Απολλων ἀνθρώπων τιν' ἀθλιώτερον Ἐόρακας; ἄρ' ἐρῶντα δυσποτρώτερον; ubi Wytttenbachii conjectura, κάρῶντα, metrum pessundaret." R. P. ad Ph. 1367. quem conf. ad Tourp. p. 485. et ad Xenoph. Anab. i. p. 90. l. 3. Nub. 765. "εὐρακας MS. Dorn." R. P. apud P. P. D. Vide infra ad p. 321.

Nec vero displicuerit του χρονου, ut πολλου του χρόνου ^{AB}
perinde dici capiatur atque alibi πολλην της γης, πολ- ^{PLUT.}
λους των λιθων, et similia. Sed impensissime pro-
baverim,

Πολλου γαρ αυτους ΟΥΚ ΟΠΩΠ ΕΓΩ χρονου,
propterea quod apud Sophoclem in Antigone vers.
5. eandem locutionem videre sit,

————— ὅποιον ου
Των σων τε καμων ΟΥΚ ΟΠΩΠ ΕΓΩ κακων³⁵.

In secundo postulat sermonis ratio ut τῷ αλλας arti-
culus non secus atque τῷ δρακων comes adjungatur :

Ο δρακων γαρ εστι μακρον, Ο Τ ΑΛΛΑΣ αυ μακρον³⁶
sicuti in versu proxime sequente,

Ειθ αιματοπωτης εσθ³⁷ Ο Τ ΑΛΛΑΣ χω δρακων.

3. Ecce contextum prout emendari oportet :

————— ὡς προτου
ΟΥΔΕΙΣ επριατ αυ δρεπανον ουδε κολλυβον³⁸
Νυι δε πεντηκοντα δραχμων ΕΓΩ μπολω,
ΟΔΙ δε τριδραχμους τους καδους εις τους αγρους.

Istud εγω inter Ουδεις et Οδι necessarium esse, si vel
orationem duntaxat spectes, procliviter, opinor, fate-
beris. Eadem verba non minus commode digeri
poterunt

* Νυι δε πεντηκοντ εγω μπολω δραχμων³⁹.

204

35. Conf. Lys. 1159. Soph. El. 763. et vide Dorvill. ad Charit. p. 136. "Dawesii perpetuus obtrektor Dorvillius, vir πολυμαθίστατος, sed ingenii acumine Atticarumque venerum sensu Dawesio longe inferior." Brunck.

36. Vide Brunck. ad Eq. 1074. (1071.)

37. ἐστίν edd. tres pr.; "lege, ἴσθ" R. B.

38. κολλάβους edd. Ald. et Junt. 1.

39. νυι δὲ πενήκοντα δραχμῶν αὐτ' ἐμπολῶ (i. e. τὰ δρέπανα) conjecit Brunckius; πάντ' ἐμπολῶ Reiske, p. 112. Plut. 1020. Ὅποτε προτείνουέν γε δραχμὰς εἴκοσιν. προτείνειαν cod. membr. apud Br., προτείνειαν MS. alter apud eundem; unde προτείνειαν τάχα δρ. temere substituit. E schol. νομίσμασιν in Cc. I.

SECT. 4. Lege ὕδωρ ὕδωρ ἐν ΧΥΤΡΙΔΙΩΙ⁴⁰ θερμαίνεται.

V.

— Quod enim ibi vulgo exhibetur χυτρίω non solum primam contra vocis χυτρά quantitatem producit, sed illud insuper incommodi in se habet, quod vox sit nihili. At χυτρίδιον sæpius legitur :

¹ Δος μοι ΧΥΤΡΙΔΙΟΝ σπογγίω⁴¹ βεβυσμενον.

² ΧΥΤΡΙΔΙΑ, και σανιδία, καμφοριδία⁴².

Lege καμφοριδία.

³ Τα ΧΥΤΡΙΔΙ ἤδη και τον οχλον αφιετε.

Regulæ II. quæ poetis etiam Tragicis cum Comœdiæ scriptoribus communis est, in tota Aristophanis supellectile duo duntaxat loca adversantur. Eorum prior Equ. 764. sic repræsentatur :

Εἰ δε σε μισω και μη περι σου μαχομαι μονος αντιβῆ-
βληκως.

Percommode quidem accidit, quod verbi αντιβῆβληκως tam nude absque accusativo positi sensus nullus esse possit. Frustra profecto nos in re critica versati videmur, ni certa sit, quam commendaturi sumus, emendatio :

— και μη περι σου μαχομαι μονος ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΩΣ.

⁴ Ος περι του δημου πολλοις κωνωψι μαχεται,
ὠστε ΠΕΡΙ σκυμνοισι ΒΕΒΗΚΩΣ—

205 *¹ Ως δε κυων αμαλγσι ΠΕΡΙ σκυλακεσσι ΒΕΒΩΣΑ.

² Κλυθι μεν, αργυροτοξ, ὅς Κρυσση ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΑΣ.

¹ Ach. 462.

² Pac. 201.

³ Eccl. 740.

⁴ Infra. 1035.

¹ Hom. Od. Υ. 14.

² II. A. 37.

Dorvill. προτείνειεν γε δραγμαῖ-
σιν εἰ. tentavit Reisius; conf.
Elmsl. ad Ach. p. 120. Vesp.
689. Αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγο-
ρικόν, δραχμὴν κὰν ὕστερος ἔλθῃ,
latet ulcus. Vide omnino P. P. D.
Addend. ad Ar. Plut. 1020.

40. Ita MS. Rav. χυτρίω
edd. tres primariae; " χυτρίδια

pro χυτρίδε restituendum Platoni
apud Athen. vii. 5. p. 279. C."
R. P. apud P. P. D.

41. σπογγίω edd. tres pri-
mariae, et Bas. 2. σπογγίω
R. B.

42. καμφοριδία. Eccles. 1111.
Τούτων ἀπάντων τὰ θάσι' ἀμφο-
ριδία. vide infra pp. 213, 14.

³ Ἴρεως Απολλωνος ὡς Ἰσμαρον ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΕΙ.

⁴ Δηλε φίλη, τοιος σε βοηθοος ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΕΝ⁴⁵.

AD
PLUT.

Alter locus extat Av. 460.

Ἄλλ ἐφ' ὅτῳ περ ἂν ἤκεις τὴν σὴν πραγματὶ γνῶμην ἀναπεισας⁴⁴.

Atqui manu levissima mutari poterit verborum ordo—πραγματι τὴν σὴν—Sed ne sic quidem recte habebunt omnia. Quippe vocula *αν* in oratione contra Atticismi indolem otiosa est⁴⁵. Ea vero eliminata rescribo :

³ Od. ix. 198.

⁴ Callim. Hymn. in Del. 27.

43. ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΕΝ] “*adde* Æschyl. *Theb.* 181.” *R. P.* ad *R. D.* locus est, Ἴω φίλοι δαίμονες Λυθῆριοι ἀμφιβάντες πόλιν. *Il. E.* 299. Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λέων Φως, ἀλκι πεποιθώς. *E.* 22. Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφείου κταμένοιο, *Xen. Anab.* 1, p. 87. καταπήδησας ἀπὸ τοῦ ἵππου περιπεσεῖν αὐτῷ. *Pind. Ol.* xii. 1, 2. optime *Hermannus*, Λίσσομαι, καὶ Ζηνός Ἐλευθερίου, Ἰμέραν εὐρυσθενεῖ ἀμφιπόλει, Σώτειρα Τύχα.

44. “*Simplicius* et *rotundius* legas, Ἄλλ' ἐφ' ὅτῳ περ πράγματ' ἂν ἤκεις τὴν σὴν γνῶμην ἀναπεισας, vel, πράγματι γ' ἤκεις—vel, Ἄλλ' ἐφ' ὅτῳ περ τὴν ἡμετέραν ἤκεις γνῶμην ἀναπεισας vel ἀναπίσων. *Infra* p. 393 (628). Οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἐγὼ ποθ' ἐκὼν τῆς σῆς γνῶμης ἔτ' ἀφείμην.” *R. B.* Ἄλλ' ἐφ' ὅτῳ περ πράγματι τὴν σὴν ἤκεις γνῶμην ἀναπεισας ΤΥΓΧΗΝΙΤΤΟΣ. *Istis* supra allatis addam et aliam exceptionem ex emendatione viri amicissimi, *T. Briggs*, natam Æschyl. *Suppl.* 713. Ἄγαν καλῶς κλύουσα ΓΛΩΣΣΑΝ οὐ φίλην. κλ. γ' ὡς

ἂν οὐ φίλη editiones. *Conf. Statii Theb.* v. 412. a *Butlero* ad h. l. c.

45. “*Vocula* ἂν præsentis indicativo nunquam jungitur. *Explororum* quæ citat *Toupius*, alterum profert ex emendatione scilicet sua; quod est litem lite resolvere; in altero non solum ἂν vitiosum est, sed ὅστε pro ὅστις ne semel quidem apud *Tragicos* occurrit.” *R. P.* ad *Toup.* p. 462. *Miror* equidem *Brunckio* *Toupium* hunc canonem probasse: *Nubes* 395. ἀλλ' ὁ κεραυνός πόθιν αὐ φέρεται; exhibent tres primariæ editiones, *cod. Rav. plurimique MSS. R. P.* ad *Ph.* 412. In eadem fabula 1472. Οὐκ ἐνεστ', ἐκεῖ—Οὐκ ἔστιν, ἐκεῖ—in uno *MS.*, οὐκ ἔστιν γ', ἐκεῖ—in duobus aliis apud *Brunckium*. “*οὐκ ἔτ' ἔστ'* dextre *Porsonus*; sed legendum ex *Ravennate*, οὐκ ἔστ', οὐκ' ἐκεῖ—” *P. P. D.* ad 1. *Conf. R. P.* ad *Ach.* 873. *Equit.* 1128. *Vesp.* 342.; sed hic locus etiam atque etiam medicinam effugit: *Nub.* 647. *Pæc.* 642. 1302. *Lys.* 508. *Dobrowsius*, qui et ingenii et doctrinæ suæ triste nobis desiderium

SECT.
V.

Ἄλλ' ἐφ' ὅτῳ περ πραγμάτι τὴν σὴν ἤκεις γνώμην ἀνα-
πεισας.

V. 196. Καν ταυτ ἀνυση, τετταρακοντα βουλεται] Vidit Cl. Kusterus ad versus integritatem syllabam desiderari, huic autem incommodo subveniendum judicavit legendo ἀνυση γε⁴⁶. Alterum vero illud, verbum scilicet activum ἀνυση hujus orationis indoli parum convenire, virum doctissimum fefellit. Ea utique aliquod postulat, cujus notio sit *conquisierit, consecutus fuerit*, vel simile. Hæc autem vis in formam hujus verbi activam, cum accusativo certe conjunctam, non cadit⁴⁷; sed mediæ est propria; uti docebit illud Æschyli pag. 43. [P. V. 698.].

206 * Τὴν πρῶν γε χροίαν ἩΝΥΣΑΣΘ' ἐμου παρα.

*Quod primo petiistis a me, consecuti estis*⁴⁸. Proinde

reliquit, præclare sanavit Av. 1069. πάνθ' ὅσα περ ἔστιν,—et Euripidis Danaæ Fr. III, 2., Stobæi codicibus utilissime adjuvantibus, colorem priscum restituit; hunc primarium sane virum conf. ad Plut. 886. et Addend. In Eccles. 730. pro οὐδ' ἂν, εἰ — οὐδ' οὐτως — dudum conjecerat BENTLEIUS. Plato in Protag. p. 310. D. 7, 8. ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία — ἂν αὐτῷ δίδωσ — editiones; δίδωσι Cod. Clarkio-Bodl. pro δοῶσι. Plato Phædo, p. 79. B. ποτέρῳ οὐν ὁμοίωτερον τῷ εἶδει φαμέν ἂν εἶναι καὶ ἑνγγενέστερον τὸ σῶμα; φαίμεν ἂν Cod. Clarkio-Bodl. et in margine HSt. p. 103. B. 10. αὐτὰ δ' ἐκεῖνα οὐκ ἂν ποτε φαίμεν ἔθελῃσαι γένεσθαι ἀλλήλων δέξασθαι. φαμέν Cod. Clarkio-Bodl. in textu. "Sed n. b. a manu antiqua supraser. φαίμεν." Gaisford.; et Schol. σημείωσαι ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικῶ. Phileb. p. 41. A, 8. ὀλιγὸν ὑστερον ἐροῦμεν, ἂν εἴτι δοκῇ τῶν. Xenoph. Hellen.

I, vii, 10. p. 46. ἢ ἂν βούλεσθε δίκη editiones usque ad Schneiderum qui βούλησθε restituit.

46. ἀνύση τ. MSS. Cantab. et Harl.; "lege, ἀνύση, ΚΑΙ τ." R. B.

47. Æschyl. Pers. 743. Παῖς δ' ἐμὸς τὰδ' οὐ κατειδῶς ἤνυσεν νέψ' θράσει. 747. Περιβαλῶν, πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῶ στρατῶ. 765. Ἄλλος δ' ἐκείνου παῖς τὸδ' ἔργον ἤνυσε. Soph. El. 212. τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα. Conf. Valck. ad T. Mag. pp. 148. 150.

48. Conf. Brunck. ad Eur. Bacch. 131. Æschyl. Choeph. 856. Πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι; Xenoph. Anab. I, p. 42. οἶδα ὅτι ὡς φίλον τεύξεσθε Κύρου. VII. 564. I. 9. οὐδὲν μείον δύνωνται ἂν ἔσεσθαι edd.; ἀνύσασθαι optime emendat Valckenærius ad Theocritum Id. XVIII. 17. "Verbum ἀνύσασθαι recte ad interpretandum Latinam vocem *consequor* adhibet Priscianus VIII. p. 791. (f. 92. b. Ald.)." R. P. ad I.

nullus mihi restat scrupulus quin et sermonis et
versus rationi uno negotio sic consulendum sit : AD
PLUT.

Καν ταντ ANYΣHTAI, τετταρακοντα βουλεται ⁴⁹.

Syllaba utique ται ante alteram similis soni τε (nam αι et ε in pronunciando perperam aliquando confundi solebant ⁵⁰;) exemplo perquam solemniter intercudit. Video quidem Tib. Hemsterhuisium, qui nuper hanc fabulam edidit, vulgatam lectionem exhibuisse. Sed minus recte iudicavit vir doctissimus verbum ανυσσν mediam legitime producere. Sexcentorum istius syllabæ correptæ exemplorum in numero venit quod ex Æschylo jam descripsimus. Fraudi videtur fuisse viro doctissimo, quod in hujusmodi verbis Iones elementum σ pro arbitrio geminarent. Hæc vero licentia poetis Atticis ne in Tragœdia quidem, nedum in Comœdia unquam permissa est. Cæterum monere libet activam hujus verbi formam, quod non semel miratus sum, apud Sophoclem cum genitivo bis conjungi, notionemque, quæ mediæ accusativo comite tribuitur, vel certe non ita dissimilem utrobique sortiri :

¹ Ευδον' φιλης γαρ ΠΡΟΞΕΝΟΥ ΚΑΤΗΝΥΣΑΝ ⁵¹.

² Τινος ω παιδες ΧΡΕΙΑΣ ΑΝΥΣΑΙ ;

¹ Soph. Electr. 1478 (1451.). ² Cœd. Col. 1828 (1755.).

Plato Phædo. p. 69. D. Εἰ δὲ ὀρθῶς προῦθυμήθην καὶ τι ἡνυσάμην. Conf. Tourp. in Addend. ad l. Vol. II. p. 409, 1. De permutatione AI et E vide supra p. 124.; et adde Pr. ad Porsoni Opusc. P. lvii. Aristoph. Ach. 210. Οὐκ ἂν ἐπ' ἑμῆς γε νεό-τητος " ἑμῆς γενναϊότητος Suid. MS. omisso ἐπ'." R. P. apud P. P. D. Vesp. 885. τῶν νῦν γε σοῦ νεωτέρων " Scholiastes duas lectiones adfert, γενναϊοτέρων, et συνεωτέρων lege, συνεωτέρων." Q. S. Fl. Christianus; conf. Hotib. ad l. et R. P. apud

P. P. D. ad Vesp. 953. et Eccles. 752.

⁴⁹ Vide R. P. et P. P. D. ad l. et ad vss. 349. 413. 607. ad hunc quoque locum R. B. in Mus. Crit. N°. VII. p. 421. " repono ex Aldina χρῆν σ' ἀλλ' ἀνύσειν." spiritum addidi.

⁵⁰ Conf. R. B. ad T. H. p. 86. ad Hor. Carm. III, XII, 1. R. P. ad Odyss. N, 295.

⁵¹ H. E. κατήνυσαν [καθήνυσαν] τὴν ὄδον εἰς φίλης προξένου οἶκον inquit Brunkius: sed hæc ellipsis valde inepta; vide infra Plat. Schol. ad p. 239. cita-

SECT.
V.* V. 438. Αναξ Απολλον και θεοι, ποι τις φυγοι;]⁵²

207

ta, et p. 318. καθήνουσαν MS. Hunter. In Œd. Col. l. c. Τίνος ὦ π. χρείαν emendavit præclarus editor in Curis Novissimis. Œd. Col. 1562. Ξέρον ἐκτανύσαι Ald. "F. εξανύσαι vel κατανύσαι." ΤΥΡΩΗΤΤ. εξανύσαι tacite Brunckius. Mallem, καθανύσαι. "Hesychius ab Alberto restitutus, Καθανύσαι: συντελέσαι. et sic MS. a Schoniō, magno literarum bono, collatus." R. P. ad Ph. 463. In Eur. Suppl. 1152. Oxon. legit R. P. Ποτανοὶ δ' ἠνύσαντ' "Αἰῶν. et versu gemello 1159. ἄλις δ' ἀλγέων πάρεστί μοι. Lex. Sang. p. 411. 'Ανύσαι: δασέως, τὸ σπεύσαι καὶ συντελέσαι. Tr. 996, 7=990, 1. ἱερῶν οἶαν οἶων ἐπὶ μοι μελέω χάριν ἠνύσω. Sed Thucyd. I, 138. καὶ ἄμα αὐτὸς [ἔφη] μὲν ἐκείνῃ χρείας τινός, καὶ οὐκ ἐς τὸ σῶμα σώζεσθαι, ἐναντιωθῆναι.

52. "MS. Barocc. 43. φυγοι, superscripto αν." Burgess. ποὶ ἂν

τις οὖν φύγοι Η ποὶ τις γε οὖν φ. οὖν που
Dorv. ποὶ τις φύγοι Ι. ποὶ τις ἀπέλθοι

φύγοι T, et MSS. Cantab. ποὶ τις φύγη; cod. Rav. l. Æschyl. Suppl. 774. Τί πεισόμεσθα; ποὶ φύγωμεν Ἀπίας. Choeph. 923. Τὰς τοῦ παρὸς δὲ πῶς φύγω, παρὲς τὰδε; Œd. Col. 170. θύγατερ, ποὶ τις φροντίδος ἔλθῃ; Aj. 403. ποὶ τις οὖν φύγη; φύγοι MSS. Harl. Hunter. et Turnebus; male; Schol. τράπη. Eur. Iph. T. 291. Οἱ μοι, κτενεὶ με. ποὶ φύγω; Anal. Gr. II, 49. Posidippus in Regio Stobæi cod. apud Br. Ποῖαν τις βίωσιον τάμη τρίβον; Xen. Anab. II, 146. Οὐδὲ γὰρ, ἦν πολλοὶ γίφθραι ὄσιν, ἔχοιμεν ἂν,

ὅποι φυγόντες ἡμεῖς σωθῶμεν. "Ἦν δ' ἡμεῖς νικῶμεν, λελυμένης τῆς γεφύρας οὐχ ἔξουσιν ἐκεῖνοι, ὅποι φύγωσιν. Ach. 990. Πῶς ἂν ἐμὲ καὶ σέ τις ἔρωε ξυναγάγοι λαβῶν. "ξυναγάγη Suidas v. ἀνθέμων, male." R. P. apud P. P. D. Plato Hipp. Maj. p. 297. D. 9. Καὶ ἐγὼ μὲν γε οὐκέτι ἔχω, ὦ Ἰππία, ὅποι τράπωμαι, ἀλλ' ἀπορῶ. 2. Eur. Or. 590. ποὶ τις οὖν ἐτ' ἂν φύγοι; Equit. 1321. Πῶς ἂν ἴδωμεν, ποῖαν ἔχει σκευὴν, καὶ ποῖος γεγένηται; forte ποῖαν + σκευή-χοῖος γεγένηται; R. B. "Lege, Πῶς ἂν ἴδοιμεν ποῖαν τιν' ἔχει σκευὴν καὶ τις γεγένηται." R. B. apud P. P. D., quem vide. Antiphanes apud Athen. VII, 313. B. et VIII, 358. F. Ἀνθρωποσφάγους πῶς οὖν ἂν ἀνθρώπος φάγοι; R. P. Advss. pp. 99. 107. Xenoph. Anab. II, p. 146. ἐρώτησεν ἀνθρωπός τις τοὺς προφύλακας, ποῦ ἂν ἴδοι Πρόξενον ἢ Κλέαρχον. Conf. Valck. ad Hipp. 469. et Reisig. in Pr. ad Conj. IX, et p. 91. et mirare hominis astutiam. Plato Euthydem. p. 290. A. 7. Ποῖ οὖν, ἔφην ἐγὼ, τραποίμῃθ' ἂν εἶτι; p. 296. E. οὐκ ἔχω ἡμῖν πῶς ἀμφισβητοῖην—"Aut πῶς ἀμφισβητῶ scribi debebat, aut πῶς ἂν ἀμφισβητοῖην."—Heindorfius. Anthol. I, 13= Anal. Gr. I, p. 76. "Πῶς τις ἂν εὐθανάτος σε φύγοι, βίε; ut legendum ibi videtur. R. P. ad Eq. 16. Posidippus apud Stob. Tit. cxix. Ὡν τοῖς θεοῖς ἀνθρώπος εὐχεταὶ τυχεῖν, τῆς ἀθανασίας κρείττον οὐδὲν εὐχεταί. εὐθανασίας Brunckius, qui citat Sueton. in vit. Aug. xcix. Defecit, sortitus exitum facilem, et qualem semper optaverat. Nam fere quoties audisset, cito ac nullo cruciatu defunctum quempiam, sibi et suis

Locutionem istam ποι τις φυγοι; quanquam nemini fortasse moram injecerit, solœcam tamen esse eruditum pace confirmare liceat. Præstandum utique in me recipio sermonis Attici rationem postulare vel ποι τις φυγη, vel ποι τις αν φυγοι. Verbum utique optativum cum ποι, ποθεν, που, πως vel qualibet alia interrogandi particula conjunctum alteram itidem αν comitem exigit; subjunctivum vero respuit. Utriusque constructionis aliquot exempla accipe:

- ¹ Τουτ εκεινο ΠΟΙ ΦΥΓΩ δυστηνος; Ουτος, ου μερεις;
- ² ΠΟΙ ΤΡΑΠΩΜΑΙ, ΠΟΙ ΠΟΡΕΥΘΩ;
- ³ ΠΟΙ δητα ΦΕΥΓΩ; τινα πολιν; τινα ξενων;
- ⁴ Οιμοι τι δρασω; ΠΟΙ [m. ΠΗ] ΦΥΓΩ μητρος χερας;
- ⁵ ΠΩΣ ουν σε κρινας μαδικειν ΦΥΓΩ φογον;
- ⁶ ————— φερε, ΠΟΙ τις ΑΝ ΤΡΑΠΟΙΤΟ; ταληθες γαρ ουκ εθελεις φρασαι.
- ⁷ ΠΩΣ ουν τις ΑΝ ΣΩΣΕΙΕ τοιαυτην πολιν;
- ⁸ ΠΩΣ ΑΝ ΚΑΛΕΣΕΙΙΑΣ εντυχων Αμυνια;
- ⁹ Και τοι συ θνητος ων θεου ΠΩΣ μειζον ΑΝ ΔΥΝΑΙΟ;
- ¹⁰ ΠΟΘΕΝ ουν ΑΝ ετι ΓΕΝΟΙΤΟ πωλης εις μονος;

¹ Arist. Av. 353. ² Eurip. Hec. 1106 (1082.). ³ Phœn. 994 (991.). ⁴ Med. 1271 (1268.). ⁵ Hec. 1256 (1231.).
⁶ Arist. Plut. 374. ⁷ Ran. 1506. ⁸ Nub. 689. ⁹ 1078.
¹⁰ Aristoph. Equ. 140.

εὐθανασίαν similem (hoc enim et verbo uti solebat) precabatur. "Fortè εὐθανασίαν," R. B.; quo consilio nescire me fateor: vide Galen. T. vi, p. 59. et T. vii, p. 12. Herodot. i, 23. καλῶς—εὐ—εὐχαριστῶς—τὸν βίον τελευτῆσαι "A Recovery in my Case, and at my Age, is impossible: The kindest Wishes of my Friends is an Euthanasia." Dr. Arbuthnot to Mr. Pope. Quomodo animam senilem vivida pietatis vi incoctam mollis exsolvit somnus, vide omnino Todd's Lives of the Deans of Canterb. p. 246.—Sic "ΟΠΩΣ" ΑΝ· Eur. Cyclop. 468. ὅπως ἂν κἀγὼ λαβοίμην τοῦ τυ-

φλοῦντος ὄμματα. Aristoph. Eq. 81. ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα. Eur. Helen. 146. ὅπη νεῶς στείλαμε' ἂν αὔριον πέρρον. "ΙΝΑ" ΑΝ· CEd. Col. 405. μήδ' ἴν' ἂν σταντοῦ κρατοῖς, &c.

4. "πῆ Dawesius sine causa præferre videtur" R. P. ad l. 5. μὴ ἀδικεῖν R. P. edd. 1, 2, μὴ ἄδικεῖν ed. 3. 6. ποῖ τις οὖν Τράποιτο MSS. Cantab. Harl., et Barocc. 43. ut edd. tres pr.; ποῖ τις γε οὖν Dorv. Vide P. P. D. ad l., qui Hermanno respondet in Addend. ad Plut. 374. pp. (103, 4). "Av. 173. τί ἂν οὖν ποιοίμεν alibi Porsonus, et postea Br. e mss." P. P. D. in Addend.

- SECT. V. ¹¹ ΠΟΘΕΝ ΑΝ ΛΑΒΟΙΜΙ ῥήμα μυριαμορον ;
- 208 * His in exemplis si vel forma optativa φυγοιμι, πορευθειην, φευγοιμι ; vel subjunctiva τραπηται, σωση, καλεσης, δυνη, γενηται, λαβω scribere sustinueris : de sermonis non minus quam metri integritate conclamatum erit. Locus autem, in quo versamur, utramvis syntaxin non incommode recipiet : ποι τις φυγη ; vel π αν τις φυγοι ; h. e. ποι αν, non secus atque pro μεντοι αν solemniter scriptum legimus μεντ αν¹². Illam vero mutationem utpote simpliciore prætulerim. Cæterum ad Plut. 374. doctissimus Hemsterhuisius “ C. D’O.—Ηρακλεις φερε ποι τις γε ουν “ Τραποιτο—Nimirum versui succurrendum fuit in “ serto γε, postquam omissum erat ω quamvis γε “ sequente diphthongo elisionis expers rarioribus “ exemplis defendi possit, repudianda tamen non “ videbatur lectio vulgata : in qua quid *Kusterum* “ impulerit, ut pro ουν exhiberet αν, haud equidem “ adsequor.” Codicis Orvil. lectio, præterquam quod γε sequente vocali elisionem non patitur, altero nomine depravata est, quod Ηρακλεις⁵³ mediam producat ; atque insuper tertio, quod quartam senarii sedem dactylus occupet ; et quarto denique, quod verbum τραποιτο vocula αν destituatur. Equidem Cl. Kusterum quid impulerit, ut αν potius quam ουν exhiberet, mihi cum viro doctissimo juxta ignotum est. Sermonis vero Græci peritiam non impulsisse
- 209 argumento est inter alia * ipse, in quo versamur,

¹¹ Pac. 520.

[¹² Ach. 161. R. P. ad Med. 863.]

p. (139). Æschyl. Agam. 1312. Τίς αν οὐκ εὐξαιτο βροτῶν ; Soph. Œd. Tyr. 339. Τίς γὰρ τοιαῦτ’ αν οὐκ αν ὀργίζοιτ’ ἔπη ; Œd. Col. 1440. Τίς αν οὐ καταστένοι ;

53. Mediam vocis Ἡρακλῆς nusquam producit Aristophanes, perraro corripuit poetæ tragici ; Av. 568. Ἡν δ’ Ἡρακλεῖ τις βοῦν editiones tres primariae ;

“ Ἡν δ’ Ἡρακλεῖ θῆη τις Schol. ; (et Cod. Rav.) Ἡρακλεῖ ἦν τις θῆη propter metrum.” Raper. Incaute. Mallem legere cum Brunckio ad Thesm. 169. et R. P. ad Med. 675. Ἡν δ’ Ἡρακλεῖ τις βοῦν, λ. Diphilus apud Athen. vi, 227. F. Τῷ δὴμῖν παρέδωκαν αὐτόν. B. Ἡρακλεις ; Vide Soph. Tr. 156. 170. 406. 460. 476. 540. 550. 563. 585. 668.

locus. Nam si ποι τις φυγοι absque αν recte dici posset, recte itidem diceretur ποι τις τραποιτο. At quid ^{AD PLUT.} impulsisse debuerit, id vero mihi videor assecutus. Hoc autem quid sit, non est ut pluribus exponam.

V. 707. Μετα ταυτα γ ευθους εγω μεν συνεκαλυψαμην.]⁵⁴ Fefellit in hoc versu cum editores tum etiam Scaligerum et Bentleium dactylus in quarta sede collocatus⁵⁵. Alterum porro in lectione recepta reprehendendum venit, quod verbum συγκαλυπτεσθαι similem usum nusquam alias apud poetas Atticos sortiatur. Tu vero mecum, ni fallor, deinceps legendum censebis,

Μετα ταυτα γ ευθους εγω μεν ΕΝΕΚΑΛΥΨΑΜΗΝ.

Hoc utique pacto non solum in integrum restituetur metri ratio, sed et instaurabitur locutio Atticorum genti solemnis ;

54. συνεκαλυψαμην MSS. Cantab. et Harl. et unus penes Longman. Jan. 1820. ; μ. τ. δ' εϋθους H. I., μ. ταυτ' εϋθους T. ; " MS. 127. συνεκαλυψαμην. Superscripto εν — Schol. Συνεκαλυψθην* περιεκαλυψθην* ενεκαλυψθην* η εν, το εντος* η περι, το κυκλω, επι ενος περιβληματος* η συν, συναγωγην πολλαν* Τουτο δε εφη ο θεραπων ως διεσχισημενον ιματιον φορων, και βιαζομενος συναγειν." Burgessius. Cum R. D. amice conspirat R. B. [Sed " Corrigendum ενεκαλυπτομην." R. B. Kustero in Mus. Cant. No. vii, p. 422.] " μετα ταυτ' εγω μεν εϋθους ενεκαλυψαμην com- mode emendavit Brunckius. μετα ταυτ' exhibent praeter tres illius Dorvillianus, Ravennas, Borgianus. Verborum ordinem tuentur Brunckii duo et Dorvillianus; ενεκαλυψαμην C. et ipse Ravennas." Reischig. p. 223. Vide P. P. D. ad l. Infra 2. Xenoph.

Anab. iv, p. 296. εντυχανουσιν εν τη οδω αναπανομεινους επι της χινονος τοις στρατιωταις ενεκαλυμμενος 4. Π. μ. γ. ενα τινα καθισεν D, I, T, et Barocc. 127. Π. μ. γ. εη γ ενατι γα (sic) καθισεν E. " καθισεν Ald. (et Junt. 1.) γαρ ενα τινα (om. εη γ) B." Πρωτιστα μεν γαρ ενα γε τινα καθεισεν ενεκαλυψας R. P. apud P. P. D. et in Pr. ad Eur. xl = xliii. Postea vero maluit Dobræus, πρωτιστα μεν γαρ ενα τιν' αν καθισεν ενεκαλυψας, quem vide ad l. 5. lege, Υπανυγες, R. B. " Consule Ruhnken. et Hemsterh. ad Timæi Lexicon p. 188—9." R. P. apud P. P. D. Meminisset libet D. R. e schol. ad Nub. 276. εναυγητον reposuisse, et infra e Ran. 944. Senec. Herc. Fur. 390. Riget superba Tantalus luctu TACENS, emendasse R. BENTLEIUM.

55. Conf. R. P. ad Med. 675.

SECT.
V.¹ Ος ΕΓΚΕΚΑΛΥΦΘΑΙ φης ; Δια του τριβωνιου.² Αλλ ει δοκει ρέγκωμεν ΕΓΚΕΚΑΛΥΜΜΕΝΟΙ.³ Ουκ ΕΓΚΑΛΥΨΑΜΕΝΟΣ ταχεως τι φροντιεις ;⁴ Πρωτιστα μεν γαρ δη γ ένα τιν εκαθισεν ΕΓΚΑΛΥΨΑΣ.Ubi legendum vel γαρ δήνα τινα καθισεν—h. e. δη ένα
—vel γαρ ένα γε τινα καθισεν—⁵ Υπαυγας, όιον εστιν ΕΓΚΕΚΑΛΥΜΜΕΝΟΝ.

210 * Nec vero nihili est, quod ista [713-4,]

Και πως έωρας⁵⁶, ω κακιστ απολουμενε,

Ος ΕΓΚΕΚΑΛΥΦΘΑΙ φης ; [Σὺ δὲ πῶς εἰ. edd.]

verba sint mulieris Carioni respondentis, cui altera
ista oratioΜετα ταυτα γ ευθυσ εγω μεν ΕΝΕΚΑΛΥΨΑΜΗΝ
a poeta tribuatur. Legimus quidem Av. 1496.

Τις ό ΣΥΓΚΑΛΥΜΜΟΣ; Των θεων όρας τινα ;

Sed neque quidquam dubito quin is etiam locus
ad superiorum normam, dempta una literula, sit
exigendus: Τις ΟΥΓΚΑΛΥΜΜΟΣ⁵⁷ h. e. Τις ό εγκα-
λομμος ;V. 860. —ην μη λιπωσιν αι δικαι⁵⁸] “ Non sollicito¹ Plut. 714. ² Nub. 11. ³ 733. ⁴ Ran. 942. ⁵ Th. 507.56. Σὺ δὲ πῶς έώρας, MSS. et
editiones.57. Eccles. 102. MN. Καὶ
ποῖος εἰσίν; ΕΥ. Οὗτος οὐκ κελεύ-
μενος.58. “ MS. 43. λιπωσιν. super-
scripto επιλιπωσιν” (sic H. T.)
“ Schol. ηνπερ μη λιπωσιν, εαν
μη επιλιπωσιν, ηγουν φθαρησον-
ται οι του δικαιου λογοι ηγουν
αυτο το δικαιον, η εν τοις δικα-
στηριοις δικαιοσυναι. Διαβαλ-
λει δε και οντος δια τουτου την
εν τοις δικαστηριοις γινομενην
κρισιν, ως βιαιαν, και παρα το
δικαιον.” Burgessius. ηνπερ μηεπιλιπωσιν επι
λιπωσιν H. T. μη λιπωσιν C. μη
λιπωσιν D, E, F, I. Αλλιπωσιν
R. D. acceptum retulit Brunck-
ius. Vide P. P. D. ad l. 1. ΕΛ-
ΛΕΪΠΕΙΝ, deficere. Æschyl.
Pers. 341. 1055. P. V. 960.
Septheb. 10. Soph. Ant. 585.
Tr. 88. Aj. 1379. Eur. El. 636.
Thucyd. 1, 120. μετα δειους δε εν
τῷ ἔργῳ ἔλλείπειν Plato Phædo
p. 74. Α. 5. εγνωειν εἴτε τι ἔλλεί-
πει τούτο κατὰ τὴν ὁμοιότητα εἴτε
μη ἑκενου οὐδ ἀνεμγήθη; In-
scriptio intra lim. Bibl. Publ.
Cantab. l. 35. ΟΥΤΕ ΔΑ-

“ hanc lectionem : sed tamen videndum annon scrip-
 serit forte Aristophanes μη κλειπωσιν (i. e. μη εκλε-
 πωσιν). Nam εκλειπειν pro *deficere* apud scripto-
 res Atticos multo frequentius occurrit, quam sim-
 plex λειπειν.” *Kusterus*. Immo vero neque λει-
 πειν neque εκλειπειν apud scriptores Atticos usquam
 significat *to be deficient*: quam tamen notionem
 hujus loci sententia postulat. Hoc autem Græce
 dicitur ελλειπειν. Proinde rescribo, quod ad vulgatæ
 lectionis sonum proxime adeo accedit, ut ab eo vix
 distingui possit ;

————— ην μη ΛΛΙΠΩΣΙΝ αι δικαι.

* V. 884. Ουδεν προτιμω σου' φορω γαρ πριαμενος
 Τον δακτυλιον τονδι παρ Ευδαμου δραχμης.

211

ΚΑΡ. Αλλ ουκ ενεστι συκοφαντου δηγματος.]

Operam plane ludunt, qui versus ultimi vel sensum
 vel rationem grammaticam exponere satagunt. Quod
 quidem interpretamenti loco affert Scholiastes : Αλλ'
 ουκ ισχυει ουτος ο δακτυλιος προς το δηγμα του συκο-
 φαντου' sententiam satis commodam in se habet. Id
 quod etiam de Latina Frischlini versione prædicari
 potest : *Sed contra sycophantæ morsum non inest*
remedium : uti et de altera ista editoris Londinensis :
At non valet contra sycophantæ morsum. At verbo
 ενεστι cum ισχυει quidquam commune esse, aut ver-
 bum illud cum genitivo rite conjungi, quis tandem
 confirmabit? Ecce vero germanam, si quid ego
 judico, loci scripturam :

ΠΑΝΗΣ ΟΥΤΕ ΦΙΛΟΤΙ-
 ΜΙΑΣ ΟΥΘΕΝ ΕΛΛΕΙ-
 ΠΩΝ. ΈΑΛΕΊΠΕΣΘΑΙ. Soph.

El. 736. Xen. Mem. II, VI, 5.
 εὐροκος δὲ καὶ εὐζύμβολος ὦν
 τυγχάνει, καὶ φίλονικος πρὸς τὸ
 μὴ ἑλλείπεσθαι. Plato Sophist.
 p. 258. B. 7. Πότερον οὖν, ὡσπερ
 εἶπες, ἴστιν οὐδένος τῶν ἄλλων
 οὐσίας ἑλλειπόμενον; 2. ΈΚΛΕΊ-
 ΠΕΙΝ, *deserere*: Æschyl. Sep-
 theb. 204. ἀλλ' οὖν θεοὺς τοὺς

τῆς ἀλούσης πόλιος ἐκλείπειν λό-
 γος. Aristoph. Nub. 584. ex
 emendatione *Tyrwhitti*, ἡ σελήνη
 δ' ἔξέλειπε τὰς ὁδοὺς. Babrius
 apud *Tyrwhitt*, in Dissert. p.
 τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὐ-
 ποτ' ἐκλείπει. Soph. El. 19. μέ-
 λαινά τ' ἀστέρων ἐκλείπειν εὐ-
 φρόνη. Sc. De vi ἐπιλείπειν vide
 supra ad p. 89. Hinc *Dawesio*
 libentissime assentior.

SECT.
V.Αλλ ου ΠΕΡΙΕΣΤΑΙ συκοφαντου δηγματος⁵⁹.

— *Sed non superabit sive non valebit contra sycophantæ morsum.* Hæc utique notio verbi περιειμι, uti et germani περιγινομαι, cum genitivo conjuncti perpetua est. Exempla autem vel in Lexicis videre est.

V. 965. Φερε νύν εγώ των ένδοθί⁶⁰ καλεσώ τινα]

59. οὐκ ἐνεστι D, E, F, H, et C, cum sch. ὑπάρχει ἀναφαιτικός. "Frustra Aristophanem emendare *Tourpius*, explicare *Reiskius* satagunt." R. P. ad *Tourp.* p. 462. Perperam quoque *Abresch.* in *Dilucid.* *Thucyd.* p. 119. "Εἰώθασι λέγειν οἱ τὰ περιάπτα πωλοῦντες, ὅτι χρησιμεύει τόδε πρὸς τόδε. *Schol.* *Venditores amuletorum catalogum fortasse dabant emptori virtutum amuleti, hac forma Τοῦτο τὸ περιάμμα ἰσχύει κατ' ὄμματος φθονέρον, ὅφως δήγματος, et sic porro. Sensus igitur hujus loci est, at non inest catalogo συκοφάντου δήγματος." M. *Raper.* Immo vide *P. P. D.* ad l. et in *Addend.* p. (109.). *Plato Conviv.* p. 1204. A. 5. *Frf.* = III. p. 218. A. 4. *HSt.* τὴν καρδίαν γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγεῖς τε καὶ δηχθεῖς ὑπὸ γῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἱ ἔχονται ἐχίδνης ἀγριώτερον, νέον ψυχῆς καὶ μὴ ἀφνοῦς ὅταν λάβωνται, καὶ ποιοῦσι ὄραν τε καὶ λέγειν ὀτιοῦν ἂν ἐστὶ T, et *Brunckius*; solæce; vide supra ad p. 166., et conf. *R. P.* *Advss.* p. 225., apud *P. P. D.* ad *Nub.* 647. 1472. et ad *Pac.* 1302.; dextre *Holibiis*, οὐκ ἀνέξει, ferre non poteris; sed vereor ut propter confusam orationis seriem versus unus et alter interciderit. De hoc loco idem quod ego sentit vir sagacissimus, *P. P. D.* In *Æschyli Agam.**

1669. Σώφρονος γνώμης δ' ἀμαρτεῖν, τὸν κρατοῦντα * * * Sic forte supplendus, Σώφρονος γνώμης δ' ἀμαρτη' τὸν κρατοῦντα ΔΕΤΙ Σ'ΕΒΕΙΝ. *Diodor. Sic.* XIII, p. 607, 41. "Ἔστι δὲ ὁ νέως (τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου) ἔχων τὸ μὲν μῆκος πόδας τριακοσίους καὶ τεσσαράκοντα, τὸ δὲ πλάτος ἐξήκοντα, τὸ δὲ ὕψος ἑκατον εἴκοσι, χωρὶς τοῦ κρηπιδώματος. *Lege,* τὸ δὲ πλάτος *ΕΚΑΤΟΝ καὶ ἐξήκοντα,—. Optime emendavit atque explevit *Tyrnwhittus noster Pausan.* IV, xxiv, p. 338. κατὰ τὴν ἐνάτην ὀλυμπιάδα καὶ εἰκοστὴν, ἣν Κορίνθιος ἐνίκα Ξενοφῶν, Ἀρχιμήδους ἀρχοντας. "L. ἐνάτην ὀλυμπιάδα καὶ ἐβδομηκοστήν— Ἀρχιδημίδον ἀρχοντας. Vide *Henrici F. Clinton Fast. Hellen. Tabb. B. C.* 464. Et VIII, xxxi, p. 664. Κεῖται δὲ ἐμπροσθεν. *Supple,* τραπέζα. *Mox,* Πεποιήνται δὲ ἐπὶ τραπέζῃ καὶ νύμφαι." *Sed ad rem.* *Plato Protag.* I, 342. B. H. St. ἡγούμενοι εἰ γνωσθεῖεν ᾧ περιέσει, πάντας τοῦτο ἀσκήσειν, quæ in te superent, ex emendatione *Heusde*; vulgo ὅπῃ εἰσι. Vide *Xenoph.* *Anab.* I, 97. III, 236. *Mem.* II, III, 17. *Anab.* II, 116. III, 210.

60. ένδοθεν *Codices Ar. C, F, II,*

I, T, *Dorv.* ένδοθι E, ένδοθι D. "MS. 43. et 127. ενδοθεν." *Burgess. R. B.* ad *Plut.* 461. ex vocis cursu hanc legem percepit. F. E.

Severiores Musas coluisse video poetas Atticos quam ^{AD} quæ in vocis hyperdisyllabæ ultimam correptam ^{PLUT.} accentum cadere paterentur, ac proinde istud *ενδροβι* perperam hic haberi. Conjeceram *των ενδοθ εκκα-*
 * *λεσω*. Postea vero comperi nihil opus esse cur ad 212
 conjecturam confugerem: quippe in codice MS. Baroc. lectionem optimam haberi *των ενδοθεν καλεσω*. quæ etiam in altero codice, cujus meminit doctiss. Hemsterhuisius, exhibetur; nisi quod pro *των* per incuriam scriptum sit *τον*. Supra v. 227.

————— *τουτο δε* ⁶¹ *το κρεαδιον*
 ΤΩΝ ΕΝΔΟΘΕΝ ΤΙΣ *εισενεγκατω λαβων*.

Similiter Av. 1168.

Αλλ *ωδε φυλαξ* ΤΙΣ ⁶² ΤΩΝ ΕΚΕΙΘΕΝ *αγγελος*

π. ανοισιν εκπ. 'Αγ. *Τί δ' αν υ.*; A. 754. 'Αλλὰ γὰρ ὄκα μένγα τηρόθεν ἐμπορευόμεναι Edd. tres primariæ; ὄκα μὲν ἔγωνγα τηρόθεν ἐνεπορευόμεναι ex codicibus Brunckius; 'Αλλ' ὄκα μένγα R. B.; cui subdiderim, *τηνόθ' ἐμπορευόμεναι*, sed optime Ravennas, "Ὄκα μὲν ἐγὼ τηρῶθεν ἐμπορευόμεναι.; conf. Nub. 1163. R. D. neglecti rænas dedit Brunckius, qui Pac. 918. legit, *Πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἀξίως Ἀθμονεύς ἐγώ*. Conf. infra p. 258. "Atqui crediderim verba *αὐτίκα μάλα*, et alias, si quæ sint, istiusmodi formulas excipii oportere; qua de re cum ea Dawesium fefellisse videatur, monitos lectores velim." S. Parr. in Pr. ad Bellenden. quem confer in censura Horat. Comb., et apud E. Maltby in Obs. ad Morell. P. xlvii. Mihi innuit vir amicissimus Porsonum uno in loco (nimirum Plut. 432.) *αὐτίκα μάλα* tanquam unam vocem exarasse; sed v. 1192. *αὐτίκα μάλ'* intactum reliquit vir præstantissimus; vide P. P. D.

PRÆF. ad Aristoph, P. iv., Collat. Nub. 161., Eccles. 1228., et Addend. ad Plut. p. (112). Eodem modo ὀθούνεκα *Butmannus* ad Soph. Ph. 634. [In Codd. Thucydidis et Xenophontis ὀτιμεγίστη, ὀτιτάχιστα, et *καταμόνας* persæpe occurrunt.] Ar. Ach. 999. 'Ακούετε λεῶ' κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας (960. εἰς τοὺς χόας' vid. Schol.). Pac. 551. 'Ακούετε λεῶ' πρὸς τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι. Av. 448. 'Ακούετε λεῶ' τοὺς ὀπλίτας νῦν μενί. *Susarion* apud Diomed. ad Dionys. Thrac. p. 748. *Bekker*. 'Ακούετε λεῶς' *Σουσαρίων* λέγει τάδε. 'Ακούετε *λεῶ* præconum formula quæ apud nostrates sonat, "O yes, aut O yez." Lex. Sangerm. p. 369. "Ακουε: ἀντὶ τοῦ σίγα.—De forma *καλέσω* vide supra ad p. 118.

61. Cod. Rav. *τοῦτο δὴ τὸ κ.*, G. *Lecarpenus*, p. 60. *τῶν δὲ*; *Elmsleius* *τουτοδ'* pro κ. *λεβήτιον* substituit R. B., quod exhibet Cod. Vict. vide P. P. D. ad l.

62. E. *φύλαξ γὰρ τῶν* edd. tres primariæ; "οὐκ ἔστι γὰρ type-

SECT. Εισθαι προς ἡμας δευρο, πυρριχην βλεπων.

V.

Immo hodie pene pronunciare ausim των ενδοθι καλεσω τινα ne Attice quidem dici.

Nec vero in accentuum ratione vel Comicis Latinis majorem permitti licentiam mihi persuasum est. Nullus autem dubito, quin pauca admodum, quæ hodie apud Terentium contra repræsentantur, ad ακριβειαν a Græcis servatam sint exigenda; præsertim cum levi ubique manu fieri possit. Hujusmodi sunt And. Prol. 23.

Maledicere, *malefacta ne noscânt sua.*

Eun. II. II. 33.

Vocábulá, *parasíti item út Gnathónicí vocéntur.*

Rescribo autem :

Maledicere, út *malefacta ne noscant sua.*

Vocábulá, út *parasíti itém Gnathónicí vocéntur.*

213 * Poteris etiam, Maledicere, quó — vel denique

Maledicere, né *malefacta cognoscant sua.*

Atque hoc quidem prætulero.

V. 985. Και ταις αδελφαις αγορασαι χιτωνιον

Εκελευσεν αν, τη μητρι τε θοιματιδιον]

Ignorarunt editores vel θοιματιδιον tantundem esse quod το ιματιδιον, vel quid interesset inter ιματιδιον et το ιματιδιον; vel forte utrumque. Alterum, quod ne in alios itidem deinceps cadat, monere libet, quod ante me, opinor, nemo, idem plane interesse quod inter locutiones Anglicas *a gown* et *the gown*, vel Gallicas *une robe* et *la robe*. Quæ cum ita sint, omnino rescribendum,

graphico errore ed. Kuster. γάρ quoque omittit editio Bergleri." R. P. apud P. P. D. 'ΑΛΛ' ὅδε φύλαξ γάρ duo codices apud Brunck. Infra, Εισθαι edd. tres pr., τρέχει gl. cod. Vict. Vide infra ad p. 318. Av. 1671. τί δῆρ' ἄνω κέχρηνας, αικίαν βλέπων;

dissimilius paulo, Eur. Suppl. 332. Οχ. τοῖς κερτομοῦσι γοργόν ὡς ἀναβλέπει Σὴ πατρίς. Herc. Fur. 990. Ὁ δ' ἀγρωπὸν ὄμμα Γοργόνος στρέφων. Et vir celeberrimus, G. Scott, Bar.^{tw}— would look a lion down. Conf. infra ad p. 312.

non secus atque in proxime præcedentibus absque articulo habentur ἱματιον, ὑποδηματα, et χιτωνιον. Mendo autem, quod correximus, aliqua ex parte ortum dedisse crediderim imperitam de metro sollicitudinem, quod utique ἱματιδιον primam minus recte producere videretur. Eidem etiam causæ acceptum refero, quod supra intra versum secundum τῶ ἱματιον subjecta fuerit vocula γε. Frustra utrumque. Nam neque vox ista aliam quantitatem usquam sortitur.

¹ Προς δε γε τουτοις ανθ' ἱματιου μεν εχειν ρακος, αντι δε κληνης.

* ² Υμιν δι ετους των ἱματιων.

214

³ Αυτος γε μεντ ου φασκεν ἱματιον εχειν⁶⁴.

¹ Plut. 540.

² Vesp. 1053.

³ Eccl. 410.

63. "MS. 127. θ' ἱματιδιον."

τε
Burgess. sic I.; θοιματιδιον (sic) F; θοιματιδιον C, D, E; μ. τε θοιματιων T; vide Brunck. ad I. R. P. apud P. P. D. ad Pac. 629. et Hermann. ad Nub. 180. 1. Athen. v, p. 215. B. ἀλλ' ἐξ ἱματιου τὸ ρανος ἦν.—2. Vesp. 403. Ἄλλὰ θαιμάτια βαλόντες ὡς τάχιστα, παιδία. Conf. Nub. 497. Lys. 401. 1093. Eccles. 26. 275. Plut. 927. Hipponactis fr. apud Suid. v. κόπτω. Lysias adv. Agor. rat. p. 246. πνθομένη δὲ ἐκείνη ἀφικνεῖται, μέλαν τε ἱμάτιον ἠμφιεσμένη.—θοιματιον Marklandus et Koen. ad Greg. p. 72.

64. μέντ οὐ φασκεν tres edd. primariæ. "Vertit T. Faber, Ipse enim negabat se pallium habere. Unde liquet eum legisse, quomodo et citat Dawesius h. l. μέντ οὐ φασκεν. At vero si hoc voluisset poeta, dixisset, οὐκ ἔφασκεν. Vocalis enim initialis nunquam eliditur ob οὐ præcedentem.

Deinde omni sensu caret ista lectio. Legendum igitur, μέντοι φασκεν. Accessit nudus, ut plerisque videbatur, quamvis ipse contrarium affirmaret. Sic in hac (Bas. 1547.) et Aldina editione (et Junt. 1, 2.) legitur, Vesp. 159. μ' οὐχ ὄρησεν quod in Kusteri editione recte exaratur, μοι ὄρησεν. Aldus vero recte quoad sensum exhibet μέντ' οὐ φασκεν. Quæ scripsit Heathius ad Euripid. Troad. 592. ὅτε σὸς γόνος ἐξέφυγ' ἄδαν, frustra scripsit. Dawesio eundem errorem erravit Pauwius ad Æschyl. Choeph. 930. Fl. Christianus ad Lysistr. 460. Th. Burgess. ad Sophocl. Ed. Tyr. 1387." R. P. apud P. P. D. Cum Porsono amice conspirat ΤΥΑΧΗΤΤΟΣ in Conj. p. 76., quem vide etiam ad Eccles. 998. et P. P. D. ad Ach. 338. Conf. Month. Rev. Sept. 1789. p. 249. Feb. 1796. p. 131. Athen. iv, p. 129. Α. συμβακίστραι τινες Ῥόδιαι, ἱμοὶ μὲν γυναιεὶ δοκῶ,

SECT. 4 Περὶ δ' ἱματιῶν τις πορὸς εἶσται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἐστὶν
V. εἴρησθαι.

5 Ἐν τοῖσιν ἱματιδίοις, καὶ ταῦτ' ἀνευ κωνίας.

Quæri autem poterit, qua ratione ἱματιδίων, ἀργυριδίων, et similia ante-penultimam longam habeant, cum tamen γνωμιδίων, νοιδίων, ἀδελφιδίων, χυτρίδίων, Σωκρατιδίων, aliaque haud pauca syllabam istam ubique corripiant⁶⁵. Sic igitur collige: qua analogia a

⁴ Eccl. 649.

⁵ Lys. 471.

πλὴν ἔλεγόν τινες αὐτὰς ἔχειν χιτῶνας. Conf. lib. XIII. p. 590. F. 5. ἱματιδίοις Junt. 1. ἱματιδίοις Gryn.

65. Aristoph. Lys. 471. Triphal. fr. IV. Nub. 320. Eq. 100. Ran. 60. Pac. 201. Nub. 223. Diphilus apud Polluc. x. 12. εἶτα μαλακὸν, ᾧ δύστην', ἔχεις Σκευάριον, ἐκπωματιον, ἀργυριδίων. R. B. τῷ T. H. p. 91=292. Nicomachus apud Athen. II, 58. A. οὐσιδίων recte [cum vox fluat ab οὐσία P. P. D.]: male οὐσιδίων ed. Casaub. R. P. Advss. p. 56. Aristoph. Lys. 416-7. ed. Br. ὦ σκοτοτόμει, τῆς μου γυναικὸς τοῦ ποδὸς τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγόν, "Duplex mendum. Primo τῆς μου γυναικὸς est solœcismus. Deinde, pace Brunckii dixerim, si δακτυλίδιον media longa profers, *annulum* sonat, si brevi δακτυλίδιον, *digitulum*. Lege igitur, —τὸ δακτυλίδιον τοῦ ποδὸς τοῦ τῆς γυναικὸς μου"—R. P. apud M. D. Anti-Att. p. 83, 26. Δακτυλίδιον: οὐ δεῖν φασὶν ὑποκορίζεσθαι, οὐδ' ἂν μικρὸν ᾖ. "Schol. ad Il. ξ, 200. prop. init. Ἀριστοφάνης Δαναοῖσι, δακτύλιον χαλκοῦν φέρων ἀπειρονα, ἔφη. R. P. apud P. P. D. ad Aristoph. Fr. 243. Pac. 891. "I.

ὄρατ' ὄπτ. vel ὄρατε τουπανεῖον ὡς καλόν' sed Attici ὄπτάνιον dicebant. Phryg. (p. 120=p. 276. Lobeck.) *Etymol.* (ex Herodiano v. Ὀπανεῖον, p. 629.). R. B. Brunckius e MS. veram lectionem restituit: "Antea Porsonus notarat, τοῦπανεῖον ὡς." P. P. D. Addend. p. (139.). Hegesippus in Adelpis apud Athen. VII, p. 290. D. τὰ δέοντα καὶ τοῦπανεῖον ἀρμόσω μ' ἀπαξ; Casaubonus. κὰς τουπάνιον Valck. ad Ph. 658. ἀρμόσωμ' R. P. Advss. p. 94. cui adstipulantur MSS. Ven. et Epit. Matron apud eundem IV, p. 134. F. 4. Οἷς ἐπιτεράφεται μέγας οὐρανὸς ὄπτανιῶν. Lege, ὄπτανιῶν, aut ὄπτάνιον τε. Epigenes apud eundem III, p. 75. D. Ἐδτ' ἔρχεται χελιδονεῖων μετ' ὀλιγον—ex emendatione Porsoni in Advss. p. 59. conf. Bentl. de Pseudo-Phalar. p. 236. Fragm. in Lex. Sangerm. p. 349. Ἀηδόνειος ἕπνος, de quo vide omnino P. P. D. Addend. ad Plut. p. (103). Ibid. Ἀηδόνειος θρηῆος: Αἰσχύλος, θρηῆϊ δὲ γόον ἀηδόνειον' he makes a swan-like end, *Fading in Music*. vid. infra ad p. 254. Addas, Soph. El. 1117. Ὀρεστέων. Pausan. III, 19, 12. Οἰδεπόδεια R. P. Aristoph. fr. e

γνωμη, νοος, αδελφος, χυτρα, Σωκρατης, fluunt diminutiva γνωμίδιον Ἔς. eadem plane ab ἱματιον, αργυριον, derivantur ἱματιίδιον, αργυριίδιον. Hæc autem crasi Attica ἱματιίδιον, αργυριίδιον, efferuntur. Consimili plane ratione apud Latinos a *tuba, fides, tibia*, formantur *tubīcen, fidīcen, tibīcen*; nam hoc æquipollet τῷ *tibīcen*. Nec absimiliter ab ἀμφορευς, βοτρους, ἰχθυς, vel potius ἀμφορευς, βοτρους, ἰχθυς (nam genitivorum habenda est ratio syllabica) deducuntur ἀμφορευιδιον, βοτρουιδιον, ἰχθυιδιον. Hinc liquet, ut illud obiter perstringam, quam frustra fuerit Cl. Bentleius in Emend. in Menand. pag. 71. "In longa," inquit, "illa ex Athenæo [iv. 132. F.] ῥησει paucula nobis

AD
PLUT.

Thesm. alteris apud Athen. iii, 104. E. Ἰχθῦς τις ἰώνηται, ἢ σηπίδιον R. P. ad Hec. p. 75. Menander apud Athen. ix, 385. E. Ἐπιθυμιάσας τῷ Βορέα λιβαριίδιον. Pac. 381. Μη νῦν λαχέσης, λίσσομαι σ', ὦ ῥμιίδιον, et 923. "Nub. 993. πορνιίδιον secundam corripit. Menander apud Harpocrat. v. Κτησίον Διός. Comicus ignotus apud Ammon. v. διαβόητος p. 42. alter Stobæi p. 481." R. P. apud P. P. D.; quem conf. in Addend. p. (121). Kan. 1336. Οὗτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρεי πορνιίδιον citat R. B. in dissert. de Phalar. p. 300. πάντων ΠΟΡΝΙΔΙΩΝ ΜΕΙΟ ΦΕΡΕΙ (i. e. Μ'ΕΛΗ) emendat R. P. apud M. D., et E. Maltby ad Morell. p. 823.; et conf. Theocr. Id. V. 88. Virg. Buc. iii, 64. Equit. 723. ἔξελθε δῆτα, δημιίδιον ὦ φίλτατον. R. P. apud P. P. D. in Addend. p. (128). Aristoph. Thesm. B'. Fr. vii. καὶ τῶν ἀποδέσμων, οἷς ἐνὴν τετθίδια. Nub. 223. 236. ὦ Σωκρατίειον, inflectendi forma duplex fuit, ut ex accusativo Σωκράτη et Σωκράτην patet; eodem modo variare Ἄρη et Ἄρην enotavit R. P. ad Ph.

134. 950. 1020.; vide Æschyl. Suppl. 676. et conf. Burneius ad Agam. 376. Boissonad. ad Philostrat. Heroic. pp. 495, 538. Philem. Lex. p. 25. Diversa est ratio in sequentibus; Epigenes apud Athen. iii, 75. D. Εἰς ἔρχεται Χελιδονείων μετ' ὀλίγον σκληρῶν ἀδρός Πενάκισκος R. B. de Phalar. p. 236. conf. R. P. Advss. p. 59. Hermippus apud Polluc. x, 165. Ἐχοντες ἴσον ἀσπίδειον ὀγκίω R. B. τῷ T. H. p. 109=313. Menander apud eundem, 176.—ἡ χαλκοῦν μέγα Ὀλκεῖον, "et alter Philemonis Ὀλκεῖον εἶδον ἐπὶ τραπέζῃ κείμενον." R. B. τῷ T. H. p. 109=314, et emendat. ad Menandr. p. 16. "Diversa quoque est forma copulatum verborum cum ἡμι, ut Ἡμαμφόριον, ἡμιθωράκιον, ἡμιεπλοίδιον [immo, ἡμιεπλοίδιον Piers. ad Mær. p. 276. Tourp. in exemplari Epp. T. Fabri ii, 104. et ad Suid. ii, 374. probante R. P. in App. p. 481. et in Pr. ad Hec. li=lv.] ἡμισφαίριον, ἡμιπόδιον, et alia multa." R. B. in dissert. de Phalar. p. 463., et supra p. 371. ed. prioris.

SECT. " emendanda sunt, quæ viris summis Casaubono Gro-
V. " tioque minus feliciter ceciderunt. Versu quarto,

215

* " Ἐν προσφατοῖς⁶⁶ ἰχθυοῖς τεθραμμενα,
" quem uterque intactum reliquit, repone propter
" metrum (ἰχθυοῖς [—ιον] enim secundam corripit⁶⁷),
" Ἐν προσφατοῖσιν ἰχθυοῖς τεθραμμενα⁶⁸."

Immo vero, vir Cl., emendatio tua ex simplici
menda duplicem procudit. Viris quidem summis
minus feliciter cessisse dicendum est, quod non vi-
derint analogiam postulare, ut ἰχθυοῖς scriberetur.
At tu in temporum ratione insuper errasti quam ii
tamen inviolatam servarunt.

¹ ἸΧΘΥΙΔΙ ὀπταν. Τι συ λεγεις ἸΧΘΥΙΔΙΑ;

² Τουτων δ απολυθεις κειμενων ἸΧΘΥΙΔΙΩΝ,

³ Επεξαπατα με' τους μεν ἰχθυς μοι καλει.

ἸΧΘΥΙΔΙ' οψον δ ην λεγης ἑτερον καλει.

¹ [Anaxilas] Apud Athen. p. 95 [B.]. ² [Alexis] p. 107 [B.]. ³ [Incertus] p. 359 [D.].

66. Vide *Valck.* ad Acta DD.
Apost. xviii, 2.

67. " Menander apud Porphyry.
de Abstin. lib. iv. "Οταν φάγω-
σιν ἰχθύν ἐκείνοι διά τινα" *Tourp.*
ad *Suid.* π, 149. " Corrige,
"Οταν ΦΑΓΩΣ' ἸΧΘΥΝ ἐκείνοι
διά τινα—Fallitur enim Brunck-
ius, qui in *Diario Eruditorum*
(*Journal des Scavans*, Avril 1781.
p. 288.) hinc probare vult secun-
dam in ἰχθὺς sive ἰχθύν interdum
corripī. Semper apud Comicos
producit. " *R. P.* ad *Tourp.* p.
471. Aristoph. *Νησ.* Fr. 1, 8.
Καὶ μὴ περιμένειν ἐξ ἀγορᾶς
ἰχθύδια. Diphilus apud Athen.
vi, 227. F. Οὐκ ἔστιν ἰχθυηρὸν
ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν. " *Archestratus*
vii, p. 311. C. Τῶν δ' αὖ
πετραίων ἰχθυοῶν τῶν τρισκατα-
ράτων. Ἰχθυοῶν secundam pro-
ducit. Lege, ut mox, ὄψαριων.
Sed melius et facilius est, Τῶν δ'

αὖ πετραίων ἰχθυοῶν τρισκατα-
των." *R. P.* Advss. p. 99. Ana-
logia duce, vocalem *i* interjecit
R. D.; nescio an nimis curiose:
in Pherecratis fragmento apud
Polluc. vi, 59. Τευτλοισί τ' ἐγ-
χέλεια συγκεκαλυμμένα, dubita-
vit *R. P.* utrum ἐγγέλεια an
ἐγγέλεια esset; vide *Bast.* ep. Cr.
p. 272. ἐγγέλιον, et ἐγγέλεια,
scribit vir summus in Advss.
pp. 96. 98.; sed ad *Av.* 765.
ἐγγέλεια citat e *Posidippo* apud
Athen. iii, 10. p. 87. F.; et
Adverss. p. 108. " Scribe ubi-
que vel ἐγγελεῖδια vel ἐγγελύ-
δια." *Infra.* 3. ἀν λέγης ed.
Casaub. ἐὰν λ. *Muretus* V. L.
xix. iii., uterque male.

68. Recte castigat Bentleium,
ipse castigandus, quod *i* intruserit.
R. P. ad *R. D.* apud virum sa-
gacissimum, *Martinum Davy*,
D. D.

* Τα πετραία των ΙΧΘΥΙΔΙΩΝ απεσθίε.

AD
PLUT.

Vulgo, *Ιχθυοὶ Ἔς*. Quod autem in tertio exemplo legitur, *Ιχθυοιδιον*, cujus in locum *Ιχθυοιδια* substituimus, soloecam reddit orationem. Quando autem harum viri Cl. emendationum mentio incidit, libet porro observare causam non satis idoneam fuisse, cur de Clerico, utcunque harum rerum imperito ignaroque omnium, tam mirifice triumpharet. Quod enim in me præstandum recipio, centum, ut minimum, Clerici errores intactos præteriit, centumque insuper ipse erravit⁶⁹. Sed neque * erga Clericum viri ingenui 216

* [Theopompus] p. 649 [B.].

69. Vide "errores Clerici a Bentleio omissos" in *R. P. Advss.* pp. 291, 2. "Errores, quos Bentleius in Menandri et Philemonis fragmentis commisit. [ed. Traj. ad Rhén. usus est *R. P.*] I. ἠῦξερο interpretatur ad ductum esset p. 1. II. ἰουκέ μοι, mihi videtur, negat esse Græcum. vide Menandr. p. 126. Euripid. *Androm.* 552. p. 2. III. π. 14. πέρασ οὐ ποιεῖ cum recte Gronovius τέρασ ποιεῖ. IV. ibid. τέρασ ποιεῖ λαλιᾶσ 'monstrum sermonis exhibet' interpretatur, cum debuit, 'garrulitatis.' V. ibid. τὸ Δωδωναῖον τὸ χαλκίον solæcismus est. VI. τὸ χαλκίον—καταπαύσαισ male fecit ex τῆ χ. καταπαύσαι, unde legendum τῆς χ. κ. VII. p. 16. legit Βάλλ' ἔς κόρον, quod nē Græcum quidem est, sive VIII. ἔς φθόρον quæ prava est emendatio. IX. p. 18. ἀπᾶσ' elisio Atticis incognita. X. p. 20. (24). negat εἰς πάντα τὸν χρόνον Græcum esse. XI. pro Εἰ δὲ μὴ ἑαυτὸν (ita enim ed. Trinc.) legit, Εἰ δ' οὐδὲν αὐτοῦ, cum legendum sit, "Α δὲ μὴ σεαυτοῦ p. 24. XII. p. 25. ροιδίωv quadrissyllabon facit.

XIII. ib. in senario sinit tribrachyn ab anapesto excipi. XIV. ib. tribrachyn ita disponit in senario, ut tertia syllaba vocem inchoet, cum vox hyperdissyllaba præcesserit. XV. p. 28. anapestus tribrachyn iterum sequitur. XVI. (p. 29.) ἔς in Attico sermone admittit, ut et XVII. p. 16. admiserat. XVIII. p. 34. male βιασ corrigit. XIX. Λύθαδιq legit cum vera lectio sit, Τὴν αὐλιον. XX. p. 34. in loco secundo proceleusmaticum exstare ait. XXI. legere debuerat ib. Σύμβουλος ὁ λογισμῶ διαφέρων. XXII. p. 37. Μεσὸν τρις ἐξέπιον. lege. XXIII. p. 41. τῆ encliticum hiatus facit. XXIV. p. 42. περιφράναι sine elisione reliquit. XXV. p. 43. dactylus 4to loco. XXVI. glossam inutilem infert ib. XXVII. p. 44. τῶ solæcē addit. XXVIII. lege ἐπιθήσειν ib. pro ποιήσειν ex ed. Prisciani Aldina f. 236. XXIX. p. 50. εἰς πάντα δουλεύειν barbaram pronunciat. XXX. p. 52. lege, οἶσθ' pro οἶδ' XXXI. p. 52. lege, τὸν πόρ' ὄντ' XXXII. p. 54. τάχιον anapestum facit. XXXIII. p. 60. ἦν cum indicativo. XXXIV. p. 60

SECT.
V.

officio functus videtur. Eum utique ridet tanquam omnia ad eruditos digitos exigentem adversus metri rationem utcunque peccantia; cum is tamen in Præfatione hæc habeat: *cave credas omnia a nobis pro bonis et integris versibus proponi*. Clericum quidem incepti, cui maxime impar erat, pœnas dedisse neutiquam mihi dolet. Qui enim Poetæ cujusvis vel integra scripta vel fragmenta in se edenda recipit, cum tamen in metrorum ratione et syllabica verborum quantitate plane sit hospes; summæ, ut nequid gravius dicam, temeritatis venit arguendus⁷⁰.

V. 1141. Και μην ὅποτε⁷¹ τι σκευαριον του δεσποτου Υφειλου⁷², εγω σε λανθανειν εποιουν αι.]

v. Dawes. p. 215. xxxv. p. 61. *lege, ὡν pro ἐν*. xxxvi. p. 62. ἄλλο *recte* Bos. xxxvii. p. 65. κἄν *cum indic.* xxxviii. ἄτερα *barbarum*. xxxix. p. 66. 2^{dam} *in βέλτιον corripit*. xl. ἀπέλασε *sine augmento*. xli. ὑπελήλυθε δέ, (p. 68.) *pro anapæsto et tribrachy*. xlii. p. 76. οὐχὶ *lege pro οὐ*. xliii. πρᾶττης *lege pro πρᾶτ- τεις*. xliv. p. 86. Τὴ γὰρ *pro hæc enim*. xlv. p. 87. *infelix emendatio Δημόσθενος*. xlvi. p. 91. *recte* Grotius. xlvii. p. 95. *a in χρεια elidit*. xlviii. *clavibus pro clavis*. xlix. p. 97. *lege δῶδεκ' ἢ πλείους. I. ἀναφρό- διτος.* R. P. ad R. D. Postea alios in eundem ordinem re- degit; li. p. 80. *Lege, ὃ δὲ θριψ* Advss. p. 289. lii. p. 96. νόσων Χαλεπότατος φθό- ρος, *recte*, R. P. ad Ph. 1730. liii. p. 102. *lege, τοὺκλαεῖν* R. P. ad Or. 228. ed. nov. liv. p. 110. ὅπως μὴ ἔχειν, *ut non habeam*. [ix. R. P. ad *Toup*. p. 450. in *Indice v. Vocalis*, ad Or. 1623. et Advss. p. 121. x, xi, *apud Walpole* in *Com. Gr. fragm.* p. 33. xii. Pr. ad

Eur. li=lv. xiii, xv, xlii. Advss. p. 242. et *apud Gaisford*. ad Eur. Suppl. 901=909. xx, xxi, xxv, xxvii. *Opusc.* pp. 250, 251. (Vide P. P. D. Ad- dend. ad Aristoph. p. 115.) xxviii. Advss. p. 293. xxx, xxxi. Advss. p. 288. xxxii, xxxix. ad Or. 499. xxxiii. ad Hec. 599. xxxvii, viii, ix, et xl. ad *Toup*. p. 486. et *apud Walpole*, l. c. p. 37. xlii, xlix, ad *Toup*. l. c. I. Καταστροφῆς "optime *Toupius* ad Suid. V. 11. p. 453." [et *Tyrnhittus* in *Strab.* p. 19.], "probante *Valckenærio* Not. ad *Phalar.* p. xx." R. P. ad *Toup*. p. 486.]

70. Vide R. B. ad *Menandr.* pp. 27. 42. 44. 63. ad *T. H.* pp. 89. 90. R. P. ad *Toup*. pp. 436. 499, 500.

71. "MS. 127. ὅτε τε σκευα- ριον. omisso τι, atque super ὅτε scripto ὅποτε." *Burgessius*.

72. "MS. 127. ὑφειλου. super- scrip. ὑφειλον, ἐκβολη του ἱ." *Burgessius*. ὑφειλου D, E, H, T; et C, F cum gl. ἐκλεπτες: ὑφελου, ἐγὼ σ' ἂν λανθάνειν ἐπόουν ἀει. I. Conf. R. P. *apud*

Poesops Atticæ ratio istiusmodi hiatus, qualis in altero versu conspicitur, in versibus iambicis et trochaicis omnimodo vetat. Deinde ipsam orationem ὅποτε ὕφειλον — ἐποιουν αἰ soloecam esse assevero; sermonis autem indolem postulare ὅποτε ὕφειλοιο. Itaque utraque re conspirante rescribo ΥΦΕΛΟΙ, εγω — Quod in MS. Baroc. habetur Υφελου, versæ lectionis vestigia quodammodo præfert. Similis autem constructio passim obvia est. Plut, 1019. εφη Ὅποτε τραπευοιεν. 1145, μετειχεις — Ὅποτε — ληφθειην. Eqv. 1337. ὅποτ εἰφοι — ὅποτε χρησαιτο — Ἀνωραταλιζεις — Vesp. 279. ὅποτ⁷³ αντιβολοιη — ελεγεν. Av. 505. Χωποτε — μφοι — εθεριζον⁷⁴. 512. ελαμβανε — Ὅποτ * ἐξελθοι. Eccl. 62. ὅποτ ανηρ [l. ὅποθ ανηρ, h. e. ὅποτε 217 ὁ ανηρ.] οιχωιτο — Εχλιαρομην⁷⁵. Reprehendendum obiter sese offert vir eruditus Joannes King, qui Hecubæ Euripideæ versum 565. sic ediderit:

Τεμνει σιδηρω ΑΙΜΑΤΟΣ διαρροας,
Κρουνοι δ εχωρουν —————

Ubi vulgo præfertur metro integerrimo,

Τεμνει σιδηρω ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ διαρροας.

Sed vide, si vacat, virum eruditum quid impulerit.
“ Αιματος (inquit) διαρροας ex MSto. Baroc. 74⁷⁶.”

P. P. D. ad Eq. 463. Av. 1506.

73. “ ὅποταν Sch.” R. B. Xep. Anab. vii, p. 559. ed. Cant. Καὶ σὺ, ὅποτε πρὸς ἡμᾶς ἦλθεσ κρεσβεύων, ἠλιζον παρ’ ἡμιν. ἔλθοις Cod. Guelf. et edd. Junt., quod reposuit A. Lion.

74. Vide R. P. ad Ph. 412.

75. Εχλιαρομην] (cujus secunda producitur Lysistr. 387. R. P. apud P. P. D.) “ adde Euripid. Supp. 899.” (902.), R. P. ad R. D. Locus est, χωποτ εὐ πρόσσοι πόλις, “Εχαιρε.

76. “ Nempe αιματος supra κρουνοι in versu sequentj scriptum (ut est in Cant.) librarii oculoa irretiuit.” R. P. ad l. Æschyl. Pers. 507. “Ὅστις τάχιστα πνεῦμ’ ἀπέρρηξεν βίου. Æn. ix, 580. Spiramenta animæ letali volvere rumpit. vii. 533. hæc enim sub gutture volans, et uadæ Vocis iter, Soph. Tr. 780. σπαραγμός αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήφατο, πλειμόνων Br. membr. MS. Harl. et Ald. qui 1056. pro πνεύμονός τ’ ἀρηρίας, πλειμόνάς τ’ exhibent. Euripides apud Macrobian. vii, 547.

SECT. V. "reposui; cui suffragatur etiam Scholiastes, et
 "venas jugulares intelligit; quod aptius quidem
 "videtur, quam *spiritus canales*, cum unica sit
 "aspera arteria, cumque fontes sanguinis statim
 "effluerint." Levia sunt hæc, perquam levia, si
 vel per se spectentur; cum autem perpetuæ poe-
 tarum Atticorum consuetudini opponantur, nullum
 plane momentum obtinere poterunt⁷⁷. Verum hac
 de re nil quidquam suspicatus est vir eruditus.
 Nec vero ei suboluit verbum αίματος a glossographo
 profectum esse pro sua περιμεργία indicare volente
 plenam sententiam esse κρουνοι δε αίματος εχωρουν.
 Nimirum dum *venas jugulares, spiritus canales,*
asperam arteriam, et fontes sanguinis medicus
 creparet, criticus interim nusquam comparuit.

218

* *Emendationes in NUBES.*

V. 87. Ω παι πιθου. Τι ουν πιθουμαι δητα σοι;]
 Nempe istud πιθουμαι, quod tinnientibus librarii

Οϊνος περάσας πνευμόνων διαρ-
 ρόσας. πλευμόνων Plutarch. Sym-
 pos. vii, 699. A.; conf. R. P.
 ad Or. 271. Med. 929. Br. ad
 Soph. Tr. 567. 780. 1056. Æs-
 chyl. Septheb. 61. et Choëph.
 629. πνευμόνων restituit Præ-
 sul eruditissimus, BLOMFIELDIUS,
 quem vide. Aristoph. Ran. 477.
 "πνευμόνων B. Suid. ed. MS."
 et Lys. 367. "πλεύμονας MSS.
 Trin. Voss. et Suid. MS. v. βρύ-
 κουσα." R. P. apud P. P. D.

77. *Levis res, sed in scena At-
 tica non ferenda, iste hiatus, ait*
*R. P. de Υπηρητήσω, ού—in Alex-
 ide Stobæi, quem emendavit ad*
Or. 792. Confer quoque R. P. ad
Hec. 166. Opusc. pp. 151—153.
*Advss. pp. 40. 283. et ad Aris-
 toph. Eq. 463. Av. 1506. Month.*
Rev. Sept. 1786. pp. 178—183.

Hujusmodi hiatus post viri eru-
 ditissimi et amicissimi tentamina
 in mēlicis adhuc supersunt; Æs-
 chyl. P. V. 164. Δάμναται ού-
 ρανίαν γένναν. Septheb. 89.
 βοῶ ὑπέρ τειχέων. 97, 8. εὐέδροι,
 ἀκμάζει. *Burnei*. 135. Κάδμον
 ἐπώνυμον. 175. λυτήριοι ἀμφι-
 βάντες. 647. κέκευθεν ἦθη. Ἄϊ-
 δωνεύς. *Burnei*. 766. παλαίφα-
 τοι ἀραί. 1003. Ἴω ὄπον. *Pers.*
 640. Γᾶ τε καὶ ἄλ—. 657. ἴθι,
 ἴκου. *Soph. Ph.* 882. ἴθι, ἴθι μοι
 παίων. *Burnei*. 1020. Ὅρω, ὄρω.
Suppl. 69. τῶς καὶ ἐγώ. vide
*Burnei*um ad *Pers.* 640.—537.
 Οἶστρω ἐρεσσομένα. 667. νόμφ
 αἶσαν. 1017. καὶ οἱ χεῦμ' *Agam.*
 761, 2. γέν-να. Οἶκων. 1127.
 Ἄ, ἄ. ἰδού, ἰδού. *Eum.* 1044.
 συγκατῖβα. Ὁλολύγατε.

auribus acceptum refero, qui utique *πιθου* jam recens a dictante audiisset; mirum ni venditent grammatici tanquam futuri secundi medii exemplum, de me fortassis, qui istiusmodi futura nulla esse docuerim⁷⁸, serio triumphaturi. Hi quidem quin suo se iudicio beare pergant, nullam hic libet operam insumere. Interim vero humaniores quosque Aristophanis manum sic potius agnituros confido:

AD
NUB.

Ω παι πιθου. Τι ουν ΠΙΘΩΜΑΙ δεητα σοι;

Av. 162. Η μεγ ενόρω βουλευμ εν ορνιθων γενει,

Και δυναμιν, η γενοιτ αν, ει ΠΙΘΟΙΣΘΕ μοι.

ΕΠ. ΤΙ ΣΟΙ ΠΙΘΩΜΕΘ; ΠΕΙ. Οτι ΠΙΘΗΣΘΕ;

πρωτα μεν.

Ubi vulgo pro *πιθοισθε*, renitente sermonis indole, legitur *πειθεσθε*; uti et pro *πιθησθε* nihilo melius *πιθοισθε*. Similem autem aoristi subiectivi usum jam satis, opinor, exemplis adstruximus [p. 376. = .].

V. 329. Μα δι αλλ ομιχλην και δροσον αυτας ηγουμην και σκιαν ειναι] Silent ad hunc locum viri eruditi, ac si sarta tecta sint omnia. Atqui vocem *σκιαν* posteriore correpta perperam hic haberi subjecta monstrabant exempla:

*¹ Αρηξον, ελθε, και σκιᾶ⁷⁹ φανηθι μοι.

219

¹ Eurip. Herc. 494.

78. Vide supra p. 116. et *R. P.* in *Censura Crit.* (*Crit. Rev. July*, 1797, p. 170.) *πιθουμαι*, C, D, F, I, T, et E cum interpretatione *ακούσαιμι*, et H cum interp. *πειθήσομαι. πιθωμαι* cod. Rav. Av. 162. *ει πιθοισθ' εμοι* Rav. "ει πιθεισθῆ Ald. Junt. 1. *ει πιθεισθῆ* Junt. 2. *Tum πιθώμισθ' Ald. πιθόμισθ' J. 1. πιθώμισθ' J. 2. πιθοισθε* tres edd." *P. P. D.* "leg. *πιθεισθε* et *πιθόμισθ'*" *R. B. Vesp.* 758. "L. Τι σοι πιθωμαι; (sic quoque ΤΥΡ- WHITTUS in *Conject.* p. 48.) 1022.

Lege φησι πιθείσθαι. Contra *Lys.* 485. (pro *πιθου*) *Lege πιθου.*" (sic duo Regii apud *Brunck.* ad l.) *R. P.* apud *P. P. D.* *Soph. Œd.* Τυτ. 333. *αλλως ελεγχεις; οὐ γὰρ ἂν πιθού μοι, πιθού μοι.* *R. B.* conf. *Athen.* x, 453. *E. Aj.* 151. *Εὔπειστα. Εὔπιστα* MS. *Trin. Coll. Cant. et Schol. Harl. R. P.* et *Cens. Menstr.* (*Month. Rev. Aug.* 1789. pp. 100, 101.) *Æschyl. P. V.* 333. *εὔπειθῆς* Ald. in fine senarii, et 562. *πιθων* pro *πιθων* cod. Med.

79. "Ultima in *σκιά* producitur

SECT.
V.² Μορφῆς σποδὸν τε καὶ σκιᾶν ἀνώφελῃ.³ Σκιᾶν ὑπερτείνασα Σειρίου κυνός.

Rescribendum vero pronūciare ausim :

Μα Δι ἀλλ ὀμιχλῆν καὶ δροσὸν αὐτας ἡγούμην ΔΑΣ-
ΚΙΟΝ εἶναι.
nebulam et rorem oracum.

⁴ Μελαμφύλλα τ ὀρη ΔΑΣΚΙΑ καὶ νάπαι.⁵ ————— ἐν δε ΔΑΣΚΙΟΙΣ

Ὀρεσι θοαζειν —————

⁶ ————— ἐκ δε ΔΑΣΚΙΟΥ γενειάδοϛΚρῦνοι διεραίνοντο κρηναίου πότου⁸⁰.

Cæterum hanc porro occasionem libet arripere de
adfecto quodam poetæ nescio cujus apud Plutarchum
loco, quid sentiam, exponendi ; Is autem de Isidæ et
Osir. pag. 173. edit. Cant.⁶¹ verbis istis continetur :
φῶνης γὰρ ὁ θεῖος λόγος ἀπροσδεῆς ἐστὶ, καὶ δι ἀψοφου

² Soph. Electr. 1165 (1159.).³ Æschyl. pag. 206.

1. 5. (Agam. 969.).

⁴ Thesm. 1006.⁵ Eurip. Bacc. 218.⁶ Soph. Trach. 13.

etiam apud Euripid. *Meleagr.*
Stob. 98. *Melanip.* Ib. 117.
Anonym. apud Athen. viii, 3.
p. 336. B. (Tragici cujusdam,
fortasse Euripidis, versus. Advss.
p. 101.) ubi pro μετὰ χθόνος
legendum κατὰ χθόνος." R. P.
ad R. D. Loci sunt, 1. LXV. κατ-
θανῶν δὲ πᾶς ἀνὴρ Γῆ καὶ σκιὰ
τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν ῥέπει. 2. XVIIII.
Τί δ' ἄλλο; φωνὴ καὶ σκιὰ γέρον
ἀνὴρ. 3. Τὸ μηδὲν ἐστὶ, καὶ
σκιὰ κατὰ χθόνος. Quibus adde,
Æschyl. Agam. 1330. Σκιά τῆς
ἄν τρέψειεν· εἰ δὲ ὄυστυχεῖ.—καὶ
σκιᾶν εἶναι habent MSS. C, D,
E, F, I, T; καὶ καπνὸν εἶναι H,
Cod. Leid. ut codd. duo apud
Brunck. et Suidas vv. ἀμενηνός,
et καπνοῦ σκιάν, optime. Titu-
bavit R. D.; "ubi gentium in-

venitur ros umbrosus?" jacta-
bunde rogat Dorvillius in nota
MS. ad J. "Suidas Καπνοῦ σκιὰ
—καὶ παροιμία. Καπνὸν εἶναι
ἡγούμην. Conservavit hic Sui-
das veram lectionem Aristopha-
nis. R. P. apud P. P. D. Soph.
Ph. 946. Κοῦκ οἶδ' ἐναίρων νέ-
κρον ἢ καπνοῦ σκιάν Ant. 1170.
τούτων τὸ χαίρειν, τᾶλλ' ἐγὼ
καπνοῦ σκιᾶς. Καπνοῦ σκιὰ apud
Phrynichum Σ. Π. p. 48. In
Soph. *Λημνιάσι* fr. iv. *Salmasius*
legere maluit, "Ἄθως σκιάζει νῶτα
Λημνίας ἄλός. Plin. Exercit. p.
129. b. F.

80. "adde Æschyl. Pers. 316."
R. P. ad R. D. Locus est Πυρ-
σὴν ζαπληθῆ δάσκων γενειάδα.

81. Et Quæst. Platon. T. II.
p. 1007. C.

βαιων κελευθου και δικης τα θνητα αγει κατα δικην. AD
NUB.
 Quem ad locum editor eruditus "Ex veteri Poeta
 "desumpta esse hæc ipse stylus planissime indicat.
 "Metro itaque suo sic restituas :

" ————— δι αφοφου

" Βαιων κελευθου κατ δικην τα θνητ' αγει.

" Quid enim sibi volunt ΚΑΙ ΔΙΚΗΣ? Sensus
 * "haud dubie et Constructionem simul perturbant 220
 "prorsus et officiant, quæ sine eis optime procedunt.
 "Hoc vero ratum fixumque sit, ΚΑΙ ΔΙΚΗΣ, et ΚΑΤ'
 "ΔΙΚΗΝ utrumque simul non posse consistere;
 "alterum vero ab altero, nescio quomodo, natum
 "esse arbitror." Doctissimus autem Marklandus
 "ibid. αγωσσοσ ων] Distingue—αγωσσοσ ων, (φωνης
 "γαρ—και ΣΙΓΗΣ τα θνητα αγει κατα δικην) μονου δε φασιν
 "Ἔς. Ista ΚΑΙ ΔΙ ΑΥΟΦΟΥ Ἔς. sunt ex aliquo
 "Tragico, opinor, *Sophocle*⁷, et ad numeros ita re-
 "duci possunt,

" ————— και δι αφοφου

" Βαιων κελευθου και δικης τα θνητ' αγει.

"κατα δικην. Sensus respuit ΔΙΚΗΣ ΚΑΤΑ ΔΙΚΗΝ.
 "Puto ΣΙΓΗΣ verum esse, et *Auctorem* prosaice hæc
 "protulisse, simul alludens [l. *alludentem*] ad istum
 "Poetæ locum." Mihi neque κατα δικην, nec vero και
 δικης congruenter hic haberi videtur. Neutrum certe
 ad argumentum, in quo versatur Plutarchus, quid-
 quam spectat. Docet utique philosophus Crocodi-
 lum numinis supremi duabus de causis μιμημα esse;
 primo utique eo, quod sit αγωσσοσ⁸² sive αφωνος;
 deinde, quod per membranam perlucidam oculis ob-
 ductam cernat, dum ipse interim non cernatur. Sed
 neque placet quod voluit doctiss. Marklandus σιγης;

⁷ [Eur. Troad. 887.]

82. Hoc factum lubrica fide
 nititur; quamvis ex Herodot.
 II, 68. et Aristot. II. A. II, 10.

ad idem stabiliendum aliquid fir-
 mamenti accessisse videatur.

SECT. quippe quod, δι αφοφου κελευθου και σιγης, δις ταυτον
 V.
 — plus nimio sapiant. Nullus vero dubito quin poetæ,
 221 Ionici puta, locus sic constituendus sit :

————— δι αφοφου
 Βαινων κελευθου και ΣΚΙΗΣ τα θνητ αγει⁸³.

83. Probabile fit *Dawesium* tot tamque variis negotiis dis-
 tentum hanc suavissimam tra-
 gœdiam impenso studio versare
 non posse: constat saltim eum
 in Misc. Crit. huic fabulæ ma-
 num medicam nusquam admo-
 visse. "Errorem hoc loco ad-
 missum indicavit *Valck.* ad Phœn.
 p. 9. (quem conf. ad Hipp. 1102.
 Diatr. pp. 186, 187. et de Aris-
 tobulo, p. 2.) et Vir summus
 in Emend. ad *Suid.* P. 1. [i, 136.
 et *R. P.* in App. p. 443.] et li-
 teris etiam ad me datis. De
 eodem hæc optime egregius Re-
 liquiarum et fragmentorum Ba-
 brii editor: "Excursum hunc de
 fragmento nescio cuius Poetæ
 Ionici apud Plutarchum, rese-
 cāsset, credo, Dawesius, si com-
 pertum habuisset id in Attici
 poetæ, Euripidis Troasin, v. 888.
 hodie recte legi. Sed præstat
 servare, ut exemplo tam luculento
 moniti, discamus omnes de frag-
 mentis neque diu, neque acriter
 digladiari." *Burgess.* Conf.
 virum summum ad Aristot. Poet.
 XXI. — "quale παρόραμα, ut de
 Heathio nihil dicam, neque Bent-
 leius in Callimacheis effugit,
 neque diligentia æque ac ingenio
 insignis *Valckenærius*, qui Troa-
 dum v. 459. Ionis 393, 4. Herc.
 Fur. 1294, 5, 6. inter fragmenta
 recenset." *Musgrav.* Lectori Eur.
 Conf. *R. P.* ad *Touss.* Vol. III.
 p. 149., ad Eur. Ph. 559. 1772.
 et ad *Simplic.* in *Opusc.* pp. 176, 7.

Adverss. p. 215. Callimachi fr.
 CCVIII. est versus 231. h. ad
 Dian.; conf. *Fragg.* CCLXXXIX,
 CCCXVI, CCCXCI. Sedem quoque
 hujus versus monstravit *Raperus*
 in exemplari suo *R. D.* "Deus
 tacito ingrediens vestigio, secun-
 dum justitiam res tractat huma-
 nas: hoc—memini a *Valckenæ-
 rio* ejusmodi affectu, eo oculo-
 rum quasi ardore pronunciari, ut
 veluti a Deo missum vatem et
 audire mihi et videre viderer, et,
 quod apud Poetam dicitur, *ge-
 lidus mihi per ossa curreret tre-
 mor.*" *Wytt.* in *Vita D. R.* p. 139.
 Conf. Prophetam *Zechar.* ix, 14.
 Eur. Fr. Inc. II. 3. (ή δίκη) σίγα
 και βραδεῖ ποδὶ Στείχουσα μάρ-
 πτει τοὺς κακοὺς, ὅταν τύχη' *Di-
 philus* apud Theodoret. Græc.
 Affect. p. 88. *Sylburg.* "Ἐστὶν
 ΔΙΚΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ, ὃς τὰ
 πάνθ' ὁρᾷ." *Stob.* *Ecl. Phys. T.*
 I. p. 106. *Heeren.* οὐδ' εὔδει Διὸς
 Ὀφθαλμός· ἐγγύς δ' ἐστὶ καίπερ
 ὢν πόρρω. πόνω MS. Harl. 6318.
 extra notatus; legendum, ἄνω.
 Ex eodem MS. Οὐ γὰρ τις οὔτε
 χρημάτων ὕπερ γεγώς νόμον μι-
 αίων ἀσφαλῶς γηράσεται, ἄλλ'
 ἡμέρας ἢ νυκτὸς ἡ Δίκη ποτὲ Τῷ
 ὀυσεβουὶντι σίγ' ἔχουσ' ἐνήλατο.
 Τὸ μὴ δίκαιον ἔργον οὐ λήθει
 θεός. + + + Ὁρᾷς Δίκην
 ἀναυδόν, οὐχ ὀρωμένην Εὔδοντι
 καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ Οὐδ'
 ἐν καλύπτει τῶν κακῶς εἰργασ-
 μένων. + Ἐχθρὸς μὲν ἀνήρ (sic),
 ἀλλὰ τὴν δίκην σίβω. Ἐχθρὸς

Efficiet certe hæc mutatio, ut sententiæ egregium aliquod accedat, idque philosophi doctrinæ appositum adeo, ut nihil supra. His utique verbis declaratur τὴν ἀφοφον κελευθὸν facere, quo minus a quopiam Deus *audiatur*, τὴν σκιαν autem, Homero *ἠέρα*, Virgilio *aera, nebulam, et nubem*, quo minus ulli *cernatur*. Soph. Trach. 931 (916).

Καγὼ ΛΑΘΡΑΙΟΝ οὐμ ΕΠΕΣΚΙΑΣΜΕΝΗ
φρουροῦν· ΟΡΩ δε—————

*Et ego clam oculum tenebris abdita Vigilem intende-
debam: cerno autem* — Unum illud adjiciam ex Æschyli Supplicibus pag. 311 (92.). ubi inter alia de hominum ac Deorum rege perquam magnifice dicta ista itidem habentur :

Δαυλοι γὰρ πρᾶπιδων ΔΑΣΚΙΟΙ
Τε τεινοῦσι ΠΟΡΟΙ
ΚΑΤΙΔΕΙΝ ΑΦΡΑΣΤΟΙ ———

Insignem autem, ni fallor, similitudinem facile agnoscēs. Apud incertum, de quo agimus, poetam dicitur numen supremum βαινειν δια σκιης, *per tenebras incedere*: apud Æschylum τῶν Διὸς πρᾶπιδων divinæ mentis δασκιοι ποροι *tenebras abditi * sunt* 222 *calles*: adeoque juxta ea, quæ modo diximus, κατιδειν αφραστοι, *oculorum aciem fugiunt*. Casu, opinor, vox σκιης transpositis duabus literis in σικης migravit. Quo pacto cum haberetur vox nihili, corrector postea elemento σ in simillimam figuram δ mutato, δικης

ἀνὴρ μὲν Heeren. Vide Meinek. Quest. Menandr. p. 28. Babrius apud Suidam v. Νέμεσις. Παρῆν δὲ Νέμεσις, ἢ τὰ δίκαι' ἐπισκοπεῖ. Tyrnhitt. p. 44. Plato de Legg. iv. p. 717. C. D. Παρὰ δὲ πάντα τὸν βίον ἔχειν τε καὶ ἰσχηκῆναι χρῆ πρὸς αὐτοῦ γονίας εὐφημίαν διαφερόντως, διότι κούφων καὶ κτηνῶν λόγων βαρυτάτη

ζημία. πᾶσι γὰρ ἐπίσκοπος τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐτάχθη Δίκης Νέμεσις ἄγγελος. Callim. h. ad Cer. 57. Νέμεσις δὲ κακῶν ἐγράφατο φωνάν. Sed, ut multa alia mittam, vide omnino Arcturum prologum in Plauti Rudente agentem, qui Comicum nescio quem Græcum splendide expilavit.

SECT. exhibuit. Hinc porro natum est alterum istud *κατα*
 V. δικην.

V. 366. Ποιος Ζευς; ου μη ληρησες —] Exigit sermonis ratio, ut voculae ου μη vel eum futuro indicativo vel cum aoristo altero formae subjunctivae construantur^{β)}. Utriusque syntaxeos exempla accipe: Aristoph. Ran. 512.

84. Conf. infra p. 340. "Hoc praefracte negat Marklandus ad Euripid. Suppl. 1069." R. P. ad R. D. et idem lubrica fide niti existimat Heindorfius ad Plat. Phaedo. Vol. iv. p. 44. Conf. Brunck. ad Soph. CEd. T. 1075. et Col. 408. "366. περιόψομαι ἀπελθόντ' D, E, I, T. Περίοψομ' ἀπελθόντ' citat Porsonus ad Med. 675.; conf. supra ad p. 353 (57). "ἐνιαυτιζομ' ἀπλάκουντος, Plato Athenæi xiv. p. 644. A. sed non edidit (Porsonus);" P. P. D. Addend. ad Aristoph. Plut. p. (99), "366. MS. 43. λυρησεις" Burgess. "ληρήσεις Dorv. et 2." apud R. P. ληρήσης Baroc. 127. D, F, H, I, T, C cum interp. φλναρήσεις, et E cum interp. οὐδαμῶς φλναρήσης. Soph. El. 1058. μεθρέφομαι MS. Hunt.; Lys. 493. "καθέλωσιν MS. fo. καθελούσιν." R. B. 1035. μάθης MS. Hunt. et Ald., πάθης MS. Harl. et e codd. duobus Brunckius. "in marg. Triclin. ed. Turn. (sed in ed. ejecta deest) quod recte probant H. Stephanus, Canterus, Johnsonus, et Heathius; ut jure mireris pravam lectionem laudasse Dawesium." R. P. Advss. p. 210. Tr. 673. παθεῖν, μαθεῖν MS. Harl. et Ald.; Aristot. Poet. apud Rhetoras Aldi, δι' ἐλέου καὶ φόβου περαινουσα τὴν τῶν τοιαύτων μαθημάτων καθασαι. Ignat. Epist. p. 32. μαθητῶν.,

MS. παθητῶν, Pearson. Pausan. vi, xv, p. 489. γεγονυίας δὲ ἤδη τῷ Κάπρῳ νίκης ἐπὶ τῇ μάχῃ—Fortasse, πάλλη. infra p. 490. ἀνδριάντες ὄνο ἀνδρός εἰσι Κάπρου τοῦ Πυθαγόρου, πάλλης τε εἰληφότος καὶ παγκρατίου στέφανον ἐπὶ ἡμέρας τῆς αὐτῆς. ΤΥΡΩΗΤΙΤΥΣ. Id. i, xvi, p. 38. οὐτος ὁ Προλεμαῖος, ὡς προσῶν ὁ Σελεύκου στρατός ἐγένετο κατὰ Λυσιμαχίαν, μαθὼν Σέλευκον κτείνει. Fortasse, λαθῶν. ΤΥΡΩΗΤΙΤΥΣ. Lys. adv. Andocid. p. 125. Tayl. = p. 255. Bekker. ὅστις οὖν καὶ ποηρότερος καὶ ἀμαθέστερος Βαρράχων ἐστὶ,—"Fortasse ἀσεβέστερος," Marklandus. De μαθῶν et παθῶν vide P. P. D. ad Aristoph. Plut. 909. Nub. 505. Recte Scaliger, Οὐ μὴ λαλήσης, ἀλλ' ἀκολουθήσης ἐμοί: quod facillimum est, inquit Bentleius in Epist. ad Kuster. Mus. Crit. N. vii. p. 439. Miror equidem viro præstantissimo Scaligerum suam emendationem probasse. Nub. 505. λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐ. T, λαλήσης, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐ. I, Baroc. 127. et Dorv. —σης, et —σης H., λαλήσεις, —Ald. Junt. 1, 2. Bas. 2.; Soph. Tr. 980. ἔξηγίρης —νήσης —στήσης MS. Harl.; 983. μοι Ald., "τοι minus recte," Heathius, quem vide.

I. Soph. CEd. Col. 408. Οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσουσιν ποτέ. Forte, Οὐρ' ἄρ'. CEd. Col. 1023.

οὐκ οὐ μήποτε Χώρας φυγόντες
 τῆσδ' ἐπέυχονται θεοῖς — θεοὺς
 MSS. duo. ἐπέυχονται Ald.
 'ΕΠΕΥΧΟΝΤΑΙ Schol. Lasc. Le-
 ge, ΕΠΕΥΧΟΝΤΑΙ, i. e. ἐπέυχον-
 ται Pausan. 1, 243. 6. ed. Fac.
 ἔχουσι,] ἔξουσιν. i. e. ΕΧΣΟΥ-
 ΣΙΝ. Porsonus, vide supra ad p.
 147. Mox in iisdem Schol. οἱ
 οἱ θεράποντες. fortasse, οἱ εἰ
 θεράποντες. Conf. supra 177. et
 infra 1703. Ph. 103. Tr. 621. Οὐ
 τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοὶ ποτε Ph. 381.
 οὐ μήποτ' εἰς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύ-
 σεις ἔχων. nimirum formarum
 novarum erat studiosus Sophocl.
 ἐκπλεύσεις MS. Harl. ut editiones,
 ἐκπλεύσεις R. B. Aj. 560. Οὐτοί
 σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μὴ τις ὑβριεῖ.
 ὑβρίση MSS. Harl. et Hunter.
 Hipp. 213. οὐ μὴ παρ' ὄχλου γάδε
 γηρούσει. 602. Monk. Οὐ μὴ προ-
 οίσεις χεῖρα, μηδ' ἄψει πέπλων,
 conf. Valck. ad l. Suppl. 1076.
 οὐ μὴ μῦθον εἰς πολλοὺς ἐρέεις,
 vide supra p. 173.; Suppl.
 1076. οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλοὺς
 ἐρέεις. Herc. Fur. 1219. Ὄς μὴ
 μύσος μεσῶν βαλεῖ προσθεγμά-
 τω; βάλῃ Scaliger, quam sus-
 tulit Hermannus. Suppl. 1069.
 ὦ θυγάτηρ, οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολ-
 λούς ἐρέεις. "Forsan in Bacch.
 343. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα,
 βακχεύσεις δ' ἰὼν, Μηδ' ἰναπομόρ-
 ξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί." R. P.
 apud P. P. D. ad Ach. 343.
 quem conf. ad Vesp. 393.—852.
 Οὐ μὴ θελήσῃ θῆλυν ἐνδύναι στο-
 λήν. Lege, οὐκ ἠθέλησε R. P.
 ad Hec. 403.; quem conf. ad
 Med. 1218. Schol. Cod. Harl.
 ad Odys. Γ, 272. Ο, 316.
 Π, 67. Σ, 365. Υ, 141. Ω, 4.
 Valck. ad Adonias. p. 348.
 Bockhii Spec. Emendat. in Piv-
 dar. Carm. PP. xxvii, xxviii.
 Aristoph. Ach. 166. Οὐ μὴ πρό-
 σει τοῦτοισιν ἰσχοροδιμένοις;

Vesp. 396. οὐ μὴ καταβήσει. Nub. AD
 296. οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιή- NUB.
 σεις, σκώψης et ποιήσης H. Ran.
 204. (et 527.). οὐ μὴ φλυαρήσεις
 ἔχων. "Forte φλυαρήσεις." Rap-
 per.; sic MS. apud Brunck. 300
 —1. "Lege, οὐ μὴ καλεῖς, Ὡ
 ἄνθρωφ', ἰκετεύω, μηδὲ κατερεῖς
 τοῦνομα. 465. οὐ μὴ διατρίψεις.
 Thesm. 1119. L. οὐκὶ μὴ λαλήσι
 σύ. i. e. οὐκὶ μὴ λαλήσεις σύ."
 R. P. apud P. P. D. Xenoph.
 Anab. ii, 12. legendum οὐκὶτε
 μὴ ΔΥΝΗΣΕΤΑΙ βασιλεὺς ἡμᾶς
 καταλαβεῖν. R. P. apud P. P. D.
 ad Thesm. 660. K. II, vii, i,
 15. Καὶ τοῦτο γὰρ εἶδέναι χροῖ
 ὅτι οὐ μὴ δύνηται Κύρος εὐρεῖν—
 δύνησεται Cod. Guelf. In Eur.
 Or. 139. γένηται Cod. Flor. 34.
 apud Matthiam pro γένησεται.
 Id. Anab. iv. p. 329. ἦν τε πῆ
 εἰς δύνηθ' τῶν λόγων ἐπὶ τὸ
 ἄκρον ἀναβῆναι, οὐθεὶς μηκέτι
 μενεῖ τῶν πολεμίων, etc. K. II.
 iii, ii, 8. ὡς οἱ γε Ἀρμένιοι οὐ μὴ
 δέξονται τοὺς πολεμίους. δέξονται
 Cod. Paris. B. Plato Phædo p.
 66. B. 7. οὐ μήποτε κτησόμεθα
 ἰκανῶς οὐ ἐπιθυμοῦμεν. κτησό-
 μεθα Codd. duo apud Bekker.
 sed conf. Heindorf. ad l. P. 103.
 D. 4. Οὐκοῦν ἡ ψυχὴ τὸ ἐνάστιον
 ἢ αὐτῆ ἐπιφέρει δει, οὐ μήποτε
 δέξεται. δέξεται Editiones. Plat.
 Euthydem. p. 298. E. 6. καὶ
 αὐθις ταχὺ ὑπελαβὼν ὁ Διονυσί-
 εωρος, ἵνα μὴ πρότερόν τι εἴη ὁ
 Κτήσιππος, editiones, εἴπαι Can-
 dex Clarkio-Bodl. de Rep. X.
 T. ii. p. 608. B. Οὐ γὰρ τό γε
 ἀγαθὸν μήποτε τι ἀπολέσῃ, mal-
 lem ἀπολέσει, vel patius ἀπολέσῃ.
 II. Eschyl. Septem. 281.
 Οὐ γὰρ τι μᾶλλον μὴ πάγῃ τὸ
 μόρσιμον.—Suppl. 782, 2. Οὐ
 μή'—ἡμῶν χεῖρ' ἀποσπαστα.
 Eur. 224. Τὸν ἄνδρ' ἔειπας ὅτι
 μὴ λῆψα ποτε. In Secularibus,

SECT. Νέας γυναικός οὐ με μὴ λάθῃ φλέ-

V. γων Ὀφθαλμὸς, Soph. Phil. 103.

Οὐ μὴ πίθηται. 418. οὐ μὴ θά-

νωσι; Eur. Suppl. 1079. οὐ γὰρ

μὴ κίχρη μ' ἔλων χερσί. Plato Re-

publ. vi. p. 492. E. 2. οὐτε γὰρ

γίγνεται οὐτε γέγονεν οὐδὲ οὖν

μὴ γένηται ἀλλοῖον ἦθος πρὸς

ἀρετὴν παρὰ τὴν τούτων παιδείαν

πεπαιδευμένον, ἀνθρώπειον, ὃ

ἔταίρε de Legg. iii. p. 696. A.

2. οὐ γὰρ μήποτε γένηται παῖς,

καὶ ἀνὴρ, καὶ γέρων. iv. p. 712.

A. 4. ἄλλως δ' οὐ μήποτε γένηται.

xii. p. 942. C. 5. τούτου γὰρ

οὐτ' ἔστιν οὐτε ποτε μὴ γένηται

κρεῖττον οὐτε ἄμεινον οὐτε τεχνι-

κώτερον εἰς σωτηρίαν τὴν κατὰ

πόλεμον καὶ νίκην. Phædr. p.

260. E. 6. τοῦ δὲ λέγειν, φησὶν ὁ

Δάκων, ἔτυμος τέχνη ἄνευ τοῦ

ἀληθείας ἦθαι, οὐτ' ἔστιν, οὐτε

μήποθ' ὕστερον γένηται. Auctor

Alcib. I. T. ii. p. 132. A. Καὶ

νῦν γε ἂν μὴ διαφθαρήσῃ ὑπὸ τοῦ

Ἀθηναίων δήμου, καὶ αἰσχιῶν

γένῃ, οὐ μὴ σὲ ἀπολείπω. ἀπολί-

πω Cod. Vindob. Vide Diotol-

genis Fragmentum emendatum

a Brunckio ad Ar. Lys. 704.

Lysias pro Mantith. p. 579=

357. Bekker. Αὐτὸς ἔδωκα δυοῖν

ἀνδροῖν τριάκοντα δραχμὰς ἑκα-

τέρῳ οὐχ ὡς πολλὰ ΚΕΚΤΗΜΕ-

ΝΟΣ, ἀλλ' ἵνα παράδειγμα

τοῦτο τοῖς ἀλλοῖς Γ'ΕΝΗΤΑΙ.

III. Soph. Œd. Col. 450.

Ἄλλ' οὐτὶ μὴ λάχῃσι τοῦδε συμ-

μάχου, οὐτε σφῖν ἀρχῆς τῆσδε

Καόμείας ποτὲ Ὀνησις ἦξει. El.

42, 3. ΟΥ γὰρ σε ΜΗ γήρη τε

καὶ χρόνῳ μακρῷ ΓΝΩΣ', ΟΥΔ'

ΥΠΟΠΤΕΥΟΥΣΙΝ ὃδ' ἠγθισ-

μένον. μακρῷ χ' MS. Harl.

ὑποπτεύουσιν idem, ὑποπτεύσου-

σιν MS. Hunter; ἦν. capillos al-

bescentem; Philemo ap. Athen.

vii. p. 288. E. οὐδ' ἀνωθεν ἐξη-

θισμένον. Eubulus xv. 679. E. Ἡ

μυρτίνοισι, ἢ τῶν διεξηθισμένων.

Alexis ap. Athen. ii. 36. E. Ὁμοί-

τατον ἀνθρώπος οἶψο τὴν φύσιν—

Πρώτιστόν τ' ἀφνβρίσαι τ' ἀπαν-

θήσαντα δὲ Σκληρόν γενέσθαι

Vide Musgrav. ad Soph. l. c.

Incertus apud Percy's Reliques,

Vol. ii. p. 162. down his neck—

“his reverend lockes In comelye

curls did wave; And on his aged

temples grewe The blossomes of

the grave.” Apud Spenserum

nostratem Fairy Queen, B. I.

cant. x. stz. 48. There they do

find the aged godly Sire, With

snowy locks adown his shoulders

shed, As hoary frost with spangles

doth attire The mossy branches

of an Oak half dead. Paradise of

Dainty Devises, f. i, 4. These

hairs of age are messengers,

Which bid me fast repent, and

pray; They be of death the har-

bingers, Which do prepare and

dress the way. Conf. Æschyl.

Pers. 822. Eur. Med. 1040.

Aliter paulo Aristoph. Lys. 42.

Τὶ δ' ἂν γυναικὲς φρόνιμον ἔρ-

γασαίαιτο, Ἡ λαμπρὸν, αἰ καθή-

μεθ' ἐξηθισμένοι, “ἐργασαίμεθα

Clem. Pæd. ii. 235. ἐξηθισμένοι

MS. [hodie penes Collegium S.S.

Trin. Cantab.]. Ita Clemens

Pædag. 2. 10. p. 87. At lib. 3.

c. 2. p. 93. ἐξανθισμένοι i. e.

τὰς τρίχας. vide Hesych. ξανθι-

ζεσθαί. Menander ibid. (Grot.

Excerpt. p. 751.). Νῦν δ' ἔρπ'

ἀπ' οἴκων τῶνδε τὴν γυναικα

γὰρ τὴν σφόδρον οὐ δεῖ τὰς τρίχας

ξανθὰς ποιεῖν (ποιεῖν). BENT-

LEIUS. Charisius col. 78. Cato

in Originibus; Mulieres nostræ

capillum cinere inungitabant, ut

rutilus esset crinis. Conf. Servius

ad Æn. iv. 694.—Aristoph.

Vesp. 393. Κού μήποτέ σου παρὰ

τὰς κάννας οὐρήσω, μῦθ' ἀπο-

πάρῳ. Diphilus apud Athen.

———— ΟΥ ΜΗ σ εγω
ΠΕΡΙΟΨΟΜ απελθοντ————

AD
NOB.

Eurip. Med. 1151 (1148).

———— ΟΥ ΜΗ δυσμενης ΕΣΗΙ φίλοις.

Soph. Electr. 1058 (1052).

———— ΟΥ σοι ΜΗ ΜΕΘΕΨΟΜΑΙ ποτε.

Aristoph. Av. 461.

Λεγε θαρρησας· ὡς τας σπονδας ΟΥ ΜΗ προτιρον
ΠΑΡΑΒΟΜΕΝ.

— Lys. 493.

το γαρ αργυριον τουτ ΟΥΚΕΤΙ ΜΗ ΚΑΘΕΛΩΣΙΝ.

Soph. Electr. 1035 (1029).

ΑΛΛ ΟΥΠΟΤ εξ εμου γε

Noli jam deinceps dubitare c n

ad priorum exemplorum

μη ΛΗΡΗΣΕΙΣ. Ex iisdem c it

τον πανυ Scaligerum, qui v im
voluerit :

Ου μη λαλησης, αλλ ακολουθησης εμοι.

Ubi vulgo leguntur λαλησεις et ακολουθησης. Nec
vero vir summus sinceram duntaxat partem sol-
licitavit, sed et verum ulcus incuratum præterit.
Rescriptum vero oportuit,

vii. p. 291. F. ΟΥ ΜΗ ΠΑΡΑ-
Λ'ΑΒΩ σ οὐδαμου Δράκων ἐγώ
'Ἐπ' ἔργον, ΟΥ ΜΗ ΔΙΑΤΕ-
ΛΕΪΣ τὴν ἡμέραν Τραπεζοκοιῶν
ἐν ἀγαθοῖς πολλοῖς χύδην. Ex
emendatione R. P. Advers. p.
95. Ceterum cave hanc regulam
ad μὴ οὐ per omnia extendas :
vid. Æschyl. P. V. 627. 785.
916. Eum. 912. Soph. Tr. 622.
Eur. Or. 766. (764) et Matthiam
ad l. Thucyd. i. 141. Xenoph.
Anab. iii. i, 12. Soph. CEd.

Col. 156. Περῆς· ἀλλ' ἼΝΑ τῷδ'
ἐν d—φθέγκτῃ Μ'Η ΠΡΟΣΠΕ-
ΣΗΣ ἄπει Ποιάντι Pseudo-
Lysia Laudatio, p. 63 = 205.
Becker. πρὸς τοὺς ἐτέρους ὑπὲρ
ἀμφοτέρων ἘΚΙΝΔΥΝΕΥΣΑΝ
ὑπὲρ μὲν τῶν, ἼΝΑ Μ'Ηκει-
κλείω περὶ τοὺς θεοὺς ἘΨΥΦ'Ι-
ΣΟΥΣΙΝ, ὑπὲρ δὲ τῶν ἐτέρων,
ἼΝΑ Μ'Η πρότερον εἰς τὴν αὐ-
τῶν ἈΠ'ΕΛΘΩΣΙΝ — ἐξυβρίσω-
σιν Codices plerique, et omnes
editiones.

SECT.
V.Μέγαν αιγυπτιον Δ ὑποδείσαντες⁸⁶

Ταχ αν, εξαιφνης ει συ φανειης,

Σιγγ πτηξειαν αφωνοι.

*Sed enim, cum jam tuum aspectum effugerint, per-
strepunt, velut [absente vulture] avium greges:
magnum vero [ut hi] vulturem [ita illi te] reformi-
dantes, illico, ex improvise si in conspectum te*

86. αιγύπτιον ὄ. MS. Harl.,
αιγυπτιόν, τ erasa, Hunt. "Optime
Sophoclis versus emendavit et
distinguit Toupius [in Suid. Vol.
II, p. 39. I. 20. II. X, 282. ὄφρα
Σ' ὙΠΟΔΕΨΕΙΣΑΣ μένεος ἀλκῆς
τε λάθωμαι. Æn. XII. 261, 2. quos
improbus advena bello Territat,
invalidas ut aves.]. Edidit quidem
Brunckius ex Dawesii conjectura,
Μέγαν αιγυπτιόν Δ' ὑποδείσαντες.
Sed illud ΔΕ sedem occupat mi-
nus commodam, et constructionem
reddidit impeditiorem. Utram-
cunque vero harum conjecturam
amplectaris, rectius sane feceris,
quam fecit Parisinus editor, qui
post longam et futilem de lana
caprina disputationem eo tandem
delabitur, ut credat scripsisse
Tragicum, Μέγαν αιγυπτιόν Γ'
ὑποδείσαντες, et ob inventum
palmarium serio triumphat. Sed
hoc quicquid est Heathio debetur,
qui particulam istam γε adeo
deperibat, ut semper sibi adstan-
tem haberet, ad rimam, si quando
versus hiaret, explendam. Id
nunc deest unum, ut exoriatur
aliquis, qui vulgatam lectionem
defendat; *asperis enim spiritus
vim, quam ridet Dawesius, ful-
crum metri satis firmum esse; et
abesse posse ΣΕ, nulla, ut videtur,
sententiæ injuria aut obscuri-
tate!* Ω ΦΙΛΟΘΗΣ, ΠΟΙΟΝ
ΣΕ ΕΠΟΣ ΦΥΤΕΝ ΕΡΚΟΣ
ΟΔΟΝΤΩΝ." R. P. ad *Toup.*

465. Aristophan. Plut. 340.
"Ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαν-
μαστόν γ', ὅπως. sic codd. Rav.
et Borg.; γ' quoque reposuit e
cod. suo Brunckius, et e con-
jectura Tyrnhittus. interim, aut
"lege cum *Piersono* ad *Mœrin*
p. 188. θανμάσιον ὅπως aut trans-
positione cum R. P. ἔστιν ὃ ἐμοὶ
θανμαστόν αὐτὸ τοῦθ', ὅπως—
quem conf. ad Ran. 970. Eccles.
410. Av. 45.: Pind. Pyth. IV,
101. σιωπῇ ἑπταζαν ἀκίνητοι.
quam ad Aj. citat *Lobeckius*.
Addere liceat "*Prudentium* p.
284. v. 60. ed. *Heins*. *Fertur
avis mulier, magnusque eadem
dea vultur.*—*Heinsius conjicit le-
gendum* *Magicus: quin hunc cum
sequentibus spurios esse suspica-
tur. Male utrumque; credo, quia
non intellexit—Dea illa est Mi-
nerva,* [*Arnob. IV. p. 142. L. Bat.
1651.] propter quam Jupiter maxi-
mus coquus [f. cygnus] fieret; et*
II. H, 58. Καὶ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε
καὶ ἀργυρότοκος Ἀπόλλων Ἐξίσ-
θην, ὄρνις Φεοκότες αιγυπτιῶσιν,
et illud (sed de hac voce sub-
dubito) *dea mulieri; sic Mosch.*
[IV, 31.]. "*Ἀρτεμι θηλυτέρησι
μέγα κρείουσα γυναῖξ.*" R. B.
"*Ruhnkenio versus alienus ab
hoc loco videtur, et aliunde te-
mere huc immissus.*" VALCKEN.
ad I. Vide *Hieronym.* in *Jonam*,
T. V. II. p. 257. *Augustin.* de
Civ. Dei IV, xxvii.

* *dares, silentio muti se occultarent. Vides, opinor, tam levi manu suam aoristo notionem restitutam metrumque simul et syntaxin in solido locatam.*

AD
NUB.

226

V. 371. Νη τον Απολλω τουτω γε τοι τω νυνη λογω ευ
προσεφυσας]

Versus pedem vel tertium bacchium, vel quartum antibacchium hæc lectio repræsentat. Deinde vel τουτω τω λογω, vel τω νυνη λογω recte dixeris: at τουτω τω νυνη λογω importunum prorsus videtur. Denique προσεφυσας τω λογω neque quod voluere interpretes, nec quidquam aliud valet; sed purus putus est soloecismus. Quorum nihil subodoratus est Cl. vel Scaliger, vel Kusterus, vel Bentleius. Atque his quidem omnibus ortum dedit una litera vel a dictante librario parum accurate enunciata, vel a scribente minus distincte audita. Hinc utique factum est, ut pro τουτο scriptum fuerit τουτω. Tu vero repone:

Νη τον Απολλω, ΤΟΥΤΟ ^{στ} γε τοι τω νυνη λογω ευ
προσεφυσας.

87. "MS. Baroc. 127. τουτο γε." *Burgessius*. Sic MSS. Dorv. C, D, E, F, et quatuor codices apud *Brunck.*, τουτο γ. τοιτω I, v a manu recenti; τουτω γε τοιτω (sic) νυνη λ. II, τουτο— νυνη T; "τω νυν λογω αντι του ποιω σημειω. α. π. *Suid.* MS." *R. P.* apud *P. P. D.*, εὖ προσέφυσας Dorv., H, T, et Leid. τουτο γε *R. B.* (quem vide in *Mus. Crit.* N°. vii. p. 437.), accedente *Abreschio* ad *Æschyl.* III, p. 156. (τουτω μέντοι νυνη *Jortin.* nostras.) "Sic *Sanctamandus*, et *Berglerus* etiam ("B. Dawesii libellum non vidit." Br.), qui verbi προσφυνειν, *adstruendi, affirmandi, demonstrandi*, sensum docte illustrat." *Burgessius*. "Hunc versum longe numerosiorem fore,

si secundam versus partem ita legemus, τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας, nemo inficiabitur. Τῷ νῦν λόγῳ habet *Suidas*, sed, si hunc locum respexit, male interpretatur *κοίω*. Utcunque hoc sit, revocanda est particula, quæ cum parum necessaria librariis visa esset, haud mirum si elapsa est. Νη τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γέ τοι δὴ | τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας. Ut in *Ran.* 1079. "Ὅστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν. Νη τὸν Δία, τοῦτό γέ τοι δὴ. [κάτω γέβαλεν vulgatam defendit e "p. 460, 10 (*Pac.* 700)."] *R. B.*] *Æquit.* 784. Τοῦτό γέ τοι σου τούργον ἀληθῶς γενναῖον καὶ φιλόδημον." *R. P.* Pa. xlix, lv=liiii. lx. τῷ νῦν λόγῳ *Soph.* *Ced.* Col. 801. *El.* 769. indica-

SECT. Valet autem τούτο προσεφυσας tantundem quod τούτο
 V, απειδείξας, hoc demonstratum dedisti. Æschyl. Suppl.
 pag. 317. l. 8. Edit. H. Steph. [v. 275.]

Και ταυτ αληθη παντα ΠΡΟΣΦΥΣΩ λογω.

Ubi Scholiastes: Προσφυσω] Αποδειξω.

227 * V. 422. Αλλο τι δητ ου νομεις ειναι θεον ουδενα, πλην
 άπερ ήμεις,

Το Χαος τουτι, και τας Νεφέλας, και την
 Γλωτταν, τρια ταυτι;]

Ita locum repræsentat editor Londinensis, sic autem interpretatur: *Aliud nempe quicquam non putabis deum ullum, præter ea quæ nos: Hoc Chaos scilicet, atque Nubes, et Linguam: hæcce tria?* Fidus profecto satis interpres. Atqui verbo *deum* alterum istud *ullum* importune, ne dicam inepte, subjici quis non videt? Sed neque minus vel importunum est vel ineptum, quod in contextu inveteravit ουδενα. Alii legunt Αλλα τι, uti et ουν νομεις. Verum ex his quodcunque demum elegeris, orationem habebis proletario magis scriptore quam Comico nostro dignam. Hunc autem sic scripsisse crediderim:

ΑΛΛ ΕΤΙ δητ ου νομεις ειναι θεον ΟΥΔΕΝ, πλην άπερ
 ήμεις⁸⁸,

vit *Reisigius*, qui Τούτ' αύτό γε τῷ ν., et in Æquit. Τούτ' αύτό γέ τοι τούργον veram esse autumat; et Av. 481, tentat, Ὡς δ' ούχι θεοί τουίνυν ήρχον τῶν ανθρώπων τὸ παλαιόν, pp. 149. 151.

88. "MS. 127. ἀλλ' ὅτι δητ' ουν νομεις ηδη θεον—" *Burgess*. "οὐν ex emend." R. P. ἀλλ' ὅτι δητ' οὐν ν. ή. MSS. Arund. E, Rav., et duo Br.; "χορ. ἀλλ' ὅτι δητ' οὐ νομεις ηδη Dorv." D, T, et F cum interpr. σκόπει, et tres Br.; ἀλλοτι (sic) δητ' οὐ I. sed schol. ἀλλά ὅτι δητα: ἀλλοτι

(ἀλλοτι Junt. 1.) δητ' οὐν ν. ή. Ald. et Junt. 1.; ἀλλ' ὅτι δητ' οὐ ν. εἶναι θ. ουδενα π. Junt. 2. et H., cum interpr. ἀλλ' ἴσθι ὅτι et schol. ἀλλ' ὅτι δητ'—ἀλλὰ σκόπει, φησιν, ὅτι ουδενα νομεις εἶναι ἄλλον θεόν, οὐδ' ἕνα δητα. τὸ δὲ δητα ἐμφασιν ἔχει. οἷον εἰ καὶ νομίσεις καὶ ἄλλον τινα θεόν ἀνευ ὧν νομιζομεν ήμεις, οὐκ ἀληθῶς καὶ ὀρθῶς νομίσεις αὐτόν: "Ἀλλὰ vet. ed.—οὐν Ald.—ήδη—leg. οὐδέν" R. B. tentaverat vit summus, ἀλλ' ὅτι δητ' οὐ νομεις ηδη—quam mox deletit. [Vir summus ad *Kusterum*; "tu rescribe ex

Το Χαιος τουτι, και τας Νεφελας, και την Γλωτταν, ¹² NUS.
 τρια ταυτι.

Nihil igitur aliud deinceps existimabis deum esse, praeterquam—Solemnis autem est locutio ista, ουδεν άλλο πλην: Acharn. 375.

ΟΥΔΕΝ βλεπουσιν ΑΛΛΟ, ΠΛΗΝ ψηφψ δακειν.

Vesp. 1498.

Μα τον Δι, ΟΥΔΕΝ γ ΑΛΛΟ, ΠΛΗΝ γε καρκιουος.

* Ραc. 504.

228

ΟΥΔΕΝ γαρ ΑΛΛΟ ερατε ΠΛΗΝ δικαζετε.

similiter Av. 19. 902. Soph. Aj. 125. Col. 597 (573.)—Eurip. Hec. 594. And. 746. Cyc. 590. Sin etiam ουδεν άλλο ετι conjuncta videre gestias, hujus etiam rei tibi copiam faciam. Eurip. Bacch. 772.

Οινου δε μηκετ ουτος ουκ εστιν Κυπρις,

Ουδ ΑΛΛΟ τερπνον ΟΥΔΕΝ αιθρωποις ΕΤΙ.

Aldina, nisi quod ουδένα cum reliquis habet, quod nos in ουδεν mutavimus "Αλλο τι εητ' ουν νομιεις ηδη θεον ουδεν, πλην απερ ημεις;" Mus. Crit. N^o. vii, p. 438.] Aeschyl. P. V. 258. Ουκ άλλο γ' ουδεν πλην Soph. Oed. Col. 945. θυμου γαρ ουδεν εστι γηρας άλλο πλην. Tr. 1172. Τ6δ' ην αρ' ουδεν άλλο πλην Ph. 536. ΟΙμαι γιου ουδ' αν ομμασιν μονην θεαν Αλλον λαβόντα, πλην γ' εμου. Eur. Aeoio. Γεροντες ουδεν εσμεν άλλο, πλην οχλος. Idem apud Stob. Flor. 10. Κρεισπων γαρ ουδεις χρημίστων πέφυκ' ανηρ Πλην εις τις. R. P. Adverss. p. 274. Theophilus apud Athen. xiii. 563. Α. κατελειπετ' ουδεν άλλο πλην τεθηκέναι. Philemo apud Stob. p. 133. γνώσει σεαυτον άλλο μηδεν πλην οικίαν. Xen. Anab. i,

ix, 20. ουδεν άλλος δε των Έλλήνων εν ταύτη τη μάχη επαθεν ουδεις ουδεν, πλην — ηι, i. 10. ουδ' άλλος ουδεις των Έλλήνων, πλην Κλειάρχου: Plato de Repub. iv, 426. ουδεν άλλο τι των τοιούτων ουδεν ονήσει; Attici subinde per ellipsin loquuntur; sed interrogantes nusquam; Soph. Ph. 283. εβρισκον ουδεν πλην, conf. Tr. 1415. Hec. 436. μετιστα δ' ουδεν, πλην δσον χρόνον. Aristoph. Lys. 189. ουδεν γαρ εσμεν πλην Ποσειδών και σάφης. Soph. Ph. 100. Τι δ' ουν μ' άνωγατ άλλο πλην; Addere libet Pluuii 1116. quem ejecit Valcheknastius apud P. P. D., emendasse Bentleium "ex Aldina, οφ ψαιστων, ουκ ιερτιον, οφκ αλλ' ουδεν, άλλ' i. e. άλλο: non άλλ' i. e. άλλα." Krieger in Mus. Crit. N^o. vii. p. 424.

SECT.
V.

V. 822. Ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξης⁸⁹ μηδενα]. Mirum, opinor, quod dicturus sum plerisque omnibus videbitur. Sed nihilo tamen idcirco minus verum est. Confirmo autem in me præstandum recipio ὅπως μὴ διδάξης soloecam esse loquendi rationem; quippe Græci sermonis ingenium exigere ὅπως μὴ διδάξεις. *Nunquamne igitur vocula ὅπως μὴ cum formæ subjunctivæ verbo construuntur?* Cum aoristo primo subjunctivo vocis vel activæ vel mediæ nunquam, si errores excipias. *At quibus tandem τεκμηριοῖς dignosci potest, rectene perhibeantur quos tu autumas errores?* Exinde vero quod nusquam conspiciatur aoristus ille ad dictas voculas referendus, præterquam ubi metri ratio futurum indicativum recipiat; cum contra tamen futurum indicativum sexcentis in locis extet cum voculis istis conjunctum, quorum in nullum salvis metri legibus aoristus ille **229** invehī * possit. Idem dictum puta de altero vocularum pari οὐ μὴ, cujus constructionem supra pag. 222. (408.) exhibuimus. Hujusmodi autem pauca describemus:

¹ Ὡσπερ με τον Αθαμανθ⁹⁰ ΟΠΩΣ ΜΗ ΘΥΣΕΤΕ.

² Δεδοικ ΟΠΩΣ ΜΗ ΤΕΥΞΟΜΑΙ κακοδαίμονος⁹¹.

¹ Nub. 256.

² Equ. 112.

89. διδάξης MSS. Cant. et Harl.; conf. infra p. 329. 1. ὅπως μὴ θύσετε I, θύσητε H. 4. φύλαττέ θ R. B. in ora ed. Bas. 2.

[90. Plutarch. de S. N. V. p. 556. A. versus sequentes citat, quos conjicio esse ex Athamante Sophoclis: vide Schol. ad Aristoph. l. c. φῖλαι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμονος ἌΘ' ΑΜΑΝΤΟΣ οἰκῆσαιμι, τῶν πεπραγμένων Δράσασα μηδέν; Æno loquitur, quam forte, repudiata Nephela, uxorem duxerat Athamas.]

91. Eur. Hec. 398. ὅπως τῆσδ' ἔχομαι. R. P. ad l. "Plerumque quidem ὅπως vel ὅπως μὴ cum se-

cunda persona, aliquando cum tertia, construitur; rarius cum prima. Aristophanes Eccles. 296. Ὅπως δὲ τὸ σύμβολον λαβόντες ἔπειτα πλησίοι καθεδούμεθα. Plene dixit post paullo, "Ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομαι τοῦσδε τοὺς ἐξ ἄστεος. Antiphanes Athenæi iii. p. 123. B. Ὅπως ὑδωρ ἔψοντα μηδέν' ὀψομαι. [Scaliger ad Manil. p. 439.] Retinenda etiam videtur vulgata Troad. 147. lectio, frustra a Musgravio sollicitata, ὅπως ἐξ-άρσω γῶ Μολπάν." Æschylus Prom. v. 68. ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ. In Euripid. Cyclope v. 591. ὅπως ἀνὴρ ἔση-πρᾶστα te

virum. Xenophon K. 'A. I. p. 154. 32. H. St. ὅπως—ἔσεσθε ἄνδρες. Polyochus Athenæi vii, 313. C. ὅπως σε πείσει μηδὲ εἰς' ne sinas hoc tibi persuaderi: Casaub. p. 546, 30. Eubulus ibid. xv. p. 668. D. νῦν ὅπως τὴν νόχθ' ἔλην 'Εν τῇ δεκάτῃ τοῦ παιδίου χορεύετε. nemo frequentius hac usus est forma scribendi, quam Aristophanes; in cuius illa reperietur Pluto v. 326. Nub. v. 1466. Ran. v. 8. 381. (si scribatur: X' ὅπως ἀρεῖς) [Br. "χῶπως αἴρης ex duobus MSS. in textu dederat, in notis ἀρεῖς; sed hæc vox occurrit in systemate, ubi longæ syllabæ tantum admittuntur, præterquam in proprio nomine Θωρυκίων; lege igitur cum R. P. ad Med. 848. et cod. Rav. αἰρεῖς." Conf. Elms. ad Heraclid. 323. Eur. Iph. A. 125. "Legit Pors. ἐπαρεῖ θυμόν." et Suppl. 772. 'ΑΛΛ' εἰεν' αἶρω χεῖρ' ἄ. reddid, tollam manus. Advss. pp. 249. 239. vide infra ad p. 336.] 640. 936. Equit. 222. 757. Acharn. v. 253. 954. Vesp. v. 288. Pac. v. 76. 1017. 1330. An. v. 131. 1334. Eccles. v. 149. 949. Thesm. v. 274. 292. 1216. horum locorum postremus sic commodè me judicæ corrigi poterit, si legatur:—σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς, "Ὅταν λυθῆς τάχιστα, φεύγει κατενός." VALCK. ad Theocr. i, 112. quem conf. ad Ph. 1329. et ad Hipp. 518. et Brunck. Addend. ad Nub. 1464. Thesm. 24. Lys. 149. 289. 704. 743. 1305. Ran. 378. 462. 918. 995. et ad Eur. Med. 325.

I. *ΟΠΩΣ. II. B. 252. Οὐδέ τί πω σάφα *Ἰδμεν*, ὅπως ἴσται γὰρ *Ἰέργα*, "Ἡ εὖ, ἤμ' κακῶς νοστήσομαι οἷος 'Αχαιῶν. *Æschyl.* Suppl. 445. ὅπως δ' ὕμαιμον αἶμα μὴ γενήσεται. Choëph.

263. ὅπως μὴ πείσεται. Agam. AD 602. ὅπως δ' ἄριστα τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν Σπείσω πάλιν μολόντα δέξασθαι. 848. ὅπως Χρονίζειν εὖ μενεῖ, βουλευτέον. Soph. Œd. Tyr. 1518. γῆς μ' ὅπως πέμψει ἀποκοκ. Aj. 556. δεῖ σ' ὅπως πατρός Δεΐεις ἐν ἐχθροῖς οἶος ἐξ οἴου τράφης. 567. κείψ τ' ἐμὴν ἀγγεῖλατ' ἐντολήν, ὅπως τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμοιο ἐμούς ἀγων Τελαμωνίω δεΐξει. Ph. 55. ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκελέψεις λέγων. 78. κλοπεύς ὅπως γενήσεται τῶν ἀνεκτῶν ὕλων. Eur. Androm. 101. ὅπως περάσας ἡμέραν ἤξει κάτω. Iph. T. 321. ἀλλ' ὅπως θανόνμεθα Κάλλιστ', ἔπον μοι. Troad. 449. Στείχ', ὅπως τάχιστ' εἰς Αἴδου νυμφίω γαρούμεθα. R. P. Advss. p. 263. Ar. Equit. 1074. ὅπως ὁ μισθὸς πρῶτον ἀποδοθήσεται. 1253. ὅπως ἔσομαι σοι φανὸς ὑπογραφεύς δικῶν. R. P. Opusc. pp. 34, 5. et ad I. Vesp. 526. ὅπως φανήσεται. R. P. ad I. 1242. ὅπως δ' ἐπὶ δείπνον εἰς φιλοκτήμονος IMEN. Vide Traw. Conj. 54. 1217. Τούτοις ξυνῶν, τὰ σκόλι' ὅπως δεῖξει καλῶς. Nub. 489, 90. Ἄγε νῦν, ὅπως, ὅταν τι προβαλωμαι σοφὸν Περὶ τῶν μετεώρων, ἐθθῆως ἕφαρπάσεις. 1110. Δίδασκε καὶ κόλαζε, καὶ μέμνησ' ὅπως εὖ μοι στομώσεις αὐτόν. 1179. Νῦν ὅπως σώσεις, ἐπεὶ καπώλεσας. Pac. 1017. λάβε τὴν μάχαιραν, εἰθ' ὅπως μαγειρικῶς σφάζεις τὸν οἶν. An. 131. ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ, καὶ τὰ παιδία Λουσσάμενα πρὸς μέλλω γὰρ ἰστίαν γάμους; Καὶ μετὰ αὐτῶς ἄλλως ποιήσεις. Lys. 289. X' ὅπως τὸτ' ἐξαπρέσωμέν. "Lege ἐξαπρέσωμεν ex Schol., atque ita citat Kuster. ad Suid. v. ἀμπρέσωτες, qui et hanc lectionem recte exhibet. Ita quoque MS. Trin."

SECT. R. P. apud P. P. D. Conf. 1182.

V. Ran. 118. ἀλλὰ φράζε τῶν ἰδῶν

“Ὅπως τάχιστ’ ἀφιζόμεσθ’ εἰς Ἰλι-
δον κάτω. 640. οὐκ ἔσθ’ ὅπως
οὐ εἰ σὺ γεννάδας ἀνήρ. 1151, 2.
ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγωδίας
μῆρος Πρώτιστον αὐτοῦ βασανῶ
τοῦ δεξιῶ. Eccles. 295. προσέ-
χων, ὅπως Μηδὲν παραχορδαίει.
Plut. 326. ὅπως δέ μοι καὶ τάλλα
συμπαραστάται ἴεσθε. *Anaxos*
apud Suid. v. Ἀναθεΐναι “Ὅπως
τε τὴν νύμφην, ἐπειδὴν καιρὸς ἦ,
Μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεύγος ἀναθή-
σει φέρων. *Tour.* ad Suid. l. p.
44. *Oxon.* Comicus incertus apud
Etym. M. 699. “Ὅπως ἀποφένυει
τὸν θεὸν περιδείξω. R. P. Ad-
verss. p. 287. *Herodot.* i, 9. σοὶ
μελέτω τὸ ἐνθεῦθεν ὅπως μὴ σέ
ὑψεται ἴοντα διὰ θυρέων. ii, 121.
μηχανᾶσθαι ὅπως τὸ σῶμα τοῦ
ἀδελφοῦ καταλύσας κομῆι. *Thucyd.*
i, 56. ὅπως τιμωρήσονται
αὐτούς. *Xen. Mem.* ii, i, 1. τὸν
μὲν, ὅπως ἱκανὸς ἔσται ἀρχεῖν,
τὸν δ’, ὅπως μὴ ἀντιποιήσεται
ἀρχῆς. — iii, ii, 1. ὅπως σῶσαι
τε ἔσονται αἱ οἴες, καὶ τὰ ἐπι-
τήδεια ἔξουσιν. *Anab.* i, vi, 6.
ὅπως ἔν ἡμῖν βουλευόμενος—
τοῦτο πράξω περὶ Ὀρόντων του-
τουί. vii, 3. [ὄρατε] ὍΠΩΣ οὖν
“ἘΣΕΣΘΕ ἀνδρες αἴτιοι ἐλευθερίας.
ii, vi, 8. Ἰκανὸς μὲν γάρ, ὡς
τις ἄλλος, φροντίζειν ἦν, ὅπως
ἔξει ἡ στρατία τὰ ἐπιτήδεια. iii,
i, 14. ὅπως δὲ ἄμυνόμεθα. 16.
et iv, vi, 7. ὅπως ὡς κάλλιστα
ἀγωνιούμεθα. v, iv, 21. ὍΠΩΣ
καὶ τοῖς φίλοις οὔσαι τῶν βαρβά-
ρων Δ’ΟΞΕΤΕ κρείττους αὐτῶν
εἶναι, καὶ τοῖς πολεμίοις ΔΗΛ’Ω-
ΣΕΤΕ. *Plato* in *Phædo.* p. 384.
Fischer. ὅπως δέ, ἂ αὐτοὶ ἔθεντο,
ταῦτα δόξει τοῖς παροῦσι. *Lys.* p.
252. E. 3. πᾶν τοιοῦτον ὅπως
τοιοῦτος ἔσται. *Protag.* p. 495.
D. 3. φέρε δὴ ὅπως μερνησάμεθα

ταῦτα. *De Republ.* iv. p. 429. D.
H. St. 449. B. *Læmar.* ὅπως (τὰ
ἔρια) ἐξέωνται ὀπμάλιστα τὰ
ἄνθος. “ *Rectius δέξεται* MS.
Platonis et *Stobæus* p. 252, 25.
et Ed. *Francfort.* 1581. p. 433,
25. a *Valckenærio* ad *Callim.* p.
193. indicatus, sed rectissime
δέξεται editiones *Trincavelli* et
Gesneri prima p. 264, 18. item
secunda p. 252, 27. A. D. 1549.
et tertia 1559.” *R. P.* ad *Hec.*
1141. δέξεται *Parisinus* optimus.
De Legg. iii. 701. D. 7. ὅπως ἡ
νομοθετουμένη πόλις ἐλευθέρα τε
ἔσται καὶ φίλη ἰαντῆ, καὶ τοῦν
ἔξει. *Demosth.* *Philipp.* iii. p.
142. καὶ ὅπως μηδὲν αὐτὸς ποιή-
σει σκοπῶν, de *Cor.* p. 360. *Bekker.*
ὅπως παρὰ πᾶσαν φιλίαν
ἄχρι τοῦ Πειραιῶς κομισθήσεται:
μοχ, τὰ δ’ ὅπως οἰκεία καὶ ζῆμ-
μαχ’ ὑπάρξει, πρᾶξαι. *ibid.* p.
368. ταῦτ’ ἐπαινοῦσι καὶ ὅπως τὸν
ἄπαντα τὸν χρόνον διαμενεῖ φασὶ
δεῖν τηρεῖν.

II. ὍΠΩΣ Μ’Η. *Soph.* *Ced.*
Tyr. 1074. δέδοιχ’ ὅπως Μὴ ἔ
τῆς σιωπῆς τῆσδ’ ἀναρρήξει κακά.
MSS. *Bodl.* conf. 406. 1518.
ubi πῆμψης MSS.; conf. *Col.*
1742. *Tr.* 455.; *Aj.* 329. 556.
1040. κρύψης MSS. *Harl.* et
Hunt.; *Ph.* 55. 78. 1069. *El.*
963. 955, 6. “Ὅπως μὴ κατοκνή-
σης MSS. *Harl.* et *Hunt.*; “κατοκνήσεις
Livineius ad *Tibull.* ii.
6, 7.” *R. P.* *Advss.* p. 210.;
quam lectionem et *cod. Vat.* cor-
rasit *Livineius*, ut ex collatione
ejus apud *P. P. D.* patet; vide
Cl. Journ. N^o. xiv, p. 431. “ὅπως
μὴ restituat *Sophocli* *Philoct.* in
Troj. apud *Priscian.* xviii. p.
1169. ὁρμῆ μόνον ὅπως μὴ βα-
ρυνθήσεσθέ μου. Conf. *Sophocli.*
Philoct. 890.” *R. P.* apud *P. P. D.*
“ *Malim*, ὅπως μὲν ὁρμῆν μὴ
βαρυνθήσεσθέ μου. *Supple* qu-

λάζομαι." P. P. D. Addend. p. (141). Eur. Hipp. 520. Monk. Δέδοιχ', ὅπως μὴ λίαν φανεῖ σοφῆ. conf. 604. Troad. 449. Nub. 824. ὅπως δὲ τοῦτο μὴ δεῖσθε μηδένα. Pac. 309. οὐ σιωπήσεσθ', ὅπως μὴ περιχαρεῖς τῷ πράγματι. Av. 1238—1240. "Ita legi et interpungi velim; μὴ θεῶν κίνει φρένας" ΔΕΙΞΑΣ ὅπως μὴ—πάν ἀναστρέψει δίκην. Lys. 1093. "ΟΠΩΣ τῶν ἱρμωκοπέων ΜΗ τις ἡμᾶς ὈΨΕΤΑΙ. Ran. 1024—6. μόνον ὅπως Μή σ' ὁ θυμὸς ἀράσας, "Ἐστος οἶσει τῶν ἐλαῶν." ["forte leg. Μόνον μνημονεύσεις, ut respondeat strophæ." Raper.] 1028, 9. 'ΑΛΛ' ὅπως, ὃ γεννάει, Μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξει. Herodot. II, 121. ὅπως μὴ αὐτὸς ὀφθεῖ, καὶ γνωρισθεῖς ὅς εἴη, προσαπολέσει καὶ ἐκείνον MS. Arch. III, 40. ὅπως μηκέτι ἤξει—135. ὅπως τε μὴ διαερῆσεται MS. Arch. Thucyd., I, 57. ὅπως μὴ ἀποστήσονται. 82. ὄρατε, ὅπως μὴ ἀσχίον καὶ ἀπορώτερον τῇ Πελοποννήσῳ πράζομεν. "πράζομεν C. et Lex. Seg. p. 162, 10." Bekker. VI, 18. ἀλλὰ καὶ ὅπως μὴ ἔπεισι, προκαταλαμβάνει. Xen. Mem. I, II, 37. φυλάττον ὅπως μὴ καὶ σὺ ἐλάττους τὰς βοῦς ποιήσεις. K. II, V, II, 23. ὅπως ὁ Ἀσσύριος μὴ ἐπικρατήσῃ. ἐπικρατήσῃ Cod. Paris. Anab. I, I, 4. βουλευεται ὅπως μήποτε ἐτι ἔσται ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ, ἀλλ', ἣν ἐύνηται, βασιλεύσει ἀντ' ἐκείνου. III, I, 18. 'ΑΛΛ' ὅπως τοι μὴ ἐπ' ἐκείνῳ γενησόμεθα, πάντα ποιητόν. Plato Cratyl. p. 430. D. ult. 'ΑΛΛ' ὅμως μὴ, ὃ Σώκρατες, ἐν μὲν τοῖς ζωγραφήμασιν ἢ τοῦτο, ὅπως μὴ Cod. Clarkio-Bodl. Ibid. p. 439. B. "Ἐπι τοίνυν τὸδε σκεψόμεθα, ὅπως μὴ ἡμᾶς τὰ πολλὰ ταῦτα ὀνόματα εἰς ταυτὸν τείνοντα ἐξαπατᾷ. Lys. p. 206. B. Σκόπει

δὴ, ὃ Ἰππόβαλες, ὅπως μὴ πῦσι τοῦτοις ἰνοχον σάντων ποιήσεις διὰ τὴν ποίησιν. Ib. p. 211. B. ἀλλ' ὄρα ὅπως ἐπικουρήσεις ἔμοι, Gorg. p. 481. A. 7, 8. ἴαν τε θανάτον ἄξια ἠδικηκῶς ἦ, ὅπως μὴ ἀποθαιῆται ἀποθαιεῖται Cod. Clarkio-Bodl. 487. C. 9. ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι παρεκαλεύεσθε ἀλλήλους "ΟΠΩΣ ΜΗ πέρι τοῦ δέοντος σοφώτεροι γενόμενοι λήσετε διαφθαρέντες. Auctor Alcib. II, p. 148. B. ἀλλὰ μάργον γὰρ μοι δοκεῖ εἶναι καὶ ὡς ἀληθῶς πολλῆς φυλακῆς, ὅπως μὴ λήσει τις αὐτὸν εὐχόμενος μὲν κακῶ, δοκῶν δὲ ἀγαθῶ. Gorg. p. 513. A. τοῦθ' ὄρα εἰ σοὶ λυσίτελεϊ καὶ ἔμοι, ὅπως μὴ, ὃ δαιμόνι, πεισώμεθα—πεισόμεθα Cod. Clarkio-Bodl. Plato Protag. p. 313. C. 8. καὶ ὅπως γε μὴ, ὃ ἐταῖρε, ὁ σοφιστὴς ἐπαινῶν ἢ πωλεῖ ἐξαπατήσῃ ἡμᾶς,—Menexenus II, 236. C. ὅπως μὴ μοι χαλεπανεῖ ἢ δαδάσκαλος. De Rep. VI, p. 478. B. 10. Λατμαρ. ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἴος τ' ἔσομαι, προθυμώμενος δὲ, ἀσχημονῶν γέλωτα ὀφλήσω. Sch. οἴος τ' ἔσομαι: ἄλλεπῆς ἢ φράσις. τοῦτο δὲ ἔθος Ἀττικόν. λείπει γὰρ τὸ σκοπεῖν ἢ τὸ τοιοῦτο. Meno p. 77. A. 4. ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἴος τ' ἔσομαι πολλὰ τοιαῦτα λέγειν. Lex. Sangerm. p. 400, 16. Πλάτων δὲ Νόμων ἐνδεκάτω [XI, p. 919. C. 9. D.] εὔρε [I. εὔρεϊν] μηχανὴν, ὅπως ἤθη μὴ ἀνείδη ἀναισχυντίας τε καὶ ἀνελευθέρου ψυχῆς μέγεθος ἐμβήσεται γίγνεσθαι ραδίως. XII, 962. D. E. ὅπως ἀφρονεῖ τινεὶ ἐν τῇ πόλει,—ὅπως πλουτήσουσιν,—ὅπως ἄλλων τε πόλεις ἔσονται δεσπόται. Lys. pro Eratostr. p. 13. Tayl. = 194. Bekker. εἶπον ἐγὼ, ὅπως τοίνυν ταῦτα μὲδὲ ἀνθρώπων πεύσεται: πεύσεται δι-

ΑΥ.
ΝΥΒ.

SECT. dum coniecit *Marklandus* quam
V.

Lysiae restituit *Bekkerus*. *Demosth.* de Cor. p. 350. φυλάττειν ἐμὲ καὶ τηρεῖν ἐκέλευεν, ὅπως μὴ παρακρούσομαι μῆδ' ἐξαπατήσω, — παρακρούσομαι *optimus Parisinus*. Conf. *F. A. Wolf*. ad *Demosth.* *Leptin.* pp. 266. 375.

III. ΩΣ. *Soph.* *Ced.* Col. 1725. ὡς τί ρέζωμεν; *Lege*, ὡς τί ρέζομεν; *Eur.* *Alcest.* 74. στείχω δ' ἐπ' αὐτήν, ὡς κατάρξωμαι ξίφει. κατάρξομαι *MSS.* et *Lascaaris.* *Ar.* *Ach.* 655. ἀλλ' ἡμεῖς τοι μήποτ' ἀφήθ', ὡς κωμώδησει τὰ δίκαια. *R. P.* *Xen.* K. Π. vii, ii, 25. δοκεῖς ἔτι ἀληθεύσειν τὸν Ἀπόλλω, ὡς εὐδαίμων ἔσομαι γιγνώσκων ἱμαντόν;

IV. *Aeschyl.* *Agam.* 1652. Ὅπως κατελθὼν πρενυμενῆϊ τύχη, Ἄμφοῖν γένηται τοῖνδε παγκρατῆς φονεὺς; *Soph.* *Ant.* 776. Ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγη πόλις. *Ar.* *Thesm.* 23. ὅπως Ἐπι προσμάθω. *Xen.* K. Π. v, iii, 9. τοῦτο δὲ μηχανᾶσθαι, ὅπως λάθῃ φίλος ὦν ἡμῖν. iv, iv, 5. Δυσὶν ἂν, ἔφη, ἐπιμελητέον ἡμῖν εἶη, ὅπως τε κρείττους ἐσόμεθα τῶν ἐχόντων αὐτά, καὶ ὅπως αὐτοὶ μενοῦσιν.

V. ΩΣ. *Aeschyl.* P. V. 273. Ἀκούσαθ' ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν.

VI. *Eur.* *Hec.* 609—11. Ὅς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανύστατοις ἐμῆν—Λούσω, προθῶμαί θ'. Ph. 1339. Ὅπως Λούσει προθήται τ' οὐκέτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν. *Xen.* *Anab.* i. p. 25. Καὶ εἶτε μένομεν αὐτοῦ, σκεπτόν μοι δοκεῖ εἶναι, ὍΠΩΣ ὡς ἀσφαλέστατα μένομεν εἶτε δὴ δοκεῖ ἀπιέναι, ὍΠΩΣ ὡς ἀσφαλέστατα ἀπιμεν, καὶ ὍΠΩΣ τὰ ἐπιτήδεια ἔζομεν, *Plato* *Gorg.* p. 328. C. 8. Frf. ὅπως μὴ ἀποθανῆται. — ἀλλ' ἀθάνατος ἔσται —. εἰ δὲ μὴ, ὡς πλεῖσ-

τον χρόνον βιώσεται τοιοῦτος ὦν. *Sympos.* p. 193. A. 5. ὅπως μὴ καὶ αὐθις διασχισθησόμεθα καὶ ΠΕΡΙΤΙΜΕΝ ἔχοντες, —, *Auctor* *Alcib.* ii. p. 138. B. 5. Οὐκοῦν δοκεῖ σοι πολλῆς προμηθεῖας γέ προσδεῖσθαι, ὍΠΩΣ Μ' Ἰ ΛΗΨῃ, (i. e. λήσει) τις αὐτὸν εὐχόμενος μέγала κακά, δοκῶν δ' ἀγαθὰ, οἱ δὲ θεοὶ ΤΥΧΩΣΙΝ ἐν ταύτῃ ὄντες τῇ ἔξει ἐν ᾗ διδάσαιν ἂ τις εὐχόμενος τυγχάνει; λήσεται αὐτὸν *Cod.* *Clarkio-Bodl.*, *Ald.* et *Bas.* 2. λήσῃ ἂ. *HSt.* *Demosth.* *Olynth.* i, p. 11. *Bekk.* ὅπως ἐνθένδε βοηθήσετε, καὶ μὴ πάθητε ταῦτόν ὕπερ καὶ πρότερον.

VII. Ὅπως (*the manner how*) *praesenti* *indicativi* *gaudet*: “*Bentleius* ad *Menandr.* *fragm.* p. 32 = 39. *Scias* ὅπως ut, quomodo, *sæpe* *etiam* *indicativis* *jungi*.” *Aeschyl.* P. V. 382. *Blomf.* *σεαντόν σῶς* ὅπως ἐπίστασαι. 975, 6. Δράτω, κρατεῖτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον Ὅπως θέλει. *Soph.* *Ced.* *Tyr.* 548. τοῦτ' αὐτὸ μὴ μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἰ κακός. *Tr.* 602. Ὅπως φέρετε μοι τόνδε γ' εὐνφῆ πέπλον. *Eur.* *Hipp.* 1246. ὅπως ἐστὶν κακός. *Or.* 1362. ὅπως ἔχει. *Aristoph.* *Ran.* 76. Οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει. *Ach.* 342. Ἄλλ' ὅπως μὴ ἔν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηται που λίθοι. *Xenoph.* *Mem.* ii, i, 28. καὶ ὅπως αὐταῖς δεῖ χρῆσθαι ἀσκητέον. iii, ix, 11. εἰδέναι, ὅπως χρῆ ταλασιουργεῖν. *Plato* *Euthydem.* p. 296. E. 2. ὅπως οὐ πάντα ἐγὼ ἐπίσταμαι, ἐπειδὴ περ ἡμεῖς φατέ. *Demosth.* *Phil.* i, p. 48. *Bekk.* ὅπως βούλεσθε, διοικήσαισθε.

VIII. *VALCK.* in *Diatr.* p. 148. *Voculae* *quoque* *ita*, ὡς, ὅπως *cum* *imperfecto* *indicativi* *junguntur*, *praecedente* *verbo* *ejusdem* *temporis*, *uti* *et* *cum* *aooristo*

- ³ Κατα της πνελου το τρημ ΟΠΩΣ ΜΗ ΚΑΥΣΕΤΑΙ. AD
⁴ Φυλαττε θ ΟΠΩΣ ΜΗ την βαλανον ΕΚΤΡΩΞΕΤΑΙ. NUB.
⁵ Αλλα τηρωμεσθ ΟΠΩΣ ΜΗ Βδελυκλεων ΑΙΣΘΗΣΕ-
 ΤΑΙ.
⁶ Οιομοι ταλας γ' ο Ζευς ΟΠΩΣ ΜΗ μ ΟΥΕΤΑΙ.
⁷ ΑΛΛ απιθ ΟΠΩΣ ΜΗ σ επι θυρυσιν ΟΥΕΤΑΙ.
⁸ Ει σωφρονειτε θοιματια [1. θαιματια ⁹²,] ληψεσθ, ΟΠΩΣ
 Των Ερμοκοπιδων ΜΗ τις υμας ΟΥΕΤΑΙ.

Legitime quidem construitur vocula ὅπως altera *μη* vel comite vel absente cum aoristo secundo formæ vel activæ vel mediæ, uti et cum aoristo primo passivæ⁹³. Nempe hi aoristi notione gaudent ad

³ Vesp. 141. ⁴ 155.
⁷ Eccl. 989.

⁵ 371. ⁶ Av. 1494.
⁸ Lys. 1095.

secundo. De INA *Valckenærius*, ad l. c. et Monk. ad Hipp. 648. *Æschyl.* P. V. 159 — εἰς ἀπί-
 ραντον Τάρταρον ἦκεν, — ὡς μήτε
 θεός, μήτε τις ἄλλος τοῖσδ' ἐπε-
 γήθει. *Choerh.* 190. εἶθ' εἶχε
 φωνὴν εὐφρον', ἀγγέλου δίκην,
 "Ὅπως εἰφροντις οὐσα μὴ κινυσο-
 μην. *Soph.* El. 1134. "Ὅπως
 θανῶν ἔκεισο. *Eur.* Hipp. 933.
 ὅπως ἐτύγγανεν. *Iph.* A. 385.
 Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτικτεν ἢ Δίος δά-
 μαρ' *R. P.* Adverss. p. 259. *Ino*,
 Fr. vii, 4. ἄλς τὴν κακὴν μὲν
 ἐξέβαλλε δωμάτων. *At.* Pac.
 136. ὅπως εἰφαίνου τοῖς θεοῖς τρα-
 γικώτερος. *Xen.* K. Π. i, iv, 18.
Legerim cum Barone *Locella* ad
Xen. Ephes. p. 286. οὐποτε Ἐδύ-
 μενος, "ΟΠΩΣ ἐπεθύμει, αὐτοῖς
 ἐξοπλισσασθαι. *Plato de Legg.* p.
 959. B. 9. ζῶντι γὰρ εἶδει βοη-
 θεῖν πάντα τοὺς προσήκοντας,
 "ΟΠΩΣ ὅτι δικαιοτάτος ὢν καὶ
 οὐσιώτατος ἕξη τε ζῶν, καὶ τελευ-
 τήσας ἀτιμώρητος ἂν κακῶν ἀμαρ-
 τημάτων ἘΐΓΓΝΕΤΟ τὸν μετὰ

τὸν ἐνθάδε βίον. *Menandri* fr. e
Nauclero apud Athen. iv. p. 166.
 C. ἐν οὕτως ἡσθερο, Vide *Lys.*
 apud *Brunck.* ad *Eur.* Ph. 214.
Æschyl. P. V. 774. "Ὅπως πίδαρ
 σκήψασα τῶν πάντων πόνων
 Ἀπηλλάγην; *Xen.* Anab. i, vii,
 11. οὐδ' ὅπως ἀπέθανεν, οὐδεὶς
 εἰδὼς ἔλεγεν.

92. θαιμάτια *R. B.* θοιμάτια
Ald. Junt. 1. θαιμάτια *Eccles.*
 26. 99. 275. *Ald.* Junt. 1. θοι-
 μάτια 75. *Ald.* Junt. 1. *Lys.*
 1086. *Leg.* θαιμάτι' ἀποστέλ-
 λοντας. *R. B.* ut 1095. *Hes-*
siod. Ἔργ. 559. Τῆμος θάμισον
 βουσίιν.

93. *Audacior paullo Mark-*
landus,—" ut et sæpissime cum
 subjunctivo *Aoristi primi*. licet
 id neget hypothesis. sed frustra
 negat;" quam *R. D.* docuit.
Æschylus confirmat, *Septeb.*
 38. Καὶ τῶνδ' ἀκούσας, οὔτι μὴ
 ληφθῶ δόλω. 656. Ἄλλ' οὔτε
 κλαίειν, οὔτε δῦρεσθαι πρέπει,
 Μὴ παῖ τεκνωθῆ ἔσφορωτίρος

SECT. V. futuri indicativi significatum quam proxime accedente, uti in istis ποι φύγω [Soph. Œd. C. 828.; 1738. Ar. Av. 353.]; *whither must I fly?* ποι τραπωμαι [Eur. Hec. 1082.]; *whither must I turn myself?* ποι πορευθω [ib.] *whither must I go?* Quæ eodem fere recidunt atque: *whither shall I fly? whither shall I turn myself? whither shall I go?* Nec vero in 230 * eadem cum futuris indicativis oratione raro inve- niuntur; uti apud Sophoclem [Tr. 990. :]

Τι ΠΑΘΩ, τι δε ΜΗΣΟΜΑΙ; ομοι⁹⁴.

Hujusmodi vero usum aoristus primus vel activus vel medius nusquam recte sortitur.

V. 992. Μηδ εις ορχηστριδος εισιεναι, ινα μη προς ταυτα κεχηνηως.]

“Locum hunc citat Suidas V. Αποθραυσθης, V. Αχρηστα, et V. Εισαττειν; ubi pro εισιεναι legitur “εισαττειν: quæ diversitas notanda est. Forte το εισιεναι est Scholium του εισαττειν, ut vocis minus notæ, nec æque frequentis; quod postea, ut sæpe fieri solet, ex margine in textum irrepsit. Apud eundem tamen Suidam V. Μηλω βληθεις, ubi itidem locus hic citatur, habetur εισιεναι: quod tamen conjecturam ante dictam evertere nequit.” *Kusterus*⁹⁵. Virum, ut videtur, doctissimum fefellit vulgatum εισιεναι Musis invitis circumferri, quippe cujus ultima sequente vocali (quicquid demum nugarum de diphthongis nonnulli comminiscantur) produci nequeat.

γόοις. Et Soph. Œd. Tyr. 771. κού μη στερηθης γ' et Eur. Hel. 299. Νυν δ' ουτε τουτ' εστ', ουτε μη σωθη ουτε. et Xen. Anab. iv, ii, 18. οι δε Αθηναίοι, “ΙΝΑ ΜΗ ΔΙΑΣΠΑΣΘΩΣΙΝ, επηκολούθουν. “Sane illæ [vocalæ] cum aor. I. subj. formæ passivæ construi debent, quorum tamen multa aoristo secundo prorsus earent: necesse est ergo, ut pri-

mum adsciscant.” *Bruck.* ad Lys. 704.

94. Æschyl. Septieb. 1056. Τι πάθω; τι δε έρω; τι δε μήσωμαι; *R. P. Cl. Journ. N^o. xv. p. 184.*

95. Eandam sententiã breviter aperit vir doctissimus in Epistola ad *Bentleium* in *Mus. Crit. No. vii. p. 416.*; ad quem conf. *Bentleium* *ibid. p. 448.*

Alterum a Suida ter laudatum εισαττειν metro quidem quam aptissime congruit, sed illud in se habet incommodi, quod non tam sit *vox minus nota, neque æque frequens*, quam plane nihili. Atqui bene tamen sit Suidæ, qui hanc utcumque nihili vocem ad * nos-²³¹tra usque tempora propagaverit. Absque eo utique esset, germanæ hujus loci scripturæ instaurandæ ne spes quidem relinqueretur. Ea vero ex verbi εισαττειν vestigiis certissima emendatione colligenda est, idque unius duntaxat vel literulæ additamento, εισαιττειν, vel etiam lineolæ sive puncti, quæ et usitatior est scribendi ratio, εισαττειν⁹⁶. Hoc autem

AD
NUB.

96. εισάττειν Cod. Rav.; "MS. 43. εισαγειν superscrip. εισερχεσθαι. MS. 127. εισαγειν superscripto εαυτον." Burgess. εισαγειν Codices Arund., Dorv., unus Regius apud Br., et suus. Sic E, F, H, I, T, et D σεαυτὸν εἰς

posito supra; προσάγειν C εαυτὸν suprascripto. "εισάττειν Suidas vv. Ἀχρηστα. εισάττειν. In v. ἀποθραυσθῆς habet εισάττης, et vv. Μήλω βληθῆναι, εισίεναι. Vocem ἄττειν pro ἀίσσειν agnoscit Suidas vv. ἄττει. διάττειν. ἰψοῦ διάττει. sed ubique sine ἰ subscripto." M. Raper. Conf. R. B. Dissert. de Phalar. p. 86. R. P. Opusc. pp. 239. 240. 278. et apud P. P. D. ad h. l. Nimirum τγ in MSS. ττ valet. Meminisse libet virum summum in emend. ad Philemon. p. 123=145. aliud spectantem σε supposituisse pro τν quod in ep. ad Græv. p. 31. recte sese habet. Eupolis apud Athen. ix, 392. E. lege, "Ἐγωγε μικράττ" pro μικρά γ.—Odys. K, 495. τοὶ δὲ σκίαι αἰσσοῦσι, apud Menon. Platonis III. p. 100. A.; αἰ δὲ Cod. Clarkio-Bodl. Plato. Theæt. p. 144. A.

8.—ὡς ταπολλὰ καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς δὲ ῥόρκοι εἰσι, καὶ ἄπροντες φέρονται, ὥσπερ τὰ ἀνεργάτιστα πλοῖα, καὶ μανικώτεροι ἢ ἀνδρειώτεροι φύονται. Auctor Alcib. I, 118. B. 7. διὸ καὶ ἄπρεις ἄρα πρὸς τὰ πολιτικά πρὶν παιδεύθῆναι. Soph. Aj. 301. τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν,—ὑπάξας MSS. Harl. et Hunter. 305. κἄπειρ' ἐπάξας αἰθῆς—ἐπαίξας Hunter. ἐπάξας Harl. ἐπαίξας Bentley. Aristoph. Plut. 723. ἴφηνγ' ἀναίξας 733. ἐξηξάτον οὖν ὄνο ἐράκοντ' ἐκ τοῦ νεώ. Dio Cassius de Clodio xxxix. 29. p. 204. πρὸς δὲ δὴ τὸ συνείδριον ἄρξας, ὀλίγου διεφθάρη an præstet ἀνῆξας, quærit Reimarus: mentem Dionis divinavit vir doctissimus; sed αἰξας a literarum vestigiis propius abesset. De formis autem Ἀίσσω αἰσσω αἴττω αἴττομαι ἤξα ἄξαι conf. Eustath. ad Odys. p. 251, 2. H. Steph. de Orthog. f. pen. Hemsterh. ad Plut. p. 251. Markl. ad Eur. Suppl. 962. Koen. ad Greg. pp. 75, 76. Piers. ad Mær. p. 301. Musgrav. Exercitat. ad Eur. p. 37. Valch. ad Eur. Ph. 1388. Hipp. 1352.

SECT. V. verbum apud Atticos juxta analogiam quam maxime solemnem tantundem valeret necesse est, quod apud Ionas quadrisyllabum *εισαωισσειν*. Ad *αι* sive *α* quod attinet, Atticos simili plane crasi *γρηδιον* pro Ionico *γρωιδιον* sive *γρηιδιον* dixisse constat. Eisdem itidem *ττ* pro Ionico *σσ* adhibere solitos nemo nisi puer admodum ignorat. Valet autem si sensum spectes *εισαωισσειν*, *εισαισσειν*, *εισαιττειν*, seu denique *εισαττειν*, *irruere*; vel, si ita vis, juxta Suidæ interpretationem, *εισπηδησαι*, *insilire*. Quod autem Scholion contextum jamdudum occupat *εισειναι* tantundem est quod alterum istud Suidæ *εισελθειν*.

V. 1350. Ως ούτος, ει μη τῷ πεποιθεν, ουκ αν ην Ουτως
ακολαστος]

Verbum istud *πεποιθεν*, cum sequantur *ουκ αν ην*, respuit Græci sermonis indoles. Oportet vero *ει μη τῷ ΠΕΠΟΙΘΕΙΝ*⁹⁷, *ουκ αν ην*—hoc est *επεποιθειν*. At 232 enim dicet nonnemo, quid sibi vult prima * singularis, cum *ούτος* tertiam postulet? Age igitur, attento paulisper ac patiente fac sis animo,

*Dum veteres avias tibi de pulmone revellam*⁹⁸.

Itaque tandem discas temporis præteriti perfecti terminationem Atticam *ειν* non jam primæ singularis, uti omnes didicimus, sed tertiæ; primæ vero alteram istam *η* esse propriam. Id quod ex poetarum Atticorum scriptis ad examen revocatis fidenter assevero⁹⁹. Solutæ autem orationis scriptores nihil

Herodot. iv, 134. Adoniaz. p. 286. A. (D. Luc. viii, 1. Act. DD. Apost. xiv, 15.) Porson. ad Hec. 31. Boissonad. ad *Philostr.* Heroic. pp. 302. 456. 600.

α

97. *πέποιθ.* (sic H, *πεποιθ'* Borg. Baroc. 127. et C cum interpr. *εθαάρει* et I cum interpr. *θαάρει*; *πέποιθεν* Dorv. Baroc.

43. cum interpr. *εθαάρει* T, F, et E. ΠΕΠΟΙΘΕΙΝ] "*Probat* Piersonus *ad Mærin.* p. 174." R. P. ad R. D., et corroborat Cod. Rav.

98. *revello* Editiones et MSS. duo, quos obiter inspexi; conf. Hor. *Epist.* i, xiv, 5.; R. D. vero *revellam* ad suam telam accommodare licuit.

99. "*Probante Valckenærio*

moror. Nam in his quidem Grammaticorum recen-
tiorum insomnia constanter conspicienda sese ex-
hibent. Immo in poetis etiam non raro, sed nus-
quam nisi ubi veram scripturam versus recipiat. Nec
vero deest exemplum, in quo terminatio *ειν* etiam
contra metri leges primæ personæ tribuitur. Nempe
Aristoph. Av. 511. representant Editt. Vulg.

AD
NUB.

Τουτι τουννυ γ ουκ ΗΙΔΕΙΝ ᾿γω· και δητα μ ελαμβανε
θαυμα.

Pro portento autem isto, *ῥδειν ᾿γω*, recte reposit
Cl. Kusterus ex MS. Vatic. *ῥδη ᾿γω*¹⁰⁰. Quod autem

ad Euripid. Hippolyt. 405." R.P. apud P. P. D. Sic Eustathius ad Il. A, p. 50, 32=38, 13. "leg. ἦδει ᾿γω." R. B.

100. Etymol. Mag. p. 419, 13. Ἀθηναῖοι ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ τὸ E καὶ A εἰς Η συναϊροῦσιν· οἶον, ἦδη ἐγὼ, ἀντὶ τοῦ ἠπιστάμην. Quod vero, inquit acerrimus Schraderus, *persæpe cgit, ut futiles et commenticias de syllabarum formis opiniones, licet penitus insitas, animis hominum radicitus evellerem*, in eodem de hac forma enixe elaborarunt Critici primores; vide T.H. ad Plut. 696. Valck. ad Hipp. 792. ad Il. x, 280. et apud Tittman. p. 153. Musgr. ad Hipp. 410. Br. ad Ed. Tyr. 1525. R. P. ad Hec. 1094. Plato Sympos. p. 173. A. 7. τῆ ὑστεραία φ ἢ ἡ τὰ ἐπινίκια ἔθνευ αὐτός τε καὶ οἱ χορευταί. Schol. Clarkio-Bodl. ἦ (sic) ἀρτικὸν τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἔα συνηρημένον σημαίνει ἐξ τὸ ἔα τὸ ὑπῆρχον· ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἦν κατὰ εἰάλυσιν ἰωνικὴν ὄμμος [Il. Δ, 321.] ἢ (ei edd.) τότε κούρος ἔα τῶν αὐτε με (l. αὐτ' ἐμέ) γῆρας ἰκάνει. Odys. Ξ, 212. Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ· Φέργον δέ μοι οὐ

φίλον ἔσκεν. Cod. Harl. 5674. "ex em. ἦν primo ἔα vel ἔαν." PORSONUS. ἦν Cod. Vesp.; 352. Νηχόμενος, μάλα δ' ὄκα θύρηθ' ἔα, ἀμφὶς ἐκείνων. "θύρηθ' text. quod plene θύρηθεν scribit schol. marg." PORSONUS, quem vide in Addend. ad l. et ad Hec. 1161. ed. 3. atque Bast. Ep. Cr. p. 94. θύρηθ' ἔα Cod. C. C. C. Cantabrigiæ, et duo alii Codices Harleiani, quorum alter, 6325. extra notatus, gl. ἔξω ὑπῆρχον præbet: Codicem vero tertium 5673. nil moror; totus enim e præstantissimo 5674. dimanavit: conf. Il. E, 887.: Il. A, 168. Φηροῖν ὀρεσκώσισι, —θηροῖν ὀρ. Schol. MS. Bibl. Publ. Cantab. Demosth. de Cor. p. 305. R. = p. 334. Bekker. ὄτ' εἰς τὰ πράγματ' εἰσῆεν, —conf. infra ad Plut. 696.

I. Olim acta hodie agens, (*Critical Review, June, 1803.*) errata, ut potero, exsolvam: "ΗΙΔΕΑ—ΗΙΔΗ ("ΗΙΔΗΝ sequente vocali)—"ΗΙΔΕΙΝ. Il. Ξ, 71. "Ηιδεα μὲν γὰρ, ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμνηεν. Conf. Θ, 366. et Callimachum antiquarum formarum venantem in *Fragm.*

SECT. CCXCVII. Æschyl. Choeph. 195.

V. 'ΑΛΛ' εὖ σάφ' ἦδη τόνδ' ἀπο-
πύξαι πλόκον. *R. P. Soph. Œd.*
T. 433. Col. 944. 948. Ant. 18.
448. El. 1024. *Plato Euthy-*
dem. p. 190. A. *Læmar.* = 1, p.
271. C. 7. *HSt.* = 1, p. 3. *Routh.*
οὐδ' ἩΙΔΗ προτοῦ ὅτι εἶεν οἱ
παγραιαστί. sic MS. Clarkio-
Bodl.; Phædo p. 48. E. *Læm.*
1, 63. E. 4. = p. 263. *Fischer.*
'Αλλά σχεδὸν μὲν τι ἩΙΔΗ, ἔφη
ὁ Κρίτων. Photius, Ἠδη: ἀντὶ
τοῦ ἦδειν. Ἐβθύδημος· καὶ τῶν
δὴ περὶ ψυχῆς· ἀλλὰ σχεδὸν μὲν
τι ἦδη ὁ Κρίτων. In hoc Platonis
loco depravatum ἦδειν exhibit
Codices præstantissimi. ΞΗΙ-
ΔΗ Ant. 460. ΚΑΤΗΙΔΗ Tr.
87. ΞΥΝΗΙΔΗ Col. 948. Eur.
Cyclop. 645. In Aristoph. Ach.
153. "lege, ἦδη. Hoc quidem
probe notam." *R. P.* apud *P. P. D.*
Ach. 10. "lege ὅτε δὴ κεχήνη
vel κέχνηνα prius verum." *R. B.*
ὅτε δὴ 'κεχήνη ita Etymol. p.
386. Huc pertinere videtur nota
Photii MS. apud *Valckenær.* ad
Eurip. Hippol. 405." *R. P.*
apud *P. P. D.* Etymologi locus
in v. Ἐπεποιήκειν — ὅθεν παρὰ
'Αριστοφάνει. — ἐκεχήνη προσδο-
κῶν τὸν Δισχύλον. et Photii v.
Κεχήνη. κεχηνῶς ἤμην ὡς τὸ
ἦδη (ἦδεα, aut ἦδη Cod. Ga-
lean.) ἦδειν. Aristoph. Eccles.
32. "tres lectiones præbent
edd. et MSS. ἐγρηγορῶ, ἐγρηγό-
ρειν, et ἐγρηγόρουν. Vera lectio
est ἐγρηγόρη, cui vulgatiorem
formam ἐγρηγόρειν supposuit li-
brarius." *R. P.* ad Xen. Anab. iv,
312. l. 7. i. c. Nunc audiamus
Rcisigium Pr. x, xi. "Ex mem-
branarum et Ravennatis ἐγρηγο-
ρεῖν fuit ἐγρηγόρειν ultra quod
progredi Porso non debebat."
646. ἐπεπόνθη Cod. Rav. "ἐπε-
πόνθειν vel θη Attice." *R. B.*

ἐπεπόνθην *Elmsleius* ad Act.
323. Suidas ἐπεπόνθη ἀντὶ τοῦ
ἐπεπόνθειν. καὶ ἑωράκη ἀντὶ τοῦ
ἑωράκειν. καὶ ἦδη ἀντὶ τοῦ ἦδειν.
ex emendatione *Koen.* ad *Greg.*
p. 50. conf. *Corrigenda*; "cu-
jus conjecturam ἐπεπονθειν pro
ἐπεπονθει exhibit *Suidæ* co-
dex MS. C. C. C." *Burgess.*;
conf. omnino *P. P. D.* ad l. in
Addend. ad Aristoph. p. (145).
Plato Sympos. p. 198. C. 3.
καὶ γάρ με Γοργίου ὁ λόγος ἀνε-
μίμησκεν, ὥστε ἀτεχνῶς τὸ τοῦ
'Ομήρου ἘΠΕΠ'ΟΝΘΕΙΝ.—ἐπε-
πόνθει Codex Clarkio-Bodl., et
Vindobonensis apud *Bekkerum.*
Photius, ἑωράκη; τὸ πρῶτον
πρόσωπον ὡς ἐπεπόνθη καὶ ἐπε-
ποιήκη· καὶ ἦδη τὸ ἦδειν·
Πλάτων τοῖς τοιοῦτοις χρῆται
σχηματισμοῖς. *Plato Euthyphro*
p. 14. C. 2. ἴσως (ικανῶς) ἂν
ἦδη παρὰ σοῦ τὴν ὁσιότητα ἐμεμα-
θήκη. sic in textu Cod. Clarkio-
Bodl.; *Apol. Socr.* p. 31. D. 10.

ἦν
πάλαι ἂν ἀπολώλη, καὶ οὐτ' ἂν
ἦν
ἡμᾶς ὠφελήκη οὐδέν.—P. 36. A.

ἦν
6. ἀποπεφύγη ἂν. *Sympos.* p.
217. C. 7. ἐπειδὴ περ ἐγχεχειρήκη.
Protag. p. 335. D. 8. ἦδη δὲ

ς
ἀνεστηκη "sic;" fortasse *f*, linea
recta, cui facile torno adjungitur
hic nexus, vetustate evanida facta.
Cod. Clarkio-Bodl. *Sympos.* p.
193. E. 4. καὶ εἰ μὴ ἐννῆδειν Σω-
κράτειτε καὶ Ἀγάθωνι, sic id. Cod.
Sub Aristophanis scilicet senes-
centis ætate hæc persona in vul-
garem formam degeneravit; *Anaxandrides* apud Athen. xi, 642.
B. Καὶ τὰς θεὰς οὐδ' εἶδον, οὐτ'
ἦδειν ἐγώ. et *Macho* xiii, 580. C.
Εἴ φησιν ἡ Γνάθαινα, τοῦτ' ἦδειν

έγω. ex emendatione Casauboni, ubi ήδη in metri leges peccaret. 2. "ΗΙΔΗΣ—"ΗΙΔΗΣΘΑ—"ΗΙΔΕΙΣ. *Soph. Ant.* 447. *Aristoph. Nub.* 328. ήδηεις MS. Baroc. 127. ΕΞΗΙΔΗΣ *Sophocl. Tr.* 990. *Plato Euthydem.* p. 80. D. 2. σὺ μέντοι ἴσως πρότερον μὲν "ΗΙΔΗΣΘΑ. sic Cod. Clarkio-Bodl. *Etym. M.* p. 420. l. 12. "Ηιδεῖσθα. τὸ κοινότερον διὰ τοῦ EI, τὸ δὲ Ἀττικώτερον διὰ τοῦ Η' Εύπολις. *Conf. Mær. l. c. Odys. T.* 93. *Eur. El.* 926. *Cycl.* 108. *Aristoph. Eccles.* 551. *Plut.* 684. οὐκ ἐδεδοίκει τὸν θεόν; 3. "ΗΙΔΕΕ (—EN) "ΗΙΔΗ (—HN) —EIN *Etymol. Mag.* p. 419. 13. ἐν τῷ τρίτῳ [προσώπῳ] τὰ δύο EE, εἰς Η, οἷον "ΗΔΗ ἐκείνος, ἀντὶ τοῦ ἐγίνωσκε—οὐκ ἔστι κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον" ἢ γὰρ κράσις τοῦ πρῶτου προσώπου [ἤδη ex ἤδει] τῆς παλαιᾶς Ἀθίτιδος ἐστὶν ἰδίωμα τοῦ δὲ τρίτου [ἤδη ex ἤδεα] τῆς νέας. *Eustath. ad Odys. ψ.* 220. p. 1946, (f. 1496.), 21=813, 14. Παραδίδωσι "Ηρακλίδης ὅτι οἱ Ἀττικοὶ τοὺς τοιοῦτους ὑπερσυντελικούς ἐν τῷ "Ητα μόνῳ περατοῦσιν, "ΗΙΔΗ λέγοντες καὶ ἘΝΕΝΟΗΚΗ καὶ ΕΠΕΠΟΙΗΚΗ καὶ οὕτω φησι Παναίτιος ἔχειν τὰς γραφὰς παρὰ Πλάτωνι καὶ Θουκυδίδης ἐκ κέχρηται τῷ τοιοῦτῳ Ἀττικῷ ἔθει. *Thucyd.* II, 53. ὅτι ἐὲ ἤδει τε ἠδὲ καὶ—MS. *Canab. Nn.* 3. 18. ὅτι ἐὲ ἤδη—*C. C.* II, B, 832. et *R. P. ad Odys. Σ.* 343. et X, 469. *Soph. CEd.* *Tyr.* 1525. *Col.* 440. *Eur. Ion.* 1187. *Aristoph. Ach.* 35. et *Elmsl.* ad l. *Vesp.* 556. *Pac.* 1182. *Nub.* 379. ἐλελήθει *Cod. Baroc.* 127. *Plut.*, ultima ejus fabula, 696. προσήεν. vide *P. P. D.* ad l. et *conf. Elms.* in *Diag.* *Erudit.* (*Class. Journ.* N°. XVII.) ad *Her-*

mann. Suppl. 752. et ad *Heracl.* AD 210. 738. ἀνεσκήκει omnes codices, ni fallor, retinent; Photius, "Ηκειν: τὸ ἰώκειν ἐπὶ γ' προσώπου οὕτως Ἀριστοφάνης (*Av.* 1298. de quo loco vide infra ad p. 301.). *Plato Sympos.* p. 219. E. 3. ὡςτε ᾤμην αὐτὸν μόνῳ ἀλώσεισθαι, διεπεφεύγει με. *Ib.* p. 220. A, 7. Σωκράτη μεθύοντα οὐδείς πώποτε ἐώρακεν ἀνθρώπων. ἐώρακει *Codex Clarkio-Bodl. Euthydem.* p. 300. D. 9. ὁ δὲ μοι πανούργος ὢν, ὁ Κτήσιππος, παρ' αὐτῶν τούτων αὐτὰ ταῦτα παρηκῆκεί. παρακῆκεί *Codex Clarkio-Bodl. Theocr. Id.* XXIII, 4.

II. 1. "ΗΙΣΤΟΝ * * * 2. "ΗΙΣΤΗΝ *Aristoph. Av.* 19. In scholiaste quoque pro ἴστην legendum ἦστην (norant) putat *R. P.* apud *P. P. D.* *Etymol.* in v. "Ηισαν. Ἰστίον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἤδειν, ἤδεις, ἤδει, τὸ εὐκὸν ἤδειον, ἤδειτην, καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς EI διφθόγγου καὶ τροπῇ τοῦ Δ εἰς Σ, γίνεται "ΗΙΣΤΗΝ. *Conf. R. P.* ad *Hec.* l. c.

III. 1. "ΗΙΔΕΙΜΕΝ—"ΗΙΣΜΕΝ—"ΗΙΔΕΙΤΕ—"ΗΙΣΤΕ—"ΗΙΔΕΞΑΝ—"ΗΙΞΑΝ I. *Soph. CEd.* *Tyr.* 1232. ἤδειμεν *Æschyl. Agam.* 1101. "ΗΙΣΜΕΝ. *Photius, Ἰσμεν: ἐπιστάμεθα. Eur. Hec.* 1102. *Aristophanes Γηροντάδῃ* apud *Athen.* XII, 551. B. Οὐ σημαίνοντας αἰδοφοῖτας, καὶ θαμά. Οὐ σῶματ' ὄντας, ἄ., *Tourp.* ad *Suid.* V. II. p. 346., "Τοὺς σχήματ' ὄντας," *R. P. Adv.* p. 134. et *conf. Eurip. Erechth.* apud *Lycurgum* p. 220. "Mallem sic ὈΥΣ "ΗΙΣΜΕΝ ὄντας αἰδοφοῖτας. *Quos noveramus.*" *ΤΥΡΩΗΙΤΤ.* ad *Tourp.* p. 424. Hanc emendationem laude prosecuebatur *R. P. Harpocratio Ἰσμεν, ἀντὶ τοῦ ἤδειμεν. Ἀντιφῶν. Τ. Η.*

SECT. de his terminationibus modo asseverare sustinui,
 V. exinde collegi, quod ubicunque versus ratio terminationem ειν, ibi itidem sententia personam tertiam: ubi vero illa terminationem η; ibi hæc primam
 233 personam postulet. Accedit quod craseos * Atticæ analogia hoc ipsum flagitet. Nempe primæ personæ

ad Plut. 696. Lege, "Ἡσμεν. Valck. in N. F. p. 387. et Piers. ad Mær. l. c.—2. "ἩΔΕΙΤΕ Demosth. ad Callicl. p. 1274. Reisk. = p. 1384. Bekker. μάλιστα μὲν ἦδετε ἂν ἰδόντες τὸ χωρίον. Etymol. M. in v. Ἡσμεν. ἩΣΤΕ ἀντὶ τοῦ ἦδετε, Σοφοκλῆς Κόλχοις. Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ἩΣΤΕ τὸν Προμηθεά.—3. "ἩΔΕΞΑΝ. Xenoph. Memorab. i, ii, 14. "ἩΔΕΞΑΝ (προῆδείην) δὲ Σωκράτην—Demosth. pro Cor. p. 321, 5. Reisk. = 354, 1. Bekker. de F. L. p. 357, 17 = 393, 8. 413, 6 = 461, 18. adv. Onctor. i, 870, 11 = 966, 22. 874, 3 = 970, 18. adv. Phorm. 907, 14 = 1003, 13. adv. Steph. i, p. 1110, 25 = 1216, 15. adv. Euerg. et Mnes. ib. p. 1142, 13 = 1247, 2. 1163, 5 = 1268, 4. adv. Eubulid. 1312, 26 = 1424, 20. adv. Near. 1382, 20 = 1500, 14. [Pseudo-D. Laudatio, p. 1397, 16 = 1516, 11. 1398, 21, 28 = 1517, 17, 23. ΠΡΟῦἩΔΕΞΑΝ pro Cor. 294, 27 = 321, 20. ΣΥΝἩΔΕΞΑΝ de F. L. 357, 21 = 393, 11. 413, 6 = 461, 18. adv. Aristocrat. p. 673, 1 = 752, 13. adv. Aphob. i, p. 831, 13 = 926, 11. iii, 859, 3 = 955, 18. Proem. Demosth. 1453, 28 = 1577, 2.: neque alterum alibi nusquam. ἩΞΑΝ. Photius, Ἡσαν: ἐπίσταντο. Æschyl. P. V. 451. Δόμουε προσείλουε ἦσαν. Eur. Cyclop. 230. Auctor Rhesi 854.; conf. Piers. Verisim. p. 82.,

Tourp. ad Suid. Vol. i. p. 251. et R. P. ad Tourp. p. 450. Xen. An. iv, p. 312. Οἱ δὲ πολέμοι, ὡς ἦσθοντο ἐχόμενον τὸ ὄρος, ἐγρηγόρησαν.] "Xenophontis tempore nondum usu receptum erat verbum γρηγορεῖν. Repone probam formam ἐγρηγόρεσαν, qua utuntur cum alii, tum Aristophanes Plut. 744." Porson. Sed Anti-Atticist. p. 96. Ἐγρηγόρησεν: Ξενοφῶν τετάρτῳ Ἀναβάσεως. Xenoph. K. Π. i, iv, 20. καὶ ἅμᾳ θαναμάζων ὡς καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει—. Meminisse libet terminationem — εἰσαν esse purum, ut aiunt, barbarismum; Xenoph. Anab. iii. p. 248. τὴν γὰρ ὑπερβολὴν τῶν ὀρῶν ἐδεδοίκεσαν μὴ καταληφθεῖν. "Lege cum MS. Paris. ἐδεδοίκεσαν. Hæc enim legitima est forma; altera veteribus Græcis prorsus incognita." Quin immo Ἐγεγόνεσαν Josepho p. 104. l. 14. ed. Havercamp. restituit Jortinus; quod melius fecisset ad Platonis Gorg. p. 515. E. ult.; ibi enim ἐγεγόνεσαν exhibet Cod. Clarkio-Bodleianus. Origen. de Orat. p. 294 = 262. εἰ μετ' ὀλίγον τῶν κρεῶν μετελήφεισαν Editiones Readii et Ruæi; μετελήφεσαν MS. Holm. In Pausan. ix, v, p. 719. τοῖς μὲν Ἄοσι κατὰ κόμας ἐπήεσαν αἰ οἰκήσεις. Hac notula, "q. ἰτηρ-Ξαν" meliorem lectionem desiderasse videtur vir summus, T. ΤΥΡΩΗΙΤΤΥΣ. Sed ne quid nimis.

terminatio Ionica non est nisi *ea*, tertiae *εε*, et se- ID
NUB.
quente vocali, *εεν*. Atqui notissima est crasis Attica, qua *ea* in *η*; *εε* et *εεν* in *ει* et *ειν* migrare solent. Video quidem Florentem Christianum verbum *γδειν*, quod recte scribitur Vesp. 632., ita interpretatum esse, ac si primæ esset personæ :

Ουκ : αλλ ερημας ψεθ ούτω ραδίως τρυγησειν,
Καλως γαρ ΗΙΔΕΙΝ ως εγω ταυτη κρατιστος εμι.

*Verum est : sed hic sperabat uvas absque vindice ullo
Secassere omnes : me tamen noram* ¹⁰¹ *quid hic valerem.*

Verum eruditum virum fefellit cum germana loci scriptura, tum sententia. Quippe primo pro otiosa ac plane inepta uocula ούτω legendum est ούτος ¹⁰²; sicuti V. 535. Επερ, ό μη γενοιτο ¹⁰³ νυν, ΟΥΤΟΣ εθει κρατησαι et V. 640. Ωσθ ΟΥΤΟΣ ηδη σκορδιναται. Atque hujus quidem vocis notionem in versione Florens ipse exhibuit sola sententiæ vi adductus; *sed hic sperabat*. Mox vero eo usque angustiarum redactus est, ut γαρ exposuerit *tamen*, prorsus contra notum istius uoculæ sensum. Est autem loci sententia: *Non : verum desertas* [vineas] *sperabat iste se vindemiaturum*; [h. e. nullam sibi inecum litem intercessuram;] *Probe enim norat me hac arte plurimum valere*. * Scholiastes ad locum : Αλλ ερη- 234
μας] Παροιμα· Ουκ ερημας τρυγησεις. επι των αδιως τι πραττοντων, ως μηδενος αυτοις αντιπραττοντος ¹⁰⁴. Similiter legimus Eccles. 880.

Ωιου δ ΕΡΗΜΑΣ, ου παρουσης ενθαδε

101. "Addere potuisset, in eodem errore versatum esse *T. Fabrum* ad Eccl. 646. confer Schol. ad Pac. 1182. ubi exemplum desumptum est ex Plut. 696." *R. P.* apud *P. P. D.*

102. "ούτω ραδίως citat *Marklandus* ad Eur. Suppl. 159. L. cum *R. D.* ούτος ραδίως, ut *Menander* Clyp. apud *Stob.*

Florileg. 49. ει πάντως έπονουθ-
σιν ούτοι ραδίως. Ubi vulgo male legitur ούτω. *Euripides* Cyclop. 558. άπολεις. δδς, ούτος. Ita optime *Tyrwhittus* pro vulgato ούτω." *R. P.* apud *P. P. D.* quem conf. in *Advvs.* p. 229.

103. "Leg. γένοιθ' ούτός γ' εθει κρατησαι." *R. B.*

104. *Conf. Schol.* apud *Vict.*

SECT. Εμου, ΤΡΥΓΗΣΕΙΝ, και προσαξέσθαι τινα
 V. Αιδουσ' εγω δ, ην τουτο δρας, αντασμαι ¹⁰⁵.

h. e. Fabro interprete: *Putabas autem, me non præsente, vineas Relictas vindemiaturam, et allecturam quempiam Cantando: Ego vero, si id facies, contra canam.*

Emendationes in RANAS.

V. 3. Νη τον Δι, ότι βουλει γε, πλην πιεζομαι,

Τουτο δε φυλαξαι' πανυ γαρ εστ ηδη χολη.]

Scholias ad locum: Πανυ γαρ εστ ηδη χολη.] Αντι του πολυ. το δε πολυ, καν η γλυκυ, ποιηρον εστιν. Αιν vero πολυ γαρ εστ ηδη χολη? Adeste, quotquot ubique estis Œdipi, atque hoc non tam interpretamentum, quam ænigma explicate. Frischlinus, qua erat prudentia, verba jam descripta in versione penitus neglexit. Atque ea profecto ejusmodi sunt, ut ad nullum aliud exemplum, in quo reperiatur vox χολη, ita exigi posse videantur, ut vel ferenda exoriatur
 235 sententia. Ecquis unquam tam * nude et jejune dixit εστι χολη? Nunc vide annon rem acu tetigisse censendi simus :

Νη τον Δι ότι βουλει γε, πλην πιεζομαι'

Τουτο δε φυλαξαι' πανυ γαρ εστ ηδη ΣΧΟΛΗ ¹⁰⁶.

105. "leg. δρας, άντάσ." R. B.

106. "Potest forsan legi σχολή." Sanctamandus. "Sed ne optimi quidem jactatores semper collimant." χολή D, E, I, T, et edd. tres primariæ; "Suidas v. πάνυ, male σχολή. neque Kusterus correxit." R. B. Recte; sensus est, jamdudum mihi facile fit, ut irascar: necesse enim habuit Bacchus ad inferos descendere, ut Euripidem reducat; et hoc illi incommo- dum iter πλευρά γυμνάζει χολή. χειμάζει

Ruhnkenius ex conjectura; sed Bacch. 1123. γυμνοῦσι δὲ Πλευρὰ σπαραγμοῖς. Pulcre Soph. Ph. 1459. Ἐρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ Στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένων. et Meleager apud Brunck. in An. Gr. T. 1, p. 11. xxix. Κυμαίνει δ' ὁ βαρὺ πνεύσας Πόθος, χειμαίνει conjecit nescio quis. Eurip. Androm. 733. οὐ γὰρ ἄφθονον σχολὴν ἔχω. χολήν R. P. Advss. p. 225. 1. 406 + 493. "senarium facit." R. B. Mosch. Id. 1, 9, 10. ὡς μέλι

Dicamne, o here, eorum quidquam quæ risum spectatoribus excitare solent? BACCCH. Immo quidquid tibi lubet, (præterquam premor; ab hoc autem temperes, velim :) omnino enim jam vacat. AD RAN.

¹ Ἀλλ ου ΣΧΟΛΗ.

² Ἀλλ εκκυκλησομαι καταβαινειν δ ου ΣΧΟΛΗ.

³ Εκκλησιαν ποιειν ἐώθεν τη μεση
Των Θεοδοφοριων, ειγ ἄλις ΕΣΘ¹⁰⁶ ημιν ΣΧΟΛΗ.

⁴ ΣΧΟΛΗ δε πλειων η θελω ΠΑΡΕΣΤΙ μοι.

⁵ Ουτοι θυραιαν τηνδ εμοι ΣΧΟΛΗ παρα
Τριβαιν—

⁶ Οι πολλα μοχθησαντες ουκ ΟΥΣΗΣ ΣΧΟΛΗΣ προ-
θυμως
Δευρ ηλθομεν—

V. 349. Αποσιεται¹⁰⁷ δε λυπας
Χρονιων τ ετων
Παλαιους τ ενιαντους]

¹ Acharn. 406. ² 408. ³ Thesm. 383. ⁴ Æschyl. p. 50.
l. 4. (P. V. 816.) ⁵ p. 208. l. 8. (Agam. 1057. conf. 1061.)
⁶ Plut. 282.

φωνα. "Ἦν δὲ χολᾶ, — ὡς μέλι φωνά, Φρήν δὲ χολά· rescripsit *Eldikius*; et citat *Plaut.* in *Truc.* i, ii, 76, 7; sed vide virum doctissimum, *Thomam Briggs*, ad l. Comici incerti impie in deos dictum apud *Ioan. Philop.* in *Procl.* xvi, 4. Οἷε τοσαύτην τοὺς θεοὺς ἄγειν σχολὴν "Ὡστε τὸ κακὸν καὶ τὰγαθὸν καθ' ἡμέραν Νέμειν ἐκάστω; conf. *Lucret.* ii, 645—50. *Hor.* *Carm.* iii, iii, 35. *Digenes Cynicus* apud *D. Laërt.* vi. p. 143. ed. fol. Lond. καὶ τὴν μὲν Εὐκλείδου σχολὴν ἔλεγε χολὴν.

106. Ex ed. 1532. *P. P. D.*; "lege, ἦν ἀλισθῶμεν σχολῇ. vide *Hesych.* *Suid.*" *R. B.* ἦν ἀλισθῆμιν σχολῇ *Junt.* i. ἢ μάλισθῆμιν σχολῇ optime *Codd.* *Aug.* apud *Brunck.* et *Rav.*: "μάλιστα σχολῇ *Plato Apol.* S. p. 361.

C. ed. Læmar." *R. P.* apud *P. P. D.*; quem conf. *Orusc.* pp. 23, 4. E contrario, *Eur.* *Hel.* 91. Τελαμῶν δ φύσας τίν' ἂν ἔχοις μάλλον φίλον; "Immo—τίν' ἂν ἔχοιμ' ἄλλον φ." *Τυγνητιπυς* in *App.* ad *Musgræv.* p. 161.

107. "MS. 127. (348.) γονυπαλλεται γεροντων. suprascript. ορμα σου κινουντος. MS. idem, ἀποσιεονται—χρονιων ετων—" *Burgessius* et *R. B.*; "te addit post παλαιους 351." *R. P.* apud *P. P. D.* Sic ἀποσιεονται δὲ λύπας χρονίων ἐτῶν παλαιους τ' ενιαντους, *Codd.* I, *Rav.* et *Borg.* χρονίων τ' ἐτῶν D, E, T. "γρ. χρόνους τ' ἐτῶν" *Victorius*, quod non hercule intelligo. "Legendum haud dubie cum *Dawesio* ἀτῶν pro ἐτῶν." *Hotibius* p. 30.

SECT. V. Principio prioris τε collocatio postulat ad constructionis integritatem alterum genitivum, qui tamen nullus hic habetur. Deinde ista λυπας * χροσιων τ ετων, sive, quod legi monet Scholiastes, χροσιων τ ετων, et παλαιους τ ενιαντους, δις ταυτων plane sonant. Tertio, versus in strophe, cui secundus respondere debet,

Στεφανον μωτων,

ex anapæsto et spondeo conficitur; cum in hoc tamen anapæsto subjungatur iambus. Omnibus his incommodis levi manu sic subveniendum censeo,

Χροσιων ΑΤΩΝ.

Excudit autem dolores diuturnarum noxarum senilesque annos. Ex eadem familia laboranti cuidam apud Æschylum loco petendum est auxilium. In Agamemnone¹⁰⁸ utique pag. 213. (1213.) sic scriptum invenire est :

Πως δητ ανακτος ησθα Λοξιου κοτω ;

Πως δητα ησθα κοτω ? Videsne hic, obsecro, ullam constructionis volam aut vestigium ? Qui videre se existimat, is commodus expediat, velim. Interim vero a nonnullis hujusmodi arcanorum mecum juxta imperitis gratiam quodammodo initurus mihi videor, si lectionem, cujus sententia non sit usque adeo recondita, suggessero. Eam autem sic constituerim :

Πως δητ ΑΝΑΤΟΣ ησθα Λοξιου κοτω ;

237 * *Quomodo igitur Apollinis ab ira indemnis evasisti ?* Soph. Œd. Colon. 818 (785).

πολις δε σοι

Κακων ΑΝΑΤΟΣ¹⁰⁹ τωνδ απαλλαχθη χθονος.

108. Agamemnone] vs. 1220 (1213.). "ita etiam legit Canterus, probante Heathio cum Stanleio." R. P. ad R. D.

109. "Ανατος Ald., άναιτος Turneb. Pro τώνδ' "omnino legendum cum Scaligero τήσδ'."

Musgr. ad I. Conf. Æsch. Suppl. 352. 355. 406. Eum. 49. 76. Soph. Ant. 485. Eur. Med. 1357. Aristoph. Eccles. 1012. Plato de Legg. ix, 659. D. Læmar. = p. 871. E. HSt.; Ib. 660. E = 874. C. 3., xi, 684. C. = 935. B.

V. 440. Αἰροῖς¹¹⁰ ἀν ἀυθίς ἀν γε, καί, τὰ στρωμάτα] **AD**
 Verbo activo αἰρεῖν notio hic tribuitur, quæ mediū **RAN.**
 αἰρεσθαι est propria; uti ex subjectis exemplis con-
 stabit:

¹ Ἐν τῇ μερεῖ σου τὸν ὄνον Αἰραμένους φερε.

² Φερε νυν, ἐγὼ τὰ στρωμάτα Αἰρωμαι ταδε.

Vulgo minus recte, Αἰρωμαι.

³ Ἄλλ Αἰραμένους οἰσεῖς πάλιν τὰ στρωμάτα.

⁴ Ἀυθίς Αἰρεσθαι σ ἀνάγκη σται πάλιν τὰ στρω-
 μάτα.

Vulgo renitente cum metri tum sermonis ingenio,
 σται πάλιν——

⁵ Παι, καί, τὸ κανὸν Αἰρεσθε καὶ τὴν χερνίβα.

⁶ Ἄλλ Αἰραμένους οἰσω σε. Τί ποιεῖς; Ὅτι ποίω;

⁷ Ἦς οὐκ ἀν Αἰραῖτ ἀχθος ἀνθρώπου φησεῖς.

⁸ Ὡς καν ἀμαξῶν ἑκατὸν Αἰραῖμην βαρος.

⁹ Αἰρεσθε, ὀπαδοί, τῶνδ ἐσω τευχῆ δομῶν.

¹ Ran. 32. ² 505. ³ 528. ⁴ 607. ⁵ Av. 851. ⁶ Vesp. 1434.

⁷ Eurip. Orest. 3. ⁸ Cycl. 471. ⁹ Electr. 360.

10., Schol. pp. 235, 6. et D. R.
 ad Tim. p. 35.

110. Sic Edd. Add. et Junct. 2.
 "MS. 127. αἰροῖ' ἀν. .superscrip.
 λαβοῖς ἀν." Burgess. et R. B. qui
 citat pp. 150, 154. (505. 607.)
 "et ᾧ pro αὔγε." R. P. apud
 P. P. D. αἰροῖ' ἀν Rav. Borg.
 D, E, T, et I, qui λάβοις ἀν inter
 lineas habet; Rav. Borg. I, et T
 quoque ᾧ pro αὔγε exhibent.
 αὔθις, ᾧ καί, τὰ γε στ. Junct. 1.
 1. ἀράμενος D, E, I, T, edd. tres
 primariæ. 2. αἰρωμαι E, I, T,
 et edd. tres pr. αἰρωμαι D., "edd.
 Aurel. et Kuster." R. B. ταδί
 edd. tres primariæ. 3. ἄλλ' ἀρά-
 μενος πάλιν οἰσ. I; ἄλλ' d. οἰσ.
 π. T. ἀ. γ' οἰσεῖς π. edd. tres. pr.
 4. αὔθις αἰρεσθαι σ' ἀνάγκη πάλιν

τὰ στ. D, I, αὔ. αἰ. σ' ἀ. τις π.
 τ. στ. E, ut edd. tres pr. αὔ.
 αἰρεσθε σ' ἀ. π. T.; "leg. ἀνάγκη
 'στίν' R. B. "ἔσται quoque in
 ἔστι corruptum est Plut. 531.
 Eccl. 685." R. P. apud P. P. D.
 quem vide. 6. "A. ἀράμενος οἰσω
 σε Cod. Rav. ut Junct. 2. ἀρ. γ'
 οἰσω σε Ald. et Junct. 1.; ἀρ.
 ἐγωγε ex cod. A, Br. 7. ἀραι'
 scribere solet R. P. quem vide ad
 Med. 848. et Bast. ep. cr. p. 146.
 8. "Vulgo ΑΡΟΙΜΗΝ contra
 metrum, pro quo Heathius ΑΙ-
 ΡΟΙΜΗΝ." R. P. ad R. D.
 9. Aristoph. Pac. 287. Ἀπόφερε
 τὰ σκεῖη λαβὼν ταυτὶ πάλιν.
 [855. λείχειν ἀρ' αὐτῇ καθὰδὲ
 σκεναστίαν. Ergo hic quoque
 parandus est cibus quem lingat.

SECT. σκευάζειν est conficere, condire
 V. [V. σκευάζειν est conficere, condire
 cibum. R. B.] Conf. R. P. ad
 Ear. Ion. 1198. Ter. Andr. 1, i, 1.
 Vos istæc intro auferte: Æn. vii,
 174. Hæc ubi dicta, dapæ jubet
 et sublata reponi Pocula. aliter
 paullo Æn. viii, 438. Tollite
 cuncta, inquit, cæptosque auferte
 labores, Ætncæ Cyclopes, et huc
 advertite mentem, et Anaxandri-
 des apud Athen. ii, 48. Α. Κρα-
 τήρα δ' αἶρου, καὶ τὸν ἡδίστον
 κέρα. Sophocl. Tr. 1255. "Αγ'
 ἔγκονεῖτ', αἶρεσθε. I. Hesychius.
 "Αερε. φέρε, πρόσφερε. II. Ζ,
 264. Μῆ μοι Φοῖνον αἶρε. Soph.
 Tr. 1264 Αἶρετ', ὄπαδοί. Αἱ.
 545. Αἶρ' αὐτὸν, αἶρε δέυρο.
 Aristophan. Pac. 1. Αἶρ', αἶρε
 μαῖζαν ὡς τάχιστα κανθάρω, conf.
 1226. Sophro, Εὐνόα, εἶρε τὸ
 νᾶμα. Vide Valck. ad Adoniaz.
 p. 326. Hesychius et Lex. Sanger-
 germ. pp. 359, 8. Αἶρειν τρα-
 πέζαν. παρατιθέσθαι. (Vesp. 521.)
 Comici sequioris ævi ἐτίθεσαν
 τὴν λέξιν καὶ, ὡς ἡμεῖς, ἐπὶ τοῦ
 παρακειμένου ἀφελῆν τὴν τρα-
 πέζαν. Μένανδρος Κεκρυφάλω.
 Εἶτ' εὐθύς οὕτως τὰς τραπέζας
 αἶρετε. Καὶ Συναριστώσας, ἀλλ'
 ἢ βάρβαρος "Αμα τῇ τραπέζῃ
 καὶ τὸν οἶνον ὄχετο "Αρας' ἀφ'
 ἡμῶν.—Soph. Ant. 264. μύδρους
 αἶρειν χεροῖν. Eur. Hec. 959.
 ποδ' ἔξω δωμαίων αἶροντί μοι.
 Æschyl. Pers. 547. Κἀγὼ δὲ
 μόρον τῶν οἰχομένων Αἶρω. Eur.
 Iph. T. 117. Ἐκ τετραδῶν δὲ
 νόστον ἄρωμεν πάλιν. Xen. Anab.
 i, 46. ταῖς δὲ πτέρυξιν ἄρασα,
 ὥσπερ ἰστίῃ χρωμένη. Soph. Ph.
 113. Αἶρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν
 Τροίαν μόνα editiones; Αἶρει citat
 R. B. ad Manil. v, 302. Lege,
 αἶρεῖ, vel potius ἀρεῖ exscindent;
 Callim. h. in Cer. 35. ἄλαν πόλιν
 ἀρκίος ἀραι. Soph. Ph. 436.
 πόλεμος οὐδέν' ἀνδρ' ἐκὼν Αἶρει.

sed novas structuras sectatur;
 Αἶρειν: αὐξείν. Lex. Sang. p.
 359. Αἱ. 193. κακὰν φάτιν ἄρηε
 Turneb. sed ἄρη Ald. et Schol. et
 MS. Harl. R. P. Adv. p. 185.
 Philostrate. Vit. Apoll. T. i, xiii.
 p. 24. (ed. Morell. = xix. p.
 22. Olear.) ὑπερορίῳ αἶρεσθαι.
 "Apud Suidam in ὑπερόριον le-
 gitur ὑπερόρια αἶρεσθαι. Sed
 vulgata lectio bene habet; ὑπε-
 ρορίῳ scilicet τῷ νέφ. Nam qui
 peregre est, ὑπερόριος dicitur."
 BENTLEIUS. Thucyd. viii, 72.
 καὶ τοι οὐ πώποτε Ἀθηναίους, διὰ
 τὰς στρατείας καὶ τὴν ὑπερόριον
 ἀσχολίαν, ἐς οὐδὲν πρᾶγμα οὕτω
 μέγα ἐλθεῖν βουλευσόντας,—Xe-
 noph. Mem. ii, viii, 1. ἐπειδὴ
 γὰρ ἀφρηθήμεν τὰ ἐν τῇ ὑπερο-
 ρίᾳ κτήματα (haud ἐγκτήματα),
 ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ ὁ πατήρ μοι
 οὐδὲν κατέλιπεν,—Eur. Suppl.
 289. Ἐπαίρε λευκὸν κράτα, μὴ
 δακρυρόσει. Eur. apud Plutarch.
 Consul. p. 102. F. "Ὁ σ' ἐξεπαίρη
 μεῖζον ἢ χρεῶν φρονεῖν. R. P.
 Advss. p. 277.

II. Eur. Bacch. 1211. αἰρέσθω
 λαβῶν Πηκτῶν πρὸς οἶκον κλιμά-
 κων προσαμβάσεις. Aristophan.
 Ach. 953. Αἶρου λαβῶν τὸν κέρα-
 μον, ὃ Βοιωτίε. 1140. Τὴν ἀσπίδ'
 αἶρου, καὶ βαδίξ', ὃ παῖ, λαβῶν.
 1142. Αἶρου τὸ δειπνον. Lys. 539.
 "αἶρεσθε δ', ὃ γ. ed. Brubrach,
 F. αἶρεσθ' ἄνω, γ. Antea nota-
 verat in schedis, αἶρεσθε νῦν."
 R. P. apud P. P. D. Iph. T.
 1201. Οὐ γὰρ πῶτ' ἂν νιν ἡρά-
 μιν βάθρων ἄπο. Hec. 107.
 Ἄλλ' ἀγγελίας βάρους ἀραμένια
 Μέγα. Ep. apud Æschin. adv.
 Ctesiphont. p. 439. κινδύνον σώ-
 μασιν ἀράμενοι. II. Γ, 373.
 ἀσπειρον ἤρατο κύδος. Theogon.
 628. Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ
 ἀγλαὸν εὐχος ἀρέσθαι. Phrynich.
 Σ. Π. p. 10. Ἀράμενον φέρειν.

Omnino igitur rescribendum, quod et certior factus sum in MS. Baroc. extare ;

ΑΙΡΟΙ αν αυθις—

* V. 633. Στρεβλων, επι τε τας ρινας οξος εγχεων] 238
Soloeca est oratio επι τας ρινας εγχεων. Apud Suidam¹ vero optime legitur :

Στρεβλων, ΕΤΙ Δ ΕΙΣ τας ρινας οξος εγχεων.

Cujus constructionis en tibi exempla :

¹ Ιν οινον ΕΓΧΕΩ λαβων ΕΙΣ τους χοας. Ι. χοσε.

¹ Ach. 1067.

Ἀττικὴ ἢ σύνταξις : δεὸν εἰπεῖν ἄρανα. Aristoph. Lys. 332. Ἀραμένη ταῖσιν ἐμαῖς Δημότισιν κάμεναις Φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ. sed mendosus est. Æschyl. Eum. 167. Προσδρακεῖν αἱμάτων Βλοσυρὸν ἀράμενον ἄγος ἔχειν. Phrynichus Σ. Π. p. 3. Αἶρεται πόλεμον ἢ ἔχθραν ἢ στάσιν. ἀντὶ τοῦ ἀναδέχεται. Æschyl. Suppl. 435. Ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἰρεσθαι μέγαν Πᾶσ' ἔστ' ἀνάγκη. unde Suppl. 947. Ἰσθι † τὰδ', ἦδη πόλεμον αἰρήσει νέον. edd. egregie expediit R. P. Ἢ ἴσται τὰδ', ἢ εἴτι πόλεμον αἰρεσθαι νέον. 337. Βαρέα σύγ' εἶπες, πόλεμον ἄρασθαι νέον. Herodot. vii, 132. Ἐπὶ τούτοις οἱ Ἕλληνες ἔταμον ὄρκιον οἱ τῷ βαρβάρῳ πόλεμον αἰεράμενοι. Thucyd. i, 125. τὸν πόλεμον ἄρασθαι φανερώς. Xenoph. Cyrop. i, vi, 45. πόλεμον ἄρασθαι πρὸς τούτους. Mem. iv, iv, 14. καὶ γὰρ πόλεμον πολλάκις ἀράμεναι αἱ πόλεις, πάλιν εἰρήνην ποιοῦνται. Demosth. de Pace p. 40. πόλεμον ἄδοσον καὶ δαπανηρὸν ἄρασθαι. Ep. ad Philip. ὁ νῦν εἰκὸς παθεῖν ἐκείνον μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὐτὸν ἀράμενον. Eur. fr. inc. xliii. Οὐδ' ἄνδρα χρῆστὸν νεῖκος αἰρεσθαι κακοῖς·

conf. Heraclid. 986. " Priscian. xviii. p. 1185, 12. Ald. f. 233. b. Attici ἡράμην πόλεμον πρὸς τοῦτον, καὶ τούτῳ Ἠλάτων Περιαλγεῖ. " Ὅς πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἡράμην." ex emendatione R. P. ad Med. p. 23. ed. nov. Æschyl. Agam. 594. Ἢ κάρτα πρὸς γυναῖκας αἰρεσθαι κίαρ. Thucyd. i, 81. μὴ γὰρ δὴ ἐκείνη γε τῇ ἐλπίδι ἐπαρώμεθα Xenoph. Memorab. iii, v, 3. ᾧ πολλοὶ ἐπαυρόμενοι. Ib. 4. ἐπῆραι δὲ τῶν Θηβαίων φρόνημα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Conf. D. R. ad Tim. p. 119. Meminisse libet Herodot. i, 27. λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδοὺς ἐν θαλάσῃ,—pleræque editiones ante Schweighæuserum, qui αἰεράμενοι correxit. Felicius, meo saltim iudicio, αἰωρομένους reposuit Tournius nostras ad Suid. Vol. ii. p. 496. Melius longe ad 191. pro ἀναίρητο, ἀράρησε e codicibus firmavit doctissimus Editor.

111. " v. βασανίζειν a Kustero citatum, et v. κλιμακίζαν." R. P. ad R. D. ἐτι δ' ἐς Rav. ἐτι r' ἐς Borg. ἐτι δ' ἐς Br. ἐτι τε τὰς β. D, E, I; in T τε supra lineam; ἐτι δ' ἐς et ἐτι δ' ἐς R. B. 1. Excudi debuit γοῶς Br.

- SECT. ² Μολιβδον ΕΙΣ τουτι το κολον ΕΓΧΕΑΣ. 1. εγγεων.
 V. ³ Τοις τε κοψικοισιν ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΙΝΑΣ ΕΓΧΕΙ τα πετρα.
 — ⁴ ΕΙΣ τον καλαμσκον ΕΝΣΤΑΛΛΑΞΟΝ τουτοτι.

V. 854. Ουκ αν μεθειην ¹¹² τον θρονου, μη νουθετει]
 Qui vel verbum activum μεθημι cum genitivo, vel
 medium μεθειμαι cum accusativo, rite conjungi existi-
 mat, quod in Comici editores cadere video, loquendi
 consuetudinem ab Atticis servatam ignorat. Veram
 utriusque constructionem subjecta docebunt ex-
 empla :

- ¹ Και μη ΜΕΘΗΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡ, επειδη σοι λαβην
 δεδωκεν.
² ΜΕΘΕΣ Μ· ερημος παις υπασπιστον σεθεν.
³ Μενεις ασυλος, κου ΣΕ μη ΜΕΘΩ ποτε.
⁴ Ουκ εστιν· αλλα ΤΑΥΤΑ μεν ΜΕΘΕΣ· συ δε.
⁵ —ΜΕΘΕΣ χειροιν ΤΗΝ ΠΑΙΔΑ θασσον—
 239 ⁶ ΜΕΘΕΣ ΜΕ προς θεων χειρα φιλτατον τεκνον.
⁷ Ως ΤΗΣΔ εκουσα ΠΑΙΔΟΣ ου ΜΕΘΗΣΟΜΑΙ·
⁸ Και ΣΩΝ γε ΓΟΝΑΤΩΝ ου ΜΕΘΗΣΟΜΑΙ ποτε.
⁹ Τρομον δε πανσαι· και ΜΕΘΕΣΘ ΕΜΩΝ ΠΕΠΛΩΝ.

² Pac. 1241.

³ Av. 1082.

⁴ Ach. 1033.

- ¹ Equ. 837. ² Eurip. Phoen. 1229 (1228). ³ Med. 728
 (726). ⁴ Soph. Electr. 450 (448). ⁵ CEd. Col. 830 (838, 9).
⁶ Phil. 1294. ⁷ Eurip. Hec. 399 (400). ⁸ Hipp. 326.
⁹ Herc. 627.

ad l.; conf. Schol. ad Nub. 1240.
 2. "improbante Valckenærio ad
 Euripid. Hippol. 1062." R. P.
 apud P. P. D. "εγγείας edd. et
 sic in Ach. 1227. Thesm. 494.
 est aor. 1. participii activi." Ra-
 per. 4. "adde Aristoph. Acharn.
 1050." R. P. ad R. D. Locus
 est, 'Εκέλευε δ' εγγείαι σε τῶν
 κρεῶν χάριν Εἰς τόνδ' ἀλάβαστον
 κύαθον εἰρήνης ἔνα.

112. 3. "μεθῶ τινί. Sic A. B.
 D. Fl. L. P. ποτε Ald." R. P.

ad l. ποτε quoque infra p. 304.
 4. Vide Musgr. ad l.; Æsch.
 Eum. 811. Μεθείσα καρδίας στα-
 λαγμόν. Vide Suppl. 846. ed.
 Butler. Soph. Phil. 816. Μέθεε,
 μέθεε με. Οὐκ ἂν μεθειην. Eur.
 Heracl. 108. "Ἄθεον, ἱκεσίαν με-
 θεῖναι πόλει—Ἄθεον—πέλει cor-
 rigit Elms. ad Eur. Med. 719.
 Eur. Alc. 1130. Monk. Οὐκ ἂν
 μεθειην τὴν γυναῖκα προσπόλοις.
 8. Καὶ ὧν ἠ γονατων (sic) MS.
 Longmanni.

Vix opus est, ut plura adducam, quibus cuiquam AD
RAN.
persuadeam locum, in quo versamur, sic refingendum esse :

Ουκ αν ΜΕΘΕΙΜΗΝ ¹¹³ του θροου—

V. 890. Εβουλομην ¹¹⁴ μεν ουκ εριζειν ενθαδε.

Ουκ εξ ισου γαρ εστιν αγων νωιν. ΔΙ. Τιη ;

ΑΙ. Οτιη ποιησις ουχι συντεθνηκε μοι,

Τουτω δε συντεθνηκεν* ωσθ εξει λεγειν.]

Εβουλομην μεν—*Volebam quidem?* Parum congruenter. Laudandus profecto aliquatenus venit Frischlinus, quod non tam Græcorum notioni, quam sententiæ ingenio morem gesserit. Is utique sic interpretatur : *Ego hic quidem nolim certare tragicædiis.* Editoris vero munere idem cum cæteris juxta functus est, qui non viderit rescribi oportuisse :

Εβουλομην ΑΝ ουκ εριζειν ενθαδε.

Vellem *hic loci non certare* : vel Εβουλομην μεν αν ουκ—Vellem quidem—

¹ Ορθως λεγεις ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ δ ΑΝ τουτο σε 240

Προτερον ποιησαι—

² Εγω δ ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ ΑΝ ουδε γραμματα.

³ ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ μεν ιτερον ΑΝ των ηθαδων
Λεγειν τα βελτισθ—

⁴ ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ δ ΑΝ, ει—

⁵ Ουδ ΑΝ σε Φωκον ΗΘΕΛΟΝ κατακτανειν.

⁶ Ομοι, ποδω σφιν συνθανειν ΑΝ ΗΘΕΛΟΝ.

¹ Ran. 684.

² Vesp. 954.

³ Eccl. 151.

⁴ Eurip. El. 397.

⁵ And. 687.

⁶ Supp. 769.

113. "MS. 127. μεθειμην." Burgessius et R. B. "Schol. μεθειμην B." R. P. μεθειμην I, μεθειμην D, E, T, ut edd. tres pr.; vide Schol. ad Plut. 42. Valck. ad Eur. Ph. 522 = 529. Hipp. 339. Iph. A. 310. ουκ αν μεθειμην. Vide Markland. ad l. R. P. ad Eur. Ph. 529. Aristoph. Av. 628. Vesp.

414. Eur. Med. 734.; in Æschyl. Septheb. 215. κρηναριαν νεφελαν Doricam formam primus reponendam monuit Hermannus.

114. ιβουλομην μεν ουκ D, E, I, T. 6. "adde Phrynichum Myste apud Eustath. ad Homer. Il. p. [1112. l. 38. =] 1151. l. 13. ed. Basil. Æsch. Choeph.

SECT. 699. Sophocl. *Aj.* 88. *Philoct.*
 V. 1268, 1312. Euripid. *Ion.* 580.
 ——— *Rhadamanth.* apud Stobæum *Flori-*
leg. 64. *frustra à Musgravio*
solicitatum. R. P. ad R. D. Loci
 sunt, 1. 'Εβουλόμην ἂν ἤμιν ὤσ-
 περ καὶ προτοῦ. 2. Κεδῶν ἕκατι
 πραγμάτων ἂν ἤθελον. 3. Μέ-
 νοιμ' ἂν ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὦν
 τυχεῖν. 4. Ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ'
 ἀπαξ ἐβουλόμην. 5. Ἄλλ' ἤθελον
 μὲν ἂν σε πεισθῆναι λόγοις. 6.
 'Εβουλόμην ἂν, τοὺς τ' Ἐρεχθέως
 δόμοις. 7. Δόξαν δ' ἐβουλόμην
 ἂν ευκλείας ἔχειν. Illis addidit
 Eur. Suppl. 769. Οἱμοι, πόσῳ
 σφιν συνθανεῖν ἂν ἤθελον; Advss.
 p. 239. et ad Athen. viii. p. 340.
 C. Antiphanes: Ἡ Καλλιμέδων
 γλαύκον πρόειτ' ἂν κρανίον. [Xen.
 Anab. i. p. 91. Καὶ τῷ ἔργῳ
 ἐπεδείκνυτο, καὶ ἔλεγεν, ὅτι οὐκ
 ἂν ποτε πρόειτο, ἐπεὶ—] Plato
 Gorg. p. 516. C. καὶ ταῦτ' εἰς αὐ-
 τὸν ὄν ἦμιστ' ἂν ἐβούλετο. Immo
 Demosthenes ipse usurpasse vi-
 detur in Orat. de Cor. p. 336.—
 καιροῦς, ἐν αἷς οὐχ ὍΣΑ ἂΝ
 ἐβουλόμεθα, ἀλλ' ὅσα δοῖη τὰ
 πράγματ' ἔδει δέχεσθαι.—Soph.
 Œd. Tyr. 220. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν
 Ἰχνευον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι
 σύμβολον. Eur. Suppl. 1096.
 Διπλοῦ βίου λαχόντες ἐξωρομού-
 μεθ' ἂν. Ph. 412. εἴτ' οὐκ εἶχον
 ἂν. Ar. Ran. 960. Ἐξ ὧν γ' ἂν
 ἐξηλεγχόμην' ξυνειδότες γὰρ οὗ-
 τοι ἠλεγχον ἂν τὴν τέχνην.
 Conf. P. P. D. ad Plut. 980.
 Plato Cratyl. p. 396. C. 6. οὐκ
 ἂν ἐπανόμην διεξιῶν. Sic Codex
 Clarkio-Bodleianus. Theætet. p.
 165. D. E. ἐμβαλὼν ἂΝ εἰς τὸ
 ἀκούειν καὶ ὀφραίνεσθαι καὶ τὰς
 τοιαύτας αἰσθήσεις ἠλεγχεν ἂΝ
 ἐπέχων καὶ οὐκ ἀνιείς πρὶν θαυ-
 μάσας τὴν πολυάρτητον σοφίαν συν-
 ἐποδίσθης ὑπ' αὐτοῦ, οὐ δὴ σε

χειρωσάμενός τε καὶ συνδήσας ἤδη
 ἂΝ τότε ἐλύτρον χρημάτων ὄσων
 σοὶ τε κακείνῳ ἔδοκει. Parmenid.
 p. 160. E. 5. οὐ γὰρ ἂΝ τὸ ἐν
 ἐλέγετο, οὐδ' ἂΝ τοῦ ἐνὸς ἕτερα,
 οὐδ' ἐκείνῳ ἂΝ τι ἦν, οὐδ' ἂΝ
 τι ἐλέγετο,—Protag. p. 313. A.
 5.—καὶ εἰς ἐμβουλίην τοὺς τε
 φίλους ἂΝ παρεκάλειε καὶ τοὺς
 οἰκείους,—Gorg. p. 465. D. τὸ
 τοῦ Ἀναξαγόρου ἂν πολὺ ἦν—
 ὁμοῦ ἂν πάντα χρήματα ἐφύροτο
 ἐν τῷ αὐτῷ,—de Legg. xii. p.
 593. B. Ὅπως ὅτι δικαιοτάτος ὦν
 καὶ ὀσιώτατος ἔζη τε ζῶν, καὶ
 τελευτήσας ἀτιμώρητος ἂΝ κακῶν
 ἁμαρτημάτων ἐγίνετο. Athen.
 xv. 697. A. B. Ἀριστοτέλης ἐν
 τῇ ἀπολογίᾳ τῆς ἀσεβείας, εἰ μὴ
 κατέψευσαι ὁ λόγος, φησὶν· “οὐ
 γὰρ ἂν ποτε, Ἐρμείᾳ θύειν ὡς
 ἀθανάτῳ προαιρούμενος, ὡς θη-
 τῷ μνημα κατεσκεύαζον, καὶ
 ἀθανατίζειν τὴν φύσιν, ἐπιταφίους
 ἂν τιμαῖς ἐκόσμησα. Demosth.
 de Cor. p. 334. οὐκ ἂν οἷα σὺ τῶν
 ἔλεγε, τοιαῦτα κατηγορεῖ, παρα-
 δείγματα πλάτων καὶ ῥήματα
 καὶ σχήματα μιμούμενος,—ἀλλ'
 ἐπ' αὐτῶν τῶν ἐργῶν ἂν ἐσκό-
 πει,—Vide infra p. 275. Sæpe-
 numero hæc vocula subintelli-
 gitur: Æschines adv. Ctesiphont.
 init. ἐβουλόμην μὲν οὖν, ὃ Ἀθη-
 ναῖοι, καὶ τὴν βουλίην τοὺς πεν-
 τακοσίους, καὶ τὰς ἐκκλησίας ὑπὸ
 τῶν ἐφεστηκότων ὀρθῶς διοικεῖσθαι.
 Act. DD. Apost. xxv. 22.
 Ἐβουλόμην καὶ αὐτὸς τοῦ ἀνθρώ-
 που ἀκούσαι. D. Paul. Ep. ad
 Rom. ix. 3. πηχόμην γὰρ αὐτὸς
 ἐγὼ ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ Χρισ-
 τοῦ.—Soph. Œd. Tyr. 1368.
 κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὦν, ἢ
 ζῶν τυφλός.

II. Si in priori clausula verbum
 ponatur in imperfecto vel aoristo
 indicativi, comite vocula ἂν, al-

terum verbum in posteriori ponitur etiam plerumque in imperfecto vel aoristo ejusdem modi cum particula ει; et vice versa. Brunckius. 1. *AN—'EI. Eur. Ph. 1577. δι' ὀδύνας *AN ἔβας, 'EI γὰ τέρτριπὰ γ' ἐς ἄρματα λύσσων 'Αελίου, τὰδε σώματα νεκρῶν 'Ομματος ἀυγαῖς ἐπενώμας. Aristoph. Eccles. 407. 'Εγωγ' *AN εἶπον, 'EI παρὼν ἐτύγγανον. 2. 'EI—*AN. Œd. Col. 271, ὅστ' 'EI φρονῶν 'Επρασσον, οὐδ' *AN ὧδ' ἐγγιγνόμην κακός; 1348—1351. 'Αλλ' 'EI μὲν, ἄνδρες, τῆσδ' ὁ δημούχος χθονός Μῆ τύγγαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμφας ἔμοι Θησεύς,—Οὐτ' *AN ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήσθετο. T. 898. μάλλον δ' 'EI παροῦσα πλοσία 'Ελευσσεσ οἱ ἔδρασε, κάρτ' *AN ᾤκτισας. Aj. 442—444. 'EI ζῶν 'Αχιλλεύς, τῶν δ' κλων τῶνδ' ὦν πέρι κρίνετε ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί, οὐκ *AN τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἄντ' ἐμοῦ. Eur. Hipp. 697. 'EI δ' εὐ γ' ἔπραξα, κάρτ' *AN ἐν σοφοῖσιν ἦν. Troad. 46. 'EI σε μὴ δώλεσεν Παλλάς Διὸς παῖς, ἦσθ' *AN ἐν βάθροισ ἐτι. Aristoph. Vesp. 824. 'EI θάπτον ἐκάθιζον σὺ, θάπτον *AN δίκην 'Εκάλουν. Philemon in Stob. Floril. Grot. p. 127. 'EI μὴ τότ' ἐπόνουν, νῦν *AN οὐκ εὐφραίνομην. Plato Theag. p. 126. A. B. 'EI τὰ ἵππικὰ ἐτύγγανες ἐπιθυμῶν σοφός γενέσθαι, παρὰ τίνος *AN ἀφικόμενος ψήθης δεινός ἔσεσθαι ἵππεύς; τίνος in textu Cod. Clarkio-Bodl. et Schol. ad l.; (ἀττικῆ) ἢ σύνταξις. (ἀττικοί) γὰρ εἰς εἰδασκάλου φασιν οὐκ εἰς εἰδασκαλον' οὕτως οὖν κἀνταῦθα γενικῆ ἀντ' αἰτιατικῆς. Protag. i. pp. 346. E. 347. A. σὲ οὖν, καὶ εἰ μέσως ἔλεγες ἐπικεικῆ καὶ ἀληθῆ, ὦ Πιττακέ, οὐκ ἄν ποτε

ἔψεγον. Lys. pro Eratosth. p. 21. Tayl. = 198. Bekk. Εἰ μὲν γὰρ λόγων εἰρημένων, ἔργου δὲ μηδενὸς γεγενημένου, μετελθεῖν ἐκέλευον ἐκείνον, 'ΗΔΥΚΟΥΝ *AN· εἰ δὲ ἤδη πάντων διατεπραγμένων, καὶ πολλὰς εἰσεληλυθότος εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἐμὴν, ὄφτιοῦν τρόπῳ ἐλάμβανον αὐτὸν, σφρονεῖν ἑμαυτὸν 'ΗΓ'ΟΥΜΗΝ. Pseudo-Lys. Laudatio pp. 66, 7. Tayl. = 224. Bekk. 'EI μὲν γὰρ οἶόν τε ἦν τοῖς τοῦ ἐν τῷ πολέμῳ κινδύνους διαφυγοῦσιν ἀθανάτους εἶναι τὸν λοιπὸν χρόνον, ἄξιον ἦν τοῖς ζῶσι τὸν ἅπαντα χρόνον περθεῖν τοὺς τεθνεώτας. ἄξιον *AN ἦν. Marklandus. Demosth. adv. Theocrin. p. 1445. 'EI τις αὐτῷ τὰς χιλίας δραχμὰς εἶδον, τὴν γραφὴν *AN ἀνείλετο τὴν κατὰ τοῦ πατρὸς,—

III. In narrando significatiōnem τοῦ *crebro, fere, sive, ut mos est, verbo impertit*; Soph. Ph. 290. αὐτὸς *AN τάλας εἰλυμένην δύστηνος, ἐξέλκων πόδα Πρὸς ταῦτ' ἄν. 294. ταῦτ' *AN ἐξέρπων τάλας 'Ερηχανώμην' εἶτα πῦρ *AN οὐκ παρῆν, Conf. Br. ad l., R. P. ad Hec. 736., et Ph. 412.; Aristoph. Ach. 210. Οὐκ *AN ἐπ' ἐμῆς γε νεό-τητος ὅτ' ἐγὼ φέρων 'Ανθράκων φορτίον *AN 'Ηκολούθουν φαύλλῃ τρέχων, 'Ωδε φαύλως *AN ὁ Σπονδοφόρος οὐτος, ὑπ' ἐ-μοῦ τότε διωκόμενος, Οὐκ *AN εὐφρῶς *AN ἀπεπλήξατο. 212. ἄν post φορτίον addit Hotibius; 216. Sic digessit R. B., et ἐξέφυγεν tanquam interpretationem τοῦ ἀπεπλ. uncinis circumdedit. Idem ad Schol. "Immo tria tantum τριβήθημα, cetera dirrythma." 217. Οὐκ pro οὐδ' repetitur παθητικῶς. Hotib. Av. 520. Ὄμων τ' οὐδέεις τότ' *AN ἀνθρώπων θεόν, ἀλλ' ὄρνιθας

SECT.
V.

Hoc primum : Deinde autem versus secundus non uno nomine reprehendendus venit. Alterum est, quod vox *αγων*¹¹⁵ articulo perperam destituatur; alterum quod *νωϊν* disyllabum contra poetarum Atticorum¹¹⁶ consuetudinem adhibeatur. Rescribi vero oportet :

Ουκ ἐξ ἰσου γὰρ ἐστὶν ἄγων νῶν. ΔΙ. Τιη :

ἄγων, inquam, h. e. *ὁ αγων* : non secus atque in inscriptione Sigea exarata leguntur ΗΑΙΣΟΠΟΣ et ΗΑΔΕΛΦΟΙ pro *ὁ Αισωπος* et *οἱ ἀδελφοί*. Tertio in versu *ποιησις* itidem articulum comitem desiderat. Legendum vero,

Οθ¹¹⁷ ἡ ποιησις ———

ἄπαντες partim ex emendatione *Tyrwhitti* in Conj. p. 61. Plut. 983—5. Ἄλλ' ἀργυρίου δραχμὰς ἄν ἤτησ' εἰκόσιν εἰς ἰματίον ὀκτῶ δ' ἄν εἰς ὑποδήματα· καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτῶνιον ἔκελευσεν ἄν, τῇ μητρὶ θ' ἰματίδιον. Conf. *R. P.* apud *P. P. D.* ad Aristoph. Lys. 519. Opusc. pp. 21, 22. *Reisig.* Conj. p. 187.

115. ὠ' γὼν νῶν *R. B.* et *Brunck.* (quem vid. ad Nub. 1247. Pac. 918. etc.) renitente etiam et reclamante Sigæo lapide; reposuit *Hotibius* Nub. 1029. ἀνήρ. Lys. 152. et Eccles. 972. ἀνδρες. Ἄν. 1123. ἄρχων. Il. B, 216. Ἐμμεναι αἰσχιστος δ' ἀνήρ ὑπὸ Φίλιον ἦλθε. Immo -δὲ *Favîr.* *De quibus quoniam supra* ad pp. 229-22. *satis multa diximus, illinc assumes, quæ ad hunc locum pertinebunt.*

116. Vide *Piers.* ad *Mæer.* pp. 266. 300. "*Ruhnkenio* [ad Tim. p. 226.] corrigenti *πρω* pro vulgata *Suidæ* *πρωί* adstipulatur *Cod. MS. C. C. C.* qui deinde

pro *πρων*, quod *R.* corrigat quoque *πρω*, exhibet *πρωϊν.*" *Burgessius.* Vide *R. P.* apud *P. P. D.* ad Aristoph. Lys. 613.

117. Vide infra ad p. 270. "Vocalis in *ἔτι* nunquam a Comicis eliditur. Quod sæpe monuit ad Aristoph. *Brunckius.*" *R. P.* ad *Tour.* p. 444., *Hec.* 112=109. (*Br.* ad l., 922. 1386. et Lys. 611.) "In *Strattidis* loco apud *Polluc.* x. 46. *R. Bentleyus* in *Epist.* ad *Hemsterh.* p. 54. male dedit : ὅτ' ἄβολός ἐστ' ἔτι. Totum hunc locum lenissima mutatione facta sic refingo ; — πρόσταγε τὸν πῶλον ἀτρέμα προσλαβὼν τὸν ἀγωγέα βραχύτερον οὐκ ὄρᾳς ὅτι ἔτ' ἄβολός ἐστι ;" *Meinck.* C. Crit. p. 13. "Ὅτι ἡ ποιήσις *Codd. Rav. Borg.* et duo *Brunckii*; vide supra ad p. 370. et in *App.* p. 25* ; *Plato Sympos.* III, 205. B. recte, οἶσθ' ὅτι ποιήσις ἐστὶ τι πολὺ. Recte quoque *Eq.* 181. Ὅτιη πονηρὸς—342. Ὅτιη λέγειν. 777.—ὅτιη σοῦ—*Lys.* 1230. ὅτιη. *R. P.* apud *P. P. D.* *Mnesimachus* apud

Denotat autem ἡ ποιησις, non jam, uti cepit Frischlinus, *artem poeticam*; sed τα δραματα, *fabulas* AD
RAN.
sive *poemata*, non secus atque infra v. 1413.

* Οσπερ γ' ελεγξει ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ νῦν μονος. 241

Versus ultimi scriptura quidem recte se habet; sensum vero ejus neutiquam assecutus est interpres: Ista utique ὡσθ' ἐξει λεγειν vertit, *sicut ipse fatebitur*. Tu deinceps loci sententiam sic collige: Dixerat Æschylus *inter se et Euripiden inique comparatam esse in Orco concertationem*. Quæsitivus Bacchus: *Quid ita tandem?* Respondet Æschylus: *Propterea quod poemata mea non sunt mecum una mortua, neque adeo ad Orcum devenere; proinde mihi in recitando sola memoriæ vi nitendum erit. Istius contra scripta mortuum dominum simul mortua ad Orcum comitata sunt: unde ei, cum præsto sint ad manum, in promptu erit recitare. Hæc autem mihi in mentem revocant quendam apud Sophoclem locum perperam hodie representatum: is autem extat in Philoctete vers. 1497. (1442).*

Ως ταλλα πάντα¹¹⁸ δευτερ ἡγεται πατηρ

Walpol. p. 27. et Apollon. Rhod. II, 622. Τίφιν, τίη μοι. "Scribendum quoque συντίθηκ' ἐμοί, siquidem ὀρθοτονουμένῳ rectius opponitur sequens τούτῳ." Hotibius.

118. τᾶλλα πάντα recte edd. ante Br., quem in Pa. ad Opusc. p. liii. temere secutus sum. 1. Tessera Veletris in Museo Borgiano adservata, l. 3. 4. ΚΑΪ ΤΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ. Inscriptio Bæotica apud Martinum Leake Arn. in Mus. Crit. N°. VIII, p. 570. l. 12. ΚΗ ΤΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ. Præsul eruditissimus ad l. e Marmore Oxoniensi clxi. τὰ ἄλλα πάντα citavit. Inscriptio VII. penes Collegium S. S. Trin.

Cantab. quem Dobrævus desideratissimus typis mandavit, l. 50. ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΑΣΙΝ. Soph. Aj. 1023. ταῦθ' ἅπαντα, Brunckius, ταῦτα πάντα Aldus. Sed El. 249. ἅπαντων Aldus; lege, πάντων e duobus codicibus Livincii, e Turnebi recensione, aliisque: 763. μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν, malle, μέγιστ' ἅπαντων: vide R. P. Adverss. p. 124. Aj. 1398. ἐγὼ δὲ τᾶλλα πάντα πορσενῶ, Eur. Io. 855. τὰ δ' ἄλλα πάντα. [Anaxandrides apud R. P. ad Or. 228. καὶ τᾶλλα δὴ τοιαύτ'.] Thucyd. I, 113. οἱ ἄλλοι πάντες. 123. καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἀπάσης ξυναγωνιουμένης—πάσης

SECT.
V.

Ζευς. ἢ γὰρ εὐσεβεία συνθησκει βροτοῖς
Καν ζῶσι, καν θανῶσιν, οὐκ ἀπολλυται.

habent Cod. Cass. et præstantiores, credo, omnes. Xenoph. Memorab. II, I, 17. III, V, 20. etc. καὶ τὰλλα πάντα. IX. II. τοὺς ἄλλους πάντας. Anab. I, 102. καὶ τὰλλα ὅσα ἔντος αὐτῶν—πάντα ἔσωσαν. Hellen. II, I, 20. καὶ τὰλλα πάντα. Plato Charmid. p. 159. B. 5. καὶ τὰλλα πάνθ' ὥσ. Lysis. p. 504. E. ed. Frf. = 215. D. HSt. καὶ τὰλλα δὴ πάντα οὕτως ἐφάνη ἀναγκαῖον—Lege, οὕτως, ἔφη, νῦν α̅. In Critiæ loco pulcerrimo, sed fæbile corrupto, p. 1100. D 7. = p. 109. B. οὕτως ἄγοντες τὸ θνητὸν ἅπαν κυβερνῶν. π̅αν Codices multi. O quam lætus ille dies Platonis reliquiis illuxit, in quo locum, quem in MS. suo integrum invenerat Ficinus, demum supplevit Codex ille Parisinus præstantissimus. *Quam sæpe forte temere Eveniunt quæ non audeas optare!* En locum ipsum p. 1100. D. 4. ed. Frf.; καὶ κατοικίσαντες [τὰς χώρας θεοί], οἷον νομῆς ποιμνία, κτήματα καὶ θρέμματα ἑαυτῶν ἡμᾶς ἔτρεφον· πλὴν οὐ σώμασι σώματα βιαζόμενοι, καθάπερ ποιμένες κτήνη πληγῇ νέμοντες, ἀλλ' Ἡ̅ι (ἢ edd.) μάλιστα ἘΨΥΓΡΟΦΟΝ ΖΩΟΝ ἘΚ ΠΡΥΜΝΗΣ ἈΠΕΥΘΎΝΟΝΤΕΣ ΟΊΟΝ ΟΊΑΚΙ ΠΕΙΘΟΊ ΨΥΧΗΣ ἘΦΑΠΤΟΜΕΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΥΤΩΝ διάνοιαν οὕτως ἄγοντες τὸ θνητὸν π̅αν ἐκυβέρνων. Equis mente supra humanam sortem evecta in hac insigni lacuna explenda tot tamque præclara sine codicum ope in lucem protrahere posset? Philippi epistola apud Demosth. de Cor. p. 305. τοῖς ἄλλοις συμμάχοις π̅ασι.

II. Demosth. adv. Androction. p. 668. εἰ γὰρ πάντα τὰλλα. Antiphanes apud Athen. II, 38. B. ἅπαντα τὰλλα τις δύναιτ' ἂν πλὴν δνοῖν. Fortasse καὶ πάντα τὰλλα.

III. II. I, 35. ταῦτα δὲ πάντα. Æschyl. Agam. 868. νῦν ταῦτα πάντα. P. V. 273. lege, ταῦτα πάντ' ἐπιστάμην. Soph. Aj. 1023. καὶ ταῦτα πάντα MSS. Harl. et Hunter.; καὶ ταῦθ' ἅπαντα ex Eustathio p. 999, 61. Brunckius. Aristoph. Equit. 176. ταῦτα πάντα. Plut. 779. ἀλλ' αὐτὰ πάντα. 928. ταῦτα πάντα. Philemo in Pyrrho apud Stob. p. 210. ταῦτα πάντ' ἂν ἐκλίπη. Herodot. VI, 109. ταῦτα ὡν πάντα, [34. τὰ τοιαῦτα πάντα.] Xenoph. K. II. I, IV. 8. ταῦτα πάντα. Hell. II, III, 7. ταῦτα δὴ πάντα. Plato Theætet. p. 173. D. ταῦτα πάντα.

IV. Soph. Aj. 1271. πάντα ταῦτ' ἐρήμμένα. Eur. Hec. 1162. ἅπαντα ταῦτα—Mallem, τὰ πάντα ταῦτα. Iph. A. 449. Ἄπαντα ταῦτα προστάτην γε τοῦ βίου τὸν δῆμον ἔχομεν, τῷ τ' ὄχλῳ δουλεύομεν. Lege, Τὰ πάντα τ. Demosth. de Cor. pp. 264, 5. πάντα ταῦτα ψεῦδη γράψας. adv. Olympiod. p. 1282. ἅπαντα ταῦτα τὰ πράγματα. “ἕκαστα ἴ Q. πάντα τ.” Bekker.—Æd. Col. 351. δευτέρ' ἡγεῖται τὰ τῆς Οἴκοι διαίτης, — Eur. Androm. 372. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα δευτέρ', — Lovelace's Lucasta. *And her eternal fame be read, When all, but very Virtue, 's dead.* Drayton's Leg. to Matilda, *Even so, Death us and our delights can sever, Virtue alone abandoneth us never.*

Hoc est, cum interprete: *Quia alia omnia posteriora ducit Jupiter: Pietas enim simul moritur cum hominibus, et seu vivant, seu moriantur, nunquam interit. Ehem! simul moritur cum hominibus, et —nunquam interit!* Nempe interiret, credo, si cum hominibus non simul moreretur. Hæccine, obsecro, * tam stolidi, tam absurdi, tam secum pugnantia, 242 ut a Sophocle profecta credamus? Immo ocyus rescribendum cura:

AD
RAN.

Zeus· ΟΥ γαρ ¹¹⁹ ΗΥΣΕΒΕΙΑ συνθνησκει βροτοίς·

119. οὐ γὰρ in marg. Q. S. Fl. Christianus. "Quod pro negante particula Suidæ auctoritatem advocant *Toupius* (Em. 1, 208.) et ante eum *Wesselingius* *Observ.* p. 95. id sine causa faciunt, cum ipse in *Suidam* ex interpolatione *Kusteri* fluxerit. Recte tamen eam *Gatakerus* A. M. P. p. 513. E. et *Wesselingius* inseruerunt; *Dawesio* οὐ γὰρ ἠὺσεβεία legenti assentitur *Valckenærius* ad *Eurip.* *Phœniss.* 407." R. P. ad *Toup.* p. 448. A quibus dissentit *Tyrwhittus* apud *Burgess.* ad h. l.: "Pace summorum virorum dixerim locum hunc *Sophoclis* mihi sanum videri. Reddamus tantum το συνθνησκει, non simul moritur, sed simul ad orcum descendit, ut in versu postremo loci, qui citatur ex *Aristophane*, necessario reddendum est. *Sophocles* scilicet τον θανατον non interitum hominis, sed migrationem quandam supponit; *Pietas* igitur cum moriente commigrare eleganter dicitur. Sic *Homerus* de *Dioscuris*, *Od.* A. 302. ἄλλοτε μὲν ζῶουσι ἑταρημετροί, ἄλλοτε δ' αὐτὲ ΤΕΘΝΑΣΙΝ. h. e. ad orcum descendunt. *Quinctiam* ad locum *Aristophanis*, de quo agit *Dawesius*, illustrandum ob-

servari potest, quod *Scholiam* non latuit, *Æschylum* sc. alludere ad *populi A. decretum*, quo scitum est, post ejus mortem, τον βουλομενον ὑδασκειν τα Δισχυλου χορον λαμβανειν. V. *Æschyli Vitam.* cf. *Philostrati V. Apoll.* L. VI. p. 245. *Poesin* igitur suam inter vivos adhuc versari εἰρωνικῶς queritur, cum *Euripidis* *poesis* ad orcum, simul cum auctore, descenderit." *Tyrwhitti* memoriam irretivisse videtur *Eur.* fr. apud *Plato.* in *Gorg.* p. 300. A. *Læmar.* = 1, 492. E, 8. H. St. Τις οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ἔστι καθαρεῖν, τὸ καθαρεῖν δὲ ζῆν κἀρω νομιζέται" vide *Schol.* ad l. p. 119. et *Aristoph.* *Ran.* 1525 = 1477. Aliter paullo *Laertius* in *Pyrrhone*, τὸ καθαρεῖν δὲ ζῆν νομιζέται βροτοίς. Vide *Gataker.* *Adverss.* col. 522. G. et 523. A—D. "Dolet *Tyrwhittum*, acerrimum, si quis alius, harum rerum iudicem, adeo sui dissimilem fuisse, ut vulgatae patrociniū susciperet. Sed mihi persuasum est eum de hac sententia sponte decessurum fuisse, si verba *Euripidis* paulo pleniora protulisset *Toupius*. Ἀρετὴ δὲ, κἀν θάνητις, οὐκ ἀπόλλυται, ζῆν δ' οὐκ ἐστ' ὄντος σώματος· κακοῖσι

SECT.
V.

NON enim pietas simul moritur cum hominibus.

V. 920. Ω ξυνεσις, και μυκτηρες οσφραντηριοι] Secundam senarii sedem spondeus Musis et Apolline invitis occupat. Tu vero dubitare noli quin a Comici manu fuerit,

Ω ΞΥΝΕΣΙ¹²⁰, και —

V. 1137. Οτι περ ουν εχετον εριζειν,

Λεγετον, επιτον, αναδαιρετον.]

Dimetri alterius pes tertius est anapæstus, quartus (nam sequens a consonante versus incipit) iambus. Utrumque reclamantibus metri trochaici legibus. Deinde qui ex verbo αναδαιρετον sensum huic loco congruentem elicere sataget, ne dicam esse plane nihili, operam lusurus est. In hac quidem scriptura agnosco vel germanæ lectionis, vel certe probi interpretamenti vestigia. Si utique αναδιαιρετε a poetæ manu profectum sit, facile fieri potuit, ut aliquis in ejus locum sufficeret αναδιαιρετον, ut cum dualibus εχετον, λεγετον, επιτον accuratius quadraret; nescius interim pedem ultimum hoc pacto creticum effici: nam, uti supra monuimus [p. 56.], ultimis dimetrorum syllabis nulla apud Græcos per-

243 * missa est licentia. Hoc autem postea per librarii oscitantis incuriam in corruptum αναδαιρετον qui

ὁ δὲ "Ἄπαντα φροῦδα ΣΥΝΘΑ-
NONΘ' ὑπὸ χρόνος. Eleganter
Diodorus Siculus 1. 2. p. 5. Τοῖς
μὲν ἐν τῷ ζῆν μῆδὲν ἀξιόλογον
πράξασιν, ἅμα ταῖς τῶν σωμάτων
τελευταῖς ΣΥΝΑΠΟΘΗΣΚΕΙ
καὶ τὰ ἄλλα πάντα τὰ κατὰ τὸν
βίον. τοῖς δὲ δι' ἀρετὴν περιποιη-
σαμένοις δόξαν, αἱ πράξεις ἅπαντα
τὸν αἰῶνα μνημονεύονται, διαβω-
μέναι τῷ θεοτάτῳ τῆς ἱστορίας
στόματι." R. P. ad loc. supra cit.
Advss. pp. 201, 2. Eur. Androm.
772. Οὔτοι λείψανα τῶν ἀγαθῶν
Ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνος' ἃ ὁ

ἀρετὰ Κἂν θανοῦσι λάμπει. Iph.
T. 1202. ἠνσέβεια. Or. 774,
943. ἠνγένεια. Incertus apud
R. P. ad 1. ἠντέλεια. Ph. 539.
et Pel. apud Stob. 126. ἠμπερία.
L. P. Advss. p. 154. Soph.
Ced. Col. 116. ἠνλάβεια.

120. και ξυνεσι D, T; και ξυνε-
σις E, I; et edd. Burgessius. "1.
Ξύνεσις τε και" R. B. "Dapesii
emendationem, quam neglexit
Brunckius, recepit Invernizius ex
MS. Ravennate." R. P. ad Ph.
187. Conf. ad Av. 1626. Th.
306.

migraverit, conceptu facillimum est. Sin scripserit AD
RAN.
Comicus vel αναδιέλετον, vel αναδασασθον; quorum
utrumvis tam metro, quam sententiæ aptissime con-
venit: αναδιαιρετον interpretamentum primo fuisse
censendum est, temporis autem progressu in con-
textum receptum; forma denique altera, quæ hodie
obtinet, dehonestatum. Erit autem loci sensus, sive
αναδιάρετε, seu αναδιέλετον; seu denique αναδασασθον¹²¹
legeris: *accurate dispertite*. Hesychius et Suidas:
Αναδασασθαι] Αναμερισσασθαι. Uterque fortassis ex
aliquo hujus loci interprete revera descripsit: Αναδα-
σασθον] Αναμερισσασθον.

V. 1266. Ορας; προσήψεν αυθις αυ την ληκυθον¹²².

Αλλ ω γαθ ετι και νυν ΑΠΟΔΟΣ παση τεχνη,
Ληφει γαρ οβολου παννυ καλην γε καγαθην.

Vertit Frischlinus ipso loci ingenio adductus: *Vi-
des? iterum ille accommodavit lecythum; Age, mi
vir Æschyle, vende hanc omni modo; Namque uno
obolo emes aliam tibi pulchram et probam*. Nempe
supra Euripiden hortatur Bacchus, ut ab Æschylo
lecythum importunam emat; hic autem Æschylum
istis compellat:

Αλλ ω γαθ ετι και νυν ΑΠΟΔΟΣ παση τεχνη.

* Atqui verbi activi αποδιδοναι ea non est vis, ut 244
vendere significet, hanc vero notionem medii αποδι-
δοσθαι propriam esse confirmo¹²³; ac proinde rescribi
oportere:

121. "MS. 127. αναδιερετον.
superscripto rubris litteris ανακα-
λύπτετε." *Burgessius*. λέγετον,
επειτε (post rasuram) αναδιερετον
et supra ανακαλύπτετε I, λ. επι-
τον T, et αναδιερετον T, et inter
lineas ανακαλύπτε (sic) προφέρε-
τε; αναδιερετον D. E. "Leg.
αναδιέλεσθον.—Sed tertia syllaba
brevis esse debet; leg. αναδιαι-
ρετον." *R. B.*

122. αυθις την ληκυθον *Baroc*.
127. et I.

123. αποδον in membr. *Brunch.*;
αποδος D, E, I, *Baroc*. 127.
supra paullo schol. in margine,
quod ad v. 1264. spectat, θαϊσιν

Θ Θ Ψ
επιποις schol. αποδος (i. e. απο-
δοσις, ut plene in MS. I.) ειλεν
επιποδαιμειαν: vide *R. P.* apud
P. P. D. Schol. ad l. apud T,

SECT.
V.

————— ΑΠΟΔΟΥ πάση τεχνῇ.

- ¹ Νυν δε τους σταχυς εκείνους, οὐς εκείθεν ηγαγεν
 Εν ξυλῷ δησας αφανει, ΚΑΠΟΔΟΣΘΑΙ βουλεται ¹²⁴.

Schol. Αποδοσθαι] Πωλησαι.

- ² Ερμη μπολαιε, ταν γυναικα ταν εμαν
 Ουτω μ ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ ταν τ εμαντου ματερα.
³ Θαρρει Μεγαρικ' αλλ ἡς τα χοιριδι ΑΠΕΔΟΥ
 Τιμης ———
⁴ Μα τον Δι ου δητ, αλλ ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ βουλομαι
 Τον ονον αγων ———

Rursus Schol. Αποδοσθαι] Πωλησαι.

- ⁵ Αφ ων γαρ ΑΠΕΔΟΜΕΘΑ κακερδαινομεν.

¹ Equ. 393.² Ach. 817.³ 830.⁴ Vesp. 169.⁵ Pac. 1204.

ειπῶν ὁ διόνυσος ἀπόδος, ἔμφασιν
 παρέχει ὡς ἐπειδὴ ἐν τοῖς προ-
 λόγοις τοῖς σοῖς ἀποδίδεται ἡ λή-
 κυθος. ὡσπερ δοκεῖς αὐτὴν ὀφεί-
 λειν αἰσχυ. οὐκοῦν ἀγοράσας

ταύτην ἀπόδος αὐτῷ: Ἀπέδοτο:
 ἐκδέδωκε, παρέδωκεν Lex. Sangerm. p. 419. Ἀπέδοσθε: ἀπημ-
 πολήσατε ibid. Ἀποδόσθαι: πω-
 λῆσαι. p. 427. et Suidas. Schol.
 ad Philostrat. Heroic. p. 288.
 Ἀποδίδωμι μὲν τὸ ὀφειλόμενον:
 ἀποδίδομαι δὲ, πιπράσκω.

124. 1. "Suidas in Ἀμώμενοι,
 habet λέγεται. an leg. γλίχεται
 sed in Ἀφάυει, βούλεται." R. B.
 2. leg. ἐμαντῷ R. B. Ἐρμᾶ ἔμ-
 πολαῖε Scaliger, Kusterus, Brunck-
 ius, et R. P. Pr. ix. *Vocalis*
enim longa vocem claudens elidi
non potest: R. P. ad Hec. 870.
 [215. κρείσσων συντυχλ' ἐκέρησεν
 "Kingius, elisione non permis-
 sa." Idem.] Philemo apud Athen.
 xiii. p. 569. F. ἀλλοτρία ἴστί.

Aristoph. Ran. 1094. *A ἰμοῦ
 Callias apud Athen. x. p. 454. A.
 γραμμὴ ἴστι. Pherecrates—vi, p.
 269. D. δένδρη ἴν. Aristoph.
 Vesp. 663. δὴ ἴπειτα. 86. εἰ δὴ
 ἴπιθυμείτ'. Pac. 5. δὴ ἴφερεις.
 680. δουλεία ἴστί. Ran. 1274.
 ἴεα ἴτόν. Philemo apud Stob.
 p. 210. εἰρήνη ἴστί. Æschyl.
 P. V. 49. ἐπράχθη ἴν. Heath. et
 R. P. Aristoph. Thesm. 295, 6.
 εἴφημία ἴστω. Av. 511. ἴδη ἴγώ.
 Lys. 16. ἴξοδος: vide infra ad
 p. 331. Soph. apud Athen. x, p.
 433. E. ἴμπιτείν. Aristoph. Ran.
 64. ἴ τέρα φράσω ἴ τέρα αλλί;
 vide P. P. D. Addend. p. (123.)
 Philemo apud Athen. xiii, p.
 569. F. θύρα ἴστ'. Aristoph.
 Thesm. 565. αὐτὰ κρεά ἴ. Eur.
 Hec. 1239. μὴ αἰδεῖν, μὴ ἴδικεῖν
 ed. 3. ut Æschyl. Eum. 85. 688.
 Soph. Aj. 278. μὴ ἴκ. CEd. Col.
 1266. μὴ ἴξ. Eum. 826. μὴ ἴκβά-
 λης. Suppl. 345. μὴ ἴκδοῦς. Ar.
 Pac. 59. μὴ ἴκκόρει. Nub. 431. μὴ

μοίγε. Diodorus Sinopensis apud Athen. vi, p. 239. *Ἐ. μὴ ῥοχλιῶν.* Philemo apud Athen. xpi. 569. *Ἐ. μὴ Ἐπατηθῆς.* Æschyl. Eum. 690. *μὴ πικαιόντων.* Aristoph. Vesp. 821. *εἰ μὴ βῆσιθ'.* Ach. 828. *εἰ μὴ τέρψει recte Ald.* Eur. Ph. 408. *Valck. μὴ χεῖν.* Æschyl. P. V. 739. *μη-έπω ἴν.* Damoxenus apud Athen. iii. p. 102. *Ἐ. Οἶα ἴσιν.* Aristoph. Pac. 512. *ὁμοῦ ἴσιν.* Antiphanes apud Athen. vii. p. 299. *Ἐ. Οὔτω ἴσιν.* Aristoph. Lys. 1052. *σᾶ ἴσιν.* Æschyl. Eum. 445. 967. *τῆ μῆ.* Plato apud Athen. i, p. 5. *Ἐ. τῆ ῥημῖα.* Soph. Tr. 445. *τῶ μῶ.* Æschyl. Choeph. 529. *τῶ νείρατι.* Nicostrotatus apud Athen. xv. p. 693. *Ἐ. τύχη γαθῆ.* Apollodorus Stobæi cvi. p. 569, 50. *τύχη ἴσιν.* Dioxippus apud Athen. xi. p. 472. *Ἐ. et Menandr. p. 255. Cler. χρῆα ἴσιν.* Philemo apud Athen. iv. p. 175. *Ἐ. ὦ μβρόντητε.* Soph. Ant. 563. et Aristoph. apud Athen. xi, p. 485. *Ἐ. ὦ νᾶξ. et x. 422. Ἐ. ὦ νᾶρες.* Aristoph. Av. 639. *Ἐ. Ωρα ἴσιν.* *R. P. ad Ph. 1638. Hæc monet Porsonus apud P. P. D., et alibi. 5. γὰρ "ἀπέδομεθα."* *"Ita" sensus et "metri gratia edidit Berglerus." Burgessius.* *"Brunckius illud e MSS. hoc tacite: γὰρ etiam Dawesius, ut videtur." P. P. D. ad l. "adde Aristoph. Vesp. 172." R. P. ad R. D. Locus est, Ἀντὸν ἀποδοίμην δῆρ' ἄν.*

Ι. ἈΠΟΔΟΣΘΑΙ, venum dare: Eur. Or. 644. *Ἀπέδοτο δ', ὡς χρῆ τοῖς φίλοις τοὺς φίλους, Τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοὶ παρ' ἀσπίδ' ἐκποπῶν,* Aristoph. Ach. 542. *φέρ', εἰ Λακίδιαμορίων τις ἐκπλευσας σκάφει Ἀπέδοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων,* Av. 586. *Μῆ, πρίν γ'*

ἂν ἐγὼ τῷ βοιδαρίῳ τὸ μὴ πρῶτιστ' ἀποδώμαι. Comicus apud Plutarch. Sympos. v, 6, 3. p. 676. *Ἐ. Τὰ δ' ἴσθμι' ἀποδοίμην ἂν ἠδέως ὕσον Ὁ τῶν σελίνων στέφανος ἔστιν ὄνιος.* Herodot. vi, 89. *διδούσι δέ, πενταδράχμους ἀποδόμενοι α' Thucyd. i, 55. καὶ τῶν Κερκυραίων ὀκτακοσίους μὲν, οἱ ἦσαν δοῦλοι, ἀπέδοτο, πενήκοντα δὲ καὶ διακοσίους δῆσαντες ἐφύλασσον [Xenophon. Hellen. vi. p. 589. τοῦτον δὲ ἐφύλασσαν, ὡς ἡ πραξόμενος πάμπολλα τὰ χρήματα, ἢ ὡς πωλήσων].* Plato Euthydem. 227. *Ἐ. = 81. Routh. ἂ σοι ἐξείη καὶ ἀποδόσθαι, καὶ δοῦναι, καὶ θῦσαι ἔγω βούλει θεῶν; conf. ibid. E. F. de Republ. ii, 333. B. πρίασθαι ἢ ἀπόδοσθαι ἵππον. 345. Ἐ. ἢ αὐτὸς πρὸς τὸ ἀποδόσθαι ὡς περ χρηματιστήν. de Legg. xi, 954. A. καὶ ὁ προπωλῶν, καθ' ἕνα ὁ ἀποδόμενος. Xenoph. Mem. ii, v, 5. ἔταν τις οἰκίτην πωλῆ, καὶ ἀποδῶνται τοῦ τυγχόντος. Valck. ad l. "Apud veteres ἀποδοίδοσθαι non ἀποδοίδομαι, significat vendere." D. R. ib. "Πωλεῖν et ἀποδοίδοσθαι etiam conjunguntur in Sympos. p. 164. ὁ ἐν ἀγορᾷ πωλῶν καὶ ἀποδοίδομενος." Conf. Tourp. ad Suid. Vol. iii, p. 105. Anab. vii, p. 503. τὰ σπλά ἀποδοίδομενοι p. 504. ὁπόσους ἂν εὔροι — ἀποδόσθαι ὁ δὲ Κλέανθρος ὀνόματι ἐπεπράκει, — Ἀρίσταρχος δὲ — ἀπέδοτο. p. 515. οὔτε πωλήσειν ἐτι φησὶν ἡμᾶς ὡς περ ἐν Βυζαντίῳ, 556. ταῦτα ἀποδόμενος, οὔτε Σκίθη ἀπέδοκεν. Hellen. i, vi, 9. καὶ κελινόντων τῶν ἐνμαχίων ἀποδόσθαι καὶ τοὺς Μιθυναίους, 10. p. 34. τῆ δὲ ὑστεραίᾳ τοὺς μὲν ἰλευθέρους ἀφῆκε, τοὺς δὲ τῶν Ἀθηναίων φρουρούς καὶ τὰ ἀνδράποδα τὰ δοῦλα πάντα ἀπέδοτο. ii, iii, 19. καὶ οἱ δὲ ἀπαρίων*

AD
RAN.

SECT. V. Ubi obiter monere libet versum neutiquam sincerum haberi. Nec vero ipsa oratio recte procedit. Qui versui unice consulat, ei ἀπεδομεσθα placebit; qui vero utrique, is non nisi ἀπεδιδόμεθα comprobabit: hoc enim postulat, quod sequitur ἐκερδαινομεν.

- ⁶ —————οιει γαρ αν
 Τον προκτον ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ με χιλίων δραχμων.
 245 *⁷ Αμεινον η νυν αυτ ΑΠΟΔΩΣΕΤΑΙ πολυ.
⁸ ΚΑΠΕΔΟΤΟ τον μεν Θαρρελειδου τουτονι
 Κολοιον οβολου————

Alterum vero αποδος sensu longe diverso valet vel solve, ut Ran. 272.

Εκβαιν, ΑΠΟΔΟΣ τον¹²⁵ ναυλον————

⁶ Pac. 1135.

⁷ 1258.

⁸ Av. 17.

δραχμῆς ἂν ἀποδόμενοι τὴν πόλιν. Demosth. de falsa Leg. p. 165. ὅτι τὰ ἐκείνων μὲν οὐκ ἀπέδοτο οἱ πρέσβεις, τὰ δ' ἡμέτερα οὗτοι πεπράκασιν. adv. Eubul. p. 637: Taylor. εἰ δὲ δούλη, μάλιστα μὲν τὸν πριάμενον, εἰ δὲ μὴ, τὸν ἀποδόμενον ἦκειν καταμαρτυροῦντα. adv. Pantænet. p. 1074. ἐφ' οἷσπερ ἐωνήμεθα αὐτοὶ πάλιν ἀπεδόμεθα. adv. Dionysador. p. 1286. Reisk. κάκει ἀποδίδονται, καταφρονήσαντες τῆς συγγραφῆς. Lynceus apud Athen. vi, D, E. τοῦ δὲ Φιλίππου δόντος αὐτῷ ἵππον τραυματίαν ἀπέδοτο. Xen. An. vii, p. 576. ἵππον, ὃν μὲν Λαμψάκω ἀπέδοτο πενήτηκοντα ἄρεικῶν. Pseudo-Phal. Ep. cxxxvii. ὀκτὼ τάλαντα μόνον ἀποδοῦναι πείσαντες "lege, ἀποδοθῆναι." R. B. T. H. ad Xen. Eph. p. 71. l. 5. "Ἀποδίδοσθαι εἰς Ἰταλίαν est vendere vel ea conditione, ut quis avectus abducatur in Italiam, vel mercatoribus Italiam petentibus: quomodo fratres Josephum ἀπέ-

δοτο εἰς Αἴγυπτον (vendiderunt in Ægyptum abducendum, Valck.) Act. DD. Apost. vii, 9. εἰς Λιβύην καὶ τοὺς Ἕλληνας πρηθῆναι. apud Herodot. ii, c. 54. 56. περνᾶν εἰς Μίλητον. in Choliambis Hippon. apud Schol. Dion. Thrac. καὶ τοὺς σολοῖκους, ἦν λάβωσι, περνῶσι Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφιστεύοντες. 2 Maccab. iv, 32. χρυσώματα τινα * * * πεπρακῶς εἰς τε Τύρον καὶ τὰς κύκλω πόλεις." Odyss. P. 442. Ἀντὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν. Conf. Herodot. ii, 56. 98. viii, 105. Xenoph. Anab. ii, p. 136. Hellen. i, i, 15. Demosth. adv. Eubul. p. 708, 23. Diod. Sic. xiii, p. 606.

125. "τὸ ν. B. τὸν Suid. ed. sed locum om. ms." R. P. apud P. P. D. 6. ἰκνοῦμ' ἀπόδος MS. Harl. et Ald. ἰκνοῦμαι μ' ἄ. lectio MS. in marg. exemplaris Ald. apud P. P. D. ἰκνοῦμαι σ' e Turnebo Q. S. F. Christianus. 1. Eq. 1367. τὸν μισθὸν ἀποδώσω

vel *reddere, restituere* :

AD.
RAN.

- ¹ ΑΛΛ ΑΠΟΔΟΣ αυτο——
- ² Α δ ελαβες ΑΠΟΔΟΣ, πατρος εμου λαβων παρι.
- ³ ΑΠΟΔΟΣ το σωμα πατρι' μη συνθηγηκε μοι.
- ⁴ ΑΠΟΔΟΣ δαμαρτος νεκυν, ὅπως χωσω ταφῃ.
- ⁵ —— ΑΠΟΔΟΣ ὡς ταχος τα τοξα μοι.
- ⁶ Απεστερηκας τον βιον τα τοξ ἔλων·
ΑΠΟΔΟΣ ἰκνουμαι σ, ΑΠΟΔΟΣ ἰκετευω τεκνον.

Porro in versu ultimo pro *καλην γε καγαθην* malim *καλην ΤΕ καγαθην*¹²⁶. Nam hanc locutionem Atticis scriptoribus esse solemnem video.

- ¹ Μεριμνοφροντισται, ΚΑΛΟΙ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙ.
- ² ΑΛΛ εστ εμοι γ υιος ΚΑΛΟΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΣ.

¹ Thesm. 755. ² Eur. Or. 642 (635). ³ 1080 (1073).
⁴ 1623 (1601). ⁵ Soph. Phil. 922 (924). ⁶ 930 (931, 932).

¹ Nub. 101.

² 795.

Ἰντελῆ. Athenæus vi, 226. B. Alexis in Lebece: Ἰχθῦν ὑποτιμήσας, ἀποδῶ. L. Ἰχθῦν ὑπερτιμήσας ἀποδῶ. Thucyd. viii, 45. Ἰντελῆ αὐτοῖς ἀποδώσειν τὸν μισθόν. Xenoph. Anab. i, 71. τοῦτο τὸ χρῆσιον τότε ἀπέδωκεν. Marm. Sandv. fac. av. l. ii. ΑΠΕΔΟΣΑΝ; Demosth. adv. Phorm. p. 912. ὅτι οὐδέπω τότε ἔφησε Φορμίων ἀποδεύειναι τὸ χρυσίον Λάμπιτι. Plato de Legg. xii, 958. Α. πρῶτον μὲν ἡ δικάζουσα ἀρχὴ τὰ τοῦ ὀφλοντος χρήματα τῷ νικήσαντι πάντα ἀποδιδόντω [ibid. B. τὰ τοῦ ὀφλοντος παραδιδόντω χρήματα.] ii. II. Γ, 285. Δ, 477. Ε, 651. Σ, 499. Soph. Ph. 981. ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα, ut 950. Anaxilas apud Athen. vi, 224. Α. μὴ σύ γε Δῶς, ἀλλ' ἀπόδος.

Macho apud Athen. viii, 341. τοῦ πολυπόδος μοι τὸ κατάλοιπον ἀπόδοτε. Sophro ix, 409. Α. Ἀπόδος ποθ' ἀμὴν τὰν τράπεζαν. Herodot. iv, 80. σύ τε μοι ἀπόδος τοῦτον. Xenoph. Mem. ii, ii, 1. ὅταν ἐννάμενοι χάριν ἀποδοῦναι, μὴ ἀποδώσιν. Anab. i, p. 41. χάριν εἴσεται Κύρος, καὶ ἀποδώσει. Conf. v, p. 358. Demosth. de Cor. p. 67. τὸ χάριν τούτων ἀποδοῦναι. etc. Lys. adv. Eratosth. p. 223. Tayl. = 310. Bekk. ἰβουλόμην μὲν' ἂν αὐτοῖς οὕτω προθύμους εἶναι σώζειν τὴν πόλιν, ὥσπερ οὗτοι ἀποδοῦναι. Fortasse, ἀπολλύναι vel προδοῦναι. Marklandus.

126. "καλην γε κ. Β." R. P. apud P. P. D.; sic Codd. D, E, I, T.

SECT. 3 — των πολιτων τους ΚΑΛΟΥΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΥΣ.

V. 4 Και των πολιτων οι ΚΑΛΟΙ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙ.

5 ΑΛΛΟΙ ΤΕ ΠΟΛΛΟΙ ΚΑΙ ΚΑΛΟΙ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙ.

246 * 6 ΤΟΥΣ ΜΕΝ ΚΑΛΟΥΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΥΣ ου προσδεχει.

7 ΟΥΚ ΟΥΝ ΞΥΝΗΣ ΑΝΔΡΑΣΙ ΚΑΛΟΙΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙΣ¹²⁷;

V. 1496.—ισως σωθωμεν αν¹²⁸] Ut evitetur deinceps solæcismus, legendum statuo;

—— ισως ΣΩΘΕΙΜΕΝ αν¹²⁹.

3 Ran. 731.

4 Equ. 227.

5 732.

6 735.

7 Vesp. 1248.

127. "ΚΑΛΟΙΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙΣ. adde Aristoph. *Ran.* 740. *Lysistrat.* 1059. *Eupol.* *Canthar.* apud *Suidam* εν. Ἀθηναίας. νεανισκεύεται. *Nicostrat.* vel *Philæter.* apud *Athen.* III, 32. p. 118. *E. Alexin Ibid.* VIII. 16. p. 362. *C. Heliodor.* *Æthiop.* II, 23. p. 98." *R. P.* Loci sunt, 1. "Ἀνδρας ὄντας καὶ δικαίους, καὶ καλοὺς τε καγαθοὺς. [supra p. 302.] 2. "Ἄνδρας καλοὺς τε καγαθοὺς. 3. ἐν Δήμοις. Γυναῖκ' ἔχοντα μάλα καλήν τε κάγαθὴν, Ἀπτη νεανικούντος ἐπεθύμησέ μου. alterum versiculum ex *Photio* emendavit *R. P.* ad *Tourp.* p. 460. *Cantharus* Τηρεῖ Γυναῖκ' Ἀθηναίαν, καλήν τε κάγαθὴν. 4. Ταριχοπέλου πάνυ καλοῦ τε κάγαθοῦ. 5. Πλήθος προσιόν, ὡς τῶν καλῶν τε κάγαθῶν. 6. ed. *Commelin.* 1696. τούτο καὶ σπένδω μὲν, ἔλεγε, θεοῖς ἐγχωρίοις τε καὶ Ἑλληνίκοις, καὶ αὐτῷ γε Ἀπόλλωνι Πυθίῳ καὶ προσέτι Θεαγένει καὶ Χαρκλείῳ, τοῖς καλοῖς τε καὶ ἀγαθοῖς. *Septiheb.* 592. Τούτῳ σοφοῦς τε κάγαθοὺς ἀνηρέτας. *Xenoph.* *Mem.* III, IX, 4. καλὰ τε κάγαθά. 5. τὰ καλὰ τε κάγαθά. *Rescriptis* τε pro γε e *MS.* 1. *Ernesti.* x, 5. καλὰ τε κάγαθά

καλῶν τε κάγαθῶν. II, I, 20. *Anab.* IV. p. 256. καλῶ τε κάγαθῶ. etc., et apud *Platonem* centies.—"Πολλὰ κάμηχανα *Atticis* idem est quod πολλά ἀμήχανα." *R. P.* ad I. p. 136. l. 7. *Eur.* *Fr.* XVII. τοῖς καλοῖς κλήθεσιν. *R. P.* *Antiphanes* apud *Athen.* XI, 494. *D.* πολλά κάγαθ'—*R. P.* Contra καὶ eximendum e *Ran.* 304. "L. πάντ' ἀγαθὰ ex *MS.* *Vat.* *U.* cum *Kustero.*" *R. P.*

128. τούτισσι (sic) χρῆσαιμεθα ἴσως σωθῆμεν ἂν I, τούτοις χρῆσαιμεθ' i. σωθῆμεν ἂν T, sic σ. ἂ. D. σωθῶμεν ἂν E. χρῆσαιμεσθ' *Ald.* et *Junt.* 2. χρῆσαιμεθ' *Junt.* 1.; σωθῶμεν tres; v. *R. P.* ad *Ph.* 940. χρῆσαιμεσθα, σωθῆμεν ἂν. *Codd.* *Rav.* et *Borg.* et *Suidas* infra citatus; ἴσως σωθῆμεν ἂν duo *codd.* apud *Brunckium.* *Eq.* 1128. ποιῆς *edd.* tres pr., ποιῆς *Br.* et *Rav.* ποιῶς *Suid.* *MS.* et *ed.* *Med.* v. πυκνότης. *R. P.* et *P. P. D.*

129. "favente partim *Suida*, qui v. σαφέστερον versum sic exhibet: Τούτοις χρῆσαιμεσθα, σωθῆμεν ἂν. *Obiter* emenda *Menandrum* apud *Eund.* v. ἀπ' ἐχθρῶν. Οὐχ' ὄθεν ἀπωλόμεσθ' ἴσως σωθῆμεν ἂν. Ita scripserat

Librarius, opinor, qui ista Grammaticorum insomnia AD
RAN.
 τυφθειτον, τυφθειτην, τυφθειμεν, τυφθειτε, τυφθεισαν,
 imberbis didicerat, vera, quam ignorabat, scriptura
 offensus in ejus locum alterum istud suffecit; nes-
 cius interim primo terminationes optativas ειητον,
 ειητην Ἐ. αιητον Ἐ. οιητον Ἐ. scriptoribus vere
 Græcis ignotas fuisse; ac deinde vocolam *av* cum
 forma subjunctiva, nisi cum certis itidem comitibus,
 nunquam construi. Analogiæ a Græcis γονιμοις per-
 petuo servatæ, uti et vocolæ *av* constructionis simul
 exempla accipe:

¹ Ἄρα γ' ἂν ¹³⁰ προς των θεων ἡμεις ἀπᾶλλᾶχθειτε
 μοι;

¹ Vesp. 482.

Menander, quem eodem modo
 prorsus quo Aristophanem trun-
 caverat Suidas, omittendo ἴσως
 et inferiendō σωθειμεν." *R. P.*
 apud *P. P. D. Conf. Brunck.*
 ad Œd. Tyr. 1046. "Fluctuat
Heath. propter loca Euripidis
 Cycl. 132. Hel. 1019. Ion. 961.
 Quibus adde Damoxenum Athe-
 nœi m. p. 103. B." *R. P.* ad
Toup. p. 439. Ad Hel. ἀδικοῖην
 μὲν ἂν tentarunt *Reiskius* et
Heathius; l. α. νιν ἂν. ad Ion.
 φαίην μὲν ἂν *Heathius*. In Da-
 moxeno malle, Οὐδ' ἂν ἐτέρῳ
 μεταδοῖεν, vel—ρω τῷ δ. *Conf.*
R. D. supra p. 130. et *Piers.* ad
Mœr. p. 94. Hom. Οδ. X, 62.
 καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε. II. B,
 126. ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν
 Ἄχαιοί. II. Γ, 102. ἄλλοι δὲ
 διακρινθεῖτε γάχιστα. Plato Eu-
 thyphro, p. 7. C. 5. περὶ τοῦ
 βαρύτερου τε καὶ κωφοτέρου δια-
 κριθεῖμεν ἂν. διακρωθεῖμεν. Cod.
 Clarkio-Bodl. Sophistes, p. 249.
 E. Σκόπει δὲ σαφέστερον, εἰ
 ταῦτα νῦν ἕνωμολογοῦντες δι-
 καίως ἂν ἐπερωτηθεῖμεν—"me-

liores libri," inquit *Heindorfius*,
 "hand dubie dabant ἐπερωτη-
 θεῖμεν"—et sic dat id. Codex.
Phileb. p. 44. D. 10. ὡς εἰ βου-
 ληθεῖμεν ο τοιοῦν εἶδους τὴν φύ-
 σιν ἰδεῖν. et inf. E. ult. ἰδεῖν
 ἦντινά ποτε ἔχει φύσιν βουληθεῖ-
 μεν, Cod. Clarkio-Bodl. In illo
 βουληθεῖμεν obnitente lingua
 infecire tentavit *Heusde* ad Plat.
Polit. p. 298. A. εἰ πάντες περὶ
 αὐτῶν διανοηθεῖμεν. διανοηθεῖ-
 μεν Cod. Clarkio-Bodl. Parme-
 nid. p. 127. A. ὧν ἕνεκα παρείη-
 μεν παρείμεν Cod. Clarkio-Bodl.
Laches, p. 190. B. 8, 9. εἰ γάρ
 που μὴ ἀρετὴν εἰδείμεν τοπα-
 ράπαν ὅτι τυγχάνει ὄν.—εἰδείμεν
 Cod. Clarkio-Bodl. Auctor *Al-
 cib.* I. p. 111. D. 5. τί δ' εἰ βου-
 ληθεῖμεν εἰδέναι—βουληθεῖμεν
 Cod. Clarkio-Bodl. "sed infra
 E. 3. βουληθεῖμεν." *Gaisford.*
 11. Plato Euthyphro, p. 7. C.
 ἀπαλλαγήμεν—ἀπαλλαγήμεν
 Cod. Clarkio-Bodl. "cum schol.
 ἀπικόν ἢ συγκοπή τοῦ ἦ ἢ κατὰ
 κράσιν." *Gaisford.*

130. Nub. 359. Οὐ γὰρ ἂν

SECT. V. ² Τουτων χαριν ANTIΔΟΙΤΗΝ.² Thesm. ult.

ἄλλω γ' ὑπακούσασιν—quatuor codices apud Brunck. et cod. Rav. “atque ita Suidas v. πρόδικον.” R. P. apud P. P. D. ad l. quem conf. ad Eur. Ph. 586. et Br. ad Thesm. 693. 1227. 1. “I. διαλλαχθεῖτε.” R. B. 2. ἀνταποδοῖτον R. B.; et Gry. “nisi mavis, ανταποδοίτην.” R. P., quem vide apud P. P. D. 3. Plato. Euthydem. p. 273. E. 8. ἴλεω εἶητον. editiones omnes. Meno, p. 89, B. 9. βελτίους ἂν εἶημεν—εἶμεν Cod. Clarkio-Bodleianus. Xenophon autem ποιητικῆ ἀδεία formis communibus haud plane abstinuisse videtur: Anab. 1, 3. l. 13. “εἶησαν. Magis quidem Atticam, non tamen magis Xenophonteam vocem, εἶεν pro εἶησαν præbet Aristides, ab Hutchinsono laudatus. Ad Nostri Memorab. 1, iv, 19. hæc notat Vir summus, qui in his literis regnat, RUHNKENIUS. Hic pro forma Attica εἶεν restituenda est communis εἶησαν, auctoritate Grammatici veteris in Bibliotheca Sangermanensi. [Anti-Atticista, p. 99. Bekker.] Εἶησαν. ἀντὶ τοῦ εἶεν. Ξενοφῶν Ἀπομνημονευμάτων α. Vulgaris forma etiam est in Sympos. p. 153. Sic ἤμην pro Attico ἦν Cyrop. vi. p. 149. E.” PORSON.—ἤμεν θάτερω κεχρημένοι MS. Longmann. “Casu accidere potuit, ut θωτερω legeretur,” inquit humanissimus Burgessius. “Scio equidem Atticos pro ἕτερος cum articulo, per tria genera dicere ἄτερος, ἤτερα, θάτερον—hoc flectitur in θατέρου, θατέρω.” Heringa in Obs. p. 256. conf. Valck. ad Auctorem Ammonio subjectum p.

195. et Piers. ad Herodian. p. 432. Photius; θάτερα καὶ θάτερον: λέγεται τό, τε ἐνικόν καὶ τὸ πληθυντικόν τὸ δὲ ἀρρηκτικὸν ἄτερος λέγεται τὰ δὲ θηλυκὰ οὕτω συναλείφεται ἤτερα καὶ θητέρα. Cæd. Col. 497. σφῶν δ' ἤτερα μολούσα πραξάτω τάδε. ἄτερα maluit doctissimus Elmsleius. Aristoph. Av. 109. μὰ Δία, ΘΑΤΕΡΟΥ τρόπου. conf. Ran. 302. Phœnicid. fr. inc. apud Stob. T. vi, 30. v. 14. Gaisford. Æschyl. P. V. 803. δοῖν λόγον σε θατέρω δωρήσομαι. Conf. 892. Soph. Tr. 272; τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θητέρα δὲ νοῦν. Sic MS Harl. atque Aldus; et a supra η in exemplari quod aliud agens versavi; Cæd. Tyr. 782. θητέρα δ' ἰὼν πέλας Μητρὸς πατρὸς τ'—θατέρα Aldus et Schol. Lasc. quod restituit Porsonus Aristoph. Av. 1365., et Vesp. 497. Eccles. 498. reposuit Elmsleius in Addend. ad Acharn. 828. Æschyl. Agam. 335. κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν. conf. P. V. 892. Ar. Ran. 297.; Nub. 1106. ἐπὶ μὲν θάτερα. Soph. El. 345. “Lege θάτερ' cum Heathio ex Scholiaste, MSS. duobus, Aldina, Turnebianæ margine, et H;” R. P. Advss. 209. et Piers. l. c. “Eur. Dan. 16. lege, ὅς τῆσδέ τ' ἄρχει, χάτερας (ita recte Heathius) πολλῆς χθονός.” R. P. apud P. P. D. ad Lys. 82. Conf. Hec. 361. et Br. Addend. ad Lys. 441. 8. Astydamos Athenæi x, 411. A. Χαίρει τις, καὶ σκενασία μὴ μὴ εἶη τῆς μουσικῆς. μὴ μὴ ἢ τῆς μουσικῆς. Porsonus in Adverss. p. 115.

- ³ Ἡμεῖς ἌΝ ΕΙΜΕΝ θωτερω κεχρομεναι. AD.
EQU.
⁴ Ως δη σκοτος λαβοντες ΕΚΣΩΘΕΙΜΕΝ ἌΝ.
⁵ Οἱ μοι διεφθαρμεσθα· πως ΣΩΘΕΙΜΕΝ ἌΝ ;
⁶ Ἐν ᾧ ΔΙΕΡΓΑΣΘΕΙΤ ἌΝ· ἀλλ ἐμοι πιθου.
^{*7} Πασχων τ εκαμνον. δις δε ΛΥΠΗΘΕΙΜΕΝ ἌΝ. 247
⁸ Μι εστιν ἐλπις, ἧ μονη ΣΩΘΕΙΜΕΝ ἌΝ.
⁹ Ἀλλ ουδε μιν ναυς εστιν, ἧ ΣΩΘΕΙΜΕΝ ἌΝ.
¹⁰ ΩΣ ουτε γαιας ὄρι ἌΝ ΕΚΒΑΙΜΕΝ λαθρα.
¹¹ Παθοντες ἌΝ ΞΥΓΓΝΟΙΜΕΝ ἡμαρτηκοτες.

Legi quidem video apud Euripiden in Cyclope Vers. 132.

Ουκ οιδ, Οδυσσεν· παν δε σοι ΔΡΩΙΗΜΕΝ αν.

Verum ibi rescribendum est :

———— παν δε σοι ΞΥΝΔΡΩΙΜΕΝ αν¹¹.

Hoc utique postulat non solum, quam statuimus, analogia, sed et ipsa, uti consulenti patebit, loci indoles.

Emendationes in EQUITES.

V. 159. Ω των Αθηναιων ταγε των ευδαιμονων] Huic lectioni ortum dedit ignorata vocis ταγος proscedia. Eam autem subjecta docebunt loca :

¹ Τάγος ὡς φιλος φιλω.

Huic utique in strophe respondet,

³ Eurip. Hipp. 349. ⁴ Taur. 1025. ⁵ 1028. ⁶ Her. 175.
⁷ Hel. 777. ⁸ 821. ⁹ 1053. ¹⁰ Herc. 82. ¹¹ Soph.
 Ant. 938 (926).

¹ Eur. Iph. in Aul. 269.

131. Eur. Helen. 1315. Τῷ φιλάτῳ μοι Μενέλεω τὰ πρόσφορα Δρῶης ἄν, ἡμῶν τυγχάνων, Ἰεγε, ΞΥΝΔΡΩΙΣ ἄν. Soph. El. 258. οὐ ἔρῳ τὰδ' ἄν. Ille nescio quis, qui nominari solet G. Leccarpinus in Lect. Mosquens. apud C. F. Matthæi, p. 59. 'Αλοίη,

δοίη, γνοίη, διὰ διφθόγγου δεῖ γράφειν κατὰ τοὺς Ἀγτικούς, καὶ οὐχὶ ἄλῳη, δῶη, γνῶη. τὸ δὲ ἀλίσκεται ποτὲ μὲν μετοχῇ, ποτὲ δὲ ὀνόμασι συντάσσεται, ἔστι δὲ καὶ γενικῇ "Ὅσα ἀπὸ τῶν εἰς ΜΙ κανονίζονται, ταῦτα καὶ ἀκριβέστερα παρὰ τοῖς Ἀγτικοῖς.

SECT.

V.

248

Χρῦσεν δρακοντ εχων.

* 2 Ἀρ οισθα τᾶγους οντας, ἄν λεγης, λεγων.

* 3 Τᾶγος μακαρων εξευρ επ εμοι.

4 Πυλων επ εξοδοισι τᾶγησαι ταχος.

5 Τᾶγοι Περσων.

6 Ναων δε τᾶγοι των λελειμμενων συδην¹³³.

Horum ad normam Comici versum sic exigendum censeo :

Ω των ΑΘΗΝΩΝ τᾶγε των ευδαιμωνων¹³³.

Aut etiam retineri poterit Αθηναίων, si ταγε in αγε mutaveris.

V. 428. Εξειμι γαρ σοι λαμπρος ηδη και μεγας καθιεις,
Ομου ταραττων την τε γην και την θαλατταν
εικη]

Scholiasies vel potius Scholiastæ ad locum : Καθιεις]
Παρσκευασμενος. Καθιεν [oportuit καθιεναι] δε κυριως

² Soph. Ant. 1069 (1057). ³ Æschyl. p. 11. l. 6. (P. V. 96.).

⁴ p. 71. l. 8. (Septheb. 58.).

⁵ p. 126. l. 6. (Pers. 23.).

⁶ p. 147. l. 17. (—480.).

132. 2. 3. Vide Schol. Viet. ad l. et Schol. A. ad II. Ψ, 160. Æschyl. Pers. 324. 763. Soph. Ant. 1057. Eur. Iph. A. 268.; Eum. 296. θρασῦς, ταγούχος ως ἀνήρ, ἐπισκοπεῖ. lege, λοχάγος ως. Scaliger ad Manil. p. 320. citat ex Æschyli Palamede apud Athen. i, 11. D. Καὶ ταξιάρχας, καὶ στραταρχάς, καὶ ταγούς Ἐραζα' καὶ λόχους prætulit Valck. ad Ph. 547. Agam. 109. ξύμφρονα ταγόν. Blomfieldius, qui monet priorem in ταγή corripit. 4. τάγευσαι edd.; sed P. V. 832. προσηγορήθη MS. Emerici Bigot.; P. V. 891. ἐραστεύσαι. et Septheb. προσμεμηχανημένην codices multi. Lex. Sang. p. 472. Ἄφοδεύσαι : Πλάτων Ἀδωνίδι. Æschyl. Choëph. 726. Καὶ τὸν νύχιον τοῖσδ' ἐφοδεύσαι. Idem p.

337. Ἀγηλατῶν : ἀντιτοῦ διώκων, φυγαδεύων. Anti-Att. p. 115. φυγαδεύσαι : τὸ φηγάδα ἐλάσαι. Θεόπομπος ἐπιτομὴ Ἡροδότου. Aristophon apud Athen. xiii, 563. C. Δεῦρ' αὐτὸν ἐφηνάδευσαι ως ἡμᾶς κάτω. Inscriptio apud Comitem Caylusium Rec. d'Antiq. T. II. tab. LX. l. 9. ΕΦΗΒΕΥΣΑΝ. Tab. LXII. ΕΦΗΒΕΥΣΑΝΤΑ. Tab. LXVII. ΕΠΡΥΤΑΝΕΥΣΑΝ, Attica forsitan forma. 6. Ναῶν γε edd., Ναῶν δὲ ταγοὶ citat Lennepius ad Phalar. p. 88.

133. "Prius verum. Idem mendum ex Nub. 400. exemit Kusterus. Lysist. 37. exhibet Ἀθηναίων Suidas v. ἐπιγλωττήσομαι." R. P. apud P. P. D. Conf. R. P. ad Odys. Γ, 278. et in Pr. lvi = lx.

το χαλάν τα των νεων ἰστία· ταυτα δε προσφορως ειρηκεν Ἰδ' ὁ Κλεων. ην γαρ σφοδρος εν τοις λογοις. Καθιεις συν. Εἴθ. αντι του καθειμενωσ πνεων. ἡ δε μεταφορα απο των ανεμων. Ain vero, o bone, καθιεις idem valere atque παρεσκευασμενος? Surdo profecto mihi fabulam narras. Neque enim aliud quidquam est, quod non æque denotare possit. Alter (nam vix eundem fuisse credendum est) vocem καθιεις Cleoni convenire docet, propterea quod primo καθιεναι proprie *vela demittere* significet: deinde quod Cleo * in dicendo *vehemens fuerit*. 249 Hæc qui intelligit, ita expediat, velim, ut cum sequente versu congruant Ομον ταραττων Ἔς. Pergit autem homo festivus, vel forte incipit tertius monendo καθιεις æquipollere τῷ καθειμενωσ πνεων *demisse spirans*. Nempe hoc, credo, in Cleonem aptissime cadit, qui ibidem dicitur *terram ac mare conturbare*. Missis autem hominum delirantium nugis, videamus, an germanam Comici scripturam revocare possimus:

ΕΞεμι γαρ σοι λαμπρος ηδη, και μεγας ΚΑΤΑΕΙΣ¹³¹.

μεγας καταεις, non jam *demisse*, sed *vehementer flans*. Ad locutionem μεγας καταεις quod attinet, gemella plane extat in Euripidæ, uti volunt, fabula, quæ Rhesus inscribitur, V. 322.

131. "renitente *Tourio* in Suid. II, 45." [Vol. I. p. 280.] R. P. "Porsonus corrigebat ἔξεμι γάρ σοι λαμπρός ἤδη καικίας μέγας τε. Polyb. I, 44, 3. λαβῶν ὁ οὐριον και λαμπρὸν ἀνεμον. 60, 6. ὄρῶν (ὁ Ἀντάτιος) τοῖς μὲν ἐναντίοις φορὸν ἀνεμον καταρρέοντα και λαμπρὸν.—λαμπρᾶ pro πρώτῃ Philostrato de Vit. Apoll. III, c. 37. reddidit *Valckenærius* ad Joan. Chrysostom. orat. in laudem D. Pauli. P. XXXVI. Eur. Suppl. 903. οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρός. The-mistius orat. XVI. p. 202. C. λαμπρᾶ τῇ φωνῇ. et Isidorus apud Tour. I. c., τῇ μὲν ψυχῇ λαμπρός ἴσθι και μέγας. Equit.

757. Πρὸς ταῦθ', ὅπως μέσαι πολὺς και λαμπρός—e Demosth. or. de Corona I, p. 521. Taylor. corrigendum arbitratur R. B.; sed hanc mutationem sibi hodie non approbatat vir summus. Aliæ quoque cæli partes subinde e textu aut evanuerunt, aut e librarij male attigerunt. Pausan. II, XXXII. p. 187. Κατὰ δὲ τὸ ἔργον τοῦ περιβόλου μέρος σταδίου ἴσθιν Ἰππολύτου καλούμενον, "q. ἔθον." ΤΥΡΩΝΗΠΠΤΟΣ. Thucyd. II, 16. τὸ δὲ πρὸς τοῦτον ἡ ἀκρόπολις ἡ νῦν οὐσα πόλις ἦν, και τὸ ὑπ' αὐτὴν πρὸς νότον μάλιστα τετραμμένον. Vide annon legendum sit cum *Valla* πρὸς ἄρκτον.

SECT.
V.

ἦνικ ἐξώστης Ἀρης
 Ἐφασσε ¹³² λαίφη τησδε γης ΜΕΓΑΣ ΠΙΝΕΩΝ.

Idem Euripides in Bacchis V. 640.

Ῥαδίως γαρ αὐτον οἶσω, καν ΠΙΝΕΩΝ ἐλθῃ ΜΕΓΑ.

Ubi itidem malim ΜΕΓΑΣ. De verbo εφασσε libet ampliare. Unum tantum moneo, ex variis, quæ propositæ sunt, conjecturis Barnesianam εφουσε (quod verbum homo festivus pro εφουσα adhiberi statuit) longe ineptissimam esse. Si prosœdiam spectes, 250 eadem servatur analogia inter Atticorum * ἀημι et Ionum αῶημι, quæ inter illorum αῖω et horum αῶιω.

V. 435. Ως οὔτος ἦδη γε κακίας και συκοφαντίας πνεῖ] Neutiquam ferendus est accentus in voculam γε correptam cadens. Lege vero,

Ως οὔτος ἦδη ΚΑΙΚΙΑΣ ¹³³ —.

132. "Pro εφασσε, e Cod. Fl. *Musgrav.* restituit εθραυσε." *Burgess.* εθραυε λαίφη Flor. sec. *Valck.* Diatr. p. 103. εφλασε *Reiskius.* Observat vir summus, *Præf.* p. 9. "Rhesum Euripidi jam ab omnibus fere criticis esse abjudicatum; et hanc sententiam ad summum probabilitatis gradum perduxisse cum alios viros doctos, tum nuper *Hardionem* [*Memoires de Litt. de l' Acad. Roy. des Inscr.* T. x. pp. 323—337.] et *Valckenærium* [*Diatr.* pp. 88—114.]" Conf. *Scaliger.* App. ad Virg. p. 290. et Proleg. ad Manil. Ad Bacch. l. c. *Elmsl.* addit Andr. 188.

133. "Omittit γε Aldus" (et Junt. 1, 2.) *R. P.* quem conf. supra p. 344.; "Ως οὔτος ἦτοι κ. Rav.;" "Leg. Κακίας. Sch. stulte interpretatur Νότον" nam Cæsias a solstitio æstivo fiat [ab Oriente solstitialis, inquit *Seneca*, Nat. Quæst. v, 16. *East North East.*];

conf. *Gell.* II, xxii. *Plin.* H. N. II, xlvii. "Ἐλκων ἐφ' αὐτὸν ὡς ὁ Κακίας νέφη. Hinc autem Κακίας παρῶδει poeta; *Salmasii* error arguitur, qui κακίας scribit ἑτρασυλλάβως in notis ad Solinum." *R. B.* ad I., et adv. *Collins*, I, p. 99. "Κακίας A. Schottus ad Diogenian. IV, 66." *R. P.* apud *P. P. D.* Κακίας ex scholiaste *Kusterus.* "ἦτοι κακίας ἢ συκοφαντίας collatis Plutarcho T. II, p. 853. C. et Ravennate." *R. P.* "καὶ servare debebat Porsonus." *P. P. D.* in Addend. p. (127)., quem omnino vide, et *R. P.* ad Pac. 356. Polyb. lib. xv. xiii, 1. Πάσης ὁ οὔσης ἐς χειρὸς καὶ κατ' ἀνδρα τῆς μάχης, διὰ τὸ μὴ δόρασι, μηδὲ ξίφεσι χρῆσθαι τοὺς ἀγωνιζομένους, τῆ μὲν εὐχερεία καὶ τόλμη προεῖχον οἱ μισθοφόροι τὰς ἀρχάς, καὶ πολλοὺς κατετραυματίζον τῶν Ῥωμαίων. Mallem saltem, μὴ δόρασι ἀλλὰ ξίφεσι.

Nempe adludens hic Chorus ad ea, quæ jam supra dixit Cleo — και μεγας καταεις, Ομου ταραττων την τε AD
EQU.
την *Esc.* venti nomine eum impertit. Atque ita quidem vix dubito, quin legerit Scholiastes.

V. 712. Επισταμαι γαρ αυτον ος ψωμιζεται.

ΑΛ. Καθωσπερ αι τιθθαι γε σιτιζεις κακως.]

Principio, καθωσπερ sive καθως non est nisi recentioris farinae, Aristophanis autem temporibus non magis Attice dici potuit, quam vel, quod ridet Comicus, ab homine barbaro usurpatum χαιρομαι¹³⁴, vel quod hodie apud Æschylum legitur ηδοιμι. Deinde magis ασυνδετος est oratio, quam quæ in Comœdia ferri possit. Tu vero, si sapis, totidem literas puncto duntaxat subjecto, sic dispertiendas curabis, Καθωσπερ¹³⁵ — Æschyli autem, ad quem respexi, locus extat in Prometheo pag. 46. l. antep. [755].

ΙΩ. Η γαρ ποτ εστιν εκπεσειν αρχης Δια;

ΗΔΟΙΜ αν, οιμαι, τηνδ ιδουσα συμφοραν.

Πως δ ουκ αν, ητις εκ Διος πασχω κακως;

* At enim quo tandem pacto ηδοιμην recipiet senarii 251 hujus ratio? At enim bono sis animo. Nam neque istud necesse est. Et, profecto, nī veram hujus loci scripturam instauravero vel Barnesio deinceps inep-tior vocari patiar. Ecce autem:

ΙΩ. Η γαρ ποτ εστιν εκπεσειν αρχης Δια;

ΠΡΟ. ΗΔΟΙ αν¹³⁶, οιμαι, τηνδ ιδουσα συμφοραν.

ΙΩ. Πως δ ουκ αν, ητις εκ Διος πασχω κακως;

134. Pac. 290. Conf. R. P. ad Eur. Hec. 427.

135. Conf. infra ad p. 308. Leg. κηθ' ωσπερ R. B., Piers. ad Mœr. p. 360. et ex MS. Br. "Nonnihil adjuvat Dawesii sententiam quod citat Scholiastes in edd. hac (Bas. 2.), Aldina et Juntina, ωσπερ αι τιθθαι." R. P. quem vide apud P. P. D. ad l. et ad Vesp. 1156.

136. Plaudente R. P. ad Ph. 418. ubi δοναμ' αν, "quod ut-cunque barbarum retinent MSS. et Stobæus, recte emendat [δοναμ' αν] Marklandus ad Suppl. 136= 147., probante Brunck. ad Æsch. Prometh. 764." R. P. ad l. in Advss. p. 229., et ad Nub. 359. Æschyl. Agam. 1051. Πειθοι' αν, ει πειθοι' απειθοις ε' ιωσ. E particule omissione defluunt

SECT. V. Monere autem supersedeo, quam convenienter istud
 οἰμαι Prometheo tribuatur, quod Iūs injuriarum jam
 memoris ab ore languidule proveniret. Cum Pro-
 metheus dixit Ἡδοῖο αν, οἰμαι — *Lætareris, opinor, si
 istud tibi videre contingeret; ea continuo accensa
 regerit, Πως δ ουκ αν; Qui enim fieri posset, ut non
 lætarer, quæ a Jove tam male habear?*

V. 886. Ἄλλ ουχ ὑπερβαλεῖς¹³⁷ με θωπειαῖς —
 Verbo activo ὑπερβαλλειν notio hic tribuitur, quæ ex
 Attici sermonis ingenio non nisi in medium ὑπερβαλ-
 λισθαι cadit: *Sed non superabis me* — — *Repone,*

Ἄλλ ουχ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙ με —

¹ Εἰπερ τον ανδρ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙ, και μη γελωτ οφλησεις.
 vulgo perperam οφλησης.

² Ουτοι μ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙΣΘ αναιδεια, μα τον Ποσειδω.

252 * ³ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙΣΘΑΙ σ οιομαι τουτοισιν —

⁴ Οτοισι τονδ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙ ποικιλος γαρ ανηρ.
 non ανηρ cum vulgo.

⁵ Μαχη μεν ουν αν ουχ ΥΠΕΡΒΑΛΟΙΜΕΘΑ
 Πελασγον Αργος —

⁶ Φιλτροις δ εαν πως τηνδ ΥΠΕΡΒΑΛΩΜΕΘΑ.

¹ Nub. 1031. ² Equ. 407. ³ 411. ⁴ 755. ⁵ Eurip.
 Orest. 690 (683). ⁶ Soph. Trach. 593 (584).

corruptelæ; Soph. Tr. 114. Κύ-
 ματ' αν εὐρεῖ πόντω. vulgo, κύ-
 ματα, Iph. A. 1215. ὀνναίμεθ' αν.
 Vulgo ὀνναίμεθα. [Heracl. 848.
 λέγοιμ' αν ἄλλον Valck. ad Ph.
 826. ἄλλων Elmsl., quem conf.
 ad 1017.] Menander apud Plu-
 tarch. II. p. 128. Α. Αισχυνό-
 μενος αἰσχιστα πενταν αν φέροις.
 vulgo omittitur αν." R.P. Advss.
 pp. 174. 255. ad Or. 485.,
 Hec. 1175. et Eccles. 363. De-
 mosth. adv. Phænipp. p. 1039
 = 1143. Reisk. ἐγὼ δ' ὡ ἀνδρες
 δικασταί, ἤδιστα μὲν αν ἑμαυτὸν
 εἶδον εὐτυχοῦντα, ἤδιστα μὲν

Lambinus. adv. Callip. p. 1244
 = 1352. ὡς ἐπιორκήσειεν αν ὁ
 Ἄρχεβιάδης. Vide infra pp. 259.
 266. 279. 535. Est ubi solæce
 αν inferciunt librarii; vide R.P.
 ad Ph. 736.

137. ὑπερβαλεῖς MSS. Cant.
 et Harl.; ὑπερβαλεῖ tres codd.
 Br.; 1. ὑπερβαλεῖς et ὀφλήσεις
 H. et Leid. ὑπερβαλῆ I, et post
 rasuram T; ὀφλήσης C, D, E, I,
 T. ὀφλήσεις Codd. Rav. Dorv. et
 F. "leg. ὀφλήσεις." R. B. et
 Kustero in Mus. Cr. N°. VII. p.
 448. 6. "Φιλτροις ιάν που τηνδ'
 ὑπερβαλώμεθα, ut edi debebat ex

V. 1308.

Εἰ δ' ἀρεσκοὶ ταυτ Ἀθηναῖοισι, καθῆσθαι μοι δοκῶ

Εἰς το Ἰσχυροὺς πλεουσαις, ἡ πι των σεμνων θεων]

Operam plane lusurus videtur, qui horum vel sententiam, vel rationem grammaticam exponere aggredietur. Ipsum etiam metrum eo laborat, quod sedem prioris trochaici quintam dactylus occupet¹³². Comici vero manum sic, opinor, agnosces :

Eustathii auctoritate ad II. K, 206. p. 799, 4=716, 31." R. P. Advss. pp. 283. 175. Ed. Tyr. 355. καὶ ποῦ τοῦτο φεῦξεσθαι ἐοικείς; 1. Ὑπερβάλλειν modum excedere. Soph. El. 716. ὡς ὑπερβάλου Χρόας τις αὐτῶν, male ὑπερβάλῃ MS. Harl. Or. 437. γῆς ὑπερβαλῶν ὄρους; Alcest. 811. 845. τάσδ' ὑπερβαλῶν πύλας. Herodot. II, 148. ὁδὲ δὴ Λαβύρινθος καὶ τὰς Πυραμίδας ὑπερβάλλει. Plato de Legg. v, p. 734. B. ὑπερβάλλουσι ἐξ ἡδοναῖ μὲν λύπας ἐν ὑγιείᾳ, λύπαι δὲ ἡδονὰς ἐν νόσοις. Xenoph. Anab. VI, p. 465. καὶ ἐξαίφνης ὁρῶσι τοὺς πολεμίους ὑπερβάλλοντας κατὰ λόφους τινὰς ἐκ τοῦ ἐναντίου. VII, p. 493. παρὰ τὴν χηλὴν τοῦ τεύχους ὑπερβάλλουσιν εἰς τὴν πόλιν. 2. Hipp. 928. γλῶσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς. Alcest. 1096. Monk. Μὴ νῦν ὑπέρβαλλ', Plut. 109. Ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ. Alexis apud Athen. II, 36. Α. εἰάν δ' ὑπερβάλῃς, ἔβριον. R. P. apud Walpole Com. Gr. fragm. p. 11. et P. P. D. ad Vesp. 97. 251. Conf. Xenoph. Anab. IV. 289, 290. 306. VI, 465. 3. Herodot. VIII, 140. ὥστε καὶ ἡμέας ὑπερβάλῃσθε καὶ νικῆσητε. conf. Valck. ad II, 76.-- Plato. Menex. p. 247. A. 4. ὅπως μάλιστα μὲν ὑπερβαλεῖσθε καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς πρόσθεν εὐκλείᾳ. Passive usur-

patur in Protag. p. 356. B. 6. εἰάν μὲν τὰ ἀνιάρᾳ ὑπερβάλλῃται ὑπὸ τῶν ἡδίων, εἰάν τε τὰ ἐγγύς ὑπὸ τῶν πόρρω, εἰάν τε τὰ πόρρω ὑπὸ τῶν ἐγγύς, ταύτην τὴν πρᾶξιν πρακτίον ἐν ἧ ἂν ταῦτ' ἐνῆ.

138. Vide infra p. 299. "Poteram non pauca de dactylo in trochaicos ne a Comicis quidem, nisi in propriis nominibus, admissio;" R. P. ad Hec. 1161. Vesp. 456. ἄπεισε R. B. οὐκ εἴ' ἄπιτε. R. P. "Antea tentaverat, εἰς τοὺς κόρακας. Recte Hermann. de Metr. p. 116. e Rav. οὐχὶ σοῦσθ'; οὐκ ἐς κόρακας; οὐκ ἄ." P. P. D. ad I. 1057. "Fo. Κοῦ lego, μόνον τοῦτ' ἄ. ἀλκιμώτατοι vel ἀνδρικώτατοι." R. B. Καὶ κατ' αὐτὸ δὴ μόνον τοῦτ' ἄνδρες ἀλκ. R. P. Pr. xlv = xlix. 1260. Ὀδοῦς οὐ γ' ἐγὼ Rav. et R. P. ibid. quem vide apud P. P. D., et Hermann. de Metr. p. 116. Av. 759. τοῦτ' ἐκεῖ κ. tres Codd. ap. Br. et Rav. 789. Ἐκπτόμενος Cod. Rav. Thesim. 713. I. Δ. δῆτ' ἄ γ' ὅτι vel δῆθ' ὅτι γ' R. B. Δεῖνὰ δῆθ' ὅτι γ' εἰ. R. P. Pr. xlviii = lii. Eccles. 1148. διὰ τὸ γελᾶν Pr. xlv = l. Spondei quoque ab impari sede abigendi; Aelii. 726. vide R. P. Pr. p. xxviii. Eq. 566. Κοῦτις οὐδέπω ποτ' R. B. et R. P. Opusc. pp. xci, 34. et apud P. P. D.; Οὐ γὰρ οὐδέεις π. Rav. Vesp. 747. Πιθόμενος

AD
EQU.

SECT.
V.

Εἰ δ' ἀρεσκοὶ ταυτ' Ἀθηναίους, ΚΑΘΗΣΘ' ἈΝ μοι δοκῶ
Εἰς τὸ Θησεῖον ΠΛΕΟΥΣ ἈΝ, ΗἸΣ ΤΟ ΤΩΝ σέμνων θεῶν.

Quod si hæc Atheniensibus placuerint, videor mihi ad Theseum, vel ad Eumenidum templum confugitura, ibique sedem locatura. Quod ad constructionem καθησθαι ἂν μοι δοκῶ attinet, adi sis pag. 79¹³⁹. Locutio autem ἡ ἐπὶ τῶν Ἐ., præsertim cum præcedat εἰς τὸ Θησεῖον, minus recte haberi videtur cum mutata præpositionis tum articuli non jam repetiti **253** nomine. * Firmatur autem lectio, quam reposuimus, ἡ εἰς τὸ τῶν Ἐ. ex Thesm. 231.

ΕΥ. Ουτος σὺ ποὶ θεῖς; ΜΝ. Εἰς τὸ τῶν Σεμνων θεῶν.

Emendationes in ACHARNENSES.

V. 144. Καὶ δευτὰ φιλαθηναῖος ἦν ὑπερφύως,
Ἰμῶν τ' ἐραστῆς ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ

τε σοὶ γ'. ἴω μοι μ'. οὗτος ὦ, τί μοι βοῆς, R. P. apud P. P. D. Pac. 604. ἤρξεν αὐτῆς R. B. et Hermann. Av. 336. Ἄλλὰ πρὸς τοῦτον μὲν ἡμῖν ἐστὶν ὕ. λ. ad Hec. 204. 384. ἠγαντιώμεθα R. B., R. P., et Hermann. Lys. 635. L. αὐτὸ γὰρ R. P. 1214. ὄβριμος αὐτοῖς R. B. R. P. et Hermann. l. c. p. 117. Ran. 547. Οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν R. P. Opusc. p. 182.

139. "Leg. Ἀθηναίους—δοκεῖ" R. B. Soph. El. 61. lege, Δοκεῖ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν. πλεούσας, quam pro sua venditat Reiskius, Georgium Arnaldum auctorem habet conjectura in dissert. de jure serv. p. 57.; vide Act. Lips. mens. Jul. 1750, p. 419. et animadv. in Ar. Eq. p. 197. Aptè citavit Brunckius Vesp. 270. Vide Opusc. pp. 25. 370. et P. P. D. ad Plut. 286.

"ἐπὶ τὸ Θησεῖον Suid. v. Θησεῖον" R. P. apud P. P. D.; Aristophan. apud Polluc. vii, 13. [Horæ, fr. II.] Ἡμῖν κράτιστον εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν Ἐκεῖ δ', ἕως ἂν πράσιν εὐρωμεν, μένειν. 1. Ἡμῖν pro Εἰ μοι R. P. ad Hec. 1238. 2. G. Arnaldus ib. p. 65. Piersonus apud P. P. D., quem vide ad fragmenta p. 245. ἢ ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν MSS. et edd. tres pr.; Soph. Œd. Col. 90. θεῶν Σεμνῶν ἔδραν: Thueyd. 1, 126. καθίζουσιν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἰκέται τὰν ἐν τῇ ἀκροπόλει.—καθεζομένους δὲ τινὰς καὶ ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν ἐν τοῖς βωμοῖς. Demetrius Phal. p. 114. Δισχίνης, —ἐκαθήμεθα μὲν, φησιν, ἐπὶ τῶν θακῶν ἐν Λυκαίῳ. Vide Falck. ad Herodot. vi, 73. viii, 1, 71. sed R. D. emendationem probasse videtur Elmsleus in Add. ad Ach. 612.

140. "leg. ἔγραφ'. Suidas in καλοὶ habet ἔγραφον." *R. B.* ἔγραφ' MSS. duo apud *Brunck.* "Sanctamandus: Gryphius ἐγραφεῖν recte omnino. ἐγραφεῖν quoque *Berglerus* ex editione *Farrei.*" *Burgessius.* "Sic etiam citat *Kusterus* ad *Suidam* iii. p. 251." *R. P.* apud *P. P. D.* Ad *R. D.* propendeo. Sæpenu-mero elisio aut metrum redintegrat, aut numerosiorem reddit; conf. *R. D.* supra ad p. 160. *Eur. Ph.* 1703. ὄλλβισ' *Grotius;* *Iph. Taur.* 664. φέκτιρ' *R. P.* *Alexis Athenæi* iv. p. 170. C. οὐ ξύλ' *R. P.* *Plut.* 204. Τοιχω-ρήχος τις δὲ βαλ', εἰσὺς γάρ ποτε. *R. B.* "Ita codd. *Arundel.* *Dorvill.* editio *Farreana.* Ald. et *Juntinæ* δὲ βαλλ'." *Holibius.* 669. Ἡμῖν παρήγγειλεν καθύδειν—languentem optime refecit *Holibi-
us,* ἡμῖν παρήγγειλ' ἐγκαθεύ-
δειν (i. e. ἐν τῷ ναφ). Vide *P. P. D.* ad l., et *R. P.* ad *Vesp.* 83. Ἄν. [40. ἄζουσ' *R. B.* ad *Philem.* p. 159. 1495. ἴστ' *R. B.*] 1561. *Thesm.* 555. *Lys.* 680. 981. *Ran.* 783. 819. *Eccles.* 428. *Alexis* apud *Athen.* iii, 125. F. 9. οὔτε φιάλη. μετῆχ' ἄμφοῖν τοῖν ῥυθμοῖν. Fortasse, οὔτε φιάλη μετῆχεν ἄ. et supra pro ἐν ἀργυρῷ ποτηρίῳ—lege, ἐν ἀργυρῷ ποτήρι.

I. *Dactylo anapæstus subijci* nequit, et vice versa; *Eur. Or.* 499. Ἄντὸς κακίων μητέρ' ἐγένετο κτανών. *R. P.* *Bacch.* 8. Τυφόμενα δίου τ' ἐτι πυρὸς ζῶσαν φλόγα. *R. P.*; conf. *Opusc.* p. 224. *B. Ach.* 18. Οὕτως ἰδέχθη ὑπὸ κονίας τὰς ὀφθαλμοὺς et sic *Suidas* in ῥύπτομαι *R. B.*, et "Scholiastes. κονίας penultimam producit, ut

Lys. 471." *R. P.* apud *P. P. D.* qui ad *Soph. Aj.* 973. τε delet cum *R. B.* *Ran.* 724. ψευδολίτρον (ψευδολίτρον *Tyrwhitt.*) κονίας metro postulante *R. B.* et *Raper.*; Hic enotavit, "ψ. τε κ. vett. et *Suidas,* vv. *Κλειγένης* et *Κυκησιτίφρον.* Sensus est, *Pes-simus omnium qui luxuriam ex nitro cum cinere adulterato et terra cimolia parat.*" *Raper.* 615. Οἷς ὑπ' ἐράνον τε καὶ χρεῶν πρόφην ποτί. *R. B.* 733. Ἀκούετον δὲ, ποτίετον τὰν—vel Ἀκούετε δὲ, ποτίετ' ἐμῖν *R. B.* ποτίεμεν conjecit *P. P. D.* in *Addend.* ad *Plut.* p. (iii.) n. (2.). 850. Οὐδ' ὁ περιπόνητος Ἀρτίμων, dele οὐδ'. *R. B.*; sic *R. P.* apud *Gaisford.* ad *Hephæst.* p. 245. 1156. ὃν ποτε γ' ἐπίδοιμι τευ-θίδος; et in antistropha μαινό-μενος ὁ δ' αὖ λίθον βαλεῖν—*Brunckius.* "Vulgo ὃν ἐπ' ἐπί-δοιμι τευθίδος, idemque *Suidas* tuetur *T.* iii. p. 455. et p. 701. in quo quid displicere possit, mi-nime perspicio. Verito: quem utinam posthac aliquando videam.—Mox pro ὁ δ' αὖ rectissime vulgo ὁ δέ." *Meinek.* *Cur. Crit.* p. 16. *Eq.* 338. Οὐκ αὖ μ' ἰάσαις; Μὰ Δι', *R. P.* *Pac.* 900. Ἡνίκα δέ "Ald. [et *Junt.* 1.] leg. Ἡνίκα κέλης." *Iva* δὲ ed. vet. [*Junt.* 2.]; recte." *R. B.* *An.* 444. vide infra ad p. 270. *Lys.* 20. "Leg. Ἄλλ' ἔτερα γ' ἄρ' vel γ' ἦν ἄν vel ἄτερα γάρ ἦν *MS.* γραφ. Ἄλλ' οὐκ ἐκεί-ρων ἦν ταῦτε πανονργιαίτερα. Sic in *Schol.* sed in *textu* ut edi-tum." *R. B.* "Leg. Ἄλλ' ἦν ἔτε-ρα γάρ, vel Ἄλλ' ἦν γάρ ἔτερα" *R. P.* apud *P. P. D.* quem vide in *Addend.* p. (112.) n. (6.). *Ran.* 559. Ἐκκαίδεκα ἄρτους κατίφαγ'

SECT. ἡμῶν. [ἔτ. παν. MS.] Νῆ Δία—
 V. Plut. 178. Ἡ ξυμμαχία δ' οὐ διὰ
 — σε τοῖς Αἰγυπτίοις; *R. B.* "quem
 MSS. Borgianus et Rav. tuentur." *Herm.* Eubulus apud Athen.
 II, 36. D. Ὁ δ' ὄγδοος κληῖρος, ὁ δ' ἕνατος χολῆς. *Q. S. P. Christianus* ad *Vesp.* 1384. [*Crit. Rev. Jan.* 1803. p. 6.] De Menandro apud Stob. LXVIII. p. 425, 47=291. vide supra ad p. 400. Thucyd. IV, 133. ἕνατον *Cass.*, et v, 12. ἑνακοσίων *Cass.* Damoxenus apud Athen. III, 102. C. Ἡλίβατον ἀνθρώποισιν, ἀλλοιωμά τε. *R. P. Advss.* p. 62. *Idem*, 103. A. Εἴτ' οὐθὲν εἰκὴ παρατίθεται τοῖς συμπόταις. Quisnam ex hisce disjectis rudibus veram lectionem eruere posset? *Tantum cavi longinqua valet mutare vetustas.* παρατίθῃμι sine ope Codicum reposuit *R. P.*, et exsulantem *μανθάνεις*; *re-* vocarunt MSS. A. B. apud *Schweighæuser.*; hinc nova lux exoritur, et novus color sententiæ accedit. *Aristophan.* Av. 1003. προσθεῖς οὖν ἐγὼ τὸν κανόν' ἄνωθεν τουτονὶ τὸν καμπύλον Ἐνθεῖς διαβήτην — *μανθάνεις*; *Georgis* III. οὐκ ἀκήκοας; *R. P.* *Anaxirrus* XI, 486. F. "Ἐνεγκον ἐπὶ τὸ μνημ' ἐκείνης' *μανθάνεις*; *R. P. Advss.* p. 129. *Crates* apud *Polluc.* IX, 62. Ἡμῖεκτόν ἐστι χρυσοῦ' *μανθάνεις*; *Philemo* apud *eund.* IX, 65. Χαλκοῖς ὀφείλεις πέντε μοι μέμνησ'; apud *R. B.* p. 133. Μιᾶρος ἦν ἀκήκοας; *audin'*? *Ter. Andr.* v, II, 22. *Soph. El.* 628. *Eur. Or.* 581. 584. Ph. 163. *Andr.* 87. *Aristoph. Eq.* 92. ὄρᾳς; *conf. infra* ad p. 326. *Ion.* 1366. οἶσθα σύ; *Soph. El.* 1347. Οὐχὶ ξυνίης; *Diphilus* VI, 228. A. Οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ζῆν ἄνευ κακοῦ

τινος τοῦτον' ξυνίεις; *Alexis* IX, 383. D. Ὁξος λαβῶν νῦν εἰς λεκάνην τιν' ἐγγχείας *Ψυχρόν*, ξυνίεις; *intelligisme?* *R. P. Advss.* p. 112. *Ter. Phorm.* I, IV, 36. *tenesne?* *Juv.* II, 37. *Ubi nunc lex Julia? dormis?* *Aliter paullo* *Plato* in *Sympos.* p. 334. C. καὶ εἶπον, κινήσας αὐτὸν, Σώκρατες, καθεύδεις; *Conf. Ran.* 195. 765. 1169. 1444. et *Plato Phæd.* p. 324. *Forster. Polit.* II, 266. B. 280. B. 288. A. 306. A. de *Repub.* II, III, 413. B. *Antiphanes* apud Athen. VI, 222. B. Πάντ' εὐθύς εἶρηχ', ὅτι μανείς ἀπίστονεν. *emendante Grotio* in *excerp.* p. 623.; *vide R. B.* ad *Mill.* p. 16. "Amphis apud Athen. VI, 224. E. Οὐς ἰὰν ἐπερωτήσῃ τις ἢ λαβῶν τι τῶν." *Repone, ἂν vel ἦν pro ἰὰν*, *Eubulus* XIV, 642. C. Οὐχὶ φιλοτραγήμων εἰμὶ πως ἐκάστοτε. *Repone οὐ pro οὐχὶ* pariter atque *Antiphanis* loco VI, 226. D. [*Hermann.* p. 154.]" *Meinek.* C. Cr. p. 16. *Philetærus* XIII, 570. F. "Ἠδιστόν ἐστιν ἀποθανεῖν β. ἄ. *Tour.* apud *R. P. Advss.* p. 137. *Macho* apud Athen. XIII, 581. C. ἐν σκντοτομίῳ τινὶ μετὰ τινων καθήμερος *scribendum*; ἐν σκντοτομίῳ μετὰ τινων καθήμερος. *R. P. Advss.* p. 138. *Anaxandrides* XIV, 655. A. Οὐ μανικόν. *Herm.* I. c. et *P. P. D.* ad *Plut.* 361-2. *Idem* apud *Stob. Flor.* Tit. XLII. p. 159. *Grot.* "Ὅστις λόγους γὰρ, παρακαθήκην ὡς, λαβῶν. *Vide Mær.* p. 313. *R. P. Advss.* p. 298. *Pseudo-Phalar.* Ep. cxxvi. παρακαθήκην ed. *Boyl.* παραθήκην MS. *Reg. R. B.* "Ὅστις λόγους παρακαθήκην γὰρ λαβῶν. *R. P. Opusc.* p. 249. (*P. P. D.* ad *Plut.* 314.); atque locis ibidem citatis adde *R. P.* in

Append. ad *Tourp.* p. 478. Alexis in Lino apud Athen. iv. p. 164. C. Ἐντεῦθεν ὅτι βούλει προσελθῶν γὰρ λάβε. Malleo, προσελθῶν παραλάβε. Diphilus apud Stob. xcν. p. 383. Τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴν οὐ προσδοκᾷ. *R. P.* Advss. p. 289. Vide *Markland.* ad Suppl. 901=909. *Hermann.* de metr. pp. 152—156. ed. pr.

II. *Neque tribrachyn sequi potest anapæstus, nec anapæstum tribrachys*; Eur. Hel. 298. Εἰς ξύμβολ' ἐλθόνθ', ἃ φανερ' ἂν μόνοις ἂν ἦν. *R. P.* ad Or. 51. ἐλθόντες εἰς ξύμβολ', ἃ φανερά μόνοις ἂν ἦν, defendit *Carolus Reisig.* in Conject. (Ach. 47. Ἄλλ' ἀθάνατος' ὁ δ' Ἀμφίθεος — *Hermannus* apud *Reisigium* p. 13.) 68. "Vel dele articulum vel Kav." *R. B.* 867. Νῆ τὸν Ἰόλαον, ἐπιχαρίτως ἂν γ', ὧ ξένε. "Legge, Ἰόλαν *Dorice*; *Virg.* Buc. II, 47. *Nec, si muneribus certes, concedat Iolas.* P. P. *Dobrevs.* Adde, *Æn.* xi, 640. *Volvitur ille excussus humi. Catillus Iolan.* Pers. Sat. III, 78. *non ego curo Esse quod Arcesilas.* Conf. supra ad pp. 196, 7. 927. transverso calamo signandum præcepit *Hotibius*: versum esse spurium et consarcinatum ex 905. et 930. jamdudum me monuerat P. P. D. *Soph.* El. 725. βίῃ φοροῦσιν *Leopard.* Emendat. I, XIX, 17. *R. P.* Advss. p. 210. *Equit.* 32. βρέτας; ποῖον βρέτας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεοὺς; βρέτας; τὸ ποῖον ἐτεὸν; ἡγεῖ γὰρ θεοὺς; citat *R. P.* ad *Hec.* 794=788. Conf. *A. Meinek.* Cur. Crit. p. 15. et *P. P. D.* in *Addend.* ad *Aristoph.* Eq. p. (126). 134. ἀνὴρ ἕτερος 328. Ἄλλ' ἐφάνη γὰρ ἀνὴρ ἕτερος πολὺ σου μιαιώτερος P. P. D. (*Month. Rev.* Vol. LII. p. 522.). In priori loco delet ἂν et 135. ve-

terem lectionem γένοιτο e *Ran.* AD 778. defendit *Reisig.* in Conject. ACH. p. 67. γένηται *Tyrphitto* arri-sisse videtur. Nub. 663. *Lege,* Ἄλεκτρῶ—vide *Opusc.* p. 195. 843. *Transpone,* Πότερον ἐλω πα-ρανοίαις αὐτὸν εἰσαγών. 1059. Πολλοῖς· ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε δι' αὐτὸ τὴν μάχαιραν. *R. P.* Pz. xli=xliv. vide *Reisig.* pp. 89. 96. *Pac.* 245. "omitti potest ὡς." *R. P.* Advss. p. 242. *De* verbo ἐπιτρέψεσθε valde dubito; et Ὡ Μέγαρα, habet *Schol.* Ἵω Μέγαρ', ὧ Μέγαρ' *legi potest.* *Erfurdlius*; sed vide omnino P. P. D. in *Addend.* ad *Pac.* p. (137). Av. 108. ὅθεν τρήρεις P. P. D. 1012. Κάμολι πιθόμενος ὑπακοκίει τῆς ὁδοῦ. *R. P.* I. c. et *Rav.* 1283. "σκυταλιφόρον *Suidas.*" *R. B.* "legisse videtur *Porsonus,* ἰσκυταλιφόρον, νῦν δ." P. P. D. ad I. 1506. ἀπὸ γὰρ ὀλέσει, εἴ μ' ἐνθάδ' ὁ Ζεὺς ὕψεται. "ὀλέσει MS., leg. ὀλέσει μ'." *R. B.* "L. ὀλείς. *Pessime Kusterus* ὀλέσει edidit ex MS. *Vat. U.* Vide supra ad *R. D.* p. 216. (401)." *R. P.* ad I. et P. P. D. (*Month. Rev.* I. c.). μ' ante ὀλείς, præbet *Cod. Ravenas,* ut in *Soph.* Ph. 808. vide supra ad *R. D.* p. 119. 1695. vide supra p. 370. Ἄλλα omit-tunt edd. veteres; unde *Γαμήλιον χλανίδα δότω* legendum censet *R. B. Thesm.* 292. Τὸ πόπανον ἴνα, *R. P.* apud P. P. D. 737. Ὑφαπτε καὶ κάταιθε' σὺ δὲ τὸ Κρητικόν. *Rav.*; conf. *R. P.* apud P. P. D. *Lys.* 1001. Πῶς οὖν ἔχετε; *μογιόμες* edd. tres pr.; *μογιώμες Br.* recte; *Δωρίσθεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωρίεσσι.* Sed vide P. P. D. in *Addend.* ad *Plut.* p. (112). *Ran.* 476. "Lege ἰκατογέφαλος. Nub. 335. ἰκατογέφαλος ipsa metri lex

SECT. Φιλαθηναίος ην, ὕμων τε εραστής ην, ὥστε ΕΓΓΡΑΦΟΝ—

V. Unquamne, obsecro, atrociorē solæcismum vidisti?

Hoc primum. Deinde alterum in versu ultimo improbandum venit, quod dactylo anapæstus subjiciatur. Hoc genus utique tam pauca in universis Comici scriptis reperiuntur, eaque tam levi manu ad normam alibi servatam exigenda, ut nullus dubitem, quin ab hac pedum in metris iambicis distributione poetæ Attici summa cum religione temperarent. Idem dictum puta de anapæsto tribrachyn excipiente. Quam rem mihi videor non solum primus observasse, sed ejusdem itidem rationem assecutus esse. Ea autem ex accentuum, quam supra tradidimus, indole atque ingenio petenda est. Nempe hoc pacto efficitur, ut proximī duo accentus quatuor syllabarum in-

254 * tervallo ab invicem distent, non sine gravi aurium offensione :

Ἐν τοῖσι τοίχοις ἐγγραφον Ἀθηναῖοι καλοῖ.

Rescribo vero conspirante et syntaxeos et accentuum ratione,

Ἐν τοῖσι τοίχοις ἐγγραφ, Ἀθηναῖοί καλοῖ.

requirit." *R. B.* et *R. P.* apud *P. P. D.* [et *P. P. D.* in *Month. Rev.* l. c.]; conf. *Gaisford.* ad *Suppl.* p. 185. *Eccles.* 162. Τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκριβωθήσεται *R. B.* et *Kuster.* ταῦτ' *R. P.* ad *Or.* 1427. 315. Καὶ θοιμάτιόν γ' ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν. *R. P.* apud *P. P. D.* (conf. *App.* ad *Tour.* 481.), quem vide ad 195. et ad *Lys.* 523., *Hermann.* apud *Reisigium* p. 13. et imprimis *P. P. D.* in *Addend.* ad *Plut.* p. (112), cui libentissime accedo. (*Plut.* 1011. *Νηγτάριον ἵπεκορίζετ' ἄν καὶ φάτιον R. P.* ut me monuit *P. P. D.*) *Damoxenus* apud *Athen.* III, 103. A. Ἐνίστε δ' ἀφιστάς παρακελεύομαι πόθεν ἄπτει. "Scribendum Ἔσθ' ὅτε δ' ἀφιστάς." *Meinek.* p. 14. δ'

delevit *Hermannus.* *P. P. D.* ad l. c. p. (114). *Philippus* apud *Athen.* VIII, 359. A. Ἀπαντα γὰρ ἱκανόν ἐστι φράζε δήποτε, *Lege* "Ἀπαντα γὰρ ἱκάν' ἐστι—*R. P.* *Advss.* p. 107. *Nicostratus* III, C. *λευκός* τὸ γὰρ πάχος ὑπερέκυπτε τοῦ κανοῦ. "Lege, τὸ πάχος γάρ. *Philemon* in *Stob.* lx. p. 383, 35. et apud *Cler.* p. 306. *δοῦλοι βασιλέως εἰσὶν ὁ δὲ βασιλεὺς θεῶν.* Dele particulam δὲ quæ recte deest in *Stobæo Gesneriano.*" *Meinek.* p. 15. Vid. *Herm.* de metr. pp. 158, 9., et *P. P. D.* in *Addend.* ad *Plut.* pp. (111—15.), qui his editis rem totam egregie expedit et nihil ultra quærendum reliquit. Tu, lector, judicium feres.

V. 270. Πολλων γαρ εστιν ἡδιον, ω Φαλης, Φαλης.] Πολλων ἡδιον—Quis unquam ita locutus est? Rescribe vero cum Scaligero Πολλῷ¹⁴¹. Sed ne ita qui-

AD
ACH.

141. "Sanctamandus: Lege Πολλῷ. atque ita Gryphius." Burgessius. Conf. omnino R. P. apud P. P. D. Æschyl. P. V. 335. et Aristoph. Vesp. 781. Πολλῷ γ' ἀμείνων et—ἀμεινον. Nub. 1156. πολλῷ γε μάλλον. Incertus apud Stob. Vol. i. p. 340. Gaisf. Πολλῷ δὲ κρείττον ἔστιν ἐμφανῆς φίλος,—Thucyd. i, lxxx. ἀλλὰ πολλῷ ἔτι πλείον. ii, 45. ὀλίγῳ χείρους. Xen. K. Π. v, v, 45. πολλῷ ἂν μάλλον ἀνύσαι δύναίμεθα. Anab. iv, v, 35. θυμοειέστεροι δὲ πολλῷ. Plato Phædo, p. 80. E. πολλῷ μάλλον Demosth. adv. Timocr. p. 731, 9. ἀλλ' ἐνδεεῖς πολλῶν ed. Ben. πολλῷ Reiskius. Xen. Ephes. v. p. 72. l. 14. φωνὴν δὲ πολλὴν εἶχε χαλεπωτέραν. I. πολὺ vel πολλῷ. T. II. Obs. Misc. vi. p. 346. Cic. Cato Maj. xix. *quintiam illa cetas multo plures quam nostra mortis casus habet.* Hipparchus Stobæi in Flor. p. 229. Grot., Πολύ γ' ἐστὶ κτῆμα τιμωτάτων "Ἀπασιν ἀνθρώποισιν εἰς τὸ ζῆν τέχνη: Legendum e Schol. ad Dionys. Thrac. p. 647. Bekker. Πολλῷ γάρ ἐστι κτῆμα τιμωτάτων "A. qui infra ἀνάλωσ' retinet. Hippocrates, 'Ὁ βιὸς βραχύς, ἢ δὲ τέχνη μακρή. Tourpius belle notavit, "nos Angli, nescio quomodo, semigræci sumus;" *life is short, but art is long* *. Eodem modo, No work, no pay: Οὐδὲν ἔργον, οὐδὲν ὄφελος' conf. Soph. Aj. 852. Sic

Shaksperius nostras *Macbeth*, A. ii. Sc. iv. *On Tuesday last A falcon, towering in her pride of place, Was by a mousing owl hawk'd at and kill'd.* Conf. Æschyl. Pers. 210—215. *Blomf. Masoni Caractacus; Wide saw'd the bickering blade, and fir'd the angry air.* Septheb. 143. *Δορυτίνακτος αἰθρῆ ἐπιμαίνεται.* 2 Henr. vi, iv, 1. *Like ambitious Sylla overgorg'd With goblets of thy mother's bleeding heart.* Conf. King John A. v. Sc. ii. Æschyl. Septheb. 581. *Μητρός δὲ πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη; Macbeth, A. v. Sc. iii. My May of life Is fall'n into the scar, the yellow leaf.* Agam. 79, 80. τὸ θ' ὑπεργήρων, φυλλάδος ἤδη Κατακαρφομένης. *Othello, A. v. I will play the swan, And die in Musick.* Agam. 1419. *ἢ δὲ τοι, κύκνου δίκην, Τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον, Κεῖται.* Vide *Blomfieldii* gloss. ad l. Polyb. xxx, iv, 7. *ὅτε δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ κύκνειον ἐξηχίσαντες* xxxi, xx, 1. *μάτην ἐξέσας τὸ κύκνειον.* Vide supra ad p. 396. *King Lear, I am a man, alas! More sinn'd against than sinning.* Œd. Col. 266, 7. *ἐπεὶ τὰ γ' ἔργα νεο Πεκονθός' ἐστὶ μάλλον ἢ δεδρακότα.* P. *Elmsleius.* 2 Henr. vi. A. ii. *Sheriff, farewell, and better than I fare.* Eur. Or. 1081. *Χαῖρ' οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστὶ τοῦτο, σοὶ γε μὴν.* Ph. 627. ΠΟ. *Μῆτερ, ἀλλὰ μοι σὺ*

* Yet many Lives of studious and industrious men in one Age, and the succession of many Lives of such men in all future Ages, will undoubtedly prove as long as Art itself. Sprat's Roy. Soc. p. 334.

SECT. V. dem sarta tecta evadent omnia. Quod enim virum summum fefellit, comparativa in *ων* exeuntia in sermone Attico penultimam semper producunt. Singularum autem apud Comicum occurrentium singula describam exempla :

- ¹ Ζητων ετ ανδρα τους τροπους βελτιονα.
- ² Πολυ της πεινας πραγμα αισχιον ζητεις αυτω περιψαι.
- ³ Επειτα που καλλιον ανατεθησεται ;
- ⁴ Ουδε χαιρω βατισιν, ουδ εγγελευσιν, αλλ ηδιον αν.
- ⁵ Κακιον απολοιμην αν η συ. Πως ; Οπως ;

¹ Plut. 105. ² 590. ³ 939. ⁴ Vesp. 508. ⁵ Thesm. 210.

χαίρε. IO. χαρτά γούν πάσχω, τέκνον; Hec. 427. Χαίρουσιν άλλοι, μητρι δ' οὐκ ἔστιν τόδε. El. 1351. Χαίρετε· χαίρειν δ' ὅστις δύναται. Bacch. 1377. Χαίρ', ὦ μελέα, καί σύ γε, θύγατερ, Χαλεπῶς εἰς τόδ' ἄν ἦκοις. Soph. Aj. 462. Χαίρ' ὡς μέγιστα, χαίρε. Drydenus (*dedic. to Almonazor*) The first blossoms of your youth paid us all that could be expected from a ripening manhood. Septheb. 529. βλάστημα καλλιπρωρον, ἀνδρόπαις ἀνὴρ. Ill usage, though never so just, will gall and make a man speak. Soph. Aj. 1119. τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἄν ὑπέρδικ' ἦ, δάκνει. A. Askeuius. Courtesy of tongue is used to veil churlishness of deed. Soph. Œd. Col. 774. σκληρὰ μαλθακῶς λέγων. Eur. Or. 881. καλῶς κάκουε Δόγους ἐλίσσων. Mind neither good, nor bad, nor right, nor wrong, *But eat your pudding, Slave, and hold your tongue.* Schol. ad Æschyl. Choeph. 76. ἔστι δὲ παροιμία; Δούλε, δεσποτῶν ἀκουε καὶ δίκαια κἀδικα. *Hamlet*, III, i. When he himself might his quietus make with a

bare bodkin. Senec. Epist. lxx. Scalpello aperitur ad illam magnam libertatem via, et puncto securitas constat. *Blomfieldius*. —Seneca sane tragicus, veluti Magus quidam, *A. Collinsio* efatus est; vide *Horsleii*, præsulis præstantissimi, concionem xvii, pp. 79—89.: Quidni Senecam philosophum illud gentis Britannicæ decus suis magnifice prædicentem excitaret in Quæst. Nat. vii, xxvi. *Erit qui demonstrat aliquando, in quibus cometæ partibus errent, cur tam seducti a ceteris cant, quanti qualesque sint.* Immo vitream illam machinam, qua Neutonus resolvere solebat varios adverso sole colores, vivis vocibus depinxit, *ibid.* i, vii. *Virgula solet fieri vitrea, stricta [striata J. F. Gronovius] vel pluribus angulis in modum clavæ torosa; hæc si ex transverso solem accipit, colorem tamen, qualis in arcu videri solet, reddit, ut scias hic non imaginem solis esse, sed coloris imitationem ex repercussu.* Vide Schol. Leid. ad Il. P, 547. 4. ἐγγέλευσιν Suidas in οὐδὲ χαιρω R. B. vide supra ad p. 398.

Qui plura vult, adeat Plut. 558, 576¹⁴², 595. Ran. ^{AD} 1041¹⁴³. Equ. 857. Acharn. 650, 1077, 1115. Pac. ^{ACH.} 1447. Eccl. 71, 478, 622. Thesm. 539, 807, * 817. 255
Lys. 1160. Horum autem ad normam locus, in quo versamur, sic exigendus est :

Πολλῶ γὰρ ΕΣΘ¹⁴⁴ ἡδίον, ὦ Φαλης, Φαλης.

142. Plut. 576. Sic H, I, T. ἔστι καὶ μάλιστα I. 595. Sic T, I.; πειρῆν ἔστι βέλτιον H.

143. οὐ γὰρ ἔσθ' R. B. ad Horat. Serm. II, II, 124. "L. ἔσθ' ἡδίον, non solum ut producatur secunda in ἡδίον, sed ne sit dactylus in tertia sede." R. P. apud P. P. D. Eccles. 621. lege, ἐπὶ τοῦς δέ. R. P. Thesm. 539. πλὴν ἄλλαι γ. Suid. I. p. 122. R. P. apud P. P. D.

144. Sic Cod. Rav.; Leg. πολλῶ—ἔσθ' R. B. qui in suo exemplari Aristoph. addit, "et Suidas Λαμάχων." et Cod. Rav. "Idem mendum sustulit Casaubonus ex Alexide apud Athenaeum IX, 8. p. 383. E." R. P. apud P. P. D. quem vide; et Opusc. p. 32. Xen. Mem. II, IX, 3. πολλῶ ἡδίον ἔστιν Eur. Suppl. 1101=1111. καὶ κἀρα τόδε Κατεῖχε χερσίν· οὐδὲν ἡδίον πατρὶ Γέροντι. Cl. Burneius apud Gaisford. ad I.; malleum, χεῖρὶ πατρὶ δ' οὐδ' ἡδίον ἄν P. Comicum apud Athen. VIII, 336. F. qui in Markl. n. ad 127. et Musgrav. ad Soph. El. 760. Sotion audit, emendavit idem Vir eruditissimus; Τύρραζε, Μάτη, γαστήρς οὐδ' ἡδίον ἐν. φάρραζε Murel. V. L. XIX, III. Xen. K. II. II, I, 4. ὡς μὴ μγνύηται ἢ τούτων τύρρη τῇ τῶν πεπαιδευμένων ἐκόσμη. Deinde fortasse, μαίον· Moschion Stobaei CXXIV. p. 620, 13=515. Grot. Ἐπὴν γὰρ ἢ κρίνονσα καὶ

τὰ ἡδίω—ἡδίον ed. pr. Lege, τὰς ἡδονάς. R. P. Opusc. p. 231. Menander apud Cler. p. 152. ex emendatione Grotii; Παιδισκάριον θεραπευτικόν, τάχιον λόγου Ἀπήγαγ'. Heringa Obs. p. 252. Π. θ. νυνὶ λόγου Ἀπήγ'. Ne tamen plane ἀσύμβολος huc veniam, conjecturam quoque perdam; In Gellii ED. PR. penes Virum illustrissimum, Comitum ΣΡΕΚΣΕΑ, qui singulari munificentia doctrinam prosequitur, sic se habet: παιδισκαρίον. θεραπευτικόν δὲ λόγου: ταχίον. απαγεσθῶ δὲ τις ηραρυτικά Γυγην. Unde extunderem, Π. θ. θάττον λόγου Ἀπήγαγ'. ἔστω τις παραυτικὴ ἦν Γύγης; Conf. R. B. ad Hor. Carm. II, XVII, 14.; sed totum fragmentum mutilum et mendosum. Aristoph. Equit. 1261. Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ex Pindaro, qui dithyrambis in morem Homeri decurrit; conf. Aeneus Dionysius apud Athen. XV. p. 702. C. Anaxilas apud Athen. X, 426. C. Καίτοι πολὺ γ' ἔσθ' ἡδίον· οὐ γὰρ ἄν ποτε Ἐπινον ἄν τρεῖς ὕδατος, οἶνον δ' ἐν μόνον. R. P. Advss. p. 118. Epicrates VI, 262. E. τί γὰρ ἔχθιον ἢ καὶ καὶ καλεῖσθαι παρὰ πότον; Digere sic,—τί γὰρ ἔχθιον, ἢ ΠΑΙ ΠΑΙ καλεῖσθαι παρὰ πότον; R. P. Advss. p. 89. Conf. omnino Cl. Burneius apud Gaisford. pp. 206—210., qui hunc R. D. canonem plurimis exemplis stabilivit.

SECT. V. 487. Ἐπήνεσ' ἀγε νυν ὦ ταλαινα καρδία,
 Ἄπελθ ἐκείσε, κατὰ τὴν κεφαλὴν ἐκεί
 Παρασχές, εἶπουσ' ἄττ' ἀν' αὐτῇ σοὶ δοκεῖ.
 Τολμησον, ἴθι, χωρησον, ἀγαμαὶ καρδίας].

Laudo te, age nunc, ærumnosum cor, illo abi. Præbe caput illic et dic quæ lubent tibi: Aude, i, contende in hostem: hunc ego admiror animum. Ita habet Frischlini interpretatio in Edit. Kusteriana; in Amstel. vero, *hoc ego oblector animo.* Hujus expositionis ut veneres appareant, muta *animo* in synonymum *corde*: ὁ *ærumnosum cor*,—*hoc ego oblector corde.* Nec vero ἀγαμαὶ unquam *oblector* valet: Altera etiam, ο *ærumnosum cor*—*hoc ego miror cor* (huc enim recidunt, *hunc ego admiror animum*), quanquam non æque stolidā atque absurda sit, proximum tamen occupavit ineptiarum gradum. Nec vero minores ineptias, quoquo te verteris, suppeditare poterit lectio ista ἀγαμαὶ καρδίας. Immo potius nullius plane sententiæ est capax. Nec vero verbi ἀγαμαὶ cum solo genitivo conjuncti exempla in Lexicis allata certæ satis fidei videntur. Καρδίας autem plurale quo sensu, obsecro, accipi poterit? Tu

256

tandem insulsam scripturam deceptis librarii auribus acceptam refer, ac veram Comici manum agnosce:

Τολμησον, ἴθι, χωρησον, ΑΓ ΕΜΗ ΚΑΡΔΙΑ ¹⁴⁵.

145. "Repugnante *Toupio* in Suid. i. p. 5." [pp. 13, 14. Ox.]. *R. P.* apud *P. P. D.* "Αγαμαὶ καρδίας TYRWHITTUS: 'Eadem syntaxi, et eodem sensu, ut videtur, occurrit ἀγαμαὶ λημάτων in Rheso, v. 245.' Conf. quoque [Av. 1741.] *Moerlin.* Αγαμαὶ Ὑπερβολον, Ἀπτικῶς Αγαμαὶ Ὑπερβολον, Ἑλληνικῶς. et ibi *Piersonianum.*" *Burgess.* Vide quoque *Valck.* ad *Herodot.* iv, 75. *Eldik.* Susp. spec. p. 6. et *D. R.* ad *Tim.* pp. 8, 9. "Legendum, monente olim *Porsono*, ἀγαμαὶ, καρδία.

WELL DONE, HEART! Citabat *Cephisodorum Athenæi*, ubi pro ἀγαμαὶ, Ξανθία, quod recte legitur XII. p. 553. A. depravate est ἀγαμαὶ Ξανθίου xv. p. 689. F." *P. P. D.* ad I. *Odys.* Y, 18. Τέ-τλαθι δὴ, κραδίη, *Æschyl. Eum.* 103. "Ὅρα δὲ πληγὰς τὰσδε, καρδία, Sic Codex *Guelfherb.* et *Robertellus*; καρδίας *Ald.* et *Turnebus.* *Eur.* *Alcest.* 853. ὦ πολλὰ τλάσα καρδία. *Meleager* in *Anal.* Gr. i. p. 29. C. Βαῖνε πάλιν στήρων ἐντὸς ἐμῶν, κραδίη. *Archilochi* Fr. xiv. p. 294. Θυμὲ, θυμ'

sicuti ΑΓΕ νυν, ω ταλαινα ΚΑΡΔΙΑ. Nempe αγει, εμη AD
AGR.
καρδια non secus hic repetitur ac supra, ω θυμε [479].

Ω ΘΥΜ, ανευ σκανδικος εκπορευτα ¹⁴⁶ ;
Αρ οισθ όσον τον αγων αγωνιει ταχα,
Μελλων ύπερ Λακεδαμονιων ανδρων λεγειν ;
Προβαινε νυν, Ω ΘΥΜΕ —

Cæterum pro δοκει in versu proxime præcedente postulat Græci sermonis indoles δοκη ¹⁴⁷, quippe quod ad άττ αν referendum sit.

V. 519. Κειπου σικυον ειδεν η λαγωδιον] Quod editorum nemo hujus loci syntaxin improbaverit, equidem nihil miror. At non ita egregiæ sagacitatis fuisset perspectum habuisse vocem σικυον mediam minus recte longam hic habere. Utrique simul incommodo subveneris reponendo ex Suida,

άμψχάνοισιν κήδεσιν κυκώμενε.
Pindar. Ol. II. 160. "Επεχε νυν σκοπῶ τόξον, "Αγε, θυμέ. Eur. Med. 1052. Μή δήτα, θυμέ, conf. 1237, 9. Neophro apud Stob. Flor. p. 107. Οὐ μὴ πρό- ἔώσεις, θυμέ. In Cleanthe apud Hippocrat. T. II. p. 292. Bas. = T. II. p. 170. Charterii Λο- γισμὸς et Ουμὸς inter se verba faciunt ; Τί ποτ' ἔσθ' ὅτι βούλει, Ουμέ ; τοῦτό μοι φράσον. Ter. Heaut. II, IV, 25, Salve, anime mi. Æn. II, 348. *Juvenes, fortissima frustra Pectora.* Shaks. *Cymbeline*, A. I. S. I. take it, heart. *Merry W. of Winds.* VI, III. *Farewell, my hearts.*

146. ἔμπορευτέα edd. tres pr. ; αν έκπ. R. B. ; sic τὰκπεσόντα Soph. Fr. XLVIII. reddidit R. P. El. 405. ποι ε ἔμπορευέει ; εκπορεύη Codex Brunckii et Aldus ; sed ἔμπορευή Livineii codex.

147. Eur. Fragm. inc. xxx. δοκη reposuit R. P. Advss. p. 276.

Anti-Atticista p. 92. 'Αναξαν- δρίδης. Ὑπὲρ σεαυτοῦ πρᾶτθ' ὅτι . . ἄν σοι δοκῆ. Aristoph. Ran. 1523. ἦν μὴ—δοκῆ. "εἰ μὴ duo MSS. Plutarchi II. p. 33. C." R. P. ubi ἦν μὴ—δοκῆ Menekio p. 67. rectius legi videtur. Plato Sympos. 318. E, F. πᾶσα γὰρ πράξις δδ' ἔχει' αὐτῇ ἐφ' ἑαυτῆς πρᾶσσομένη οὔτε καλῆ, οὔτε αἰσ- χρά' οἶον ὃ νῦν ἡμεῖς ποιῶμεν, ἢ πίνειν, ἢ ἄδειν, ἢ διαλέγεσθαι· οὐκ ἔστι τούτων αὐτὸ καθ' αὐτὸ καλὸν οὔδέν' ἀλλ' ἐν τῇ πράξει, ὡς ἂν πραχθῆ, τοιοῦτον ἐπέβη' καλῶς μὲν γὰρ πρᾶσσομενον καὶ ὀρθῶς, καλὸν γίγνεται' μὴ ὀρθῶς δέ, αἰσχροῦν. Et Diodorus Simo- pensis apud Athen. VI, 239. F. Διὰ τοὺς τοιοῦτους τοὺς ἀσελγῆς χρωμένους, τὸ τίμιον καὶ τὸ καλὸν αἰσχροῦν ἔστι νῦν. Soph. Ph. 731. apud Porsonum in Pz. xxxv. ἔχῃ, quam in ἔχει correctam reliquit.

SECT. Κεῖπου σικνον ἸΔΟΙΕΝ¹⁴⁸ ἢ λαγυδιον.

V.

— Ecce autem eandem apud Sophoclem constructionem Trach. 924 (909).

Ἄλλη δὲ καλλῆ δωματων στρωφωμενη,
ΕΠΠΟΥ¹⁴⁹ φίλων ΒΛΕΨΕΙΕΝ οικετων δεμας,
ΕΚΛΑΙΕΝ ἢ δυστηνος—

257 * Ubi si εβλεψεν scripseris, syntaxeos rationem violaveris. Noli autem de numero verbi mutato sollicitus esse; refertur enim ad nominativum ανδραρια.

V. 633. Φησιν δ ειναι πολλων αγαθων αξιος υμιν ο ποιητης.]

Locutio ista αγαθων αξιος υμιν, quo valeat, exponat, velim, qui intelligere sibi videtur. Interim vero contemplare, si vacat, quid inter eam et veram (ni male auguror) Aristophanis manum intersit:

Φησιν δ ειναι πολλων αγαθων ΑΙΤΙΟΣ υμιν ο ποιητης¹⁵⁰.

Dicit autem Poeta multorum se vobis bonorum auctorem extitisse. Post hæc utique verba Chorus continuo recenset, quæ fecerit Poeta Atheniensibus in commodum cedentia; narrationem autem sic claudit [641]:

Ταυτα ποιησας ΠΟΛΛΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ΑΙΤΙΟΣ¹⁵¹ ΥΜΙΝ
γεγενηται.

148. "Κεῖπου γε: Suidas in σικνον habet ἰδοιεν: fo. ἀν εἶδεν." R. B. "Recte ex Suida et MSS. ἰδοιεν restituere Viri docti." R. P. Addend. ad Hec. 1149=1141. conf. Bast. ep. cr. p. 260.

149. "Sed ex Turnebi var. lect. legendum, Εἰ του—" R. P. ΕΚΛΑΕΝ exaravit R. D., v. inf. p. 262.

150. "Ieg. φησιν --- αἰτιος υμῖν—v. 9." (i. e. 641.) R. B.; sed nihil mutandum; vide virum doctissimum J. H. Monk. ad Eur. Alcest. 445. Xenoph. Mem.

1, i. αξιος εστι θανάτου τῆ πόλει. Plato Sympos. II, 186. D. οὗτος εστιν ο της Ουρανίας θεου ερωσ, και ουράνιος, και πολλου αξιος και πόλει και ιδιώταις. Aristoph. Plut. 878, 9. πολλου γ' αξιος "Απασι τοις Ἑλλησιν ο θεός εσθ". Andocides de Myster. p. 99. Bekker. ἐγώ δέ, ὦ ἀνδρες, δεήσομαι υμῶν δίκαια και υμῖν τε ῥάδια χαρίζεσθαι και ἐμοί αξια πολλου τυχεῖν παρ' υμῶν.

151. Recte: Plato Sympos. III, 178. C. πρεσβύτατος δέ ὢν, μεγίστων αγαθῶν ἡμιν αἰτιός

Similiter legimus :

AD
ACH.

- ¹ ————— καν μεν αποφηνω μονην
ΑΓΑΘΩΝ ἅπαντων ουσαν ΑΙΤΙΑΝ ἐμε ΥΜΙΝ—
² —μεγαλων γαρ ΜΟΥΣΤΙΝ ΑΓΑΘΩΝ ΑΙΤΙΟΣ.
³ Ουτος γαρ ὁ θεος ΑΙΤΙΟΣ ΜΟΙ των ΚΑΚΩΝ.
⁴ Αυτος μεν ουν ΣΑΥΤΩΙ συ ΤΟΥΤΩΝ ΑΙΤΙΟΣ.
⁵ Ουχ ἅπαντων οντας ΗΜΙΝ ΑΙΤΙΟΥΣ των ΠΡΑΓ-
ΜΑΤΩΝ.

* Eadem itidem curatione in integrum, aliqua certe 258
ex parte, restituendus venit alter Comici locus, Pac.
918. Scribendum utique,

Πολλων γαρ ὑμιν ΑΙΤΙΟΣ ἄθμονευς ἐγω¹⁰⁰.

Ubi itidem vulgo præfertur ΑΞΙΟΣ. ἄθμονευς autem
h. e. ὁ Ἀθμονευς. neque enim aliter constat metri ratio.
nam Ἀθμονευς primam corripit: Pac. 189.

Τρυγαιος ἄθμονευς, ἀμπελουργος δεξιός.

V. 640. Εὐρε το παν αν δια τας λιπαρας] Quod
Latini dicunt *nancisci*, *adipisci*, *consequi*, id apud
Græcos denotat verbum non jam activum *εὐρειν*¹⁰⁰
sed medium *εὐρεσθαι* :

¹ Plut. 468. ² 829. ³ Nub. 85. ⁴ 1456. ⁵ Ach. 309.

ἴστιν. Epinom. p. 977. Α. πῶς
γάρ τῶν ἀγαθῶν αἴτιον ἡμῖν ἐμ-
πάντων, οὐ καὶ τοῦ πολὺ μεγί-
στου, τῆς φρονήσεως, αἴτιον ἡ-
γεῖσθαι δεῖ γεγονέναι; 997. Α.
τὸ δὲ καὶ τῶν ἄλλων αἴτιον ἀγα-
θῶν πάντων ἡμῖν αὐτὸν γεγονέ-
ναι.— Xenoph. Anab. vi. pp.
479, 480. Ἀγασίαν, ἣν αὐτὸς
Ἀγασίας φήσῃ ἐμὲ τινος τούτων
αἴτιον εἶναι, καὶ καταδικάζω ἐμαν-
τοῦ — τῆς ἐσχάτης εἰκῆς ἀξίος
εἶναι.— Eur. Med. 1076. με-
γίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

152. Neutrum recte; " duo
Aristophanis loca male sollici-
tavit Danesiis, et in priore ob-

sequentem habuit *Brunckium*."
R. P. ad Hec. 309. In hoc
versu ἀξίος intactum reliquit
Bentleius; sed in fine nomen
Τρυγαιος supplevit, ut versus sit
tetrameter catalecticis, et ad
" p. 440, 22" (Pac. 189.) προ-
vocavit *R. B.*; quicum consentit
Tyrwhittus in *Conj.* p. 57. Vide
supra p. 393.

153. I. *Æschyl. Suppl.* 742.
Πολλοὺς δὲ γ' εὐρήπονσιν. 950.
Εὐρήσει' οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν
μέθυ. *Agam.* 589. γυναῖκα πισ-
τήν δ' ἐν δόμοις εὐροὶ μέλων.
Blomf. Eur. Med. 714. Εὐρήμα
δ' οἶσθ' οἶον εὐρηκας τόδε; *Artis-*

SECT.
V.¹ Και ταυτα παντα, σου θανοντος, ΕΥΡΟΜΗΝ.² Θνητοις αρηγων αυτος ΕΥΡΟΜΗΝ πονους.³ Τλημων Ορεστης μοιραν ΕΥΡΕΤ ασφαλη.⁴ Ανικ ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΟ Θεων παλαμαις τιμαν.⁵ Ελπιω εχω κλεος ΕΥ-
ΡΕΣΘΑΙ κεν υψηλον προσω.

¹ Soph. Aj. 1042 (1023). ² Æsch. pag. 20. I. pen.
[P. V. 267.] ³ pag. 225 (Agam. 1592.). ⁴ Pind. Pyth.
I. 94. ⁵ III. 196.

tophon apud Athen. iv, 161. F. Της ευτελειας προφασιν ευρόντες καλήν. Menander Hypobol. apud Stob. p. 497. Ρεμβόμενος έχθρους ευρ'. Philem. apud Athen. xiii, 569. E. Εδ δ' εις άπαντας ευρες ανθρωπους,—apud Stob. p. 210. Έν άγρῳ διατρίβων την τε γην σκάπτων έγῳ, Νῦν ευρον. Xenoph. Mem. iii, iv, 5. ούκοῦν έάν γε και έν τοις πολεμικοις τους κρατιστους, ὡσπερ έν τοις χορικοις εξευρισκη τε και προαιρηται, εικότως αν και τουτου νικηφόρος ειη. Conf. Valck. ad I. Sic formæ passivæ; Xen. Anab. iv, 287. Έκ δὲ τῶν αὐτῶν τούτων και μύρον ευρισκετο. ευρησθαι apud Thucyd. i, 21. Æsch. Pers. 743., ευρημένη Archippo apud Schol. ad Aristoph. Av. 1647. restituit R. P. Advss. p. 283., [Pausan. i, 552, 1. ed. Fac. ανεύρητο, ii, 264, 19. ευρητο' et iii, 34. pen. εξευρητο reposuit Porsonus.] εξευρημένη Nub. 137., ευρέθη Philem. apud Stob. p. 395., ευρεθέντα Æsch. Pers. 487., et Suppl. 487. Αιδῶτον ευρεθέντα πρόξενον λαβείν. R. P. 1. ταῦθ' άπαντα Br.; male; vide supra p. 443. 2. θνητοις δ' άρ. edd. 3. Τλημων Θυέστης Editiones; nimirum R. D. memoriam lactavit aut Choëph. 931. aut Soph. El. 602.

Τλημων Όρεστης. II. " adde Æsch. Theb. 885. Suppl. 278." R. P. ad R. D. Loci sunt, Ευροντο δῶμων επί λύμῃ, et Μνήμη ποτ' αντίμισθον ευρετ' έν λιταις, ευρατ' Scaliger ad Euseb. p. 269. quod profecto mirum. Eur. Med. 199. Ευρετο μούση και πολυχόρδοις. 197. Ευροντο, βίου τερπνάς ακοάς. [Pausan. i, p. 260, 13. "Ηρα μὲν δὴ παρὰ Ποσειδῶνος ευρε το ἀπελθεῖν ὀπίσω τὴν θάλασσαν. " ευρετο, ut ii, 447, 11. iii, 166. ult." Porsonus.] 4. Soph. El. 625. τὰ δ' έργα τους λόγους ευρισκεται. Thucyd. i, 31. ὠφέλειάν τινα πιρωσθαι ἀπ' αὐτῶν ευρισκεσθαι. Xenoph. Anab. ii, 114. ευρισκεσθαι ην τι δῶνωνται αγαθόν. vii, 499. ἀλλ' ην μὲν δυνώμεθα, παρ' ἡμῶν αγαθόν τι ευρισκεσθαι. 5. Vulgo quidem Pindari locum interpretantur, Spem habeo gloriam me inventurum, sed potius, illum inquam malle. " Hoc significatu sibi parandi, vel adipiscendi veteribus frequentatum ευρέσθαι adhibuit aliquoties Herodot. ix, 6. ὡς και αὐτοί τινα αλευρήν ευρησονται. infra bis c. 26. et c. 28. ἄδειαν ευρέσθαι, vel ειρήνην, vel αγαθόν τι, locutiones sunt usitatissimæ; ευρέσθαι παρὰ τῶν θεῶν τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγῆν,

- ⁶ Φαρμακον καλλιστον εας αρετας
Αλιξιν ΕΥΡΕΣΘΑΙ συν αλλοις.
⁷ ΕΥΡΗΤΑΙ τις αποινα μοχθων.

AD
ACH.

Quibus inter alia innumera adjici poterit istud Demosthenis Orat. ad Lept. l. 6. [ed. *Taylor*. 1741.

=p. 512. *Bekker*.] ανθρωπους ΕΥΡΟΜΕΝΟΥΣ ατε-
λειαν. Ubi cave, obiter MSS. aliquot virique insu-
per doctissimi auctoritate adductus legendum exis-
times ΕΥΡΑΜΕΝΟΥΣ. Nam primo, verbi ευρισκω
aoristus primus formæ vel activæ vel mediæ nus-
quam extat¹⁴⁴. Deinde, si extitisset utrumvis, fu-
turi ευρησω rationem sequi oportuisset; quod tamen
de ευραμενος dici nequit. Alterum jure improba-

259

⁶ Pind. Pyth. IV. 332.

⁷ Nem. VII. 23.

dixit *Isocrat*. in *Evag*. p. 191. E." *Valck*. ad *Herodot*. l. s. c. *Xenoph*. *Mem*. II, i, 24. lege, τι αν κεχαρισμενον η σιτιον η ποτον ευροι αν. *Eurip*. *Suppl*. 1076. Ουκ αν τιν ευροι αλλον αθλιω-
τερον. *Conf*. *Ammon*. v. *Ευρειν*, et *Valck*. ad l. et in *Epist*. ad *Hebr*. ix, 12.

154. *Hesiod*. *Fragm*. III, 3. repono, ευρομενος. "Fuerunt quædam tempora verborum, secundum Analogiam proba et bona, quæ tamen usus rejecit." Hac in re nulla est codicum auctoritas; *Theogn*. 443. αφειλατο cod. *Paris*. ut 1121. ανεϊλατο cod. *Mut. Lex*. *Sangerm*. p. 469. Αφειλόμην εια του ο. τα εε βάρβαρι δια του α, οιον αφειλάμην, και αφειλατο. ομοιω και το αφειλω. το εε αναλογον επι παντων εστι των ομοιων. *Conf*. *Phrynich*. p. 24. *Budæum Ling*. Gr. p. 301. *RSt.*, et *Piers*. ad *Herodian*. p. 431. *Hippocratis jusjurandum*, "Ορκον μεν ουν ιμοι τοντε επιτελεα ποιοντι, και μη ευχηοντι ειη επαυ-

ρασθαι και βιον και τεχνης—. In glossis επαυρεσθαι recte. *Act*. *D. Apost*. VII, 21. ανεϊλατο codices multi, et *Gloss*. *Alberti*, ανεϊλατο. ανεϊλασεν. Hujusmodi formis gaudent interpretes *Alexandri*, et *Codex Cantabrigi-ensis*; vide *Valck*. ad *Herodot*. VIII, 68. in loca quædam *N. F*. p. 391. *Koen*. ad *Greg*. p. 229., et *R. B*. ad *Philemon*. p. 154. *S. Empiricus* p. 261. παρα τοις Αλεξανδρευσιν ελληλυθαν. *Anti-Att*. p. 91. Ελεγοσαν, εγραφοσαν, και τα δμοια Αλεξανδρεϊς λεγουσι — *Λυκοφρων* Αλεξανδρα (21.). *Ναυται λιαζον καπο γης εσχδζοσαν*. 252. πεφρικαν δ ωστε λητου γυαι. ανευρατο *Callim*. *Epigr*. XLIX. 1. sollicitare noluit *R. B*. *Græv*. p. 30.; sed quisnam hodie εξευρατος toleraret in *Nub*. 726. pro εξευρετιος *R. P.*, ανευρατο apud *Timoclem Athenæi* VI, 223. C. aut ευραμενον apud *Hermesian*. *ibid*. XIII, 599. A. ? *Conf*. *F. A. Wolf*. ad *Demosth*. *adv*. *Leptin*. p. 216.

SECT. V. veris, quod cum voce παν articulus hic conjungatur. Neque enim ea est orationis indoles, ut id fieri patiatur. Romanorum utique *quodlibet* Attice dicitur παν, non το παν¹⁵⁵. Hanc autem notionem

155. 1. ΠΑΝ *quodlibet* absolute; Hesychius, πάντες: ἀντί τοῦ πλείστοι. Æschylus P. V. 127. 609. 641. 1032. Suppl. 735. Soph. Œd. Tyr. 12. 40. 145. Œd. Col. 82. 465. 1108. 1446. Ant. 87. 175. 178. 213. Tr. 71. 349. 474. 700. Aj. 86. 874. El. 378. 631. 892. Euripid. Bacch. 830. πᾶν κρείσσον, ὥστε μὴ γελᾶν Βάκχας ἐμοί. Or. 482. Ph. 526. 733. Aristophan. Av. 1240. Thesm. 796. Philem. apud Stob. p. 210. *Walpole* p. 45. λέγουσι πάντα μᾶλλον, ἢ τί τάγαθόν. Xen. Anab. vii, p. 518. παντὸς ἀξία λέγει Σεΐθης. 2. ΤΟ ΠΑΝ *omne*. Æschyl. P. V. 215. 273. 460. 627. Suppl. 687. 778. Agam. 176. 430. 683. 995. 1170. Choëph. 329. 432. 682. 937. 968. Eum. 52. 83. 163. 200. 291. 400. 536. 889. Soph. Œd. Tyr. 1182. Col. 889. Tr. 369. 1149. Aj. 1056. Ph. 241. El. 680. 1009. 1205. Eur. Heracl. 575. Aristoph. Ach. 640. 660. Macho apud Athen. viii, 341. C. Sueton. Aug. xcix. Ἐπεὶ τὸ πᾶν ἔχει καλῶς, τῷ παιγνίῳ. Ausonii Periander, Μελέτη τὸ πᾶν. Pind. Ol. ii, 149. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα βέλη Ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας φωνᾶντα συνετοῖσιν' ἐς Δέ ΤΟ' ΠΑΝ, ἐρμηγίων Χαρίζει. Herodot. vii, 162. Ἐπεὶ τοίνυν οὐδὲν ὑπιέντες ἔχειν τὸ πᾶν ἐθέλετε. viii, 29. ἡμέες μέντοι, τὸ πᾶν ἔχοντες, οὐ μνησκακίεμεν. 62. τὸ πᾶν γὰρ ἡμῖν τοῦ πολέμου φέρουσι αἱ νῆες. 74. ἄτε περι τοῦ παντὸς ἦδη δρόμον θεόντες, 100. οὐ γὰρ ἐύλων

ἀγῶν ὁ τὸ πᾶν φέρων ἐστὶ ἡμῖν, ἀλλ' ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων. σοὶ δὲ οὔτε τις τούτων τῶν τὸ πᾶν σφίηθη δοκεόντων κατεργάσθαι. Æschyl. vero Pers. 405. νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγῶν. Thucydides, Atticismi canon, in i, 126. ἐπιτρέψαντες τοῖς ἐννέα Ἀρχουσι τὴν φυλακὴν, καὶ τὸ πᾶν διαθεῖναι. Xenoph. Mem. i, i, 11, et 14. περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως. iv, 17. οἶσθαι οὐκ ἔστιν ἄλλο καὶ τὴν ἐν παντὶ φρόνησιν τὰ πάντα, —. Hellen. ii, iii, 15. πῶς οὐ ταῦτα τῷ παντὶ ἐκείνων ἀδικώτερα; Plato in Tim. p. 1047. B. i. Frf. = p. 526. D. 5. = T. iii. p. 28. C. 3. τὸν μὲν οὐκ ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὐρεῖν τε ἔργον καὶ εὐρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν: p. 527. D. HSt. τὸ τοῦ παντὸς σῶμα *universitatis corpus* Cic., conf. Macrobian. Saturn. i, xvii. Cratyl. p. 280. D. 9. Frf. = p. 267. D. 5. *Læmar.* = T. i, p. 408. C. i. HSt. Οἶσθα ὅτι ὁ λόγος τὸ πᾶν σημαίνει καὶ κυκλεῖ καὶ πολεῖ αἰεὶ, καὶ ἐστὶ διπλοῦς, ἀληθὴς τε καὶ ψευδής. Ocellus Lucanus, Τὸ δέ γε ὄλον καὶ τὸ πᾶν ὀνομάζω τὸν σύμπαντα κόσμον. Demosth. de Cor. p. 154. ἀλλ' ἀπ' ὀρθῆς, καὶ δικαίας καὶ ἀδιαφθόρου τῆς ψυχῆς τὰ πάντα μοι πέπρακται. Pseudo-Plutarch. in Apophthegm. de Oronta. καθάπερ οἱ τῶν ἀριθμητικῶν δάκτυλοι νῦν μὲν μυριάδας, νῦν δὲ μοιάδα τιθέναι δύνανται, τὸ αὐτὸ καὶ τοὺς τῶν βασιλείων φίλους νῦν μὲν ΤΟ ΠΑΝ δύνανται, νῦν δὲ τοῦλάχιστον.

loci hujus natura exigit. Exempla autem, quæ huc spectantia abunde conguessi, hodie non sunt præsto ad manum. Unum illud suggerit memoria Vesp. 347. AD
ACH.

Τις αν ουν ειη; ζητειθ υμεις' ως ΠΑΝ αν¹⁵⁶ εγωγε
ποιοιμην.

Ubi voculam αν, quæ post easdem literas evanuerat, restituendam curavi, cum metri tum sermonis ingenio adductus. Vulgo etiam desideratur interrogationis nota verbo ειη subjecta. Minus recte. Neque enim τις συντακτικως referri potest ad ζητειτε; oportet vero όστις. Locum autem, in quo versamur, sic refingendum statuo, idque literis neque mutatis nec transpositis, sed diverso tantum modo dispertitis:

* ΕΥΡΕΤΟ ΠΑΝ αν δια τας λιπαρας¹⁵⁷ — 260

Cæterum emendandum hic sese offert, quod apud Sophoclem in Electra vers. 1027 (1021). vulgo circumfertur:

Ειθ ωφελεις τοιαδε την γνωμην πατρος
Θνησκοντος ειναι' παντα γαρ κατειργασω.

Quem locum sic interpretantur: *Utinam tali fuisses animo, pater cum cæderetur; sic enim omnia per te confecisses.* Atqui verbum κατειργασω nisi accedente vocula αν Latino *confecisses* neutiquam æquipollet. Hanc tamen notionem loci indolem flagitare palam est; cui etiam παν multo magis congruit quam παντα. Itaque rescribendum omnino videtur,

Θνησκοντος ειναι' ΠΑΝ ΓΑΡ ΑΝ κατειργασω¹⁵⁸.

156. πᾶν ἄν. R. B. ποιόμην edd. Ald. Kuster. ποίομεν Junt. 1. ποιόην Junt. 2. Conf. R. P. ad Hec. 730. Or. 92. Opusc. pp. 192. 219. 220. (Elmsl. ad Heracl. 1017.) adde, Aristoph. Ach. 709. Οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιῶν βραδύως ἠνέσχετ' ἄν. Alexis apud Athen. iv, 134. B. "Ἡδίστ' ἂν ἀναπή-
ξαιμ' ἐπὶ ξύλου λαβῶν. Meinckius,

ni animi fallor. "H. d. ἂν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ξ. λ. editiones.

157. "recte, atque ita Suidas v. ἀφύα." R. P. apud P. P. D. quem vide. Sic quoque Cod. Rav.

158. πάντα γὰρ κ. MS. Hunt. ut Ald.; π. γ. ἂν κ. "MSS. Bodleiani duo" (Harl. et unus apud Brunck.). "Mihī

sect. Nec vero dubites, velim, quin apud Æschylum
reponendum sit (uti et coniecisse video H. Steph.)
(p. 39. l. 12. — P. V. 617.)

Λεγ ἦντιν αὐτῆ ΠΑΝ ΓΑΡ ΑΝ ΠΥΘΟΙΟ μου¹³⁹.

Lectionum utique, quæ ibi habentur, παν γὰρ ἐκπυθοιο μου¹, παντα γὰρ πυθοιο μου², et παν γὰρ οὐν πυθοιο μου³, nullam non repudiat syntaxeos ratio.

V. 879. Σκαλοπας, εχινως, αιλουρωσ, πυκτιδας.]

Alii Σκαλοπας, εχινως, αιαλουρωσ, πυκτιδας.

Alii Σκαλοπας, εχινως, αιελουρωσ, πυκτιδας¹⁶⁰.

- 261 * Ex his lectionibus sola, quam exhibet Cl. Kusterus, senarii legem violat. Atque ea itidem, si verborum analogia spectetur, pessime omnium se habet. Σκαλοπας Hesychii et Suidæ auctoritate nititur. Neque huic scripturæ quidquam adversatur. Vocem αιλουρος deducunt etymologi ab αιολλω et ουρα. At qua demum ratione media vocalis o eliminatur? Oportet certo certius, ni susque deque habeatur analogia, αιολουρος; non secus atque fieri videmus in cæteris omnibus vocabulis eandem originem præferentibus. Nunc vide, cum analogia quam amice itidem conjuret prosœdiæ ratio :

Σκαλοπας, εχινως, ΑΙΟΛΟΥΡΩΣ, πυκτιδας.

magis placet, quippe animosius, πάντα γ' ἂν κατειργάσω." Musgravius. Eur. Hipp. 270. Σοῦ δ' ἂν πυθέσθαι καὶ κλίειν βουλοίμεθ' ἂν. Σοῦ δ' ἐκπυθέσθαι vir eruditissimus in Censura trimestri (Quart. Rev. No. xv. p. 221.)

139. πᾶν γὰρ πύθοιό μου MS. Paris. vide supra ad p. 391., et Edinb. Rev. xxxiii. 234. ad P. V. 320. 1. Turneb. 2. Ald. Rob. 3. "Alii" HS.

160. αιλουρωσ edd. 1547. 1607. αιαλουρωσ edd. 1625. 1670. αιελουρωσ edd. tres pr. et codd. tres apud Brunckium. "Ultima unice

vera est," inquit Piers. ad Mœr. p. 37.; sed addit—Dawesio "obstare veterum Grammaticorum auctoritatem." Hoc parum liquet. MSS. quidem suce orthographiæ repugnantes habet.—"Et potest αιλουρος æque derivari ab αιλιειν, θαπιειν, et ουρα, quod felis cauda aduleter. Quæ sententia est Viri incomparabilis Claud. Salmasii Exercit. Plin. p. 1009." Esto; Dawesii analogia manet inconcussa; vide infra. Tournius Vol. iii. p. 516. et iv. p. 283. Αιολουρωσ pro αιουρωσ recte Hesychio reponendum censet.

Stabilitur porro vocis αιολουρος quantitas syllabica AD.
ACH.
ex duobus apud Athenæum locis, Anaxandridæ altero, altero Timoclis; non jam prout hodie scribuntur, sed prout scribi oportere res ipsa clamat. Ea autem extant pag. 300 [A. B.].

Συ μεν τον ΑΙΛΟΥΡΟΝ κακον εχοντ ην ιδης,
Κλαιης. εγω δ ηδιστ αποκτεινας δερω.
Πως αν μεν ουν σωσειεν ιβυς, η κυων;
Οπου γαρ εις θεους τους ομολογουμενους
Θεους ασειβουντες ου διδοασιν ¹⁶¹ ευθεως
Δικην, τιν ΑΙΛΟΥΡΟΥ βωμος επιτριψειεν αν;

In priore τῷ αἰλουρον articulum perperam præfici nemo non sentiet, nisi qui, inter αἰλουρον et τον αἰλουρον * quid intersit, ignorat. Deinde vitiosa est loquendi 262 ratio κακον εχοντα. Est autem vera scriptura,

Συ μεν ΑΙΟΛΟΥΡΟΝ ην ΚΑΚΩΣ εχοντ ιδης,
Κλαιεις — ¹⁶²

In altero istud θεους τους ομολογουμενους Θεους, si vel oratio vel metrum spectetur, quis ferendum censebit? Cui placere poterit prima vocis αιολουρος in ultimo versu correpta? Quis non potius legendum agnoscet,

—Οπου γαρ εις τους ομολογουμενους θεους
Ασειβουντες ου διδοασιν ευθεως δικην,
Τιν ΑΙΟΛΟΥΡΟΥ βωμος επιτριψειεν αν;

In versu autem primo pro, Πως αν ΜΕΝ ουν, malim, Πως αν ΤΙΝ ουν— ¹⁶³. Video quidem in stolidissimo

161. Anti-Att. p. 88. Διδου-
σιν, ον ειδουσιν. Ἀριστοφάνης
Μητροφῶντι. Hoc Æolum dia-
lecti vestigium in legitimo Atti-
cæ scenæ sermone crebro com-
paret.

162. τὸν αἰλουρον κακὸν
ἔχοντ' ἰάν ἴδης MS. A., αἰλουρον
Piers. l. c., cetera R. D. accedit.
"Lege ἦν τι κακὸν ἔχοντ' ἴδης.
Menander apud Clement. Alex.
Strom. vii. p. 713. Εἰ μὲν τι

κακὸν ἀληθὲς ἔσχε, Φειδία."
R. P. quem vide in Advss. p. 97.
Αἰαλουρος Mær. Codd. Coisl.
et Reg. apud Piers. pro αἰλου-
ρος: ut Hesychius, Καρατιῶσι.
τοῖς κέρασιν πλῆξουσι; sic Cod. et
edd. pro κεραιῶσι, ut H. Steph.
correxit.

163. ἴβις uterque MSS. Piers.
l. c. et MSS. Herodoti semper;
εἰς θεὸς ομολογουμένους θεοὺς
MSS. εἰς τοὺς ὁ. ex R. D.

SECT. quodam hymno Callimachi [ad Cer. 111.], si diis
 V. placet, nomine insignito τρισυλλαβως repræsentari
 αἰλουρον. Sed plura ibi reperiuntur, ut materiei
 futilitatem mittam, adversus cum sermonis tum me-
 tri indolem peccata, quam quæ hujus esse loci me-
 reantur ¹⁶⁴.

Emendationes in VESPAS.

V. 166. Πως αν σ αποκτειναιμι ; πως ; δοτε ξιφος
 Οπως ταχιστ, η πινακιον τιμητικον.]

Vocem τιμητικον exponit Scholiastes καταδικαστικον,
 263 atque eum secutus Frischlinus *damnatoriam*. * Ex-
 inde, credo, hoc colligunt, quod τιμημα *mulctam*
 denotet. Atque iis quidem commode quodammodo

effingit *Piersonus*; αἰελούρον
 exhibet Cod. Venetus apud
Schweighæuser, quicum fere con-
 sentit fragmentum Heracleense :

Διοπερ εμοι γε το του
 Τιμοκλεους ειρημε-
 νον εν Αιγυπτω δρα-
 'μα τι πρι των εν τη
 χωρα θεων επι του
 τους επερχεται με
 ταφερε ν. Οπου γαρ
 φησιν εις τους ομολο
 γουμεν νς θεους α
 σεβόν ες ου διδο
 'ασιν ευθεως δικην
 τινα ε ουρου βω-
 μος επ τρειψειεν
 αν.

Vide, si vacat, Mr. *Hayter's*
letter, pp. 8, 9. Herodot. ii, 66.
 αἰελούρους "M. Ask. Pass. sem-
 per." *Wesseling*. "Αἰλουρος in
 Ægypto frequens est," ait *Schön-
 ius* de charta papyr. pp. 67. 101.
 et apud minus probatos auctores
 eadam forma crebro occurrit:
 Demetr. Phal. p. 90. ἡ σελήνη
 ἔτικε τὸν αἰλουρον: Capella p.

. lunam vultu felem *osten-
 dere*: vide Gellii N. A. xx, viii.
 Plutarch. de Is. et Osir. pp. 151
 —2. ed. Sq. Αἰλούρον, αἰλούρω,
 αἰλουρον. αἰλουρος *felis*; *Charis-
 ius* col. 25. Locum non suum
 subinde occupavit; codex Palati-
 nus Antonini Liberalis apud *Bast.*
 in ep. Cr. pp. 101. et 169. Ἀρτε-
 μος ἐὲ σἰλουρος. et capitum tabu-
 σί

la, αἰλουρον.: quandoque *exsula-
 vit*; Capella ii, 43. Cui *nautæ
 septem, germani tamen, suique
 consimiles præsidebant* in prora:
 Felix forma depicta leonis—lege
 et distingue, *præsidebant*. In
 prora felis forma depicta, leonis
 —R. B.

164. Ab *R. D.* factum nollem:
 si omnia tam insuaviter dixisset
Davesius, Critici Batavi male-
 dicentiam æquo animo patere-
 mur: sananda hujusmodi mem-
 bra, non resecanda sunt. Vide
 supra p. 166. "*Ernest*. ad l. et
Dorvillium ad Charit. p. 275."
Burgessius.

accidit, quod e *judicium* numero sit, qui hoc loquatur. Alioqui, quo se converterent, vix habuissent. Sed quem, obsecro, in finem *tabellam*, quam vocant *damnatoriam*, poposcisset iudex noster jam solus ac domi conclusus? Num ibi damnandi auctoritate pollebat? Ridiculum. Sed, ne ambagibus utamur, ecce veram, ni fallor, Comici manum:

AD
VESP.

— η πινακίον ΤΙ ΤΜΗΤΙΚΟΝ 165.

Date quanto ocyus ensem vel πινακίον aliquod incidendi-vim-habens. h. e. quo cerebrum homini diminuum. Per πινακίον autem intelligi volumus tabulae lignae frustum.

V. 168. Ἀνθρώπος οὗτος μεγα τι δρασειεν κακόν.] Principio pro Ἀνθρώπος enunciandum est ἄνθρωπος. Neque enim, nisi cothurnato, licebat ἀνθρώπος οὗτος absque articulo usurpare. Quod autem adhuc gra-

165. " ΤΥΡΩΗΤΤΥΣ : ' In hac crisi Dawesii acumen desidero. Mihi certe Aristophaneum quam maxime videtur, ut Senex φιληλιασθη, — [106.] Ὑπο ἐνσκολιας ἀπασι τιμῶν τὴν μακρὰν, — cum mortem alicui minatur, poscat gladium, aut — tabellam damnatoriam; qualem scilicet, gladio non minus mortiferam, vibrare solitus sit.' Dawesii mutationem improbat quoque Dorrivillius ad Charit. p. 681. qui quoque sales et urbanitatem vulgatae lectionis laudat. Ad haec, Photius Lexico MS. vulgatam agnoscit. Πινακίον τιμητικόν, το τοῖς δικάζουσι δίδομενον, ἐν ᾧ γράφουσι τί χρῆ. Ἀριστοφάνης." Burgess. E Codice Galeano glossam integriorem locupletio-remque ab auctoris manu pro-fectam esse liquet; Τιμητικὸν πινακίον: τὸ τοῖς δικάζουσι δίδομενον, ἐν οἷς γράφουσι τί χρῆ

**** Ἀριστοφάνης. " Quatuor fere literarum spatium," inquit DORREUS quondam meus, qui munere absoluto totum codicem summa cum cura, summa cum fide retractavit, et tanquam relegit. Vulgatam praclare vindicat ΤΥΡΩΗΤΤΥΣ; nihil est quo labantem Dawesium fulciamus: quisnam callide arripiat Thucyd. 1, 143. καὶ οὐκέτι ἐκ τοῦ ὁμοίου ἔσται Πελοποννήσου τε μέρος ΤΙ ΤΜΗΤΗΝΑΙ, καὶ τὴν Ἀγτικὴν ἀπασαν. Apud S. Cyrillum legisse me memini τιμητικὴν προσκίνησιν sed locum in promptu non habeo. Demosth. de Chers. 96. pen. Reisk. Εἰ γὰρ δευρὰ ποιεῖ Διοκτεῖθης καὶ κατάγει τὰ πλοῖα, μικρὸν, ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μικρὸν πινακίον ταῦτα πάντα κωλύσαι δύναται ἄν. in Beoet. 998. φ. πινακίον δυοῖν τὸν ἕνα κληροῦσθαι, ᾧ θάνατον ζημίαν ὁ νόμος λέγει.

Cæterum in tertio exemplo sermonis indole adducti AD
VESP.
interpunctionem mutandam curavimus. Vulgo utique distinguitur post ταυρουμένην. Quo pacto τοιοῦδε ad δρασιουσάν non sine solœcismo, vel sensu certe alieno, refertur. Veram hujus verbi syntaxin in primo exemplo habes, τι δρασειεις τον λεων, non τῷ λεῶ. Constructioni autem, qua nos istam vocem ad ταυρουμένην referendam statuimus, germana plane in eadem fabula occurrit, vers. 187.

Και τοι τοκαδος δεργμα λειαινης
ΑΠΟΤΑΥΡΟΥΤΑΙ ¹⁶⁷ ΔΜΩΣΙΝ—

Exemplum autem jam emendatum adhuc insignius est, quod ipsum hunc versum, in quo conspiciatur verbum δρασιω, alter tantum non continuo sequatur, in quo optativi itidem δρασιε vocula αν destituti vera atque unica reperitur notio :

* Εχθρους γε μεντοι, μη φιλους ΔΡΑΣΕΙΕ τι. 265

Ubi interpres : Utinam *tamen inimicis, non amicis aliquid* faciat. Collige obiter frustra fuisse inter alios Cl. Bentleium, qui in isto Plutarchi de Is. et Osir. pag. 81. δοξει δε και το ὑπο των Πυθαγορικων λεγομενον — αιγιττεσθαι Ἐ. C. legi voluerit δοξειε. Oportet saltem δοξειε δ αν — Sed simplicior multo ac verior est emendatio, ΔΟΚΕΙ δε —

in eandem classem ac ἐπιμι, εἰσειμι referendum esse putet : aut καθενδ' infra 611. et in Odyss. O, 5. pro lecto tantummodo *substantibus* impune obtrudat. Scholiastes Lips. rem expedit, Οἱ μὲν δὴ κείοντες οὕτω πᾶσαι, si κ. non tam *actionem*, quam *agendi consilium* indicare statuamus.] κατασκευασίων Xenoph. Hellen. II, III, 18. ex emendatione Mori. Κατηγορησειω. Κλανσειω Apollon. Lex. v. Ὀψειοντες. Κνησειω. Λεξειω. Μεγαλαξειω. Ναυμαχησειω. Ξυμβασειω. Οὐ-

ρησειω. Ὀψειω II. Ξ, 37. Παραδωσειω. Πελασειω. Πολιμησειω Thucyd. I, xxxiii. III, lxxxiv. Τυραννησειω Abresch. ad Cattier. p. 10. Φυξειω. Χεσειω Aristoph. Eq. 884. 994. Nub. 294. Ὀνησειω. Sunt *desiderativa* in aw et iw desinentia apud antiquissimos; sed ab hoc loco alienissima.

167. "vide et Æsch. Choeph. 273." R. P. ad R. D. locus est, Ἀποχηματόισι ζηρίαε ταυρούμενον. Lex. Sang. p. 437, 8. Ἀποταυρούμενος. θρασυρόμενος.

SECT. V. 184. Τις ει ποτ ανθρωπ¹⁶⁸ ετεον; ΦΙ. Ουτις, νη Δια.
 V. ΒΔ. Ουτος συ ποδαπος; ΦΙ. Ιθακος, απο Δρασιππειδου.]
 Vocabulum ούτος, quod Latine dixeris, *heus tu*, in medio colloquio usum hic non suum sortitur. Rescribo vero certa (siquid in his rebus certi haberi possit) emendatione,

ΟΥΤΙΣ συ; ποδαπος;—

Quis tandem, o homo, revera es? PH. Ουτις per *Jovem*. BD. *Tune Ουτις? Cujas?* PH. *Ithacus*—
 Istud autem ανθρωπε vel per crasin accipi velim ω ανθρωπε, vel certe scribi ωνθρωπ.

V. 270. —αλλα μοι δοκει σταντας ενθαδ, ωνδρες,
 Αιδοντας αυτον ΕΚΒΑΛΕΙΝ· ην τι πως ακουσας;]
 ες.

Hoc est: *sed mihi commodum, o viri, videtur, ut hic* [extra domum] *stantes canendo eum* [e domo] 266 * *ejiciamus*. At mihi, o viri, perquam absurdum et contradictorium videtur. Nunc vide, inter hæc tam stolidi et veram Comici manum quid intersit :

Αιδοντας αυτον ΕΚΚΑΛΕΙΝ — 160

168. “ fo. ανδρων” R. B. “Thesm. 654. ισθμόν τιν’ εχεις ανθρωπ’ (I. δ’ ανθρωπ’.) ανω τε και κάτω ex Suida v. ισθμός supplevit *Bisetus*.” R. P. apud P. P. D. Vide Ran. 301. Soph. Aj. 802. (791.) Οί μοι, τι φης ανθρωπε; “Lege δ’ ανθρωπε cum Aldo et Scholiaste H.” R. P. τι δρῆς ανθρωπε; MS. Hunt. et τι φης in margine. 1173 (1154). “Ανθρωπε, μη δρῆ ex Eustathio p. 681, 6 = 554. ult. “Ανθρωπε *Livineius* apud P. P. D. Conf. *Bast.* ep. cr. p. 97. et infra ad p. 269. In secundo v. “leg. Ουτις σύ; ποδ.” R. B. quibuscum conspirant Codd. Rav. et unus apud *Brunck.* Eur. Cyclop. 684. ἀλλὰ πρόσθεν ούτις εἶσι

σου, ex emendatione *Pierisoni* in *Verisim.* p. 153., vide *Musgrav.* ad l. *Æsch.* Choeph. 573. 656. Ποδαπός ο ξένος; vid. *Suppl.* 233. Soph. *Ed.* Col. 1160. ποδαπόν; Eur. *Iph.* T. 916. ποδαπός, και τίνος πέφυκε παῖς; *Amphis* apud Athen. 1, p. 30. E.— B. Ποδαπός εἶ, φράσον. A. Ἀκάκθιος γ’. B. Ἀκάνθιος; εἶτα, πρὸς θεῶν, Οἴνου πολίτης ὦν κρατίστον στρυφνός εἶ; vide *Herodian.* περὶ Μον. Λεξ. p. 41.; Plato *Charmid.* p. 462. E. τίς τε και τοῦ; Conf. *Odys.* A, 170. Soph. Ἀλήτρ, Eur. *Ion.* 258. et *Helen.* 86. qui post virorum summorum curas vereor, ut ipsi adhuc satis ei prodessent.

169. 1. “probante *Valckenæ-*

Canendo eum evocemus. Vel potius ΕΚΚΑΛΕΙΣΘ, AD VESP.
 h. e. εκκαλεισθαι. Nempe hoc ipsum est, quod supra
 ab his senibus fieri solere dixit Bdelycleo. vers. 219.

Λυχνους εχοντες, και μινυριζοντες μελη,
 ΟΙΣ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΤΟΥΤΟΝ —

Inter verba autem εκκαλειν et εκκαλεισθαι id intercedit
 discriminis, quod illud simpliciter *evocare*, hoc *ad-
 se-evocare* denotet.

V. 316. Φιλοι, παλαι μεν τηκομαι δια της οπης
 Υμων υπακουων, αλλ ουχ οίος τ ειμ ρδειν]
 Interpretatur Florens Christianus :

*Diu est, amici, cum per hæc foramina
 Vos audiens tabesco, nec pote ut canam.*

Unde constat eum versum alterum non secus atque
 priorem senarium accepisse. Quippe eam sibi legem
 servandam præscripsit, ut quosque Comici versus
 eodem, prout ipsi videretur, metri genere donaret.
 Atqui bellus iste senarius quartum pedem vel spon-
 deum, vel trochæum ¹⁷⁰; sextum non nisi spondeum
 præfert. De sententia nunc dispiciamus. * Qui 267
 hic dicit, *canere se non posse*, supra vers. 268. a
 Choro narratur, *aliis canendo præire solere*.

————— αλλα ΠΡΩΤΟΣ ΗΜΩΝ

rio ad Theocrit. Adoniaz. 43. p.
 353. B." R. P. "1. εκκαλειν."
 R. B. Conf. Ach. 401. Lys. 851.
 Plut. 1104. Lysiae Orat. III. p.
 72. l. 12. Ταυτη εκκαλειςας με εν-
 δοθεν.— Ibid. p. 80, 12. εκκαλε-
 σας ενυπτι με. 2. Vesp. 221.
 οίς εκκαλουνται τουτον. Eccles.
 34. την γειτονα τηνδ εκκαλε-
 σωμαι. Antiphanes apud Athen.
 xiv. p. 623. C. quamquam di-
 verso sensu; Δειπνου προφήτην
 λιμὸν εκκαλουμένη.

170. Vide infra p. 346. Δν.

1626. spondeus in quarta sede
 obnitente metro. "Lege, trans-
 posito γε, Τούτοις έγωγε, τον
 Τριβαλλον τον ερον." R. P. apud
 P. P. D. quem vide ad CEd.
 Col. 664. in Opusc. p. 194.
 Sic ad Thesm. 603. "L. ταυρα."
 775. ed. Kuster. trochæus in
 quarta sede: "Lege τιν' ουν αν
 αγγελον, quod postulat πιμψαι-
 με, quodque excidit propter si-
 milem proximæ syllabæ sonum."
 R. P. apud P. P. D.; vide supra
 ad p. 441.

SECT. ΗΓΕΙΤ ΑΝ ΑΙΔΩΝ¹⁷¹ Φρουνηχου, και γαρ εστιν ανηρ
 V. Φιλωδος —

Ubi vulgo scribuntur, αναδων et ανηρ. Alterum contra sermonis Attici, alterum contra metri indolem. At enim quid, obsecro, obstabat, quo minus Tigellius noster hoc itidem temporis articulo canere posset? Aut his difficultatibus locum extrices, velim, aut mecum deinceps legas;

Υμων υπακουων, αλλ οιος τ ουκ ειμ ΙΔΕΙΝ¹⁷².

Jam dudum quidem est, amici, quod tabesco per caminum [non cum interprete, per foramina] Vos audiens; sed videre neutiquam valeo. Nempe obturata erant omnia præter caminum, ei autem ipsi rete obtentum. Sentis jam, opinor, quantum hic valeat unius literulæ mutatio.

Succurramus obiter locis uni et alteri apud Sophoclem laborantibus. Ant. 409 (403).

KP. Η και ξυνιεις¹⁷³ και λεγεις ορθως α φης;

171. Sic Cod. Rav. "αναειδων Suid. v. 'Εφολκ." R. B. "αναιδων Suid. MS." R. P.

172. "totum locum emendatius, quam vulgatur, describam: Φιλοι, παλαι μεν τηκομαι δια της οπης Υμων υπακουων, αλλα γαρ ουχ οιος τ' ιδειν. Τηρομαι δ' υπο τωνδ', επει Βουλομαι γε παλιν μεθ' υμων ελθων επι τους καδι-σκους κακον τι ποιησαι. Priores duo sunt senarii, ceteri tres Glyconici cum Phercrateo. Delevi ειμι post οιος τε (deleverat quoque R. B.), quod facile subintelligitur, ut in Eq. 342. Οπιη λεγειν οιος τε καγω, quodque eodem modo irrepsit in Phœniss. 983. post ετοιμος. Recte deinde ιδειν pro αδειν correxit *Davesius* (correperat quoque R. B.), in ceteris parum felix. Simile mendum ex ejusdem fabulæ v. 1517. sustulere MSS.

(et R. B. de Phalar. p. 269.) Particulam δ' addit Ravennas (fo. τηρομαι γ' R. B.). Postremo ante Τηρομαι δ', ista verba, τι ποιησω, ut manifesto spuria, et ex τι ποιησαι in vicinia nata, delevi (et deleverat R. B. qui υμων et καδι-σκους eodem modo digesserat.)" R. P. ad Hec. 1161. et apud P. P. D.; conf. *Hotib.* pp. 100, 101. Plato de Repub. ii, 363. C. ποιητας επαγονται οι μεν κακίας περι ευπετειας διδοντες, λεγο αδοντες. *Muret.* Opp. iii. p. 570. *Plutarch.* Opp. T. ix. p. 833. Oxon. ουκ ευφωνοτερον ουδεν δι' αν ο Πωλος — "Verba δι' αν delenda videntur *Wyttenbachio*. Equidem depravata potius existimem, et sic refingenda." *ΑιΔΩΝ.*" *F. J. in Anal. Litt.* N°. ii. p. 383.

173. Sic *Valck.* ad Ph. 394.; sed "ξυνιης V." *Livineius*, et

ΑΓΓ. Ταυτην γ ιδον θαπτουσαν ὄν συ τον νεκρον
 Απειπας. αρ¹⁷⁴ ενδηλα και σαφη λεγω;

AD
 VESP.

Verbum utique ιδον augmento destitutum poetae
 Attico non licuit adhibere¹⁷⁵. Scripsit vero Sophocles

Reiskius; quod melius; vide
R. P. ad Or. 141.

174. ὡς ἔ. V. gl. ἴνα. *Livineius*;
 ὡς quoque in margine Turnebi.

175. Vide *Picerson*. Verisim.
 pp. 60—63., *Br.* ad *Ilys*. 759.
Thesm. 910. *Porson*. ad *Nub.*
 65. et *P. P. D.* in *Addend.* ad
Eccles. 169. "Sed caveamus
 ab *Hypothesisibus*, [sed non minus
 a corruptelis cavendum est. *Br.*
 ad *Nub.* 40.]; quae cum in *Sa-*
cris, tum in *Humanioribus Li-*
teris pessimi sunt effectus." *Marklandus*
 ad *Suppl.* 728. ed. 1.; quam in
 editione repetita paulum mollitus
 totam fere delevit. "Locus uni-
 cus, qui huic licentiae in *Hecuba*
 [1176.] favet, ab ipso *Brunck.*
 acerrimo alias hujus licentiae
 vindice, emendatus est [*Conf.*
Month. Rev. July, 1789. p. 15.].
 Et cum rarissima omnino sint
 talia exempla, quorum tria in
Bacchis, corruptissima pene om-
 nium fabula, reperiantur, plane
 persuasum habeo, non licuisse in
 Attico sermone augmentum ab-
 jicere." Vide *Opusc.* p. 190.
 Regula igitur post alios a *Dawesio*
 repetita esto perpetua, viz.
Poetae Attici verborum tempora
augmentum recipientia sine aug-
mento nunquam adhibent. pp. 346.
 335. *Valck.* ad *Eur. Ph.* 891.
 1243. 1672. *Brunck.* ad *P. V.*
 229. *Eur. Androm.* 955. *Soph.*
Æd. Tyr. 1249. I. *Augmentum*
male omisum. *Pers.* 655. "ubi
 caetera partim e conjectura, partim
 ex *MSS.* bene administravit

Cl. Brunckius, lege *επωδῶκει*, et
 omnia rite procedent." *R. P.*
 apud *P. P. D.* ad *Av.* 1290.
 Vide *Septheh.* 751. *Pers.* 376.
 458. 463. 506. *Eur. Bacch.* 1063.
Pers. 416=422. *Παισιθέν'* ἴθ-
 ρανον πάντα κωπήρη στόλον.
Eum. 252. *καταπρακῶν R. P.*
Soph. Æd. Col. 1008, 9. 'Αφ' ἧς
 σὺ κλέψαι τὸν ἰκίτην γέροντ' ἐμὲ
 Λυτόν τ' ἐχέειρον, *Τυρνηittus.* 1605.
 Κούκ ἦν ἐτ' ἀργὸν οὐδέν ᾧν ἐφίετο,
 'Εκτόπησε. 1623, 4. legendum
 est, φθίγμα δ' ἑξαίφνης τινός Θεῶν
 ἰθῶς *R. P.* ad *Ph.* 5. *Æschyl.*
Suppl. 89. *θειῆ Διός.* edd. *θειῆ*
θεός Schutz. *Choëph.* 579. Τὰ δ'
 ἄλλα τούτων edd. Τὰ δ' ἄλλα τῷ
θεῷ Bothius. *Soph. Æd. Tyr.*
 660, 1. θεὸν plerisque abest;
 θεῶν omittit unus *MS.* Vide
 (*Crit. Rev. Nov.* 1800. p. 252.)
Opusc. pp. 290, 291. "Theognis
 515. Οὐ σε μάτην, εἰ Πλούτε,
 βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα. θεῶν (pro
 βροτοὶ) *Stob.* LXXXIX. p. 501,
 27." *R. P.* *Advss.* p. 313. I.
Tacit. vit. Agric. xxxii. *Paucos*
numero, trepidos ignorantia, cæ-
lum ipsum ac mare et sylvas,
ignota omnia, circumspicientes,
clausos quodammodo ac vincetos
ALII nobis tradiderunt." Dii
primus restituit Lips. in *Antiq.*
Lect. iv. xix. *Minucius* in *Octa-*
vio xxxvi. *ideo actus homi-*
nis, non dignitas judicatur.—non
Dei gnaritas judicatur, emen-
davit Eldikius in *Susp. Spec.* p.
 51. vide supra p. 43. *S. Au-*
gustin. in *Ps.* lii. Hoc facit
 Deus ex filiis hominum filios

SECT. Dei, qui ex filio Dei fecit Deus
 V. filium hominis,—a Pearsono ad
 Symbol. citatus p. 54. ed. pr.—
 II, p. 26. ed. Ox. in qua legimus,
fecit filium hominis. voce *Deus*
 elapsa. S. *Lucian.* Martyr. apud
Routh. in *Rel. Sacr.* Vol. II. p.
 285. *Auctor nobis de Deo, Deus*
est. “Cum Cacciarus in edit.
Rufini Romæ anno 1740 im-
pressa de cælo, sed renitente
sensu reliquæ orationis, habet,
ex tribus vetustissimis editioni-
bus, MStoque Collegii S. Mag-
dal. Oxonii, alteram lectionem
de Deo revocavit.” Vir erudi-
 tissimus et venerabilis, *M. J.*
Routh, S. T. P. 2. “*Cratinus*
Hephæst. p. 89. ed. Gaisford.
χαίρετε πάντες θεοὶ πολύβωτον
ποντίαν Σέρφον, lege ΟCΟΙ, sci-
licet valeτε. P. P. D. in Addend.
ad Ar. pp. (126, 7.). Seneca in
ΑΠΟΚΟΛ. T. II. p. 851. l. 14,
15. Si mehercules a Saturno pen-
tisset hoc beneficium, cujus men-
sem toto anno celebravit Satur-
nalicia ejus princeps, non tulisset.
Illum deum ab Jove, quem quan-
tum quidem in illo fuit, damnavit
incesti. “*Saturnalia ejus prin-*
ceps, et illum deum exhibet MS.
Lipsii, qui non omittit, et qui
q. q. in se fuit, illos d. legit.
Corrige ergo, celebravit et tu-
lisset illud; nedum a Jove, qui
q. q. in se fuit, illos damnavit.”
BENTLEIUS. Macrob. Saturn. v,
xvi. p. 421. Pontan. Fortunam
Homerus nescire maluit, et soli
deo, quem μῶραν vocant, omnia
regenda committit. “*Lege, soli*
decreto.” BENTLEIUS. Tr. 769.
Ἰδῶς ἀνῆι χροτῖ, καὶ προσ-
πύσσεται R. P. ad Med. 1138;
vide Musgrav. ad l. et Heindorf.
ad Plat. Phædon. pp. 123, 4.
Hesychius, προσπύσσεται, προσ-
άγεται, προσέλεται: conf. su-

pra ad p. 70. 905, 6. Κρόνος
 εἰατην, ἔνθα μή τις εἰσίδοι,
 Ἐβρυχάτο. Ph. 371. κύρει Ald.
 κύρει Turneb. “*πλησίον γὰρ ὡν*
κυρεῖ” quam agnoscunt scholia
 minora, “*sine ulla causa in*
πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν mutavit
Brunckius.” R. P. ad Med. 1138.
El. 714. κόνης δ’ ἄνω Ἐφορεῖθ’
Eur. Androm. 672. λάσκεεις edd.,
H. St. in App. ad Thes. Gr.
λάσκεεις incuria aut festinatione;
vide omnino P. P. D. ad R. P.
in Eq. 1015. Iph. A. 47. πέμπει
R. P. “Bacch. 32. lege, ὡστρησ’
pro οἰστρησ’” R. P. ad Av. 1290.
1063. Ἐκυκλοῦτο. Electr. 268.
“Lege, μ’ ἐβούλετ’. et 315. εἰμ’
 ἐμνήστενον.” *R. P. Advss. 272.*
Aristoph. Plut. 758. ἐκτυπέτο
δέ ἐκτύπει γε δή’ et postea,—*An*
ἐκτύπησε δέ. Valck. apud P. P. D.
ad l. Vesp. 1393. ὕλακτεν in
imperfecto, ut producatur prima.
Raper. et Tyghittus. Iph. T.
54. Τιμῶσ’ ὑδραίνειν αὐτὸν ὡς
θανούμενον. R. P. Eur. El.
1154. Ἰάκχησε δὲ στέγα, λαίνοι.
Odyss. P, 255. δόμους ἴκανε Φά-
νακτος. Eur. Heracl. 839. Ἰδῶν,
ὀρέξας ἰκέτευσε δεξιάν. Hel. 799.
Ἐνταῦθα λέκτρων ἰκετούμεν φυ-
γὰς. Strato sive Strattis apud
Athen. ix, 383. B. Πλὴν ἰκέ-
τενον. Hipponax ix, 370. B. Ὅ
δ’ ἐξολισθῶν ἰκέτευε. Aves [118.
recte Beckius. Καὶ γῆν ἐπέπτου
καὶ θαλάτταν ἐν κύκλῳ R. P. ad
Med. l.] 1290. “Lege cum aug-
mento, ut recte habet Aldina,
ὠρνιθομάουον. Sic ὑποβῶδει pro
ὑπωβῶδει male legitur in Eupol.
apud Plutarch. i. p. 164. ὄρεχθεῖ
pro ὠρεχθεῖ in Aristia apud
Athen. II, 19. p. 60. B. contra
metrum hoc ultimum.” R. P.
apud P. P. D. Ran. 638. ἐξήραξα.
Reiskius, R. P. Lys. 519. Ὅ δ’
εἰμ’ ἐνθὺς ὑποβλήψας ἴφασκε. ἴφ.

“omittit MS. [Trin. Coll. Cant.]. forte δεινόν.” *R. B.* ἀν ἔφασκε· εἰ *R. P.* Opusc. pp. 21, 2.; conf. *P. P. D.* in Addend. ad l. p. (149). Ehippus apud Athen. x, 423. E. ἔδωκε κεράσας *R. P.* ad Nub. 59. Sæpenumero augmentum in melicis omittunt poetæ scenici; Septheb. 978, 9. ἐνοθέατα πῆματα Δεῖξαι. Agam. 232. φράσεν δ' αὐλοῖς πατήρ μετ' εὐγάν. Vide *Monk.* ad Alcest. 599. De hujusmodi formis Homericis quid multa verba? querelas suas compescant, quippe capiti denegata sub finem retinent.

II. *Augmentum per crasin coalescit.* κακερδαίνομεν supra p. 430. Pers. 310. Νικώμενοι κύρισσον. 490. πλεῖστοι θανον. Eum. 615. ὃ μὴ κέλευσε. Eum. 948. Οἱ ἐπικραίνει (Eq. 1335. οἱ ἔδρας *Raper.* fortasse, οἶα δρᾶς.) *Cæd. Col.* 1602. Ταχτεῖ πόρευσαν. 1608. Πατρὸς πεσοῦσαι κλαον. *Tr.* 905. Ἰένουτ' ἐρήμη, κλαε *Soph. Aj.* 308. κάρα θῶυξεν. *Ph.* 933. μή μου φέλης *MS. Harl. Ant.* 457. ὅτου φάνη *R. B.* corrigee, ὅτου φανῆ *R. P.* Advss. p. 171. 539. ἐγὼ κοινωσάμην *Aj.* 235. εἴσω σφάζ. 535. ἐγὼ φύλαξα 546. μὴ θεγεε. 557. οἶου τράφης. 1337. οὐ κράτησα. Hac tenus *R. B.* In Scyriis apud *Stob.* LVII. p. 376, 31. Gesn. Ἥσωσαν ἢ κέρδαναν, ἢ διώλεσαν *R. P.* Advss. p. 216. *Eur. Hec.* 387. ἐγὼ τεκον. *Hel.* 271. καλοῦ λαβον. Danaë, 44. ὦν δ' ἐγὼ στάλην. *Eq.* 1239. κάβινεσκόμην, ne pereat augmentum. *Raper.* *Eurip. Iph. A.* 1149. κάλαδες *Nub.* 65. L. κάππου τῆθίμην *R. P.* 1360. Lege εἶναι φασκε. *Pac.* 5. ἐὶ φερες; 48. “ἰσθίει ad Scarabæum refertur, non ad Cleonem; si vero cum *Palmerio* scribas ἰσθίει (*Ionice*

pro ἰσθίει) *Cleonem* respiciet.” *AD Raper.* et pro ἀναιδῶς “leg. *VESP.* ἀνείδην.” *R. B. Lex. S.* p. 400. *Av.* 334. L. ἐξότον γένετο, vide *Plut.* 85. *Ran.* 806. L. διαγωνεῖσθαι φασκε. *Eccles.* 509. Legendum à ἔηνεγκάμην. 885. κάπιχείρησον *Raper.* *Dædalo* μοι ἔθηκε, *R. P.* Advss. p. 100. Eodem modo si præcedens versus in vocalem longam aut diphthongum desinat, augmentum verbi inchoantis sequentem versum cum illa coalescit. *Sophocl. Cædip. Colon.* 1606. αἱ δὲ παρθένου ῥήγιησαν, ὡς ἤκουσαν” *El.* 715. ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμειγμένοι φείδοντο κέντρων οὐδέν. (Si transponas, κέντρων ἐφείδοντ' οὐδέν—numeris parum consules.) *Eur. Hec.* 1234, 5. Αἱ δ' ἐνθεν, ὡς δὴ παρὰ φέλη, Τρώων κόραι θάκουν. Propter diphthongi et augmenti coitionem summa voce hos versus uno spiritu tragædus proferre solebat; et hodie nemo hercle quisquam, quin histriones vocalibus brevibus, quæ senarios claudunt, elisionis significationem aliquam dedisse libenter nobis concederet; vide *Cæd. Tyr.* 29, 30. 1224, 5. *Iph. T.* 961, 2. et *Valck.* ad *Ph.* 891. In hujusmodi vero crases exarando analogiam consuetudo superavit.

III. “Quod ait *Brunckius*, quædam esse verba, quibus sit solenne augmentum abjicere, verba ea, quæ augmentum nunquam habuere, abjicere non possunt.” Ἀνᾶλῶ natura est longa; et idcirco augmenti minus capax; *Æschyl. Septheb.* 813. *Eurip. Med.* 326. *Aristoph. Eq.* 911. *Plut.* 248. *Sophocl. Aj.* 1049. *R. B.* ad *Menandr.* p. 137. ed. *Cantab.* Τίνος χάριν τασόνδ' ἀνάλωσας λόγον; Sic codd. *Aug.* et *Br.*; ἀνήλωσας *MS. Harl.* et

SECT. Ald., pro λ. χρόνος MS. Hunt.
 V. Aristoph. Pl. 381. Τρεῖς μῆας ἀναλώσας. Eur. Hipp. 1332. "Ἐπειτα δ' ἡ θανοῦσ' ἀνάλωσεν γυνή. Isocrat. Paræen. 1, 6. *Battie*. Κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. Cod. unus ἀνήλωσεν, alter ἠνάλωσεν. Conf. Eur. El. 681. et supra p. 449. Eur. Ph. 597. Androm. 1155. vide infra p. 323. Ἀνήλωκα καὶ ἀνάλωκα καὶ ἠνάλωκα, συντάσσεται αἰτιατικῆ, ὁμοίως καὶ ἐπίσης παρὰ τοῖς ῥήτορι γραφόμενα, πλὴν τὸ μὲν ἀνήλωκα [καὶ ἀνάλωκα] καὶ ἀνήλωκα γράφεται ἀπτικῶς ἀνάλωκα δὲ ἀναύζητον, κοινῶς, ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν παθητικῶν, ἀνήλωται, ἀνάλωται, καὶ ἠνάλωται, ἃ καὶ αὐτὰ παραπλησίως τοῖς ἐνεργητικῶς γράφεται καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν σύνταξιν. *G. Lecapren.* pp. 56, 7. Plato apud Athen. ix, 367. D. Βραχὺ γὰρ τι τέρψαντ' ἐξανάλωται ταχύ. *R. P. Advss.* p. 109. Isocrat. Nicocl. 1, 78. καταναλωμένα Ald. quam curis novissimis prætulit *Battie*. Ἀναλώθη Androm. 456. Demosth. de Cor. p. 472. Tayl. = 328, R. τἄλλα διεξίω ἀνάλωκε. Communes formas, quæ hic et illic apud oratorem prostant, librariis et editoribus debemus. Thucyd. vii, 48. δισχίλια γὰρ τάλαντα ἤδη ἀναλωκέαι, MSS. Sed vi, 31. ἐς τὴν ναῦν ἀναλώκει, καὶ ὅσα ἐτι ἐμελλεν ἀναλώσειν—ἀνηλώκει *Gtæw.* quod forte genuinum; nam Xenoph. Anab. v, 439. ἠλώκει τὸ χωρίον. Babrius apud Suid. vv. ἐν τῷ μέρει.—ἐν τῷ μέρει γὰρ ἠλώκει,

(vide infra ad p. 322.) et mo-
 nente *R. P.*, "Attici semper dicunt ἄνωγα, nunquam ἠνώγα, sed augmentum plusquam perfecto tempori reservant. *Œd.* Col. 1598. Similis est ratio in καθεζόμεν, καθήμεν, καθεύδω augmentum non præponunt Tragicis, Comici pro arbitrio vel præponunt vel abjiciunt. Erravit igitur Brunekius ad *Æsch. Prom.* 229. *Soph. Œd. C.* 1597." *Pr.* ad Eur. xvii=xviii.; conf. *R. P.* [*in Brit. Crit. April.* 1794. p. 363.]. *Œd.* Col. 904. "Ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει. *El.* 1458. Σιγᾶν ἄνωγα, *Tr.* 1249. Πράσσειν ἄνωγας. *Ph.* 100. Τί δ' οὖν μ' ἄνωγας. *Œd. Tyr.* 96. Ἄνωγει ἡμᾶς. *Œd.* Col. 1598. Κάπειτ' αὔσας παῖδας, ἠνώγει ὄντων. † *ŒZOMHN Œd.* Col. 100. καπὶ σεμνὸν ἐζόμεν. *Æschyl. Eum.* 3. ἕζετο. 6. *P. V.* 237. *Sophocl. Œd.* Col. 1597. Aristoph. *Lys.* 1141. καθεζέτο ΚΑΘΕΥΔΟΝ Aristophan. *Av.* 494. Κάριτι κάθειδον. κάρι' ἐκάθ. *R. B.* *Thesm.* 486. παρ' ἐμοὶ κάθειδεν *R. B.* *Codd.* *Rav.* et unus *Br.*; καθῆυδεν *Scaliger*, ἐμ' ἐκάθειδεν *Grynæus.* ΚΑΘΗΜΗΝ *Eur.* *Bacch.* 1042. ἐνθα Μαινάδες Κάθηντ', ἔχουσαι *Br.* Aristoph. *Eccles.* infra cit. ad p. 315.; *Ach.* 638. ἐκάθησθε. conf. 542. *Eccles.* 302. κάθηντο λαλοῦντες *edd.* tres pr.

IV. "χρῆν non minus quam ἐχρῆν in *Scena Attica* occurrit, etiam apud *Comicos.*" *Pr.* xvii=xviii. *Schol.* ad *Plat.* p. 220. χρῆν ἀντὶ τοῦ ἔδει, χωρὶς τοῦ ἰ.

† In hoc tempore usus non raro ab analogiæ norma recedit, ut expedite pronuntiandi suavitati consulat: Aristoph. *Plut.* 325. κατεβλακευμένως. *Eq.* 351. *Thesm.* 131. κατεγλωττισμένον. sed reperiuntur in *Thucydideis* duriores formæ; προσεβασθηθήκη ἐνεκλήκη ἐσειβλήκη ἐσεπεπλεύκη προύκεχωρήκη *V.* 10, bis. προύτετελέκη ἀντεκεκρούκη ἐπεπονήκη ὑπερεβλήκη ἐπιβεβλαστήκη *III.* 26. *Kalck.* ad *N. F.* pp. 399, 400.

* Ταυτην γ ΙΔΕΙΝ¹⁷⁶ θαπτουσαν—

Est utique plena constructio

Ταυτην γε λεγω θαπτουσαν ιδειν—

CR. *An et intelligis, et vera dicis, quæ narras?*
NUN. *Nempe hanc dico me vidisse*— Sic apud
Æschylum in Persis pag. 135. l. 2 [200].

Και ταυτα μεν δη νυκτος ΕΙΣΙΔΕΙΝ ΛΕΓΩ·

Et hæc quidem noctu me vidisse dico. Porro pro
voce nihili Απειπας¹⁷⁷ (id quod bona grammaticorum
et lexicographorum pace dictum sit) rescribo Απειπες.
Demendum denique est punctum verbo φης minus
recte subjectum. Alter locus extat in CEd. Tyr. v.
1518 (1505).

Ολωλαμεν δυ οντε· μη σφε παριδης

Πρωχας, ανανδρους, εγγενεις αλωμενας.

Ubi verbum παριδης neque metro nec sententiæ con-
venit. Postulat vero utrumque,

Agam. 582. χρῆ. χρῆν MS. Bigot. 1421. 1663. χρῆν. Choëph. 928. Soph. El. 529. Conf. omnino *Elmsleius* ad Eur. Bacch. 1132. et *Vir doctissimus* in *Mus. Crit.* N^o. viii. pp. 644—655. De verbis, quæ duplex augmentum sibi adsciscere consuescunt, vide infra p. 322.

176. Probantibus *Valckenærio* ad Ph. 394. et *Musgraviæ* ad l.; *Brunckius* vero *ιδῶν*, quod magis probabile est.

177. Optime: Eur. Hec. 930. Herc. Fur. 1354. ἀπειπον. Soph. CEd. Col. 1760. Tr. 789. ἀπειπεν. Alcest. 754. 503. 753. ἀπειπον. ἀπειπειν. *Diphilus* apud Athen. vi, 227. F. Grot. Exc. p. 787. ἀπειπον ἀντὶ τοῦτο μη ποιῆν ἐτι Aristoph. Plut. 220. Ach. 580. εἶπες. Eccles. 191—2. "Lege εἶπες—εἶπον." *R.P.* apud *P.P.D.* Conf. Opusc. p. 98. sed hanc

formam haud observavit per omnia vir summus; et *Eustathius* ad *Odyss.* 1435, 61=82, 22. φησι γὰρ Ἀἴλιος Διονύσιος ὅτι εἶπον καὶ εἶπα, ἀμφοτέρω παρὰ Ἀττικοῖς· μᾶλλον δὲ τὸ πρότερον.—οὕτω καὶ ἤνεγκα καὶ ἤνεγκον· καὶ μᾶλλον τοῦτο. ὡς ὁ Κωμικός ἐν *Δυσιστρατίῳ* (943). τάλαι· ἐγὼ τὸ ῥόδιον ἤνεγκον μέρον. τοῦ δὲ ἐτέρου χρήσις παρ' *Εὐριπίδῳ*. [immo, *Σοφοκλεῖ* El. 9.] ἤνεγκα, καὶ εἰσῆσα. Agam. 617. εἶπα MS. Bigot. εἶπες semper in marmoribus. *Philem.* cccvii. "ἐπέπσαν recte a *Bentleio* sublatum p. 131. οὐ γὰρ ἐν χρήσει τὸ ἐπίσα vere scribit *Schol.* in *Aristoph.* Av. 841." *Valck.* ad *Herodot.* viii, 68. et *Schol.* ad *D. Luc.* xix, 14. Ep. ad *Hebr.* ii, 14. *Koën.* ad *Greg.* 229. *Mæris* p. 29. *T. Mag.* p. 87. et supra ad p. 475.

SECT.
V.—μη σφε ΠΕΡΙΠΔΗΣΙΣ.¹⁷⁸¹ Ταυτι ΠΕΡΙΕΙΔΕΘ οι Πρωτανεις πασχοντα με ;² Ει μη με βουλεσθ αποπνιγεντα ΠΕΡΙΠΔΕΙΝ.³ Ω ποτνι Ειλειθυια μη με ΠΕΡΙΠΔΗΣΙΣ.⁴ Βαδιζε δευρο· Μηδαμωσ με ΠΕΡΙΠΔΗΣΙΣ.⁵ Οτι μου ΠΕΡΙΕΙΔΕΣ επιτριβεντ. ω Ηρακλεισ.

269 * V. 574. Δευτερον αυ τουτι γραφομαι, την του πλουτου καταχηνην] Facit hæc lectio, ut verbum γραφομαι mediam longam habeat. Quod tamen fieri non potest, ni susque deque habeantur prosœdiæ leges. Versui autem laboranti subveniendum censuit Scaliger alter scribendo γραφομαι γω¹⁷⁹. Atqui ita legendo γραφομαι vel primam vel ultimam nihilo melius corripit, quam vulgo mediam producit. Extat quidem ipsa hæc locutio supra vers. 536.

Και μην όσ αν λεξη γ άπλως μνημοσυνα ΓΡΑΨΟΜΑΙ ΓΩ.
accuratius ΓΡΑΨΟΜΑΓΩ¹⁸⁰.

¹ Ach. 166.² Pac. 10.³ Eccl. 369.⁴ 1046.⁵ 1060.

178. "Quod περιιδειν tam sæpe occurrit apud Comicos, argumento est, Tragicis eo uti non licere. Nisi statuere mavis περιιδης genuinæ vocis esse interpretamentum, lege, μη παρά σφ' ιδης." R. P. ad Med. 284. μη περί σφ' ιδης Hermannus. Pr. ad Hec. xli. Eur. El. 961. μή σφ' ιδη νεκρόν. Xenoph. K. Π. p. 21, 16. HSt. ed. (1.) δύνανται γάρ θαροῦσαι ποιήσαντες άφνλάκτους λαμβάνειν, και διώξει περιιδόντες έαυτούς άτάκτους ποιήσαι.—Demosth. Phil. i. p. 50. η περιιδών ταυτα άφύλακτος ληφθη. (2.) Herodot. viii, 75. και νυν παρέχει κάλλιστον ήμέας έργον άπάντων έξεργάσασθαι, ην μη περιιδητε διαδράντας αυτούς. 3. supra p. 370. 5. Decretum Amphiction. apud Demosth. pro Cor. p. 279,

11. "Όπως μη περιιδη υπό τών άσεβών 'Αμφισσέων τόν θεόν πλημμελούμενον.

179. δεύτερον αν σου τουτι γραφομαι την του οίκου κ. Rav. et πλουτον in "margine ex veteri quidem sed diversa manu." Invernizius. δεύτερον αυ τουτι γραφομαι Ald. et Junt. 1. δεύτερον αν σου τουτι γραφομαι Junt. 2. γραψω Scaliger. Δεύτερον αυ σου γραψω Q. S. F. Christianus. lego, δεύτερον αυ τουτι γραψω μοι, την του πλούτου καταχηνην. vide vers. 3 (557). R. B. τουτι γραψωμαι Raper.

180. μνημοσυνα γραφομαι έγώ Ald. Junt. 1. 2. γραφομαι έγώ Scaliger. Q. S. F. Christianus, "Kuster." vide Opusc. p. 10. γραφομαίγω, ut in κάγω et κήπειρα. Koen. ad Greg. p. 72. vide

Atqui ibi cernitur vera verbi γραφομαι ita collocati AD
 quantitas syllabica, quæ metro trochaico non minus VESP.
 convenit, quam anapæstico adversatur. Erat, cum
 existimarem legi oportere γραφομ εγω. Atque hoc
 quidem voluisse τον πανν potius crediderim. Sed
 accuratiori examine instituto comperi poetis Atticis
 non licuisse ullam diphthongum elidere. Videtur
 quidem hoc prima facie non raro fieri, uti in istis :

Av. 1340. Εοικεν ου ψευδαγγελης ¹⁵¹ ειν αγγελος.

Ran. 867. Αλλ ουτι χαιρων ταυτ ερεις. Πανσ Αισχυλε.

At revera verborum ειναι et πανσαι ultima duntaxat
 vocalis eliditur, altera autem cum prima sequentium
 αγγελος et Αισχυλε per crasin coalescit ¹⁵². Alia porro,
 cujusmodi sunt,

supra ad pp. 218, 9. Soph. Ph.
 1071. λειφθήσομι' ἤδη, κοικ ἐποικ-
 τερεῖτέ με; λειφθήσομαι δὲ Wake-
 fieldius: recte. Vide P. P. D. in
 Addend. ad Aristoph. Plut. 113.

181. 1. " leg. ψευδαγγελή-
 σειν." R. B. Philostrat. V. Apoll.
 T. II. p. 57. l. 6. Morell. ὅτε
 δὴ ἀφροδισίων * τοὺς παρδάλεις—
 " Ea lacuna visitur in editione
 quoque Aldina. Morellus ex con-
 jectura supplet, ἀφροδισίων ὀ-
 στρος ἄγει παρδάλεις. Ego vero
 sic legerim, ὅτε δὴ ἀφροδισιά-
 ζονται παρδάλεις." R. B. Mallem
 levicula mutatione, ἀφροδισιά-
 ζουσι: conf. Philetææ. apud
 Athen. xiv. 533. F. et R. P. ad
 Iph. A. 1436. 2. " αὐτ' (pro
 ταῦτ') ex em. ej. m. B." R. P.
 apud P. P. D. χαιρων ἱμπυνε,
 Ach. 563. 'Αλλ' οὐδὲ χαιρων
 ταῦτα πολμήσει λέγειν. Vesp.
 186. Plut. 64. " Thesm. 726.
 χαιρων, ἱμπυνε, ut recte obser-
 vavit Bourdinus, et Tourpius ad
 Longin. ζ. 16." R. P. Soph.
 CEd. Tyr. 363. 'Αλλ' οὐτι χαιρων
 εἰς γε πημονὰς ἐρείς. Ant. 758.

" Ἀληθεῖς; ἀλλ' οὐ τόνδ'" Ολυμπον,
 ἴσθ' ὅτι χαιρων ἐπὶ ψόγοισι δει-
 νάσεις ἐμέ. Eur. Or. 1609. 'Αλλ'
 οὐτι χαιρων, ἦν γε μὴ φύγη
 περοῖς. Herodot. iii. 29. ἀτάρ
 τοι ἡμεῖς γε οὐ χαιροντες γέλωπα
 ἐμὲ θήσεσθε. Plato Gorg. p. 510.
 D. τοῦτον οὐδὲις χαιρων ἀκίχησει.
 Pers. Sat. vi. 37. Tunc dona in-
 columis minus? Deinde παῦσ'
 Αισχυλε Codices D, E, I, T.
 " παῦ U." [Kuster.] " sic Pac.
 647." Raper. Vide Elmsl. Add.
 ad Ach. 563. Pac. 325. 648.
 Παῦε, παῦ, conf. Ran. 269. Ec-
 cles. 160. Ach. 864. Av. 890.
 παῦ ἐς κόρακας. Soph. Ph. 1275.
 Παῦε, παῦσαι MS. Harl. Lys.
 462. " Lege παῦεσθ' ex Suida II,
 p. 770." " Eq. 821. παῦ αὐτοσὶ,
 an παῦου οὔτος, vel παῦε παῦ'
 οὔτος p. 240. fine (915.), et 311.
 (Vesp. 37.). παῦ δ' οὔτος p. 360
 (1355.). vel οὔτωσι 230 ():"
 R. B. " παῦ δ' οὔτος καὶ μ. σ. π.
 legendum putabat Porsonus."
 P. P. D.

182. I. De crasi ampliandum
 censeo. 1. Æschyl. Septheb.

- SECT. 857. τὰν ἀσιβῆ ἴπῳλλωνι, τὰν
 V. Eur. Hipp. 803. λύπη παχυν-
 θεῖσ', ἢ πο συμφορᾶς τινός; Pac.
 1140. ἢ ὑτυχεῖν Markl. ad Iph.
 A. 254. Ran. 170. Ἐὰν δὲ μὴ
 ἔρω μὴ ἔχω apud Schol. haud
 spernendum duxit Hotibius. CEd.
 T. 1387. μὴ ποκλεῖσαι. Col.
 1155. μὴ εἰδῶτ'. Eccl. 639. Μὴ
 ὑτὸν ἐκείνον Markland. ad Iph.
 T. 1010.—2. "H OY, et MH
 OY in *Tragicis semper sunt monosyllaba*." R. P. Advss. pp.
 40, 41. ad Or. 766. *Month. Rev.*
May, 1785. pp. 362, 3. *Aug.*
 p. 115. Æschyl. *Septheb.* 100.
 Soph. CEd. Tyr. 13. 250. Aj.
 728. Ach. 319. apud R. P.
 "Septheb. 97, 8. Hæc junge
 ut iambum efficiat, 'Ἀκούετ' ἢ
 οὐκ ἀκούετ' ἀσιβῶν κτύπον; vide
 infra 208." R. P. *Cl. Journ.*
No. xv. p. 182. Sic quoque
 doctissimus *Blomfield*. Vide
 R. P. infra p. 333. et R. P.
 apud P. P. D. ad Vesp. 399. Μὴ
 et ἰ coalescere solent; Choeph.
 956. μὴ ὑπουργεῖν.—3. "*Articu-*
lus cum ā brevi semper in ā
longam coalescit;" R. P. ad Eur.
 Ph. 903. De ἀνῆρ, etc. vide
 supra pp. 220, 21. 442. et
 R. P. ad Ph. 1670. ἀλήθεια
 Eur. Ph. 936. ἀρέτη Soph. Aj.
 1357. τὰγαθὸν Ant. 275. τὰδι-
 κεῖν 1059. τὰδίκημα Vesp. 835.
 τὰληθές CEd. Tyr. 356. Vesp.
 342. τὰμελούμενον CEd. Tyr.
 111. τὰναυδές Iph. A. 379. Vesp.
 341. et Diphilus apud Stob. Flor.
 30. R. P. τὰπορεῖν Tr. 1243.
 τὰρίθμημα Eum. 751. τὰγαθὰ
 878. τὰπροθῖνια 832.—4. *Articu-*
lus plerumque per crasin coalescit,
τάνερος Ecclesiaz. 48. R. P.
 "τάνθρώπου, τάληθοῦς, τὰργυ-
 ρίου" R. B. conf. *Valck.* ad Ph.
 896. et ad Hippol. 385. ὄγ-
 καλυμμός supra p. 375. οὐκ Eq.
 665. ὄμμος Hec. 1219. Lys.
 1214. Eubulus apud Athen. xi,
 467. C. ὄνδον Ran. 769. ὄπι-
 βάτης Aristoph. in *Babylonis*
R. P. Pa. li = lv. ὄπιπρόιον
 Eum. 849. ὄχινος Vesp. 1423.
 Vide supra p. 446. (et *Month.*
Review, *Sept.* 1786. p. 182.)
 τὸ Ἐκάτειον, θούκάτειον Lys.
 63. R. B. vide *Gray*, p. 167.
 Ὁ ὁ Æschyl. Choeph. 542.
 Ὀύφεις. Aj. 205. Ὀμοκρατής R. B.
 Æschyl. Suppl. 155. τοῦγγαιον.
 P. V. 202. Agam. 1426. τοῦμ-
 παλιν. Inscr. apud Ros. p. 14. l.
 5, 6. **ΤΑΠΟΛΛΟΝΟΣ** sec.
 P. P. D. p. 28. Vesp. 1007.
 ταστέρος, τούραου Inceri Comici
 loco apud Porsonum in *Opusc.*
 pp. 228—231. Aristoph. Pac.
 198. ἀπὸ τούραου Rav.; vide
 P. P. D. in *Addend.* ad Aristoph.
 p. (138). τοῦμόν Eum. 453. 1023.
 τοῦπίπεμpton Aristophan. *Dæta-*
leusin xxxii. R. P. Advss. p. 280.
 ταῦτοῦ (ταῦ αἰνοῦ) passim, et apud
 R. B. *Meadio* p. 253. ταῦτὰ Iph.
 A. 37. τῆ οἰκίᾳ Vesp. 823. *Hotibio*
 ad Ran. 169. arrisit. τῶ Ἀγα-
 μέμνονος, τὰγαμέμνονος Iph. T.
 769. R. P. Vide *Elmsl.* ad Ach.
 728. 855. Corp. Inscr. P. i. p.
 55. xxxix (prope Miletum re-
 perta) **ΤΩΠΟΛΛΩΝΙ**. "crasi-
 sis Ionica." N. B. ὄγκελεύσας,
 vel ἔγκελεύσας, i. e. sive *crasis*
sive elisio, nunquam Græcis cog-
nita est. R. P. ad Or. 591. ὄμοι
 vel οἰμοὶ Hec. 334. Οἱ ἐγὼ Hec.
 442. sed Οἱ ἔγω in *edd.* 2, 3.
 —5. *Relativum ā cum vocale brevi*
semper in ā longam coalescit;
Eur. Hipp. 696. εὔρον οὐκ ἀβου-
 λόμην. 709. ἀνθάδ' εἰσηκούσατε.
 Iph. A. 659. ἀμέ R. P. ad Med.
 1011. Vide locum e Ran. 1094.
 supra cit. p. 448. Aristoph. Lys.
 1052—3. ὡς πολλὰ πᾶ ἴσιν,
 ἄχομεν R. P. apud P. P. D.

Lex. Rhet. p. 502. Σα: σῶα. *Α
 ἄν, *άν Ἐσχυλ. Suppl. 346. *άν
 πίτραις. *Bullerus*; præstanter;
 quanquam Ἡλιβάρους ἴν' ἀλκῆ
Valck. ad Ph. 215. sensui sup-
 petit. "Aristoph. Lys. 1056. *άν
 λάβη (Thesm. 96. χ' *άν δέη
Markland. ad Suppl. 364. conf.
 746.): optime Euripid. Bacch.
 843. *άν κοῦῆ (ut Thesm. 1056.).
 Ita recte edidit *Barnesius*; male
Musgravius editio retinet ἄν.
 Soph. Aj. 1085, 6. ὄρωντες ἄν
 ἡδόμεθα—ἄν λυπόμεθα. Recte *άν
 (R. B. et) *Johnson.* Advss. p. 196.
 Ed. Tyr. 281. *άν μὴ θέλωσιν
H. St. Heath. ap. *Burton.* Alexis
 apud Athen. i. p. 23. D. Οὐδ', *άν
 λέγει τις, iii. p. 107. E. *άν θέλη
 τις Advss. p. 232. Εὐπολις ἐν
 ταῖς Πόλεσιν apud Schol. ad
 Hephæst. p. 85. Ὡ δέισποτα,
 καὶ ταῦτε νῦν ἄκουσον *άν λέγω
 σοι. P. P. D. apud *Gaisford.*
 ad I. Demosthenes in Steph. p.
 1150, 23. ἀλλ' *άν εἰδῆ τις,
Lambinus, ἄν lectio vetus; conf.
 Ρη. vi. Ὁ ἐν, ὄν Ran. 964. Vesp.
 22.—προὔπτον Aristophon apud
 Athen. xiii, 559. D. τῶφθαλ-
 μιδίῳ Pherecrates apud Athen.
 iii, 78. D. ὄγαθε (sic, m. 'ἀγαθε)
Scaliger ad Auson. i, vi.; ὄ
 'Απόλλων, 'Απόλλων Ran. 1214.
 R. P. ad Ph. 1613. ὄνρεπίδῃ
 Ach. 451. Thesm. 4. R. B. et
 R. P. vide infra p. 343. τρίτος,
 ὄ σ' ὄλε Ran. 1304. et Τί ε' ὄ
 'ζῆρ' An. 1640. *Hotibio* ad
 Ran. non displicent. 'Εγὼ εἰμ'
 Soph. Ph. 585. Ran. 33. ἐγὼ ἔκ
 R. B. Ed. T. 532. 'Εγὼ ἔκ
 R. B. 1002. 'Εγὼ οὐχί R. P.
 Advss. p. 165. N. B. "Hujus-
 modi crasin" (ἐγὼ οὐ) "non ad-
 hibet Euripides, si bene memini,
 nisi in Cyclope 172." R. P. ad
 Or. 483. Eccles. 546. Μὰ Δι',
 ἀλλ' ἐγὼ γ' ὄχόμεν. "scribendum

est, opinor: Μὰ Δι', ἀλλ' Ἐφ' ἩΝ AD
 ἐγὼ ὄχόμεν." ΤΥΡΩΗΠΤ. Conj. p. VESP.
 76. ἐφ' ἦν ἐγ' ὄχόμεν. Cod. Rav. —
 ἐγὼ ὄχόμεν *Elmsleius.*

II. *Diphthongus ante brevem
 vocalem elidi non potest, sed per
 crasin vocalem longam efficit;*
 1. AI. Nub. 1153. Βοάσσοι' ἄρα.
 R. P. apud P. P. D. conf. supra
 p. 153. et Plut. 877. Med.
 975. (in choricis δέξεται ὄστανος
 ἄταν. 984. προσλήφεται ὄστα-
 νος, ἄ— vide R. P. ad l.) κἀν-
 θρώπου Eupolis apud Schol.
 Townl. ad Il. B. 333. κἀποσιεί-
 ται Ran. 349. *Raper.* Schol. ad
 Dion. Thrac. p. 698. καὶ ἐγὼ—
 κἀγὼ. ἐκθλίβεται γὰρ τὸ ἰ τοῦ κἀ
 συνδίσμου, καὶ κινᾶται (sic) τὸ
 ἄ καὶ εἰς ἄ μακρόν. Marmor
 Sigeum l. 3. ΚΑΓΟ. Eum. 461.
 824. 848. Sic καὶ ἐν, κἀν
 Ἐσχυλ. Suppl. 831. Agam.
 1315. 1386. Choeph. 221. Eum.
 233. καὶ ἄν, κἀν. Eum. 739.
 κἀγινοντ' Eum. 71. κἀκεῖ 81.
 καὶ ἔτι, κἀτε Ἐσχυλ. P. V.
 1023. κἀτε "KATI contracte.
 V. *Toup.* in Suid. iii. p. 56
 [Vol. II, 72. Ox.]. Vel potius
 KATI. In Jamblich. vit. Pythag.
 iii. §. 14. p. 11. pro KATI.
 ἀγασθεῖς lege, KATI ἀγασθεῖς—
 Et præterea reverens." R. P.
 Class. Journ. xiv. p. 458. quem
 conf. ad Rhes. 866. Sed καὶ εἶτα,
 κῆτα Ρη. iv.—(χ' αἰ τῶχαι P. V.
 347.). κἀστυ, κἀσφόρος ap. Pindar.
 supra p. 100. καὶ εἰ, καὶ Ἐσχυλ.
 Choeph. 112. Eum. 30. Aristoph.
 Eccles. 1137. καὶ εἰς, κείς Eur.
 Ph. 583. et Dorice κῆς Lysist.
 1246. R. P.—κῆς χερῶν Eum.
 777. 807. καὶ ἴσως, κῆσως. R. D.
 infra p. 315. καὶ ὄ, χῶ Pers.
 304. 741. καὶ ὄ, χῶ Septheh.
 197. Thesm. 96. καὶ ὄ, χῶ Eur.
 Suppl. 1168, 1181 (1178, 1191).
 χ' *άν δέη. Aj. 333. κῶδύραται.

SECT. Epicharmo apud Athen. III, 105.

V. A. χ' ὅς restituit R. P. in Advss. p. 64. qui citat ex Æschylo κῶσπρεια : et ad Philemon. cclviii. (Athen. XIII, 569. F.) χ' ὄν emendavit R. B. p. 132. καὶ ὀπόθεν, χῶπόθεν R. P. Advss. p. 305. χῶσον Thesm. 754. "καὶ οὐκ, κῶκ' καὶ οὐχί, κῶνχί, vel κῶνχί' καὶ οὐδὲ, κῶνδε." R. D. infra pp. 339. 317. καὶ οὐδενί, κῶδενί Aj. 1416. καὶ οὐκ, κῶκ Aj. 96. Theodectes apud Stob. Eclog. p. 141. Grot. χῆπὸ χεῖρα λαμβάνει. χαιπὸ maluit R. D. infra p. 309. καὶ nunquam cum εὔ, nisi in compositis (ut Pers. 441., et Av. 1749. apud R. D. infra p. 306.) et nunquam cum ἀεὶ crasin facit. R. P. ad Ph. 1422. "Εα αυτον fit ηντον, aut etiam producta vocali α, αυτον. ει αν fit ην' ει αρουμεν ηρουμεν." R. D. pp. 343. 332. 336. 2. OI. Ph. 1230. Οὐκ ἂν σε λέξαιμ' quod defendi possit, accipiendo σε pro σοι, quod factum videtur Iph. A. 814. οἱ μ' ἀεὶ προσκείμενοι Λέγονσ' R. P. ad l. quem conf. ad Med. 57. Or. 1338. Σώθηθ', ὅσον γε τοῦπ' ἔμ'. ΗΛ. ω κατὰ στέγας, quod ad me attinet. τοῦπ' Aldus et plerique MSS. Hec. 1038. μόνον δὲ σὺν Τέκνοισι μ' εἰσάγει Δόμους. 806. ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα; conf. R. P. ad l. et ad Ph. 1413. Eleganter sæpe duplicem accusativum diversæ rei uni verbo jungi, observat HEMSTERHUSIUS in Misc. Obs. Vol. VI, p. 340. Conf. Brunch. ad Aristoph. Pac. 1099. et Soph. CEd. Tyr. 717. Æschyl. Suppl. 375. φόβος μ' ἔχει φρένας. Eum. 88. μὴ φόβος σε νικάτω φρένας. Æsch. Choeph. 120. Ran. 1211. μοὶ ἴστιν' et Eum. 911. Ach. 338. σοὶ ἴστι. μούστιν et σοῦστί malebant T. H. ad

Plut. 829. et Koen. ad Greg. p. 64. quos sequitur Elmsleius; et certe maluisset R. P., ut ex Choeph. 120. Eum. 911. iudice P. P. D. patet. σοῦστιν Amipsiæ apud Athen. reddidit P. P. D. ad Nub. 607. quem vide. Soph. Aj. 534. Πρέπον γέ τ' ἂν ἦν δαίμονος τοῦμοῦ τῶδε. Aristoph. Ecclesiæ. 646. "Ὄστ' οὐχί δέος μή σε φιλήσῃ. δεινὸν μὲντ' ἂν ἐπεπόνθει ἀνγ' vel ἀρ' R. B. Acharn. 161. (543. 710.) Ὑποστένοι μὲντ' ἂν ὁ θραγίτης λέως. R. P. ad Med. 863. quem conf. ad 1090. Ach. 161. 543. 710. et P. P. D. Addend. p. (131). Av. 1691. Eccles. 646. addas Soph. Ph. 1253. Lys. 944. Ἀγαθόν. ἔα αὐτ', ὃ δαίμονία. Malim' ἔα τ', ὃ δαίμονία, i. e. ἔα τοι." R. P. Av. 1446. Λόγοισί τ' ἄρα καὶ πτεροῦνται; λόγοισιν ἄρα Brunch. λόγοισί τ' [i. e. τοι] ἄρα Hotibius; vide supra p. 153. Eur. Hipp. 443. οὐ τάρρα λυεῖ, i. e. οὐ τοι ἄρα. Elmsleius.

III. Diphthongus ante longam vocalem elidit non potest; R. D. supra p. 159. Nub. 523. Πρώτους ἠξίωσ' ἀναγεῦσαι ἡμᾶς, ἢ παρέσχε μοι. conf. Brunch. ad Thesm. 916. ΦΥΛΑΤΤΕΣΘ ἢ. quamvis lectio sit prava, forma tamen est proba: p. 462. ΚΑΘΗΣΘ ΑΝ. et p. 485. ΕΚΚΑΛΕΙΣΘ ἢ. quibus addas Eur. Iph. T. 679. Προδούς σε, σῶζεσθ' αὐτὸς εἰς οἶκους μόνος' (Soph. Tr. 216. ἀείρομ', οὐδ' ἀπόσωμαι. in medicis.). Sed, quærit sagacissimus Koënius ad Greg. p. 72., quid fiet de δέομ' οὐδὲ in Aristoph. Vesp. 1417. et τηροῦμ' ὑπὸ τῶνδε vs. 318, quæ talem contractionem recusant? Neque hic deest quod regeramus. Priorem locum supra ad p. 486. citatum jam pridem, quomodo digerendi sunt, digesserunt Bentleius et Porsonus.

* Nub. 7. Οτ ουοε κ

42. Ητις με γημ
minus recte repræsent
εστι et γημαπρη, non
et similibus fieri vide
potestas. Per me tam
verborum analogia co
γημαι πρη¹⁸⁶. Restat τε

σην
ur. ()
3
r. a
it e: o

Vesp. 1417. Σὺ λέγε. δικῶν γὰρ
οὐ δέομαι, οὐδὲ πραγμάτων. Si e
diphthongis AI sit brevissima,
hæc in vocalium nexu τῷ AY et
OY morem gerens commode ob
sequeretur, et cum iis patiens col
liquesceret. Thesm. 799. Κἄν
ἐξέληγ τὸ γυναιῶν ποι, κἄθ' εἴρηγ'
αὐτὸ θύραισιν R. P. Lys. 926.
'Ἄλλ' οὐ δέομαι οὐδὲν ἔγωγε edd.
et cod. Rav. "leg. 'Ἄλλ' οὐδὲ
δέομαι ἔγωγε, ut infra (933)."
R. B. Οἴμ' ὡς sæpenuero ver
sum inchoat; Aristoph. Ach.
590. Οἴμ' ὡς τεθηήξει. 1117. Οἴμ'
ὡς ὑβρίσεις. Vesp. 1449. Οἴμ'
ὡς ἀπολείς. Nub. 773. Οἴμ' ὡς
ἤδομαι. Pac. 173. Οἴμ' ὡς δέ
δοικα. 424. Οἴμ' ὡς ἐλελήμων.
Thesm. 927. Οἴμ' ὡς πανούργος.
1212. Lys. 463. Οἴμ' ὡς κακῶς.
Plut. 900. Οἴμ' ὡς ἀχθομαι.

183. ὅτι οὐδέ Rav. vide p. 442.

184. καπειτα * et μηκιδουνα
μαυτὸν Thesm. 224. infra p. 324.

185. κολάσ' ἔξεστι C. D. E.
ὄτ' οὐδ' ἔξεστί μοι κολάσαι τοὺς
οἰκέτας F. κολάσ' ἔξεστι H. I. et
inter I. τιμωρήσασθαι κολάσ'
ἔξεστι T. é post rasuram: "κο
λάσαι ἔξεστι Liban. Ep. 144."
R. P. apud P. P. D.

186. ἦτις μ' ἐπῆρε τὴν σὴν
μητέρα C. cum interpr. γυναικα
λαβεῖν ἢ. μ' é. γῆμαι τ. σ. μ. D.
γῆμ' ἐπῆρε E, F, T, H, I. et in
ter I. ἐμὲ γυναικα λαβεῖν ἐπεισε.

1. Hæc profecto scribendi ratio
magis perspicua est; Eur. Med.
722. πειράσομαι γῶ. Iph. A.
726. εἶθισμαι κ σίθεν. 1396.
γενήσομαι γῶ. 1436. παύσαι μὲ
μὴ κάκιζε. Helen. 961. Διήσο
μαι γῶ. Aristoph. Eq. 748. fo.
'Ἄλλ' ὡς τὸ πρόσθε R. B. et
παρεῖναι ἔς Br. Vesp. 821. καθή
μαι γῶ. R. P. 935. οἶμαι γῶ.
Nub. 1032. πάλαι γῶ πνιγόμεν
R. B. 1344. τύπτισθαι ὄσιν.
R. P. Pac. 323. βούλομαι ἄλ'
Raper. 703. γεγενῆσθαι ἔν Raper.
748. παρεῖναι ἔς Brunck. Av.
444. διατίθεμαι γῶ. R. P. et
Hermann. de metr. [p. 153. ed.
pr.]. 977. δίδοναι νεοσι R. P. et
forte Cod. Rav. Thesm. (299.
καθίζωμαι ἔν Brunck. καθίζω μ'
me collocem. Raper.) 601. οἶομαι
ἔγωγ' Br. et forte Cod. Rav. Lys.
759. δύναμαι ἔγωγ' οὐδὲ κοιμᾶσθαι
ἔν πόλει Br. in add. ad Thesm.
292 (299); et Valck. δύναμαι γ'
ἔγωγ' MS. Trin. Coll. Cant. δύ
ναμ' ἔγωγ' Rav. δύναμαι γ' ἔτ' οὐ.
Cod. A. apud Br. Ran. 116.
Forte, ἀφίλομαι ἔς Raper. 704.
Lege εἶναι ἔν τῇ R. P. 1116. τάχα
ἔ εἶσομαι γῶ. Antiphanes apud
Athen. xiv, 654. F. Ὀψεται κ.
et Aristoph. Eq. 1155. εἶσομαι,
ἦν φρῶσς γε σὺ ex elegantissima
emendatione R. P. apud P. P. D.
sed et hæc rariissima vel nulla
sunt. Homerus diphthongum,

SECT.
V.

quæ primam formæ passivæ personam terminat, sæpissime elidit; ut, "Π. Α. 168. "Ερχομ' ἔχων" et Danaï hanc licentiam non repudiabant. Quod si vera sit Dawesii sententia, quid fiet de "Menandri Fragment. Incert. No. cxciij, apud Bentleium: Καί τοι τι λογιζομ' ὁ κακοδαιμων προσδοκων; Adde, de quibus me per literas monuit ΤΥΡΩΗΤΤΥΣ vir amicissimus. 'Philemon Fragment. Incert. v. 187 (ccc. R. B.). Τους αυτος αυτου βουλεθ' υγιαινειν φιλουσ. Iph. Aul. v. 1141. Παντ' οίδα και πεπυσμ', ἄ σν γε μελλεις με ὄραν et Euripid. Fragm. Incert. Παιδευμα δ' ερωσ σοφιασ κ' αρετησ.' quod non egere videntur licentiæ anapaesticæ excusatione." Burgessius; nimirum ex Athen. xiii. p. 561. Α. Β. Hos anapaestos sic digerat; Παιδευμα δ' "Ερωσ σοφιασ, ἀρετησ Πλειστον ὑπάρχει, και προσομιλεῖν Οὔτος ὁ δαίμων ἡδιστος ἔφν Πάντων θνητοῖσ." * * * Τοῖσι νέοισιν μήποτε φεύγειν, Χρησθαι δ' ὀρθῶσ ὅταν ἔλθῃ. Lys. 933. Μὰ Δι', οὐ δέομαι γ' edd. et cod. Rav. οὐδὲ δέομαι. ἀλλὰ MSS. Trin. Coll. Cant. et B apud Br. οὐ δέομαι ὄητ' ἀλλά. "Lege, Μὰ τὸν Δι', οὐ δέομ' ἀλλά. vel Μὰ Δι', οὐ δέομαι ἄλλ' ἀλλὰ R. B." "Repones, οὐ δέομαι γάρ." R. P. apud P. P. D. quem vide supra p. 365. De Nub. 550. Vide R. B. apud Kuster. Apollophanes apud Athen. iii, 75. C. Τῶν μύρρινῶν ἐπὶ τὴν τράπεζαν βούλομαι "Ασ δ.—R. P. Advss. p. 59. "Vulgo βούλομ' ἄσ." Diodorus Sinopensis vi, 239. C. εισέρχομαι Ἐνθάδε σιωπῆ και ποιήσασ εὐσταλῆ Ἐμαῦτον. R. P. ib. p. 80. "Vulgo εισέρχομ' ἐνθάδε "Ἦδῃ σιωπῆ." De Iph. Α. 1141. vide PR. vi. Iph. Α. 407. Συνσωφρονεῖν σοι

βούλομ' ἀλλ' οὐ συνσωφρονεῖν. apud "Plutarch. II. 64. C. Συνσωφρονεῖν γάρ, οὐχὶ συνσωφρονεῖν ἔφν. et ita omnino legendum." R. P. Advss. p. 251. quem vide. Soph. Ant. 523. Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφν. Οὐ γάρ Plutarch. ibid. 53. C. Conf. P. V. 39. et Androm. 985. Platonem apud Athen. xiv, 644. Α. medeatur, qui possit. Est ubi Comœdiæ, ut aiunt, Mediæ scriptores hanc legem sæpius migrarunt; et Novæ quidem eam sæpissime neglexere: sed veterum Comicoꝝ consuetudo hanc licentiam omnimodo vetat. Καίτοι τι λογιζομαι και. Blomfield. in Addend. ad Septheb. 469. Menander apud Plutarch. T. ii. p. 251. Α. Ἐχω δὲ πολλὴν οὐσίαν και πλοῦσιος Καλοῦμ' ὑπὸ πάντων, μακάριος δ' ὑπ' οὐδενός. Id. p. 190. E. 471. Β. Οὔτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομιζεται, Ἐπᾶν δ' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, τρις ἄθλιος. Γυνὴ κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττει, μάχετ' αἰε. Ἄπὸ πλειόνων ὀδυνᾶτ', ἐγὼ δ' ἀπ' οὐδενός. R. P. Advss. p. 293. Crit. Rev. March, 1805. p. 233. Phoenix Colophonius apud Athen. viii, 360. Α. εὐν' ἐπ'.

2. Vesp. 1278. οἱ ἄκρος Q. S. F. Christianus. σοι ἰγὼ Menandro restituit P. P. D. ad Ach. 254. Dixit quidem Menander apud Cler. p. 264=ccxxxviii. Ὁ δὲ μ' ἠκολούθησε μέχρι τοῦ πρὸς τὴν θύραν. et sæpenumero hanc licentiam libentissime sibi permiserunt novissimi Comœdiæ poetæ; sed vide omnino DOBRÆUM in Addend. ad Aristoph. Plut. 113., cui Incorrumpo Fides, nudaque Veritas Quando ullum invenient parem?

3. "Vocalis initialis nunquam eliditur ob οὐ præcedentem:" hinc in Med. 159, 60, τάκου εὐ-

quidem lectiones diphthongum syllaba etiam brevi sequente elisam exhibent. Id quod si recte fieret, observationem nostram funditus subverteret. Hujusmodi quotquot hodie notavi loca, cum pauca admodum sint, libet hic semel singula perstringere :

- ¹ Πριν την εμην ΚΑΛΕΙΣΘ, απαγξαιμην τρεχων.
² Ωστε μ ΑΠΑΓΧΕΣΘ, όταν ορχεισθαι—
³ ΑΠΟΛΟΥΝΤ αρ αυθ οι θεντες· ου γαρ εσθ οπως ¹⁰⁷.
⁴ Κρατηρα συγκιρνασιν αι μυροπωλιδες
 ΕΣΤΩΣ εφεξης·—
⁵ Λαβων ταχυ πανυ· ΚΛΑΥΣΕΤ αρα νη τω θεω.
⁶ ΓΕΝΩΝΘ· υφ αρματ ηγαγον φιληνιους.

Legendum statuo Πριν την εμην [δικην] ΚΑΛΕΙΝ ¹⁰⁸
 —Before they call my cause. Similiter Plut. 597.

¹ Nub. 778. ² 984. ³ 1188. ⁴ Eccl. 836. ⁵ Thesm. 923. ⁶ Æschyl. p. 31. l. 13. (P. V. 466.).

ρομένα male elisionis, qualem nesciunt Attici, signum apposuit Brunckius. R. P. ad l. et ad Hec. 728. et ad Ach. 338. s. c. p. 383. Thesm. 713. μου 'ξαρπάσας Pac. 512. ὀμοῦ 'στιν Eum. 218. "Ὀρκου 'στί. Thesm. 21. που 'στιν vide R. P. ad Euripid. Suppl. 127. Hec. 1107. Pac. 680. "Ὀσ- τις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ Πρυκί. Brunck., dele 'ν.

187. 1. καλεῖσθ C, E, H, I, T. καλεῖσθ F cum interpr. εισάγεσθαι εις τὸ μέσον. 2. ἀπάγχεσθαι I, ἀπάγχεσθ' D, F, H, T. cum interpr. πνίγεσθαι, et E cum interpr. πν. ὑπὸ τῆς λύπης. "Ὡστε μ' ἀπάγχεσθ' ὅταν — citat Bentleius in Epist. ad Kuster. apud Mus. Crit. N^o. vii. p. 446. 3. ἀπολοῦντ' ἄρ' C, D, E, F, I. et H inter l. φθαρῆσονται.

188. II. A. 97. οὐδ' ὅτε πρὶν λοιμοῖο βυρείας χεῖρας ἀφέξει, Πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλωι ὄμεναι [Γελοῦσθαι κούρη] Καὶ αἱ 'Αρι-

στάρχου, καὶ αἱ Σωσιγένονος, καὶ ἡ Μασσαλιωτικῆ, καὶ ἡ Ριανού, καὶ σχεδὸν πᾶσαι, οὐδ' ὅγε πρὶν Δαναοῖσιν αἰέκκα λοιγὸν ἀπώσει· ἔουκε δὲ ἡ ἑτέρα Ζηνοδότου εἶναι. Schol. TOWNL. Ven. Lips. Conf. II. B, 413—17. E, 219. 288. Soph. CEd. Col. 36. Eur. Med. 184. 1020—24. Hippolyt. 29. Aristoph. Vesp. 1325. Eq. 318. Eccles. 625. πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρῖσασθαι R. P. apud Gaisford. ad Eur. Suppl. p. 206. Plato de Legg. viii, p. 844. D. πρὶν ἔλθειν τὴν ὥραν τὴν τοῦ τρυγᾶν ἀρκτούρω ξύνδρομον, — Thucyd. ii, 53. ἀέηλον νομίζων εἰ, πρὶν ἐπ' αὐτὸ ἔλθειν, διαφθαρήσεται. MS. Cantab. Nn. 3. 18. extra notatus exhibet, εἰ πρὶν ἐπ' αὐτὸ ἔλθῃ. De voculis πρὶν ἂν cum subjunctivo vide R. P. apud P. P. D. l. c. ad Pac. 1112. Eccles. 625. Elms. ad Heraclid. 959. Med. 215, 6. et Reising. Conjectanea pp. 65—67. Æschyl.

SECT. V. Τους δε πεινητας των ανθρωπων αρπαζειν ΠΡΙΝ ΚΑΤΑΘΕΙΝΑΙ.

271 * *Before they have set it down.* 2. Ωστε μ ΑΠΑΓΧΕΙΝ¹⁹⁰—*Adeo ut me enecet.*—Vesp. 684.

Και προς τουτοις επιταττομενος φοιτας, ο μαλιστα μ ΑΠΑΓΧΕΙ.

3. ΑΠΟΛΟΙΝΤ^{αο} 190—*Male pereant.*—4. Unicusne, obsecro, crater satis erat, quo se invitarent universi cives Athenienses? Nam omnes vocati erant vers. 829.

Ω ΠΑΝΤΕΣ ΑΣΤΟΙ (νυν γαρ ούτω ταυτ εχει)
Χωρειτ, επειγεσθ—

Profecto si cui forte lectio vulgata adrideat, ab eo cognoscere impense velim, primo, quanta crateris magnitudo, deinde, qualis figura, ad quam mulieres non jam εν κυκλω sed εφεξης starent, censenda videatur. Interim vero crediderim haud exiguum fuisse craterum numerum, ac proinde rescribendum esse:

ΚΡΑΤΗΡΑΣ ΕΓΚΙΡΝΑΣΙΝ αι μυροπωλιδες
ΕΣΤΩΤΑΣ εφεξης¹⁹¹—

Pocula temperant unguentariae mulieres Ordine stantia—

P. V. 1025. Ουκ εστιν αικισμ' ουδὲ μηχάνημ', ὅσφ Προτρέψεται με Ζεὺς γεγωνήσαι τάδε, Πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια. Soph. Ph. 1332. Πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλῃς. 2. ὅστ' ἔμ' ἀπ. Cod. C. Brunckii.

189. Sophocle. El. 755. Xen. Cyrop. III, p. 69. Β. ὅστε μηποτε λατρεύσαι ταύτην. etc.

190. ἀπολοῦσ' ἄρ' Cod. Rav. et ex conjectura Br. ad 1258. Æsch. Agam. 934. Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦσ' ἐμοί. pro διαφθεροῦντ' R. P. Advss. p. 158.

191. 'Εστᾶσ' Scal. "Brunckius in prioribus Dawesio accedit, pro ἰστᾶσ' ex MS. lectione

ιστᾶσι edidit ἰστᾶσι τ'. Et κρατῆρα ἐγκεραννῖω quidem occurrit apud Pindarum Nem. IX, 118, 9. sed simplex verbum usitatus. Deinde cum MS. Ravennas habeat Κρατῆρας ὑγκιρνᾶσιν et 'Εστᾶσ', quis dubitet legere, Κρατῆρας οὐκ κιρνᾶσιν αι μυροπόλιδες, 'Εστᾶσ' εφεξης?" Pors. ad Or. 1645. Nugatur Hotib. p. 139. Eur. Ph. 1095. ἐστᾶσ' ἄθρανστοι, κοῦκ ἀνήρπασται πόλις. Plato Phileb. p. 61. B. 9, 10. Τοῖς δὲ θεοῖς, ὃ Πρώταρχε, ἐνχόμενοι κεραννύμεν—Infra C. 3, 4. καὶ μὴ καθάπερ ἡμῖν οἰνοχόους τισὶ παρεστᾶσι κῆρνα. Sic Cod. Clarkio-Bodl.; παρεστῶσι Editiones.

Atque hæc quidem lectio ulterius in se commodum habet, quod κρατηρας εγκρινασιν sit locutio bene Attica, alterum vero κρατηρα συγκρινασιν non item. Eubulus apud Athenæum Lib. II. 36. [B].

* Τρεις γαρ μονους ΚΡΑΤΗΡΑΣ ΕΓΚΕΡΑΝΝΥΩ. 272

5. ΚΛΑΥΣΕΤΑΙ νη τω θεω. 6. ΓΕΝΟΙΝΘ—Ecce autem loci contextum :

ΚΑΖΕΥΞΑ πρωτος εν ζυγοισι κνωδαλα
Ζευγλαισι δουλευοντα σωμασιν θ, όπως
Θνητοις μεγαστων διαδοχοι μοχθηματων
ΓΕΝΟΙΝΘ.—

Εξευξα — ινα γενωντο *I joyned—that they might become.* Nam aoristus iste de tempore præterito hic usurpatur. Quod autem vulgo habetur ~~εξευξα~~—ινα γενωνται perinde est ac si dicas, *I joyned—that they may become*¹⁹². Reliqua autem oratio,

192. Pro ζεύγλαισι “L. ψυχαῖσι f. ΨΥΤΡΙΞΙ. σώματα sunt servi.” Tournius in exemplari quondam suo Epp. Tan. Fabri, p. 224. quod fateor me haud capere. Deinde pro σώμασιν σήμασιν Tan. Faber, p. 67. “Disputationem, an Poetis Atticis licuerit diphthongum elidere, non attingo; neque vero alteram, quæ moveri potest, an poeta Atticus nunquam fecerit, quod non licuit. Hoc tantum moneo, de loco Æschyleo, nullam causam apparere, cur ob syntaxin, γενωνθ’ mutetur in γεινονθ’, si modo locus interpungatur, ut, opinor, interpungi debet. Sic Κάζευξα πρωτος εν ζυγοισι κνωδαλα Ζευγλαισι δουλευοντα’ σωμασιν θ’ όπως Θνητοις μεγαστων διαδοχοι μοχθηματων Γεινωνθ’, υπ’ αρματ’ ηγαγον φιληριους Ιππους. Ηγαγον ιππους υπ’ αρματ’ — όπως γενωνται, *I have brought—so that they may become.* TYRWITTUS. Aliter

paullo in conjecturis penea Præsulem eruditissimum, T. Burgess. “Κάζευξα πρωτος εν ζυγοισι κνωδαλα Ζευγλαισι δουλευοντα, σωμασιν θ’ όπως Θνητοις μεγαστων διαδοχοι μοχθηματων Γεινοινθ’, υπ’ αρμα τ’ ηγαγον φιληριους Ιππους — Ita distinguendi sunt hi versus. In v. 464. γεινοινθ’ est ex emendatione Dawesii Misc. Crit. p. 272. Vulg. Γεινωνθ’ Alterutrum probum. II. Υ, 308. Καὶ παιδων παιδες, τοικειν μετ’ οπισθε γεινωνται. γεινοιντο Hesych. ad Æn. III. 97, 8. sed γεινωνται in disq. II. P. LXVII. ed. ult.; utrumque recte: sed in Xenoph. Anab. II. 116. l. 4. legendum omnino ex MSS. Eton. et Paris. ἐγεινοντο — γεινοιντο. et γεινοιντο apud Thucyd. II, 52. Nunc demum propendo in *Elmsleium* ad Tyrwhitt’s Conj. p. 4.: ζεύγλησι rectius sine i subscripto; vide supra ad p. 207.

SECT.
V.—υφ αρματ ηγαγον φιληνιους
Ιππους—

ασυνδετος adeo est, ut ne ferri quidem possit. Legendum vero vel totidem literis

—υφ ΑΡΜΑ Τ¹⁹³ ηγαγον φιληνιουςvel certe levi mutatione—υφ ΑΡΜΑΤΑ Τ ηγαγον—
Alterum porro locum eadem pagina exhibet manu emendatrice indigentem :—————κουτε¹⁹⁴ πλινθυφεις

Δομους προσηλους ισαν————

Ad quem Scholiastes : Προσηλους] Προς ηλιον ορωντας. και Ευπολις, Αυλη ΠΡΟΣΗΛΟΣ — Mihi vero per-
273 * suasum sedet neque Æschylum προσηλους, nec vero Eupolin προσηλος scripsisse. Expiant utique, velim, etymologi, qua tandem analogia προσηλος a fonte ηλιος profluere dicendum sit. Alia certe ratione intra versum secundum [457.] formatum occurrit ανηλοις ποη ανηλοις ;

Μυρμηκες, αντρων εν μυχοις ΑΝΗΛΙΟΙΣ¹⁹⁵.193. “ υφ’ αρμα τ’ Turneb.”
Blomfield.

194. κούτι R. P.

195. Vide Musgraviū Dissert. pp. 59, 60. Plato Phædo p. 62. A. Frf.=p. 82. B. 4. HSt. “Οτι τούτους εικός ιστιν εις τοιούτον πάλιν αφικνεῖσθαι πολιτικόν και ημερον γένος, ηπου μελιτῶν, η σφηκῶν, η μυρμηκῶν, η και εις ταυτόν γε πάλιν τὸ ανθρώπινον γένος, και γιγνεσθαι ἐξ αυτῶν ανδρας μετρίους. Liege, μελιτῶν η κηφήνων. De Republ. viii. p. 716. B. C. Frf.=p. 552. C. HSt. Βούλει οὖν, ην δ’ ἐγώ, φῶμεν αυτόν, ως ἐν κηρίῳ κηφήν ἐγγίγνεται, σμήνους νόσημα, οὕτω και τὸν τοιούτον ἐν οικίᾳ κηφήνα ἐγγίγνεσθαι νόσημα πόλεως ; Πάνυ

μὲν οὖν, ἔφη, ὃ Σώκρατες. Οὐκοῦν, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς μὲν πτηνοὺς κηφήνας πάντας ἀκέντρος ὁ θεὸς πεποίηκε, τοὺς δὲ πεζοὺς τούτους, ἐπίους μὲν αυτῶν ἀκέντρος, ἐπίους δὲ δεινὰ κέντρα ἔχοντας ; Xen. Anab. iv. 298. Αἱ δ’ οικίαι ησαν κατάγειοι. “ Vide Eurip. Herc. Fur. 608. R. P. Locus est, Χρόνῳ δ’ ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλιῶν μυκῶν.” Advss. p. 151. Alcest. 868. εις ἀηλίους δόμους. Lucian. ii. 2, 923. τόπον τινα ὑπὸ τῆς γῆς—ζοφερὸν και ἀηλιον. Æschyl. Choëph. 49. Ἀηλιῳ, βροτοστυγεις Δνόφοι καλύπτουσι δόμους, [Macrob. Saturn. p. 559. ed. Pontan. νῦξ δὲ μάλ’ ἀνωφερῆ κάτεχ’ οὐρανόν. “ Leg. ἐνοφερῆ.” R. B. Theogon. 117. Νυκτὸς τε

Quam et omnia eandem originem agnoscentia perpetuo sequuntur. Rescribendum vero censeo apud Æschylum Δομους ΠΡΟΣΕΙΛΟΥΣ, apud Eupolin Ἀυλη ΠΡΟΣΕΙΛΟΣ. Suidas: ΠΡΟΣΕΙΛΟΣ] Προς την ΕΙΛΗΝ¹⁹⁶, ητοι την θερμασιαν. Eodem fonte derivata sunt ΑΕΙΛΟΣ et ΕΥΕΙΛΟΣ. Hesychius: ΑΕΙΛΑ¹⁹⁷ πεδια] Ἀνήλιω· ΕΙΛΗ γαρ ἡ του ἡλιου αυγη. ΕΥΕΛΟΝ I. ΕΥΕΙΛΟΝ¹⁹⁸] Ευήλιον: Suidas: ΕΥΕΙΛΟΣ τοπος]

δνοφερής. 672. νύκτα διὰ δνοφερήν. Soph. El. 92. ὅπταν δνοφερά νύξ ὑπολειφθῆ. Conf. Theogon. 243. 736. Æschyli Pers. 536. Eum. 379.]. Eum. 387. Ἀηλίφ λάμπα. Septheeb. 860. Alceat. 449. ἀνάλιον. Eum. 396. δνοσήλιον κνέφας. 903. Εύήλιως πνέοντ' ἐπιστείχειν.

196. Callimachi fragmentum cxxiv. apud Schol. ad Œd. Col. 314. a ΤΥΑΩΗΠΤΟ ad Τουρ. p. 41. emendatum, πλιημα περιτροχον ἄλκαρ ἔκειτο ΕΙΛΗΣ, quam Brunckius edidit, et amici nomen callide dissimulavit. Philostrat. Icon. l. 11. c. 33. p. 858. καὶ φοινίττει [ὁ ἡλιος] μετρία τῆ ἴση. μετρίφ τῷ ἴδει Olearius; μετρία τῆ εἴλη instauravit Hertinga in Obs. p. 285.

197. Lex. MS. Coisl. citante Kustero apud Albert. "Αειλα. τὰ πολύσκια χωρία, κατὰ στέρησιν τῆς εἴλης. οὕτως Αισχύλος. Vide Odys. A, 14—19. et Festum v. Cimmerii.

198. Eustath. p. 1573, 45= 276. 18, 19. εὐελον χωρίον. τὸ εὐήλιον. Salmas. in Plin. Exercit. p. 224. a. D. E. Græci passim εὐείλους τόπους, et προσείλους, loca soli exposita [apricos campos] vocant: ubi semper vitio librariorum hodie legitur προσήλους, et εὐήλους. conf. ibid. p. 696. b. A. B. Eur. Ph. 685.

γαίαν, ἃ νιν εὐείλοισι Δεῖξεν αἰθέρος προαῖς. Plato Polit. II. p. 431. A. Læmar. πᾶν φυτόν, ὑπὸ εὐείλων τε καὶ ἀνέμων, καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων. Schol. ad l. p. 152. Εὐείλων. τῶν ὑπὸ τοῦ ἡλιου ἐκαύσεων. Tota hæc familia a vetusto vocabulo ἄλη splendor, aut gelu, originem ducit; [Hesychius: Γέλαν: ἀγλήν ἡλιου. Æolie.] sol enim, æquò ac rigore frigus, calore suo terram constringit. II. Φ, 346. Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοφάρδ' ἀλων Αἰψ' ἦ ἂν ξηραίνη. Virg. Geo. I, 92. rapidive potentia solis Acrior, aut Boreæ penetrabile frigus ADURAT. Claudian. in laud. Serenæ, 6. Quos neque frigoribus Boreas, nec Sirius urit. Xenoph. Anab. IV. p. 291. ἀνεμος βορρᾶς ἐναντιος ἔπνει, πανταπάσιν ἀποκάων πάντα καὶ πηγνύς τοὺς ἀνθρώπους. VII, p. 531. Ἦν δὲ χιών πολλή, καὶ ψύχος οὕτως, ὥστε τὸ ὕδωρ, ὃ ἐφέροτο ἐπὶ δεῖπνον, ἐπήγνυτο, καὶ ὁ οἶνος ἐν τοῖς ἀγγείοις, καὶ τῶν Ἑλλήνων πολλῶν καὶ ῥίνες ἀπεκάοτο καὶ ἴτα. Curtius, VII, 3. Multos exanimavit rigor insolitus nivis, multorum adussit pedes. Vide Davis. ad Cic. Tusc. II, XVI. Steph. Byz. ΣΟΥ'ΑΓΕΛΑ, πόλις Καρίας, ἐνθα ὁ γάφος ἦν τοῦ Καρὸς ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ὄνομα. Καλοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες ΣΟΥ'ΑΝ τὴν

SECT. V. Ο θεομορς. Ipsum fontem apud Aristophanem videre est Vesp. 768.

ην δ ἐξέχη¹⁹⁹
ΕΙΛΗ προς ορθον, ήλιασει προς ήλιον.

Ubi vulgo sensu parum apto legitur προς ΟΡΘΟΝ. Scripturam autem, quam amplectendam ducimus, multa exemplaria, teste Scholiographo, olim præferebant. *At cave Aristophanei, a quo exorsus es, loci obliviscaris.* Sane peropportune admones. Itaque eo revertor. Ibi autem editt. nonnullæ exhibent,

274 * Δευτερον αυ σου τουτι γραψομαι, την του πλουτου καταχνηνην.

Jam si τουτο γραφωμαι scripseris, metri integritatem restitueris. Mihi vero non ita multum adridet istud σου. Proinde malim Δευτερον αυ τουτο γραφωμαι γω, sive γραφωμαγω. Per me etiam cuiquam legere licebit, Δευτερον αυ τουτι γραφομαγω; non jam ut præsens pro futuro adhibeatur; cave id existimes: sed ut concipiatur Bdelycleo uno eodemque tempore et scribere et loqui.

V. 707.

Ει γαρ εβουλοντο βιον πορισαι τη δημω, ραδιον ην αν

τάφον, Γ'ΕΑΑΝ δὲ τὸν βασιλέα. ὁ πολίτης ΣΟΥΑΓΕΑ'ΕΥΣ. Hinc fortasse Γελῶνες Syracusarum principes. *D. R.* ad Tim. pp. 35. 69. 94. 97. et *Blomfield.* ad P. V. l. c.

199. ἐξέχη gl. ἀνίσχη, ἀνατέλλη. *Victorii Codex.* *Casaubonus* legisse videtur, ἦν ἐξέχη Εἴλη κατ' ὄρθρον, ήλιασει προς ήλιον. ludit poeta in similitudine vocum εἴλη, et ήλιος, et ήλιαζειν. *Casauboniana* p. 49. "ὄρθρον Schol." *R. P.* apud *P. P. D.* "Suidas in ἐξέχειν. ἐξέχη Εἴλη κατ' ὄρθρον. si sol mane effulgeat: ut, ἐξέχ', ὃ φιλ' ήλιε [*Strattis Phoc-*

nissis apud Polluc. ix, 124. *R. P.* ad Ph. 768.] *R. B.* Deinde ήλιάσει legisse videtur vir summus. "Eustathius s. c. e Lexicis Rhetoricis docet, utrumque εἴλη et ἔλη veteribus usitatum fuisse;" et, si *Chishullo* fides, ήλιος in compositis aspirationem amittit, p. 43. *Agam.* 521=502. δαιμονές τ' ἀντήλιοι. vide *Blomfieldii* Glossar. ad l. Soph. Aj. 805. Οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλιους. ἐσπερίους MS. Hunt. et ἀνθηλιους MS. Harl. Eur. Ion. 1550. Ἀνθήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν; Sic ἀπηλιασθήσεται ἀπηλιώτης.

Εἰσιν γε πολεὺς χιλίαι αἱ νῦν τον φορον ἡμιν απαγουσιν· AD
VESP.
 Τουτων εικοσιν ανδρας βοσκειν εἰ τις ΠΡΟΣΕΤΑΞΕΝ
 ἑκαστη,

Δυο μυριαδες των δημοτικων εζων EN πασι λαγωις.

Εἰ γαρ εβουλοντο — ῥαδιον ην αν. *Si enim vellent— facile utique esset.* Hactenus quidem recte: At εἰ τις προσεταξεν — εζων *siquis imperasset — vivebant— cum præcedentibus parum quadrant; nec vero vel sibi constant. Neque enim rectius procedit temporum proportio quam in barbara ista Florentis Christiani interpretatione:*

“ — *Siquis viginti hominum cuique alimenta imperet uni,*

“ *Gemina ex nostro populo myrias potuisset vivere laute.*”

* In qua etiam vocis *myrias* primam perperam videmus correptam. Porro εζων εν λαγωις loquendi est ratio a nemine usurpata. Omnia in integrum restituet levis mutatio :

————— εἰ τις ΠΡΟΣΕΤΑΤΤΕΝ ἑκαστη

Δυο μυριαδες των δημοτικων ΕΖΩΝ ΑΝ⁶⁰⁰ πασι λαγωις.

Si enim populo victum præbere vellent, facile utique esset: Mille sunt urbes, quæ nunc tributum nobis adferunt. Harum cuique siquis imperaret viginti viros alere, viginti popularium millia omnigenis pulmentariis viverent. Constructioni, qua λαγωις ad verbum εζων refertur, germana est, quæ in Euripidæ Cyclope extat vers. 121.

200. εν Cod. Rav. et, “ ut videtur, legit Suid. λαγώις, certe in περιάτης.” R. P., cui adstipulatur Raperus Ach. 1025. ὦπερ μ' ἐτρεφέτην Ἐν πᾶσι βολίτοις. Frustra; in Cod. A. apud Br. perspicue scriptum est εζων αν. Ex Ach. l. c. saltim constat Comicum alibi Dawesio obnitente

sic locutum esse; sed hoc in loco sententia omnino flagitat εζων αν, ut bene observat Brunckius. Eur. Hec. 1093. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν Πύργους πεισύντας ἡσμεν Ἑλλήνων ἔορι, Φόβον παρίσχη' αν οὐ μίσως ὄδε κτύπος. Vide supra p. 440.

SECT.
V.

Σπειροῦσι δ, ἡ ΤΩΙ ΖΩΣΙ, Δημητρος σταχυν ;
ΣΙ. ΓΑΛΑΚΤΙ, και ΤΥΡΟΙΣΙ, και μηλων ΒΟΡΑΙ.

Isti autem ei τις προσεταπτεν—εζων αν similis passim occurrit. Unum illud Menandri adducam quod sic refingendum statuit Cl. Bentleius [pp. 1, 2.] :

ΕΙπερ τον αδικουντ ασμενωσ ΗΜΥΝΕΤΟ
Εκαστος ἡμων, και ΣΥΝΗΓΩΝΙΖΕΤΟ,
Ισως νομιζων ιδιον ειναι το γεγονος
Αδικημα, και ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΝ αλληλοις πικρωσ²⁰¹
Ουκ ΑΝ επι πλειον το κακον ἡμιν ΗΥΞΕΤΟ²⁰¹.

In Clerici editione legitur συνηγωνισατο et ηυξατο. Contra autem vir. Cl., "Nesciebat Vir Clarissimus
276 * "Clericus illud ΣΥΝΗΓΩΝΙΣΑΤΟ corripere quar-
"tam syllabam, et idcirco in senario stare hic non
"posse. Corrigendum erat :

"Εκαστος ἡμων και ΣΥΝΗΓΩΝΙΖΕΤΟ :

"quod et præcedens ΗΜΥΝΕΤΟ, et quod continuo
"sequitur ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΝ, utrumque temporis im-
"perfecti, apertissime demonstrant.

"Ibidem. Ουκ αν επι πλειον το κακον ἡμιν ηυξατο
Το των πονηρων.

"Non tantopere malum adauctum esset,
"Quod fit a malis.

"Atqui ΗΥΞΑΤΟ in ea, quam ponit vir Cl., signifi-
"catione ne Græcum quidem est. ΑΥΞΟΜΑΙ enim
"in tempore indefinito non ΗΥΞΑΤΟ facit, sed
"ΗΥΞΗΣΑΤΟ. ΗΥΞΑΤΟ longe aliud notat, *precatus*
"est, *gloriatu*s est, ab ΕΥΧΟΜΑΙ²⁰². Repone igitur,

201. "Phileleutherus Lipsien-
sis συνηγωνιζετο, et ηυξετο. Op-
time, ni fallor." *Gotofrid. Rich-
terus* in *Spec. Obs. Crit.* p. 95.
Conf. *Jortin's* Remarks on Ec-
cles. Hist. i. p. 180. ed. 1805.
et *S. Parr's Warburt.* Opusc.
pp. 179, 80. Vertit *Sanctaman-*

duc, "et se invicem acerbe una
ulciscerentur: vel si invicem pe-
nas una acerbe sumerent. ita πι-
κρωσ geminum sensum servat.
Vide ab hoc v. 3." *Burgessius*.
Confer supra p. 439.

202. *Soph. Ph.* 1019. ὄλωσ
και σοι πολλακις τοδ' ηυξατην.

“ Οὐκ ἂν ἐπὶ πλείων τὸ κακὸν ἡμῖν ΗΥΞΕΤΟ.

AD
VESP.

“ Quippe ΗΥΞΕΤΟ vere significat *adauctum esset*; “ et aptissime cum prioribus convenit, ΗΜΥΝΕΤΟ, “ ΣΥΝΗΓΩΝΙΖΕΤΟ, ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΝ; quæ omnia “ imperfecto tempore proferuntur.” Recte quidem reposuit vir Cl. tam *συνηγωνίζετο* quam *ηυξετο*, cum syntaxeos tamen rationem neutiquam intellexerit. Statuit utique verbum *ηυξετο* per se * valere *adauc-* 277 *tum esset*, quod tamen non nisi *adaugebatur* significare potest²⁰³. Immo, si voculam *ἂν* comitem adjunxeris, ne sic quidem æquipollebit *τῷ адаυκτὸν esset*, sed alteri isti duntaxat *adaugeretur*. Atque hanc quidem sententiam hujus loci ingenium postulat, illam vero respuit. Illud porro viro Cl. infeliciter cessit, quod *συνεπραττον* intactum præterierit. Num enim dixeris ΕΚΑΣΤΟΣ ἡμῶν ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΝ? At pari jure *εκείνος συνεπραττον*. Num ἡμεῖς *συνεπραττον*? An denique ad incitas plane redactum verbum istud ad *ἄνθρωποι* subauditum referri statueris? At vetant præcedens ἡμῶν et subsequens ἡμῖν, quo minus ferri possit istiusmodi commentum. Lege vero deinceps,

Ἀδικημα, καὶ ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΜΕΝ ἀλλήλοις πικρῶς.

V. 889. Ἀκουετ ἡδὴ τῆς γραφῆς, ἢς ἐγραψατο] Versus extra debitam senarii mensuram excurrit. Cl. Kusterus ad Suidam V. Παραστησομεθα, ex edit. Aurel. sic perscribit, Ἀκουετ ἡδὴ ἢς γραφῆς ἐγραψατο. Sed neque hujus scripturæ hiatus ἡδὴ ἢς ferri potest. Eliminatum oportuit importunum istud ἢς²⁰⁴.

Ἀκουετ ἡδὴ τῆς γραφῆς· ΕΓΓΡΑΨΑΤΟ²⁰⁵

Col. 1318. ὁ πέμπτος εἴ εὔχεται κατασκαφῇ Καπανεύς τὸ Θήβης δῶσειν τάχα. II. E, 106. Ὡς φάτ' ἐπενχόμενος MS. Harleianus; sic 119. καὶ ἐπενχεται.

203. *Similem errorem errat* Marklandus ad Euripid. *Iph. Aul.* 1199. *R.P.* ad *R.D.* Locus est, Ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδ' — γ' ἂν

ἦν τ. maluit Editor humanissimus. Vide supra p. 399.

204. “ ἢς del.” *R. B.* De κλωπὸς infra vide Schol. Cod. *Vict.*

205. *ἐγράψατο* exscribendam curavit: Plautus in Prol. ad *Rudent.*, *Qui falsas lites falsis testimoniis Petunt; quique in jure abherant pecuniam, Eorum refec-*

SECT.
V.

278

ΚΥΩΝ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΥΣ ΛΑΒΗΤ ΑΙΞΩΝΕΑ
ΤΟΝ ΤΥΡΟΝ ΑΔΙΚΕΙΝ, ΟΤΙ ΜΟΝΟΣ ΚΑΘΗΣΘΙΕ
* ΤΟΝ ΣΙΚΕΛΙΚΟΝ ΤΙΜΗΜΑ ΚΛΩΟΣ ΣΥΚΙΝΟΣ.

Audite jam scriptam formulam: "Dicam scripsit
" (*sive*, scribendam curavit) Cyon Cydathenæensis,
" Labetem Æxionensem contra jus et fas peccare,
" quod solus caseum Sicanum comederit: pœnam
" oportere esse collare ficulnum." Nunc vide, quam
examussum Comicus jocosam hanc litem ad ipsam
dicæ legitimæ normam exigendam curaverit. Ecce
enim dicam Socrati a Melito²⁰⁶ scriptam: ΤΑΔΕ
ΕΓΡΑΨΑΤΟ ΚΑΙ ΑΝΘΩΜΟΛΟΓΗΣΑΤΟ ΜΕΛΙΤΟΣ
ΜΕΛΙΤΟΥ ΠΙΤΘΕΥΣ ΣΩΚΡΑΤΕΙ ΣΩΦΡΟΝΙΣΚΟΥ
ΑΛΩΠΕΚΗΘΕΝ ΑΔΙΚΕΙ ΣΩΚΡΑΤΗΣ—ΤΙΜΗΜΑ ΘΑ-
ΝΑΤΟΣ²⁰⁷. Hanc formulam ex Phavorino a Laertio
in Socrate relatam descripsit Cl. Kusterus; de emen-
datione tamen, quam proposuimus, nil quidquam
suspiciatus. Eam vero, præterquam quod senarium
integrum repræsentat, hoc etiam nomine vulgatæ

rimus nomina exscribita ad Jovem.

* * * *Bonos in aliis tabulis ex-
scribtos habet. Conf. supra ad p.*
409.

206. Immo scribe, "Meleto,"
Aristoph. Ran. 1337. Σκολίων
Μελίτου καὶ Καρικῶν ἀνλημάτων.
"Μίλητου MS. Barocc. dele καὶ
[Immo MS. Μελήτου et om. καὶ.
καὶ om. Suidas ed. ms. σκολιά.
R. P. apud P. P. D.], et sic
Suidas in Μελίτος (vide dissert.
de Phalar. p. 300.). lege Με-
λήτου. Sic Athenæus XII, 551.
C." R. B. Μέλητος et Μελήτου
Athenæi edd. et MS. A. in l. c.
Etymol. 254. 31. Μέλητα "per
errorem pro Anyto nominari,
ostendit Dukerus ad Petiti Legg.
Atticas p. 427." D. R. ad Tim.
p. 75. Μέλητον in f. Apol. Socr.
p. 55, 16. ed. Bip. exhibet Cod.
Zittav. teste Rudolpho. "Per η

scribendum Μέλητος, utpote a
μέλειν derivatum, censebat Por-
sonus." P. P. D., quem vide in
Addend. pp. (124, 5). E con-
trario Xen. Anab. v, p. 359 (v,
iii, 8.). Καὶ ἐν Ἐφέσῳ παρὰ τὸν
Ἀρτέμιδος νεῶν Σελληνούς ποτα-
μός παραρρέει. ΣΕΛΕΙΝΟΥΣ in
nummo Pergameno, Σελενοῦς
Codices Eton. et Par. B. apud
Larcherum, Strabo et Pausanias
quam restituit Schneiderus.

207. Xenoph. Memorab. I, i.
ἡ μὲν γὰρ γραφή κατ' αὐτοῦ
τοιᾶδε τις ἦν' ἀδικεῖ Σωκράτης,
οὗς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, οὐ
νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια
εἰσφέρων' ἀδικεῖ δὲ καὶ τοὺς νεοὺς
διαφθείρων. Eur. Bacch. 256.
Τὸν δαίμον' ἀνθρώποισιν εἰσφέρων
νεόν. Τῶν νεῶν διαφθορεὺς apud
nos inauditus!

lectioni praelatum iri confido, quod σεμνοτης ridiculæ plus in se habeat. AD PAC.

Emendationes in PACEM.

V. 31. Ερειδε, μη παυσαιο μηποτ εσθιων

Τεως † εως σαυτον λαθης διαρραγεις]

* Utrumque τεως et εως nusquam alias apud poetas Atticos in eadem sententia legitur; sed neque εως cum forma subjunctiva absque αν conjungitur :

¹ ΕΩΣ ΑΝ ²⁰⁶ αυτον ΕΜΒΑΛΩΜΕΝ εις κακον*

² ΕΩΣ ΑΝ αυτοις ΕΜΒΑΛΗΙΣ την οικιαν.

¹ Nub. 1462.

* 1490.

† Æsch. Choeph. 980. *Blomf.* φίλον τείως, νυν δ' ιχθρόν, ως φαίνει, κακόν. Soph. Tr. 148. 'Ες τοῦθ', εως τις αντι παρθένου γυνή Κληθῆ. Aj. 558. Τείως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νίαν Ψυχὴν ἀτάλλων. Ar. Nub. 66. Τείως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ', εἶτα τῷ χρόνῳ. Pac. 685. Ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπον, καὶ γυμνός ὡν τοῦτον τείως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο. Thucyd. vii, 63. οἱ τείως Ἀθηναῖοι νομιζόμενοι καὶ μὴ ὄντες ἡμῶν τῆς τε φωνῆς τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῶν τρόπων τῇ μιμήσει ἰθαυμάζεσθε κατὰ τὴν Ἑλλάδα. Soph. Ph. 635. Ἄλλ', ὃ τέκνον, χωρῶμεν, ὡς ἡμᾶς πολὺ Πέλαγος ὀρίζῃ τῆς Ὀδυσσεύς νέως. El. 571. Κατεῖχ' Ἀχαιοὺς, ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον τοῦ θηρὸς ἐκθύσει τὴν ἀγοῦ κέρην. Ar. Ach. 655. Ἄλλ' ἡμεῖς τοι μήποτ ἀφῆθ', ὡς κωμωδῆσαι τὰ δίκαια. Lys. 173. Οὐχ ἄς σποδᾶς γ' ἔχοντι τὰι τριήρεσι. Tour. Cur. Noviss. p. 12. Οὐχ ἄς ποδᾶς γ' ἔχοντι. Valck. Diatr. ad Eur. p. 235. Sic quo-

que ΤΥΡΑΝΝΙΤΤΟΣ in Conj. p. 69. quem vide.

208. ἂν Scaliger; ἰώσπερ R. B. Ran. 268. Ἐως ἂν ἐπικρατήσω τὸ καὶ sic T; κρατήσω τὸ κ. I et "B." R. P. Lysistr. 744. Ἐως ἂν εἰς ὄσιον μόλω γ' ὡ χωρίον edd. tres pr.; "Suidas in ὄσιον habet ἀπέλθῃ" (ἀπέλθω MS. R. P.); "an fo. ἀπέλθω." R. B. et ἀπέλθω habet Scholiastes infra positus. His adde An. 1688. Æschyl. Agam. 1410. Ἐως ἂν αἶθη πῦρ ἐφ' ἐστίας ἐμῆς Αἴγισθος. Τείως crebro usurpat Plato; vide *Ruhnkenium* ad Tim. p. 256. "In Soph. Ph. 1324 (1330). cum Scaligero scribendum εως ἂν ὠνός (ἀνός) ἦλιος." Valck. ad Hipp. 659. αὐτός MS. Harl. ες τ' ἂν ὄντος ἦλιος e conjectura Brunckius. Soph. Tr. 689. Ἐως ἂν ἀρχιχριστον ἀρμόσαιμι πον. εως νιν *Elmsleius*, ni animi fallor. Xen. Mem. ii, i, 33. ἀνέχονται γὰρ εως ἂν ἐπιθυμήσωσιν αὐτῶν. Plato Protag. p. 348. D. 6. αὐτίκα περὶ αὐτῶν

SECT. Qui plura vult, adeat Ran. 268. Equ. 134. 394. 842.
 V. Ach. 234. Vesp. 484. 563. 1432. Eccl. 678. Thesm.
 590. Lys. 178. 744²⁰⁹. Repono eliminato Τεως, revo-
 cato autem jamdudum exule αν :

ΕΩΣ ΣΕΑΥΤΟΝ ΑΝ λαθης διαρρ' αγεις ²¹⁰

ζητεῖ ὅτῳ ἐπιδειξήσῃται καὶ μεθ'
 472 ὅτου βεβαιώσῃται ἕως ἂν ἐντύχη.
 Cod. Clarkio-Bodl. ; ἐντυχοι edi-
 tiones. Eandem constructionem
 habet ὡς, quotiescunque ei po-
 testas voculae ἕως infit ; Soph.
 Aj. 1117. Οὐκ ἂν στραφεῖν, ὡς
 ἂν ἦς οἶός περ εἶ. Phil. 1330. ὡς
 ἂν οὗτος ἦλως ταύτη μὲν αἶρη,
 τῆδε δ' αὐ δύνη πάλιν. CEd. Col.
 1360. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα τὰδ'
 ὡσπερ ἂν ζω σοῦ φονέως μεμνη-
 μένος, quamdiu. Tab. Heracl.
 1, l. 52, 53. ΚΑΡΠΕΥΣΟΝ-
 ΤΑΙΤΟΝΑΕΙΧΡΟΝΟΝΗΑ-
 ΣΚΑΠΡΩΓΓΥΩΣΠΟΤΑΓ-
 ΩΝ-ΤΙ. Vide Koep. ad Greg.
 p. 72.

209. Adde Av. 1688.

210. Vide infra p. 306. "Citat
 tamen vulgatum ut exemplum
 τέως ἕως conjunctorum Priscianus
 xviii. p. 1206." R. P. "Sed lo-
 cum omittit Priscianus Aldi f.
 241. a." P. P. D. Hipparchus
 P. 3. B. Læmar. = II. p. 229.
 D. Τὸν οὖν νεανίσκον τοῦτον τέως
 μὲν θαυμάζειν τὸν τε Ἀρμόδιον
 καὶ τὸν Ἀριστογείτονα, ὡς σο-
 φούς, ἔπειτα συγγενόμενον τῷ
 Ἰππάρχῳ, καταφρονήσαι ἐκείνων
 ["Dialogus perelegans veteris
 Socratici, non tamen Platonis."
 Valck. ad Callimachea pp. 21,
 22. Knight. Proleg. ad Homer.,
 vide Lord Liverpool's letter to
 the King, 244.] Schol. ad I. pp.
 85, 6. Τέως δηλοῖ τὸ προτοῦ Δη-
 μοσθένους, [de fals. Legat. p.
 442, 19.] ὁ τέως [ἐτι edd.] προσ-

κυνῶν τὴν θόλον. Ἀριστοφάνης
 [ἐν] Θεσμοφοριαζούσαις [454, 5,
 6.], [ἂ ἴγῳ] μόλις Στεφανηπλο-
 κοῦσ' ἔβασκεν [—κον] ἐν ταῖς
 μυρρίναις, Τέως μὲν οὐκ ἂν [pro
 μ. ὁ. ἂν, μὲν οὖν Siebenkeesius,
 ut edd.]. Ζωῖλος ἐκ τῶν εἰς Πολύ-
 φημον ἐγκωμίων ; οὐ [I. οὐτω]
 γὰρ ὠμωγωνωμόνησαν οἱ θεοὶ
 περὶ τῆς τιμωρίας ταύτης, ὥστε
 πάντοθεν Ὀδυσσεὺς τέως ὁ σω-
 ζόμενος, καὶ τὰς ναῦς ἀκαριαίως
 περιποιούμενος, περιώφθη μετὰ
 τὴν κρᾶν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. ἐν δὲ
 τοῖς Ἀριστοφάνους Τελμισσεῦσιν
 ἀντὶ τοῦ πρότερον κεῖται. Οὐ
 γὰρ τίθεμεν τὸν ἀγῶνα τόνδε τὸν
 τρόπον, Ὡσπερ τέως ἦν, ἀλλὰ
 καινῶν πραγμάτων. ἐν δὲ τῇ
 Εἰρήνῃ. [685, 6.] ὁ αὐτὸς ἀντὶ
 τοῦ ἐν τοσοῦτῳ κέχρηται, περὶ
 Ὑπερβόλου λέγων Ἀπορῶν ὁ
 δῆμος ἐπιτρόπου, καὶ γυμνός ὢν,
 τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώ-
 σατο. καὶ ἐτι ἐν τῇ Εἰρήνῃ εὐρη-
 ται ἀντὶ τοῦ ἕως, λέγει δὲ ὁ ἰπ-
 ποκομῶν [—μος S.] τὸν κάρθαρον
 [Pac. 31, 2.]. "Ερεῖδε, μὴ παύ-
 σαιο μηδέποτ' ἐσθίων Τέως, ἕως
 αὐτὸν [σαυτὸν Siebenkees.] λάθῃς
 διαρραγείς. καὶ Δημοσθένους ἐν
 τῷ τῆς παραπροσβείας [p. 230.
 Taylor. = 446. Reisk.] ἀντὶ τοῦ
 ἕως. ἀντὶ δὲ τοῦ Εὐβοίαν ἀποδο-
 θῆναι [τοῦ, τὸν Ὀρωπὸν ὑμιν ἂ.
 edd. et Suidas, qui παραδοθῆναι
 legit in v. Τέως. Nemppe voces
 inter Εὐβοίαν et Ὀρωπὸν librarii
 oculos illudentes has turbas de-
 derunt.], περὶ Δρυμοῦ [περὶ τοῦ

Fecerat, opinor, librariorum incuria, ut vocula *av* AD PAC.
 post cognatam syllabam desideraretur. Deinde au-
 tem imperitus nescio quis corrector lectionem hodie
 obtinentem commentus est.

V. 117. Εστι τι τωνδ' ετυμως; ειπ, ω πατερ, ὅτι
 φιλεις με]

Vocem ὅτι Atheniensibus non licuit adhibere. Nec
 vero si vel ὅτι φιλεις με scriberetur, ut de metro
 taceam, ipsa sat commode procederet oratio. Lege

— — — ειπ, ω πατερ, ΕΙ ΤΙ ¹¹ φιλεις με.

¹ Αλλ ΕΙπερ εκ της καρδιας μ οντως ΦΙΛΕΙΣ.

¹ Nub. 86.

Δ. Suidas.] καὶ τῆς πρὸς Πα-
 νάκῳ χώρας, μεθ' ὅπλων ἐξερ-
 χόμεθα. τίως δ' ἦσαν ἔσω οἱ
 Φωκεῖς, [τίως ἦ. σῶοι οἱ Φ. Sieb.
 —ἐξέρχσθε et σ. Φ. Suidas.
 —θα, δ, τίως ἦ. Φ. σῶοι—. Ald.
 et Felic., sed τίως ἔως ἦ. Lam-
 bin.], οὐδέποτε ἐποιήσαμεθα [οὐδέ-
 ποτε ἐποιήσαμεν Edd. οὐδέπώποτε
 ἐποιήσαμεν Sieb. "Lind. Ven.
 et Aug." Taylor. παρὰ δὲ Φε-
 ρεκύδη καὶ τὸννομα τῆς Ἰωνικῆς
 πόλεως, λέγω δὲ τῆς Τέως, κείμενον
 εὐρον (sic) ὄθεν ἦν Ἀνακρέων ὁ
 μελοποιός, ἀπὸ τοῦ Τέως. Ὁ γὰρ
 Ἀθάμας, φησὶν, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς
 χώρας, εὐρὸν Ἀρίαν τὴν θυγα-
 τέρα ἀθύρουσαν, καὶ λίθους συμ-
 φοροῦσαν τοὺς νῦν ὄντας ἐν Τέω,
 ἤμετο ταύτην, τί ποιεῖς, ἢ δὲ εἶπε·
 Τέως σὺ ἐζήτηεις, ἵνα πόλιν κτίσης,
 εὐρον (sic). ἀφ' οὗ ἀνακρηθεις,
 τὴν πόλιν ὀνόμασε Τέω. καὶ ἀντὶ
 τοῦ, ἵνα, καὶ ὥς, καὶ μέχρι τού-
 του, καὶ ἔμπροσθεν. ἀντίκειται
 δὲ τῷ Τέως τὸ ἐν ὄσφ. Conf.
 D. R. ad Tim. p. 256. Lex.
 Rhetic. p. 309. Τέως: ἐηλοῖ τὸ
 προτοῦ, ἐηλοῖ δὲ καὶ τὸ πρότερον.

σημαίνει καὶ τὸ ἐν τοσοῦτῳ. ση-
 μαίνει καὶ τὸ ἔως.

211. "Sic optime in B."
 Brunckius. "Sed in Dactylicis
 non semper Atticam dialectum
 sequitur Comicus." Raper. "Vide
 Koen. ad Gregor. p. 88. Heath.
 ad Soph. Ant. 1250. Optime
 Sanctamandus; "aufser interroga-
 tionem post ετυμως, et pone post
 τωνδ'. Deinde pro οτι lege
 ετι." Burgessius. "εἰ τις pro
 ὅστις Euripid. Suppl. 864 (874.).
 restituendum ex Athenæo iv, 15.
 p. 159." R. P. apud P. P. D.
 ad l. Eusebius in Præp. Ev.
 xiii, 13. citat ex Euripidis
 Phryxo (Fr. V.) Εἷτις δὲ θνητῶν
 οἶεται τοῦφ' ἡμέραν,—alii autem
 "Ὅστις,—quos sequitur Valcke-
 nærius de Aristobulo p. 2. Lysias
 adv. Eratosth. p. 199. Tayl.=
 p. 296. Bekker. ἀνάβηθι ὄν μοι
 καὶ ἀπόκριναι εἴτι ἂν σε ἐρωτῶ.
 οτι rescripsit Brunck. in Addend.
 ad Aristoph. Pac. 118. quam re-
 posuit Bekkerus. Aristot. Polit.
 vii, 16. αἰσχρολογίαν ἐκ τῆς πό-
 λεως, ὥσπερ ἄλλοτι (lego εἶπερ

- SECT. V. ² Το τεγος κατασκαπτ, ΕΙ ΦΙΛΕΙΣ τον δεσποτην.
³ Κακιστ απολοιμην Ξανθιαν ΕΙ μη ΦΙΛΩ.
 280 ⁴ Καγωγ, ω δημ, ΕΙ μη σε ΦΙΛΩ—
⁵ Ου γαρ σ εχρον ΕΙπερ ΦΙΛΕΙΣ τον δημον—
⁶ Νυν αυτε λεω προσεχετε τον νουν, ΕΙπερ καθαρον τι
 ΦΙΛΕΙΤΕ.
⁷ ΑΛΛ εξαγετ, ΕΙΤΙ ΦΙΛΕΙΤ, ορχουμενοι—
⁸ Ω Πρυστανι προς της δεξιας, ΕΙπερ ΦΙΛΕΙΣ.

Ultimo autem in exemplo vulgo præfertur solæca locutio ηνπερ φιλεις. Similiter pro ὅστις Equ. 1272. rescribendum est ειτις.

Λοιδορησαι ²¹² τους πονηρους ουδεν εστ επιφθονον,
 Αλλα τιμη τοισι χρηστοισ, ΕΙΤΙΣ εν λογιζεταιι.

Sic apud Sophoclem Aj. 826 (815.).

Ο μεν σφαγευς εστηκεν η τομωτατος
 Γενοιτ αν, ΕΙΤΩΙ και ΛΟΓΙΖΕΣΘΑΙ ΣΧΟΛΗ.

- ² Nub. 1491. ³ Ran. 587. ⁴ Equ. 766. ⁵ 844.
⁶ Vesp. 1010. ⁷ 1523. ⁸ Thesm. 943.

ἄλλοτι) δὲ τὸν νομοθέτην ἐξορίζειν. Musambertius Commonitorio ad Ramiresium de Prado p. . . . 5. (Ed. Col. 995. εἶπερ ζῆν φιλεῖς 6. conf. supra ad p. 356, 7. Recte vulgatam vindicat Brunckius Addend. ad Pac. 118. R. D. haud e memoria, ut videbatur Brunckio, versum citavit; nam ἦνπερ, siquidem, pro vulgata ἦνπερ, quam, oculos licet acerrimos, irretivit. Hæc ex R. P. accepi. Vide Month. Rev. Sept. 1789. p. 255. "Thesm. 543. εἰ μὲν οὖν τις ἐστίν, εἰ δὲ μὴ quæcunque fuerit, sive nobilis, sive plebeia. Phrasis εἰ τις εἶ, si aliquis es, sæpe occurrit in libris veteribus, sed recentiores eam in ἦτις εἶ plerumque mutarunt. Vide supra 141. (et R. P. ad l.) Eccles. 1059." Raper.

212. "Suidas in Λοιδορεῖσθαι" ("ed. ms. v." R. P.) "p. 436, 15. (Pac. 57). 'Ὡδὲ κεχρηθὲς λοιδορεῖται τῷ Διά, p. 458 (654.). Τὸς σεαντοῦ λοιδορεῖς." R. B. In vs. secundo "MS. Dawesii" olim "Farmeriano," nunc penes Cl. Burneium, "præfixit noster hunc locum, quem corriggit εἰ." Burgessius. Hanc quoque correctionem jure improbat Brunck. qui in Lysia orat. c. Eratosth. p. 398 (=199. ed. Taylor). ἀνάβηθι οὖν καὶ ἀπόκριναι, εἴ τι ἂν σε ἐρωτῶ, emendat ὃ τι ἂν σ. εἰ σφαγεύς, ensis, ut Eur. Androm. 1137. Musgravius. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἠλέκτρῳ [1394.] τὴν μάχαιραν αἰμά φησιν. Lex. Sang. p. 356. Forte MS. Hunt. antiquæ lectionis rudera servat.

V. 187. Ουτοι μα την γην εσσειθ ως οικ αποθανη] Poetis Atticis verbo ne εσσειται quidem, nedum εσσειται¹¹³, uti permissum est. Ecce vero unam et alteram scribendi rationem, quarum prior

AD
FAC.

213. Eur. Hel. 1250. Πιστη γαρ ει τῷ σφ̄ πόσει. Vulgo εσσει σφ̄. R. P. Adverss. p. 269. "Illud εσσει Poeticum prorsus est, neque Scenam Atticam intrare potest, ubi semper ei es secundæ personæ usurpant: εσσειν vero cum v. paragogico ne apud poetas quidem auditum est." R. B. in Philemon. p. 141. Erat formula apud Laconas, a Plutarcho memorata in Vit. Lycurgi p. 53. B., in qua Senes, juvenes, et pueri alterna caneabant. ΓΕΡ. "Αρμες ποτ' ἤμες ἄλκιμοι νεανίας. ΝΕΑΝ. "Αρμες δ' ἔνεσμεν. αἱ δὲ λῆς, πείραν λάβε. ΠΑΙΔ. "Αρμες ποτ' εσσομεσθα πολλῶ κάρρονες. Si in v. 2. "Αρμες δέ γ' ἐσμέν—"Αρμες δέ γ' εσσομεσθα cum Schol. Plat. p. 223. malle. Meminisse libet Polluc. iv. 107. Τυρταῖος εσσησε τρεῖς Λακῶνων χορούς, καθ' ἡλικίαν ἐκάστην, παῖδας, ἄνδρας, γέροντας. Æn. viii. 286. Hic juvenum chorus, ille senum, qui carmine laudes Herculeas et facta ferunt: Sed hoc neque prodest, nec obest. Soph. Ant. 86. πολλὸν ἐχθίων ἴσει Σιγῶσ', editiones: πολλῶ Grotius, nisi me fallit memoria; μᾶλλον Parrius ὁ μακαρῆτης et Cens. Menatr. (Month. Rev. Aug. 1799. p. 433.). Προ μᾶλλον I. ΠΑΕΓΟΝ ex Suida et MSS. ΤΥΡΩΗΤΤΟΣ de Babrio, et Porsonus ad Hec. 618. Lycophr. Alex. 667. πλείον ἐξωλέσσερος. Meinek. Q. Menandr. p. 31. Conf. R. B. pp. 6. (Millio p. 12.). 25. (conf. p. 120.). 91, 94, 119, 136. (Bernardo pp. 159.

161, 2, 3, 4. 169. Millio p. 79.) 146. 152. bis. Sophecli autem licuit esse magis Homericō; Ant. 124]. τέλη λαχῶν δειλαως ἐν 'Αἴδου δόμοις, 'Αἴδου αναπεσatus; vide R. P. ad Hec. 1010., seu εἰν ἄδου Meinek. Q. Menandr. p. 35. ἰκάνω extra choros posuit El. 8. 1102, etc. μέσση Ant. 1223. μέσσησον 1236. et Thyest. vi, 3. μούνος 1418. CEd. Col. 875. 1250. Ant. 308. 508. Tr. 1211. Aj. 1265. El. 531. μούνον CEd. Tyr. 304. Ant. 705. Tr. 277. 1211. et in fr. apud Ammon. v. 'Ισθι, ex MS. a me olim expleto (Addenda to Brit. Crit. Vol. xxvi. p. 415.). μούνος quoque usurpat Plato Æschyl. P. V. 802. μουνῶπα, sed Eur. Cycl. 21. μόνοντες. Conf. Br. ad Eur. Or. 446. Aristoph. Lys. 600. Soph. El. 21. Menander in Pseudo-Herc. apud Athen. xiv. p. 644. C. Οὐκ ἔστι κανόλους ποιῆν οὐδ' ἄσσα σὺ. At in iv. p. 172. B. οὐδ' οἶα σὺ. Recte. "Poeta incertus apud Suid. T. ii. p. 553. Μῆ μοι ποτ' εἴθης, ὅττ' ἐγὼ πράττω καλῶς—scr. ὄσαν. Epicrates apud Athen. xiii. p. 570. C. Αὐτῆ γάρ, ὅπποτ' ἦν νίστος καὶ νία, (—ὅπποτ' ἦν μὲν—R. P. Adverss. p. 137.) ὅπποτ' ἔτ' ἦν. Poeta incertus apud Plutarch. in Consol. Apollon. p. 110. Εἴτ' εἰ μὲν ἤδεες ὅτι τοῦτον τὸν βίον, scr. εἴτ' εἰ μὲν εἰδείης, ὅτι τοῦτον τὸν βίον." Meinek. Q. Menandr. p. 30. ἄσσα Ph. 515., ἄσα MS. Harl., "Legē oia." R. P. Advss. p. 200. Postea maluit "ἄσσα, p. 237.; ut in Agathonis

SECT. V. Ουτοι μα την γην ΕΣΤ ΕΘ ως ουκ αποθαινει.

— (h. e. ουκ εστι [non est] ετι) ad vulgatam quam proxime accedit: cui et simillimum est, rarioris licet exempli, quod apud Sophoclem legitur Ant. 761.

Ταυτην ποτ ΟΥΚ ΕΣΘ ΩΣ ΕΤΙ ΓΑΜΕΙΣ ²¹⁴.

281 * Alterius

Ουτοι μα την γην ΕΣΘ ΟΠΩΣ ουκ ²¹⁵ αποθαινει

loco apud Aristot. Eth. Nicom. vi. 2.—*ἄσ' ἂν*—Aristoph. Equ. 1146. “*ὄσσα ἂν tres priscæ edd. ἄττ' ἂν e scholiis dedit Gelenius.*” R. P. apud P. P. D. ἴμιν et ἦμιν “*sæpissime usus est Sophocles;*” vide Clark. ad Odys. II, 372. Valck. ad Adonias. p. 236. Aj. 216. ἡμῖν R. B.; conf. R. P. ad Av. 386. In Comœdiæ etiam diverbiis locum habent, *πολύ*. Athenion apud Athen. xiv. p. 661. C. 2. Ὡς πολὺ διὰ τὰς ἡδονὰς, ἃς νῦν λέγω. *πολύπους* in Aristoph. Thesm. alteris II, Dædalo II, et in Diphilo apud Athen. vii, 316. F. *πολύπου* Ar. Dæd., I. c.; *πολύποδος* Eubulo apud Athen. vii. 311. D.; *πολύπουν* Ar. Dæd.; *πολύποδα* Machone apud Athen. viii. 341. Lys. 1244. *πολύποδας* Pherecrates apud Athen. vii. p. 316. F. vide P. P. D. ad Nub. 518. *Πουλυχαρίδα* reposuit R. B. vide R. P. Advss. pp. 99, 100. et eundem conf. ad Plato. Comicum apud Schol. in Nub. 248., p. 297. Alibi articulum delevit, ad Ach. 532. Eq. 607. Pac. 237. R. P. apud P. P. D. Troad. 764. Φόγουν τε, Θανατοῦ θ', ὄσσα γῆ—Θανατοῦ τε, χάσα γ. Κορν. ad Greg. p. 88.; “*recte ex MSS. edidit Musgr. ὄσα τε.*” R. P. Advss.

p. 200. Menander, apud Stob. xxxviii. p. 220. Σὺ μὲν παρανεῖς ταῦτα ὅσα σοὶ πρέπει. ταῦτα χάσα R. B. ταῦθ' ὅποια—vel ταῦθ' ὅσα σοὶ πρέπει, πάτερ. Meinek. Q. Menandr. p. 31. Ἀνὰ πάντα ταῦθ' ὅσα vel πάντα ταῦθ' ἂ—Gaisford. ad I. De formis poeticam virtutem redolentibus, quales sunt βρέτεια· ἐλεύσομαι ἤλυθον· εὔροος· ῥέεθρον· etc. nunc dicendi non est locus. In melicis locum habet Iasmus.; Eur. Suppl. 59. ὄσσον. Pers. 865. ὄσσας. Agam. 140. Aj. 185. τόσσον. ut Or. 812. ἀελίοιο. Pers. 108. εἰρυνπόροιο. 867. ποτάμοιο. Troad. 844. Πριάμοιο. Eur. Ph. 834. φοινικολόφοιο. P. V. 531. Ὠκεανοῖο.—Pers. 553. βαριδέσσει. 1023. βελίεσσιν. Βυρνεῖος. 277. διπλάκεσσιν. Suppl. 89. μερόπεσσι. 777. νέφεσσι. Choeph. 362. τείχεσσι. Ant. 976. 1297. χείρεσσι, et —.

214. Thesm. 1022, 3. “*Ἰ. δῆλον οὖν ἔτ' ἔσθ' ὅτι ἧξει με σώσω.*” R. P. apud P. P. D.

215. “*leg. ἔσθ' ὅπως Suidas v. μισροί.*” R. B. Sic Cod. Rav. Soph. Ant. 750. Ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἐτι ζῶσαν γαμεῖς. Ph. 522. οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ Τούνηδος ζῆεις ἐνδοκῶς ὀνειδίσαι. El. 329. Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δέυρ' ἐλθόντα με conf. Thyest.

similis passim constructio occurrit: uti in istis

¹ Ἐγὼ μὲν οὖν ΟΥΚ ἘΣΘ ΟΠΩΣ ΣΙΓΗΣΟΜΑΙ.

² ——— ΟΥ γὰρ ἘΣΘ ΟΠΩΣ πολὺν
Κεῖνην ΕΡΕΪΨΕΙΣ ²¹⁶. ———

³ Ἡκίστα' τοῦτ ΟΥΚ ἘΣΘ ΟΠΩΣ ποτ εἰς ἐμε
Τουνειδος ΕΞΕΙΣ ἐνδικῶς ονειδίσαι.

¹ Plut. 18. ² Soph. Œd. Col. 1432 (1372). ³ Philoct.
537 (522).

ii. Eur. Med. 173, 4. Οὐκ ἔστιν ὅπως ἐν τινὶ μικρῇ Δέσποινα χόλον καταπαύσει. 1056, 7. Οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ Παῖδας παρήσω — Erecthei fragmentum a Valckenaerio ad Ph. 1022. emendatum, Οὐκ ἔσθ', ἔκουσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς, ἀνερ, Προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὄστις ἐκβαλεῖ, et infra paullo, Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήνδ' ἐγὼ σώσω πόλιν. Ph. 1684. Οὐκ ἔσθ' ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν. verbum rarius ellipsis patitur; Soph. Ph. 196. οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν τοῦ μελέτη. MS. Harl. Aldinam lectionem exhibet. De ἔσθ' ὅποι, ὅπως, et ὄστις cum optativo consule Professore Cantab. ad Alcest. 117. Sic ἔσθ' ὅτε aliquando; Alcest. 1109. 'Ἄλλ' ἔσθ' ὅθ' ἡμᾶς αἰνέσεις Suppl. 1150. 'Ἀρ' ἔσθ' ὅτ' Ἰσώπον με δέξεται γάνος ex "palmaria Tyrwhitti acutissima emendatione" in App. ad Musgr. exercitat. in Eur. p. 136. Soph. Œd. Col. 97. Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν κερὸν Ἐξήγαγ' ἐς τὸδ' ἄλλος. El. 1479, 80. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως "Ὅδ' οὐκ Ὀρέστis ἔσθ', ὁ προσφώνων ἐμέ. Alcest. 799. Κούκ ἐστὶ θνητῶν ὄστις' ἐξεπίσταται Nub. 1293. τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτε κλειόνα Νυνὶ νομίζεις. Unquamne — R. P. apud P. P. D. Conf.

supra ad pp. 422, 3. Unde hujusmodi sane formulas loquendi prorsus e contextu pendere intelligitur.

216. κείνην ἐρεῖ τις Ald. ἐλεῖ p. Livineius. ΕΡΕΪΨΕΙΣ Turneb.; emendatio eximia, quæ membranarum et editionum auctoritatem neque habet, nec desiderat; neque interim de illius origine quidquam proditum est. "Error ortus ex similitudine litterarum T et Ψ minus distincte pictarum: aut si ita scribuntur, ut sæpe fit in MSS. τ + et superior linea in + evanescit, facillime cum T commutatur." R. P. Addend. ad Med. 553. Xenarchus apud Athen. ii, 64. Α. ἀλούς βροτῶν Πλεκταῖς ἀνάγκαις. Lege, βροχῶν R. P. Plato in Lys. p. 500. F. Frf. = p. 108. E. Lacmar. = ii, 209. B. HSt. καὶ ψῆλαι, καὶ κρούειν τῷ πλήκτρῳ. Schol. ad l. p. 95. ψῆλαι γράφεται καὶ, τίλλαι. Vide Tyrwhitt. in App. ad Musgr. p. 134. D. R. Ep. Cr. ii. p. 137 (141). Bast. Ep. Cr. pp. 147. 215. supra p. 75. et, si Iliada olim edidero, ad Γ, 198. Xenoph. Mem. iii, vi, 12. σκίφομαι MS. Voss. σκίφομαι. Eur. Hel. 873. ἀμπυχαί, ἀμπυχοὶ Reiskius, ἀμψυχαί Vossius. ad Aj. 183. Alexis apud Athen. ix, 379. B. pro

SECT. τοῦτο, τοῦτον castigat *Piersonus*; V. sane si MS. bonæ notæ τοῦτό γ', — R. P. conjecturam daret, eam libenter reciperem. I. (1.) *Literarum quoque T et Γ librarios decepit similitudo: Æschyl. Suppl. 306. Τοιγάρ νιν ἐκ τῆς ἤλασεν μακρῷ δρόμῳ, γῆς R. P. 657. Πρώμασιν αιματίσαι πέδον τᾶς Ραυμ. γᾶς R. P. Eum. 397. Ἄπο Σκαμάνδρον τὴν καταφθατουμένην Ald. Rob. Turn. γῆν— μένη Stanleius. Eur. Ph. 1202. εἰς τὴν δ' Ald. εἰς γῆν δ' R. P. Eur. Suppl. 469.—479. εἰ δ' ἐστὶν ἐν τῇ. ἐν γῆ Marklandus. Theophilus apud Athen. xi, 472. E. Οὐτως μάτην τὴν, Legendum μὰ τὴν γῆν, R. P. quem vide in Advss. p. 126. et conf. Av. 587. Thesm. 307. et Fœdera in Marm. Arundellianis. [In *Aristoph. Thesm. 297. distingue sic; εὐχεσθε ταῖν Θεσμοφόρον, Τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρη, Καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ, καὶ τῇ Κουροτρόφῃ τῇ Γῇ, Pausan. i, xxii, p. 51. Μετὰ δὲ Θέμιδος ναὸς ἐστὶ, — μνήμα Ἴππολύτῳ — καὶ Γῆς κουροτρόφου, καὶ Δήμητρος ἱερὸν Χλόης. Soph. Ant. 338. Θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν Ἄφθιτον, ἀκαμάταν Ἀποτρέεται,] Theocr. xxii, 39. τῆς σῆς—Γῆς σῆς in marg. exemplaris Aldini, quod inspexi. Schol. ad Apoll. Rhod. i, 922. Εὐδοξος ἐν δὲ τῆς περίου. γῆς Cod. Paris. 2727. Herodot. i, 30. ὡς φιλοσοφῶν τῆς πολλῆς θεωρίας εἰνεκεν ἐπελήλυθας γῆν πολλὴν tres MSS. apud *Wesseling. Xenoph. Memorab. ii, iii, 13. εἰς τὴν ἐκείνου, mallem γῆν ἐ. Auctor Alcib. i, p. 122. D. 5. τὴν μὲν ὕσιν ἔχουσι τῆς θ' ἑαντῶν καὶ Μεσσηνίης, sic Cod. Clarkio-Bodl.; γῆν editiones; recte. Aristot. ap. Demetrium p. Ἐρμ. §. 233. εἰ δὲ***

πρὸς ἀπάσας οἴχεται τὰς φωνὰς οὔτος γᾶς restituit *Valckenæus. Philostr. Heroicæ. p. 150. Boisson. ἐν γῆ νοσοῦσῃ. γρ. ἐν τῇ νοσοῦσῃ in margine Morelli. Inscriptio apud Pausan. i, xiii. p. 31. Αἰδὲ καὶ Ἑλλάδι τὰν δουλοσύναν ἔπαρον. Ἑλλάδι γᾶ (ΓΑΙ) Pausanus, quem vid. ad Eur. Ph. 1413. Med. 264. 953. (2.) Æschyl. Suppl. 345. Ἴδε μέγαν ἰκέτην φεγάδα πρόδρομον, I. με τὰν ἰ. R. P. Odyss. i, 346. apud Athen. xi, p. 477. B. μέγα pro vulgato μετά. CEd. Col. 865. θεῖόν μ' ἄφωνον τῆσδε γῆς ἀράς ἐτι, τ. τῆς ἀράς ΤΥΡΩΗΤΙΤΟΣ. *Brunckii calliditatem satis mirari nequeo. Eur. Hec. 355. Canterus μέγα pro μετά, sine causa. R. P. Menander apud Athen. vi, 248. B. εἰς γῆν οἰκίαν—τὴν οἰ. R. P. De loco Athenagoræ ab *Horsleio (in Opsc. p. 56.) citato nondum mihi satis liquet. Sic Photius in Lex. MS. Galeano Ἡρωγεν. ἠρεύξατο. ἦντλει. Lege, Ἡρωγεν. R. P. ad Ph. 463. Contra *Hesychius, Γαφάγα. σκόληξ. legendum Γαφάγας. ut alibi Στένυτρον, εὐρυπωδέστερον. pro Στένυτρον. εὐρυπωδῆς, στενόν. R. B. Millio, p. 77. Pulcre et vere Lex. Rhet. p. 230. Γαφάγας: σκόληξ ὑπὸ Συρακουσίων, ὃ ἡμεῖς γῆς ἔντερον. Plane convenit Etymol. M. 221, 49. D. R. ad l. II. Δ et Γ parcius commiscetur: Pausan. x, v, p. 809. Αἰτῖκα δὲ χθοῖνης σφῶν δὴ πινυτὸν φάτε μῦθος, Lege, Αἰτῖκα δὲ χθοῖνη σφῆν Γῆ πινυτὸν φάτο μῦθος. ΤΥΡΩΗΤΙΤΟΣ. III. Γ quoque non semel intercidit: Herodot. iii, 5. ἀπὸ γὰρ Φοινίκης μέχρι οὐρῶν τῶν Καδύτιος πόλιος, ἢ ἐστὶ Σύρων τῶν Παλαιστίνων καλεομένων ἀπὸ δὲ Καδύτιος, εἰσῆς πόλιος, ὡς ἐμοὶ δοκίει, Σαρδίων οὐ πολλῶν ἐλάσσονος, ἀπὸ****

γαύρης τὰ ἐμπόρια τὰ ἐπὶ θαλάσσης
 — γῆ ἐστὶ, probante *Valckenærio*,
 restituit *Jac. Gronovius*. Quid nos
 ultra morabitur? Satis constat hæc
 nullo modo dici posse de *Hieroso-*
lymis; et urbi *Gazæ* istud nomen
 fuisse inditum credidit, nisi fal-
 lit memoria, vir summus *Isaacus*
Toussaint, *Hemsterhusii* alumnus,
 cum quo amice conspirat sibi
 carissimus condiscipulus *L. C.*
Valckenærius, qui *Κάδιος* pro
Καδύτιος Herodoti loco reponi
 voluit. Deinde e consuetudine
 loquendi probe colligit *Valcks-*
nærius Historiæ parentem *Pa-*
læstinæ oras maritimas perlus-
 trantem urbis supra memoratæ
 testem fuisse occultatum. Conf.
Arriani Anab. II, xxvi, 1. qui
 hujus urbis situm explorasse
 videtur. Ex accurata *Gassæ* de-
 lineatione se eam visendi studio
 obrerasse nemo vehementer in-
 ficias ibit: vide quoque *Strabo*.
 xvi. p. 1080. Oxon. et *Fr.*
Creuzer. Comment. Herodot.
 pp. 286, 7. Polybii loca v,
 lxxx, 3. et lxxxvi, 4. instau-
 randi et inter se conciliandi
 operam doctioribus relinquo.
 Alter nimirum Herodoti locus in
 lib. II, 159. minus habet dubita-
 tionis: καὶ Σύροισι πεζῇ ὁ Νεκὼς
 συμβαλὼν ἐν Μαγδόλῳ ἐνίκησε·
 μετὰ δὲ τὴν μάχην, Καδύτιν πό-
 λιν τῆς Συρίας εἰούσαν μεγάλην
 εἶλε. Quæcunque de hoc loco
 contexuerit *VALCKENÆRIUS* in
Schediasmate suo de urbe Cady-
ti, libentissime excerptam. Enar-
 rat *Vir summus*, Codice sacro
 præcunte 2 Reg. xxxiii, 29. et
 2 Chron. xxxv, 20. 24. Ægypti-
 orum regi *Nechoni* (seu *Nech-*
chaoni) e regno proficiscenti, ut
 Assyriis bellum inferret, obviam
 processisse pium illum Judæorum
 regem, *Josiani*, et cum Ægyptiis

in valle Megiddensi manus con-
 servuisse; sed infelici usum for-
 tuna, et hostili telo confossum
 cecidisse: *Herodotum* vero litte-
 rarum adfinium sono deceptum
 locum prælii *Magdolum* pro *Ma-*
giddo Menassitica nuncupasse ex
 vestigiis satis claris deprehendit
 idem vir doctissimus. Hanc urbem
 (*Hierosolymas*) post prælium
 Megiddense ab Ægyptiis
 fuisse occupatam auctor est *He-*
rodotus, quem roborat 2 Chron.
 xxxvi, 3. conf. 2 Reg. xxiii, 29
 —33. Interea victoria potitus
Necho in Assyriam, sicuti consti-
 tuerat, proficiscitur; inde vero
 res minus prosperas expertus in-
 ferio prælio discessit (vide *Jos.*
Scaliger. notas ad *Fragm.* vet.
Græc. p. 10.; etiamsi aliis quam
 doctissimis diversa insederit opi-
 nio.); et Ægyptum ex Assyria
 repenti obvius venit cum exer-
 citu *Joachanus* paternam fortasse
 cladem ulcisci festinans, quem
 facile profigatum secum *Hiero-*
solymis abducit, qua urbe poti-
 tus tandem in Ægyptum rediit.
 Recte igitur dici potuit post
Magdolum *Hierosolymis* potitus
Necho. Porro infelici, quæ *Nech-*
onem ad urbem *Carcemiosæ*
 excepit, fortuna, nihil memoris
 prodidit *Herodotus*: Sacerdotes
 enim Ægyptii, iis prætermis-
 sis, quæ in Regibus suis ignomi-
 niam inurere arbitrabantur, *He-*
rodoto, de vetantissimis Ægypti-
 orum rebus a vide sciscitanti,
 illa tantum retulerunt, quæ ad
 decus genti sæpe conciliandum
 conducere poterant, quod asspis-
 sime monuit *Josephus Scaliger*
 l. s. c., et ab aliis fuit animad-
 versum. Deinde *Palæstinæ* ur-
 bem summæ simpliciter *Sanctor* epi-
 theto inter suos insignire po-
 tuisse facili opera conbit vis

AD
FAC.

SECT. V. summus, et addit, non parum ponderis suæ opinioni afferre — *Prideauxii* observatum (*Connect. Vol. I. pp. 57, 58.*) eodem *Sanctæ* nomine apud hodiernos Arabas nuncupari Hierosolyma, quo antiquis temporibus fuisse cognominatam. Conf. D. Matth. iv, 5, xxvii, 53. Postremo oppidum, quod loco supra citato dicitur *Cadytis*, non fuit ab *Herodoto* conspectum, siquidem enim vidisset *Hierosolyma*, prorsus ab historici primarii more abhorreret, quæcunque ibi tum temporis numerabantur stupenda opera, silentio prorsus involvere, ubi de illis agendi sese offerebat occasio, sicuti recte indicavit *Relandus* de urb. et vicis Palæst. p. 669. Hactenus quidem Vir præstantissimus. Ex his antiquitatis scintillis qui historia veteribus non cedit, et quo neminem ætas nostra subtiliorem tulit, — mitto equidem antiquæ Comædiæ petulantem et protervam festivitatem historici gravitate prorsus indignam, — *Gibbonus*, inquam, nostras (*Vindication*, p. 28.) recte statuisset videtur, *The silence of Herodotus is a fairer evidence of the obscurity of the Jews, who had escaped the eyes of so curious a traveller.* Verum est, nomen *Judæorum* sive *Israëliitarum*, ab exteris plerumque invisum, in *Hecatæi Milesii* atque *Herodoti* ignoratione versari. Hoc suo testimonio firmat Vir antiquæ probitatis, fidei, pietatis in *Diatrib. de Aristobulo*, p. 36. qui jure laudat Principis singularem benignitatem in "*gentem Græcis adeo contemptam, vix historicis olim notam, ab Herodoto suo nomine nusquam commemoratam.*" Verumenimvero nactus erat *Herodotus* in Lib. III, v, 91.,

ut monet vir eruditissimus, *Fr. Creuzerus*, "idoneam in Judæicam historiam digrediendi opportunitatem et pene necessitatem," atque res ab iis gestas pro more suo concinnandi, si fontes sacros ex quibus cognitio earum petenda est, adire ei licuisset. Nihilominus *Valckenærii* sententiam amplector, qui lib. II, 159. aptiorem ei locum suppeditasse censet. — Sin autem quidpiam gravius, ne dicam iniquius, in Judæos dicere voluit rerum Romanarum scriptor facundissimus; — habeat secum; *dolus an virtus; quis in hoste requirat?* — Sed ad rem: *Andocides*, p. I. l. 21. *H. St.* ἔστι δὲ πλεῦσάντι ἐς Κύπρον, ὅθεν περ ἦκει, ἡ πολλὴ καὶ ἀγαθὴ οἰδομένη, καὶ ὄρωρα ὑπάρχουσα — γῆ πολλὴ *Valckenærii*. *Palladius Alex.* in *An. Gr.* II, 412. xxv. Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἢς πατριδος εἶπεν Ὀδυσσεύς. γῆς *Scaliger*. Schol. ad *Apoll.* IV. γῆ rarius excidit, ut in *Xen. Anab.* v, 479. καὶ γὰρ ἐν τῇ [γῆ] ἄρχουσι Λακεδαιμόνιοι καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ. vide *T. H.* in *Misc. Obs.* vi. p. 295. V. *Vocula* γῆν subinde in textum irrepsit; vide *Xenoph. K. Π.* III, II, 19. *Hellen.* v, III, 2. Sequentē ellipsi nihil communius; *Thucyd.* II, 43. ἐν τῇ μὴ προσηκούσῃ ἄγραφος μνήμη — *Xen. K. Π.* I, II, 14. ἔξω τῆς ἐαυτῶν. III, III, 22. τότε δὴ οἰωνοῖς χρησάμενος αἰσίτοις ἐνέβαλεν εἰς τὴν πολεμίαν. *Anab.* IV, VIII, 6. ὅτι καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τὴν ἡμετέραν ἔρχεσθε. *Mem.* III, v, 12. δέμειναν ἐν τῇ ἐαυτῶν. *Herodot.* VII, 10. leni transpositione lege, ἡ σέ κου ἐν γῆ τῇ Ἀθηναίων, ἢ γε ἐν τῇ Λακεδαιμονίων. VI. *Vox* γῆς non unquam acphala superest priorē vocis parte abscisa; *Pausan.* VIII, liv, p.

Sed contra fortasse nonnemo arripiet, quod apud Sophoclem extat, Elect. 820 (818). PAC.

Ξυνοικος ΕΣΣΟΜ· αλλα τυδε προς πυλη.

Verum ibi reponendum est,

ΕΣΟΜΑΙ Ξυνοικος ²¹⁷ —

709. τούτου τὸ ὕδωρ ἀρχεται μὲν ἐν Φυλάκῃ, κάτεισι δὲ οὐ πύρρῳ τῆς γῆς καὶ ἄλλο ὕδωρ ἐς αὐτὸν ἀπὸ πηγῶν μεγέθει μὲν οὐ μεγάλων, πλεόνων δὲ ἀριθμῶν. Fortasse, οὐ πύρρῳ τῆς ΠΗγῆς ἄλλο ὕ. ΤΥΡΩΗΙΤΤΥΣ. VII. γῆ quandoque ipsa disjicitur; Soph. Œd. Tyr. 1266. ἐπεὶ δὲ γ' ἡ Τλήμων ἔκειτο, δεῖνὰ τανθένδ' ἦν ὄρῳν. Lege, ἐπεὶ δε Γ'ΗΙ. VIII. De "γῆν temere orta ex proxime antecedente voce" vide *Wyttenbach*. in *Bibl. Crit.* Vol. II. P. V. p. 101. IX. Γ et Υ sibi invicem succedere solent; Auctor *Rhes.* 782. αἱ δ' ἔρεγκον ἐξ ἀντηρίδων— pro ἔρεγγον ἐξ ἀντ. e columnis frænorum. X. Γ et Ψ nonnunquam confunduntur; *Bion.* xv, 7. "ἐψεύσατο, non ἐγύσατο." *Casaub.* notæ MSS. apud *R. B.* XI. Υ et T sæpius; *Menander* apud *Nonium*, v. *Servare*, p. 387. *Mercer.* vulgo τηρῶ τὸν ἥλιον τάποχω "in optimis nostris membranis ΤΗΡῶ ΤΟΝΑΙ-ΑΥΟΝΤΑΤΙΟΧῶ. Scribe, — Τηρῶ τὸν Δία "Ἦοντα πολῶ." *J. Vossius* ad *Catull.* p. 240. Sed in MS. Reg. ΤΗΡῶ ΤΟΝΑΙΑΤΟΝΤΑΤΙΟΧῶ unde cruit *R. B.*,—Τηρῶ τὸν Δία Τόν τ' Ἀπόλλω. *Virg. Geo.* I. 335. *cæli menses et sidera serva.*

217. ἔσομ' MS. Hunt. Confer *Hermann.* ad *Hec.* 379. De transpositione impense nugantur viri alioqui doctissimi, *Hermann.*

in *Pr.* ad *Herc. Fur.* viiit. et, ejus discipulus, *Reisig.* in *Conject.* pp. 243 — 247. qui ait, "nihil posse unquam hac re fallacius esse." Addere debuerat, si cuique nihil non licet et libet. Si librarii erroris immunes erant, operam plane perdiderunt viri præclari: hodiernis profecto, οἱοὶ γῆν βροτοὶ ἐσμεν, aliquid humanitus inter scribendum in horas accidit. Quod si inscitia aut festinatione levibus maculis sensum crebrius infecerunt, quidni metra maxime trita subinde verbis temere collocatis turbarent? Vocabula casu turbata in sedes suas revocando tam metro quam sensui medelam attulisse summos viros, omnes uno ore prædicant: "illos ipsos utinam sequeremur." Non placet hoc: alia via tentanda est. Nimirum *Hermannus*, et alii ejusdem sodalities viri editionum priscarum lectiones argumentando vindicant, ut emendationes palmarias repudiarent; et, nisi quod ipsi fecerunt, nil rectum putant. Illis autem, qui libraribus sibi duces caute sumunt, exemplum ponam, in quo emendando critici etiam primores frustra sudarunt; lectio vulgata sententiæ etiam magis quam metro refragatur; sed utrique malo occurrit transpositione sola codex præstantissimus; *Eq.* 1316. Ὁ τῶς ἱεραῖς νῆσοις ἐπίκουρε καὶ φέγγος ἐν Ἀθήναις *Edd.* tres pr.; Ὁ τῶς ἱεραῖς νῆσοις ἐπίακουρ', ὃ λαμπρὸν

SECT. φέγγος Ἀθήναις, vel ἐπίκουρε

V. φανείς καὶ φέγγος Ἀθήναις p. 237

(Eq. 832.), et 198 (149). et 215

(456). *R. B.*, quem conf. in

Epist. ad *Kuster.* Mus. Crit. N^o.

vii, p. 431. ἐπίκουρ' ἡμῶν, καὶ

φέγγος Ἀθήναις *Kusterus.* ὃ ταῖς

ιεραῖς ἐπίκουρε φανείς νήσοις καὶ

φέγγος Ἀθήναις *Valck.* ad Hipp.

1122. Voculam ἐν non agnoscunt

Codices A, C, *Brunckii.* Sed

correctio, quam *Brunckio* probavit

Valckenærius, non aliter ac

vulgata, bis mendosa est, quod

ταῖς νήσοις προæρονίτ' Ἀθήναις, et

quod epitheton his proprium illis

tribuit [Eq. 1037. ιεραῖς ἐν Ἀθή-

ναις. Eur. Troad. 218. Τάδε δένυ-

τερὰ μοι μετὰ τὰν ἱερὰν Θεσείως

ζαθίαν Ἰλθεῖν χώραν.]: *Lege, ut*

ferè Ravennas, ὃ ταῖς ἱεραῖς φέγ-

γοις [r' Rav.] Ἀθήναις καὶ ταῖς

νήσοις ἐπίκουρε. *Porsonus* apud

P. P. D. Posito igitur scribas

non esse extra noxiam, *Ravennatis*

transpositionem sensui æque

ac metro consulentem tuto am-

plectamur. Revera antiqui optima

naturæ et veritatis exempla

secuti rerum ordinis sunt appri-

me tenaces; *Odys.* Z, 86. Ἐνθ'

ἦται πλυνοὶ ἦσαν ἐπηφετανοὶ, πο-

λὸν δ' ὕδωρ Καλὸν ὙΠΕΚΠΡΟ-

ΡΕΕΙ. *Ecquis* illud *Horatii* moni-

nitum obliviscitur, *Ut pictura,*

poesis? *H. A.* 95. Οὐδ' ἀπέλυσε

θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἀποι-

να. Γ, 40. Αἶθ' ὄφελος ἀγαμός

τ' ἔμεναι, ἀγονός τ' ἀπολέσθαι. Ε,

118. Δός δέ τί μ' ἀνδρα εἰλεῖν,

καὶ ἐς ὄρην ἔγχωρος ἔλθειν. *lege,*

ἀνδρα *Φιδεῖν.* *Soph.* El. 693.

Ἐλβίζετ', Ἀργείοις μὲν ἀνακα-

λουμένος, Ὀνομα δ' Ὀρέστης,

τοῦ τὸ κλειδὸν Ἑλλάδος Ἀγα-

μέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός

ποτε. *Eum.* 454. Ἀργεῖός εἰμι,

πάτερα δ' ἱστορεῖς καλῶς, Ἀγα-

μέμνον' ἀνδρῶν ναυβατῶν ἀρμόσ-

τορα. "Cum subito sermonem

ad alium ab alio convertimus,

primo nomen ponimus, deinde

pronomen, deinde particulam.

Or. 614. Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε

λέγω, ἑράσω τε πρός." *R. P.* quem

vide ad l. c. De *Soph.* Fragmento

lxvii. vide *Opusc.* pp. 193, 4.

Ar. Ach. 531. ἡστραπτ', ἐβρόντα,

ξυνεκόκα τὴν Ἑλλάδα. *Antiphanes*

in *Philothebano* apud *Athen.*

xiv. p. 623. Α. ἔγγελος Βοιωτία,

Τμηθεῖσα κοίλοις ἐν βυθοῖσι κακ-

κάβης, Χλαινετ', αἶρεθ', ἐψεται,

παφλάζεται, Προσκάεθ'. *Xenoph.*

K. II. vii, i, 38. καὶ προσπεσόν-

τες ἐμάχοντο, ἐώθοντο, ἐωθοῦντο,

ἔπαιον, ἐπαίοντο. *Eundem* vide

apud *Longinum* περὶ Ὑψ. §. xix.

Plato Polit. x, p. 763. D. *Fyf.* =

Τ. η. p. 617. C. *HSt.* Δάχσειν

μὲν τὰ γεγονότα, Κλωθὰ δὲ τὰ

όντα, Ἄτροπον δὲ τὰ μέλλοντα.

In ordinem digere, *Δάχσειν μὲν*

τὰ μέλλοντα, Κ. δ. γ. δ., Ἄτροπον

δὲ τὰ γεγονότα" quas sibi officio-

sas provincias rite efflagitabant.

Et *Diodorus Sic.* xiii, xcviii, 36.

ὃς ιδιώτης μὲν συνεστρατεύετο

πρότερον, τότε δὲ πολλαῖς ἦν

ἀφηγούμενος δυνάμεων. *Trans-*

pos.—συνεστρατεύετο τότε, πρό-

τερον δὲ πολλαῖς—. Et *Athen.*

xi, p. 484. F. ἈΚΑΙΝΑΙ. Κυ-

λικῶν εἶδος, οὕτως λεγόμενον ἢ

ἀπὸ τοῦ κεράμου, ὡς τὰ Ἀττικὰ

σκεύη, ἢ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπι-

χωριάσαντος ἐκεῖ, ὡς περ αἱ Θε-

ρικκίαι λέγονται. *Ordina* sic,—

ἢ ἀπὸ τοῦ κεράμου, ὡς περ αἱ Θε-

ρικκίαι λέγονται, ἢ ἀπὸ τοῦ σχή-

ματος ἐπιχωριάσαντος ἐκεῖ, ὡς τὰ

Ἀττικὰ σκεύη. *Conf.* omnino *Do-*

bbesum nostrum ad *Plut.* 1116.

et in *Addend.* p. (117). Sed

ad rem. *Memorab.* iii, v, 10.

λέγω γὰρ καὶ τὴν Ἐρεχθίως γε

τροφὴν καὶ γένεσιν, ordina, γέ-

νεσιν καὶ τροφὴν, ut *Anab.* III,

Libet porro alterum in eadem fabula occurrens per- AD
FAC.
tentum perstringere, V. 90 (21).

Ξυνάπτερον ²¹⁸ λογοισιν· ὡς ενταυθ̄ EMEN,
 Ἰν ουκετ οκνειν καιρος, ἀλλ̄ εργων ακμη.

p. 203. ἐν αἷς ἡμεῖς ἐγένεσθε καὶ ἐγράφητε. *Odys.* Γ, 27. οὐ γὰρ οἶω Οὐ σε θεῶν ἀΐκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε. *Plato de Legg.* vi. p. 776. B. 2. γεννῶντας τε καὶ ἐκτρεφόντας παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδίδοντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων [*Lucret.* ii, 76—8.]. Aliquid hujusmodi passus est *Ter. Andr.* v, i, 4. *O nea-rum voluptatum omnium inventor, inceptor, perfector; vide R. B. oratiunculam. Lucret.* i, 51. *Unde omniscis natura creet res, auctet, alatque. Æn.* vii, 676. *dat cutibus ingens Sylva locum, et magno cedunt virgulta fragore.* *Ennius apud Festum v. Pedum: Procedē, gradum profer; pedo nitere. Hor. Carm.* iii, ii, 19. *Nec sumit aut ponit securis Arbitrio popularis auræ,* “*Tres ex nostris—Nec ponit aut sumit. Frustra: prius enim est sumere, quam sumtum ponere.*” *R. B. A. P.* 159, 60. *iram Colligit et ponit temere, et mutatur in horas.* *Recte vero Epist. xviii, 111. Sed satis est orare Jovem, quæ ponit et aufert; recte quoque R. B. in epistola sævudicis verbis Clericum sic protelat; “Noli, quæso, exercere odia tam magno tibi constatura: sed ex libro ipso potius, quam ex editore, pone iras vel sume.”* p. 205. iii, xiii. *O fons Bandusic, splendidior vitro,—gelidos inficet tibi Rubro sanguine rivos Lascivi soboles gregis. Ep.* xvi, 12. *Fons etiam rivo dare nomen idoneus. Ovid. Met.* xv, 270—272. *Hic fontes Na-*

*tura novos emisit, at illic Clausit et antiquos: tam multa tremoribus orbis Flumina prosiliunt, atque excæcata [fo. exsiccata] residunt. Sic Λειτουργίας Ecclesie nostras compilatores; “begun, continued, and ended in Thee.”—“hear, read, mark, learn, and inwardly digest them.”—“incipit, excutit, expendit”—: ridebant, exagitabant, condemnabant—: argumenta premain, opprimam, deprimam,—omnibus nota; quamvis quid sit *premendū argumentum*, Cicero ipse fortasse se nescire fateretur; ad *Tusc.* i, xxxvi. *Hoc premedium etiam atque etiam argumentum; adnotat BENTLEIUS; “Codices nostri omnes, ARGUENDUM; vel legas, Hoc PROMENDUM argumentum.”* *Cic. Cato Maj.* xiv, et *refrigeratio æstate, et vicissim aut sol aut ignis hibernus,—aut sol hibernus aut ignis—Codex penes discipulum quondam carissimum H. K. Cankrenium. Vide Markland. in Epist. ad Brutum explosas pp. 49—52., et Lagomarsini ad Poggian. Epist. Vol. ii, p. 192.—West to Gray, p. 144. “Peruse, perpend, pronounce.” *Spectator*, No. 93. “The minor longs to be at age, then to be a man of business, then to make up an estate, then to arrive at honours, then to retire.”**

218. Ξυνάπτερον MSS. Hunt. et, ut videtur, Harl. recte; Orestem et Pyladem alloquitur Pædagogus, ut in v. 16. vide *R. P. Opusc.* p. 221.

SECT. *Conferte consilia; ibi enim sumus, ubi non amplius
 V. segnitiae datur locus, sed instat ipse agendi articu-
 lus.* Portentum dico: neque enim εμεν pro εσμεν,
 282 ne Ionibus quidem, nedum Atheniensibus, uti * per-
 missum est. Præterea sententia, *ibi enim sumus,
 ubi ipse instat agendi articulus*, falsa est: nondum
 enim eo venerant, sed ituri tantum erant, uti ex
 versu 75. apertissime constat:

Νω δ ΕΞΙΜΕΝ. καιρος γαρ, ὅσπερ ανδρασι
 Μεγιστος εργου παντος εστ επιστατης.

*Nos autem eximus (l. exhibimus). Occasio enim jubet,
 quæ hominibus maxima in omni opere est magistra.*
 Sed ne cum præcedentibus quidem, *Consilia con-
 ferte*, conciliari potest. Quippe *consiliorum conse-
 rendorum tempus*, atque *ipse agendi articulus* simul
 consistere nequeunt. Rescribo vero certissima,
 opinor, emendatione

—ὡς ενταυθ ΙΜΕΝ²¹⁹

*Conferte consilia: eo enim ituri sumus, ubi ipse
 agendi instabit articulus.* Jam vides sententiam
 cum sibi quam optime constare, tum etiam ad loci
 jam laudati fidem exigi, in quo utique habeatur,
 Νω δ ΕΞΙΜΕΝ——

V. 600.

Αλλα που ποτ ην αφ ημων τον πολυν τουτον χρονον ;
 Ηδε τουθ ημας διδαζον ω θεων ενουστατε.]

Principio ηδε non est vox Attica. Deinde si esset,
 nullum hic sensum sortiri posset. Tertio parum
 283 * commode subauditur nominativus, ad quem refe-
 ratur verbum ην. Ut hæc omnia simul incommoda
 evitentur, non est nisi, ut pro ηδε legas ήδε, locum
 autem sic distinguas :

Αλλα που ποτ ην αφ ημων τον πολυν τουτον χρονον²²⁰

219. Vide supra p. 9.

220. " Interrogationem post

χρονον tolli quoque jubet Sauc-
 tamandus." Burgess.

ἮΔΕ²⁹¹; τουθ ημας διδαζον—

AD
PAC.

221. "sequente *Toupio* in Suid. Cur. Noviss. pp. 68. 111 (101. 153.). Homericum ἦδέ, (ait *Valckenærius* ad Phœniss. 1683.) non erat Attico obtrudendum Tragico; non meminerat vir summus se locum ex Herc. Fur. 30. Ἄμφιον' ἦδὲ Ζῆθον ἐκγόνω Διός. supra laudasse ad Phœniss. 609 (615). Negant quidem hi Critici vocem esse Atticam ἦδέ. Quod de Comicis verum est; de Tragicis non item. Vide *Æschyl.* Theb. 22. Χρόνον γὰρ ἦδε (sic lectionum varietas et Codicibus in *Cl. Journ.* No. xxxiv, p. 344.) 862. Pers. 16. 21, 22. 26. 289. 492 (ad Ph. 1703. μαγνητικὴν δὲ γαίαν, ἦδὲ *Ibid.* p. 346.). 535. 860. (ἀποφαινόμεθ' ἦδὲ νόμιμα *Ibid.* p. 347.) 886. (887. νᾶξος ἦδὲ μυκῶν. *Ibid.* ἦδὲ μηκῶν in margine exemplaris ed. Aldinæ quod inspexi) 964. 976. 1001. *Agam.* 42. Choëph. 1023. *Eumenid.* 188. 403. *Soph. Ant.* 673, 674. Ph. 491. (δεῖράδ' ἦδέ τ' εὐροον, sed ἔ. ἦ τὸν εὐ. apud *Elmsl.* ad Ach. 612. quod forte melius. Contra vide *R. P.* ad Eur. Iph. T. 1359.). *Scyth.* apud Athen. iv, 2. p. 189. D. (Geo. iii, 276. *Saxa per et scopulos et depressas convalles.* Et in *Λημυρίαις* prioribus Fr. iv. apud Steph. Byz. v. Δώπιον. Φερητίδης τ' Ἄκμητος, ἦς ὁ Δωπιεύς Λαπίθης Κορωνός. Vide *Heringæ Obs.* pp. 235, 6., et *TYRWIITTI* conjecturas in *Strabonem*, p. 2.). Eur. Hec. 323. Iph. Aul. 317., et *Markland.* ad l. (Pr. xxiii=xxiv. Herc. Fur. 1103. Πλούτωνα τ' ἦδὲ σκῆπτρα Δῆμητρος κόρης. *Wakefield*; —τ' οὐδέ edd.; *Brunckius* eodem modo emenda-

vit *Apoll. Rhod.* ii, 1179. Ζεὺς αὐτὸς τὰ ἕκαστ' ἐπιδέρκεται· οὐδέ μιν ἄνδρες Λήθομεν ἔμπεδον, οἱ τε θεοῦδέες, ἮΔ' Ἐ δίκαιοι. οἱ τε θεοῦδέες, οὐδέ δίκαιοι editiones ante *Brunckianam.*) *Alexis Athenæi* vii, 322. D." [*Alexis* scripsisse videtur Τῷ σιληφῷ μάστιγον εἶγε καὶ καλῶς, Τυρῷ τε σάξον ἀλσί τ', εἶτ' ὀριγάνῳ.] *R. P.* App. ad *Towp.* pp. 501. 504. ad *Hec.* 323. ad *Ph.* 1703. *Crit. Rev. March*, 1805. p. 235. *Advs.* p. 42. et apud *P. P. D.* ad *Pac.* 601. *Eupolis* apud *Schol.* ad *Aristoph. Vesp.* 58. et *Excerpt. Grot.* p. 503. Τὸ σκῶμμ' ἀσελγῆς ἦδὲ Μεγαρικῶν σφόδρα. "ἦδέ pro καὶ ob versum positum." Sed lege ex *R. B.* Τὸ σκῶμμ' ἀσελγῆς καὶ Μεγαρικῶν σφόδρα. Tentavit καὶ Μεγαρικῶν εὐ σφόδρα *Meinek.* in *Quæst. Menandr.* p. 36.; sed conf. *P. P. D.* in *Auctar. Porsoni Opusc.* p. 384. *Idem* vi, 236. E. *Exc. Grot.* p. 501. σκῶμμα γὰρ εἶτ' ἀσελγῆς. (*ΕΙΠΑΣΕΛΕΓΕΣ* MS. A.) *R. P.* apud *Walpole* p. 5. Conf. *Ach.* 1015. *Eq.* 216. 376. *Pac.* 1017. *Philostrat.* in *Vit. Apoll. Tyan.* iv, xx, 157. τὸ μειράκιον κατεσκεδάσει τοῦ λόγον πλατὸν τε καὶ ἀσελγῆ γέλωτα. Conf. *Gaisford.* ad *Hephæst.* p. 98. *Idem* apud *Macrob. Saturn.* vii, 5. Κέτισόν τ' ἦδὲ σφακὸν ἐβόδη καὶ σμίλακα τὸν πολύφυλλον, Κότινον, σχίνον, μέλιαν πεύκτην, ἀλίαν δρῦν, κίττον, ἐρείπτην. *Correxit Gaisfordius* p. 277. Οἶον κόνισσον, φακὸν εὐ. κ.μίλακα τὴν π. et in versu secundo πεύκτην, ἀλίαν, δρῦν, κ. ἐρείκτην. "Forte ἰλιαν δρῦν—*Longe corruptiora extant apud Plutarch. Sympos.*

SECT. V. Vocula autem εἶτα inter participium et verbum solemniter intercedit. Exempla unum et alterum sufficiat adduxisse :

¹ Καν ΛΑΧΟΝΤΕΣ αρχιδιον ΕΙΘ αρπασαι ΒΟΥΛΗΣΘΕ τι.

² Εαν τις ανθρωπων ιερειον τψ θεω
ΕΥΞΑΜΕΝΟΣ ΕΙΤΑ ΔΙΑΣΟΦΙΖΗΤΑΙ λεγων.

V. 1119. Παιε, παιε τον Βακιν' Μαρτυρομαι.]

“Hi duo versus videntur esse Trochaici Catalectici; tamen tanquam Iambicos verti, et putavi aut *σν* 285 “addendum, *σν παιε*; aut legendum, * ut mox postea, “*παι' αυτον*, &c. Bacin autem vocat, qui Bacidem “*æmulatur*, et oracula vana deblaterat.” *Flor. Christ.* Equidem, quid sibi velit vir eruditus, cum dicat, *Hi duo versus*, neququam divinare possum: nam versus et præcedens et sequens perfectus est senarius. Lectio quidem vulgata trochaicum trimetrum catalecticum repræsentat. Atqui hujusmodi metrum in Scenam Atticam quis unquam introduxit? Videtur profecto in virum eruditum hic cadere, quam ipse de homine Bacin æmulante fabulam narrat. Quinetiam inficeta admodum est ratio, qua ex tro-

¹ Av. 1111.

² 1618.

αὐτὸν, καταλεπὼν Ἄπειμι, scribendum, nisi fallor, κρημνὸν τιν', Εἶτα καταλεπὼν—Eur. in fragmento Inus apud Stob. xciv. p. 381. Ζητῶν τὰ πλείων' εἶτα πάντ' ἀπόλεσε. *Musgr.* Alterum Euripidis fragmentum apud eundem probabiliter emendavit P. P. D. ad Ar. Plut. 278. quem infra etiam consule ad v. 980. Xen. Mem. 1, 1, 5. εἰδοκεῖ δ' ἂν ἀμφοτέρω ταῦτα, εἰ προαγορεύων ὡς ὑπὸ τοῦ θεοῦ φαινόμενα, κᾶτα ψευδόμενος ἐφαίνετο. Anab. iv, vii, 13. αἱ γὰρ γυναῖκες ῥίπτουσαι τὰ παιδία, εἶτα καὶ ἑαυτὰς

ἐπικατεῤῥίπτουν. Plato Gorg. p. 457. B. 5. *HSt.* εἰάν δὲ, οἶμαι, ῥητορικὸς γενόμενός τις, κᾶτα ταύτη τῇ ἐννάμει καὶ τῇ τέχνη ἀδικῇ. Phædo, p. 82. C. 6. οὐδὲ αὖ ἀτιμίαν τε καὶ ἀδοξίαν μοχθηρίας δεδιότες ὥσπερ οἱ φίλαρχοί τε καὶ φιλότμοι, ἔπειτα ἀπέχονται αὐτῶν. Conf. Lachet. p. 192. B., et *Hermann.* ad Nub. 857. Etsi nihil ad rem, meminisse libet *Bisetum* ad Aristoph. Lys. 64. ἀνήρετο, ἐπήρετο *Wytttenbach.* ad Plutarch. 1. p. 177. frustra tentasse.

chaico, quem crepat, catalectico iambicum confieri voluit; Συ παιε, παιε — Minus adhuc ferenda est altera ista Παι' αυτον, παιε — Nullus autem mihi jam restat scrupulus, quin vocem Παι, qua servos cujuscunque ætatis moris erat compellare, ante eandem syllabam bis iteratam intercidisse existimem; quippe a Comici manu profectum esse:

AD
PAG.

ΠΑΙ²²⁵, παιε, παιε τον Βακιν —

225. Ὡ παῖε παῖε τὸν Βάκιν Rav. "leg. ὦ vel παῖ." R. B. (Παῖε, παῖε, παῖε Jortinus.) Quis ausit negare, solemne hoc librariis vitium esse, ut, quoties idem vocabulum geminatur, alterum modo ponant, alterum omittant? R. B. ad Tusc. v. p. 494., quem conf. ad Hor. Epist. II, II, 199, et Valck. ad Herodot. IX, 55. Vide Tyrwhitt. ad Aristot. Poet. p. 126. Pausan. VI, 10. p. 475. Ὡ παῖ τὴν ἀπ' ἀρότρον editiones; Suidas v. Γλαῦκος, Παῖε τὴν ἐπ' ἀρότρον unde legendum, Ὡ παῖ, παῖε τὴν ἐπ' ἀρότρον. R. P. Rhes. 685. παῖε, παῖε, πᾶς τις ἄν. Eq. 247. Παῖε, παῖε τὸν πανούργον, καὶ παραξιπύστρατον, καὶ τελώνην, καὶ φάραγγα, καὶ χάρυβδιν ἀρπαγῆς. conf. 251. 692. Ach. 279 — 282. 688. Pac. 320. Xenoph. Anab. v, 407. παῖε, παῖε, βάλλε, βάλλε. conf. p. 409. vi, p. 484. Aristoph. Nub. 1506. Δίωκε, βάλλε, παῖε. Conf. Ter. Phorm. v, viii, 95, 6. *Repetitiones verborum, ut non sunt nisi gravissimis de causis tollendæ, ita non sunt ex emendatione obtrudendæ.* R. P. ad Med. 157. Æschyl. Septheb. 580. Ἡ θεῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές. Rob. Schol. ad Æschyl. P. V. p. 56, 5 (). τὸν μὲν βροντὴν μηχανώμενον αὐτῷ — lege, τὸν μὲν βροντὴν βροντὴν — ΤΥΡΩΗΙΤΤΟΣ. CEd.

Col. 743, 4. vide R. P. Oruse. p. 217. et 1298, 9. Ὡ ἐγὼ μάλιστα μὲν τὴν σὴν Ἐρινὸν αἰτίαν εἶναι λέγω. Lege, Μάλιστ' Ἐρινὸν. CEd. Col. 1677, 8. οὐκ ἔστιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι. Βέβηκεν; ὡς μάλιστ' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις. Ald. εἰ πόθῳ cod. apud Br. ex quo ἐν πόθῳ in ad. pr. et εἰς πόθῳ in add. ad ed. 2. legendum stans; εἰκότως rescribendum suscipabatur ΤΥΡΩΗΙΤΤΟΣ. 325. ὡς ἡμᾶς μόλις εἰδούσα, λέπη δεύτερον μόλις βλέπω. 1342. Ὡστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ' ἄγων, Στήσω δ' ἔμαντόν. Τρ. 809. εἰ θέμις γ', ἐπένχομαι. Θέμις δ' ἐπεὶ μοι τὴν θέμιν σὲ προβάλες. Ph. 743. ἀτταταί. διέρχεται, Διέρχεται δούστηνος, ὦ τάλας ἐγὼ. conf. Æschyl. P. V. 338. Euripid. Med. 972. Νῦν ἐλπιδες οὐκίτι μοι παιδῶν ζῴας, Οὐκίτι 974. Δίεται νύμφα χρυσίων ἀναδίσμων, Δίεται δούτηνος ἄταν' "Aristoph. Eccles. 990. Recte Ald. (et Just. I.) οἰδ' οἰδ' ὅτι βούλει." R. P. apud P. P. D. Philemon. apud Athen. xpi, 569. E. Ἄλλ' εὐθὺς ὡς βούλει σὺ, χὸν βούλει τρόπον Ph. 992. θεοὺς προτειῶν, τοὺς θεοὺς ψενδεῖς τίθης. secundum θεοὺς omittunt Aldus, 1522, 1528, 1534, 1544, 1547, 1555, 1567; 1553 θεοὺς restituit. Plato de Legg. x, 664. C. ἡμῶν γὰρ οἱ

SECT. μὲν τοπαράπαν θεοὺς οὐδαμῶς
 V. νομίζουσιν. Schol. ad l. p. 236.
 — ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ, θεοὺς οὐ θεοῦς.
 Epigramma vetus apud Pausan.
 in Eliac. vi, p. 462, l. Χίλων,
 ὃς Πατρὺς ἦν' αὐτὰρ ὁ λαὸς
 Ἀχαιῶν uterque Cod. exhibet ὃς
 Π. ὦν, et αὐτὰρ omisit. Facius.
 Χίλων Χίλωνος Πατρὺς, ὃν λ. A.
 Porsonus apud amicissimum vi-
 rum, Martinum Davy, D.D. vi,
 xvi, p. 491. Νεμείων τε ἐν παι-
 σίν ἐν τῷ ἰππέει. ὁρόμοι δὲ εἰσι
 τοῦ ἰππίου. F. ἰππέει ὁρόμω, ὁρό-
 μοι δὲ—TYRWIHITUS. Villoison.
 Anecd. Gr. i. 75. penult. ὁποίῳ
 πρόφω λέγομεν τὴν ὁμόλεκτρον,
 καὶ ἄκοιτιν, τὴν ὁμόκοιτον. Lege,
 λέγομεν ἄλοχον τὴν ὁμόλεκτρον,
 κ. Origen. de Orat. p. 250. Ruæi
 = p. 162. Reading. καὶ οὐδὲν
 θαναστὸν, τῷ Θεῷ τὸν ὄλον
 αἰῶνα τῆς παρ' ἡμῖν μιᾶς ἡμέρας
 διαστήματι λόγον λέγειν—Sic
 supplevit R. B. κ. ὁ. θ. τῷ Θεῷ
 τῶν ὄλων τὸν ὄλον αἰῶνα τοῦ παρ'
 ἡμῖν μιᾶς ἡμέρας διαστήματος
 λόγον ἔχειν,—διαστήματος et
 ἔχειν fidenter restituit Ashtonus.
 Addere libet Aristoph. Plut.
 846. μῶν ἐμνήθησιν sine ὄν MSS.
 quidam. Lege igitur, literis ve du-
 plicatis. μῶν ἐνεμνήθησιν, quomodo
 habet MS. Ravennas. R. P. apud
 M. D. Origen. de Orat. Vol. i.
 p. 212. Ruæi = p. 46. Reading.
 ἀπὸ μνησκακίας δὲ ἢ ἤκουτες ἐπὶ
 τὸ εὐχεσθαι— ἀπ' ἀμνησκακίας.
 BENTLEIUS et Ashtonus. Plautus
 Pseudolo III, ii, 92. Hodie, atque
 ita suavitate condiam: claudicat
 versus; suavi suavitate feliciter
 supplevit R. B. Sueton. Otho VII.
 τί γάρ μοι καὶ μακροῖς αὐλοῖς;
 Xiph. τί γάρ μ' ἔδει μακροῖς αὐ-
 λοῖς αὐλεῖν; an senarius, τί γάρ
 μακροῖς αὐλοῖσιν αὐλεῖν μ' ἔδει;
 R. B. vide R. P. Advss. pp. 74.
 89. 129. Opusc. pp. 260. 281.

Ammonius v. Θύρα. Μένανδρος
 ἐν Παρακαταθήκη, θύραν ἔξελε.
 Forte θύραν ΓΥΡΑΙΑΣ ἔξελε.
 Pierson. Lucret. vi, 1258. Nec
 minimam partem ex agris ægrotis
 in urbem, "Optime" restituit Bo-
 ssius. R. B. Æn. v, 157. nunc una
 ambæ junctisque feruntur Fronti-
 bus, et longa sulcant vada salsa
 carina. et junctæ sulcant. R. B.
 Conf. Æn. i, 234, 5. iv, 247, 8.
 vi, 792. 796. Buc. i, 39, 40. iv,
 58, 9. Hor. Carm. i, xxxv, 15.
 ii, xvi, 23, 4. iii, v, 21. et conf.
 R. B. ad xxiv, 25. De Tibullo i,
 vii, 49 = viii, 49. vide supra p.
 18. Ovid. Met. viii, 628, 9.
 M. M. Capella v. p. 156. Si
 pedes, si brachia tueri debemus,
 utique oculos diligentius asser-
 vare. "Lego,—debemus, debe-
 mus utique." R. B. Seneca T.
 i. p. 344. l. 18. mille fluctus men-
 tis incertæ, quam inchoata habent
 suspensam, deplorata tristem:—
 quam spes inchoatæ habent s., de-
 ploratæ tr. Ibid. p. 438. l. 10.
 non experiris istud nobis esse, tibi
 servitutem?—esse libertatem, t. s.
 Ibid. p. 681. l. 1, 2. Honestæ
 Cæsar, quod ignovit, quod liber-
 alitatem clementiæ adjecit. Ho-
 neste fecit Cæsar, T. iii. p. 57.
 Erat autem Cestius nullius quidem
 ingenii, Ciceroni autem infestus.—
 ingenii fautor. P. 67. l. 6. sacer-
 ritam eloquentiam, quia præstare
 non possunt, violare non desinunt.
 sacerritam rem eloquentiam.
 [Plato Ione p. 364. B. S. Frf.
 κούφον γὰρ χρῆμα ποιητῆς ἐστὶ,
 καὶ πτηνὸν καὶ ἱερὸν.]. P. 284.
 l. 16, 17. Illa optionem petit.
 Optionem re petit. Omnia hæc
 supplevit et instauravit præstan-
 tissimus BENTLEIUS. M. Capella
 p. 140. l. 6. a calce. A. Gell.
 N. A. xii, v. honestatis utilitatis-
 que veræ contemplatio subtiliorque

V. 1269.

Νῦν αὖθ' ΟΠΛΟΤΕΡΩΝ ²²⁶ ἀνδρῶν ἀρχόμεθα. ΤΡΥ. AD
PAG.

Παύσαι

ΟΠΛΟΤΕΡΟΥΣ ἀδων, καὶ ταυτ ὡ τρισκακοδαίμων

Εἰρηνης γ' οὐσης· ἀμαθεὶς γ' εἰ καὶ καταρατόν.]

* Locum interpretatur Flor. Christianus

286

Rursus ab armigeris nunc incipiamus. TRY.

Abi aufer

Cantare armigeros, infelicissime, pacis

Tempore præsertim, indocte, execrande puelle.

Felix quidem ideo, quod ipsa orationis indole cogente ὄπλοτερων *ab armigeris* reddiderit: infelix, quod non viderit eos operam ludere, qui voci ὄπλοτερος cum ὄπλα quidquam præter sonum commune esse statuunt. Verbi autem illius notionem, cum non nisi ὄπλοτέρους admodum atque ἀμαθεὶς lateat, adstruere supersedeo. Sed neque pluribus præstare satagam Aristophanem scripsisse:

Νῦν αὖθ' ΟΠΛΟΦΟΡΩΝ ἀνδρῶν ἀρχόμεθα. ΤΡΥ. Παύσαι

exploratio commodorumque delectus. Lege,—exploratio commodorum incommodorumque delectus. Sunt quædam omissiones, quas nullo Marte extundere queamus; A. Gell. N. A. II, xxix. p. 85. sol servit; et fit nihil: et amici nulli erant, Post nihil; et dies, supplet MS. vetustissimus; lege igitur ex Bentley, ut dies, et amici nulli erant. XI, xvi, p. 299. virtutem esse πολυπραγμοσύνην, hortatur, inquit, vos profecto nescio quis—; π. iratus, hortatur, MS.; leg. ratus, h. R. B.

226. “Ὀπλότερος est vocabulum Homericum” [H. F., 108: ὄπλοτερων ἀνδρῶν], *juvenis ad arma ferenda idoneus. Raperius; vide Muret, III, 313. “Scriptor*

certaminis Homeri et Hesiodi:—

Ἐπιγόνους ἐπη ζ' ὦν ἡ ἀρχή, Νῦν αὖθ' ὄπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχόμεθα, μούσαι· Alii et Thebaidem et Epigonos attribuant Antimacho Colophonio. De illa quidem res est vulgaris: de his testem habeo Scholiastem Aristoph. ad Pacem; Παῖ. Νῦν αὖθ' ὄπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχόμεθα — σχολ. ἀρχὴ τῶν Ἐπιγόνων Ἀντιμάχου.” R. B. Millio, pp. 53, 4. “In hoc versu citando ἀνδρῶν ὀmittit Larcherus ad Herodot. IV, 32. ed. utr.” R. P. P. l. ix. In Etym. M. p. 753. 22. locum non sum occupat; Πρίσβιστος δ' ἀνδρῶν νυκτὸς ὀφθαλμὸς πρίπτει, Διοσχόλος Septemb. 396. ubi ἀστρῶν recte legitur.

SECT. V. ΟΠΛΟΦΟΡΟΥΣ ἄδων²²⁷ —

— Hac utique de re si quis dubitare poterit, ei, opinor, in sententiam meam adducendo mille argumenta frustra impenderim.

V. 1284. Ταυτα δε, ταυθ, ως ησθιον κεκορημενοι.] Bellum profecto hic habemus senarium a trochæo incipientem. Ne multis autem te moremur, ecce veram lectionem totidem literis, ipso etiam ordine servato, constantem :

Ταυτ ἄδε²²⁸, ταυθ—

287* *Hæc* cane, *hæc*—sive, uti Florens Christianus, sententiæ vi cogente, interpretatus est; *Hæc sunt*

227. "In hoc loco Aristophanis nihil mutandum esse censeo. Quanquam enim vox ὀπλοτερος nihil præter sonum cum ὄπλα commune habeat, (ut Dawesius recte observat,) sufficit tamen, opinor, ipse sonus, ut ex eo Trygæus occasionem arripit incipitum poema, quasi armisonum, abrumpendi. Quinetiam hæc verba — Νυν αὐθ' ὀπλοτερων ἀνδρων αρχωμεθα — revera initium faciunt poematis cujusdam antiqui de Expeditione Thebana των Επιγονων. Αρχη των Αντιμαχου Επιγονων, inquit Scholiastes. Sed verius, credo, dixisset των εις Ομηρον αναφερομενων Ε. nam eo tempore, quo acta est Aristophanis Ειρηνη, dubito an poema Antimachi in lucem prodierit. Et verba ipsa stylym antiquiorum redolent." ΤΥΡΩΗΤ. apud Burgess. Euphorio apud Schol. Pind. in Argumento ad Pyth. 'Οπλοτέρον τ' Ἀχιλῆος ἀκούομεν Εἰρουλόχοιο. [Vixit Antimachus Ol. xciii, 4, Alexia Archonte, = A. C. 404, teste Diodoro Sic. xiii, 108. p. 390. Plutarch. in Vit.

Lysandri T. i, p. 443. C. Suid. v. Ἀντιμαχος Κολοφώνιος, et Kuster. ad l. apud H. F. Clinton. in Fast. Hellen. Vide quoque Salmas. Plin. Exercit. p. 598. b. C. Valck. ad Eur. Ph. 68. Piers. ad Mær. pp. 439, 40. Schellenberg. Vit. et Fragm. Antimachi. 1786., et Heeren. de Chart. Papyr. in Mus. Borg. p. 25. Fabulam hanc docuit Comicus Ol. xc, 2. Astyrphilo Archonte, = A. C. 419.]. "leg. ἄδων, ἄδον [ἄ.] ad παιδόν." R. B. "ἄδων conjicit Fl. Christian. tacite receperunt Brunck. et Inv. Sed recte MS. Palatinus ἄδον. Vide Av. 608." P. P. D. ad l. Pendet quidem Jortimus; sed ἄδον [ἄδον] præfert Raperus "ut recte scribitur in v. 1277. ed. Ald.; ad παιδόν enim referatur, ut ἀμαθές et καράταρον in v. sequente."

228. "leg. ταυτὶ δέ. Immo leg. ταυτ' ἄδε, τηῦθ" R. B. "In Editione Farreana legitur id, quod corrigat D., ταυτ' ἄδε." Burgess. "ταυτ' ἄδε Zanetti, Fl. Christianus." P. P. D.

canenda—Nempe a Trygæo puer supra [1278.]
quæsierat,

AD
FAC.

Ἄλλα τι δητ ἀδῶ ; συ γαρ εἶπε μοι οἴστισι χαιρεις.
ac deinde cecinerat [1279, 80.] :

Ὡς οἱ μὲν δαινυντο βοῶν κρεα, κωνχενας ἰππων
Ἐκλυόν ἰδρῶνοντας, ἐπει πολέμου ἐκορεσθεν.

Hic autem assensum suum significat Trygæus :

Εἶεν ; ἐκορεσθεν του πολέμου, κατ ἡσθιον
Ταυτ ἀδε, ταυθ, ως ἡσθιον κεκορησμενοι.

Pro vulgato autem κεκορησμενοι postulante analogia
κεκορησμενοι reposuimus. Certissima insuper, ni fallor,
emendatione pro κατησθιον *devorabant* rescripsimus,
κατ ἡσθιον²²⁹, *ac deinde edebant*. Quippe verbum hic
haberi oportet, quod τῷ δαινυντο sensu æquipolleat : id,
quod de κατησθιον neutiquam dici potest. Hanc porro
scripturam exigunt, quæ in sequente versu habentur
ἡσθιον κεκορησμενοι : quippe hæc locutio tantundem
valet, quod ἐκορεσθεν, κατ ἡσθιον : ejusdem autem sen-
tentia repetitionem ipsa loci natura postulat.

V. 1285. Ἐωρησσουτ ἀρ ἐπειτα πεπαυμενοι ΤΡ. Ἀσμενοι.]

* " Fuit cum putarem legendum πεπασμενοι ; ut esset 288
" idem ac κεκορησμενοι ; et quasi Echo daret illi re-

229. " leg. κᾶτ' ἡσθιον." R. B.,
et Berglerus. Nub. 1072. " Leg.
ἰμοίχενσᾶς τε κᾶτ' ἐλήφθης." R. P.
apud P. P. D. Lys. 645. " Ἰ.
οὔσα τ' ἀρχηγέτις MS., et schol.
οὔσα τᾶρχηγέτι." R. B. " ΤΗ.
'ΡΧΗΓΕΤΙ. Ut Scholiastes vide-
tur legisse, qui reddit ΤΗ. ΔΕΞ-
ΠΟΣΥΝΗ. Ἀρτέμιδι ὡς Δήμητρι
(τᾶρχηγέτι *Elmleius*.) Minerva
etiam Ἀρχηγέτις memoratur a
Plutarcho in v. Alcibiad. Ed.
Bry." Sic ΤΥΡΩΗΙΤΤΥΣ. (=T. 1,
p. 192. E. 9.). locus est, ἀρχηγέ-
τις δὲ Ἀθηναί καὶ πατρώως Ἀπόλ-
λων ἐστίν. Pergit ΒΕΝΤΛΕΙΥΣ,
" Ergo ordo est εἰτ' ἀλεκτρὶς ἢ
ἐκείτις | οὔσα τᾶρχηγέτι. | κᾶτ'

ἔχουσα τὸν κ. ἢ βραυρ." Quicum
consentit ΤΥΡΩΗΙΤΤΥΣ, qui mo-
net, " duo MSS. a Kustero cita-
tos habere ΤΟΝ κ." Conj. p. 71.
Idem in Vit. Lyncurgi p. 43. B.
'Ἀρχαγέται δὲ οἱ βασιλεῖς λέγον-
ται." Ibid. C. 8. αἱ δὲ σκολιὰν ὁ
δαμος ἔροιτο, τοὺς πρεσβυγενίαις
καὶ ἀρχαγέταις ἀποσταστῆρας εἶ-
μεν. In Museo Hunteriano p.
315. ed. pr. nummi Tauromenii
in Sicilia cusi 3. 5. 6. 18. 19.
ΑΡΧΑΓΕΤΑ exhibent. Oracu-
lum apud Demosth. contra Mac-
cart. p. 1177. Bekker. ἤρω ἀρχη-
γέτα, οὐ ἐπάνωμοι ἴσσει, θύειν καὶ
ἑωρατελεῖν κατὰ πάτρια.

SECT. "sponsum *ασμενοι*. Tamen nihil muto, et calidum
 V. "fortasse nimis hoc inventum. Conjectura tantum
 "fuit, in qua facile aberrasse a scopo, in quem con-
 "jicimus. Sane enim (neque dolo, nec ambitione
 "dico) verum vestigo, ruspino, percontor : Is meus
 "est finis. Cæterum videtur huic versui, ut Hex-
 "ameter sit, deesse ultimus spondeus, velut οὕτως,
 "aut quid simile." *Fl. Christianus*. *Calidum* for-
 tasse nimis inventum? Immo ingeniosum adeo ut
 nihil a te alias vel simile vel secundum excogitatum
 sit; at timide adeo *gelideque* ministratum, ut vix
 persensisse videaris, quantum vulgatæ lectioni præ-
 stet. In hac utique cum *πεπαυμένοι* dicatur, *πεπαυ-*
μένοι obsecro *τινος*? Nam vocis istius tam nude po-
 sitæ vagus nimis est sensus, ne dicam nullus. Porro
 si *HOIHTAPION* nostrum, vel certe *παιδαριον φιλωδον*
 verbo *Θωρησσοντο*, *se-armabant*, nihil ad gulam spec-
 tans subjecisset, quo Trygæi ingenio litaret; mirum
 ni grave aliquod, *frontem* puta *perfrictissimam*, vel
in mentiendo securitatem, vel *ineptias* saltem atque
ignorantiam sibi exprobratam continuo sensisset.
 Jam utique supra [1271.] audierat,

—*αμαθες γ ει και καταρατον*²³⁰—

Thou illiterate Scoundrel—In aliquam certe
 reprehensionem το χρημα incurrisset. Hujus vero
 289 * inventi laudem vir eruditus conjectura, quam sub-
 jungit, perquam inficeta ipse quodammodo imminuit.
 Conjecturam dico, qua invenustum istud οὕτως versum
 terminare voluit. Nos lubenter sic scripserimus,

Θωρησσοντ αρ επειτα ΠΕΠΑΣΜΕΝΟΙ ΤΡ.²³¹ Ασμενοι,
 EIEN.

230. Menander ἐν Γεωργῶ
 apud Plutarch. T. II. p. 519. A.
 2. ταῦτα γὰρ Πολυπραγμονῶν
 νῦν ὁ κατάρατος περιπατεῖ. Suidas
 T. III. p. 476. v. Τίμων—ὁ Μι-
 σάνθρωπος καλούμενος ἦν δὲ κα-
 θαρὸς. Καθαρὸς sine causa in
 κατάρατος mutat Kusterus; Aris-

toph. Av. 1549. Τίμων καθαρὸς.
 (a very Timon.) Veritas, Timon
 —misanthropus dictus; erat autem
 merus [Misanthropus].

231. "πεπασμένοι et οὕτως
Fl. Ch. vel *ὄντες*." R. B. Callim.
 Epigr. LXXIII (An. Gr. I, 469.
 XXXIII.). 3. νῦν δὲ πέπανται,

Nempe ipso hoc verbo εἶεν idem jam supra [1283.] assensum suum significavit :

AD
PAC.

EIEN* ἐκορεσθεν του πολειμου, κατ ησθιον.

Libet tamen aliam non plane pœnitendam versus complendi rationem suggerere retentis etiam ipsis vulgatæ lectionis verbis, adjecta duntaxat post πεπαυμένοι orationis nondum finitæ nota; ut intelligatur scilicet Trygæus puerum interpellare ac leniter reprehendere; istum puta in modum :

Θωρησασουτ²³³ αρ επειτα πεπαυμένοι—ΤΡ. Ασμενοι, ω ταν. ac si dixisset: *Immo πεπασμενοι came ποη πεπαυμένοι.* Nam hominis offensionem puer jam supra [1281.] canendo,

Ως οι μεν δαινυντο βδων κρεα—

quodammodo levarat. Cum vero hic canere perrexerit [1286.]

Πυργων δ εξεχέοντο, βόη δ ασβεστος ορωρει,

* ille non jam amplius ferendum το χρημα censet, 290 quin statim pronunciet [1287.] :

Απολοιο ταιων²³⁴, παιδαριον, αυταις μαχαις.

V. 1290. Η γαρ εγω θαυμαζον εκουω, ει συ μη ης
 Ανδρος βουλομαχου και κλαυσμαχου τινος υιος.]
 Versus prioris fini semipes deest. Nec vero sat com-
 mode habet ipsa constructio εθαυμαζον—ει συ μη ης
 Postulat cum metri tum Hellenismi ratio :

Και γαρ εγω θαυμαζον ακουων, ει συ μη ΕΙΗΣ²³⁴.

Similiter dicunt Latini, *mirabar ni tu esses.*

Αἴτιες.—ΠΕΠΑΣΘΕ R. B. εἶεν. Sed recte οἶμαι Br. e MSS., quibus accedit Schol. unde εἰσολαση videtur Scaliger. P. P. D. quem conf. Opusc. p. 209. Plato Critia, ini. Ὡς ἄσμενος, ὃ Σώκρατες, οἶον ἐκ μακρᾶς ἀναπεπαυμένος ὁδοῦ, νῦν ὄντως ἐκ τῆς τοῦ λόγου διαπορείας ἀγαπητῶς ἀπῆλλαγμαί.

232. θωρηχθεῖς, edrius, Theog-

nis, indicante Porsono. P. P. D. Addend. ad I. Locus est, διδοικα δὲ μὴ τι μάταιον Ἐρῶ θωρηχθεῖς, καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.

233. Κάκιστ' ἀπόλοιο παιδάριον editiones omnes. Νεφέλαις (819.) Ἀριστοφάνης: Ὡς παιδάριον εἰ καὶ φρονεῖς ἀρχαϊκά. Lex. Sangerm. p. 449.

234. μὴ εἶης " Ravennas. ἤς

SECT. " sponsum *ασμενοι*. Tamen nihil muto, et calidum
 V. " fortasse nimis hoc inventum. Conjectura tantum
 " fuit, in qua facile aberrasse a scopo, in quem con-
 " jicimus. Sane enim (neque dolo, nec ambitione
 " dico) verum vestigo, ruspino, percontor: Is meus
 " est finis. Cæterum videtur huic versui, ut Hex-
 " ameter sit, deesse ultimus spondeus, velut οὕτως,
 " aut quid simile." *Fl. Christianus*. *Calidum* for-
 tasse nimis inventum? Immo ingeniosum adeo ut
 nihil a te alias vel simile vel secundum excogitatum
 sit; at timide adeo *gelideque* ministratum, ut vix
 persensisse videaris, quantum vulgatæ lectioni præ-
 stet. In hac utique cum πεπαυμένοι dicatur, πεπαυ-
 μένοι obsecro τινος? Nam vocis istius tam nude po-
 sitæ vagus nimis est sensus, ne dicam nullus. Porro
 si ΗΟΙΗΤΑΡΙΟΝ nostrum, vel certe παιδαριον φιλωδον
 verbo θωρησσογτο, *se-armabant*, nihil ad gulam spec-
 tans subjecisset, quo Trygæi ingenio litaret; mirum
 nî grave aliquod, *frontem* puta *perfrictissimam*, vel
in mentiendo securitatem, vel *ineptias* saltem atque
ignorantiam sibi exprobratam continuo sensisset.
 Jam utique supra [1271.] audierat,

—αμαθες γ ει και καταρατον²³⁰—

Thou illiterate Scoundrel—In aliquam certe
 reprehensionem το χρημα incurrisset. Hujus vero
 289 * inventi laudem vir eruditus conjectura, quam sub-
 jungit, perquam inficeta ipse quodammodo imminuit.
 Conjecturam dico, qua invenustum istud οὕτως versum
 terminare voluit. Nos lubenter sic scripserimus,

Θωρησσογτ αρ επειτα ΠΕΠΑΣΜΕΝΟΙ ΤΡ.²³¹ Ασμενοι,
 ΕΙΕΝ.

230. Menander ἐν Γεωργῳ̃
 apud Plutarch. T. II. p. 519. A.
 2. ταῦτα γὰρ Πολυπραγμονῶν
 νῦν ὁ κατάρτος περιπατεῖ. Suidas
 T. III. p. 476. v. Τίμων—ὁ Μι-
 σάνθρωπος καλούμενος· ἦν δὲ κα-
 θαρός. Καθαρός sine causa in
 κατάρτος mutat Kusterus; Aris-

toph. Av. 1549. Τίμων καθαρός.
 (a very Timon.) Veritas, Timon
 —misanthropus dictus; erat autem
 merus [*Misanthropus*].

231. " πεπασμένοι et οὕτως
Fl. Ch. vel ὄντες." R. B. Callim.
 Epigr. LXXIII (An. Gr. I, 469.
 XXXIII.). 3. νῦν δὲ πέπασται,

Nempe ipso hoc verbo εἶεν idem jam supra [1283.] AD
assensum suum significavit : FAC.

EIEN* εκορεσθεν του πολειμου, κατ ησθιον.

Libet tamen aliam non plane pœnitendam versus complendi rationem suggerere retentis etiam ipsis vulgatæ lectionis verbis, adjecta duntaxat post πεπαυμενοι orationis nondum finitæ nota; ut intelligatur scilicet Trygæus puerum interpellare ac leniter reprehendere; istum puta in modum :

Θωρησασουτ²³² αρ επειτα πεπαυμενοι—TP. Ασμενοι, ω ταν, ac si dixisset: *Ἰππο πεπασμενοι cane non πεπαυμενοι.* Nam hominis offensionem puer jam supra [1281.] canendo,

Ως οι μεν δαινοντο βδων κρεα—

quodammodo levarat. Cum vero hic canere perrexerit [1286.]

Πυργων δ εξεχειντο, βδὴ δ ασβεστος ορωρει,

* ille non jam amplius ferendum το χρημα censet, 290 quin statim pronunciet [1287] :

Απολοι τουνν²³³, παιδαριον, αυταις μαχαις.

V. 1290. Η γαρ εγω θαυμαζον ακουων, ει συ μη ης
Ανδρος βουλομαχου και κλαυσιμαχου τινος υιος.]
Versus prioris fini semipes deest. Nec vero sat com-
mode habet ipsa constructio εθαυμαζον—ει συ μη ης
Postulat cum metri tum Hellenismi ratio :

Και γαρ εγω θαυμαζον ακουων, ει συ μη ΕΙΗΣ²³⁴.

Similiter dicunt Latini, *mirabar ni tu esses.*

Αἷγες.—ΠΕΠΑΣΘΕ R. B. εἶεν. Sed recte οἶμαι Br. e MSS., quibus accedit Schol. unde enotasse videtur Scaliger. P. P. D. quem conf. Opusc. p. 209. Plato Critia, init. Ὡς ἄσμενος, ὃ Σώκρατες, οἶον ἐκ μακρᾶς ἀναπεπαυμένος ὁδοῦ, νῦν ὄντως ἐκ τῆς τοῦ λόγου διαπορείας ἀγαπητῶς ἀπήλλαγμαi.

232. θωρηχθεις, ebrius, Theog-

nis, indicante Porsono. P. P. D. Addend. ad l. Locus est, οἶδουκα δὲ μή τι μάταιον Ἔρξω θωρηχθεις, καὶ μίγ' ὕνειδος ἔχω.

233. Κάκιστ' ἀπόλοι παιδάριον editiones omnes. Νεφέλαις (819.) Ἀριστοφάνης : Ὡς παιδάριον εἰ καὶ φρονεῖς ἀρχαῖκά. Lex. Sangerm. p. 449.

234. μή εἶης " Ravennas. ἦς

SECT. V. 1295. Οὐ πραγματᾶσαι σωφρονος γὰρ εἰ πατρος.]
 V. Rescribendum est ἄσαι³³⁵. Futurum utique activum

edd. pleræque, in quibus tres primæ ἦσθα Brubrach. *Fl. Christian.* [R. B.]. *Brunck.* e MS." *P. P. D.* Postea se sui pœnituit, et *R. D.* emendationem in notis recepit. (Hallucinatur *Jortinus*, εἰ σύ γε μὴ ἦς. *Ter. Hecyr.* II, 1, 23. *ni id fecisset, magis mirum foret.* *Vesp.* 349. "Ἔστιν ὅπῃ δῆθ' ἦντιν' ἂν ἐνδοθεν οἶος τ' ἦς διωρύξαι. εἴης *M. Raper* et *R. P.* "Vide *Canter.* et *Scaliger.* ad *Euripidis Iph. Taur.* 1321. ubi paulo ante pro εἶποι 1313. lege εἶπῃ ut dactylum a cæsura excludas, lege, vocibus transpositis οἶος τ' ἐνδοθεν εἴης δ. *R. P.* apud *P. P. D.* ad I, et *Pr.* ad *Eur.* I=liv. *Eur. Helen.* 595. Πῶς οὖν ἂν ἐνθάδ' ἦσθ', ἐν Τροίᾳ θ' ἄμα. " *Barnesius* ἦσθά τ', *Musgravius* ἦσθ' ἐνί. Lege εἴης." *R. P.* Advss. p. 269.

235. Vide *Pr.* PP. III, IV. et *Addend.* Recte ἄσαι pro ἄσαι reposuit *R. Daves.*, *Piers.* ad *Mœr.* p. 38. *Koen.* ad *Greg.* p. 49. " *Aliter Plato et Aristophanes,*" inquit *Marklandus* ad *Suppl.* 932 (942). At in ed. secunda hæc verba interciderunt. "In *Vesp.* 1223. pro *Τουτὶ σὺ δράσεις* idem vir clarissimus *τουτὶ σὺ ὃ ἄσαι;* παραπολεῖ. βώμενος φήσει γάρ. sed qui futurum medium ἄσαι posuerat 1226. eum loco tam vicino ἄσαι scripsisse probabile non est. Non displiceret: *τουτὶ σὺ γ' ἄσαι;* quoniam præsens tempus est in v. 1220." *Koen.* l. c. "Malim, *τουτ' εἰ σὺ δράσεις, παραπολεῖ βώμενος φήσει γάρ.*" *R. P.* apud *P. P. D.* *Demosth.* adv. *Neær.* p. 1372.

καὶ ὅτι οὐδ' αὐταῖς ταῖς δρώσαις τὰ ἱερά ταῦτα οἶόν τε ἐστὶ λέγειν πρὸς ἄλλον οὐδένα. *R.* ὀρώσαις, *Lambinus.* *Cratinus Hephæst.* p. 72. a *R. P.* apud *Gaisford.* p. 330. suppletus [εὐτονον τοῖς θεαταῖσιν ἄσαι μέλος. "Nempe metretix, Musæ personam agens, scenam ad *Creticos* numeros intraverat." *R. P.* apud *P. P. D.*] *Theophilus* apud *Athen.* xiv, 635. A. Οὐδείς γὰρ ἡμῶν ταῦτον ἄσαι μέλος. Vide *Eur. Med.* 44. *Soph. Aj.* 431. *Ξυγάσιν Τουρ.*; sed perperam. *Plato* de *Legg.* II. p. 114. ed. Ald.=606. *D. H. St.* quem *Marklandus* ad arma concitat; ποίαν δὲ ἄσαι οἱ ἄνδρες φωνὴν ἢ μουσάν; *Lege,* ἦσουσίν. *R. P.* Advss. p. 243. *Ephippus* in *Mercatura* apud *Athen.* VIII, p. 363. C. XIII, p. 571. F.—ἦσε, παρεμυθήσατο, Ἐποίησέ θ' ἱλαρόν. *Demetrius Scepsius* apud *eudem,* IV, p. 155. C. οὕτως ἦσε τὸν βασιλέα. xiv, p. 623. D. εἰς τοσοῦτον ἡμᾶς ἦσεν. *Herc. Fur.* 681. ἀείδω *Elmsleius,* ni fallor. *Thucyd.* II, 54. ἦν δὲ γε, οἶμαι, ξυμβῆ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἰκὸς οὕτως ἄσαι. Vide supra ad p. 125. *Meminisse* libet emendationem, qua *R. P. juvenis,* laudis *Bentleianæ* certissimus hæres, *Thalia* plaudente *Comicum* ætate debilem redintegravit. Av. 489. Ὑπὸ τῆς ῥώμης τῆς τότε ἱκείνης, ὅπταν μόνον ὄρθριον ἄσαι. *Lege* νόμον ὄρθριον." Sed vide summum virum apud *P. P. D.* *Herodot.* I, 24. τὸν δὲ ἐνδύοντα τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιβάρην, σάντα ἐν τοῖσι

a verbo αδω formatum Attici non agnoscunt; sed medio duntaxat ασομαι utuntur. AD PAC.

- ¹ ΑΤΤ ΑΙΣΕΤΑΙ, προαναβαληται, μοι δοκει.
- ² Δεξιθεος εισηλθ ΑΙΣΟΜΕΝΟΣ Βοιωτιον.
- ³ Εγω δ ακολουθων ΑΙΣΟΜΑΙ το φαλλικον.
- ⁴ Αιδουσ' εγω δ, ην τουτο δρας, ΑΝΤΑΙΣΟΜΑΙ.

Vulgati autem ασειε litteram finalem deceptis librarii scribentis auribus acceptam, cum vox subjecta ab eadem incipiat, non immerito rettuleris.

V. 1341. Αλλ αραμενοι φερωμεν
Οι προτεταγμενοι, [οι χορευται αναλαβοντες,
Τον νυμφιον ωνδρες.]

* *Ista* οι χορευται αναλαβοντες, utpote primitus inter-291
pretamentum των αραμενοι οι προτεταγμενοι, ad scholia
deinceps releganda, vel, si ita vis, delenda censeo ²³⁶.
Προτεταγμενοι ²³⁷ autem postulat, de qua editores nil
quidquam suspicati sunt, metri ratio. Ecce utique
integrum prout refingi oportet systema ²³⁸, nisi quod
versus aliquot interciderint :

[1329] Δευρ ω γυναι εις αγρον,
Χωπως μετ' εμου καλη
Καλως κατακεισει.
Υμην, Υμεναι Υμην,
Υμην Υμεναιε.

¹ Supra 1266. ² Ach. 14. ³ 260. ⁴ Eccl. 882.

ιδωλοισι, διεελθειν νόμον τόν
ὄρθιον. ὄρθιον minus recte Arch.
Vind. Conf. Equit. 1279. Ach.
16. Sueton. Nero, xx. Hor.
Carm. iii, iv. 3. Theogon. 293.
"Ὀρθρον—Ὀρθρον Schol. ad Pind.
Isthm. i, 15.

²³⁶. Exturbanda quoque cen-
sebat R. B., quem firmat Rav.

²³⁷. "leg. προτε—" R. B.
quam exhibet Rav.

²³⁸. Ad hunc modum epitha-
lamium ordinarat et fere emen-

daverat R. B.; sed aliter et
melius, nisi fallor, personas dis-
tribuit. "Metrum est Ionicum a
majore." Sed versus asynartetos
esse ex duobus anacronteis ca-
talecticis et brachycatalecticis
censet Hotibius.

1332. 'Υμην ὑμέναι' ὃ edd
"leg. ἰω vi. Catullum." R. B. ad
hanc normam 1336, 1341, 1346,
1352., refingit.

1333 — 1350. inclusive, ut
aiunt, HM. appingit Rav.

- SECT. V. XO. [1335] Ω τρισμακαρ, ὡς δικαίως
ταγαθα νυν εχεις
Υμην, Υμεναι, Υμην,
Υμην Υμεναιε.
Αλλ ἀραμένοι φερω-
μεν οἱ προτεταγμενοι
- [1340] Τον νυμφιον ωνδρες
Υμην, Υμεναι Υμην,
Υμην Υμεναιε.
- TP. Οικησετε γουν καλως,
Ου πραγματ εχοντες, αλ-
λα συκολογουντες.
- [1345] Υμην, Υμεναι Υμην,
Υμην Υμεναιε.
- * XO. 292 Του μεν μεγα και παχυ
*
Της δ ηδν το συκον.
- [1350] TP. Φησεις γ ὅταν εσθιης
Οινον τε πιης πολυν
*
Υμην, Υμεναι Υμην,
Υμην Υμεναιε.
*
- [1356] Πλακουντας εδεσθε.

1334. HM. R. B., et δικαίως, ut Rav. Post 1335. asterismos ad lacunam designandam infercit *Raperus*, idem facturus post vv. 1347, et 1351. Versus quatuor, qui vulgo 1337 sequuntur, intactos reliquit vir summus, ΑΛΛ. HM. duobus primis, et HM. duobus ultimis præfigere contentus. Hos etiam retinet *Hotibius*, et TP. tribuendos putat.

1338. ΑΛΛ. HM. R. B., HM. A', apponit *Hotibius*; ib. φέρωμεν R. B. ut Rav.

1343. HM. R. B., et δλ—Δά., HM. B'. *Hotibius*.

1348. ΑΛΛ. HM. R. B. TP. *Hotibius*. Post hunc versus 1332, S. repetere vult *Raperus*; sed *Hotib.* sua strophica post 1349., ubi, ut strophico suo versus respondeat, σῦκον οὖν haud nimis audacter tentavit.

1350. HM. R. B., XO. *Hotibius*, TP. Rav.; φήσεις γουν edd. "leg. φήσεις γ' ὅταν" R. B. et Rav.

1354. ὦ χαίρετε χαίρετ' ἄνδρες, κἄν ἐνέπησθέ μοι, restituerunt MSS. Rav. et Vict.; vide R. P. ad Or. 470.

1356. ἴδεσθε Ald. et Junt. 2. ἴδεσθαι Junt. 1. Nihil præterea

Ista autem sensu cassa atque insuper contra metri AD
PAC.
legem quatuor versus catalecticos simul præferentia, —

Τι δρασομεν αυτην
Τι δρασομεν αυτην
Τρυγησομεν αυτην
Τρυγησομεν αυτην,

non sine Scholiastæ auctoritate eliminavimus, qui ea in nonnullis exemplaribus deesse testatur. Pro Φησεις γουν όταν—reposuimus Φησεις γ όταν—Ista denique Υμην Υμεναι Ἐσ. ad normam a Catullo servatam exegimus, apud quem sæpius legitur.

*Hymen, ó Hymenæe Hymen,
Hymen ó Hymenæe.*

* *Emendationes in AVES.*

293

V. 9. Αλλ ουδε ποι γης εσμεν οιδ εγωγ ετι]

Una vocula ποι geminum hic solœcismum efficit. Principio utique postulat Attici sermonis ingenium οιδα όποι. Nam ποι non est nisi interrogantis²³⁹. Deinde ουδε όποι γης εσμεν οιδα perinde est, ac si Latine dicas, ne quo quidem terrarum (sive quam in terræ partem) simus novi, pro eo quod recte protuleris, ne ubi quidem terrarum—sive qua terræ in parte—Hanc vero notionem suppeditabit scriptura, quam a Comici manu fuisse nullus dubitaverim :

Αλλ ουδ ΟΠΟΥ γης εσμεν οιδ εγωγ ετι.

Sic 394. Κατορυγησομεσθα ΠΟΥ ΓΗΣ²⁴⁰ ;

secundum *Hotibium* desideramus; id mea minime refert. Nihil, opinor, inde periculi "bonæ ac tersæ menti, quam aliæ literæ faciunt, hæ probant." "Gagates lapis in venalicio incensus comitiali morbo laborantes sternebat, validos non offendeat."

239. *Œd. Col.* 476. τὸ δ' ἔνθην ποῖ τελευτήσῃ με χρῆ; *Burgess.*

240. *Sic. R. B.* "Vide *Valck.* ad *Hipp.* 1247." *Burgess.* *Eur. Or.* 627. Ὅπη τράπωμαι τῆς τύχης, ἀμνηχανῶ. *Helen.* 492. Σπάρτη δὲ ποῦ γῆς ἐστί; *El.* 231. ποῦ γῆς δ' ὁ τλήμων—. *Ar. Ach.* 206. Εἴ τις οἶδ' ἔποι τέτραπται γῆς. *Pac.* 198. ποῖ γῆς; *Eur. Or.* 504. πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται; *Soph. Œd. Tyr.* 413. οὐ βλέπει

SECT. Ubi vulgo contra metri trochaici rationem exhibetur

V. Κατορυχθισομεσθα.

Æschyl. pag. 136 [Pers. 231.].

Ω φίλοι, ΠΟΥ τας Αθηνας φασιν ιδρυσθαι χθονος²¹¹;

Eadem itidem curatione indiget versus 45.

Πλανωμεθα ζητουντε τοπον απραγμονα,

ΟΠΟΥ²¹² καθιδρυθεντε διαγενοιμεθ αν.

h. e. juxta eruditum interpretem: *Erramus locum investigantes negotii vacuum, ubi perpetuam sedem figamus.* Vulgo utique habetur Οποι. Pro διαγενοιμεθ autem malim διαγνοιμεθ.

294 * V. 48. Ειπον τοιαυτην οιδε πολιν η̄ πεπτατο]

Exponit vir eruditus: *Sicubi talem noverit urbem, qua pateat.* Atqui, ut hæc sententia haberetur, oportuit certe πεπταται. Sed ne huic quidem similem loquendi rationem usquam reppereris. Scribendum vero omnino videtur η̄ ΠΕΠΤΕΤΟ h. e. επεπτετο; interpretandum autem: *Sicubi locorum, quæ supervolaverit, talem urbem noverit.* Verbum quidem οιδεν neutiquam improbandum duco; at novi tamen alterum sono quam simillimum, quod ei facile prætulerim; totum autem versum sic repræsentaverim;

Ειπον τοιαυτην ΕΙΔΕ πολιν η̄ ΠΕΠΤΕΤΟ.

*Sicubi talem urbem viderit*²¹³. Utrique autem mu-

ιν' εἰ κακοῦ. Aj. 586. οὐχ ὄρῳς, ἴν' εἰ κακοῦ; Eur. Androm. 168.

Γνώγαι θ', ἴν' εἰ γῆς. Eur. Med. 1131. Δέξον δ' ὅπως ὤλοντο ex Cod. Fl. Valck. ad Hipp. 723.; conf. R. P. ad l. κατορυχθισομεσθα maluit *Elmsleius* (*Class. Journal*, No. xvi, p. 439). Vide supra p. 356. et infra p. 323.

241. Confer Sophocl. *Trachin.* 68. R. P. ad R. D. Locus est, καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἰδρύσθαι χθονός;

242. ὅπου *Schol. R. P.* apud P. P. D.

243. "Hic etiam *facetia Comici Dawesium* latuit. *Versum autem sic scribendum suspicor, Ειπον τοιαυτην οιδε πολιν, η̄ πεπτατο.* Sicubi talem urbem noverit, VEL advolaverit. *Tragicæ ejusdem, opinor, tautologia erat, οιδεν η̄ πιστατο—quam hic παρωδει Aristophanes. Similes phrases ridet in Ranis v. 1184. Ηκω και κατερχομαι (vide Porso-*

num ad Med. 1011.), et v. 1205. κλυειν, ακουσαι. (Æschyl. Choeph. 5.)” ΤΥΓΩΗΗΤΤ. — “ Πεπταγο, verte, volavit, ut sit sensus, si talem novit urbem, in iis regionibus, quas pervolavit. Legi etiam potest ἦ. Sanctamandus, quicum fere consentit Elmsleius ad Tygwhitti Conj. p. 59.—De scriptura πεπταγο an πεπτεγο, etsi alteram præferre videtur, non certo statuit Dawesius. Alteram amplectitur Piersonus ad *Mævin*. p. 312. Priorem πεπταγο confirmant quæ attulit Berglerus.” Burgess. πέπταται Ald. et Junt. 1. πέπτατο Junt. 2. Portus, etc.; εἶδε

πόλιν, ἢ πέπταται MS. apud Brunck. sed Dawesii emendationem a Piersono probatam, uti et εἶδεν, confirmat RAV.; εἶδε quoque Cod. Vict. sed ‘πέπτατο retinet. ἐπιπέσθαι II. Δ. 126. πέτομαι Soph. Œd. Tyr. 487. πέτεται 1310. πείσθαι 17. Infra p. 541. l. 1, 2. “ *Lege, θαυμασά γ’ ἐπετόμοσθα — vel, θαυμαστ’ ἀνεπετόμοσθα*” — R. B. præ qua mihi vulgata placet. Ib. l. 8. recte addidit plerumque Dawesius; “ Attici enim in præsentī adhibent πέτομαι, πέταμαι, in aoristo ἐπτόμην, ἐπτάμην, quorum prius ita præferendum iudico, ut contra librorum tamen consensum nihil mutetur. Recte igitur ἀνεπτόμαν edidit Brunckius in *Sophocl. Aj.* 693. (ubi ἀνεπτόμην Suid. MS. C. C. C. Ox. in v. ἴφριζα” et ejusdem MS. Harl.; sed ἀνεπτόμαν et ἀνεπτάμην Aj. MSS. Harl. et Hunt. Eur. Suppl. 870. Ὅρῳς τὸ διον οὐ βέλκος διέπτατο; quem Samus apud Polyb. v, ix, 5. et alibi παρῳεῖ.) “ male προσέπτερο ibid. 282.” ubi προσέπτατο MSS. Harl. et Hunt. “ In

Aristoph. Av. 118. recte Beckius, Καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ, recte etiam Brunckius 789. ἐκπτόμενος, ut e MS. Rav. edidisse videtur Invernizius.” R. P. ad Med. 1. Bene Brunckius ἀπέπτεγο Av. 90. ut Eccles. 1121. πετόμοσθὰ τε γὰρ 705. εἰσέπτερ’ 1173. ἀναπτόμενος 1384. duo MSS. apud Br. et Cod. Rav.; ἀνεπτόμενος Brunckii membranae, et R. B. πέτοιο Eccles. 899. παρέπτερο Thesm. 1014. πετομένας Lys. 55.; bene quoque προσέπτατο Æschyl. P. V. 649.; ἀνέπταρ’ ἀνέπταρ’ consentientibus quidem MSS. Ran. 1351.—Ib. l. 9. “ Suidas in v. Ἀμφοῖν—ἀνεπτάμεθ’—*Leg. ἀνεπτάμοσθ’*—” R. B. “ ἴπταμαι vero Atticis opinor prorsus fuisse incognitum. Nunquam sane occurrit in præsentī; aliquid in imperfecto, sed ubi aptius responderet aoristus; *Polyid. fragm.* apud Valckenær. *Diatrib.* p. 201. ubi primum est ἴπταρο, mox ἔπταρο. In *Iph. A.* 801. ὡς ἐτυχε Λήδ’ ὄρνιθ’ ἴπταμένῳ, literas male divisas vidit Marklandus. *Lege, ὡς ἐτυχεν Λήδα μυχθεῖσ’ ὄρνιθι πταμένῳ* [vide *Opusc.* ciii.] *Quam facile autem hæc permulentur, exemplis patebit. Recte editur Electr.* 949. ἐξίπταρ’ οἰκῶν, sed Sextus Empiricus *adv. Mathem.* xi, 54. habet ἐξίπταρ’ οἰκῶν. *Eur. Suppl.* 860. διέπταρο [II. E, 282. πταμένη, etc.]. *Ibid.* Verbum πταομαι πτώμαι apud Atticos nullum esse docet Vir præstantissimus; et in Schol. ad *Apoll. Rhod.* iv, 1396. MS. Harl. προσπετόμενον clare exhibet. Hoc loco, licet alienissimo, quærere subit ana structuræ ad pronai latera protensas *D. Matthæo* iv, 5. et *D. Lucæ* iv, 9. ἐπὶ τὸ πτερόγιον designare liceat: etenim

AD
AV.

SECT. V. tationi unus, qui infra V. 1470. habetur, locus mirum in modum favet :

hanc verbi vim suspectam habet Præsul eruditissimus, *Herbertus Marsh*, quia eodem sensu nusquam alibi occurrit. Sed, pace Professoris dignissimi, cujus dotes eximias suspicio, cum ἐπὶ πτερύγιον in vaticinio apud Daniel. ix, 26. juxta versiones quasdam, et ἕως πτερυγίου ibidem in margine Codicis VATICANI, illam vocis significationem tueri videntur, et κἀπὶ πτέρυγος in MS. Venet. alterum verbum pro altero subinde usurpari indicet: quidni idem *D. Matthæo* licuerit? Lectiones varias a *R. Holmesio τῶ Μακαρίτῃ* enotatas inspicere mihi nondum obtigit; quod si hujus usus rarissima sunt exempla, per raræ exstiterunt alæ apud Græcos ex utraque ædis parte surgentes. —Hoc vero loco *Relando* significasse videtur πτερύγαν regiam illam Templi porticum quæ valli admodum depressæ imminebat: quam sententiam unice probat summus *Valckenærius* ad *D. Lucæ* l. c.—Pertenuæ vero nobis argumentum porrigunt cognata vocabula; *Photius*, ΟΡΘΟΠΤΕΡΟΝ. Σοφοκλῆς *Λιθιοψιν*. ὀρθοὺς ἔχοντα κολωνοὺς. τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα, Πτέρα ἔλεγον, καὶ τὰ περιστόα. [Πτερῶν et πτερύγων permutantur in textu et schol. *Ran.* 1346.; et *Av.* 1325. lege ob metrum πτερύγων *R. P.* apud *P. P. D.* *Xen. Anab.* iv, p. 319 = iv, vii, 15. ἀντὶ δὲ τῶν πτερυγίων σπάρτα πικρὰ ἐστραμμένα. πτερύγων autem, monente *Porsono*, MS. *Eton.* et *Photius*; conf. *SALMAS.* ad *Tertull. de Pallio* pp. 112, 3. 471, 2. ad *S. Rhod.* *Alas* p. 184.

Plin. Exercit. p. 779. a. D.] Conf. *Strabo*, xvii, 1142. *Ox.* De vocibus ἀετὸς et ἀετώμα *pinnicula fastigiata* denotantibus quædam dilucide expedit, *Vir summus, Valckenærius* in *Diatr.* 214—16. Si objiciat quispiam, quod πτερύγιον sit vox rarissima, aut, ut στεφάνωμα πύργων, nimis poetica videatur; quod regeram habeo; primo, vox alibi nusquam hoc sensu usurpata illi vitio verti non debet; idem enim in auctores castigatissimos recidit: deinde “in Novo Testamento non desunt vocabula poetice originis. (*D. Luc.* xxii, 44. ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος—*Eschyl. Choeph.* 531. ὡστ’ ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος—). *S. Petrus* [2. *Ep.* ii, 22.] de cane ad vomitum redeunte loquens, cum ἔμετον e *Versione Alexandrina* [*Prov.* xxvi, 11.] dicere potuerit, dixit ἐξέραμα, quod ex versiculo aliquo *paræmiaco* hausisse videtur, ut et illud κύλισμα βορβόρου, (i. e. *μολύνεσθαι*. *Aristoph. Equit.* 866. Ἐὰν δ’ ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βορβορον κυκῶσιν. Vide *Demosth.* adv. *Conon.* p. 1369. *Bekker. T. H.* ad *Lucian.* T. i, p. 24. et supra ad p. 312.) Idem [1 *Ep.* v, 5.] ἐγκομβύσασθαι dixit; quod verbum apud poetas solummodo invenire potuit *Photius* (*Ep.* clvi. conf. *Alberti Glossar.* p. 217. *T. Gataker.* in *Adverss. Misc.* i, 8. et *Tour.* ad *Suid.* Vol. i, p. 156—.), *Epicharmum* scilicet, et *Apollo-dorum Carystium*.” *PEARSON. Vind. Ignat.* ii, p. 191. Conf. *Crit. Review*, April 1804. p. 457. Plura persequi abstinebo.

Πολλα δη και καινα και θαν-
μαστ ΕΠΕΠΤΟΜΕΣΘΑ, και
Δεινα πραγματ ΕΙΔΟΜΕΝ.

AD
AV.

Si quis autem πεπτατο, hoc est, επεπτατο eodem sensu retineri legitime posse existimet, eo quod ita non semel scriptum legatur; equidem me non ita incommodum habebit. Sed alteram scripturam apud Atticos plerumque obtinere video. Supra Vers. 35.

ΑΝΕΠΤΟΜΕΣΘ εκ της πατριδος αμφοιν ποδοιν.

* V. 319.

295

Ανδρε γαρ λεπτολογιστα δευρ αφικονθ ως εμε] Satis hic visum est Cl. Kustero monuisse MS. Vatic. pro λεπτολογιστα habere λεπτοσοφιστα²⁴⁴. At enim utrumvis legeris, versum perinde claudicantem amplecteris. Nempe utrovis modo in tertia trochaici sede pro trochæo duas tantum breves syllabas constitues. Nunc autem accipe, quod a Poetæ manu profectum esse quovis pignore contenderim :

Ανδρε γαρ ΛΕΠΤΩ ΣΟΦΙΣΤΑ δευρ αφικονθ εις εμε.

Equidem si λεπτω λογιστα scribas, ad versum perinde erit; Alteram vero lectionem præfero²⁴⁵ hoc adductus, quod in Comici scriptis σοφιστης non raro, λογιστης vero ne semel quidem conspiciatur. Postquam hæc scripsi, in edit. Basil. 1532. λεπτω λογιστα extare video.

V. 386. Μαλλον ειρηνην αγουσιν
Ημιν· ώστε την τε χυτραν
Τψ τε τρυβλιψ καθιει·]

Ne vox χυτραν priorem deinceps producat, rescribendum est,

Ημιν·²⁴⁶ ώστε την χυτραν τε.

244. "λεπτῶ λογιστῶ edd. Ald. (R. B.) Bas. 1532. [Junt. ambæ P. P. D.]" R. P. Deinde ἀφίχθον Codd. Rav. et Vicī.

245. Eandem prætulit *Raparus*.

246. "leg. ἡμιν," R. B., et R. P. apud P. P. D.; vide supra p. 356.

SECT. V. Hoc primum. Quod autem gravius est, in oratione nihil habetur, quo referri possit τῷ τρυβλίῳ. * Monet quidem Scholiastes ad syntaxin extrinsecus assumendum esse ΣΥΝ. Atque eum, neutiquam licet audiendum, secutus est eruditus interpres: *quapropter ollam cum catino humi depone.* Quinetiam si συν extrinsecus assumpseris, solœca erit locutio, ni alterum τε itidem deleveris. Lege vero punctis unice adeptis:

— τὴν χύτραν τε
 Τῷ τε τρυβλίῳ καθιεῖ.

Finge autem Euelpiden, quem hic compellat Pisthæterus, binos oculos totidem acetabulis contra aves armasse, et clara illico evadent omnia. Sin constaret, quod tamen ne veri quidem simile est, eum utrique oculo unum catinum obtendisse, scribi oporteret, Καὶ τὸ τρυβλίον καθιεῖ.

V. 997. Γεωμετρησαι βουλομαι τον αερα

Υμιν, διελειν τε κατ αγυιας ΠΕΙ. Προς των θεων]

Quartam posterioris senarii sedem occupat spondeus: nam vox αγυια mediam ubique producit²⁴⁷. Porro ne ipsa quidem sententia recte procedit: Valent utique Γεωμετρησαι βουλομαι τον αερα *Dimetiri volo aera, non secus atque terram solent geometræ*: sequuntur autem διελειν τε κατ αγυιας, et *dirimere in compita*. Solentne vero, obsecro, geometræ terram 297 in *compita* dirimere? In *jugera* potius * crediderim. Ac proinde, ut homo jactabundus aera itidem in *jugera* se dirempturum polliceatur, rescribendum omnino censeo:

et Opusc. p. 283. τὴν χύτραν
 Cod. Rav. Eupolis apud Polluc.
 x, 192. δύο τρυβλίῳ; Œd. Col.
 1407. Μή τοι με πρὸς θεῶν σφῶϊν
 γ' ἂν αἰ τοῦδ' ἀραί Ald. μ. τ. μ.
 π. θ. τε σφῶϊν γ', ἂν αἶδε τ. ἄ.
 Turneb. et in v. l. πρὸς θεῶν
 σφῶϊν ἂν γ' αἰ τ. ἄ. σφῶν γ' ἂν αἰ
 τ. ἄ. MS. B. apud Brunck. For-

tasse, Μήτοι με, πρὸς θεῶν, σφῶ
 γ', ἂν αἰ δὲ τ. ἄ. TYRWHITT.
 Versum notaverat R. B. Conf.
 supra pp. 85, 86.

247. Π. B, 12. νῦν γὰρ κε
 Φέλοι πόλιτ' εὐρυάγυιαν Τρώων.
 Or. 751. Εἶδον ἄστεις ἀγυιάς
 τεύχεσιν πεφραγμένας.

Ἰμῶν, διελειν τε κατὰ γυίας²⁴⁸. Πρὸς τῶν θεῶν.

AD
AV.

Sin γυίας malis, litem non moveo. Illud vero monere libet, syllabas αι, ει, οι, υι, quotiescunque sequente vocali producantur, perinde concipiendas esse et pronuntiandas, ac si vocalis vel potius consonans ιωτα gemina haberetur²⁴⁹. Neque igitur moram cuiquam

248. κατὰ γυίας Cod. Rav.

249. Vide App. p. 17*. Satis subtiliter; sed fallitur vir sagacissimus: γυίας enim semper scribi debere monet R. P. ad Ph. 655 (649. Valck.) quem conf. ad Hec. 453. Æschyl. P. V. 370. 706. Abresch. ad Æschyl. iii, 193. Soph. Œd. Col. 58. ἐπιγυῖον *funis nauticus*, "penultimam proculdubio producit, cum sit contracta ex ἐπιγυῖον." R. P. P. li=lv. conf. Tourp. ad Suid. i, 190. Neque usquam obtinet R. D. observatio apud Atticæ scenæ poetas, "nisi in vocali ε, neque id in omnibus, e. g. ἡδέως et πρακτίον nunquam in disyllabon contrahuntur." R. P. ad Ph. 1651. Et res ferme ad liquidum perduci potest Comicos Tragicosque formis ποιῶ aut ποιῶ usos esse, prout versus ratio flagitabat. Thesm. 65. ποιητοῦ Junt., Nub. 258. 1460. 1497. ποῦμεν MS. Barocc. 127.: Anaguro ποιῶν R. P. conf. supra ad p. 218. Soph. El. ποεῖν MS. Harl. (i a recenti manu illata); sic edd. Fl. 2, 1555, 4, et 12. et Eustath. p. 1326, 57. quæ in Bas. P. 1450, 7. in ποιεῖν mutatur. Jo. Grammat. περιαιροῦσι δὲ πολλάκις καὶ τὸ ἰ τὸ γάρ—ποιεῖν ποεῖν καὶ ποιήμα πόημα. Conf. supra p. 218. et Auctar. et Addend. ad Opusc. p. 371. In hujusmodi sane φλυαρίαις examinandis non iuniorantur librarii. Atqui nulla

omnino varietas negligenda est, in quo aliquod lectionis vestigium appareat. 1103. Schol. χωρίου. q. Χαβρίον ΤΥΡΩΗΙΤ. qui ad Schol. in Ran. 732., quem citat Corsini in Fast. Att. T. ii, p. 224. Ἄλλὰ τικῶ "Fortasse Ἑλλάτικος." 1155. "Ἀρχος q. Ἀρίσταρχος:" ut R. B. ad Ran. 1526. ἰππολότου "leg. Πολυίδω, Schol. Eur. ad Hipp. 191.;" et ad Demosth. Philipp. iii, p. 119. pro ἀρχην, Ἀρχίππην reposuit Reiskius. Thucyd. viii, 46. παρῆναι δὲ καὶ τῷ Τισσαφέρει μὴ ἄγαν ἐπιγεσθαι τὸν πόλεμον διαλύσαι, μηδὲ βουληθῆναι κομίσαντα ἢ ναῦς Φοινίσσας, ἄσπερ παρεσκευάζετο, ἢ μελλήσει πλείοσι μισθὸν πορίζοντα τοῖς αὐτοῖς τῆς τε γῆς καὶ τῆς θαλάσσης τὸ κράτος δοῦναι. Emendationem ἢ Ἑλλησι πλείοσι mihi crudeliter præripuerunt quatuor saltem codices apud Bekkerum. E contrario Xenoph. Hellen. i, iv, 6.—οἱ δὲ, ὅτι τῶν παροχομένων αὐτοῖς κακῶν μόνος αἴτιος εἶη, τῶν τε φοβερῶν ὄντων τῇ πόλει γενέσθαι μόνος κινδυνεύουσι ἡγεμῶν καταστῆναι. Lege, τῶν τε φοβερῶν ΜΕΛΛΟΝΤΩΝ.—Herodot. vii, 97. τριηκόντεροι δὲ καὶ πεντηκόντεροι, καὶ κέρκυροι, καὶ ἰππαγωγὰ πλοῖα μακρὰ συνελθόντα ἐς τὸν ἀριθμὸν ἰσάνη τρισχίλια. Nemo, mihi crede, *Arbutknotti* auctoritate motus, nomina propria vice appellativorum in Herodoti

SECT. V. injicere debet, sicubi γυιας priore correpta legatur; quod in ποιω non raro obtinere videmus. Hæc tamen inter verba illud interest, quod γυιας priorem nunquam producat, alterum vero modo πο|γω priore correpta, modo πογ|γω producta veniat efferenda. Si quis autem forte ægre ferat literam ιωτα consonantem a nobis accipi, is legat, velim, subjectum Terentiani locum [pp. 23, 24.=500—510.]:

*Diximus rarum esse Græcis ιωτα post Υ subdere:
Verum enim nec prælocari sic apud Graios potest*²⁵⁰,

*Edat ut diphthongon unam de duabus voculis*²⁵¹:
*Literæ nam nomen ipsum, ιωτα quod Graius vocat,
Si quis in metro locabit, syllabæ ut fiant duæ;
Non potest diphthongos esse ιω duabus literis,
Consonans prior locata quia fit et Graios apud;
Quod tibi exemplo probare versus herous potest:*

298 * ΟΥΤΟΣ ΙΩΤΑ ΓΡΑΦΕΙ versus si principium sit,

*Pes erit primus trochæus, sed facit spondeon hunc
Prima vocalis notari ιωτα qua Graium incipit.*

Habemus hoc in loco, præter exemplum, quod ex professo adducit Terentianus, quatuor insuper alia, in quibus literæ ιω μονοσυλλαβως pronuntiandæ veniunt. Versuum utique primi, quarti, sexti, atque ultimi pedes quarti, et quinti, sic constituendi sunt:

1. Græcis		ιῶτᾶ	6. esse		ιῶτᾶ
4. ipsum		ιῶτᾶ	11. tari		ιῶτᾶ

Video sane, inquires, ita necessario constituendum esse Græcis | ιωτα; at reliqua quidni, obsecro, istum potius in modum dimetiri liceat:

textum inferciret: *besides these there were lesser ships of thirty and fifty oars, furnished by the Cercurians and Hippagines, which made up the number.* Coins —, p. 220.; conf. ad Hor. Epod. i, 34.

250. "hoc et sequentibus versibus" Grajos et Grajus præstare existimat Santenius; quem vide ad h. l.

251. Conf. R. D. supra p. 27.

SECT. Unde si dempseris articulum, sermonis non minus
 V. quam metri rationem violaveris. Ibi vero obiter
 legendum moneo Ποιον. Nam alterum istud Οποιον
 non est interrogantis. Porro ut αυτων πελεκαντων
 in Comœdia tantundem esse potuerit, quod αυτων
 των πελεκαντων, at ipsa tamen, quam efficiet, sen-
 tentia, ab ipsis *pelecanis excitatus*, importuna erit.
 De vitiosa lectione jam satis. Nunc vide, an veram
 simus assecuti :

301

* ————— ην δ' ο κτυπος
 Αυτων ΠΕΛΕΚΩΝΤΩΝ ²⁶² —————

*erat autem sonitus ab iis dolantibus (sive dum dola-
 rent) excitatus.*—

V. 1298. Ορνυξ εκαλειτο· και γαρ ηκεν ορνυγι.]
 Perinde sunt hæc, ac si Latine dicas: *Coturnix*
 nominabatur: *nam similis est coturnici*. Lege vero,
 ut constet deinceps temporum ratio; HIKEIN ²⁶³,
similis erat. Id quod ideo mutatum non immerito
 dixeris, quod primæ esse personæ videretur. Quem
 errorem jam supra perstrinximus pag. 232 (411—
 414).

ρίως Ὀργιζόμενος. Α. ὁ ποῖος
 οὔτος Βριαρίως; Eccles. s. c.
 "Lege, Πρὶν ἂν γ' ἀπενέγκῃς.
 ΟΜ. ἀλλ' ἀποῖσω. ΚΗ. πηνίκα;
 ὀπήνικα enim non est interro-
 gantis. R. P. apud P. P. D.
 Labem contrariam eluit in Iph.
 Α. 696. γένονός δ' ὀποῖον, χῶπο-
 θεν, μαθεῖν θέλω, γένονος δὲ ποῖου
 edd. Hanc regulam haud agnovit
 Homerus; vide Odyss. ζ, 188.
 Η. Υ, 200. Plato Theat. 131. Β.
 Ἴσως οὖν ἡ ποιότης ἅμα ἀλλό-
 κότην τε φαίνεται ὄνομα, καὶ
 οὐ μανθάνεις ἀθρόον λεγόμενον.
 Schol. ad l. p. 29. Ἐκ τούτων
 ἔηλον, ὅτι τὸ τῆς Ποιότητος ὄνομα
 Πλάτων ἔστιν ὁ πρῶτος θεῖς ἐν
 τοῖς Ἑλλησιν.

262. "leg. πελεκώντων." R. B.

et *Grayius*, p. 163.; "quod præ-
 ceperat magnus G. J. *Vossius*
 Etymol. v. PELLECANUS p. 380.
 Cujus rei notitiam magno emptam
 optavisset *Dorvillius*." R. P.
 quem conf. apud P. P. D. in
 Addend. ad Av. 883. Anti-At-
 tisticista l. s. c. Πελεκᾶν: εὔρηται
 καὶ ἐπὶ τοῦ κακεμφάτου. Ἀρα-
 ρῶς καινεῖ ἡ σὴ θυγάτηρ, ὅτ'
 ἐκεῖνος αὐτὴν ἐπελέκα.

263. "cui favet *Symmachus*
 apud Schol. si modo corrigatur
 ἦκειν, ἰώκει, et *Suid*. in v. ἦκει
 exhibet ἦκει notante *Kustero*.
 Pro ἐκαλεῖτο *Suid*. καλεῖται."
 R. P. apud P. P. D. "leg. ἦκειν
 ab εἰκω." R. B. qui ΠΕΙ., καὶ
 γὰρ ἦ. ὀρνυγι, tribuenda maluit.
Photius, "Ἦκειν: ὁμοιος ἦν.

V. 1513. Απολωλεν ὁ Ζεὺς. Πηνικ αττ απωλετο;] —το δε ΠΗΝΙΚ ΑΤΤ απωλετο ουκ Αττικον, ουδε αρχαι-
 κον, ουδε ακριβες. εστι δε αντι του ΠΟΤΕ ΔΗΤΑ, παρελ-
 κει γαρ το ΑΤΤΑ· επει ουτε το ΤΙΝΑ σημαίνει, ουτε το
 ΑΤΙΝΑ· ουδεν [l. ουδέτερον] γαρ τουτων αρμοζει τω
 ΟΠΗΝΙΚΑ. l. ΠΗΝΙΚΑ²⁶⁴. Hæc ex Suida descripsi-
 mus, ideo quod rotundius procedant quam Scholia,
 in quibus tamen eandem rem monemur. Est autem
 observatio certo certius vera. Addo autem, quod
 neque Atticum est, nec archaicum, nec accuratum;
 id ab Aristophane serio proficisci non potuisse: ac
 proinde emendatione opus esse. Et profecto neuti-
 quam incommode quis legèrit * Πηνικα δητ απωλετο; 302
 aut etiam Πηνικα δηποτ.—Sed germanam potius cre-
 diderim scripturam fuisse,

AD
AV.

———— ΠΗΝΙΚΑΠΤ²⁶⁵ απωλετο.

h. e. Πηνικαπτε, pro Πηνικα ποτε; non secus atque
 τιπτε pro τι ποτε legimus. At quidni ipsum Πηνικα
 ποτ? Ideo vero quod hoc pacto absonum habituri

264. Hesychius, "Αττα: άτινα.
 et, "Αττα: τινά. Vide T. H. ad
 Th. Magistrum p. 122. Lex.
 Rhet. p. 197. "Αττα: εασυνόμε-
 νον μὲν ἐηλοῖ τὸ άτινα, ψιλούμε-
 νον δὲ τὸ τινά. τίθεται δὲ ἐκ περι-
 τοῦ καὶ ἐπὶ χρόνον. Lex. San-
 germ. p. 461. "Αττα: σημαίνει
 μὲν ἢ φωνὴ τὸ τινά, ὅποτε ψιλού-
 ται, ἢ καὶ τὸ ὀλίγα ἢ παραπλή-
 σιον. ὅποτε δὲ δασύνεται, τὸ άτι-
 να, ὅπερ οἱ Ἴωνες ἄσσα λέγου-
 σι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἄπερ ἄν.
 ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς παρέλκον ἐστί.
 παραλαμβάνεται δὲ καὶ τὸ ποτε
 καὶ τὸ ὅμοιον καὶ τὸ πηνίκα.
 Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ παραπρε-
 βείας (p. 406, 21.) ἐπὶ τοῦ ὄσα
 ἔλαβε τὴν λέξιν. τῶν δὲ κωμικῶν
 τις (Pherecrates apud Harpocrat.
 v. "Αττα) τὸ ἄττα ἐπὶ ἀριθμοῦ
 ἴταξεν, ἴτερος δὲ (Aristophanes
 l. c. et ap. Harpocrat.) ἐπὶ χρό-

νον. Iterum, "Αττα: τίσσαρα
 σημαίνει. ἀντὶ μὲν τοῦ ὄσα ἢ ἄτινα
 παρὰ Ἀντιφῶντι (p. 771, 1.
 Reisk.) ἀντὶ δὲ τοῦ τινά παρὰ
 Δημοσθένει ἐν Φιλιππικοῖς (17.
 15.) ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα.
 Confer imprimis Schol. ad Plat.
 Sophist. p. 35.

265. πηνικάρ, l. c. et in Aris-
 toph. apud Harpocrat. v. "Αττα
 reponendum putat Tourpius ad
 Suid. Vol. II, p. 71. " Non est
 meum, error sit in Græcis, necne,
 decernere. Illud saltem decer-
 nere possum, Tourpij emenda-
 tiones infirmo talo stare. Neque
 enim crasis ea, quam commendat,
 unquam permittitur, sed πηνίς
 εἴτα scribendum erat; neque εἴτα
 post interrogationem eo modo
 collocatur. In Avibus Brunck.
 πηνίς ἄρα ex MSS. edidit," R.P.
 ad Tourp. pp. 467, 8.

SECT. V. *simus accentum.* Cæterum istud *αττα*, quod memorant Scholiastes et Suidas, quod et in Comici fabulis non raro conspicitur; vix dubito, quin Atheniensibus ignotum fuerit. Ii potius videntur vocabulis in vocalem brevem exeuntibus (nam is est perpetuus hodierni *αττα* apud Comicum situs) *ττα* pro *τινα* subjicere soliti, istum puta in modum:

- ¹ Οστις σκαλαθυρματιαΤΤΑ μικρα μανθανων.
- ² ΠοσαΤΤΑ; Ταυτι. Δυο δραχμας μισθον τελεις;
- ³ Οφρουσ εχοντα και λοφουσ, δειναΤΤΑ μορμορωπα.
- ⁴ Συ δ ω θεοισιν εχθρε, ποιαΤΤ εστιν, αΤΤ εποιεις;
- ⁵ ΟλιγαΤΘ υπειπων προτερον αυτοισιν ταδι.
- ⁶ Χατερα ποσαΤΤ οιει γεγενησθαι τη πολει;
- ⁷ ΛακωνικαΤΤΑ, τρεις εχοντα γομφιουσ⁹⁵⁶.

¹ Nub. 630. ² Ran. 174. ³ 956. ⁴ 967. ⁵ Vesp. 55.
⁶ Pac. 703. ⁷ Thesm. 430.

266. 1. σκαλαθυρματιαττα Τ, —ατίαττα Ε, σκαλαθυρμάτι' άττα C, D, F, I; σκαλαθυρμάτι' άτα Η cum schol. ήτοι μικρά τινα [λεπτά καὶ schol. apud I,] καὶ εὐτεχῆ [f. εὐτέλη] παίγνια καὶ μαθήματα μανθάνων. 2. πόσσ' άττα D, πόσ' άττα Ε, ποί' άττα I (ποι' Barocc. R. B., sed conf. R. P. ad l.). 3. δειν' άττα I, δειν' άττα D, Ε, δειν' άττα Barocc. R. B., δειν' άτα (sic) T; vide R. P. ad Hec. 1171. "In membr. δεινάττα conjunctim et una voce." Brunck. 4. ποίαγ', Rav. i. e. ποίαγ', vide Opusc. p. 390. ποι' άγ' Barocc. R. B., ποία γ' εστιν άττ' εποιεις D, et Brunckii membranæ; θεοίς ε. ποι' γ' ε. άττ' ε. I, θεοίσιν ε. ποία γ' ε. άττ' ε. T, ποι' άττ' εστιν άττ' εποιεις Ε, "θεοίς—ποία γ' Β. οί' άττα Cratinus Athen. iv, p. 164. Ε." R. P. apud P. P. D. 5. όλίγ' άτθ' υπειπων πρώτον Rav. 'Ολίγαγ' (i. e. όλίγαγ')

Ald. et Junt. 1. όλίγ' άττα υπειπων πρώτον Junt. 2., et MSS. Vossiani Greg. Metrop. de Dial. p. 3. όλίγαττα Koen. Conf. P. P. D. ad Plut. 998. 6. γεγενησθ' εν τη πόλει Rav. ut Ald. et Junt. utraque. Dolet virum acerrimum tam desubito hoc præceptum nobis dicitasse: si άττα vocem sui affinem sequatur, cum illa commode coalescit. 1. Odyss. T, 218. Φειπέ μοι, όπποί' άσσα περι χροί Φείματα Φέστο. Nusquam apud Tragicos comparet; vide Æsch. P. V. 1071=1107. et eruditissimum Blomfieldium ad l. Aristophanem Harpocratonis v. "Άττα emendat Dobræus in Auctar. ad Porsoni Opusc. p. 383. Πυθού χελιδὼ πηνίς άττα φαίνεται. Idem ad Plut. 227. Alex. idem Athenæi III, p. 107. C. reformat, Κρεάδι' άττα, ποιδαρια, όύγχη τινα. Conf. hunc præclarum Professore ad Nub. 1135. in Append. p. (43). ad Porsoni

Opusc. p. 390. ; et ibidem adde, Herodot. vii, p. 204. Δορυάγου — Δορύσσου Arch. Δορύττου. Sosipater Athenæi ix, p. 378. C. Μικράττα κινήσω P. ad Catter. de Admirab. p. 7. ; vide Eupol. ibid. p. 392. E. 10. Thucyd. i, 112 (113. Bekker.). Βοιωτῶν τῶν φευγόντων ἐχόντων Ὀρχομενὸν καὶ Χαϊρώνειαν καὶ ἀλλάττα χωρία τῆς Βοιωτίας. ii, 100. ἀλλάττα χωρία. Plato in Phædo. 243. ed. Fisch. ἀνευφήμησέ τε, καὶ τοιαυθάττα εἶπεν [Optime Brunckius in Soph. Tr. 785. Ἄσας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεώς. Eur. Or. 1328. Ἐπ' ἀξιοῖσιν γ' ἄρ' ἀνευφημει δόμος. Hesych. Ἀνευφημήσαι: ἀνομιώξει.] 273. πρὸς τοιαυθάττα λέγειν; 343. ὀποιάττ' ἂν καὶ μεμελετηκῆναι τύχῳσιν ἐν τῷ βίῳ. 488. ὡς δεινάττα πάσχοντος. 489. καὶ οὐ πολλάττα μετὰ ταῦτα διελέχθη. p. 312. Förster. τεταράττα ρεύματα ὄντα Cod. Clarkio-Bodl. 316. τοιανθάττα. 115. E. 3. H. St. ὑπὲρ ἐμοῦ ὡς δεῖν ἄτα πάσχοντος. ἄττα omittit Cod. Clarkio-Bodl. p. 116. B. 9. καὶ οὐ πολλά ἄττα μετὰ ταῦτα. “ ἄττα suprascr.” in eodem Codice. Cratyl. 438. D. H. St. ὀνόματά γε ἕτερα ἄλλα—ἕτερα ἄττα Heusde p. 85. Th. Mag. p. 123. ἕτεραττα (sic) edidit Vascosanius. Sophist. 255. C. 6. ὡς εὖ ἄττα ὀνόματα Cod. Clarkio-Bodl. Gorgias pp. 91. 200. ἀλλάττα ποιεῖν. Gorgias p. 80. ὀποιάττα τὴν φύσιν ἐστίν. ὀποιᾶ ἄττα Cod. Meerman. ὀποιᾶ τα (sic) cod. Aug. ὀποιαττα (sic) cod. Bodl. p. 146. εἶπ' ἐμοὶ τοιανθάττα ἐπέρχεται πρὸς σε λέγειν. 172. καὶ μεγαλάττα τὰ τρήματα εἶναι. Protag. p. 316. A. μικρ' ἄττα Cod. Clarkio-Bodl. p. 465. A. 5. ὀποιᾶ ἄττα Idem Codex. Sympos. p. 199. B. 9. πάρες μοι Ἀγαθῶνα μικράττα ἐρέσθαι Cod. Clarkio-

Bodl. Charmid. p. 172. C. τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι μοι ἄσπ' ἄττα καταφαίνεται περὶ σωφροσύνης, εἰ τοιοῦτον ἐστίν. Menex. ii, 236. B. περιλειματάττα ἐξ ἐκείνων συγκολῶσα. Theæst. 131. C. H. St. τὰ μὲν ποιάττα γίγνεσθαι, τὰ δὲ αἰσθανόμενα. Sympos. 199. B. πάρες μοι Ἀγαθῶνα μικράττα ἐρέσθαι. De Republ. ii, 259. C. ὡς βασιλεὺς ἄσας χερσὶ καὶ ἔμπαντι τῷ σώματι σμικράττα. iii, p. 413. D. 9. δειματάττα. De Legg. iii, p. 677. E. βουκολιάττα. iv, p. 714. E. σονχάττα. Demosth. adv. Spud. p. 1031, 23, 4. καὶ, νῆ Δ', ἕτερα πολλὰ καὶ μεγάλα βλάπτεσθαι—Lambdicius. ἕτερ' ἄττα (quamvis ἄττα in Indice) Reiskius. Galen. T. v, p. 162. ἄττα ποί' ἂν ἤ. p. 169. μανικὰ ἄττα—Aristid. T. ii, p. 50. ποί' ἄττ' ἐστίν & βούλεται. Xen. Eph. V. p. 84. l. 23. Πολλά ἄλλα πάθη. “ Ἄλλα non quadrat: quid si ποικίλα, sive ποικίλα ἄττα πάθη;” T. H. Obs. Misc. VI. p. 351. Hactenus Dawesii monitum auctoritate niti videtur.

2. Sæpenumero aliter evenit; Aristoph. Pac. 642. Ἄττα διαβάλοι τις αὐτῆ, ταῦτ' ἂν ἦδιστ' ἦσθιεν. 1132. Μετ' ἀνδρῶν ἐταίρων φίλων Ἐκκίας τῶν ξύλων, ἄττ' ἂν ἤ Δανότατα—Εὐκείστων ξύλων Τυγρητίττα in Conj. p. 58. Nub. 344. Ἀποκρίναι νῦν ἄττ' ἂν ἴρωμαι. Lys. 508. τῶν ἀνδρῶν ἄττ' ἐποιεῖτε, ex R. P. ap. P. P. D. Herodot. i, 138. Ἄσσα δὲ σοὶ ποιεῖν οὐκ ἔξεισι, ταῦ οὐδὲ λέγειν ἔξεισι. 197. καὶ παραινέουσι ἄσσα αὐτὸς ποιήσας ἐξέφυγε ὁμοίην νοῦσον, ἢ ἄλλον ἰδεῖ ἐκφυγόντα. Gorgias p. 177. Ἐάν εὐρωμεν ἄρα ἄττα p. 178. Οὐκ οἶδ' ἄττα σοφίζει, ὃ Σώκρατες. p. 200. Οὐκ οἶδ' ἄττα λέγει, ὃ Σώ-

AD
AV.

SECT. κρατες. p. 249. Ἦν γὰρ δὴ ἄττα
V. τοιαῦδε. p. 318. Forster. ἄττ' ἂν

ποιῆτε. Cratyl. p. 400. D. οὔτε
περὶ τῶν ὀνομάτων, ἄττα. Phædr.
p. 243. B. 8. οὐκ ἔστιν ἄττ' ἂν
ἔμοί—p. 226. B. 2. καλοῦμεν ἄτ-
τα πον; p. 236. E. λέγειν μὲν
ἄττα, ἀληθῆ δὲ μή. De Repub. I,
p. 339. D. Οὐχ ὁμολόγηται τοὺς
ἄρχοντας τοῖς ἀρχομένοις προσ-
ταττοντας ποιεῖν ἄττα, ἐνίστε δια-
μαρτάνειν τοῦ ἑαυτοῖς βελτίστου;
v, p. 449. B. ἔλεγεν ἄττα προσ-
κεκυφώς. de Legg. xii, 952. B.
εἶτε καὶ αὐτὸς νεροκῶς ἄττα.
Auctor Alcib. ii, p. 148. B. 5.
εὐχόμενος ἄττ' ἂν τὸ π. Cod.
Clarkio-Bodl. p. 149. C. 3. εὐ-
χονται ἄττ' ἂν—. Sophist. 150. B.
πλὴν ἔνια τῆς κολυμβητικῆς ἄττα
μέρη. vide Schol. s. c.

Sed audiamus virum eruditissimum de analogia locutionis disserentem: "Primo Damesius negat illud ἄττα pro τῖνα Atheniensibus innotuisse: atque conjunctim scribi jubet ολιγαττα, et similia, non ολιγ' ἄττα. Si quidem continua serie semper extitisset, et subjectum, ut ολιγα ἄττα, vel ολιγ' ἄττα, casu quidem fortasse fieri potuit, ut librarium errore separari accideret. Sed ἄττα sæpe extat seorsum, et absolute positum: tum adjectivo vel substantivo suo præfixum, cum ab adjectivo etiam pluribus vocabulis interpositis disjunctum. Platonis Phæd. p. 163. ed. Forster. ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιαῦδε. Apologia Socr. p. 92, 93. μελλω γὰρ οὖν ἄττα ὑμῖν ερεῖν καὶ ἀλλα. Phæd. p. 49. περὶ ἃ δὴ καὶ ὠφθη ἄττα ψυχῶν σκαιοῖδ' ἑφ' ἀσπασματα. Erast. p. 8. Ποιαῦδε μάλιστα τοπαζομεν ἄττα εἶναι τῶν μαθημάτων—; E Pherecrate Harpocration et alii citant, τοὺς δέκα γαλαντοὺς ἀλλὰ προθρη, εφη, ἄττα πεντηκοντα, quæ sic

in Trochaicum modulum facile redigi possunt:—τοῖσδε δέκα γαλαντοὺς ἀλλὰ καὶ προθρη, εφη, ἄττα πεντηκοντα. ἄττα vero dicitur pro τα, aliqua et quæ. Græci dicebant ὀ et σα atque τα, pro τις et τῖνα. vide Etymolog. M. V. ἄττα. Ex σα et τα producitur et formatur ασα, et ατα, sive per diplasiasmum ασσα, et αττα, quæ significant aliqua et quæ, eadem ratione, qua τις dicitur pro aliquis et qui.

* Indefinito autem τις sæpe utebantur adscititio. Sic de numero, ἐβδομηκοντα τινες, πεντηκοντα τῖνα, pro circa septuaginta, quinquaginta, etc. ut nos quoque familiariter, some fifty years.— Deinde de qualitate; ut ποῖος τις, οἷος τις: et sic adjectivis additur ut vim v. intendat, sæpe in masculino et fæminino genere, sæpissime in neutro;—δεινός τις, μέγα τι. Atque hæc de ἄττα dici possunt: cognata enim omnino sunt ἄττα πεντηκοντα, ποια ἄττα, δεινα ἄττα, etc. qualia similis passim apud Atticos, Aristophanem, Platonem, etc. leguntur. Quod ad diversas scripturas ολιγ' ἄττα, vel ολιγαττα, illam tucbitur usus voculæ ἄττα per se et separatim adhibitæ: et defendit eam quoque Koenius ad Gregor. p. 3. Hæc contra fortasse non displicebit, si statuamus τα, quæ fundus est voculæ ἄττα, τῷ ολιγα adjectum; ita ut ολιγαττα per diplasiasmum fieret, ολιγαττα. His positus, statuere facilius erit de loco Aristophanis, Απολωλεν ὁ Ζεὺς. Πηρικ' ἀττ' ἀπώλετο; quem Damesius corrigat πηρικαπ' a. pro πηρικα ποτε. Τουριπυς vero in Suid. P. iii. p. 52. (Vol. ii. 71.). ΠΗΝΙΚΑΙΤ' ἀπώλετο, pro πηρικατ', sive πηρικα εἶτα. Sed summorum pace virorum, dixit

rim, nulla litera mutata, sive legamus *πηνικαττ'*, sive *πηνικ' αττ'*, utrumque defendi posse, ni fallor. In *πηνικαττ'* autem nulum *τφ αττα* locum facio; ex eadem tamen fere ratione explicare possumus. Ut indefinitis *τις* et *τα*, sive *αττα*, utebantur adscititis, sic quoque *indefinita particula ΤΕ*, et cognatis *κε*, *δε*, *τα*, *κα*; quam *τε* sæpius loco suo amotam et alibi, et in Tragicis deprehendisse videor; ubi vel abundare, vel copulam facere existimabatur. Sic dicitur *ὄστε **, *τατε*, ut *ὄστις*. et eadem, puto, ratione, *οἷος τε*, *ὄσος τε*, *ἄτε*, *εἰθε* aspiratum, etc. cujus vice nonnunquam funguntur *κε*, *δε*, *περ*, etc. et sic *ὅς κε*, *ὅς δε*, *ὅς περ*, *ἄπερ*, *τοια δε*, *ὅια δε*, *ὅια περ*, &c. Pro *κε* et *τε*, dixerunt quoque *κα* et *ΤΑ*, ut *δε*, *δα*; *γε*, *γα*; etc. Et sic pro *ει κε*, *ὄτε*, *ποτε*, *ες τε* (*quam diu*,) dixerunt *αικα*, *ὄτα*, *ποτα*, *ὄκα*, *ποκα*, *ασκα* †: *ἄς κα* mavult *Mazochius* ad *Tabulas Heracleens.* p. 207. quod præfigi soleret ei mutilum Digamma ἔ. Sed Digamma semper vocalibus præfigebatur, (vide *Taylor* in *Marm. Sanduic.*) neque deinceps ubique in aspiratam abiit. *Hesychius tenuem*, *Pindari exemplaria aspiratam* habent. Usum particularum *αε κα* illustrat *Koenius* ad *Gregor.* p. 81. et *Toup.* *Curis Poster.* ad *Theocr.* p. 2. Jam istud *ΤΑ* extare quoque videtur *τοῖς δε* et *ει* adjectum, *δετα*, *ειτα*. et aspiratum, *τοῖς ὑκαθα*, *ερθα*, etc. et

extat quoque forsitan in nostro *πηνικατα*, sive *πηνικαττα*. Neque vero deest unde vulgatum *πηνικ' αττ'*, quod dicunt *οὐκ Ἀττικόν, οὐδ' ἀρχαῖον, οὐδ' ἀκριβές*, itaque non ab *Aristophane* profectum; et quod mirum vel *Hoogenio* videtur; defendere queamus, idque ex antiquis Atticisque rationibus. Neutrum adjectivi singulari vice apud Græcos communes notissimum est. Neutrum *plurale* pro singulari frequentasse Atticos non minus notum. Hinc *οἷα περ*, *quam vel quantum scilicet*; *οἷα δε qualiter, quali modo, quomodo, ut*; *πολλα multum, sæpe*; etc. Eandem adeo ad normam indefinitum *αττα aliqua, aliquomodo, quodammodo, fere, circiter*: et deinde de tempore, (ut *πολλα, sæpe*,) *aliquando, tandem*, etc. — Demum igitur legere et interpretari velim vel *πηνικαττ'* *quando sane?* vel *πηνικ' αττ'*, *quando tandem, quo circiter tempore?* quod verius videtur. — Similiter singulari *τι* adverbiascere videtur in *Πως τι τούτο*, apud *Platonis Theætet.* p. 209. ed. *Fischer.* pro *Ποῖον τι τούτο* (*λεγεις* sc.) Locus est elegantissimus. *Ναι δετα, ω Θεαιητέ, πανταπασι γε εγωγε επειδη εγγυς ωσπερ σκιαγραφηματος γεγωνα του λεγομενου, ζυνημι ουδε σμικρον' εως δε αφιστηκη πορωθεν, εφαινετο τι μοι λεγισθαι. ΘΕΑΙΤ. ΠΩΣ ΤΙ ΤΟΥΤΟ; ΣΩΚΡ. Φρασω, εαν οἷος τε γενωμαι. etc.* Vel legi potest, *Ὅπως † τι, τούτο* (sc. *λεγεις*;) *Quomodo,*

* Vocula *ὄστε* Epicis poetis solennis ne serae quidem apud tragicos in divoculis occurrit. *R. P.* ad *Toup.* p. 462. et *Aristoph. Pac.* 1302.

† Alii aliter de origine vocalium *αε κα*. Cf. *Interpres ad Hesychium.*"

‡ Sed vulgatum lectionem exemplis firmasse videtur optimus *Heindorfus* ad *Hipp. Maj.* p. 298. *A. Πώς τί ἄρ' ἄν ἀγωνίζοιμεθα*; *Ion.* p. 530. *A. πώς τί ἡμῶνιστο*; *Theætet.* p. 146. *D. πώς τί τούτο λέγεις* —; p. 208. *E. πώς τί τούτο*; *Conf. Sophist.* p. 261. *E. Politic.* p. 297. *C. Tim.* p. 22. *B.* idque retineri fortasse debet in *Xenoph. Mem.* III, 13. 6."

SECT. In exemplis autem 1, 5, et 7, scripturæ τα potius
 V. quam τινα usus conspicitur. Nempe in 1, et 5, facit,
 ut ne habeatur proceleusmaticus, atque accentus
 303 insuper in ultimam των σκαλαθροματια et * ολιγα in-
 venuste cadens. In 7. ejusdem ope indecorus iti-
 dem evitatur accentus.

V. 1629. Ει τιμι δοκει σφων, ταυτα καμοι συνδοκει]
 Hoc est viro doctissimo interprete: *Si cui vestrum
 utilia hæc videantur, et mihi itidem videntur.* Et
 Græcis profecto Latina quam optime respondent.
 Ista utique, *Si cui vestrum*, cum ad duos oratio ha-
 beatur; perinde solœca sunt atque, Ει τιμι σφων.
 Neutrum utique secus est, ac si quis Anglice efferat,
If any of you, pro eo quod dicimus, *If either of you.*
 Porro ipsum, *si alterutri vestrum hæc placeant*,
 ineptum esset; qui enim hic loquitur, *utrique* placere
 jam intellexit. Ecce vero certissimam emendationem:

ΕΙ ΤΟΙ²⁶⁷ ΔΟΚΕΙ ΣΦΩΝ ΤΑΥΤΑ, ΚΑΜΟΙ ΣΥΝΔΟΚΕΙ.

*Siquidem vobis hæc placent, mihi itidem non dis-
 placent.* Ipsum autem Comicum tibi auctorem dabo.
 Lys. 167

ΕΙ ΤΟΙ²⁶⁸ ΔΟΚΕΙ ΣΦΩΝ ΤΑΥΤΑ, ΧΗΜΙΝ ΞΥΝΔΟΚΕΙ.

Similiter in ipsa hac fabula verss. 666. et 1683.

*qualiter quid, hoc dicis? Secun-
 dum quid, istam similitudinem
 instituis? Et hoc elegantius
 videtur. Simile est illud, quod
 Hoogevenius p. 1230. protulit e
 Platonis Symposio p. 205. Ωσ-
 περ τι; ην δ' εγω. Ωσπερ τοδε.*
 BURGESSIUS.

267. "ει μὲν τι Kuster. Εἴ τι
 MS. Vat. U." R. P. Εἴτοι Rav.
 "leg. εἴ τοι δοκεῖ σφῶν ταῦτα,
 c. Vi. p. 544. (Lys. 167.)" R. B.
 "Ex τοι librarii fecerunt τῶν,
 quod alii explicarunt per τινι."

Beckius ad l. Nunc audi *Reisi-
 gium*; "Interpunge post σφῶν:
 ταυτα ad alterum membrum refer.
 Eur. Hipp. 1015. "Ἠκιστά γ', εἰ
 μὴ τὰς φρένας διέφθορον Ἐνητῶν,
 ὅσοισιν ἀνδάνει μοναρχία. De-
 mosth. c. Timocr. p. 701, 702.
 Reisk. ἐγὼ δ', εἰ κατορθώσκειν,
 ἦν ἐπ' ἔμ' ἦλθεν ὁδόν." *Reisig.*
 Conject. pp. 132, 3.; conf. *Lo-
 beck.* ad Aj. 275.

268. εἴ τι MS. R. B.; et post
 paullo Hipp. 507. εἴτ' εἰ δοκεῖ σοι
 MS. penes Longmannum.

ΑΛΛ ΕΙ ΔΟΚΕΙ ΣΦΩΙΝ, ταυτα χρη δραγ—
 Εγω δ, ΕΠΕΙΔΗ ΣΦΩΙΝ ΔΟΚΕΙ, σιγησομαι.

AD
 AY.

Quibus adjici poterunt ista apud Euripiden occur-
 rentia Hippol. 507. et Electr. 77.

* ΕΙ ΤΟΙ ΔΟΚΕΙ ΣΟΙ, χρην μεν ου σ αμαρτανειν. 304
 ΕΙ ΤΟΙ ΔΟΚΕΙ ΣΟΙ, στειχε' και γαρ ου προσω.

V. 1730. Ηρα ποτ Ολυμπια
 Των ηλιβατων θρονων
 Αρχοντα θεοις μεγαν
 Μοιραι ξυνεκομισαν
 Εν τοιωδ υμεναιω.

*Junonem olim Olympiam excelsi solii regem, mag-
 num Diis Jovem fata conjunxerunt tali hymenæo.*
 Ita vir doctissimus. Andreas autem Divus, homo
 hominum suavissimus: *Juno quondam cælestis al-
 tarum sedium dominantem deis magnum Parcæ com-
 portaverunt in his nuptiis.* Harum quidem, pol credo,
 interpretationum utramvis,

————— *nisi Sibylla legerit,*
*Interpretari alium potesse neminem*²⁶⁹.

Nec vero quisquam, opinor, alius divinare poterit,
 quamnam utervis sibi finxerit orationis Græcæ syn-
 taxin. Ad Andream quidem Divum quod attinet,
 eum crediderim ne de unius quidem loci construc-
 tione sollicitum fuisse; quippe cujus expositio uni-
 formi quadam obscuritate simul ac barbarie a summo
 ad imum decurrat. At Versio, qua hanc fabulam
 donavit doctiss. Hemsterhuisius (plures utinam do-
 nasset,) elegans plerumque est ac perspicua. * Quod 305
 ad ipsum, in quo versamur, locum, operam profecto
 lusurus est, quicumque eum interpretari prius sataget,

269. Plautus Pseudol. i, i,
 23, 4. Sic citant *Marklandus* ad
 Cic. p. 34. et *Giovenazzius* ad
 Liv. fragm. P. xlix. sed *Paræus*
 ad l. "posse reor] Sic V. D. Al.
 potesse. a MS. Decurt. absunt

hæ duæ dictiones; *alium*: et,
reor." Interpretarier potesse nem-
 inem, *Brunckius*: Interpretari
 alium posse reor neminem. *Muret.*
 ad Catull. Opp. ii. p. 786. *reor*
 delevit R. B.

SECT. V. quam emendatus fuerit; quippe cujus, prout hodie repræsentatur, nulla plane sit constructio. Sed neque hoc unicum est, quod jure improbaveris. Nam ultimi duo versus metri leges violant. Hujusmodi utique systematum ea est indoles, ut primæ syllabæ communi subjiciantur in versibus acatalectis dactylus et creticus; in catalecticis dactylus et spondeus. Hoc autem metrum eorum in numero venit, quorum ultimis syllabis nulla permissa est licentia præterquam in clausula catalectica. Atqui versus quartus cretici loco tribrachyn duobus temporibus minorem præfert. Ultimus ejusmodi est, cujus proprium esse video aliud versuum systema claudere, in quibus scilicet dactylus cum cretico non jam syllabæ communi, sed spondeo vel trochæo subjungitur: cujusmodi est Julii et Manliæ epithalamium a Catullo conscriptum, nisi quod ibi primus nonnunquam pes iambus adhibeatur †. Eodem etiam nomine corruptum est, quod antistrophen claudit,

Της τ ευδαιμονος Ηρας.

Alterum scilicet ex altero natum est flagitium. Sed ne pluribus lectoris tempora moremur, sic rescribendum censemus:

306

* ΗΡΑΙ ποτ ΟΛΥΜΠΙΑΙ²⁷⁰
 Των ηλιβατων θρονων
 Αρχοντα θεοις μεγαν
 Μοιραι ΞΥΝΕΚΟΙΜΙΣΑΝ
 Τωιδ υμεναιω.

Cum Junone olim Olympia excelsi solii regem inter deos magnum Fata idem-cubile-adscondere-fecerunt tali hymenæo. Locutioni autem Ηρα Ξυνεκοιμισαν similis est quæ apud Sophoclem extat Electr. 276. et 584 (274. 287.):

† Vide supra pp. 58—60.
 270. “ΗΡΑΙ ποτ’ ΟΛΥΜΠΙΑΙ. sic leg. p. 432 (1737—

41.)” R. B.; “Br. lectore celato, D. emendationem adoptat.” Infra Ξυνεκοίμισαν R. B. et Rav.

Ταυτην προσαιδαν ΤΩΙΔΕ ΣΥΓΚΟΙΜΩΜΕΝΗΝ.

Ηρας ΞΥΝΕΥΔΕΙΣ ΤΩΙ ΠΑΛΑΜΝΑΙΩΙ—

AD
AV.

Istud autem τωιδ ύμεναιω rectius dici quam εν τωιδ ύμεναιω nemo non agnoscet, nisi qui in Græco sermone sit hospes. Antistrophe denique sic claudenda est,

ΚΑΥΔΑΙΜΟΝΟΣ Ηρας*

Hoc est, και ευδαιμονος ²⁷¹. cujusmodi crasis non raro occurrit.

Emendationes in ECCLESIAZUSAS.

V. 57. Καθησθε τοινυν, ως ανειρωμαι ταδε.]

Ionibus quidem poetis ειρωμαι et ανειρωμαι adhibere permissum est; Atticis ²⁷² vero non item. Sed neque formæ subjunctivæ aoristum vel secundum cum vocula ως absque αν conjunctum apud Nostrum * legisse memini ²⁷³. Itaque utraque re postulante 307 rescribo :

— — ως AN ANEΡΩΜΑΙ ταδε.

Fecisse videtur prima verbi ανειρωμαι syllaba ut desideraretur vocula totidem literis constans. Postea autem corrector aliquis versui claudicanti subvenire volens ανειρωμαι imperite scribere sustinuit.

V. 70. Νη την Εκατην καλον εγωγε τουτονι ²⁷⁴.]

Nihil uti videtur Cl. vel Fabro, vel Kustero, vel ipsi

271. Vide Porsonum ad Plut. 655. In Corp. Inscr. Antiq. P. 1, p. 53. Inscr. xxxv. Leucade re-perta exhibet, ΖΑΔΙΝΤΖΥΝΞΗ i. e. και Ευγενιδας; sed hæc Doricisium crasis præter Atticismi normam fit.

272. Il. A. 553. Και ΜFην σε πάρος γ' οὐτ' εἶρωμαι. Herodot. 1, 27. ειρομένων Κροίσου εἴ τι εἴη νεώτερον περὶ τὴν Ἑλλάδα. 91. οὐδ' ἐπαινεράμενος. Æschyl. Pcrs. 973. ἐπαινερωμαι. Plato

Charmid. p. 153. D. ε, τι με τις ἀνείρωστο. Hipp. min. p. 364. B. δεικνουν γὰρ ἐπαινερωσθαι. p. 365. C. ἀδύνατον ἐπαινερωσθαι.

273. Vide supra pp. 509, 10. "Nusquam apud Comicum occurrit ἔως eum subjunctivo sine αν." Br. ad Pac. 32. Conf. Soph. (Ed. Tyr. 834, 5. Col. 115. 1361. Tr. 687. Ph. 1000.

274. εγωγε καλον τουτονι unus Reg. apud Br.; καλον γ' εγωγε τουτονι Ravennas, et R. B.

SECT. V. etiam Scaligero in hoc versu displicuit. Atqui bona eorum omnium pace non unum est quod merito displicere potuisset. Neque enim vel proscædiæ vel sermonis Comici ratio constat. Vetat utique altera, quo minus *καλον* sequente vocali iambum constituat; altera, quo minus *τουτονι* cum substantivo nisi comite itidem articulo construatur. Tu vero articulo *τον*, qui post cognatam syllabam intercidit, sedem pristinam sic vindicabis :

Νη την Εκατην ΤΟΝ καλον εγωγε τουτονι ²⁷⁵.

Emendabis itidem Lysistr. V. 1169. ubi vulgo scriptum legitur :

Ετερον γ απαιτειτ αντι τουτου χωριου.

At quo tandem pacto articulum ibi inserendum statuis ? At bono sis animo, velim. Suppetit enim 308 aliquod multo rotundius quam quod articuli ope, * si eum versus reciperet, haberi posset. Idque, nī fallor, tute fateberis. Sic autem se habet :

Ετερον γ απαιτειτ αντι τουτου ΧΩΡΙΟΝ ²⁷⁶.

275. " *Lege, ἔγωγε τουτονι καλόν.* (Verte, *By Hecate have I; see, a fine one. P. P. D.*) *Ach.* 1048. *ἔπεμφέ τις σοι νύμφιος ταυτὴ κρέα. Ita recte libri; ταυτὴ ponitur δεικτικῶς et quasi in parenthesi. Verte, has sent you some meat; here it is.* *R.P.* sed vide *P. P. D.* ad l., et *Addend.* p. (142); conf. *Reisig.* *Conjectanea* pp. 178, 179. et *Monk.* ad *Alcest.* 137.

276. *χωρίον* Rav. " *leg. χωρίον. τοῦ del.* (in ed. Bas. 1547.)" *R. B.* Ed. Wechel. *τούτου τοῦ χωρίου.* ubi *Porsonus*, " *Delent τοῦ alia editiones. χωρίον ms. Ravennas, ut conjecerat Dampsius.* Ita in *Diodor. Sic.* xv. 81. p. 66, 10. πάντα τὸν πρὸ τούτου

χρόνου lege χρόνον." *R.P.* apud *P. P. D.* in *Addend.* p. (150.) *Soph. Ph.* 1304. Ἄλλ' οὐτ' ἐμοὶ καλὸν τοῦτ' ἐστίν, οὔτε σοί. *Aldus* et omnes codices quos vidit *Brunckius.* Sed inquit idem vir doctissimus, ad *Eccles.* l. c., " *e codd.* legendum est, Ἄλλ' οὐτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' ἐστίν, οὔτε σοί —" et hanc correctionem *Porsonus* in *PREF.* p. xxvii. probasse videtur. Melius et facilius, meo saltim sensu, *Wakefieldius*, Ἄλλ' οὐτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστίν, οὔτε σοὶ καλόν. *Aristoph. Plut.* 887. Ἄρ' οὐχ ὕβρις πολλὴ ταῦτ' ἐστὶ; σκόπτειτον. Sic " *tres primæ;*" πολλὰ γὰρ ἐστὶ; *Codex Ravenn.* et *Bentleius Kustero* in *Mus. Crit.* No. VII. p. 423.; ταῦτ' ἐστὶ

Eandem constructionem sequitur quod in Rheso AD
ECCL.
extat V. 204.

ΕΠΕΙ ΤΙΝ ΑΛΛΗΝ ΑΝΤΙ ΤΗΣΔ ΕΞΕΙΣ ΣΤΟΛΗΝ ²⁷⁷.

Ubi nemo, opinor, nisi proletarius plane scriptor
στολης adhibere sibi permisisset.

V. 154. Νυν δ ουκ εασω, κατα γε την εμην μιαν,
Εν τοις καπηλειοισι λακκουσ εμποιειν
Υδατος —]

*At nunc non sinam, ut e mea sententia in caupona
lacus aquae faciant.* Ita interpretatur Tan. Faber.
Nempe Scholiastæ vir doctiss. patientem nimis aurem
accommodavit, apud quem utique habetur Εμην
μιαν] Λειπει ΓΝΩΜΗΝ. Ain vero o bone? At sine
exemplo ²⁷⁸, adeoque perperam. Porro ut γνωμην tibi
indulgeamus, plenam orationem statuis κατα γε την
εμην γνωμην μιαν. Annon vero sentis istud μιαν quam
importunum sit? Immo ipsa illa κατα γε την εμην
γνωμην cum præcedentibus ουκ εασω parum conve-
niunt. Alium longe usum ista locutio apud Euripiden
sortitur. Andr. 737.

Οταν δε τακει θω ΚΑΤΑ ΓΝΩΜΗΝ ΕΜΗΝ,
Ηξω —

πολλή; σκ. Porsonus; conf. R.B.
ad Plut. 947. Quamvis nihil ad
rem pertinet, in Viri præstantis-
simi ΡΕΡΕ. l. c. (Be) malle, 'Επει πατήρ σός ούτος όν θρηνηίς
αεί. "Eadem correctio adhi-
benda videtur Euripidi in Hippo-
lyto, 19. όμιλιαν." R. P. apud
P. P. D., et in Adverss. p. 217.

277. "Optime Barnesius άντι
auctoritate Scaligeri, Canteri,
Duporti, et Aldinæ editionis res-
tituit,—leve mendum superest.
Lege, είπ' εί τιν' άλλην άντι
τησδ' εξεις στολήν." Piers. Ve-
risim. 81, 2. Vulgatam defendit
Reiskius. Rhesum Euripidi tri-
buunt, inter alios, Muretus, et

R. B. in ep. ad Mill. p. 47. et
ad Hor. Carm. III, v, 8. vide
supra p. 458.

278. Apud comicum certe; vide
Pac. 231. Vesp. 977. Eccles.
349.; sed apud Platonem hujus
ellipseos non desunt exempla; Po-
litic. 277. A. Νυν δε κατά γε την
έμην ούπω φαίνεται. 291. C. Ού-
κουν δη κατά γε την έμην. Phileb.
41. B. 'Αλλ, ω Πρώταρχε, είσι
κατά γε την έμην. Quam ellipsin
Cod. Leid. restituit Legg. II, 653.
C. και παιδείαν προσαγορεύων,
κατά γε την έμην όρθως άν προσ-
αγορεύοις. Koen. ad Greg. p. 12.
Heusde, p. 102.

SECT. * h. e. cum interprete, *Ubi ex animi sententia composuero*. Lege vero tandem, si sapere audes,

309 ΑΛΛ ΟΥΚ ΕΙΣΩ, ΚΑΤΑ ΓΕ ΤΗΝ ΕΜΗΝ ΒΙΑΝ ²⁷⁹.

Sed non permittam, quantum quidem meæ vires valuerint — sic apud Sophoclem in *Trachiniis* V. 1035. (1020.)

Ω ΠΑΙ ΤΟΥΔ ΑΝΔΡΟΣ, ΤΟΥΡΓΟΝ ΤΟΔΕ ΜΕΙΖΟΝ ΑΝΗΚΕΙ

H KAT EMAN PΩMAN—

Versum autem ex Euripide laudatum quæ proxime præcedunt, sic refingi velim :

————— ΤΗΝΔ ΕΠΕΞΕΛΘΕΙΝ ΘΕΛΩ

ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣΑΣ, ΧΑΥΠΟΧΕΙΡΙΟΝ ΛΑΒΕΙΝ ²⁸⁰.

Ubi vulgo contra senarii tragici leges anapæstus in quarta sede præfertur :

ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣΑΣ, ΩΣΘ ΥΠΟΧΕΙΡΙΟΝ ΛΑΒΕΙΝ.

279. "vulgatum defendente *Reiskio* et post eum *Tourpio* in *Suid.* 1, p. 80 (113)." *R. P.* apud *P. P. D.* "μίαν docte tuetur in literis ad me datis cl. *Valckencær.*" *Reiskius.* "Aufer punctum post ὕδατος—nam ordo est, κατὰ τὴν ἐμὴν μίαν, μα τῷ θεῷ οὐ δοκεῖ μὲν ἐμοὶ ἐμποιεῖν etc. Oratio inelegans et tautologa. Sed hoc captavit *Aristophanes*, ut muliebria ingenia melius exprimeret." *Sanctamandus* apud *Burgess.* "Scribere non potuit Comicus, τὴν γνώμην ἐμήν. Considerandum quoque illud, an recte dicatur οὐκ εἰσὼ μίαν pro οὐδεμίαν εἰσὼ." *R. P.* ad *Tourp.* p. 441. *Soph. El.* 142. ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστὶν οὐδεμία κακῶν. Quidni ex *Sophocle* legeremus, κατὰ γε τὴν ῥώμην ἐμήν. *Xenoph. Sympos. C.* 2. §. 9. — ἡ γυναικεία

φύσις οὐδὲν χείρων τῆς τοῦ ἀνδρός οὐσα τυγχάνει, γνώμης δὲ καὶ ἰσχύος δεῖται— ῥώμης δὲ καὶ i. emendavit *Heusde* p. 18. *Eur. Herc. Fur.* 191. Θάνατον ἀμῦναί γ' ἂν ἔχων ἀλκὴν μόνον. τὴνδ' ἔχων conjecit *Pierzonus* in *Verisim.* p. 220. ; μίαν ἔχων scribendum credidit *Tyrwhittus* ad *Tourp.* p. ., ut dudum monuerat in *Append.* ad *Musgr. Exercit.* p. 169. ; vide *Helen.* 274. *El.* 1026. *Hipp.* 258. "certissime *Musgravius*, Θάνατον ἀμῦναί γ' ἌΝΤΕΧΩΝ ἀλκὴν μόνον." *Porson.* ad *Tourp.* p. 466.

280. χύποχειριον λαβεῖν MSS. "Parr. A. E. Lib. P. Flor. 2. *Vict. Lasc.*" *Matthæi.* "Quanto nos lenius! *Στρατηλατήσας*, ὥστε ΧΕΙΡΙΑΝ λαβεῖν." *Piers. Verisim.* p. 64. ; vide *R. P.* ad *Cæd. Col.* 300., et *Opusc.* p. 217.

Istud autem χαυποχειριον, quocunque demum modo scribi malis, και ὑποχειριον accipiendum est. AD
ECCL.

V. 289.

Χωρωμεν εις εκκλησιαν, ω νδρες· ηπειλησε γαρ
 Ο Θεσμοθετης, ως αν μη πρω πανν του κνεφους
 Ηκη κεκονισμενος, βλεπων ὑποτριμμα,
 Στεργων σκοροδαλη, μη δωσειν τριωβολον.
 Αλλ ω Χαρι τιμια, η και Σμιθυκε, και Δρακη,
 Επου κατεπειγων σαυτον προσεχων, ὁπως
 * Μηδεν παραχορδιης, ὦν δει σ αποδειξει.
 Οπως δε το συμβολον λαβοντες επειτα πλη-
 Σιοι καθεδουμεθ, ως αν χειροτονωμεν
 Απανθ, οποσ ὦν δεη τας ἡμετερας φιλας.
 Και τοι τι λεγω, φιλους γαρ χρην ονομαζειν.
 Ορα δ ὁπως ωθησομαι τουσδε τους εξ αστειωσ
 Ηκοντας, ὅσοι προτου μεν, ἦνικ ελθοντ εδει
 Λαβειν οβολον μονον, εκαθηντο λαδουντες.
 Νυνι δ ενοχλουσ αγαν· αλλ ουχι Μυρωνιδης,
 Οτ ηρχεν ὁ γενναδας, ουδεις αν ετολμα
 Τα της πολειωσ διοικειν, αργυριον φερων·
 Αλλ ἡκεν ἕκαστος εν ασκιδιω φερων
 Πειν, ἄμα τ αρτον αυ, και δυο κρομμυω,
 Και τρεις αν ελαασ, νυνι θε τριωβολον
 Ζητουσι λαβειν, ὅταν πραττωσι τι κοινον ὡσ-
 Περ πηλοφορουντες.]

310

Ex toto, quem hic vides, linearum numero tres duntaxat, primam dico, duodecimam, et ultimam versuum nomine sunt insigniendæ. Fabrum quidem usque adeo festivum fuisse video, ut quintam et sextam ad normam iambicam sie exigi voluerit :

Αλλ ω Χαριδημε και Σμικυθε και σν Δρακη,
 Επου κατεπειγων σαυτον νουν προσεχων ὁπως.

Atque hinc non immerito colligere mihi videor virum doctissimum cæteram farraginem, partem * certe 311 maximam, ex senariis legitimis confieri existimasse ; cum tamen ne unus quidem senarius ibi habeatur. Sed neque habebitur, si admittantur viri doctissimi

SECT. emendationes. Eorum utique, quos voluit, in priore
 V. minus recte producitur *συ*; in altero spondeus quar-
 tam sedem occupat. Hujusmodi quidem senarium
 alibi etiam ad vers. 167. virum doctissimum vendi-
 tantem videre est: "Idem sane dicit Aristophanes,
 " ac si inclamitaret e proscenio :

Νυν, ω θεαται, λακκοπωκτον εστ ιδειν,
 Μαλλον δε γυναικα μεστην ευρωπωκτιας.

" Sed unde illi duo versus ? quære, et frustra quæres ;
 " ni dixerò tibi in aurem, quis illorum Faber sit." *At si, qualis eorum faber fuerit, scire itidem gestias ;
 liceat et mihi vicissim tibi in aurem insusurrare
 Horatianum illud :*

*Æmilium circa ludum faber unus²⁸¹ et unguis
 Exprimet, et molles imitabitur ære capillos ;
 Infelix operis summa, quia ponere totum
 Nesciet—*

Verum in metrorum ratione utcumque infelix fuerit,
 recte tamen judicavit sermonis indolem postulare
 ὁς αν. Idem etiam, uti mox videbis, ipsum metrum
 exigit. Atque ita quidem clare legit Suidas. Nunc
 312 * vide germanam versuum ab Aristophane profec-
 torum formam tandem aliquando instauratam²⁸².

281. Hor. A. P. 32—35. *imus*
 Edd. " hoc est, interiore angulo
 fori." Scaliger ad Catull. p. 51 =
 61.; conf. ad l. in ed. Cant. 1817.

282. " Hic incipit Chori μέ-
 λος πρεσβυτικόν. Schol. Cantus
 stropha constat et antistropha.
 Versus [initialis in utraque] he-
 mistichium prius est dimetrum
 iambicum acatalectum; alte-
 rum, hephthemimere trochaicum.
 Quæ sequuntur, sunt Ionica heph-
 themimera (quorum exemplum
 tradidit Hephæstio in initio capi-
 tis de *Ionico a Majore* [p. 62.]
 cum dimetris brachycatalectis
 certo ordine disposita." *M. Ra-*

per.; conf. *Gaisford.* ad l. pp.
 336, 7.; et inprimis virum eru-
 ditissimum et amicissimum, *P. P.*
Dobræum apud *R. P.*, qui de
 hoc ipso loco tam præclare dis-
 putavit, ut nihil supra addi posse
 videatur. In transitu veniam ab
 æquis lectoribus impetrare mag-
 nopere velim, ut locum ab *R. B.*
 in metra redactum, et notulas,
 quas jampridem in suo exem-
 plari reliquerat, subjiciam; qui-
 bus cum felici *R. D.* acumine
 collatis ac perpensis, omnes ab
 hoc tanquam judicio summa cum
 voluptate discessuros confido.
 PP. 491, 2. Ed. Bas. 1547.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ὠνδρες· ἠπειλήσει γὰρ
 Ὁ θεσμοθέτης, ὍΣ ἂν
 Μὴ πρῶ πάνυ τοῦ κνεφους

AD
 ECCL.

[5]

Ἦκη κεκοιμημένος,
 Βλέπων ὑπότριμμα,
 Στέργων σκοροδάλημ. Ἄλλ
 ΑΓ, ὦ Χαριτίμα,
 Καὶ Σμυθκε, καὶ Δρακης,
 Ἐπου κατεπειγων

[10]

Σαυτον, προσεχων ὅπως

1. Χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ὦ ὠνδρες, ἠπειλήσει γὰρ
- 2, 3. Ὁ θεσμοθέτης ὡς ἂν | μὴ πρῶ πάνυ τοῦ κνεφους,
- 4, 5. Ἦκη κεκοιμημένος, | βλέπων ὑπότριμμα,
6. + Στέργων σκοροδάλημ [μὴ δώσειν τριώβολον.]
- 7, 8. Ἄλλ' ὦ χάρι τιμία ἦ | καὶ σμυκθε καὶ δρακη
- 9, 10. Ἐπου κατεπειγων | σαυτον προσεχων ὅπως

2. ὡς Cod. Rav. Fab. et Suid.
 in *Ἠρῶ et κεκοιμη.*

4. Suidas in *κεκον.* ἦκει. *Al.*
κεκοιμη. leg. κεκοιμημένος [Phi-
 lostrat. Heroic. p. 681. Εἰ μὲν
 γὰρ κεκοιμημένοι φαίνονται, ἀνχ-
 μους ἐπισημαίνουσι τῇ χώρᾳ].
 Vide II. N, 820. Φ, 541. X, 405.
 et *Hemsterh.* ad *Lucian.* T. I, p.
 158.

6. *Pro* στέργων, *quod agnoscit*
 Suidas in ὑπότριμμα, *legerim* βλέ-
 πων ὑπότριμμα καὶ | ρεύγων σκο-
 ροδάλημ. *Sic alibi* κρομμυζου-
 ρεγμίας [Pac. 528.] [Ach. 95.
 ναύφρακτον βλέπεις. 254. βλέ-
 πουσα θυμῶροφάγον. Eq. 628.
 κάβλεψε νάπτu. Vesp. 453. βλε-
 ποντων κάρραμα. 641. βλέπειν
 σκύτη. 900. κλέπτον βλέπει. Pac.
 1184. βλέπων ὄπόν. Av. [1121.
 Ἄλφειον πνέων.] 1169. *supra* p.
 594. *Plut.* 328. βλέπειν—*Ἀρην.*

Timocles apud *Athen.* vi, p. 224.
 B. Ἄρην βλέπων. *Æschyl.* *Sep-*
theb. 500. φόβον βλέπων. *Ran.*
 1336. φόνια δερκόμενος. 804.
 ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας
 κάτω. *Plato* *Phædo.* I, 117. B.
 ταυρηδὸν ὑποβλέψας. *Odys.* T,
 446. πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς.
Lucian. T. iv. p. 2. γόργον ἀπο-
 βλέπῃ, *Artemidori* *Oneirocrit.*
 lib. II. p. 227. ed. Reiff. Ἄθηνᾶν
 δὲ γοργὸν ἐμβλέπουσα; *Ælian.*
 in V. H. II, xliii. γυμνὸν ἐπισταίει
 τὸ εἶφος, φονῶντι ἰσοκῶς καὶ σφα-
 γῆν βλέπων—*emendante Falcke-*
nerio in *Schediasm.* ad N. F. p.
 344. *Alciph.* III, xxxviii. ῥωμα-
 λίων καὶ ἐγρηγαρός βλέποντα.
Virg. *Æn.* vi, 466. *tortea* tuentem.
Conf. *infra* ad p. 318.]

7. *Leg.* Χαριτίμιδῃ καὶ.

10. *Leg.* σαυτῶ et sic Suid. in
 παραχ.

SECT.
V.

Μηδεν ΠΑΡΑΧΟΡΔΙΕΙΣ,

Ων δει σ αποδειξει.

Οπως δε το συμβολον

Λαβοντες επειτα πλη-

[15]

σιοι καθεδουμεθ, ως

Αν χειροτονωμεν

Απανθ οποσ αν δεη

Τας ημετερας φιλας.

Καιτοι τι λεγω; φιλους

[20]

Γαρ χρην ονομαζειν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ορα δ όπως ωθησομαι τουσδε τους εξ αστειος

Ηκοντας, όσοι προτου

313

* Μεν ηνικ εδει λαβειν

Ελθοντ οβολον μονον

[5]

Καθηντο λαλουντες·

Νυνι δ ενοχλουσ αγαν·

Αλλ ουχι Μυρωνιδης

Οτ ηρχεν ο γενναδας

Ουδεις αν ετολμα

11, 12. Μηδεν παραχορδιης | ων δει σ' αποδειξει.

13, 14. "Οπως δε το συμβολον | λαβόντες επειτα πλη-

15, 16. Σίοι καθεδούμεθ' ως | αν χειροτόνωμεν,

17, 18. "Απανθ' όπόσ' αν δέη | τας ημετέρας φιλας.

19, 20. Καί τοι τί λέγω, φίλους | γάρ χρην όνομαζέιν.—

— "Ορα δ' όπως ώθήσομαι τούσδε τούς εξ άστειος

2, 3. "Ηκοντας. όσοι προτου | μεν ηνικ' έλθόντ' εδει

4, 5. Λαβείν όβολόν μονον | καθηντο λαλουντες.

6, 7. Νυνι δ' ενυχλουσ' αγαν. | αλλ' ουχι μυρωνιδης

8, 9. "Οτ' ηρχεν ο γεννάδας, | ουδεις αν ετόλμα

11. παραχορδιεις Suidas, recte.
[Παραχορδισαι: άμαρτείν καθαρι-
ζοντα. Άριστοφάνης. Anti-Atti-
cista, p. 113.]

20. χρην μ' Ald. Gryn.

1. ["Legé et distingue óρα δ'
όπως ώθησομαι, τούς τε τους εξ
αστειος Ηκοντας, όσοι προτου—

Verte, vide quantum prememur, et
illos ex urbe venientes, quam multi
sint." Sanctamandus apud Bur-
gess. vide R. P. ad Hec. 398.
ώθήσομεν Rav. Pind. Ol. η, 166
=101. ανδάσομαι Ald. ανδάσο-
μεν Cod. Ciz. quod e Lips. recep-
it Boeckius.]

3. leg. ikónτα.

- [10] Τα της πόλεως διοικεῖν ἀργύριον φέρων·
 Ἄλλ' ἤκειν ἕκαστος
 Ἐν ἀσκιδίῳ φέρων
 Πιεῖν, ἅμα τ' ἄρτον αὖ,
 [15] ΚΑΙΣΩΣ δύο κρομμύς,
 Καὶ τρεῖς αὖ ἐλάσας·
 Νυνὶ δὲ τριώβολον
 Ζητοῦσι λαβεῖν ὅταν
 Πράττωσι τι κοινὸν ὡς-
 [20] περ πηλοφοροῦντες.

Apud Suidam recte haberi ὅς αὖ jam diximus. Ex eodem reposuimus κικονιμένος, uti et παραχορδῆς pro voce nihili παραχορδῆς. Ex istis,

Στεργῶν σκοροδαλμῆ μὴ δώσειν τριώβολον,

unicum versum conficiendum esse liquet ex dactylo et cretico syllabæ vel brevi vel longæ subjectis constantem. Habes autem, quod nobis visum est commodissimum. Quippe absque isto auxilio μὴ δώσειν * τριώβολον, quod Glossographo acceptum refero, 314 plena satis est oratio: nam *interminatus est thesmotheta ei, qui non primo mane, offusis etiam*

10, 11. Τὰ τῆς πόλεως διοί | κείν, ἀργύριον φέρων.

12, 13. Ἄλλ' ἤκειν ἕκαστος | ἐν ἀσκιδίῳ φέρων

14, 15. Πιεῖν ἅμα τ' ἄρτον | αὖ καὶ δύο κρομμύς.

16, 17. Καὶ τρεῖς αὖ ἐλάσας, | νυνὶ δὲ τριώβολον

18, 19. Ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν | πράττωσι τι κοινὸν ὡς-

20. Περ πηλοφοροῦντες.

10. [πόλεως vide R. P. ad Av. 813. Nub. p. 113. (v. 1075. Br.). Εἰεν. πάρειμ' ἐντεῦθεν ἐς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. Dactylus male habetur pro Trochæo, scribe igitur τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας, ut in Pluto p. 49. (1045.) Τάλαυ' ἐγὼ τῆς ὑβρεος ἧς ὑβρίζομεν. BENTLEIUS Kustero in Mus. Crit. N°. VII. p. 449. "Addo, raro in Aristophanis se-

nariis occurrere πόλεως, ὑβριως, Ἔσ. trisyllaba, nisi ubi metrum patiatur πόλεως, ὑβρεος, Ἔσ. Quod non fugisse videtur Dawesium." Dobrius in Addend. ad Equit. 32. p. (126.)

14, 15. leg. ἱ-Α καὶ.

16. [Th. Mag. ἑλάσας καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου, κρείττον ἢ ἐλάσας. Cottif. Brunck. ad Av. 617.]

SECT. V. Illud præcipue notabis, Sophocleo ΘΑΝΑΤΟΝ ΔΗ-
 ΜΟΛΕΥΣΤΟΝ quam examussin respondeat Æschyli
 ΛΕΥΣΤΗΡΑ ΔΗΜΟΥ ΜΟΡΟΝ. At altera ista Στε-
 γων σκοροδαλμη undenam præterquam ab ipso Poeta
 proficisci potuerint, equidem non adsequor. Ver-
 borum ελθοντ εδει Λαβειν ordinem mutando rationi
 metricæ consuluimus; uti et καθηντο pro εκαθηντο
 scribendo. Atque hoc quidem editio Basil. 1532²⁸⁶.
 repræsentat. Pro και denique κασως, h. e. και ισως
 commodissimum censuimus.

316 * V. 442. Και χρηματοποιον' κουτ απορρητ εφη]

“ Emendandus hic versus. Lege

“ ————— κ' ουτε τ' απορρητ εφη²⁸⁷.

“ Illud τ' απ longum erit, εκ [scripsit, opinor, ut]
 “ τ' αγαθα.” Tan. Faber. “ Versus hic claudicat,
 “ ut recte vidit Faber, qui proinde eum sic fulcien-
 “ dum censet,—κουτε τ' απορρητ εφη. Sed et ita ei
 “ syllaba deerit. Quare, ut versus omnino αριτους
 “ fiat, scribendum erit, κουτε τα γ απορρητ εφη.”
 Kusterus. Immo αριτους est, quem venditat Faber,
 senarius. Nam, utcunque demum repræsentaverit,
 per crasin enunciari voluit τα απορρητ, quo pacto tres
 longæ habeantur, necesse est. Mirabitur autem, cui
 Cl. Kusteri minus quam mihi perspecta est incon-
 stantia, quod in ipsius editione conspiciatur. Equit.
 282.

Νη Δι εξαγαγων γε τ' απορρηθ ιω²⁸⁸ αριτον και κρεας.

Eadem itidem verba, forma quidem aliquantulum
 dispari, eandem quantitatem obtinent. Ran. 365.

quem conf. ad N. F. pp. 379,
 380. Hesychius; λευστηρα. φο-
 νια λιθους αναρουντα. Vid. Elms.
 ad Heraclid. 60. et Butler. ad
 Agam. 1127.

²⁸⁶. item Ald. [Junt. 1, 2.]
 Basil. 1547. R. P. ad R. D.;

vide supra p. 490. Infra κασως
 indiligens nimium exaravit R. D.;
 melius forte κασως quod exprimit
 P. P. D.

²⁸⁷. f. κουτε ταπ. R. B.

²⁸⁸. αμ' αρρον Br. quem conf.
 in Addend. ad Nub. 995.

Ἡ προδίδωσι ⁹⁰ [1. σιν] φρουριον ἢ ναυς ἢ τὰ πόρρητ AD
ECCL.
ἀποπεμπει.

Quod vero legendum censuit uterque *κουτε*, cum neque præcedat nec sequatur alterum vel *ουτε* vel *τε*, vel denique *και*, adversus sermonis rationem peccat. Ei vero sic consultum oportuit,

* ————— ΚΟΥΧΙ ταπόρητ εφη :

317

vel etiam adhuc accuratius *κωνχι*.

V. 512. Ουδεμῶ γὰρ δεινότερῶ σου ξυμμιξας οίδα γυναικε.] Loquitur Chorus mulierum, necdum virorum, uti postea, personatorum. Proinde rescribi oportet *ξυμμιξας οίδα* ⁹⁰. Atque ita quidem certior factus sum habere editt. Ald. et Wechel. quibus adstipulatur Basil. 1532. At enim, dicet aliquis, quid obstat, quo minus masculinum *ξυμμιξας* hic legatur ⁹⁰, cum

289. προδίδωσι D, E, T; προδίδωσι I, quam postea in προδίδωσι

(προδίδωσι) mutandam voluit.

290. Οὐδὲ μὲν nemo, opinor, dubitabit rescribere cum *Ἐλαιολειο* in *Cens. trimest. Edimb.* N^o. xxxvii. p. 76.; et 624. Μηδὲ μίᾳς ἢ τρύπημα κενόν. τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων τί ποιήσει; vide Porsoni *Ρεπερ.* P. xxxvii, et supra p. 221*. *ξυμμιξας* Ald. Suidas *ξυμμιξασα*. R. B. "Sic codex et editt. septem primariae." *Br.* ad l. *ξυμμιξασ* "scribendum ante *Damenium* vidit *T. Faber*." VALCK. ad Herodot. II, 63. conf. *Tourp.* ad Suid. I, 423. Plato *Polit.* 309. B. 2. τούτων τὰς μὲν ἐπὶ τὴν ἀνδρῖαν μᾶλλον ἐντεινούσας, οἷον σηματονοφῆς νομίσας αὐτῶν εἶναι τὸ στερεῖον ἤθος.—*Heusde*; *νομίσας* edd. Inscriptio apud *Chandler*. P. xxvi. l. penult. ΑΙΔΕΙΣΑΔΡΙΑΝΟΥ—quam C. imperite distribuit 'A

ἴδεις 'A.; recte, "Αιδ' εἰς' 'A., *Stuart.* in *Antiq. of Athens*, Vol. III. p. 19.

291. Nugatur acutissimus *Clarkius* ad II. E, 778. qui formas loquendi dissimillimas congressit, quas perite scrutatur *Brunckius* ad *Soph. Ant.* 977.: *Dawessio* quoque refragatur *Heathius* ad *Soph. l. c.*, *Eur. Med.* 850. etc. (et ex illo *Wetstein.* ad *D. Luc.* xxii, 58.), qui cum *Clarkio* contendit participium et singulare et masculinum, ubi de muliere sermo est, rite poni posse. Dolet *Valckenaer.*, viro summo, sententiam suam probasse, qui ad eam firmandam citat *Sophocli. Ant.* 455. Ἰστ' ἀγραπτα κίσφαλῆ θεῶν Νόμματα δύνασθαι θνητῶν ἐνθ' ἵπερδραμείν. ἵπερβαλεῖν *Darnaud* in *Conject.* p. 411. Sed sè, haud ἐμὲ, ut vir præstantissimus, subaudiendum: et *Ion.* 973. θνητὸς οὖσ' editiones veteres omnes, ut *Androm.* 422. ἀκούσας' *Lasca.*

SECT. ris. Vide *Elmsl.* ad *Med.* 823. t. V. Addere libet illud Virgīlii *Æn.* II, 632. ducente deo [Venere]. Hunc locum Clarkio imposuisse mirum profecto. VIII, 616. *Ille deæ donis et tanto lætus honore.* Macrob. Saturn. v, viii, p. 389.

i
Ille deo (sic) MS. Cic. in Cato. M. ii. naturam optimam ducem, tanquam deum, sequimur. de Finib. v. xv. ut eam, quasi deum, ducem subsequens, ad naturæ perveniat extremum—. Non meminerat vir, si quisquam, in dijudicando solertissimus νῆ τῷ θεῷ (ἦτοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Δήμητραν) Athenienses, ut ναὶ τῷ σιῷ, aut ναὶ σιῷ (τοὺς Διοσκόρους) Lacones, dejurare solere; *Aristoph.* Pac. 213. Ναὶ τῷ Σιῷ, νῦν Ἀττικίων δώσει δίκην. *Plut.* 1007. Καὶ μὴν προτοῦ γ' ὄσημέραι, νῆ τῷ θεῷ. *Xenoph.* Anab. vi, p. 486. Ἀκούσας ταῦτα ὁ Κλέανδρος, Ἄλλὰ ναὶ μὰ τῷ Σιῷ, ἔφη, ταχύ τοι ἡμῖν ἀποκρινούμαι. vide *Valckenær.* ad *Adonias.* p. 286.; conf. *Odyss.* M, 448, 9. II. Γ, 380. Δ, 58. E, 339. *Æschyl.* Eum. 663. *Soph.* Ant. 801. *Eur.* Ph. 542. *Antiphanes* apud *Grot.* in *Exc.* p. 635. *Philemon* apud *Stob.* p. 210. *Walpole* p. 45. (apud *Clem. Alexandr.* p. 726.) *Herodot.* I, 105. *Demosth.* de *Cor.* init. θεοῖς εὐχομαι πᾶσι καὶ πάσαις. *Cayl.* T. II. tab. LIX. **ΘΕΟΙΣ ΠΑΣΙ ΚΑΙ ΠΑΣΑΣ.** In formula *Cretica* apud *Chishul.* p. 133. **ΘΕΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΣ.** *Inscriptio* IV. in *Bibl. Coll. SS. Trin. Cantab.,* et haud ita pridem a *Dobrawo* τῷ μακαρίτῃ typis demandata, I. 27. **ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΘΕΟΙΣ ΓΑΣΙ ΚΑΙ ΓΑΣΑΙΣ.** *Spenser's F. Q. Stanz.* xlvi. *Great god of men and women, queen of*

th' air, Mother of laughter, and well-spring of bliss. *Pind.* *Pyth.* XII, 6. ὦ ἄνα, regina. In numero duali "Attici de feminis articulos præsertim, et participia generis adhibebant masculini." II. E, 778. τῷ δὲ βάρην *Schol. Lasc.* ad *Soph.* El. 977.; sed apud scriptores vetustissimos τῷ communis generis est; *Xenoph.* K. II. I, II, 11. καὶ μίαν ἀμφω τοῦτω τῷ ἡμέρα λογίζονται. *Plato* in *Phædr.* 237. D. Δεῖ οὖν νοῆσαι, ὅτι ἡμῶν ἐν ἐκάστῳ δύο τινεῖ ἐστὸν ἰδέα ἄρχοντε καὶ ἄγοντε, οἷν ἐπόμεθα, ἦι ἂν ἄγητον. Sic *Cod. Clarkio-Bodl.* *Ar.* *Nub.* 506. ἐς τῷ χεῖρέ νῦν Δόξ μοι μελιτοῦτταν πρότερον. *Pac.* 35. καὶ ταῦτα τὴν κεφαλὴν τε τῷ χεῖρέ πως Ὡδὶ περιάγων. *Ran.* 201. οὐκουν προβαλεῖ τῷ χεῖρε, κάκτενεῖς; *Lys.* 434. ξυλλαμβάναν' αὐτὴν, κώπισω τῷ χεῖρε δεῖ. *Xenoph.* *Mem.* II, III, 18. νῦν μὲν γὰρ οὕτως, ἔφη, διακείσθε, ὥσπερ εἰ ΓΩ ΧΕΪΡΕ, ἅς ὁ Θεὸς ἐπὶ τὸ συλλαμβάνειν ἀλλήλαιν ἐποίησεν, ἀφεμένῳ τοῦτου τράποιτο πρὸς τὸ διακωλύειν ἀλλήλω. *Anab.* VI, p. 427. ὀπίσω τῷ χεῖρε δεδεμένον ἐλαύνει. *De Repub. Laced.* p. 395. καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐπέταξεν ἐντὸς μὲν τοῦ ἱματίου τῷ χεῖρε ἔχειν. *Lex. Sangerm.* p. 389. Ἀμφω τῷ χεῖρε: ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας. Vide *Brunckii Lex. Soph.* v. ΓΩ ΧΕΪΡΕ. *Theatet.* p. 155. E. οἱ οὐδὲν ἄλλο οἰόμενοι εἶναι ἢ οὐ ἂν δύνωνται ἀπρίξ τοῖν χεροῖν λαβέσθαι. *Cod. Clarkio-Bodl.*; *Scholia vetustissima Codicis Harleiani* ad *Lucian.* T. II, p. 270. τοῖν χεροῖν. *Conf. Κοῦν.* ad *Gramm.* *Leid.* de *Dial.* p. 304. *Xenoph.* K. II. I, III, 2. καὶ τὰ ψέλλια περὶ ταῖν χεροῖν,—sed ταῖς χερσὶν exhibent MSS. *Paris.* tres, *Altorf.* marg. *HSt.,* et

apud Euripiden videamus Hecubam (509) de se ^{AD} ^{ECCL.} similiter dicentem :

—————ουκ ἀρ ὡς ΘΑΝΟΥΜΕΝΟΥΣ
Μετηλθεσ ἡμας————

Verum enimvero sic colligas, velim, ubicunque de fœmina reperitur masculini generis adjectivum, ibi etiam pluralem numerum adhiberi ⁹¹.

Leunclav.; vide *Porsonum* ad Aristoph. Equit. 823. *Plato* in Phædo. p. 54. C. *Fyf.* = T. I, p. 71. E. *HSt.* = p. 300. *Fischer* = p. 25. *Wyttenb.* οὐκοῦν καὶ τοῖν γενεσίοιιν τοῖν περὶ ταῦτα ἢ γ' ἐτέρα σαφὲς οὐσα τυγχάνει; καὶ αἰν αἰν τοῖν—τοῖν Cod. Clarkio-Bodl., et τοῖν—τοῖν e Cod. Tubingensi *Fischerus*. de Legg. x, p. 898. A. Τοῦτοιιν ἐὶ τοῖν κινησίοιιν τοῖν ἐν ἐνὶ φερομένοιν.—*Soph.* Œd. Col. 1676. Ἴδόντε καὶ Ἄλδ.; παθοῦσαι MSS. Palatin. et duo apud *Brunckium*, qui, ut oratio sibi constet, παθόντε in notis proposuit. *Soph.* El. 977 — 982. Ἴδεσθε τῶδε κασιγνήτω, — Ψυχῆς ἀφειδήσαντε, Τούτω φιλεῖν χρῆ, τῶδε χρῆ πάντα σέβειν, Τῶδ' ἐν θ' ἑορταῖς. [*Milton's S. A. I shall be named amongst the famousst Of women sung at solemn festivals, Living and dead recorded.*] *Eur.* Hipp. 391 (389. *Monk.*). Οὐκ ἂν εὖ ἦτην ταῦτ' ἔχοντε γράμματα. Ἴδοντε, παθόντε, ἀφειδήσαντε, et ἔχοντε communis generis sunt. Sic ἀκολουθοῦντε apud *Hermippum*, teste *Lex. Sang.* pp. 367, 8. περιφυσῆτω quoque in *Lys.* 323. pristinam sanitatem retinet. Si enim nominativus singularis in ος exit, a finalem in numero duali non agnoscunt veteres.

291. Vide *R. P.* ad l., et

Hermann. ad *Viger.* p. 713. Π. O, 104, 3. Juno de se locuta, Νήπιοι, οἱ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες, Ἡ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἄσπον ἰόντες. *Æschyl.* Suppl. 203. Πάτερ, φρονόβους πρὸς φρονόβους † ἰντέπαις. "φρονούντας *Med.* Ask. D. *Gœtze.* *Ald. Rob.*" *Butler.*; conf. *P. P. D.* ad *Ar.* *Plut.* 256. 334. Καὶ δουτυχούντων γ' εὐμαρῆς ἀπυλλαγή. Conf. *Soph.* *Ant.* 926. *Tr.* 492. *Aj.* 269. 273. *El.* 814, 15. *Eur.* *Hec.* 237. 403. *Med.* 246. 315, 316. 763. 769. *Alcest.* 384. *Androm.* 357. 712. 888. et *Neophro.* apud *Grot.* in *Flor.* p. 107. a *Br.* cit. ad *Med.* 1062. Verba sunt *Medæ* ad *Jasonem.* *Ph.* 1730. "de se sola Antigone loquitur," *Γενόμεθα, γενόμεθ' ἄθλοι Δῆρα Θηβαιῶν μάλιστα παρθένων. R. P.*, qui in ep. ad *Dalzell.* in *Mus. Crit.* No. III. p. 334-5. enotavit; "In *Soph.* *Electr.* 399. *Triclinius* altered τιμωρούμενοι into the feminine. In *Euripid.* *Hippol.* 350. *Brunck* has rightly edited κεχορημένοι from his membranes. [*Med.* 385-6.] πεφυκάμεν σοφῆλ is not 'I *Medea* am expert,' but, 'We women are expert.'—*Euripides*, the woman-hater, could not miss the opportunity of libelling the sex. *Ion.* 629. Ὅσα σφαγὰς δὴ, φαρμάκων τε θανασιμῶν Γυναικεῖς εὖρον ἀνδράσιν διαφθορὰς. *There is a stronger ob-*

SECT. V. 659. Της αικίας οἱ τυπτοντες²⁹² ποθεν εκτισουσιν.]
 Nemini, quod sciam, displicuit syntaxis ista της αικίας
 εκτισουσιν. Et genitivum quidem cum verbo, quod
 vocant, transitivo nonnunquam conjungi non diffiteor.

jection against Dawes's rule in Hippolyt. 1120. than can be brought, I believe, from any other quarter." Fortasse vero propius, Ξύνεσιν ΔΕ τιν' ἐλπιδὶ κεύθΟΥΣ' Ἐλλείπῳ τε τύχαις—sed ἔπεχω. Suspicionem suam de hoc loco humaniter mecum communicavit vir eruditissimus, Thomas Briggsius, ξ. δ. τ. ἐ. κεύθειν Α. εὔτε τ. θ. κ. ἐ. ἔ. λένσσω. Aristophan. Eccles. 30, 31. "Ὁρα βαδίζειν, ὡς ὁ κήρυξ ἀργίως, Ἡμῶν προϊόντων δεύτερον κεκόκκυεν. In hac fabula mulierculæ virorum partes acturæ satagunt. Si earum una tardiusculas increpitans, προϊόντων deblaterasset, acta hæc res esset; sorores sub alienis personis latentes prodidisset, et ratio de integro illis ineunda. In Act. DD. Apost. ix, 37. λούσαντες pro λούσασαι more Atticorum; feminarum enim erat, non virorum, feminas mortuas lavare. Markland. Explicat. vett. aliquot p. 281. II. Ω, 547. Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ. Plat. Phædo. p. 115. Α. 7. δοκεῖ γὰρ ἤδη βέλτιον εἶναι λουσάμενον πιεῖν τὸ φάρμακον, καὶ πράγματα ταῖς γυναιξὶ παρέχειν νεκρὸν λούειν. Si genere proxima hoc munere plerumque fungeretur, cadit quæstio. Soph. Ant. 900. Ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ἡμᾶς ἐγὼ Ἐλοσα, κάκοσμησα, κάπτυνμβίους Χοᾶς ἔδωκα conf. Eur. Hec. 609, 10, 11. Ph. 1337—9. Virg. Æn. iv, 681. "Sed in scriptoribus sacris non est venanda sermonis Attici in-

doles, sed quærenda est sola rerum altitudo et magnificentia." Ne quis Clarkii nota s. c. abutatur, reminiscatur,—"νεκρὸς masculino genere semper dicitur." ad Hec. 665. Quotiescunque numero multitudinis utimur, genus quoque masculinum usurpare solemus, etsi una et item altera inter nos sit mulier. Sic passim locuti sunt veteres; et nunc quoque vulgo loquimur. Hinc Pausaniæ locum [II, 21.] male a Clarkio intellectum pulcre expedivit Brunckius. "De duobus Niobes liberis, quibus Latonæ pepercit ira, ibi agitur, Melibæa puella, cui Chloris inditum postmodo nomen, et Amycla, qui mas fuit, non femina. Hoc cum aliunde colligi potest, tum ex ipsius Pausaniæ loco p. 417. Χλωρίς Ἀμφίονος θυγάτηρ μόνη λειφθεῖσα τοῦ οἴκου σὺν δὲ αὐτῇ καὶ ἓνα περιγενέσθαι φασὶ τῶν ἀρσένων. Itaque de mare et puella agens rite dixit L. II. cap. 21. ΤΟΥΤΟΥΣ δὲ φασὶν Ἀργεῖοι τὸ ἐξαρχῆς οἰκοδομῆσαι τῇ Λητοῦ τὸν ναόν, quemadmodum paullo ante dicere debuit περιγενέσθαι δὲ ΕΥΞΑΜΕΝΟΥΣ τῇ Λητοῦ, ubi mendose ex librarii errore legitur εὐξαμένας." ad Ant. 977. Enotasse libet ad Æschyl. P. V. 858. δαμέντας optime restituisse Pauwium; et levis transpositio sententiæ laboranti succurret; Γυνή γὰρ—Δίθηκτον ἐν—Πελασγία τε—Ἄρι δαμέντας—. 292. "κλέπτοντες Ald. leg. ληφθέντες." R. B.

In hanc utique constructionem cadunt των θρυαλλίδων ^{AD}
 Nub. 59. των ψήφων Ran. 1294. των κρειων Equ. 418. ^{ECCL.}
 των λίθων Ach. 183. των ισχαδων 805. των δημοσιων
 Vesp. 552. των σκοροδων Pac. 257. * των κριθων 962. 318
 των σπλαγγων 1102. 1111. των δρεπανων 1202. των
 χυτρων Av. 356. των ξυλων Thesm. 733. ¹⁰⁰ Verum

293. Ach. 146. φαγεῖν ἀλ-
 λᾶντος e membranis Brunckius;
 1179. τῆς κεφαλῆς κατάγε.
 Equit. 201. Fortasse, ἀλλᾶντος
 μᾶλλον ἔλονται. Il. E, 30. χειρὸς
 ἑλοῦσα. Thucyd. I, xlii, τῆς
 ὑποψίας σῶφρον ὑφελεῖν μᾶλλον.
 1178, 9. φαγεῖν Ἐλατῆρος. Conf.
 364. Ran., et 769. Vesp. 239.
 ἤψαμεν τοῦ κορκόρου. Nub. 271.
 ὑδάτων ἀρύτισθε. Pac. 1133. ἔξ
 τῶν ξύλων. 1136. Κάνθρακίζων
 τοῦ ῥεβίνθου. 1145. Τῶν τε πυ-
 ρῶν μίξον αὐτοῖς, τῶν τε σόκων
 ἔξελε. Thesm. 663. τῶν θ' ἰμα-
 τίων ἀποῦσας. Aristoph. apud
 Polluc. vii. §. 30. Ἐξαιετὶ δὲ
 τῶν ἑρίων, Ἀριστοφάνης ἔφη.
 Pherecrates apud Lex. Sangerm.
 v. Ἄνθος, p. 404. a D. R. ad
 Tim. p. 153. citatus, Ταχὺ τῶν
 ἑρίων καὶ τῶν ἄνθων τῶν παντο-
 δαπῶν κατάγωμεν. Crates apud
 Plutarch. II, 830. C.—τῶν ἑρίων
 ζαίοντα—et apud Athen. III,
 119. E. τῶν ραφάνων ἐψειν χρῆ.
 Il. I', 78. μέσσον δούρος ἑλών
 385. Χειρὶ δὲ νεκταρίου ἑανοῦ ἐπί-
 ναξε λαβούσα. Il. E, 30. Χειρὸς
 ἑλοῦσα. 268. τῆς γενετῆς ἔκλεψεν.
 Soph. Oed. Col. 924. ἐπεμβαί-
 νων χθονός. Ant. 537. φέρω τῆς
 αἰτίας. El. 1451. φίλης γὰρ
 προξένου καθήνυσαν. Eur. Hec.
 614. βᾶψασ' ἔνεγκε δέυρο πον-
 τίας ἄλος. 1156. κόμη ἀντεῖχον.
 Or. 153. λόγου μετάδος. Herodot.
 viii, 106. αὐτοῦ τε—ἀπέταμνον.
 Thucyd. I, xlvii. τῆς ἠπέρισω ὀρ-
 μιζοντο. xxx. τῆς γῆς ἔταμον

Xenoph. Anab. II, p. 160. οἱ ἂν
 ἐξελεγχθῶσι διαβάλλοντες τῶν
 Ἑλλήνων. III, 190. συντελέψασιν
 ἡμῶν. p. 224. Παρήγγελτο δὲ
 τῶν πελαστών ὡς εἶδει διέκτειν,
 καὶ τῶν ἑλετιῶν, καὶ τοῖς ἐπιπέ-
 σιν εἰρητο βαρσοῦσιν δέκκειν. IV,
 p. 303. αὐτὸς τε τῶν πύλων λαίρ-
 βανι. Cyrop. viii. p. 122. l. 8.
 οὐκ ἔμετο προσέειπεν οὐδανὶ ἀρχῆς.
 Plato Gorg. p. 469. D. 7. κἄν
 τινα δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς κατα-
 γῆσθαι δέιν—Schol. Cod. Clarkii.
 Bodl. ad l. καὶ τοῦτο ἀπτικόν· τὸ
 γὰρ κοινὸν τὴν κεφαλὴν κατα-
 γῆναι· τὸ γὰρ ἐπιμέρους λέγειν
 ἀπτικόν· οἷον ἔφαγον τοῦ ἄφρον·
 οὕτως οὖν καὶ καταγῆν τῆς κε-
 φαλῆς. P. 514. A. 6. δημοσίῃ
 πράξοντες τῶν πολιτικῶν πραγ-
 μάτων. De Repub. IV, p. 445.
 D. 9. οὕτε γὰρ ἂν πλείους οὕτε
 εἰς ἐγγετόμενος κινήσαιεν ἂν τῶν
 αἰῶν λόγου νόμων τῆς πόλεως.
 Vide H. Steph. de Dial. p. 45.
 Elmsl. ad Heracl. 908, 909.
 et Monk. ad Alcest. 861, et in-
 primis P. P. D. ad Plat. 1081.
 ὕζειν τε τῆς χροῆς ἔφασκεν ἠδόμεναι
 [Respicit Comicus Eur. Med.
 1071. ὃ μαλθακὸς χροῆς, πνεῦμά
 θ' ἤδιστον τέκων. et Troad. 760.
 ὃ χρωτὸς ἠδὲ πνεῦμα—]. Aliud
 est Καίετο μὲν Ναντιοῦς (ἰουσι-
 scilicet) Hermesian. apud Athen.
 xpi, 598. B.; alia quoque sunt
 Hec. 521. 541., Xenoph. Cyrop.
 III, 41. l. 21. σὺ δὲ, ὃ Ἀρμένια,
 αἰπάγου τὴν τε γυναῖκα καὶ τοὺς
 παῖδας, μὲδὲν αὐτῶν καταβίεις.

SECT. *Accede et noctem fac mecum concumbas.* Vocis
 V. autem *εὐφρονην* notionem, ne forte lectori convitium
 facturus videar, adstruere supersedeo. Illud potius
 vide, quam laute se dederint Suidæ editores: “*Εὐ-*
 “*φρονη]* Η νυξ.

“ Τίς τον μεγατοφωνον ενδον της στεγης
 “ Επεισεν ορνιν ὠρολογειν την ἑσπεραν;”

Nimirum huic exemplo non immerito adjeceris:
 Μηνιν αἶδε θεα — Ανδρα μοι εννεπε Μουσα — Αριστον
 μεν ἕδωρ — Nam ex his perinde atque ex illo, *εὐφρονη*
 quid valeat, quivis didicerit. Videtur profecto Cl.
 Kusterus, nam cæteros nihil moror, *ορνιθος μεγαστο-*
φωνου assessoris indignisse, juxta illud *Bdelycleonis*
 apud Aristoph. commentum. Vesp. 811.

320 * ΦΙΛ. Αταρ τι ΤΟΝ ΟΡΝΙΝ ὡς εμ ἐξηνεγκατε ;
 ΒΔΕ. ΙΝ ΗΝ ΚΑΘΕΥΔΗΙΣ, απολογουμενου τινος,
 Αιδων ανωθεν ΕΞΕΓΕΙΡΗΙ Σ ΟΥΤΟΣΙ.

PHI. *At quo tandem consilio avem [gallum] ad me
 adduxistis?* BDE. Ut si forte dormias, *causam
 perorante quopiam, superne canendo* hic te e somno
 excitet. Sed ne longum faciam, lege—*ὠρολογειν την
 ΕΥΦΡΟΝΗΝ*²⁹⁸. Illud tantum addam apud Aristoph.
 pro *ἐξηνεγκατε* legi omnino oportere *εισηνεγκατε* †.
 Nam domi intus versatur, qui ista loquitur.

τὴν εὐφρόνην confirmant Brunckii
 MSS. et Rav. “ atque ita citat
 Tourpius Cur. Noviss. in Suid.
 p. 138 (187).” *R.P.* apud *P.P.D.*
 Conf. *Æs. Pers.* 179. 221. *Agam.*
 266. 280. 338. 527. *Eum.* 689.
Soph. El. 19. ; in *Æsch. Suppl.*
 689. lege, *Σχήσει κατ’ ἡμαρ καὶ
 κατ’ εὐφρόνην ὁμῶς.* *Soph. El.*
 259. *Ἄγῶ κατ’ ἡμαρ καὶ κατ’
 εὐφρόνην αἶ.* *Epicharmus* ab
R. P. ad *Hec.* 1161. *Αἶτε τι
 ζητεῖ σοφόν τις, νυκτὸς ἐνθυμη-*
τίον.

298. “*Εὐφρονην* recte legi

apud *Pisidem* monet *Tourpius*
 [Vol. i. p. 209. Ox.]. Eadem li-
 brarii est oscitantia iterum *Suidæ*
 v. ΕΦΙΕΙ. *Εφιετ’ επετρεπεν.* Ο
 δε Καισαρ ἔθουν τα προ της πο-
 λεως επετρεπεν. προ τα προ της
 πολεως ΕΦΙΕΙ. Vide *Tourpius*,
 [ibid. p. 211.], qui locum re-
 stituit. Utrinque codex noster
 C. C. C. cum editis peccat.”
Burgessius.

† *ἔξην.* “*Ἰνα γ’ ἦν κ.* Rav. et
 tres edd. pr. ; “ non intus ver-
 satur *Philocleo.*” *Br.* quem vide
 ad l.

Emendationes in THESMOPHORIAZUSAS.

V. 32. Ουκ ἀλλ ἕτερος τις. οὐχ ἑώρακας πωποτε;
Μων ὁ δασυπῶγων; Οὐχ ἑώρακας πωποτε;]

AD
THES.

In utroque versu scribi jubet Cl. Kusterus ἑώρακας ποτε. Atqui supra pag. 202. abunde demonstravimus quadrisyllabum ἑώρακας Atticis fuisse ignotum. Lege vero utrobique,

— — οὐχ ΕΩΡΑΣ²⁹⁹ πωποτε.

Quanquam utique quadrisyllabum ἑώρακα, uti diximus, nullum sit; at ἑωρων tamen perpetuo trisyllabum est, uti in istis :

*¹ Σὺ δε πῶς ἑώρας, ὦ κακίστ ἀπολουμένε.

321

² Ὅτι δειλοτάτον τούτων ἑωρων, ελαφοὶ δια τούτ ἐγενοντο.

³ Ταυτην ἑώρας την καλην την διαφανη.

Collige obiter frustra esse Cl. Bentleium, qui ad Nub. 325. ista habeat : “ Ego sic ex ingenio resti-
“ tueram :

“ Ὡς οὐ καθορῶ³⁰⁰. Παρα την εισοδον. Ἡδη νυνὶ μόλις ἑωρων.

“ Ἐωρων δισυλλαβως, ut sæpe³⁰¹. Sic in Avibus [1572.] :

“ Ἐώρακα παντων βαρβαρωτάτον θείων.”

Vides quam imperite vir Cl. verba tam dissimilia confuderit. Sed neque ἑωρων, si ipsum tempus spectes, recte se habet. Nihil utique aliud valet quam quod Latinorum *vidi*, *I saw*, vel *I have seen*.

¹ Plut. 713.

² Nub. 353.

³ 765.

299. ἑώρακας *R.B.* et *Rav.*; et ad alterum quoque versum ἑώρακας *R.B.*; vide supra pp. 379, 80. Post paullo Plut. 713. ἑώρακας *MS.* F.

300. Ὡς οὐκ ἀθρῶ in exemplari suo *R. B.* ἥδη νυνὶ μόλις αὐτὰς ἀθρῶ *C, H*; ἥδη νυνὶ μόλις ὀρῶ *D, E, T, Dorv.* ἥδη νυνὶ μόλις

ἀθρῶ ὀρῶ *F.* “ ὀρῶ (ἀθρῶ) *Vict. cod.*

εἶδον.” πρὸς την εισοδον ἔλε ἥδη νυν και μόλις ἀθρῶ *I*, et *Barocc. 127.* inter *l.* ὄρα παρὰ την εισβολήν τοῦ ὄρουσ habet *l.*

301. *Conf. Mus. Crit. No. vii, p. 435.*

SECT. V. Postulat vero loci indoles verbum præsens-imperfectum *video*. Lectio vulgata sic repræsentatur :

Ως ου καθορω. Παρα την εισοδον. Ηδη νυν μολις ὀρω.

Quo pacto in versus fine pes integer deest. Eum autem ex sequente sat commode suppleveris :

————— Ηδη νυν μολις ὀρω ΑΥΤΑΣ.

Ibi utique legitur :

Νυν γε τοι ἤδη καθορας ΑΥΤΑΣ—

322 * Versus quidem ita emendatus non est inter maxime numerosos. Sed est tamen legitimus. Quin et ipsi huic quicquid est incommodi mutato verborum ordine subveniri poterit :

————— Ηδη ὀρω νυν μολις αυτας ³⁰².

302. “ Sed illud *αὐτάς* incommode additur, dum hæc verba Strepsiadès loquitur, qui versus initio non addiderit. Superscriptum pro interpretatione in uno MS. vidi ; in textu quidem habet MS. Ravennas, sed idem contra sensum ὀρω̄ omittit. Quod habet MSS. fere dimidia pars ἀθρῶ̄ probant Kusterus et alii ; in textum intulit Brunckius, διαθρῶ̄ νυνὶ μόλις Ἡδη. Sed felicius hoc compositum restituit [Kusterus] Thesm. 665. Præterea metro coactus εἰσοδον̄ scribit, quod nunquam apud Comicos, ut neque quicquam aliud nomen ab εἰς compositum reperitur. Rarissime omnino, et vereor, ne in locis tantum mendosis, εἰς ante vocalem usurpant. At μόλις ἀθρῶ̄, præterquam quod licenter priorem producit, cum *Davesio* opinor non dici posse pro μόλις ὀρω̄. [ἀθρῶ̄ cum compositis, et similia vix unquam producuntur apud Comicos. *R. B. Kustero in Mus. Crit. N.º VII, p. 435.*] *Bent-*

leius contra tempora, si non contra metrum, εἰώρων. Quid igitur hoc versu faciendum ? Primo varias lectiones videamus. Olim vulgatæ editiones, ἤδη νῦν μόλις ὀρω̄. MSS. quidam pro νῦν habent νῦν καὶ, alii νυνὶ, in quibus quatuor, quos ipse inspexi ; ἀθρῶ̄ pro ὀρω̄ multi ; utroque omisso Ravennas, ἤδη νυνὶ μόλις αὐτάς. Equidem, si quis ex dissensu Codicum arguat, hunc locum jam ante eorum ætatem sæde corruptum fuisse et veritatem in puteo latere, non vehementer negem. Sin quis e MSS. vestigiis quid eliciendum censeam, requirat, respondebo, me totam sententiam Socrati continuare malle et legere, ΣΩ. Νυνὶ μάλ' ἀθρῶν βλέπε πρὸς τὴν εἰσοδὸν ἤδη. Νυν γέ τοι ἤδη καθορᾶς αὐτάς— In quo addidi βλέπε e v. 322. Βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθα. Jocus est Comicis antiquis solennis, ut actorem personæ quam agit, oblivisci faciant, et de theatro aut spectatoribus, quasi impruden-

Cæterum Cl. Kusterus ad locum "Metrum (inquit) manifeste claudicat: cui vitio egregie medetur MS. "Vatic. U. qui sic habet, ΗΔΗ ΚΑΙ ΝΥΝ ΜΟΛΙΣ ΑΘΡΩ. Textui lectionem hanc restituissem, nisi "Collatio illius MS. paulo serius ad me missa fuisset." Egregia vero medicina, quæ ex simplici morbo duplicem effecit. In recepta utique scriptura metrum unice laborat; in hac et metrum, et oratio: metrum, quod *αθρω* priorem in sermone comico necessario corripiat: oratio, quod verbum istud de simplici *visu* nunquam adhibeatur, sed *intueri, considerare, examinare*³⁰³, vel simile denotet. Immo tertium est, quod in egregia ista lectione merito improbaveris, quod voculam *και* similiter otiosam non sit reperire. Lectio hæc, uti et pleræque aliæ in MS. Vatic. U. a vulgatis discedentes, a correctore, eoque perquam imperito, profecta est.

Analogiam autem, ut illud obiter notemus, quam inter *ώρακα* et *ιωρων* servari videmus, sequuntur etiam ista *ήλωκα* et *ιαλων*³⁰⁴. Prioris exempla in istis habentur:

tem loqui. *Εἰσοδος* autem est ea theatri pars, qua Chorus scenam intrat. Vide Av. 297. et Schol. Ergo Socrates, Strepsiade querente se Nubes non videre, respondet, *Nunc tandem quam maxime contende et ad Theatri introitum spectu: nunc enim tandem cas vides. Μάλ' ἀθρεῖν* dicitur ut *μάλ' ἀπαυδῆν* et *μάλα δάκνειν* Ran. 372. 888. Denique *πρὸς τὴν εἴσοδον accurate* respondet verbis *præcedentibus, πρὸς τὴν Πάρνηθα*. E duobus optimæ notæ MSS. a me collatis, *πρὸς* adoptavi pro *παρὰ*, quam varietatem e nullo codice adhuc enotatam esse profecto mirum." PORSONUS. PRÆF. liii, iv. = lvii, viii., quem conf. ad Or. 679. ed. 2. Plato Phædo, p. 155.

E. 2. "Ἀθρεῖ δὲ περισκοπῶν, μή τις τῶν ἀμνήτων ἐπακούη.

303. Lex. Sang. p. 349. "Ἀθρεῖ: ὄρα, βλέπε. Iterum p. 350. 'Ἀθρεῖν: τὸ περισκοπεῖν καὶ μετὰ ἐπιτάσεως ὄρᾶν. παραδειγμάτων δὲ πάντα μεστὰ. Soph. (Ed. Col. 252. Οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτῶν.—Conf. El. 696, 7. Eur. Bacch. 1058. ὄσσοιν ἀθρῶν R.P. Opusc. p. 234. Med. 532. "θήσομαι significare debebat *judicabo*. Non invitus legerem αὐτ' ἀθρήσομαι, si mihi exemplum hujus futuri innotuisset." R.P. Sæpenu-mero hoc verbo utitur Plato.

304. Hanc Dawesii observationem verissimam putat *Piers*. ad Mœr. p. 178. Eur. Ph. 1647. *ὄς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστῆφον ἀλφ.* sed de *ώρακα* vide ΤΥ-

SECT.

V.

323

*¹ ΗΛΩΚΕΝ, ὡς ὁ φρυκτος ἀγγέλλων πρεπεῖ.

² Πλειστον ἡμαρτηκεν· ἡ γὰρ εἰσφορα τις ἤρπακε
 Τανδοθεν παντ, ἡ δικη τις περιπεσων ἀπώλετο,
 Ἡ στρατηγησας προσωφλεν, ἡ στρατηγος ἀίρεθεις
 Ἰματια χρυσα παρασχων τῷ χορῷ ῥάκος φορεῖ,
 Ἡ τριηραρχων ἀπηγξιατ, ἡ πλεων ΗΛΩΚΕ ποι³⁰³.

¹ Æschyl. p. 177. l. 9 [Ag. 30.]. ² [Antiphanes] Apud Athen. p. 103. F.

WHITT. supra laudatum (p. 379.)
 Burgess. Analogia, quam inter
 ἡλωκα et εἰῶλων servatam voluit
 R. D., infirmo tibicine nititur; in
 loco ex Agam. εἰλωκεν exhibent
 editiones omnes; Xenoph. Cyrop.
 II, II, 22. τοῦτό γε ψευδόμενος
 εἰλωκα· Conf. Anab. VII, p. 494.
 T. Mag. 'Εἰλωκεν οἱ Ἀττικοί'
 οὐχ ἡλωκε. Sed Anab. IV, p.
 264. τὸν ἡλωκότα λόφον. Ib. p.
 289. καὶ ἵπποι ἡλωσαν ὡς εἴκοσι,
 καὶ ἡ σκηνὴ Τηριβάζον εἰλω.
 Suidas, "Ἠλωκε: ἐκράτηθη. sed
 ὅλως πολλὰ τὰ γλωσσηματικὰ
 παρ' αὐτῷ [apud Xenophontem],
 inquit Suidas in v. Ἀγνιάν· quæ
 tantum absunt, ut pro nævis
 habenda putem, ut hanc potius
 ab Atticis norma deflexionem
 jucunditati illi inaffectatæ, quam
 nulla possit affectatio consequi,
 facile condonandam existimem;
 vide supra pp. 138. 454. Anab.
 V, p. 360. ἡλίσκετο. Photius,
 'Ἠλίσκοντο. ἐπόρθουν.

303. Χορηγὸς αἰρεθείς, Ἰμάτια
 χρυσαῖα παρασχωὺν τῷ χορῷ ῥάκος
 φορεῖ R. P. Advss. pp. 62. 286.
 Walpole, p. 12. Idem apud
 Polluc. VII, 59. Ταῖς δ' ἐνδύοις
 στολαῖσι τετραγώνημέναις. Ib.
 283. II Penserose 97, 8. Some-
 time let gorgeous tragedy In
 scepter'd pall come sneering by.
 Philemo Τα δ' ἀργυρώματ' ἐστίν,
 ἢ τε πορφύρα, Εἰς τοὺς τραγί-

δοὺς εὐθεῖ, οὐκ εἰς τὸν βιόν. Ib.
 p. 316. Aristot. Eth. Nichom.
 IV, II. καὶ κωμωδοῖς χορηγῶν, ἐν
 τῇ παρόδῳ πορφύραν εἰσφέρειν,
 ὡς περ οἱ Μεγαρεῖς. Plaut. Pers.
 I, III, 79. SA. Sed πόθεν or-
 namenta? To. Abs Chorago
 sumito. Quid sibi velit R. D.
 per στρατηγὸς, nescio. Sueton.
 in Tiberio XXI. "Vale, ju-
 cundissime Tiberi, ἐμοὶ καὶ
 Μούσαις στρατηγῶν." fo. ἐμοὶ
 καὶ ταῖς Μούσαις ραιμὶ (sic) στρα-
 τηγῶν. hoc est, spreto vulgi judi-
 cio, mihi place. vide Erasmi
 adagia (col. 1588. ed. Hanov.
 1617.). Sibi canere." R. B. Plau-
 tus in Curcul. II, III, 5. Nec
 quisquamst tam opulens, qui mihi
 obsistat in via, Nec strategus,
 nec tyrannus quisquam, nec Ago-
 ranomus. IV, I. CHORAGUS.
 MILES correxit R. B. Hæc R. D.
 parum muniunt; utrum memine-
 rit Eum. 25. 'Εξ οὐγὲ Βάσχεις ἐσ-
 τρατήγησεν θεός. an M. Antonin.
 lib. XII, p. 363. sub fin. οἶον εἰ
 κωμωδὸν ἀπολῦει τῆς σκηνῆς ὁ
 παραλαβὼν στρατηγός. Erras,
 Koppiersi, si hunc esse mirum er-
 rorem credis, et qui vir et quan-
 tus ille Daviesius fuerit, ignoras;
 qui in Plauto strategus, in incerto
 apud Sueton. forte Choragus
 audit; viz. in Stich. V, IV, 20.
 Strategum te facio huic convivio.
 In Vit. Aug. LXX. Cum minimum

Ubi vulgo tam nulla proscœdia quam sententia AD
THES.
legitur,

————— προσωφλεν, στρατηγος θ υριθεος
 Ιματια και χρυσα παρασχων ³⁰⁶ —————

³ Ειποις τ αν αυτους αρτιως ΗΛΩΚΕΝΑΙ.

³ [Xenarchus] pag. 225. D.

histrorum conduxit mensa choragi.
 Sed de hoc non valde contende-
 derem.

306. *ηλωκέ ποι* MSS. Veneto-Paris. et Epit.; “*ηλωκέ ποι* Cod. Reg. ut scribendum edixit *DAWES* Miscell. Critic. p. 323. Sed *ποι* non melius est quam *ποι*. Utro modo adverbium scribatur, nihil interest.” *Brunckius*. *Æschyl.* P. V. 27. *ποι* MS. *Emerici Bigot.* Soph. CEd. Tyr. 355. *levi mendo sublato*, rescribe, και ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι ἄκεϊς; *El.* 55. οἰσθά μοι κεκρυμμένον solenni errore pro *ποι* codex *Turnebianus*; sed *ποι* melius. *Aristoph.* Ran. 1343. αὐτῆ ποθ' ἢ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν, οὐ Edd. ἐλεσβίαζεν; οὐκ; *Brunckius*. ἐλεσβίαζε; ποῦ; *TYRWHITTUS*; sed vide *Mus. Crit.* No. IV. p. 473. *Eccles.* 935. ποῦ γὰρ ἀνασχετὸν τοῦτό γ' ἐλενθέρω; *PORSONUS* ad *Hec.* 300. ed. 2. vide supra pp. 537, 8. Voculæ *πω* et *ποι* sæpe numero locum mutarunt; *Il.* A, 124. *quantocyus* restitue, Οὐδέ τί *ποι* *Fiδῶμεν*—*Schol.* Lips. αἱ πᾶσαι *ποι* ἔχουσιν' *Schol.* Venet. οὕτως και ἡ Σωσιγένουσ και ἡ Ἀριστοφάνουσ. “*Celeberrima illa Harmodii*” *Scolia* apud *Athen.* xv, 695. [A. Ἐν μύθου κλαδί τό—*Ar.* Ach. 633. et *Av.* 240. ἐπὶ κισ—σοῦ κλάδει νομὸν ἔχει' *Æschyl.* *Septheb.* 919. ξένων τε πάντων σίχας. *Georgius Leca-*

penus, ut fertur, p. 61. Τοῖς δένδροις μὲν γράφεται κοινῶς τοῖς δένδροισι δὲ ἀττικῶς (*Av.* 1066.). ὡς ἄκρον μὲν ἀττικῶς, ἄκρον δὲ κοινῶς.] *B.* φίλταθ' Ἀρμῶδι' οὐπω τίθνηκας dant MSS. et editiones vetustæ; οὔτε *ποι* *Schol.* ad *Aristophan.* *Acharn.* 980. et *Suidas* v. Οὐδέποτε. satis recte, nisi rectius correxerint ex conjectura *Leopardus*, et ex *Aristide Palmerius*, probante *BENTLEYO*. Frustra; etenim de meliore luto effictus, et criticis primoribus infensissimo animo, *ποι* revocavit venerandus *Louthius*, “*qui*,” iudice *Toupio*, “*et scolium inditum vel dedit vel pessumdedit.*” Etsi huic liti æstimandæ immorari nolui, verecundia tanti nominis prohibitus; *TYRWHITTI* tamen sententiam cum *PORSONO* communicatam proferre juvat. In prioribus quatuor versibus pristini sunt rudera splendoris, quibus posteriora tetraschica vacant; metra rite digesserat, ut liquet ex *Aristoph.* *Eccles.* 932—939., sed sententias haud æque scite compegerat doctus *Præsul*: nimirum incaute consocians, quæ sequioris sunt ævi, Ἀρμῶδιον μέλη minus recte ordinaverat, merito propterea a *Toupio* castigatus. Hactenus hæc, quæ annos abhinc plus minus decem supra memoravi, in libello certe quantitatis pretii, cui jam demum sui

SECT. Alterius prosœdia conspicitur Vesp. 354.

V.

— Ἰεις σαυτον κατα του τειχους, οτε δη γ η Ναξος εάλω³⁰⁷.

Vulgo minus recte εάλω.

dignum obtigisse editorem lætantur eruditi, e Typographeo inclytæ Academiæ in lucem emissio verbis ipsissimis firmat Vir summus: "*Falluntur enim, opinor, viri docti qui quatuor ea Scolia de Harmodio, quæ conservavit Athenæus L. 15. p. 695. quasi unum laudant.*" Conject. p. 82. Vide Addenda. In MS. Epit. justo parcius vox Ἀχιλεὺς scolion claudit; excidit ultimus versus, in quo Τυδείδην certe tetrasyllabon †, licet Τυδεΐδην subdubitanter, enunciarem. Posteriora certe sunt manus recentioris, quæ primam cantici seriem, tanquam minus notam, refingere elaboravit, et, grandibus imitatione detritis, ultimos forte quatuor versus pro sua peritia edolavit manus recentissima. Nec mirum; nam carminibus ἐν θ' ἑορταῖς, ἐν τε πανδήμῳ πόλει decantari solitis, et μεγαλοψυχίαν καὶ γενναϊότητα ἄξιαν τῆς πόλεως accurate exprimentibus quisque cantor quipiam addendi studio flagrabat. Inscriptioni primariæ Marmoris Sigæi hujusmodi quiddam evenisse videtur; nec me latet esse inter reliquias nostratium usu pervulgatas, quæ hanc poëticiæ facultatis licentiam haud effugerent, ut ex *Perceii* fragmentis patet; utrum τὸ πατρῶν μέλος, ut hoc obiter attingam, quod nostrates domi ac militiæ, in conviviis atque omnibus in triviis disperdere solent, additamenta quædam minus sin-

cera subinde exceperit, aliis discutendum relinquo. Monuisse libet ex duobus fragmentis in unum temere conflatis exurgere hymnum ad Musas apud Brunckium, An. Gr. T. II, 443, 4. Sed in MS. probæ notæ a me collato ὙΜΝΟΣ ΚΟΙΝΟΣ a v. 18. incipit: ex eodem a quibusdam negligenter tractato pauca delibabo; v. 3. ἔλκετ' ἐς. 4. Ὑμῶν. 12. deficit. 15. Ὀργια καὶ. Conf. *G. Wakefield.* in Sylv. Crit. IV, 252, 3.

307. Optime Rav. Ἰεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχεως ταχίως, ὅτε Νάξος εάλω; Demosth. de fal. Legat. p. 408, 10. et adv. Aristocrat. p. 653. 21. εάλω. Xenoph. Anab. III, 227. et 228. εάλω. Cyrop. III, II, 15. εάλωσαν. T. Mag. nimis rigidus Atticismi censor, p. 257. εάλω, οὐχ ἦλω. et Zonaras εάλω. Sed An. IV. p. 298. λαγῶς ἕφχετο θηράσων, καὶ οὐχ ἦλω ἐν ταῖς κώμαις. Anti-Atticista p. 98. ἦλω: ἀντὶ τοῦ εάλω et Photius, ἦλω. ἐλήφθη. et ἦλωσαν. ἐνικήθησαν. ἐλήφθησαν. Rectius ideo Mæris p. 178. ἦλω καὶ εάλω Ἀττικῶς. ἐλήφθη Ἑλληνικῶς. quamvis ἦλωκε, quod nollem, conjecit *Piersonus*; conf. Eustath. ad Il. P. p. 1121, 52, 3=1164, 15. Sophista apud Plato. in Hipp. maj. III, 286. Α. Ἐπειδὴ ἡ Τροία ἦλω. sed ridicule hoc dictum existimo.—Revera apud oratorem et pedestris sermonis scriptores

† Vide eruditissimi *Burnei* PR. ad tentamen de metris ab Æschylo in choricis cantibus adhibitis, p. xli.

V. 106. Μυρμηκος ατραπους, η τι³⁰⁸ διαμυρμιζεται]AD
THES.

libero pede grassata est scribarum licentia; et nihil ago, si patronos Dawesio comparem ejusdem criminis socios. Quapropter ad εἶ'λω redibo. Verba quaedam augmentum tam syllabicum quam temporale sibi adsciscunt; e. g. δεδικόνηκεν Archedicus apud Athen. vii, 294. C. *Falck. Diatr.* p. 278. Sed audi discipulum suum, juvenutis Frisiacæ principem: "In Hesychio certe pro Δεδικόνηκε, literarum ordo, in talibus unicus veritatis index, postulat Δεδιακόνηκε per α.—ejus rei hæc videtur fuisse causa: quod syllaba secunda in διακονεῖν natura esset longa, adeoque augmenti minus capax." *Piers. ad Mær.* p. 122. "Aristoph. *Plut.* 1171. ειακονικός." "sed p. 371 (Av. 73, 4.), et 401 (839), et 415 (1253.), διακονος 2da longa. Forte igitur hic leg. διακονος vel διακτορος." *R. B.*; conf. *Æschyl. P. V.* 940. *Scol.* apud Athen. xv, 695. E. emendat *R. P.* "Ἐγχει δὴ κῶθωνι, διακονε, μηδ' ἐπιλήθου. Vide *Advss.* p. 147. ἐειδικονημένων *Demosth. pro Cor. Trier.* p. 1230, 10. Δεδιωκημένα. Ἀντιφάνης *Μηναγύρη Anti-Att.* p. 89. Ἐνεώχμωσε *Thucyd.* i, 11. Ἐξειδήτητο *Ib.* 132. conf. vii, 77. κεκατήρανα *Num.* xxii, 6. κεκατήρισται *Ps.* xcii, 1. ex emendatione *Koppiersii* in *Obs. Phil.* p. 10. πεπαρήνηκεν *Proph. Dan.* vi, 18. Michæ, vi, 3. *Suidas* in v. ἀνέφεσαν, et *Lex. Sang.* v. Ἀνέφγεν p. 399. et ἀνέφγον p. 400. —Ἀνέφγεν, οὐχι ἦνοιξε. καὶ ἀνέφγετο [λέγουσι] λέγει καὶ Ἀμφίβιας *Μοιχοῖς*, καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ, Ἡδὲ ὁ ἀνέφγε τὴν θύραν Ἡ Θετταλή.

[καὶ τὸ κεράμιον Ἀνέφχαε (sic) ὄζεις, ἱερόσυλ', οἴνου πολὺν.] Ἐυπολις Πόλιειν. Ἡν' οὐκ ἀνέφκα πῶποτ' ἀνθρώποις ἐγώ. καὶ Φερεκράτης *Κραπατάλοις* Οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ' οὐδ' ἀνέφγε (l. ἀνέφγι) μοι θύραν. ¹Vulgo Ἡδ'—, ἢ ὁ *Lex. Sang.* ²Vulgo Ἡδ'—, ὦν *Lex. Sang. R. P. Advss.* pp. 296. 283. 285. (Triplex augmentum admittunt ἠνεωγμένος *Apocal.* x, 8. ἠνεφχθησαν *Prophetæ Isaia* xxiv, 18. et *Danielis* vii, 10.) 2. Alia hanc rationem invertunt; ἠνέσχετο *Aristoph. Ach.* 709. *Xen. An. i.* p. 86.; vide *R. P. Pr.* xvii = xix. 3. Quaedam temporale augmentum geminare solent; ut, ἠνώχλον, ἠνώρθου. 4. Alia syllabicum duplicant; *Suidas* v. καινοπεποιημένοι. "lege, καινοπεποιημένοι, prout ordo literarum postulat." *R. P.* ad *Tour.* p. 455. *Eustathii* excerpta ex *Heraclide coronidis* loco apponam; p. 1448, 19 = 1325, 27. Οἱ μεθ' Ὀμηρον καινομοῦσι τὰς αὐξήσεις, ποτὲ μὲν ἔξω αὐξοντες, τὸ δὲ ἔσω ἀφιέντες ἀναύτητον. οἶον· τέλος ἔχει τὰ πάντα μοι, Ἰατρὲ, φησι, καὶ ΔΕΔΙΟΙΚΗΤΑΙ πάλαι [apud Athen. viii, 341. C.] ποτὲ δὲ διχῆ αὐξοντες, ἤγον ἔσω καὶ ἔξω τοιοῦτον γὰρ τὸ ΔΕΔΙΟΙΚΗΤΑΙ ἐκ τοῦ διοικῶ. καὶ τὸ ΕΚΔΕΔΙΗΤΗΜΕΝΟΣ [Athen. xpi, 556. C.], ἀπὸ τοῦ ἐδαιαιῶ, καὶ τὸ ΜΕΜΕΘΩΔΕΥΜΕΝΟΣ, καὶ τὸ ΠΕΠΑΡΩΙΝΗΚΩΣ, καὶ ΜΕΜΕΛΟΠΕΠΟΙΗΜΕΝΟΣ, καὶ τὸ ΗΝΩΧΛΗΣΕ, καὶ τὸ ΗΝΕΩΓΕΝ. Hanc scribendi rationem deperibant Atticistæ.

308. "Sic *Suidas* in *Μέρμηξ.* sed fo. ἐτι." *R. B.*

SECT. V. Præfert hæc lectio anapæstum tribracho sub-
jectum³⁰⁹, vel certe in quarta sede proceleusmaticum.
Quod autem adhuc multo gravius est, verbum me-
dium *μινυρίζομαι* apud poetas Atticos nusquam alias
legitur, sed activum unice reperitur. Vesp. 219.
Av. 1414.

Λυχνους εχοντες και ΜΙΝΥΡΙΖΟΝΤΕΣ μελη³¹⁰.
Ο δ αυ ΜΙΝΥΡΙΖΩΝ δευρο τις προσερχεται.

324 * Reponendum vero statuo,

Μυρμηκες ατραπους, η τι ΔΙΑΜΙΝΥΡΕΤΑΙ³¹¹.

Nam hujus contra verbi formam non nisi mediam
invenire est :

¹ Αργος, ΜΙΝΥΡΟΜΕΝΗ τι προς εμαυτην μελος.

² Ενθα³¹² λιγεια ΜΙΝΥΡΕΤΑΙ

Θαμιζουσα μαλιστ αηδων.

³ Οταν δ αειδειν η ΜΙΝΥΡΕΣΘΑΙ δοκω.

¹ Eccl. 875. ² CEd. Colon. 702 (671). ³ Æschyl. p. 176.
l. 16. (Ag. 16.).

309. Vide supra pp. 446—8.

310. " Suidas v. *μινυρίζω*." *R. B. Conf. Odys. Δ, 719. II. E, 889. Aristoph. Vesp. 219. Av. 1414. Plato de Repub. III, 442. B.—II, 411. C. και μινυρίζων και γεγανωμένος υπό της φιδης διατελει τον βιον ελον.* Amicus sagacissimus in Epistola ad Virum nobilissimum optime observat, pp. 12, 13. " *there seems reason to suspect that the word μινυρίζω was used originally to express only the note of the Nestling Bird, which, being always both plaintive and feeble, was in a subsequent stage applied to sounds, in which either of these qualities might strongly predominate; and, lastly, to cases in which one exclusively existed.*"

311. Probante *Reisigio* in Conject. p. 49.; vide doctissimum *Blomfield.* ad *Agam. 15.* " *μινύρομαι α μινυρός.*" * * * *μίω—μία, Anglice, unit.*

312. " *Legè, "Ενθ' α λιγεια.*" —*R. P. ad R. D. Pindar.* apud *Strab. x. p. 743. A = II, 708. Ox. 'Αλλά και ο γένος edd., unde bene Barnesius Κοίου γένος* sed paullo melius e codice *Mosq., qui καινογενής habet, Κοιογενής elicit, et 'Αλλ' α suo marte restituit R. P. ad Hec. 782. Soph. El. 1407. ανήκουστ' α MS. Harl. Eur. Iph. T. 177. σφαχθεισ' α τλάμων R. P. Xenoph. Mem. IV, VI, 5. καθ' α δεϊ πως αλλήλους χρῆσθαι—H. St.*

V. 224. Η μη δίδουαι γ αὐτον ὠφελον ποτε]
 “Versus supplendi gratia scribendum est δίδουαι γ
 “εμαυτον” *Kusterus*. Immo εμαυτον postulat sermonis
 non minus quam versus ratio. At δίδουαι, quod reti-
 nuit Vir Cl., non uno nomine illa respuit. Oportet
 vero compositum ἐπιδίδωμι, sicuti supra intra versum
 quartum [220],

AD
THES.

Ἄγε νυν, ἐπειδὴ σαυτον ΕΠΙΔΙΔΩΣ εμοι.

et rursus infra vers. 256.

Ἀγαθων ἐπειδὴ σαυτον ΕΠΙΔΟΥΝΑΙ φθονεις.

Deinde praesens-imperfectum δίδουαι, si ipsum tempus
 spectetur, parum congruit. Utraque vero re conju-
 rante rescribo :

Η ΜΗΠΙΔΟΥΝΑΜΑΥΤΟΝ ³¹³ ὠφελον ποτε

h. e. μη ἐπιδουσαι εμαυτον.

* V. 484. Ξυνοιδ εμαυτη πολλ' εκεινο δ ουν]

325

“Metrum claudicat : quod ut fulciatur, scribendum
 “ est :

“ Ξυνοιδ εμαυτη πολλα κακ' εκεινο δ ουν.”

Kust. Immo fulcrum tuum, Vir Cl., neutiquam effe-
 cit, quin versus etiamnum *claudicet*. Adhuc enim
 uno tempore minor est. Bisetus istum in modum
 suppleri voluit :

Ξυνοιδ εμαυτη πολλ' εκεινο δ ουν, ὅτι

Δεινοτατον, ὅτι—

Quo vix quidquam vidi magis inficetum. Jam vero
 scribendi rationem unam et alteram exhibebo, qua-
 rum neutra, opinor, Comico indigna videbitur.

Ξυνοιδ εμαυτη πολλα ΔΕΙΝ ³¹⁴, εκεινο δ ουν

Δεινοτατον—

Ξυνοιδ εμαυτη πολλα ΔΡΩΣ, εκεινο δ ουν

313. “1. ἐμαυτόν. R. B. Kus-
 tero assentitur et Dawesii emen-
 dationem ineptissime rejicit Dor-
 villius ad Chariton. p. 593.” R. P.

apud P. P. D. “Ἡ μὴ ἐπιδίδουαι
 Τουρ. ad Hesych. π. 50.

314. “forte δεινὰ πο.” R. B.

SECT. V. Utrique autem perinde favet, quod apud Euripiden extat in Oreste vers. 396 (390).

Ἡ συννεσις ³¹⁵, ὅτι ΣΥΝΟΙΔΑ ΔΕΙΝ ΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΣ.

V. 497. Ταυτ ουδεπωποτ εφωρατ Ευριπιδης.]

“Claudicat metrum : quod in integrum restituetur, “si pro εφωρατ addito augmento Attico scribas “εφεωρατ.” *Kusterus*. Satis infeliciter vir Cl. Nam 326 integer quem vocat senarius, quartum pedem * spondeum præfert, contra notissimam hujus metri legem. Idem porro sententiæ nimium securus fuit. Quod enim verba Græca valere voluit, *Hoc nunquam vidit Euripides*, neque cælum nec terram tangunt. Nempe Mnesilochus Euripidæ hic causam agens contra mulieres, quæ eum in jus vocaverant, quod ipsas indignis opprobriis lacerasset; agnoscit quidem Euripiden nonnullis contumeliis eas persecutum esse; quot vero graviora, cum ipsi in promptu essent, dicere supersederit, hic recenset. At lepidum, hercle, patronum nactus fuisset bonus Euripides, si ipsum Mnesilochus defensum iret graviora mulierum facinora, quæ ipse non jam non dixisset, sed non vidisset, indicando. Scaliger nihilo feliciter conjecit legendum εφωρασ. Hoc utique pacto, perinde atque in vulgata lectione, bini pedes laborant: sententia itidem non minus aliena habetur. Nunc vide, quid a dictantis librarii ore Comicieque manu prodierit :

Ταυτ ουδεπωποτ ΕΙΦ, ΟΡΑΙΣ ³¹⁶, Ευριπιδης.

315. Ἡ ξύννεσις—“Hanc regulam mihi semel statui, ut ξύν semper pro σύν scriberem, ubi per metrum et numeros liceret.” *R. P.* ad *Med.* II. et *Hec.* 109.

316. “probante *Piersono* ad *Mærin* p. 6.” *R. P.* apud *P. P. D.* “leg. εἶφ’, ὄρατ’, ἐνρ.” *R. B.*; sic *Codd.* *Rav.* et unus *Br.* et *Raperus*, qui infra 503: “pro ὄρας forte scribendum ὄρατ’.” “Solet illud ὄρας sic a *Tragicis*

et *Comicis* adhiberi.” *Soph. Tr.* 394. διδάζον, ὡς ἔρποντος, εἰσορᾶς, ἐμοῦ. *Soph. Ph.* 861. ἀλλ’ ὡς τις Ἰδα παρακείμενος, ὄρας, βλέπει. κείρια φθέγγον’ vide *Brunckium* ad I.; Fortasse, ὄρα, βλέπει, κείρια φθ. *Eur. Bacch.* 300. ὄρας; σὺ χείρεις, ὅταν ἐφεστῶσιν πύλαις *Πολλοί.* *Ar. Pac.* 331. ἀλλ’, ὄρατ’, οὐπω πίπασθε. (conf. *Vesp.* 45.). *Pac.* 891. “I. ὄρατ’ ὀπτ. vel ὄρατε τοῦπτάνειον

Hæc nunquam dixit, uti vides, Euripides. Mox intra AD
THES.
versum sextum [503, 4] totidem verba recurrunt :

—————ΤΑΥΘ, ΟΡΑΙΣ,
ΟΥΠΩΠΟΤ ΕΙΠΕΝ—————

Gemellum verbi *όρας* usum infra etiam habemus
V. 563.

* *Επειτα γ ΟΥΚ*³¹⁷ *ΕΙΡΗΧ, ΟΡΑΙΣ, ως σπλεγγιδας* 327
λαβουσαι.

Ne quem autem offendat, quod intra tam paucos
versus eadem locutio bis habeatur, notandum est
alteram ejusdem virtutis phrasin, *ουκ ιρηκε πω*, intra
quartum itidem versum bis reperiri.

V. 502. *Ιν οσφραινομενος ανηρ απο του τειχους ισιων]*
“Versus hic manifesto in legem metri peccat, non
“solum quia in sede secunda est dactylus, quod
“Iambicus nunquam admittit; sed etiam quia quæ-
“dam redundant. Quare nullum mihi dubium est,

ώς καλόν. Sed Attici *όπτανιον*
dicebant. Phryn. (p. 120.) *Ετυ-
mol.* (p. 629. 12.)” *R. B.* “Pro
εφωρατ’ corrigit *Berglerus* *πε-
φωρακ’* *deprehendit.*” *Burgess.*
Multo probabilius ad Athen. vii,
317. C. *εφωράθησαν* pro *εωρά-
θησαν* conjecit *R. P.*, ut infra
ibid. l. 7.—*Alexis* apud Athen.
x. p. 431. E. *τουτ’* *εσθ’*, *ύρας*,
Έλληνικός *Πότος*, *μετρίοισι* *χρω-
μένους* *ποτηρίοις* *Λαλειν* *τε* *καί*
ληρείν *πρός* *αυτούς* *ήδέως.* *Plato.*
Protag. p. 336. B. *‘ΑΛΛ’*, *όρας*,
έφη, *ω* *Σώκρατες*, *εΐκαια* *δοκεΐ*
λέγειν *Πρωταγόρας.* *Demosth. de*
Cor. p. 334. *πάνν* *γάρ* *παρά*
τουτο, *ουχ* *όρας*; *γέγονε* *τά* *των*
Έλλήνων.—Conf. infra pp. 347.
352. Eodem modo *δοκεΐν*, *οΐεσθαι*,
et *θάρσειν* usurpant Attici;
Plato. de Legg. iii, p. 687. E. 5.
τότε, *δοκείς*, *παΐς* *πατρι* *ξυνεύ-*

ζεται; *Ar. Pac.* 302. *κάκινος*,
οΐμαι, *τέρπεται* *τιμώμενος.* *Plato.*
Meno, p. 93. C. 7. *‘ΑΛΛ’* *οΐει*,
ουκ *αν* *ιβουλήθη* *άλλους* *τέ* *τινας*
καλούς *κάγαθούς* *γενέσθαι*—;
Theætet. p. 147. B. *ή*, *οΐει*, *τις*
τί *συνήσει* *τινός* *όνομα*, *δ* *μη* *οΐδε*
τί *έστιν*; p. 191. A. *εάν* *εξ*
πάντη *άπορήσωμεν*, *ταπεινωθέν-*
τες, *οΐμαι*, *τῷ* *λόγῳ* *παρέξομεν*—;
Soph. Œd. Col. 1185. *ού* *γάρ*
σε, *θάρσει*, *πρός* *βίαν* *παρασπά-*
σει *Γνώμη.* *Plato. Phædo.* p.
311. B. *ώστε*, *θάβρει*, *καταληψό-*
μεθα *αυτόν*, *ώς* *τό* *εϊκόσ*, *ένδον.*
Virg. Œn. vi, 760. *Ille*, *vires*,
pura juvenis qui nilitur hasta.
770. *Qui juvenes quantas ostent-*
tant, adspice, vires!

317. “*επι* *τόδ’* *ουχ* *Kuster.*”
R. P. apud *P. P. D.* *επι* *τά* *γ’*
ουκ *Rav.*

SECT. ² Διδου κατα χειρος' τουψον ΟΙΧΗΣΕΙ λαβων.
V. ³ Ο της διάρροιας ποταμος ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ ³²².

Vulgo διάρροιας—εξοιχησεται. Futurorum autem cum

² [Archedicus] apud Athen. p. 292. E. ³ [Aristophanes]
p. 551. C. (Gerytad. fr. XII.)

citat P. P. D. in Addend. ad Plut. p. 114. n. 21.

322. "Plato Comicus Cleophonte in Lexico Sangermanensi MS. apud Rubnkenium Hist. Crit. Orat. Græc. p. XLIV. [p. 418. Bekker.] 'ΑΛΛ' αὐτ' ἀπαρτὶ τ'ἀλλότρη' ΟΙΧΗΣΕΙ φέρων." R. P. ad R. D. Plato Phædo p. 487. Fisch. οὐκέτι ὑμῖν παραμενῶ, ἀλλ' οἰχῆσομαι ἀπίων εἰς μακάρων δῆ τινας εὐδαιμονίας. — ἀλλ' οἰχῆσσεσθαι ἀπίοντα. p. 497. ἐπειδὴν πρὸς τῇ καρδίᾳ γένηται αὐτῶ, τότε οἰχῆσεται. Gorg. p. 281. Læmar. = I, 447. B. H. St. Οὐκοῦν, ὦ τᾶν, βούλεσθε παρ' ἐμὲ ἦκειν οἰκαδε, παρ' ἐμοὶ Γοργίας καταλνεί, καὶ ἐπιδείξεται ἡμῖν. ex emendatione T. H. apud D. R. ad Tim. 281. "Thomas Mag. v. Ei, prava lectione deceptus, βουλήσσεσθε legit pro βούλεσθε." Sed βουλήσσεσθε sanissima est; ὅταν βούλησθε Codd. Aug. Meermann. Reg. et Bodl. Husjusmodi corruptelæ e scribendi compendiis ortæ, latissime patent. II. Γ, 301. ἄλλοι δ' ἄλλοισι μεγέειν editiones omnes, et quatuor MSS.; unus Harl. μεγέειν in textu, et γρ. δαμεῖεν inter lineas; alter δαμεῖεν in textu, quam firmant Schol. Harl. 5727. Cod. olim TOWNL. et schol. (quamvis μεγέειν inter lineas manu admodum recenti,) et Etym. M. v. Δαμεῖεν, qui citat ἄλλοι δ' ἄλλοισι δ. in ed. Sylburgii; melius paullo ἄλλοι δ'

ἀ. δ. Ed. Pr., ex quo error emanavit. "Eustath. ad Od. I, 198. καταληφθῆ ed. Bas. 347. 34. καταληφθῆ ed. Rom. 1623. 53. νερεῖ lectioni proxime κατακαλυφθῆ." R. P. ad Odysse. I, 40. Pind. Olym. II, 97. δεδαυμένος Cod. Ciz. pro δεδαυδαλμένος. Æschyl. Eum. 982. ἀντίδοιεν Ald. ἀντιδίδοιεν Rob. Soph. El. 465. πάντων ἐν ᾗδου κεινῶ πατρί. Turnebi editio notata, quam in recensione correxit π. ἐ. ᾗ. κει ΜΕΝΩΙ ΚΟΙΝῶ π. . . Vesp. 1466. ἐσκέκληκεν edd. vett. εἰσκεκλήκεν Schol. probantibus Scaligero, R. B., "Tourio ad Longin. ζ, 22." et Tyrwhitto. "Vide Kuster. ad Thesm. 774. atque ita Suid. ed. MS. in v." R. P. apud P. P. D. ad I. Suidas. ANEPPHΨAN. Ἀνέββαλον. Οἱ δὲ ἅμα πάντες ἀναβρίψαντες ὄλεθρον: lege, Οἱ δ' ἌΛΛΑ πάντες ἀν' Εὐρίψαν, ΔΕΙΣαντες ἕλ. Odysse. K, 130. Τουρ. Προσβολοχεῖ, προσχαίρειν λέγει. Lego, Προσβωμολοχεῖ. πρὸς ἁρῖον λέγει. R. B. Grævio p. 72. Mihi quidem verisimillimum fit literarum nexus in Proverb. xv, 4. librariis fraudi fuisse; "Ἰασος γλώσσης δένδρον ζωῆς, ὃ δὲ συντηρῶν αὐτὴν πλησθήσεται πνεύματος. Schol. quoque φυλάσσων. In hoc loco, utpote sibi parum constanti, hærent eruditi; "lego, φθεῖρων αὐτήν." R. B.; quam Schullens. ad I. calculo suo comprobaverit.

voculis ὅπως μη conjunctorum exempla supra abunde
congressimus pag. 229 [405—407].

AD
THES.

V. 711. Οἶον ὕμων ἐξαρξω την αγαν αυθαδιαν] ³²³
Nihil hic vidit Cl. Kusterus quod improbaret. At
enim festivus, quem venditat, trochaicus in sede tertia
spondeum præfert, in quarta unicam pro pede syl-
labam;

Οἶον | ὕμων | ἐξαρ | ξω * | την αγαν αυθαδιαν.

* Sed neque verborum ulla est sententia. Comici 330
vero manum mihi videor certo certius instauraturus:

Οἶον ὕμων ΕΞΕΡΩ ΓΩ την αγαν αυθαδιαν!

*Quali modo vestram ego effrænata insolentiam de-
clarabo!*

¹ — — — — — εμαυτον, ην λεγω

Κακως εκεινην, ΕΞΕΡΩ· λεξω δ ὁμως.

² Και τουνομ αυτων ΕΞΕΡΕΙΣ πριν εισιδειν;

³ Τοιαυτα τοι νφ πας τις ΕΞΕΡΕΙ βροτων.

⁴ Και σοι, γυναι, ταληθεις ΕΞΕΡΩ —

⁵ Σοι κει το μηδεν ΕΞΕΡΩ, φρασω δ ὁμως.

⁶ Εν δ οἶον ουπω προσθεν, αυτικ ΕΞΕΡΩ.

⁷ Ω παι Ποιαντος, ΕΞΕΡΩ· μολις δ ερω

Αγωγυ ὑπ αυτων εξελωβηθην μολων.

¹ Eurip. Or. 559 (552). ² Ion. 1414. ³ Soph. El. 990
(984). ⁴ CEd. Tyr. 819 (800). ⁵ Ant. 240 (234). ⁶ Trach.
157 (154). ⁷ Phil. 341 (329). [Conf. CEd. Tyr. 335. 936.
Col. 1284. Aj. 423.]

323. "leg. ἐξαράξω vel —
ἀξει." — R. B. et Equit. 638.
ἐξήραξα R. B. ad l. "Versus
præcedentes et sequentes tro-
chaici catalectici, quare et hic
talis sine dubio esse debet, quod
corruptum esse locum non minus
quam sensus, clamat. Restitue-
tur uterque legendo, ἐξαράξω."

Sanctamandus apud Burgess. Ac-
tum egit Toup. ad Suid. i. pp.
178. et 180.: nam "ἐξήραξα in
Equitibus et ἐξαράξω in Thesmo-
phoriazusis legendum viderat
Reiskius." R.P. ad Toup. p. 446.
Simonides in An. Gr. i, 125.
Οἶδ' εἰ χολωθεῖς ἐξαράξειεν λίθφ
'Οδόντας.

SECT. V. 941. — — — Νη Δι, ὡς νυν δητ' ανηρ
V.

Ολίγον μ' αφειλετ' αυτον ἰστιορραφος.]

Per Jovem, modo vir quam pene hunc mihi eripuit sutor ille fraudum. Ita interpretatur Cl. Kusterus. Atque hanc quidem sententiam postulat omnino loci indoles. Sed Græca, prout hodie repræsentantur, nihil istiusmodi sonant. Id vero ipsum sonabit, quod Nostrum scripsisse nullus dubitaverim :

331

* ΟΛΙΓΟΥ μ' αφειλετ' αυτον ἰστιορραφος³³⁴.

324. ὀλίγου Codd. Rav. et unus Br. quem vide ad Lys. 31. ὀλίγου quoque Suidæ MS. v. ἰστιορράφος. R.P. apud P. P.D. Eadem varietas lectionis sæpe comparet; Demosth. de Cor. p. 245. Bekker. Καὶ τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια ἐννοικῶς προσδέξεται. Lambin. καὶ τὰ τοῦ ὑστέρου λέγοντος δ. ex codd. Vind. Guelfh. Ital. Ven. et Reg. a, optime Reisk. Nub. 720. ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι. Vide Bergler. ad I. Thucyd. iv, 124. Ἰππῆς δ' οἱ πάντες ἠκολούθουν Μακεδόνων ἐν Χαλκιδεῦσιν ὀλίγῳ ἕς χιλίους, Priscian. xviii, p. 292 = 731, Thucydides δ'. ἰππεῖς — ὀλίγου ἕς χιλίους· ἀντὶ τοῦ παρ' ὀλίγον χιλίους: nos paulo minus mille. viii, 35. καὶ προσβαλόντες τῇ πόλει ἀτειχίστῳ οὔσῃ, ὀλίγου εἶλον. Plato Menex. T. ii, p. 236. B. 10. καὶ ὀλίγου πληγῆς ἔλαβον ὅτι ἐπελανθανόμεν. Ibid. C. 10. ὥστε κἂν ὀλίγου, εἴ με κελύοις ἀποδύντα ὀρχήσασθαι, χαρισαίμην ἂν. Demosth. de F.L. p. 504. Bekker. τίς Μεγάρα πρῶην ὀλίγου; Xenoph. K. II. i, iv, 8. καὶ μικροῦ κἀκεῖνον ἐξετραχίλισεν. Dixit plene Æschyl. in Septheb. 759. Μεταξὺ δ' ἀλκὰ δὲ ὀλίγου Τείνει πύργος ἐν εὐρεῖ. Subjectæ loquendi formæ pau-

lulum diversæ sunt; I. Herodot. vii, 10. ἀλλ' οἶόν κοτε ἡμέας ὀλίγον ἐδέησε καταλαβεῖν πάθος. Xenoph. Mem. iii, x, 13. ὀλίγου δεῖν ἐν φορήματι, ἀλλὰ προσθήματι εἰκόασιν. Hellen. ii, iv, 13. οἱ ἰδίων κερδέων ἔνεκα ὀλίγου δεῖν πλείους ἀπεκτόνασαν Ἀθηναίων ἐν ὀκτῶ μηνσὶν, ἧ πάντες Πελοποννήσιοι δέκα ἔτη πολεμοῦντες. Æsch. adv. Ctes. p. 428. Ὁ ἐξ Ἀλέξανδρος ἔξω τῆς ἄρκτου καὶ τῆς οἰκουμένης ὀλίγον δεῖν πάσης μεθειστήκει. Demosth. de Cor. p. 250. τί οὖν συνηγωνίσαστο αὐτῷ πρὸς τὸ λαβεῖν ὀλίγου δεῖν ἡμᾶς ἐκόντας ἐξαπατωμένους; Longin. περὶ Υψ. xxxii. τὸ δ' ἦν ἄρα οὐχὶ τοιοῦτον, οὐδὲ ὀλίγον δεῖ. ut supra xviii. ὀλίγου δεῖν φθάνοντα καὶ αὐτὸν τὸν λέγοντα. II. Thucyd. ii, 77. τοῦτο δὲ μέγα τι ἦν, καὶ τοὺς Πλαταιῆς τάλλα διαφυγόντας, ἐλαχίστους ἐδέησε διαφθεῖραι. III. Demosth. de Cor. p. 348. τὸ δὲ τὰς ἰδίας ἐνεργεσίας ὑπομιμνήσκειν καὶ λέγειν μικροῦ δεῖν ὁμοῖον ἐστὶ τῷ ὀνειδίσειν. IV. Xenoph. Anab. i, v, 14. αὐτοῦ ὀλίγου δεήσαντος καταλευσθήναι. v, iv, 32. Καὶ οὐ πολλοῦ δέοντος ἴσους τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος εἶναι vii, i, 41. Ἐπεὶ δὲ πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ. Aristoph. Ach. 542. ex Euripidis Telepho, ἧ πολλοῦ γε εἴ.

¹ ΟΛΙΓΟΥ τ απεθανον άνθρακες Παρνασσιοι.

² ————— ως ΟΛΙΓΟΥ πανυ

Απωλομην —————

³ Επισχες ούτος, ως ΟΛΙΓΟΥ μ απωλεισας.

AD
THESES.

Quorum locorum primum et alterum interpretatur Frischlinus: Parumque adeo abfuit *quin essent mortui hi carbones Parnassii*—parum abfuit *ut non perierim*—tertium Florens Christianus: *Siste hic amabo: perdidisti pene me*. In primo autem reposuimus άνθρακες h. e. οι ανθρακες. Vulgo utique contra sermonis comici rationem articulus desideratur; uti et in altero illo ιστορογραφος.

Emendationes in LYSISTRATAM.

V. 16 Ηξουσι' χαλεπη τε γυναικων εξοδος.]
Legit cum Scaligero Florens Christianus χαλεπη τοι.

¹ Ach. 347.

² 380.

³ Vesp. 825.

Plato Charmid. p. 166. C. 5. 'Η δὲ μόνη τῶν τε ἄλλων ἐπιστημῶν ἐπιστήμη ἐστὶ, καὶ αὐτὴ ἑαυτῆς, καὶ τοῦτο σὲ πολλοῦ δεῖ λελθῆναι. Schol. Clarkio-Bodl. ad l. πολλοῦ δεῖ ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. Euthyphro p. 4. A. 2. πολλοῦ γε δεῖ πέτεσθαι. Phædo p. 80. D. 10. πολλοῦ γε δεῖ. Gorg. p. 517. A. 8. "Ἄλλα μέντοι πολλοῦ γε δεῖ, ὦ Σώκρατες, μήποτε. Demosth. de Cor. pp. 360. 362. πολλοῦ γε καὶ δεῖ. quæ respicit BENTLEIUS ad Hor. A. P. 441. p. 708. b. ed. 3. V. Herodot. 1, 16. "Ἀρδνος δὲ βασιλεύσας ἐνὸς δέοντα πενήκοντα ἔτεα—14. βασιλεύσας ἐνὼν δέοντα τεσσαράκοντα ἔτεα. 94. εὐάγειν ἐπ' ἔτεα ἐνὼν δέοντα εἴκοσι. οἰσπιωγράφος curiose nimis; *reterator nescio quis bene vertit Brunckius*. 1 F. ἀπεθάνει', Tyrwhittus, quem vide in Conject. p. 42. Παρνάσιοι tres codices apud Brunckium. "F. Παρνήθω: vide Steph. de Urb.

Suid. in Παρνάσιοι." R. B. et Grayius II. p. 183. Παρνήσιοι recte *Elmsleius*, et *Hotibius*. "Parnes mons Atticæ." Thucyd. II, 23. ἐξουσι τῶν δῆμων τινὰς ἄλλους τῶν μεταξὺ Πάρνηθος καὶ Βριλήσσου ὄρους. vide etiam doctissimum *Blomfieldium* ad *Æschyl. Choeph.* 555., et supra p. 25. *Locus Stephani Byz.* p. 227. 35. ed. Bas. Πάρνης, Παρνήθος, τὸ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. Τοῦτο δὲ ἀρσενικῶς λέγεται. Ἐμφάνης (num *Εὐφάνης Meinek.* p. 45.) ἐν Πραυγῆ· Ἐς κόρακας ἦξω, φέρων δέυρο τὸν Πάρνηθ' ὄλον. R. B. ad Schol. in Nub. 323.; "Proverbium, εἰς κόλακας, ἠξω φέρων σοι δέυρο τὸν Πάρνηθ' ὄλον. *montes polliceri*." *Amicus* mihi innuit R. P. hoc fragmentum aliter ordinasse; sed locum invenire nequeo; vide virum summum apud P. P. D. ad Ran. 1088, 9. ubi Παρνήθων legendum suspicatur, quicum concordat *Bentleius*.

SECT. Sane si in poetæ cujuspian Tragici senario versare-
 V. mur, ne unum quidem verbum facerem, quin ita
 legeretur. Verum ad comici sermonis integritatem
 bis instaurandus est articulus :

Ἡξουσι' χαλεπή ΤΩΝ γυναικῶν ΗΞΟΔΟΣ³²⁵.

332 * V. 111. Ἐβελοιτ αν ουν, ει μηχανην ἐυρομι εγω,
 Μετ εμου καταλυσαι τον πολεμον; Νη τω θεω
 Εγω δε γ αν, καν ει με χρη, η τουγκυκλον
 Τουτι καταθεισαν εκπιειν αυθημερον.]

“ Lege, ει με χροειη: i. e. *etiamsi me oporteat*. χροειη
 “ enim hic idem significat quod δεη. Suidas: χροειη,
 “ δεη. Forte ad locum hunc respexit. Apud eundem
 “ Suidam v. Εγκυκλον legitur χροει η.” *Kusterus*.
 Cæcum hic ducem secutus est vir Cl. Valet quidem
 χρη tantundem quod δεη; sed istud χροειη vox nihili
 est. Porro autem si χροειη idem sonaret quod δεη; at
 ipsum ει δεη solœcismum efficeret³²⁶. Oportet enim
 ην [quod est ει αν] δεη; Idem dictum puta de altera
 illa quæ apud Suidam habetur lectione, ει χροει [h. e.
 χροεια] η. Sed scripsit forte Suidas ad hunc locum
 respiciens, χροειη, δεοι³²⁷. Utcunque hoc sit, χροειη hic

325. χαλεπή δ' ἢ τοι ita
 MS. R. B. χαλεπή γ' ἢ *Raper.*;
 χ. τοι ex duobus Regiis *Brunck.*
 qui in addendis ἢ ἕξοδος prætulit.
 “ Recte *Davesius* et *Brunckius*
 χαλεπή ΤΩΝ γυναικῶν ΗΞΟ-
 ΔΟΣ. ΤΩΝ γυναικῶν *Grotius*
Excerpt. p. 545.” *R. P.* ad *Toup.*
 466, 7. ἢ ἕξοδος occurrit *Pac.*
 1181. *R. P.* apud *P. P. D.*;
 Conf. *Hemsterh.* ad *Lucian.* 1, p.
 33. *F. A. Wolfus* in *Græcis* li-
 teris diu summaque cum laude
 versatus, et artis *Dialectices* ma-
 gister peritissimus, lectorum suo-
 rum acumen subinde exercet, e.g.
 Ἡ ἕξοδος minimum tribus modis
 et scribitur et scribi potest, ἕξοδος,
 ἢ ἕξοδος, ἢ ἕξοδος; postremum con-
 tra bonam logicam, quæ attribu-

tum dari velat non-enti. *Litt.*
Anal. N°. II, p. 444. *Æschyl.*
Septheb. 560. Ἡξωθεν *Soph. Ant.*
 384. ἡξουργασμένη. 558. ἡξαρμα-
 τια. *Aj.* 1357. ἢ ῥετή. *R. P.*

326. Conf. *Brunck.* ad *Æsch.*
Pers. 788. *Aristoph. Plut.* 1037.
 1064 (*Month. Rev. Aug.* 1789.
 p. 242.), *Burneium* ad *Miltoni*
Carm. Gr. p. 595. (*Crit. Rev.*
Jan. 1803, pp. 7, 8.). Hujus solœ-
 cismi patrociniū suscipiunt
Heathius passim, *Hermannus* in
Obs. Crit. pp. 77, 8. et *Bastius*
 in *Ep. Cr.* p. 89—93.

327. *Plato* de *Legg.* 1. p. 568.
D. Læmar. χροειη. *Schol.* ad I.
 δίοι, ἢ ἀντι τοῦ, χροειῶν εἶη.
Epist. vii. p. 721. E. χροειη.
Schol. δίοι.

rescribendum esse confirmo³²³. Nempe ab aoristo **AD LYS.**
 indicativo *εχρην* notissima fluunt analogia *χρη, χρεη, χρηται*. Ecce autem loci constructionem: *εθελοιτ αν —ει ενροιμι—; Εγω δε γ αν —[εθελοιμι] και ει — χρεη*
 —Eadem itidem curatione Sophocli non semel succurrendum est³²⁹. Ant. 895 (883).

*Αρ ιστ, αιδους*³³⁰ *και γους προ του θανειν,*
Ως ουδ αν εις παυσαι αν, ει ΧΡΕΙΗ λεγειν.

Vulgo *χρει η*, adjecta itidem distinctione: quo pacto **333**
syntaxis constituitur *παυσαι αν λεγειν* renitente sermonis indole: ea utique postulat *παυσαι αν λεγων*.
Trach. 164 (161).

Νυν δ ως ετ ουκ ων ειπε μεν λεχους οτι
ΧΡΕΙΗ μ ειλεσθαι κτησιν· ειπε δ ην τεκνοισ·
Μοιραν πατριας γης διαίρετον ΝΕΜΟΙ,
Χρονον προταξας ως τριμηνον ηνικα
Χωρας ΑΠΕΙΗ κανιασιος βεβωσ,
*Τοτ η θανειν ΧΡΕΙΗ σφε—*³³¹

ειπε μεν—οτι ΧΡΕΙΗ—ειπε δε ην—ΝΕΜΟΙ—προταξας
—ηνικα—ΑΠΕΙΗ—τοτ η—ΧΡΕΙΗ. Viden quam rotunde jam omnia procedant? Vulgo autem triplex repræsentatur solœcismus *χρει η—ηνικ αν—απιη—τοτ*

328. "probante Piersono ad Mœrin p. 415." *R. P.* apud *P. P. D.* "leg. 'Εγὼ μὲν ἄν, κἄν εἰ μ' ἐχρῆν, vel με χρεῖ ἤ· Suidas in 'Ἐγκυκλιον sic; ἰγῶγ' ἄν εἰ μοι χρεῖ ἤ τοῦ γ." *R. B.* "ἄν κἄν εἰ με χρεῖ ἤ." Suid. *MS. R. P.* apud *P. P. D.* "Ἐγῶγ' ἄν κἄν Junt. "constructio est, εἰ χρεῖη με καταβείσαν τοῦτ τοῦγκυκλιον ἐκπιεῖν." *Raper.*

329. "adde *Æd. Col.* 260 (268). ubi ex Dawcsii *sententia* *χρεῖη recte reponit Heathius.*" *R. P.* ad *R. D.* Locus est, *Εἰ*

σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρεῖη λέγειν.

330. *ἀοιδᾶς editiones.*

331. 2. *Χρεῖη.* Extat apud Plat. p. 1292, C. *Musgr.* 3. *πατρῶαν MS. Palat. et v. I. Turnebi, et διαιρετην μένειν MSS. Harl. et Hunt. μένειν Ald. et ἴνιμοι in marg. exemplaris quod inspexi.* 4. *ηνικ' ἄν editiones.* 5. *απιη MS. Harl. ut Ald. ἴνιμοι in marg. ejusdem exemplaris. ἀπιη in marg. Turnebi; ἀπιη e cod. Brunckius; κἄνι ἀοιδῶς (sic) MS. Hunt. κἄνι ἀοιδῶν conjectura Br. et Musgr.*

SECT. η—χρει η—non sine metri ratione in versu quinto
V. insigniter violata. Œd. Tyr. 563 (555).

Ἐπειθεῖς, η υκ³³² ἐπειθεῖς, ὡς ΧΡΕΙΗ μ ἐπι
Τον σεμνομαντιν ἀνδρα πεμψασθαι τινα ;

Æschyli itidem locum in Prometheus pag. 17 (213).
sic refinge :

Το μελλον ἢ κραινοίτο προυτεθεσπικει,
Ὡς οὐ κατ ἰσχυν οὐδε πρὸς το καρτερον
ΧΡΕΙΗ³³³, δολφ ΔΕ τους ΥΠΕΡΕΧΟΝΤΑΣ κρατειν.

Vaticinata fuerat non jam virtute, sed dolo superandos esse, qui rerum summa poterentur. De nostro autem χρεη unice reposuimus. Nam δολφ δε ἔσ.
334 * ab H. Stephano in variis lectt. recensetur. Vulgata vero scriptura,

Χρη, η δολφ τους ὑπερεξοντας κρατειν,

quatuor de causis improbanda est : principio utique ob hiatum istum χρη η : secundo ob trochæum τοῦς ὕ : tertio ob solœcam constructionem * Το μελλον ἢ ΚΡΑΙΝΟΙΤΟ προυτεθεσπικει, ὡς ΧΡΗ : ob sententiam denique absurdam adeo ut nihil supra : qua scilicet declaratur, *superandos quidem esse qui rerum summa poterentur, id vero neque dolo tamen nec virtute effici posse.* Alterum porro germani ingenii solœcismum extare video : pag. 163 (Pers. 791, 2.).

Εἰ μὴ στρατευοῖσθ ἐς τον Ἑλληνων τοπον,
Μηδ εἰ στρατευμα πλειον ΗΙ το Μηδικον³³⁴.

332. Vide supra p. 494. vide *Elmsleium* ad l.

333. ὑπερέσχοντας MSS. nonnulli, qui aliquantisper favent *R. P.* ὑπερσχόντας : sed lectio vulgata "merum est typographi erratum qui simplicem χ litteram pro nexu σχ posuerit." Pers. 708. et fragm. apud Strab. iv, 252. Ox. et Eur. Hipp. 1365. ὑπερσχών. Eur. Ph. 1399. ὑπερσχόν.

Soph. Œd. Tyr. 1461. σχεῖν, Col. 1169. ὦ φίλτατε, σχεῖς. Aristoph. Thesm. 499. μὴ χῶμεν vel potius μὴ σχῶμεν. *R. B.* χῶμεν *Piers.* ad Moer. p. 6. Lys. 648. σχοῦσ'. 789. σχοῖμ', Antiphanes apud Athen. i, 23. Α. σχόντ' *R. P.* Advss. p. 49. adde Soph. Œd. Tyr. 789—793. El. 716. Eur. Androm. 78.

334. l. στρατευσθ' εἰς MS.

Lege vero πλειον ΕΙΗ Μηδικον. Ει μη στρατευσθε— AD
μηδε—ειη—. Ulteriore autem auxilio indiget Æs- LYS.
chyli, in qua versamur, pagina. Supra utique lin.
9 (785, 6, 7.). sic scriptum legitur :

Εν γαρ σαφως τοδ ιστ εμοι ξυνήλικες,
Απαντες ήμεις, οι κρατη ταδ εσχομεν,
Ουκ αν φανημεν πηματ ερξαντες τοσα.

h. e. *Probe enim nostis mei coætanei, omnes nos, qui hoc imperio potiti sumus, tantarum calamitatum auctores non fuisse extaturos.* Cuiquamne, obsecro, istud omnes nos &c. placere poterit? Me certe quod * attinet, sententiam omnino ineptam ac 335
futilem efficere videtur. Immo falsam non immerito dixissem. Quippe ista particulæ negantis collocatio, Απαντες ήμεις ουκ αν εφανημεν ερξαντες, *Omnes nos auctores non extulissetus*, tantundem est, quod *nemo nostrum auctor extulisset*. Nam neque idem valere potest, quod alter verborum ordo, Ουκ απαντες ήμεις &c. *Non omnes nos &c.* Ain vero significare voluisse Darii ειδωλον eorum, qui Medico ante Xerxen imperio potiti erant, neminem tantam patriæ cladem allaturum fuisse? At ne Mardum³³⁵ quidem, qui inter versum decimum quartum (773, 4.) ab eodem dicitur ασχυνη πατρα Θρονοισι τ αρχαιοισι, *patriæ ac thronorum avitorum dedecus?* Æschylum vero nullus dubito sic scripsisse :

Εν γαρ σαφως τοδ ιστ εμοι ξυνήλικες
Απαντες, ήμεις, ΕΙ κρατη ταδ εσχομεν,
Ουκ αν ΕΦΑΝΗΜΕΝ πηματ ερξαντες τοσα³³⁶.

Probe enim nostis mei quotquot estis coætanei, nos

Lambeth. 2. μη δ' ει στρ. πλει-
στον ή τδ περσικόν Idem. Μηδ'
* ήν στ. π. ή R. P. in utraque
editione.

335. Πίμπτος δè * Μέρδης ήρ-
ξεν, R. P.

336. 2. οι κράτη MS. Lam-
beth. 3. φάνημεν inter alios MS.

Lambeth. φανείμεν prætulisse
videntur Abresch. in Dilucid.
Thucyd. p. 6., et R. P.: Dawesii
emend. idcirco ejicienda, quod an
ictum nunquam patitur nisi em-
phaseos gratia; vide Opusc. p.
303.

SECT. [h. e. me], *si hoc imperio potiti essemus, tantarum calamitatum auctores non fuisse extatueros.* Εφανημεν autem postulat sermonis Attici ratio, quæ verborum augmenta prætermitti vetat. Infra denique lin. pen. (796), ubi habetur metro renitente,

Ἄλλ' εὐσταλῆ καὶ λεκτὸν ἀρουμέν' στολόν,

336 * pro ἀρουμέν' reponendum censeo ἤρουμέν' ³³⁷ h. e. α ἀρουμέν' eadem crasi, qua ex εἰ αν fit ην; in versus autem fine locandam interrogationis notam: ut sententia sit: *Sed quid si delectas copias instruxerimus?* Non deerunt fortasse, quibus placebit ἀρωμέν'. Mihi vero alterum illud magis adridet.

V. 142. — — Χαλεπα μὲν ναι τῷ σῶ

Γυναικας ὑπνῶν ἐστ' ἀνευ ψωλας μονας'

Ὅμως γέ μ' αν δεῖ' τας γὰρ εἰσανας μαλ' αυ] ³³⁵.

Principio ne ὑπνῶν priorem producat, rescribendum est mutato verborum ordine Γυναικας ΕΣΘ ΥΠΝΩΝ. Deinde omnino audiendus est Cl. Kusterus qui "Lege (inquit) — μαν δεῖ. Lacæna enim hic loquitur "quibus μαν dicebatur pro μην." Felix profecto, si sic omnia dixisset. Leviculum porro istud addere

337. * ἀρωμέν' ex Robortello *R. P.* ἀρούμεν MSS. Lambeth. Guelf. regii apud *Brunck.*, et Ald.; alterutrum probum; vide supra p. 419. *Iph. T.* 117. 'Εκ τερμμάτων δὲ νόστον ἀρωμέν' κάλιν. ἀρούμεν Codices. Conf. *Soph. Aj.* 129. *Agam.* 45-7. *Hec.* 1123. *El.* 2. In *Heracl.* 323. αἴρω. edd. ἀρῶ *Elmsleius.*

338. "γα μὲν δεῖ τας *Scalig.* (ut *Rav.*): γέ μὲν MS.—μέλει MS. recte." *R. B.* "Infra 502. Ὑμῖν δὲ πῶθεν περὶ τοῦ πολέμου ΤΗΣ Ἔ ΕΙΡΗΝΗΣ ἐμέλησεν;" *R. P.* apud *P. P. D.* Conf. *Tourp.* ad *Suid.* π. 164 = 426. et *Koen.* ad *Greg.* p. 110. (p. 237. ed. *Bastii*). *Burgessius.* Sic quoque

Tyrwhittus in *Conject.* p. 69. "Sed præstabit, opinor, sine litterulæ mutatione sic interpungere: "Ὅμως γὰ μὲν. δεῖ τας εἰσανας μαλ' αυ." *Cratinus* apud *Athen.* xv, 669. B. μάχης δ' ἄλλοι καὶ πόνου μέλοι. *R. P.* Advss. p. 144. (*Eur. Ph.* 942. ἄλλοις μελήσει ταῦν'. *Ach.* 931.; *Iph. T.* 40. σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει "Ἀρρητ'."). *Herodot.* viii, 19. κομιδῆς δὲ πέρι τὴν ὄψην αὐτῶν μελήσειν. 65. περὶ δὲ στρατιῆς τῆσδε θεοῖσι μελήσει. *Xenoph.* *Anab.* vii. p. 490. ἔφη αὐτῶν ταῦτα συμπεροθυμηθέντι οὐ μεταμελήσειν. p. 500. πειθομένοις αὐτοῖς μεταμελήσει. p. 504. Ἄναξιβίῳ μὲν ἡμέλησε.

potuisset pro communi γε scribendum esse *Laconicam* AD: *γα*. Restat vero aliud nequaquam leve. Quid enim LYS. tantum in librariorum atque editorum gentem committere potuit bona *Lacæna*, ut orationem, τας γαρ ειρανας μάλ αυ, sensu plane cassam ac barbaram ei tribuerint? In ipsa vero hac stribligine veræ lectionis vestigia mihi videor deprehendisse: Nostrum utique scripsisse crediderim:

————— τας γαρ ειρανας MEAEI.

*—*ραx enim curæ est*. Vel forte, quod et a vulgatæ 337 scripturæ sono propius abest, MEΛΩ.—*pacis enim curam habeo*. Nam et hæc loquendi ratio bene Græca est. Sic apud Sophoclem Aj. 697 (689). et Elect. 343 (342).

Τιματε· Τευκρω τ, ην μολω, σημηνατε
MEAEIN μεν ΗΜΩΝ, αυτουιν δ υμιν ²⁹ άμα.

Δεινον γε σ ουσαν πατρος, ου σσ πας εφς,
Κεινου λελησθαι, ΤΗΣ δε ΤΙΚΤΟΥΣΗΣ ΜΕΑΒΙΝ.

Hesychius: Μελα, φροντιζει. Suidas: Μελι. φροντιζει. Μελλει δε αυτι του βραδυνει. Cæterum puræ putæ delicix est Bourdinus ³¹⁰, qui ex hac mulieris *Lacæna* oratione ansam adriperit monendi *υπνων Attice* dici pro communi *υπνουιν*.

V. 197. Ομοσωμεν εις την κυλικα μη πιχειν υδωρ.]
Lege Ομοσωμεν ³¹¹, *juretus*; uti habet Florentis

339. υμιν R. P. P. xxiv—
xxxvii. l. σημηνατε.

340. "imo Scholiastes." R. P. ad R. D. "Dorvill. ad Chariton. p. 36. *facete Bourdinum pro Scholiaste citat.*" R. P. apud P. P. D. ad Thesm. 567.

341. ομοσωμεν Codd. Rav. et unus apud Brunck. "Sed in tyronum gratiam observandum est hac forma, ea nempe, ubi vo pro υμι in fine verbi ponitur,

numquam uti Tragicos; rarissime veteres Comicos, assipissime novæ Comediæ poetas." R. P. ad Med. 744. Phrynichus Σ. II. p. 40.

'Επιδεικνυ: το προστακτικον 'Αρτικως, αντι του επιδεικνυε. το θεμα αυτου δεικνυμι. ωστω και ελλυμι ελλυ και τα εμοσα. το δε επιδεικνυε απο του δεκνυω. Conf. Bast. Ep. Cr. pp. 136, 7. 262. Aristoph. Lys. 748. διαπερικνυο R. B.

SECT. Christiani interpretatio. A verbo utique *ομνυμι* formæ activæ futurum apud Atticos nullum est. Ii medio duntaxat utebantur, crasin itidem suam adhibentes, *ομνυμαι*. Ac metri quidem ratio perinde recipit *Ομνυμιθ*. Hoc vero sententiæ non æque convenit, et a recepta scriptura longius discedit.

V. 234. Ταυτ εμπεδουσα μεν πιοιμ εντευθεν·

Ει δε παραβαιην, υδατος εμπλησθη κυλιξ.]

εμπεδουσα μεν — ΠΙΟΙΜΙ — Ει δε ΠΑΡΑΒΑΙΗΝ — ΕΜΠΛΗΣΘΗΙ — Viden solœcismum in modorum
338 * ratione; illud autem πιοιμι cum sequentibus alium itidem optativum postulare? Nec vero magis hic ferendum est, quod κυλιξ, cum de calice jam ante memorato agatur, articulo destitutum sit. De eodem calice legimus vers. 197. ex emendatione superiori *Ομοσωμεν εις ΤΗΝ ΚΥΛΙΚΑ*—et rursus 209. *Λάζυσθε*³⁴² *πασαι ΤΗΣ ΚΥΛΙΚΟΣ*—uti et 841.—*πλην ων συνοιδεν Η ΚΥΛΙΞ*. Dicas autem deinceps licebit me nihil videre, ni veram hujus loci scripturam instauravero:

Ει δε παραβαιην, υδατος ΕΜΠΛΗΘΗ Η κυλιξ³⁴³.

342. *Λάζυσθε* Cod. Rav. “*λάζυσθε* pro *λάζοισθε* Aristophani *Lysistr.* 209. recte, opinor, restituit *Brunckius*. Idem restituit in *Rhes.* 880. e MS. *Musgravius*.” *R. P.* ad *Med.* 1213. Ph. 1674. *Λάζυσθε τήνδε, κεις δόμονς κομίζετε*. Pompeius Macrus apud *Stob. T.* lxxviii, p. 454, 37. (Vol. iii. p. 106. *Gaisford*.) *μητέρα τε προσλάζυσθε, κάξαργασθέ μου*.

343. Conf. *Lys.* 253. *Soph.* *Ed. Col.* 1552. Ph. 119. 991. 1. *Εμπλημένος* Ald. et *Junt.* 2. *εμπλησμένος* *Junt.* 1. 2. “*probante Valckenærio* ad *Eurip.* *Hippol.* 664.” *R. P.* apud *P. P. D.* *εμπλήμην* Rav., conf. *Br.* ad *Lys.* 1. c. 3. “*εμπλησμένος* Ald.” (et *Junt.* 1., *εμπλημένος* *Junt.* 2.),

“p. 486 (*Eccles.* 56. *εμπλησμένος* edd. tres pr.) *Suidas* *εμπλησμένος*: sed in *τριχιδες* habet *πεπλησμένος*, et *Schol.* hic p. 226.; 325 (*Vesp.* 1. c.). *Kusterus* apud *Suid.* probat *πεπλησμένος*. Sed recte *εμπλησμένος* ab *εμπλημαι* sic et *Hesychius* in ‘*Εμπλημ.*’ *R. B.*; conf. *R. P.* apud *P. P. D.* ad 1. c. et *Av.* 1310. 6. “*Sic Suidas* in *Ενήλατο* et in *Καχρόων* et in *Παροιμικότατος*.” *R. B.* *Plut.* 893. *Διαβράγειη μηδεός γ’* (sic) *εμπεπλησμένος* Cod. H; γ’ a recenti manu. Sic in membr. et cod. *Reg.* apud *Brunck.*, nec aliter in C scriptum esse suspicatur; unde exsculpsit *δ. μηδεός γ’ εμπλημένος*; conf. *P. P. D.* ad 1. *Vesp.* 978. *Ουδέν ποτ’, άλλ’ η τής φακῆς εμπλήμενος*

Spectes autem, velim, si literarum ductui perpendendo vacet, a vulgato *εμπλήθη* quam leviter discedat, quod reposuimus, *εμπληθ η*. Verbi *εμπλητο* analogiam quod attinet, ea quam recte se habeat, subjecta docebunt exempla :

¹ ΕΜΠΛΗΜΕΝΟΣ φθαις et ις

Εκκλησιαν ελθειν—

² Ως εγω βαλλων εκεινον ουκ αν ΕΜΠΛΗΜΗΝ λιθοις.

Vulgo minus recte *εμπλημην*,

³ Ξυσταλεις, ευτακτος, οργης και μινους ΕΜΠΛΗΜΕΝΟΣ.

⁴ ΕΜΠΛΗΣΟ λεγων παντως γαρ τοι—

⁵ Κατεσκευλιζε, ΚΑΝΕΠΑΗΤ εν-τη σκοπη.

⁶ Ευθως γαρ ως ΕΝΕΠΑΗΤΟ πολλων καταθων.

⁷ Ασπασιοι προτι αστη, πολις δ ΕΜΠΑΗΤΟ αλεντωγ.

V. 678. Ιππικωτατον γαρ εστι χριμα κατοχον γωνη, Κουκ αναπολεισθαι ³⁴⁴ τριχοντος —]

Laterem hic lavat Bisetus, dum verbi αναπολεισθαι sensum exponere laborat, cujus hoc in loco neque sensus nec syntaxis est ulla. Editt. Basill. 1532.

¹ Equ. 931. ² Ach. 235. ³ Vesp. 422. ⁴ 601. ⁵ 906.
⁶ 1295. ⁷ ΙΑ. Φ, 607.

Cod. Rav. 1122. *εμπλήμενος* in textu Rav. et in uno Br. vulgato superscriptum. (Eur. Syleo, *εμπλήσθητι μου*.) Ran. 931. “κατέρβλησημένον (Junt. 2. et Bas. 1547.) κατεβρίνημένον Suid. v. λῆμα.” R. P. apud P. P. D. Conf. R. B. ad Hor. A. P. 441. Nub. 1205. ἀριθμὸς, πρόβατ', ἄλλως ἀμφορῆς γεννησμένοι; i. e. σεσωρευμένοι in margine exemplaris Benteleiani; et in epistola ad Kusterum Viro præstantissimo “placet τὸ γεννησμένοι, vel potius ut Suidas, Xenophon” [Anab. v, vii, 24.], “et Hesychius, γεννημένοι.” Mus. Crit. N^o. vii, p. 451.; vide Dobræum in Ap-

pend. ad Aristoph. p. (45). Herodot. viii, 144. οἰκήματα ἐμπειρησμένα. ἐμπειρημένα alii probæ notæ Codices. Sed Theodosius Grammaticus in Anecd. Gr. apud Bekker. Vol. iii. p. 1020, 21. κίλειμαι λέγεται παρὰ πᾶσιν Ἑλλήσιν. Et p. 1388. ἐκλειμένος εἶ διφθ., ὡς κεκλειμένων τῶν ἐμπορείων, καὶ κίλειται. Chæroborosci cod. Barocc. 50.

344. “ἀναπολείται Q. S. P. Christianus. κοῦκ ἂν ἀπολείσθαι MS. leg. κοῦκ ἂν ἀπολεισθῆ.” R. B. “Sanctamandus legit, ἀπολεισθαι, hoc sensu, neque a corrente anieverti.” Burgess.

SECT. et 1547. uti et Plantin. αναπολισθαι representant.
 V. Atque hæc quidem scriptura, utcunque vocem nihili
 præferens, ad veram tamen adhuc propius accedit.
 Veram autem censeo,

Κωνκ ΑΝ ΑΠΟΛΙΣΘΟΙ τρεχοντος—

Vel potius Κωνδ h. e. Και ουδε, *Et ne a currente quidem* [equo] *deciderit*. Soph. Electr. 748 (746). Καζ αντυγων ΩΛΙΣΘΕ — Facem hic nobis quodammodo prætulit doctiss. Lysiæ editor, pag. 868. qui pro αναπολεισθαι legendum coniecit απολισθαινει. Quo tamen pacto primam trochaici sedem dactylus dehone-
 nestabit³⁴⁵. Quin etiam virum doctiss. cum aliis

345. Vide App. pp. 636, 637.
 "Hanc conjecturam stabiliunt Br. Codd. MSS. Aug. et B, item Ravennas." R. P. apud E. M. "Comicus ignotus apud Plutarch. Erot. p. 769. Β. Οικειότητα δ' ἐμβλέπων ὠλισθανον." R. P. ad Ph. 1398. Ran. 702. ὀλισθοῦσιν. Ἡ ποσὶν ὀλισθάνοντες ἐν ξηρῷ πέδῳ R. PORSONUS in Opusc. p. 156. ὀλισθάνειν Xen. Anab. III, 245. [Theocr. Id. xxv, 230. ὀλισθεν Callim. fr. LXXI, 1. ὀλισθεν. cxxxvi. ὀλισθῆ. Alciph. Epist. lib. III, xi. οἶδα ἀκούσας ἄλλα τινα δαιμόνων ὀνόματα, ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπολείσθαι μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα. ἀπόλισθε Steph. Bernardus, et alii; quidni legamus, ἀπόλισθε.] Eurip. Ph. 1398. ἐξολισθάνοι. Eq. 489. ἐξολισθάνειν R. P. apud P. P. D. Ach. 704. Ἐξολέσθαι Pac. 140. ἐξολισθεῖν. Eccles. 286. ἐξολισθῆ, de quo loco vide Dobræum in Addend. p. (145). Plato Cratyl. p. 427. Β. 3. ὅτι δὲ ὀλισθάνει μάλιστα ἐν τῷ λάβδα ἢ γλώττα, κατιῶν ἀφ' ὁμοίων ὀνόμασε τὰ τε λεία, καὶ αὐτὸ τὸ ὀλισθάνειν.— ἢ δὲ ὀλισθανούσης τῆς γλώττης —Cod. Clarkio-Bodl. Ut D. R.

ad Xenoph. Mem. I, II, 22. ἐξολισθάνειν admiserit, qui ἀπολισθάνειν ad Longin. §. III. repudiarat, id mihi vehementer dolet: *Sed graviter magni magno cecidere ibi casu.* "Ἀπολισθάνοι, quod verbum Lexica ignorant, una cum διολισθάνειν, habet Paus. Eliac. 448. Alterum Luc. Rev. c. 30. neque adeo corrigendum [a T. H.] in ejusdem Dial. Mar. xv. c. 2." Abresch. ad Thucyd. p. 716. Pausanias v, 27. ἀπολισθάνουσι. Ælianus de N. A. IX, 9. ὑπολισθάνει Cod. Vat. 997. et IX, 61. XI, 22. XIV, 8. XVII, 21. et 44. κατολισθάνει. ΟΙΔΑΝΩ. II. I, 554. Οἰδάνει ἐν στήθεσσι. Aristophan. Pac. 1165. Τὸν τε φήληχ' ὀρῶν οἰδάνοντ' R. B. et R. P. Opusc. xcii. Apoll. Rhod. I, 478. Οἰδάνει ἐν στήθεσσι. Claudian. de bello Gild. 330. *Tantane devictis tumuit fiducia Mauris?* N. HEINSIUS. Conf. Eschenbach. ad Pseud-Orph. Argonaut. 363. ΑΛΦΑΝΩ. Eurip. Med. 299. φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι ὄνσμενῆ. Aristoph. Thesm. alt. XVI. in Br. T. III. p. 251. ἀλφάνει. Menander apud Cler.

fefellit vera istius verbi scriptura απολισθανει. So- AD
phocles apud Suidam in V. Ως. LTK

Θαυμαστα γαρ το τοξον ως ΟΑΙΣΘΑΝΕΙ.

Loci autem hujus depravationem deceptis librarij scribentis auribus mecum acceptam referes. Libet hanc porro occasionem amplecti menda quædam* apud 340 Euripiden eodem fonte derivata correctum eundi.

Hec. 1038 (1022). Αλλ ουτι μ εκφυγητε λαυληρω ποδι] Vocula ου cum verbo subjunctivæ formæ conjuncta alteram itidem μη comitem postulat. Cujus rei exempla aliquot supra adduximus pag. 222 (408-412), Ecce jam alia :

¹ Μενεις ασυλος, κοΟΥ σε ΜΗ ΜΕΘΩ ποτε.

² ΑΛΛ ΟΥΔΕ νυν σε ΜΗ παροντ ΙΔΗΙ πελας.

³ ΑΛΛ ΟΥΤΙ ΜΗ ΛΑΧΩΣΙ τουδε συμμαχου.

⁴ ΟΥ ΜΗ ΠΙΘΗΤΑΙ· προς βιαν δ ουκ αν λαβοις*

⁵ ΟΥ ΜΗ ΘΑΝΩΣΙ· τουσδε γαρ μη ζην εδει ³⁴⁶.

Legе igitur, ΑΛΛ ουτι ΜΗΚΦΥΓΗΤΕ ³⁴⁷—

¹ Eurip. Med. 728 (726). ² Soph. Aj. 83. ³ CEd. Col. 462 (450). ⁴ Phil. 104 (103). ⁵ 431 (418).

p. 124=58. R. B. et Eupolis apud Suid. v. αλφάνω. Hesychius Ἀλφάδεει. εὐρίσκει. καὶ ἀλφαίνει. L. αλφάνει. In Apostolio xvi, 28. ἄμπελον γὰρ τινος φυτάνοντος, "sed Codex Paris. ab Apostolio ipso conscriptus, φυτεύοντος." Bast. ep. cr. p. 249. Nulla ratio habenda est Τουρῆι, qui ad Longin. §. iii. hanc emendationem perstringit: "Sed obstare videtur, ut alios permultos taceam, Musæi, si qua demum, auctoritas: 95. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων Ἐλκος ΟΑΙΣΘΑΙΝΕΙ" — (Κάλλος Schraderus, sed vulgatam retinet Muret. Opp. iv. p. 413.). Quidni pergeret in exemplum trahere Apoll. Rhod. i, 377. "Ὡς κεν ὀλισθαίνουσα ἐὶ αὐτῶν φορέοιο.

iii, 383. Νειόθεν οἰδαίνεσκον, ἐέλδετο δ' ἐνδοθι θυμός. Orphei Argonaut. 363 (367). Ἄφροῦ δμ' οἰδαίνοντος ὑπὸ τρέπιν ἐνθα καὶ ἐνθα: et οἰδαίνουσα θάλασσα apud Aratum. Sed hujusmodi quisquiliæ, probe novit Τουρῆις, scriptoribus condonandæ, qui elegantias a veterum lectione arripuerunt, et sordes a sæculi sui contagione traxerunt.

346. 1. Vide supra p. 438. 2. pro μη, καὶ MS. Reg. 4. πείθηται MS. Urbinat., et ἄγοις MS. Harl.

347. Hanc emendationem probavit Valck. ad Ph. 408.; "με φύγητε Ald., Musgraviῖ MSS. omnes, ipso teste, μη φύγητε. Correxerat aliquis in vulgatis μ'

SECT. Hipp. 659. *Νυν δ εκ δομων μεν, ες τ αν εκδημος χθονος*
 V. *Θησευς, απειμι, σιγα δ εξομεν στομα]*

Desideratur ad orationis integritatem verbum sub-
 junctivum, quo referatur ες τ αν; quod tamen ver-
 bum subaudiri sermonis Attici ratio non patitur.
 Itaque omnino reponendum est, quod scriba a libra-
 rio dictante minus distincte audivit:

————— ες τ αν ΗΙ κδημος χθονος ³⁴³.

Iph. in Aul. V. 383.

————— ὦν γαρ εκτησω, κακως

Ηρχες· ειτ εγω δικην δωσω κακων ὁ μη σφαλεις]

341 * *Quæ enim possidebas, illis male Præfuisisti. An*
igitur ego pœnas dabo malorum tuorum, qui non
peccavi. Ita interpretes. Viderunt scilicet *tuorum*
 ad necessariam sententiæ emphasin desiderari. Nec
 vero σων in Græca oratione subaudiri patitur alte-
 rum istud εγω. Porro autem peccat lectio recepta
 adversus commatum trochaicorum rationem, quam
 poetæ tragici inviolatam servabant, quæ scilicet
 exigebat,

ἐκφύγητε, unde *Davesius* sagaci-
 ter, licet minus recte, hanc scilicet
 MSS. lectionem esse ratus, elici-
 cuit μὴ 'κφύγητε." *R. P.* ad l.
 quem vide. *Soph. Ph.* 789. μὴ
 φύγητε μηδαμῆ. In *Æschyl. Sep-*
theb. 267. mallet, οὐ γάρ τι
 μᾶλλον μὴ 'κφύγησιν τὸ μόρσιμον.
 et in *Eur. Or.* 1609. ἦν γε μὴ
 'κφύγησιν περὶ σὺς. *unless you should*
escape—*OP.* οὐ φευξόμεσθα. *we*
will not attempt it. *Soph. Ph.*
 911. Προδοῦς μ' εἴουκε κάκλιπών
 τὸν πλοῦν· κάκλιπών *MS. Harl.*
El. 985. Ζώσαιν θανούσαιν θ'
 ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος. μὴ λι-
 πείν *MSS. v. Livineii, Harl.*
Hunt. Ph. 470. μὴ λίπησιν μ' οὐτῶ
 μόνον. *Æschyl. Eum.* 225. Τὸν
 ἀνδρ' ἐκείνον οὐ τι μὴ λίπω ποτέ.
Eur. Ph. 586 (592). τῶνδ' ἑ τ' ἐν
 μέσφ' κπεσείν *Valck. πεσεῖν MSS.*

et editiones. *Aristoph. Eq.* 697.
 "Lego, "Ἦν μὴ 'κφάγησιν, ἐγὼ δ'
 εἰάν σε μὴ 'κπίω." *R. P.* apud
P. P. D. "Leviter quoque titu-
 bavit *Marklandus* apud *Burton.*
 ad *Phœn.* 21. 'Ο δ' ἠδονῆ ἴκτους
 (vel κέτους) temere conjiciens."
R. P. in Class. Journ. N°. 1. p.
 342. *Æschyl. Pers.* 841. ψυχῶν
 διδόντες ἠδονῆ καθ' ἡμέραν. *Eur-*
ipides infra 1008. καὶ δευλίῃ
 δίδωσι [i. e. ἰαντόν· hujusmodi
 locus in *Philostrato* præsto non
 est, εὐφροσύνη δίδουσι καὶ παιζῶν.
Lucian. T. II. p. 571. §. 4. καὶ
 τῷ ἔρωτι τῆς Θεᾶς ταύτης δόντες
 ἑμμαντόν. *Plato* in *Phædro* p.
 1224. *E. Grf.* ἀλλ' ἠδονῆ παρα-
 δούς.].

348. *Quam* recepit *Valcke-*
nærius.

————— *finis ut quarti pedis*
*Nominis verbive sine comma primum clauderet*³⁴⁹.

Utrique malo uno negotio sic subveniendum est :

Ἡρχες· εἰτ ἐγὼ δικὴν ΔΩ ΣΩΝ κακῶν ὁ μὴ σφαλεις³⁵⁰ ;

AD
EUR.

349. *Ter. Maur.* v. 308, 309. Vide *Markland.* ad l. et *R. P.* ΡΒΡΕ. xlviii=lii, iii.

350. "*Hanc emendationem probat David Ruhnkenius ad Jul. Rufinian. de Fig. Sent. et Eloc.* 37. p. 222. et ita edidit *Marklandus.*" *R. P.* ad *R. D.* "Imitatur *Ennius Iphigenia apud Ruf.* l. c. *Ut ego plectar, tu delinquas: tu pecces, ego arguar.*" *R. P.* Advss. p. 250., *Opusc.* p. 303. *Iph.* T. 1037, Οὐ καθαρὸν ὄντα τὸνδ' ἄσιον ὀύσω φόνψ. "Ut metro et sensui simul consulatur, legendum: Οὐ καθαρὸν ὄντα ὄ' ἄνόσιον δὲ σφ' φόνψ." ΤΥΡΩΗΙΤΤ. in *App.* ad *Musgrav.* p. 144. *Lucian.* in *dearum judicio*, 1, 267. ΠΑΡ. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἶδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε. "Equidem deesse personam continuandam, lenique insuper literarum sejunctione scribendum existimem: οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις ΔΙΔΩΣ ΜΟΙ μῆλον. ΠΑΡ. ἐπὶ τούτοις λάμβανε." *Eldik.* *Susp. spec.* pp. 18, 19. *Plurima veterum loca corrigenda restant, in quibus* ¹ *CONJUNGENDA maxime separaverunt librarii, junxerunt, quæ fuerant* ² *SEPARANDA.* *Ibid.* p. 1. *Sequentes emendationes adolescentibus criticis studiosis proponamus.*

I. *Esaiæ proph.* xvii, 20. φύτευμα ἄπιστον. "lego, φύτευμα πιστόν." *R. B.* *plantationem fidelem.* *Vulgata;* conf. *Louth.* ad l. *De Æschyl. Agam.* 1393, 4. vide *R. P.* *Opusc.* p. 210. *Aristoph.* *Ach.* 1177. *Br.* "Ἐπὶ, οἰσυνηρὰ,

λαμπάδιον περὶ τὸ σφόνον. *Legendum, περισφόνον.* *Lys.* 1318. 'Ἄλλὰ γε κόμαν Παραμπυκίδεστε Χειρὶ, "Scribe, ne litera mutata quidem aut transposita, ἀλλ' ἄγε, κόμαν Παραμπυκίδεστε τε Χειρὶ," *Idem.* *Eccles.* 1173. Ἐβάλως ἐπινικί' *Leges, εὐαί, ὡς ἐπὶ νίκῃ R. P.* quem vide ad l. "*Tagenistis apud Schol.* ad *Ran.* 295. Χθονίας Ἐσάτης κείρα σοφῶν ἔξαλο- ἰομένη. *Leges* Χθονία ὄ' Ἐσάτης Σπείρας ὀρίων εἰληξαμένη." *R. P.* apud *P. P. D.* *Alexis* apud *Athen.* iii. p. 107. Β. Θαλάσιν κελύσας ἔνεκ' ἔρω, ταῖντο δὲ ἐν Φήσας ἀδικήσιν, *Leges* ἐμοῦ ταῖν', οὐδὲ ἐν e *Cod. Epit.* et *Casaubono.* *Ibid.* p. 107. F. omnino vide *Porsoni palmarium emendationem hujus Comici in Adverss.* p. 65. *Antiphanes* apud *Athen.* x, 449. B. MS. ταραροχρῶτι δηκτίουσαν unde nullo negotio *Porsonus* *Ταραροχρῶτ' εἶδη κίνουσαν.* *Advss.* p. 121. *Xenophanes* *Athenæi* xi. p. 462. F. Σπείσαντας τε καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι Πρήσσειν' ταῦτα γὰρ ἄν ἐστι προχειρότερον. *Legendum, ταῦτα ΓΕΡΩΝ—Callimachi fragmentum ex Orionis Thebani Etymologico MS.* Κεῖα καὶ χεῖα, ὁ φωλεός. — καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ὀ Καλλιμαχος· Οἱ δ' ὄστ' ἐξ ὄχεης σοφίσαι δλωε ἀχίν' ἀναχίν. restituit *D. R.*, Οἱ δ' ὄστ' ἐξ ὄχεης ὄεις αἰλωε ἀχίν' ἀνασχών. ad *Ernesti* p. 55=*Ep. Cr.* ii, 189 (193.). *Bion.* xv, 79. Κρήψε θεῶν—*leg.* Κρήψεθ' ἰον—*Casaub.* apud *R. B.* Πλάτο

SECT. de Repub. ix, p. 580. A. 4.—
 V. φθογερόν, ἀπίστω, ἀδίκω, ἀφίλω,
 ἀνοσίῳ, καὶ πάσης κακίας πάν
 δοκεῖ τε καὶ τροφεῖ· sic ed. Fran-
 cof. forte operarum incuria; nam
 πάνδοκεῖ *HSt.* Polyb. Vol. ii,
 xxxv, 5. ὑπολαμβάνοντες οἰκείον
 ἱστορίας ὑπάρχειν τὰ τοιαῦτα ἐπί-
 σσον διὰ τῆς τύχης εἰς μνήμην
 ἄγειν καὶ παράδοσιν τοῖς ἐπιγενο-
 μένοις· ἘΠΕΙΣΘΟΔΙΑ τῆς τύχης
 e *Casauboni* interpretatione (ni-
 mirum, *hujusmodi lusus fortu-
 nae memorabiles*) emendationem,
 quam in animo habuit vir sum-
 mus, dextre elicit eruditissimus
 Editor; conf. *Porsonum* ad *Tourp.*
 in *Suidam.* Vol. II, p. 464. I. ult.
Pausan. I, xxxviii, p. 93. καὶ
 τοῖς μὴ τελεσθεῖσιν ὅπως ὦν θείας
 εἴργονται. F. ὁπίσων. *Tyrwhittus.*
 IV, II, p. 282. Πυθέσθαι δέ που
 ὃν πάνν ἐθελήσας,—“*Valcken.*
 ad *Herod.* p. 254. (III, 115. et
 ad *Phalaridea* p. xvii.) nulla ne-
 cessitate coactus emendat σπουδῇ
 πάνν.” *Facius.* “*Rectissime*
Valckenærius.” *Porsonus.* Pseu-
 do-Phal. Ep. lxxxvi. οὐκ ὀρθῶς
 ὄντα, forte οὐ κατορθώσονται *R.B.*
 “*Seneca* de *Benefic.* IV, XII.
 (T. I. p. 712. l. I.) quoto anno
 empturus sit, disputat. quanto e.
 [Epist. cxxi. p. 601. l. 12. scenæ
 peritos—. “*Scripti, satiat perito-*
tos.” *Lipsius.* pro *satiat peritos*
lego, Pantomimos.]. *Suetonius*
Augusto liii. *Tiberio* quoque de
eadem re sedulo violentius *apud*
se per epistolam conquerenti ita
rescripsit. *Grævius.* -re, sed vio-
 lentius *apud se*—*Oudendorp.* ed.
 2. -re, sed dolentius a. s. BENT-
 LEIUS. *Idem* in *Nerone*, lii. *quem,*
mox hujus criminis reum, putant
quidam mandata prolaturum, nisi
 ea secreta obstare ut per quæ—
Lege ductu *MS.* (*Reg.*) ni spes
 secreto ostentata esset vitæ.

Martialis XII, XIV, 9. *Si te delectant animosa pericula: Tu scis, Tutior est virtus, insidiamur apris.* *Tuscis.* A. *Gellius* N. A. lib. II, XIII. *orare cœpit, ut se defenderent: cœpit id quid MS.* *Paris.* *lege, cœpit, inquit, ut*—VII. XIV. *squalescentes et jejuni dicti pro gracilibus.* *leg. jejunidici.* XIV, IV. *Chrysippus; τοῖς μὲν ὡς πρὸς φίλους ὄντος τοῦ τοιούτου προσώπου, τοῖς δὲ ἑτέροις προσάντους.* *lege, προσφίλους.* “*Omnia hæc BENTLEIUS.* *Ter. Maur.* 217. *Vocalibus apte sed et anteposta cunctis,*—“*sedet est egregia Pettecinianæ recensionis correctio.*” *Santenius. C. V. Paterculus* (II, lxxxiv. p. 352. ed. *D.R.*), “*nam de illius exemplis vitæ naxuta Dolabella ad Cæsarem,*”—*Ed. Pr. Lege,* “*Nam Deillius exempli sui tenax, ut a Dolabella ad Cassium*”—*LIPSIUS: vide Koen.* ad *Greg.* p. 85.

II. *Meleager* apud *Brunckium* in *Anal. Gr.* I. p. 18. LVII. Ἡ προδότας καὶ πίστος ἔφους—*Lege,* κάπιστος. *Æschyl. Suppl.* 317. *Καὶ τοῦ δαναοῖ γε* *Ald. Rob.* *Καὶ τοῦδ' ἀνοίγε* *R. P.* 404, 5. *εἰς βυθὸν μολεῖν Δεδορκὸς ὄμμα, μηδ' ἄγαν οἰνωμένον* editiones; “*ῶν. Med.*” *P. Needham: quid Askevius? “ῶν. Med. lego ῶνω- μένον cum iota adscripto.*” *Sed* in *marginē exemplaris sui* *ex ed. Pauw.* *comparent ἀνω μενεῖν* tanquam ossa suis *carnibus nuda: undenam gentium devenisse videtur hæc præclara emendatio? Signa insunt, ex quibus conjecturam capere facile sit: vide supra* p. 287. *Eum.* 942. *Μηλά τ' εὐσθενούντ' ἄγαν,* *Ald. εὐθυνοῦντ' ἄ.* *Rob. εὐθενοῦντ' ἄ.* *Turneb.* *EYΘENOYNTA* *ΓΑ* *dextre eruit vir amicissimus in* *Classical Journal,* No. III. p. 653. *Euripid.*

Helen. 1444. ME ΔΕΙ pro ME-ΔΕΙ "certissime restituit *Musgravius*." [Mosch. III, 116. φέρμακον εἶδες. "corrigo εἶδες." R. B. *Aristoph.* Thesm. 1208. Ναὶ ναίκε δὴ σοι. I. δῶσω, vel potius, δῶσο R. P. apud P. P. D. "Ion. apud Plutarch. de Consol. ad Apollon. p. 113. B. 'Ἐξήλθον ἡμῶν καὶ τὰ ἡμῶν τροφός, Turneb. Var. Lect. 'Ἐξήλθον ἡμῶν καὶ τοὺς ἡμῶν. Legendum, utriusque lectionis ope, 'Ἐξήλθον, ἡ μόνη τε καὶ τλήμων τροφός." Advss. p. 278. Conf. R. P. apud P. P. D. in schol. ad Vesp. 842. et in Pratinam apud Athen. xiv, 622. C. ad Hec. 2. ed. 3. Χασπορή. Hellen. I, iv, 6. Οὐκ ἔφασαν δὲ τῶν οἶων περ αὐτὸς ὄντων καινῶν δεισθαι πραγμάτων, οὐδὲ μεταστροφῆς. Lege, —οὐκ ἔφασαν δὲ τῶν, οἶων περ αὐτὸς, ὄντων καινῶν—aut potius, οὐκ ἔφασαν δὲ ΟΥΔ' ἘΝΑ τῶν, οἶων περ αὐτὸς, ὄντων καινῶν—III, II, 8. ὁ δὲ Δερκυλλίδας, ἐπειδὴ ἔγνω μενετιόν ὄν, —Plato in Lysid. T. II, p. 212. B. 10. φιλοῦντες γὰρ ὡς οἴοντε μάλιστα οἰόμενοι οἴονται οὐκ ἀντιφειδίσθαι· οἱ δὲ καὶ μισεῖσθαι. οἰόμενοι Codices et Editiones: "sed malim equidem: οἱ μὲν οἴονται." *Heusdius* in Spec. Crit. p. 126. *Isocrates* in Archidamo p. 122. E. οὐδεὶς ἂν μελετῶν πείσειεν" lege, με λέγων. "Pausan. VI, XIX, p. 499. ποιῆσαι δὲ Αὐτόνομον τῷ παιδί, φησὶ, τὰ ἐπὶ τοῦ πόλου γράμματα. Fortasse, αὐτὸν ὀμοῦ. IX, XXXV, p. 780. τῇ δὲ ἐτέρᾳ τῶν Ὀρῶν νέμουσιν ὀμοῦ τῇ Πανδρόσῃ τιμᾶς οἱ Ἀθηναῖοι Θεαλλωτῶν Θεὸν ὀνομάζοντες. Lege, Θεαλλῶ τὴν θ. id. ibid. Τιμῶσι γὰρ ἐκ παλαιοῦ καὶ Ἀθηναῖοι Χίριτας, Αὐτῶ καὶ Ἠγεμόνην. τὸ γὰρ τῆς Καρπούς ἵστιν οὐ Χίριτος, ἀλλὰ Ὀρσε

ὄνομα. p. 781. ὡς ἡ Πιεθὸς Χαρίτων εἶη καὶ αὐτὴ μία. VIII, XXXI, p. 664. Ἀγνὸς δὲ, τῇ μὲν ἰδρίαν, ἐν δὲ τῇ ἐτέρᾳ χειρὶ φιάλην. XXXVIII, p. 678. ταῖς Νύμφαις δὲ ὀνόματα, ἢ ὄν τὸν Δία τραφῆναι λέγουσι, τίθενται Θεισῶν, καὶ Νέδαν, καὶ Ἀγνῶ." ΤΥΡΩΗΤΙΤΟΣ. *Plutarch.* II, 224. A. τὸν ξέρον ἱαντοῦ Σάμμιον—lege τὸν ξέρον ἐπὶ τὸν Σάμιον. VALCK. ad Herodot. III, 115. et 148. "Alciphro III. Ep. 62. καὶ παρὰ τοῦτον γραμματικῆς ὀσημέραι φοιτᾷ ἰδιόνορα πρὸς τὸν γαμητῆν τοῦ τρέφοντος ἡμᾶς. ἰδιόχειρα suspicatur *Berglerus*; Tu si majores literas exares, quibus olim utebantur, ΦΟΙΤΑΔΙΟΥΡΑ, simul et originem vitii, et emendandi viam oculis habebis subjectam; nam lineola loosa ducta sponte dabit, φοιτᾷ δὲ τῶν ῥα." T. H. Obs. Misc. v. p. 18. "Seneca de Clementia, lib. II, p. 480. I. penult. *Vultum quidem non dejiciet, nec animum ob ærucantem civis aridam ac pannosam maciem, et innixam baculo senectutem*: —Lege, *Vultum quidem non dejiciet nec animum, ob cras alicujus aridum, aut pannosam*—de morte Cl. Cæsaris, p. 854. hic—tam facile homines occidebat, quam canis excidit. forte, *exta edit. MS. frustum abscidit.* de Controvers. lib. II. p. 157. I. ult. *cæpit evertere, et explosa questione*: c. a veteri, —. M. Capella, p. 271. *hoc maxime impetulantis prurptionis sonitum, effusique cachinni licentiam provocarint. lege, in petulantis—provocarit.*" Hæc *BENTLEIUS. Quintilian.* Declam. xv. p. 311. *Burmam. Audio subinde exactas mero noctes, tua mulier convivia, perditas amantium rixas. An temulentia. Markland. Jew. Sat. II, 120. ingens Cæna sedet: gremio*

AD:
EUR.

SECT. V. Nempe litera ἢ librarii scribentis aures effugit, isque adeo pro δω σων exaravit δωσω. Similem autem verbi δω aliorumque hujus formæ usum passim videre est. Unum illud in præsens adduxisse sufficiat : Aristoph. Equ. 703.

Ὡς οἰζυθυμος ! φερε, τι σοι ΔΩ καταφαγειν ;
Scribentis contra aurium tinnitui acceptum refero, quod in quodam apud Sophoclem loco litera ἢ præter justum numerum habeatur. Nempe Œd. Colon. vers. 1248 (1189). sic repræsentatur :

342

* ————— ὥστε μητε δρωντα σε

Τα των κακιστων δυσσεβεστατων, πατερ,

Θεμις σε γ ειναι κεινον αντιδραν κακως.

Αλλ αυτον* εισι χατεροις γοναι κακαι.

Dicas, velim, si Œdipus alter audire gestias, quænam sit constructio istorum τα των κακιστων δυσσεβεστατων. Interim vero liceat alteram scribendi rationem, quam et germanam esse nullus dubitem, suggerere :

Τα των κακιστων ΔΥΣΣΕΒΕΣΤΑΤ, Ω πατερ³⁵¹,

jacuit nova nupta mariti. In the place of Juvenal I believe the true reading is Ingens Cæna, sed et gremio—But somebody, I find, had corrected it before me. Sed et is, nay farther, and what is more. J. Markland's letter to Dr. Taylor, Dec. 14, 1755. Paterculus (ii. lxxxvi. p. 358. D. R.) "ad solium alarunt, in prisca gravitate celeberrimi fides." ED. PR. Lege, "At Sosium L. Aruntii, prisca gravitate celeberrimi fides." CLAUDIUS PUTEANUS; Conf. supra pp. 289—301.

351. *Toup. ad Suid. ii, 80 = I, 323. τὰ τῶν κακίστα δυσσεβεστάτων, π. Sed in Præf. ad P. III. p. 7. τὰ τῶν κακίστων κάσεβεστάτων, π. quæ Musgravo arisist. Hec. 618. ὃ πλείστ' ἔχων, κάλλιστα τ' εὐτεκνώτατε. "κάλλιστα εὐτεκνώτατε dictum est,*

ut μέγιστον ἐχθίστη Med. 1320. πλείστον ἐχθίστης Soph. Phil. 631. πλείστον κάκιστος Œd. C. 743, 4. κάκιστα δυσσεβεστάτων 1190. ut recte edidit Brunckius e priori Tourni conjectura." R. P. ad l. II. B, 220. "Ἐχθιστος ἢ 'Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν. Eur. Hipp. 1419. μάλιστα φίλτατος. Alcest. 806. πλείστον ἡδίστην. Plato Epinom. 992. A. εἶτε χαλεπὰ, εἶτε ῥάδια, ταῦτη πορευτέον. τὸν δὲ ἐμπαντα ταῦτα οὕτως εἰληφῶτα, τοῦτον λέγω τὸν ἀληθέστατα σοφώτατον. Vide T. H. ad Lucian. T. i. pp. 3, 4. Shakspr. Winter's Tale, III, ii. whose every word deserves To taste of thy most worst. King Henry IV. P. II. iii, 1. And, in the calmest and most stillest night, Julius Cæsar, III, 2. This was the most unkindest cut of all. Rarius com-

Fecit utique syllaba των ante iterata, ut scriba istorum *δυσσεβεστατ* ω minus accurate sonum acceperit, adeoque, dum adhuc tinnirent aures, *δυσσεβεστατων* descripserit. Periphrasin autem istam τα των κακιστων *δυσσεβεστατα* quo minus quis miretur, faciet, opinor, quod apud eundem poetam legitur Phil. 65 (64).

AD
SOPH.

λεγων ὅς αν
Θελγς καθ ημων ΕΣΧΑΤ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΚΑ.

Sed ulteriore insuper auxilio locus indiget. Nimirum istud *μητε*, cum in oratione habeatur neque alterum *μητε*, nec *τε*, nec *και*; sermonis indoli adversatur. Oportet vero *μηδε*: ut ne committentem quidem *adversus te* *ἔσ.* Porro, ὡστε *θεμις* ειναι purus putus est barbarismus. Jam olim vero emenda-
* *veram θεμις*; atque ita in Colinæi editione scrip- 343
tum nuper comperi. Istorum denique *Αλλ αυτον*, uti vulgo accipiuntur, nullus est sensus, constructio nulla. Conjecit autem nescio quis *Αλλ εασόν*. Atqui hoc pacto minus commode eliminabitur *αυτον*. Verborum a Sophocle profectorum plenam potestatem statuo *Αλλ εα αυτον*, per crasin vero efferendam esse *Αλλ ηυτον*: aut etiam producta vocali α, *Αλλ αυτον*. Itaque totum locum sic refingo :

ὡστε ΜΗΔΕ δρωντα σε
Τα των κακιστων ΔΥΣΣΕΒΕΣΤΑΤ, Ω πατερ,
ΘΕΜΙΝ σε γ ειναι κεινον αντιδραν κακως ³⁵¹.

parativus cum superlativo junctus reperitur; ut, Soph. El. 201. *Ἰ πασᾱν κείνα πλέον ἀμέρα Ἐλ- θούσ' ἔχθιστα εἴ μοι*. Sæpenu- mero comparativus geminatur; Æschyl. Septheb. 670. *μᾶλλον ἐνδύκωτερος*; Suppl. 287. *μᾶλλον ἐμπεριέστεραι*. Eur. Hecub. 377. *μᾶλλον ἐγυχεστέρος*. Hip- pol. 381. *μᾶλλον ἀλγίων κλύειν*. Conf. Monk. ad 487. Xe- noph. K. II. II, III, 12. *ἡδίων δι- δόντα μᾶλλον*. Virg. Cul. 78.

Quis magis optato queat esse beator ævo,—"Ad verbum *Aris- tophanes* (Eccles. 1131.): *τις γὰρ γένοιτο* (—*voir' αν*) *μᾶλλον ἀλ- βιώτερος*; Hoc autem archaismo utitur sæpe *Plautus*, ut (Men. prol. 64.): *magis majores nugæ egerit*." *ἔσ.* *Scaliger* ad l.

352. *Θίμης*, ΣΕ Γ' ΕΙΝΑΙ, κ. ἀ. κ. *Non fas sit tamen, quod ad te attinet*.—*Toups*. l. c. "Miror equidem *Toupsium* facillimam *Danesii* correctionem *Θίμιν* reje-

SECT. V. ΑΛΛ ΗΥΤΟΝ· εἰσι³⁵³ —

— Herc. 206. Παιδας δε δη τι τουσδ αποκτειναι θελεις ;

Τι σοι δ εδρασαν —

Legit Scaliger Τι δη σ εδρασαν ; Vidit utique vir summus vitiosam receptæ lectionis syntaxin. Nempe verbum δρασαν et similia, quoties notione huic loco accommodata adhibeantur, vel cum gemino accusativo, vel cum accusativo et adverbio construuntur. Qua de re Barnesius nil quidquam suspicatus est. Quanquam vero vir summus loci morbum perspectum habuerit, medicinam tamen minus felicem adhibuit. Rescriptum oportuit eodem earundem litterarum ordine :

Τι Σ ΟΙΔ εδρασαν³⁵⁴ —

cisse, ut inauditam locutionem in Græcam linguam inveheret. Magis miror, *Brunckio* eum sententiam suam probasse." *R. P.* ad *Tourp.* p. 453.

353. "Mihî ea crasis duriuscula videtur. — Tentabam ἀλλ' ἄνυσον, vel, ἀλλ' εἶξον." *Musgr.* ἀλλ' εἶα ὑτόν. *Br.* ad l. et ad *Ran.* 1243 (1274): sed ibi "Ea ὑτόν—recte habet *Aldina.* *R. P.* apud *P. P. D.* Nihil habeo quod interponam. "Scio sermonem et decori servire et aurium voluptati ; unde fit ut sæpe aliud scribamus, aliud enunciemus." *Vellius Longus* apud *Burgess.*

354. "Sic edidit *Musgravius.*" *R. P.* ad *R. D.* *Aristoph.* "Pac. 556. Ἀσμενός γ' ἰδὼν προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέλους, — Elegantius, opinor Ἀσμενός Σ' ἰδὼν —." *TYRWHITTUS* in *Conject.* p. 56. *Av.* 1760. Αἴρων δὲ κουφίως ἐγὼ ed. *Bas.* 1547. κουφῶ σ' ἐγὼ *Ald. Junt.* 1, 2. "Lys. 376. οὐκ οἶδας εἰ—Legendum οἶδά, σ' εἰ me monebat *Porsonus*, e *MSti Trin.* textu et schol." *Dobrzæus*

ad l. *Æschyl. Eum.* 169. μάντις ὦν *R. P.* μάντι σφ̄ *Ald.* 217. "Ὀρκου ὅστι *R. P.* ὄρκους τι *Ald.* *Soph. Ph.* 102. τί δ' ἐν δόλω εἶ μάλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν ; *Leges,* τί Σ' ἐν δόλω—60. οἱ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν *Demosth. adv. Pantæn.* p. 975, 24. καίτοι τίς ἂν καθάπαξ πρᾶτῆρας ἔχων — *Edd.* πρᾶτῆρα σ' *Wolfius.* *Id. adv. Everg. et Mnesib.* p. 1160. κἂν μὲν ἀφοφύγης ἐπιωρκεῖναι *edd.* ἀποφύγη σ', *i.* *Wolfius.* *Gen.* iii, 15. αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν. τηρήσει et τηρήσεις *ed. Complut.* : "legendum αὐτό σου τηρήσει" *R. B.* : *conteret Vulgata*; et ipsa legebat *S. Augustinus T.* iii. col. 292. *ed. Ben.* littera Σ subinde irrepsit ; *Soph. Tr.* 160. Ἀλλ' ὡς τις ἐράσων εἶρπε. ὡς τι ἐρ. *R. B.* quem corroborat p. *Livineii* ; vide *R. P.* ad *Ph.* 1521., et supra p. 299. subinde omittitur ; *Eum.* 683. Αἰγίως στρατῶ *Scaliger* ; Αἰγίω στρατῶ *edd.* *Demosth. Erot.* p. 1406. ἐπαινέσαι ἔχω *Lambinus* ;

* Cum utique in versu præcedente legantur παιδας AD
EUR.
 ΤΟΥΣΔΕ, emphatice itidem hic dicitur οἶδε. *Liberos*
vero hosce quid studes occidere? Quid tantum in te
hi commiserunt? Est quidem Τι σοι εδρασαν locutio 344
satis Attica; sed sententia longe alia valet, What
have they done for You? Syntaxeos rationem apud
Homerum similiter violatam supra ostendimus pag.
 186 (334).

V. 312. Εἰ μὲν σθενοῦτων τῶν ἐμῶν βραχιονῶν
 Ἦν τις ὑβρίζων, ῥαδίως ἐπαυσατ' αὐν]

Versum posteriore laborare sentiens ὁ πανν scribendum censuit, Ἦν τις αὐν ὑβρίζων—Atqui solitum hic viri summi iudicium desideratur. Est utique εἰ τις αὐν ἦν solæcismus. Barnesius autem, festivum caput, asperi sequentis vim ἐκτατικὴν crepat. Nos excidisse statuimus post τις alteram³⁵⁵ σίγμα, scripsisse autem Euripiden :

legendum ex *Reiskio*, ἐπαινίσας ἔχω : vide *D. R.* ad *Tim.* p. 258. Demosth. Olynth. iii. T. i. p. 42. *Bekker.* Οὐκοῦν σὺ μισθοφορὰν λέγεις; φήσκει τις· latet hic locus apud Dion. Halicarnass. de *Isæo*, T. ii. p. 172. ed. Hudsoni, οὐκ οὖν σοὶ μισθοφορὰν λέγει φήσεις. ad quem expediendum se minime idoneum confitetur *Sylburgius*. Sequentia e *ΤΥΡΩΗΙΤΤΙ* schedis; “*Pausan.* viii, xxxii, p. 666. ἦν δὲ τῶν Μουσῶν μία. ἔστι καὶ Ἀπόλλωνος ἄγαλμα. Fortasse—μιασ ἔτι καὶ Ἀπ. viii, lii, p. 705. Ἀριστείδην δὲ τὸν Λυσιστάχου καὶ Παιστανίαν τὸν Κλειομβρότου Πλαταιάσιν ἠγησαμένου, τὸν μὲν τὰ ὕπερον ἀφείλεν ἀϊκήματα εὐεργέτην μὴ ὀνομασθῆναι τῆς Ἑλλάδος. Fortasse, ἠγησαμένουσ, —. ix, xxxix, p. 789. Ἀναβῆσαι δὲ ἐπὶ τὸ μαντεῖον, καὶ αὐτόθεν ἰούσιν ἐς τὸ πρόσω τοῦ ὄρους, Κόρης ἐστὶ καλουμένη Ἰθάρας καὶ Διὸς βασιλέως ναός.

Fortasse, Κόρης ἐστὶ καλουμένησ “Ἦρας καὶ Διὸς β. γ.” *Pocockii* *Inscript. Antiquæ*, p. 15. 2. l. 4.

ΔΙΟΣΟΣΟ
 ΓΟΛΛΙΟΣΖΗΝΟ
 ΗΟΣΕΙΑΩΝΟΣ

i. e. Διὸς Σωσοπόλιος Ζηνοποσειδῶνος. Aliquando contrarie scriptum. *Pausan.* vi, xxi. p. 508. Ἡϊόνες Μάγνητες τοῦ Αἰόλου. Fortasse, Ἡϊόνεα Μάγνητος τ. A. ix, xiii, p. 735. διδάγματά τε ΑΥΤΟΪΣ τὰ τε ἐπιχώρια ἔμαθεν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, καὶ ὈΣ ἤδη μειράκιον ἐφοίτησεν ὡς Λύσιον, —Fortasse, αὐτός—καὶ ὦν—ΤΥΡΩΗΙΤΤΟΣ. Vide supra ad p. 26.

355. *alterum* potius: “Græca literarum nomina non solum neutro genere concipi debent, sed etiam sunt ἀκλιτα, hoc est, neque differentias casuum habent, neque numerum pluralem. Ideo *Helladius Grammaticus* apud [*Phot.* p. 869. in] *Xenoph. Hellen.* (iv, 4, 10.) τὰ σίγματα—legendum

præcepit τὰ σίγμα τὰ [ἐπὶ] τῶν ἀσπίδων." SCALIGER ad Euseb. p. 113. Plato Theætet. p. 203. A. 2. "Ἰθι δὴ, οὕτως εἶπε καὶ τὸν τοῦ σίγμα λόγον. Cratyl. p. 427. A. 2. ὡς περ γε διὰ τοῦ Φῖ, καὶ τοῦ Ψῖ, καὶ τοῦ Σίγμα, καὶ τοῦ Ζῆτα. etc. Aliter longe Salmas. in Plin. Exercit. p. 626. b. D—F. et p. 627. a. "At non poteris, exclamant Palmerius et Morus, eodem modo sanare quæ sequuntur, ψεύσει γ' ἔμμε τὰ σίγματα ταῦτα. Deletis duabus literis male repetitis, corrige, τὰ σίγμα ταῦτα." PORSONUS ad Med. 476.

356. Sic MS. Paris. apud *Musgravium*; "Ἡγησ', ὑβ. inluit *Elmsleius* in *Class. J. No.* xv. p. 209. *Æschyl. Suppl.* 506. ἀρπαγαῖς Σ' ἐκόσσομεν. *R. P.* "sæpe accidit, ut initia vocabulorum, et vocabula etiam integra, in ultimis syllabis præcedentium absorberentur. Hoc modo fortasse depravari potuit locus *Achillis Tatii*, p. 35. ed. Salmas. Το συνηθες της κοινωνιας εις χαριν αιδεσιμωτερον. Eleganter profecto vir doctus in *Bibliotheca Critica* P. II. p. 60. corrigi—εις χαριν αννοσιμωτερον. Suspiciabar εις χαριν αναιδεσιμωτερον. h. e. μαλλον αναιδεια, θρασυτερον ποιει. Sed ecce alteram lectionem acute a *ΤΥΡΩΗΤΤΟ* nostro excogitatam. Το συνηθες της κοινωνιας εις χαριν ΕΝΑΙΣΙΜΩΤΕΡΟΝ. h. e. συμφορωτερον. Αιδεσιμωτερον censet fuisse correctionem του ανεισιμωτερον, idque ex εναισιμωτερον depravatum: quod accidere potuisset enunciationis vitio, quo confundi solent αι et ε. vel per festinantiam syllabis transpositis, εναις—αινες." *Burgess. Wyllenbachius*

vero in Vol. III. Part. XII. pp. 15, 16. suam conjecturam, "ut magis prosæ orationi et sententiæ convenientem," tuetur. *Apoll. Rhod.* I, 717. αινεσιμος Codices A et E. apud *Brunckium* ad I. et III, 748. ηχειης habet Cod. E.; vide eundem ad *Œd. Col.* 1482. Similis literarum turbatio apud *Aul. Gell.* XII, VII. inter ridendum ἀκοινονοητοί, inquit, homines estis. lege, ἀνοικονόμητοι. BENTLEIUS. Quantas turbas dedit litera in locum non suum irrepens; *Xenoph. Hellen.* II, III, 18. Οὐ μέντοι θαυμάζω γε τὸ Κριτιαν παρανενομηκένας omnino corrigendum, παρανενομηκένας. "Sic in *Od. B.* 159. Cod. Harl. αινεσιμα. E, 190. αινεσιμος in *Eurip. Alceest.* 1080. Ed. Flor. prave αινεσιμος. *Æsch. Athenæi* XV. p. 667. C. ὑβριζ' ὑβρισμους οὐκ ανεισιτους ἐμοί. Ubi infeliciter ἀνεκτέους *Casaubonus*; ἀνοιστέους vel ἀνοισίμους vel ἀνεκτέους *Stephanus Thes. L. G.* tom. III. p. 1717. D. infelicitus *Pauvius*. At quid clarior, quam transpositis vocali et diphthongo, legendum ἐναισιτους?" *R. P.* ad I. Vide infra *Append.* p. 639. *Pausan.* X, XXXI. p. 876. πρεσβύτης δὲ ἀνθρωπος, ὁ δὲ ἐτι παῖς, καὶ γυναῖκες ἘΑΝ μὲν ἐπὶ τῇ πέτρα, παρὰ δὲ τὸν πρεσβύτην εὐκυνία ἐκείνῳ τὴν ἡλικίαν. Fortasse, γυναῖκες, Ν'ΕΑ μὲν—ΤΥΡΩΗΤΤΟΣ. Sæpius autem, ut observat *Editor Cl.*, voculam præcedens syllaba absorpsit: *Cicero* pro *Rabirio Posth.* c. II. In dando autem et credendo processit longius, nec suam solum pecuniam credidit, sed etiam amicorum: stulte: quis negat? aut quis jam non admonet?

Neque enim vocula *σε* ad sententiam minus com-
moda est quam ad versum: *Si valentibus quidem* AD
meis brachiis injuria quis te afficere sustinuisset, EUR.
facile ab incepto desistere coactus fuisset. Nempe
hoc Megaræ respondet Chorus de injuriis, sub qui-
bus laboraret, conquestæ.

* Electr. V. 784. *Νυν μὲν παρ ἡμῖν χρη συνεστίους εμοί* 345
Θοινην γενεσθαι—

Sic interpretantur: *Nunc quidem apud nos oportet*
convivas mihi Vos interesse convivio. Verum ex
loci verbis neque hæc neque alia quælibet sententia
elici potest. Constructio utique ista, *χρη συνεστίους*
θοινην γενεσθαι, vitiosa adeo est ut nihil supra. Quæ,
ut in integrum restitueretur, pro *θοινην* Scaliger
legendum conjecit *το νυν*. Hujus vero conjecturæ,
cum in versu præcedente haberetur *νυν*, adeo con-
spicua erat infelicitas, ut ne Barnesium quidem
fugeret. Hic autem in contextum fidenter invexit,
Θοινην περσεσθαι, laudatque Homericæ *αριστον επεροντο*
[Il. Ω, 124.], et *δαιτα περοντο* [Odys. Γ, 428.]. Atque
hic quidem hominis ingenium solito longe majus

quod male cecidit, bene consultum
putares. reponē, bene *νε con-*
sultum putares. exitus ipse malus
docet, non bene consultum esse.
Vell. Paterc. II, xviii. *bene con-*
sulla ei male cederent, xiv.
Quando bene cœpta male cede-
bant. Withof. Spec. Gunther.
p. 81. Corn. Nepos in Vita Mil-
tiadis, vi. *nunc autem effusi, atque*
obsoleti; lege, atque *EO* obso-
leti. VALCK. ad Ph. 157. Seneca
de Benefic. II, 27. T. I. p. 648.
l. 5. *princeps jam civitatis et pec-*
unia, et gratia, subinde Augusto
solebat queri, dicens, a studiis
se abductum. lege, *subinde DE*
Augusto. BENTLEIUS. Virg. Geo.
IV, 4. *Tu tamen e levi sinuosa*
cubilia limo Ungue. Lege, T.
c. ET I. Hor. Carm. III, i, 9.

Est ut viro vir *latius ordinet.*
“Lege, *Esto ut viro*”—BENTLEI-
us in notis. Demosth. adv. Tim-
ocrat. p. 378. Taylor. = p. 711.
Reisk. = 792. Bekker. *ἐπιθένας*
κελεύει τοῦ προειδέναι πάντας; ὡς
τάχ' ἂν εἰ τύχοι, τοὺς μὲν ἀντι-
πόντας ἂν, εἰ μὴ προαἰσθοντο,
λάβοι, οἱ δὲ οὐδὲν προσέχοντες
ἀναγνοῖεν ἂν. ἀλλὰ γράψασθαι,
ἢ Δί', ἕκαστόν ἐστιν, δὲ κατὰ
νῦν πεποίηκα. locus perdifficilis;
πάντας. τάχ' ἂν, εἰ τύχοι, κ. τ. λ.
e Codicibus legit Bekkerus; Con-
jecerat ΤΥΡΩΗΤΗΣ, *ἐπιθένας*
ὄυν κελεύει τοῦ προειδέναι πάν-
τας ΚΑΙ ὡς τάχ' ἂν εἰ τύχοι,
τοὺς μὲν ἀντίποντας ἂν, εἰ ΤΙ
προαἰσθοντο, λάβοι, οἱ δ' οὐδὲν
προσέχοντες ἀναγνοῖεν ἂν, ἀλλὰ
γράψασθαι κ. τ. λ.

SECT. video. Verum ei undique tuto esse vix unquam contigit. Quamquam utique verbi *πενεσθαι* is fuerit apud Homerum usus, apud scriptores tamen Atticos nihil aliud unquam denotat quam *pauperem esse, indigere*, vel simile: neque accusativum unquam, uti loquuntur, regit. Multo melius quis conjecisset pro *συνέστιους* scribi oportere *συνέστιοις*, ut constructio esset: *χρη θοινην γενεσθαι* [ὑμιν] *συνέστιοις*: *oportet epulas parari* [vobis] *convivis*. Sed veram Euripidæ manum critici, opinor, quique *γονιμοι* sic potius agnoscent:

Νυν μὲν παρ ἡμιν χρη συνέστιους εμοι
ΘΟΙΝΗ ΓΓΕΝΕΣΘΑΙ—

346 * hoc est, *Θοινη εγγενεσθαι, epulis interesse*; Hæc utique cum pronunciaret dictans librarius, scriba sibi visus est audire, quod et sono simillimum est, *Θοινην γενεσθαι* ³⁵⁷.

V. 1018. Ημας δεδωκε Τυνδαρεως τω σω πατρι

Ουχ ὡστε θησκειν, οὐδ ἄ γειναμην εγω.]

Bina hic occurrunt menda ex una eademque causa oriunda. Primo utique pro *Ημας δεδωκε*, *has given us*; rescribendum est *Ημας δ εδωκε*, *Now Tyndarus gave us* ³⁵⁸. Deinde scriptura ista, *ἄ γειναμην*, crasin fieri indicat; quo pacto vocolam *ἄ* produci oportet, adeoque spondeum in quarta senarii sede locari. Atque hoc quidem vidit Barnesius; qui et proinde exhibuit absque augmento *ἄ γειναμην*. Verum, quod nos primi fortasse monemus ³⁵⁹, poetæ

357. *θοινης γ. Reiskius*;— *ὄμοῦ Θοινη γανοῦσθαι Musgravius*; *ἔμοι Θοινη γενέσθαι Scidlerus*, quæ mihi certe arridet. Quam facile iota adscriptum in *ν* abire posset, Porsonus docet ad Hec. 2. ed. 3. Nonnunquam ὄ locum invasisse, et non semel e textu excidisse videtur. "Pausan. viii, xlv. p. 693. *πεποιημένοι δὲ κατὰ μέσον μάλιστα τοῦ ὄος, τῇ μὲν ἔστιν Ἀταλάντη καὶ*

Μελέαγρος —. Fortasse, *πεποιημένοΥ. ix, xxi. p. 751. ὀδόντας δὲ αὐτὸ τριστοίχους κατὰ ἑτέραν τὴν γέννην, καὶ κέντρα ἐπὶ ἄερας ἔχει τῆς οὐρᾶς. Fortasse, ἔχειΝ."* TYRWHITTUS.

358. Pseudo-Phal. Ep. cxix (iv.). *οὔτε νῦν παραδέδωκεν ὁ καιρός. MS. παρίδωκεν. R. B. Conf. Opusc. p. 332.*

359. "Quod scribit *Rich. Daves*, hoc nos primi fortasse

Attici verborum tempora augmentum recipientia sine augmento nunquam adhibent. Denique á εγνα-
μην neutiquam valet, quod habent interpretes, *quæ*
peperissem; quod tamen, vel potius *parerem*, loci
natura postulat. Tu vero scribæ parum accurate
audienti, vel certe librario perperam enuncianti hoc,
quicquid est vitii, acceptum refer, ac mecum securus
rescribe, οὐδ' á ΓΕΙΝΑΙΜΗΝ³⁶⁰ εγω.

V. 1032. Ἀλλ' ἠλθ' ἔχων μοι Μαινὰδ' ἐνθεὸν κορην,
Λεκτροῖς τ' ἐπεισεφόρηκε, καὶ νυμφὰ δύο
Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δωμασὶν κατεῖχομεν.]

* *Sed venit adducens mihi Menadem afflatam nu-
mine puellam, Et lectis intulit, et sponsæ duæ In
iisdem ædibus continebamur.* Ita interpretes: et
monet quidem Æmilius Portus activum κατεῖχομεν
Attice pro passivo adhiberi. Barnesius itidem pari
iudicio ἡμας subaudiri posse contendit. Cujusmodi
ineptiis non libet immorari, quanquam eas cele-
briores etiam patronos alibi nactas videam. Iis autem
missis, germanam loci scripturam revocemus:

καὶ νυμφὰ δύο
Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δωμασὶν ΚΑΤΕΙΧ ΟΜΟΥ³⁶¹.

monemus, rectius omisisset. Qui
perpauca recentiorum scripta le-
gimus, multa tanquam nova
miramur, quæ dudum aliis ve-
nerant in mentem." Valckenæ-
rius ad Ph. 856. Conf. omnino
Butlerum ad Æschyl. Eum. 114.

360. Eur. Alcest. 841. Νῦν
εἶξον, ὅσον παῖδα σ' ἢ Τυρ-
θία Ἡλεκτρώωνος γείνατ' Ἄλκ-
μήνην Διὶ. Ἡλεκτρώωνος ἐγείνατ'
Ἄλκμήνη Διὶ. emendante BLOM-
FIELDIO.

361. "Κατεῖχομεν hoc loco
intransitivam, ut vocant, signifi-
cationem habet; ut Eur. Hipp.
1465. Τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιοπεν-
θεὶς φημαὶ μάλλον κατεχουσιν.
Thucyd. I.—καὶ ὁ λόγος κατεχει.
explicarem ergo, in eadem domo

degebamus. Exemplum profert
Musgravius ad locum ex Thucyd.
viii, 28. ἐπὶ Ἰάσον, ἐν τῇ Ἀμοργῆς
πολεμῶσι ὡς κατείχε, πλεονασμῶσι.
Alterum ex eodem (iv, 82.)
Abreschius Dilucid. Thucyd. p.
286. ὅσοι περὶ Πύλον κατεῖχον
πάντες. Vide Budæi Comm. L.
Gr. p. 868." Burgessius. Recte:
sensus est, *we dwell, lodged,*
abided: Eur. Ion. 551. Προξένων
δ' ἐν τῷ κατέσχεσ; Thucyd. viii,
100. νομίσας αὐτὸν καθίζειν αὐ-
τοῦ, Schol. Cass. ἐνδιαιτρίβειν;
diversus paullo Soph. Œd. Col.
1252. Τίς οὗτος; ὄνπερ καὶ πάλαι
κατεῖχομεν Γνώμη. Hec. 1081.
"Ἄρει κάτοχον γένος. Shakspeare,
Macb. iii, iv. Ed. Pr. *Istrembling*
I INHABIT then, protest me The

SECT. V. *et sponsas duas in iisdem simul ædibus continebat.*
 Δυο autem, pro δυω scriptoribus Atticis nusquam usurpato³⁶², reponendum curavimus. Denique pro voce nihili *επεισεφρηκε* rescribi oportet *επεισεφρησε*³⁶³, quomodo legitur Herc. 1366.

————— γοργωπους οφεις
 ΕΠΕΙΣΕΦΡΗΣΕ τοις εμοισι σπαργανοις.

baby of a girl. Miltoni P. A. VII, 162. *Meannhile* INHABIT laze, ye Powers of Heav'n; Aptius fortasse exemplum citemus e fabula quæ designatur Two Gent. of Verona, A. v, 4. *O thou that doest inhabit in my breast.* Per raro vim verbi *ξυνοικειν* obtinet; Eur. *Androm.* 18. *ἴν' ἡ θαλασσία Πηλεϊ ξυνοικει χωρις ανθρωπων θετις.* Æolo, XIII. *ἐν δόμοις Χρόνον ξυνοικῆ πλείστον,* Soph. *Œd.* Col. 1259. *γέρον γέροντι συγκαταφικηκεν πίνος,* 415. *οὐδ' ὄτων οικεῖς μέτα.* Tr. 1237. *ἦ τοῖσιν ἐχθίστοισιν συνναίειν ὁμοῦ.* Æschyl. *Septheb.* 187, 8. *Μήτ' ἐν κακοῖσι, μήτ' ἐν εὐεστοῖ φιλῆ Ξύνοικος εἶην τῷ γυναικεῖν γένοι.* Xen. *Anab.* I. p. 20. *παρά τὴν θάλατταν οἰκοῦντες ἐν Σόλοις καὶ ἐν Ἰσσοῖς.* Plato in *Menex.* p. 407. E. *νόμῳ δὲ Ἑλληνες ξυνοικοῦσιν ἡμῖν.* Potestatem activam plerumque habet; ut, in Æschyl. *Septheb.* 733. *Pers.* 43. 189. 427. *Suppl.* 26. *Agam.* 458. 1542. *Eum.* 1006. *Eur. Hec.* 79. *Aristoph. Nub.* 603. *Xenoph. Memorab.* III, v, 26, et 27. *Demosth. de Cor.* p. 100. *Meminisse libet Gen.* XLIX, 24. "*συνετρίβη* hic interpretandum *commoratus est*, non *contritus est.*" R. B.; et *Pausan.* VIII, XLVI, p. 694. I. ult. *Τοῦ δὲ ὄς τῶν ὁδόντων ΚΑΤ'ΕΧΕΣΘΑΙ μὲν τὸν ἑτερόν φασιν οἱ ἐπὶ τοῖς θαύμασιν, ὃ δὲ ἔτι ἐξ αὐτῶν λει-*

πόμενος, ἀνέκειτο ἐν βασιλέως κήποις. Fortasse, κατέδεσθαι. ΤΥΓ- WHITTUS.

362. "probante sane quam idoneo iudice *Valckenærio* ad *Euripid. Phœniss.* 585. Quamquam horum decreto acquiescere noluit *Marklandus* ad *Euripid. Iph. Aul.* 1247. versu ex *Aristoph. Equit.* 1347., infirmo tibicine, nixus. Cum duo MSS. apud Br. ὄνο exhibeant, transpone tantum particulam γε, et lege, Καὶ νῆ Δι' εἴ γε ὄνο λεγοῖτην ῥήτορε. Soph. apud Scholiast. ad Æschyl. *Pers.* 181. *ἰδοζάτην μοι τὰ δὲ ἠπέρω μολεῖν.* Ita proculdubio legendum." R. P. *Advss.* pp. 35, 36. et apud P. P. D. ad *Eq.* I. c., quem confer ad 979. *Ran.* 134. *Eur. Suppl.* 344 (345). *Iph. A.* 1247. *Or.* 1550. *Valckenæri.* ad Ph. 585. 1022. *Brunck.* ad *Or.* 857. et *Ran.* 1405. *Virg. Buc.* II, 40. *Præterea* duo, *nec tuta mihi valle reperti.* III, 39. 44. *Æn.* XI, 285. *Macrob. Saturn.* 582. ed. *Pontani.*

363. Quam amplectitur *Musgravius.* De formis διαφρεῖν· εἰσφρεῖν· ἐκφρεῖν· ἐπεισφρεῖν· vide *Aristoph. Av.* 193. et *Br.* ad I. *Vesp.* 892. *Eur. Troad.* 647. *Demosth. adv. Leptin.* p. 56, *Wolf.* de *Chers.* p. 77. E. *Vesp.* 162. 125, *ἔξεφρούμεν ἂν* dubitanter proposuit R. P. apud P. P. D. 156. *Eur. Alcest.* 1075. et *Monk.* ad I.

APPENDIX.

[*ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS Luctus in Obitum Serenissimi GEORGI I. euerγέτου Magnæ Britannicæ, etc. Regis; et Gaudia ob potentissimi GEORGI II. patriarum virtutum ac solii hæredis successionem pacificam simul et auspiciatissimam. Cantabrigiæ, 1727.*]

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΘΡΗΝΟΘΡΙΑΜΒΙΚΟΝ.

ΠΑΛΛΑΙΜΩΝ, ΔΑΜΟΙΤΑΣ, ΘΥΡΣΙΣ.

ΤΟΝ ποτὲ Δαμοίταν καὶ Θύρσιυ ὀπάονας εὐρῶν

APPX.

Ἄμφω ἀμείβεσθαι δεδαμημένω, ἄμφω ἀείδειν,
Πρὸς χώρην δρυμοῖσιν ἐπίσκιον ἦλθε Παλαίμων·
Λύτικα δὲ πταμένοις κούρους ἐπέσει προσήδα—

ΠΑΛ. ὦδε, Νέοι, θερμῶν ἀπάνευθ' Ὑπερίουρος αὐγῶν
Πυκναὶ ξὺν μελίγς τείνουσι σκεπάσματα φηγοῖ,
Ἡδὺ δὲ γόγγυζον πρῶως παραλείβεται ὕδαρ'
ὦδε κατὰ χλωρῆν ποίην, ἴτε, σῶμα κεκμηκὸς
Ἡδύλογην κελαδεῖτε κατακλίνοντες αἰοδῆν,
Ἡδύλογον κελαδεῖτε μέλος περὶ τεθνεώτος
Ἀλβιόνων ΒΑΣΙΛΕΩΣ τε, καὶ ὙΙΟΥ λειπομένοιο.
Ἄρχετε δὴ μολπῆσιν ἀμοιβαίρσιν ἐρίζειν,
Ἄρχετ', ἀμοιβαίην Μοῦσαι φιλόουσι αἰοδῆν.

Τοίοισι προσέειπε Νέου ἐπέσει Παλαίμων·
Οἱ δ' ἐπιπειθόμενοι φίλου μύθοισιν ἑταίρου
Παυσόμενον σκιεροῖς ὑπὸ δένδρσιν σῶμα τίθησαν.
Δαμοίτας δ' ἐξαυτίς ἐπήρξατο πρῶτος ἀείδειν—

APPX. ΔΑΜ. Οὐκέτι χαιρούσης ἀπ' ἰμοῦ ἴσακούσετε φωνῆς,

Οὔρεα καὶ δρυμοὶ, λυσιπαίγμονος οὐκέτι πλήκτρον
 Οὐκέτ' ὀπηδέει λιγύφωνος ἔμοιγε Θάλεια·
 Τέρψις ἑκάς ἀπέφηνεν· ἀναιδῆς ἔκλυσε δῖνη
 Τὸν Μούσης φίλον Ἄνδρα, τὸν οὐ Χαρίτεσσιν ἀπεχθῆ.

Θρηνώδεων ἔξαρχε μέλων, ἄγε, Μοῦσα· θανόντος
 Αἰιάζω ΒΑΣΙΛΗΟΣ, ἐπαιάζοιτε Βρέταννοι.

Οἷα Πίτυς θαλεροῖσιν ὑπερβάλλουσ' ἐνὶ κήποις·
 Οἷα δ' ἐν ὑψηλῆς Μελίῃ ὑπεραίρεται ὕλη·
 Τόσσον ὑπερλάμπεσκε ΓΕΩΡΓΙΟΣ ἐν Βριτόνεσσι
 Παντοίης ἀρέτῃσιν ὑπὲρ προτέρων Βασιλῶν·
 Τοιοῦτος μὲν ἦν (ὡς νῦν ὄφελές γε καὶ εἶναι)
 Τοιοῦτον δ' ἄρ' εἶοντα δυσήμιος ἔλλαβε μοῖρα.

Ἄμφηχοὶ ἔγκοιλα “ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὄλλυται ” οὔρη·
 Φύλλα, λύπης¹ σημεῖον, ὄρεινοὶ ἀπέκδυτε δρυμοί·
 Ἄνθεα σαθρωθέντα προσουδίζοιτε κάρηνα·
 Ἄλγος δ' οἱ ποταμοὶ παρέχοιτ' ὕκνηρὰ ρέοντες.

Θρηνώδεων ἔξαρχε μέλων, ἄγε, Μοῦσα· θανόντος
 Αἰιάζω ΒΑΣΙΛΗΟΣ, ἐπαιάζοιτε Βρέταννοι.

Φοῖβε, κατάκρυψον ἀχέων νεφέλησι πρόσωπον·
 Ἄστροις σὺν πενθοῦσιν ὑπὸ χθόνα δῦθι, Σελήνη·
 Νῦξ ἐπιγιγνέσθω πολυῶδνος· ἀμφὶ δὲ γαίη
 Ἄενάοις ἀχλῦσι περιβληθεῖσα στενάζοι.

Κλαυθμῶδη θαμιναὶ χεῖτωσαν ἀηδόνες ὀμφήν·
 Κλαυθμῶδη δὲ λυπεῖσα βοῆν ἀναπεμπέτω Ἥχώ.
 Εὐγνώστους ποταμοὺς βαρῦφωνοὶ λείπετε κύκνοι,
 Κάδδ' ἐπικηδείην ποιεῖτε θανούμενοι αὐδήν.

Θρηνώδεων ἔξαρχε μέλων, ἄγε, Μοῦσα· θανόντος
 Αἰιάζω ΒΑΣΙΛΗΟΣ, ἐπαιάζοιτε Βρέταννοι.

¹ *Vocabula λύπη, λυπεῖν, et λυπηρὸς primam semper producunt.*
 Tourp. ad Suid. Par. I, p. 135=Vol. I. p. 173. Oxon.

Δαμοίτας μὲν τοῖον ἀεισάμενος ἀπέληγεν.

Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Θύρσις ἀοιδῶν—

ΘΥΡ. Χαίροις, ὦ κύνιστε ΓΕΩΡΓΙΟΥ 'ΥΙΕ 'Ανακτος,
'ΥΙΕ 'Αναξ, Μεγάλιοι ἀρείοτερός Γενετῆρος·
Οὔποτε ΣΕΙΟ κλέους ἐπιλήσομαι, ἀλλὰ προθύμως
'Αείσω πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἐν τε μέσοισι.

Λήγετε θρηνώδεων, Μοῦσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδῶν.

Μηκέτ' ΕΔΟΥΑΡΔΟΥΣ κλαίοι, ΚΑΡΟΛΟΥΣ τε θανόντας,
Μηκέτι δ' ἘΝΡΙΚΟΥΣ, καὶ ἀγακλειτὸν ΓΥΛΙΕΑΜΟΝ,
Μηκέτ' ἀγαυότερον δὲ ΓΕΩΡΓΙΟΝ αἶα Βρετάννη·
Καὶ γὰρ ΕΔΟΥΑΡΔΩΝ ἀρέται, ΚΑΡΟΛΩΝ τ' ἐρικύδεων,
'ΕΝΡΙΚΩΝ, ΓΥΛΙΕΑΜΟΥ, ἰδ' ἐνδόξου Γενετῆρος
Φαίνονται ἐν ΣΟΙ' γε ΓΕΩΡΓΙΟΥ ἀγλαὸς 'ΥΙΟΣ.

'Αρχετε χαρμόφρονος, Μοῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῆς.

'Αλβιόνων, ἄγε, κούροι, ἐριστικὸν εἶπατ' ἐπαινον,
Εἶπατε τῷ ΒΑΣΙΑΗΪ πολυφθόγγοισιν ἐν ὠδῆς·

Νικᾶτ' Οὐργίλιον, νικᾶτ' ἄδοντες Ὅμηρον,
Οὐδ' ἄλις ἀσόμενοι· ἀναριθμητός γε μὲν ἄμμος.

'Αρχετε χαρμόφρονος, Μοῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῆς.

Πᾶσα πολυχρονίῳ πληροῖη καρδία τέρψει·
Κτήνη, ἐν ἡδυγέλωσιν ἀγαλλιάσασθε νομῆσιν·
Αὐτόματοι σκιρτᾶτε δρυῖς, σκιρτᾶτε δὲ βουνοὶ
Μεῖζονι γηθοσύνη, ἢ ὅταν θαμινῆς ἅμα πέτρης
Θρηκίην ἄπτοντι λύρην ἐφέπεσθε μελωδῶ.

'Αρχετε χαρμόφρονος, Μοῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῆς.

Μηκέτι τερπνοτάτην αἴη θαύμαζε Βρετάννη
'Αρχαίον βασιλείαν ἐπιφθονίουσα Κρόνοιο·
Νῦν ὄντως ἄρα σοὶ χρύσειος ἐπήλυθεν αἰών.

'Αρχετε χαρμόφρονος, Μοῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῆς.

'Αμμι νεοκτῆτῳ στιλβηδόνι πάντα γελῶσιν·
Οὐδὲ μὲν ἦν πᾶσιν φάος ἔθνεσι Φοῖβος ἀφαιρῶ,
'Ἦν δὲ Σεληναίη τε καὶ ἄσπερες· οὐδὲ μὲν οὕτως

APPX. Ἡμέτερον παύσει φῶς· ἴδιός γε Βρετάννη

Ἀσπασίως τριλλιστος ἐπήλυθε Φωσφόρος αἴη.

Χαίροις, ὦ κῆδιστε ΓΕΩΡΓΙΟΥ ἸΙΕ Ἀνακτος,
ἸΙΕ Ἀναξ, Μεγάλοιο ἀρειότερος Γενεῆρος·
Οὔποτε ΣΕΙΟ κλέους ἐπιλήσομαι, ἀλλὰ προθύμως
Ἀείσω πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἐν τε μέσοισιν.

ᾠς μετὰ Δαμοίταν Θύρσι μὲν ἔληγε μελωδῶν.
Τῶν δ' ἄρ' αἰσαμένων οὕτως διέκρινε Παλαίων—

ΠΑΛ. Κοῦροι, ἐπιστήμη μεγάλη, ἠδεῖα δὲ μουσα
Ἀμφοτέρων· σὺ δὲ, Θύρσι, πολὺ νίκησας αἰείδων,
Οὐδὲ τόσον νίκησας, ὅσῳ θέμα φέρτερον εὔρες.

Rich. Dawes,

Coll. Emman. Alumnus.

[GRATULATIO ACADEMIE CANTABRIGIENSIS *auspicatissimas* FREDERICI Walliæ Principis et AUGUSTÆ Principissæ Saxo-Gothæ nuptias celebrantis. Cantabrigiæ typis Academicis. 1736.]

ΑΡΓΩ εὔσελμος Γαίην ποθέουσα Βρετανὴν

Εἰσιδέειν, πόντοιο διέρχεται ὕγρα κέλευθα·

Οὐ μὴν Ἠρώεσσι κεκασμένη ἐκλέκτοισιν,

Ἰεμένοις, ὡς πρόσθε, δέρας χρύσειον ἐνεΐκαι·

Ἄλλά τι χρυσείου δέρατος μέγ' ἄμεινον ἄγουσα,

Κούρην λαμπροτάτην, πολήρατον, εἶδος ἀρίστην,

Σοὶ δ', Ἠρωσ ΦΡΕΔΕΡΙΚΕ, φίλην Νυόν· οὐδὲ μὲν Ἄρης

Νῆϊ κυβερνητῆρσιν ὁμλέει· αὐτὰρ ὁδοῖο

Ἠγεῖται σὺν Ἐρωσι φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη.

Ποίεο δὴ, Κυθήρεια, καλὸν πλόν· ἔλκετ', Ἐρωτες,

Ἐλκετε καλλιφυῆ γατήνδε Βρετανίδα κούρην.

Κούρη δ' ἐκ νηὸς θαλερόν γ' ἀνέβαινε πρόσωπον,
 Στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα·
 Τὴν δὲ Ποσειδάων καὶ ποντοπόροι θεοὶ ἄλλοι
 Τηλόθεν ἀθήσαντες, ἐπιγόμενοι προτὶ νῆα,
 Τέρονται, μάλ' ἀγασσόμενοι, φρένας· οὐδ' Ἀφροδίτη
 Ἐγγύθεν ἵσταμένη τοσσῆνον ἐν ἡμέρον ὤρσει.
 Νηίδες αὖ λαιψηρόν ἐπορεύμεναι πανομιεὶ
 Ἡθροισθεν, Κούρην περικαλλέα θαυμάζουσιν
 Ὀφθαλμοῖς ἄμυδις καὶ ἐπιφθονέουσιν ὄρωσαι.

Ποῖο δὴ, Κυθήρεια, καλὸν πλόον' ἔλκετ', Ἔρωτες,
 Ἐλκετε καλλιφυῆ γαιήνδε Βρετανίδα Κούρην.

Κούρης δ' ἱμερόεντος ἀπὸ στόματος κίεν αὐδή·
 Δελφίνες παρὰ νῆα δ' ἱριστικοὶ ἠγερέθοντο
 Φθόγγου ἀκουσάμενοι μελιηδῖος· ὡς ὄτ' Ἀρίων
 Πόντον ἂν ἠχήμεντα διερχόμενος κηθάριζεν·
 Ἰέμενοι δὴ ἕκαστος ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλίην
 Κούρην ἐμβιβάζεσθαι, εἴαν ποτὲ πῆμα γένοιτο
 Ἀργοῖ, ὀρινομένου φοβερῆς πόντοιο θυελλῆς.
 Ἐνθα χόρος συνάεισεν ὀμηλικῆς ἑρατεινῆς
 Γηθύσυνος· φωνὴ δ' ὑπερήνδανε διὰ ΣΕΒΑΣΤΗΣ,
 Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, λιγυραὶ δέ τε πάσαι.
 Φαίης ἂν Κούρην νικησίμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
 Μοῦσαι αἰείδοιεν· τοιγὰ ἐξήλυθε μολπῆ.

Ποῖο δὴ, Κυθήρεια, καλὸν πλόον' ἔλκετ', Ἔρωτες,
 Ἐλκετε καλλιφυῆ γαιήνδε Βρετανίδα Κούρην.

Ἰδαῖος ποτὲ Κούρος ἐν ὠκνπόροισι νίεσσι
 Πόντον ἐπιπλώσας Ἐλένην εὐειδέ' ἀνήγεν
 Ἐξ Ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν·
 Ἦτοι μὴν Ἐλένη προφερεστάτη ἦε γυναικῶν
 Κάλλει ἱριστίλβω· ἀλλ' οὐδέ μιν ἤγαγε Κούρος
 Ἀγνήν, ἀλλ' ἀλιτήμον', ἀναιδεῖν τ' ἐπίσημον,
 Ἄλλ' αὐτῶ μέγα πῆμα, πόλην τε, παντὶ τε δήμῳ·

ΑΛΛΑ Σὺ μὲν μάλα χαιρε, γυναικῶν δια, ΣΕΒΑΣ
Χαῖρε Σὺ δ' αὖ, ΦΡΕΔΕΡΙΚΕ· λιλαιόμενος δ' ἴραται
Ἔργοισι φρένα τέρψον· ἰδοὺ σπεύδουσι γὰρ ἵπποι
Νύκτα Σοὶ ἡμεροπειθῆ ἀπ' Ὀκεανοῖο φέρουσαι.

Rich. Dawes, A.M.

Coll. Emman. So

PROPOSALS

For printing by **SUBSCRIPTION**

PARADISI AMISSI

a Cl. MILTONO conscripti

LIBER PRIMUS

Græca VERSIONE donatus una cum

ANNOTATIONIBUS

A RICHARDO DAWES, A. M.

Coll. *Emman.* apud **CANTABRIGIENSES Socio.**

APPX.

— Ζήσοιτε τρισόλβιοι ἄγροϊ

250

Χαρματοοίκητοι' φοβεραὶ δ' ἐπιχαίρετ' ἔρημοι,
 Κόσμος ὑποχθόνιός τε, Σὺ δ' Ἄδης εὐρυβάθιστος
 Ἑγεμόν' ἐνδέξαιο νεήλυδα, τὸν γε νόημα
 Ὅν τόπῳ οὐδὲ χρόνῳ μετακίνητον φορέοντα.

Αὐτοτόπος νόος ἐστὶ, καὶ αὐτοφύεσσ' ἀρετῆσιν

255

Οὐρανὸν ἂν περιόιδε μεταλλάξαι τε καὶ Ἄιδην.

Αὐτότατος δ' ἄρ' ἐὼν τίπτ' αὖ μελετῶμι τόποιο,

Τῷ μόνον οὐκ ἴσος τὸν ὑπερμεγάλυνε κεραυνός ;

Ἄλλ' ὧδε προέθηκεν ἐλευθερίας ἀπολαύσειν

Ἄφθονος, ἀλλ' ἐνθένδ' Ὑψίζυγος οὐπότ' ἀπείργει.

260

ANNOTATIONES.

v. 250. — Ζήσοιτε τρισόλβιοι ἄγροϊ] Hæc valedicendi forma, habito etiam ad ea quæ *odimus* et *arcemus* respectu, quemadmodum in *Versione* adhibui, apud *Virg.* occurrit, *Bucol.* VIII. 58. Vivite *Sylvæ*; et apud *Catullum*, II. 17. *Cum suis vivat valeatque mæchis.*

v. 252. Κόσμος ὑποχθόνιός τε, Σὺ δ' Ἄδης εὐρυβάθιστος] *Immanis* videtur *Bentleio* hic esse *ταυτολογία*; hanc autem *Vir Doctiss.* (uti et alios, prout ipsi videntur, errores) non *Miltono*, quem optime semper scripsisse contendit (præsumens simul se quid sit optimum semper novisse) sed fictitio cuidam *Editori* ascribit. *Mihi* autem haud licere arbitror *Lectionem*, quæ hucusque ubique obtinuit, ex sola *Bentleii* conjectura rejicere; nec vero, si liceret, rejicerem; hujusmodi enim *Repetitiones* vel potius *Periphrases* apud optimos *Scriptores* frequenter admodum invenire est: hujusmodi sunt illa apud *Hom.* *occurrentia*—θάνατος

καὶ μοῖρα *passim*—θανεῖν, καὶ πότμον *ἐπισπεῖν* II. H. 52. θάνατον καὶ πότμον *passim*.—*Δηῖου* ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς *δηϊοτήτος* II. H. 119. *Notandum* est in ultimo exemplo non tantum *sensum* sed et ipsum magna ex parte *sonum* *repeti*—*δηῖου*—*δηϊοτήτος*. *Libet* etiam illud *Divi Joh.* ad *dicere Apocal.* 9. 6. *ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον, καὶ οὐκ εὐρήσουσιν αὐτόν, καὶ ἐπιθυμήσουσιν ἀποθανεῖν, καὶ φένηται ὁ θάνατος ἀπ' αὐτῶν.* *Bentleio* autem (ni fallor) instar omnium videbitur illud *Horatii* *Quid foret Iliæ Mavortisque Puer* si taciturnitas *Obstaret* meritis *invida Romuli*? quem in locum aliquis, cujus *judicium* in dubium vix vocabit *Bentleius*, hæc habet: “*Romuli* nomen *subjungit* (*Poeta*) cum eum *περὶφραστικῶς* jam nominasset. Atque alii ita *Poetæ* non raro.” *Quid autem Cæcilio Plautoque dabit Romanus ademptum Virgilio Varioque?* *Quidni* et *Miltono* itidem licuerit *Regionis* *subterraneæ* nomen sub-

—Farewell, Happy Fields 250 APPX.

Where Joy for ever dwells : Hail Horrors, Hail
 Infernal World, and Thou profoundest Hell
 Receive thy new Possessor, One who brings
 A Mind not to be chang'd by Place or Time :
 The Mind is its own Place, and in itself 255
 Can make a Heav'n of Hell, a Hell of Heav'n.
 What matter where, if I be still the same,
 And what I should be, all but less than He
 Whom Thunder hath made greater ? Here at least
 We shall be Free ; th' Almighty hath not built 260
 Here for his Envy, will not drive us hence :

ANNOTATIONES.

jungere, cum eam περιφραστικῶς jam nominasset? Vide Bent. Ann. ad Carn. I. 7. 27.

v. 260. Οὐπὸρ' ἀπειργεῖ] Præ-sens hic pro fut. ideo adhibui quod rotundius videatur; supervacaneum autem esset similem hujus Temp. usum Exemplis confirmare. Unicum tamen exhibebo, quòd de loco, in quo occurrit, aliquid in transcurso libeat observare, Il. Δ. 82. Ἴη ῥ' αὐτίς πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ Ἔσσεται, ἢ φιλόγητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι Ζεὺς, ὅσ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται. τίθησι pro θήσει.—Reprehendit Doctiss. Clarkius Scriptorem Gallicum Terassonum, quod huic præ-sagio aliquid inesse ridiculi affirmaret. “Hoc enim (juxta Clarkium) aiunt Milites; Rem non amplius in incerto fore; quippe signum dedisse Jovem, aliquid jam apud se statutum atque decretum; statim intellecturos, Paxne futura sit an Bel-

lum.” Hæc autem omnia ex loco citato quam vix vi expressa sint, nemo non videt; ibi enim nude declaratur, vel rursus futurum esse Bellum, vel Pacem a Jove, Belli inter homines arbitro, conciliatum iri: quod insulsum satis, imo ridiculum videtur: hoc enim, absque Phænomeni non vulgaris ope, procliviter affirmasse etiam Miles potuerit. Si igitur conjecturæ nostræ sit locus, eundem errorem errasse videntur Terassonus et Clarkius, quòd non senserint locum esse aliter punctuandum; etenim ne literâ quidem mutatâ, sed posito ad finem sententiæ interrogationis puncto, perspicuus et simplex evadet sensus, et Militum, quos jam θάμβος ἔχεν εισορόωντας, circumstantiis accommodatus. Quid enim magis obvium esse possit, quam ut Miles quilibet, de Phænomeno inasperato incertus ac mirabundus, proximum quemvis percontaretur, quidnam

APPX. Ὡδε μὲν ἡσύχιοι βασιλεύσομεν· αὐτὰρ ἔγωγε

Ἐνδοξον κὰν Ἀδῆ οἴομαι ἐμβασιλεύειν·

Μᾶλλον ἂν Ἀδοτύραννος ἢ Οὐρανόδουλος ἐσοίμην.

ANNOTATIONES.

de ejus significato sentiret, an futura videretur Pax an Bellum? Ἡ ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακός καὶ φύλοπις αἰνῆ Ἐσσεται, ἢ φιλότῃγα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται;

v. 263. Μᾶλλον ἂν Ἀδοτύραννος ἢ Οὐρανόδουλος ἐσοίμην] Perversam hanc Servitutis exoptandæ aversationem videtur

suggessisse illud *Æschyli*; ubi *Prometheus* jam scopulo infixus *Mercurio* minis refertum a *Jove* nuncium deferenti sic respondet, Τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν ἐσπραξίαν, Σαφῶς ἐπίστασ', οὐκ ἂν ἀλλάξαμ' ἐγώ· Κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῆδε λατρεύειν πέτρα, Ἡ Πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελεν. Προμ. Δεσμ. 965.

Here we **may** reign secure; and in my choice
To reign is worth Ambition, tho' in Hell:
Better to reign in Hell than serve in Heav'n.

APPX.

- I. EVERY Subscriber is to pay 2 Shillings at the time of Subscription, and on the delivery of a Book in Sheets 2 Shillings more.
- II. The Book will be put to the Press as soon as a competent number have Subscrib'd.
- III. The English Text will be printed opposite to the Translation as in the Specimen prefix'd, if leave can be obtained from the Proprietors; otherwise, a Latin Translation of the Greek.
- IV. The Paper and Letter will be the same with those of the Specimen.

Subscriptions are taken in by *C. Crownfield* and *W. Thurlbourn* in CAMBRIDGE; and by Messrs. *I. and P. Knapton*; and Messrs. *W. Innys* and *R. Manby* in *Ludgate-Street*; and Mr. *Charles Hoguel* in the *Strand*, LONDON.

N.B. The Translator will procede to the Second Book, and so on; if He meets with sufficient Encouragement.

Mr. R. DAWES to the Rev. DR. TAYLOR.

APPX.

319

Newcastle, May, 31st. [1744].

SIR,

BE pleased to accept of my most hearty congratulation upon your late preferment¹, and thanks for the favour and honour of your letter.

The point controverted between us stands thus: you had advanced, that the ancient Greeks expressed the power EI by the single vowel E. The authorities, to which you had appealed, seemed to me, and still seem, to be inconclusive. I took the liberty to hint such objections as the principal of those authorities appeared liable to, desiring at the same time, that, if you was furnished with any more, you would be so kind as to communicate them. This favour you very *readily granted. You likewise proceeded to make a reply to the objections, which I had hinted. I shall now in my turn offer my sentiments upon each particular of your letter, flattering myself, that I shall make it appear, that the authorities, upon which you build your hypothesis, are not able to support it.

The first is that of *Victorinus*, which you thus cite: *E et O ternas habebant apud eos* [Græcos] *potestates*. But I am perswaded, that you will find reason, upon second thoughts, to acknowledge, that the grammarian is there treating upon the triple

1. Dr. Taylor succeeded Dr. Reynolds as Chancellor of Lincoln, in April, 1744; took possession of the Living of Lawford in Essex, in April, 1751; succeeded Dr. Terrick in a residentiaryship of St. Paul's in July 1757, and died April 4, 1766.

APPX. power not of the Greek but of the Latin E; and that the third power, which he mentions, is what obtained, when E in Latin words answered to EI in the Greek ones, from which they were formed, as in *Homeréus, Diomedéus*², &c. in Greek Ὅμηρος, Διομήδης, &c. I should write the passage thus: *Nostri Latini cum literis uterentur, quas a Græcis acceperant, A, B, etc. (et Græci vocales habebant totidem quot et nos, A, E, etc. nam H et Ω postea sunt ab his repertæ,) E et O ternas habebant apud eos [Latinos] potestates, ut E esset breve et productum, I autem longum quodammodo sonaret cum ex [Græcis] E et I ductum esset*³. To suppose *Victorinus* here treating upon the Greek E makes him inconsistent * with himself; for in the very next page he tells us expressly, that amongst the Greeks O was indeed allowed a *triple* power, but that E had only a *double* one: *Apud Græcos autem—E—duarum obtinet vicem brevis et productæ; O vero et pro brevi, et pro longa, et pro U posita est*. He tells us much the same thing in another passage, which you yourself have quoted, pag. 7. of your Commentary: *Significaveram, priusquam Græcis inter vocales repertæ sunt H et Ω, vicem earum tam apud illos quam apud nos explesse E et O; O etiam scribi solitam pro OY*. Surely he would have added *ut et E pro EI*, or something tantamount, if he had before intended to suggest any such thing. His silence in this respect has the force of a negation; dum tacet, clamat. Thus we find, that *Victorinus*, instead of confirming your hypothesis, declares clearly against it.

2. *Homeréus* Hor. A. P. 120. *Diomedéus* Ovid. *Centauréa* Hor. Carm. 1, xviii, 8. *Cyllenæa* Epod. xiii, 9. *Dædaléo* Carm. 11, xx, 13. iv, ii, 2. *Democratéi* Bentley ad Cic. Tusc. 1, xxxiv. *Gigantéo* Hor. Carm. 111, i, 7. *Iam-*

béis A. P. 253. *Niobéa* Carm. iv, vi, 1. *Penelopéa* Æn. 11, 192. &c.

3. Vide *Taylori* Comment. ad Marmor Sandv. p. 6., et supra ad *Daves*. pp. 230, 1.

APPX. shall here take occasion to offer my sentiments concerning the passages in *Mich. Apostolius* and *Plutarch*, pagg. 8 and 9 of your Commentary. I am perswaded, that the emendations you have suggested to be necessary have proceeded from a mistake about the meaning of those authors. When the former says, γραφας μικρον ΟΥ, and the latter, ΟΥ μεγα γραφαντες, they mean not the *diphthong*, as you apprehended, but the *vowel* called ΟΥ, that is Ο. It was the general, if not universal, custom of the Greek writers to express the *letters* not by their *character*, but by their *name*. This you will find to prevail quite through *Lucian's* Δικη Φωνηεντων.

You procede in the next place to cite from the Sigean Inscription, ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΝ and ΕΠΟΕΙΣΕΝ. The former word in Shuckford's⁶ copy, appears in this manner, ΜΕΛΕΔΑ-ΙΝΕΝ. If the other copy, which you mention, exhibits the same representation I should desire to know what account you give of the vacant space betwixt the two letters A and I; for you have brought those letters together. I account for that vacant space by supposing it to be only misplaced, and that it should be thus represented

324 ΜΕΛΕΔΑΙΝΕ-Ν. * By this means we have room for the I necessary to the completion of ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΙΝ. I had no thoughts of having recourse to the Doric dialect in order to solve an appearance in an inscription manifestly Attic. I have been for some time fully satisfied, that different dialects were never mixed by any of the γονιμοι Greeks. But supposing the other copy of the inscription exhibits ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΝ without any such interstice as appears in Shuckford's, I shall oppose the one to the other, that so the authority of both may be destroyed. As to the other word ΕΠΟΕΙΣΕΝ, which you say shews, that E and EI were convertible; all that I can gather from thence is, that E and I were capable of

being by inaccuracy transposed, that is, that ΕΠΟΕΙ- APPX.
 ΣΕΝ might be written instead of ΕΠΟΙΕΣΕΝ. For —
 I think there is no reason to imagine, that this verb
 was ever used by the Greeks without the I subjoined
 to the O. That it has sometimes that form in the
 present editt. and perhaps MSS. amounts to no-
 thing; nor is it of any moment, that ποσειν often has
 the first syllable short, for indeed it cannot be other-
 wise, unless the I be doubled in pronunciation. But
 to allow, that there is no blunder in the form ΕΠΟ-
 ΕΙΣΕΝ, it can only be an argument, that EI was
 sometimes used instead of * the common way of 325
 writing Η: ⁷. But this is foreign to the present
 dispute.

Instead of ΕΙΜΙ and ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ, which are in
 Shuckford's copy, the other as you acquaint me has
 ΕΜΙ and ΣΥΚΕΕΥΣΙΝ. Such a difference as this
 disqualifies both copies for being of any authority
 with respect to these two words: nay, the credit of
 the whole inscription is affected by it. Let me add,
 that, probably, at least, they both give the latter
 word an absurd form. There seems to be no reason
 for doubting, that it should be ΣΙΓΕΙΕΥΣΙΝ accord-
 ing to that of ΣΙΓΕΙΕΣ. Upon the whole, no part
 of the inscription can be justly allowed to have any
 weight in the present controversy, except the two
 words ΠΥΤΑΝΕΙΟΝ and ΣΙΓΕΙΕΣ: and for whether
 of us these declare, I need not mention. And here
 be pleased to consider, whether it would not have
 been an extravagant wantonness to intend, that the
 letter E in ΣΙΓΕΙΕΣ should be pronounced EI, when
 this very power is in the preceding syllable ex-
 pressed in full. You meet with nothing similar in
 the use of O.

Another authority referred to in your Commen-
 tary is the Delian Inscription. To this I objected,
 that the inscription was Æolic, and that, therefore,

7. See above p. 218. and Auctarium.

APPX. the power * of the verb EMI was there not EIMI but
 — HMI. You reply, “ 1st. If I maintain, that EMI is
 326 archaicè for EIMI, and you, that it is Æolicè, our
 assertions are not binding, the one upon the other ;
 but there must be some third judgment, some other
 topic to be concluded by.” I answer, that supposing
 neither of us could give a reason, whereby his hypo-
 thesis might appear the more probable, our asser-
 tions would amount to no more than if we had both
 been silent. So that even upon that footing the
 authority of this inscription would be set aside ; and
 that would be enough for my purpose. But further,
 the digamma Φ , which appears in the inscription, is
 a strong argument for its being Æolic : for that the
 digamma was peculiar to that dialect is at least highly
 probable from the epithet constantly given it. The
 inscription has still further marks of Æolism : for if
 it was not Æolic, there is no doubt to be made, but
 that we should have there had TOF AFTOF AIOOF ,
 not TO AFTO AIOO : for why should the power of
 the aspiration *Waw* be left to be thrice understood,
 when 'tis plain, that a character expressive of it was
 ready at hand ? The reason of our meeting with
 such instances as AIONYSO is, that in other parts
 327 of Greece there was no capital character * denoting
 the aspiration *Waw*. This, as well as the other as-
 piration *He*, was left to be supplied by the common
norma loquendi. On the contrary, supposing the
 inscription to be Æolic, it will be liable to no such
 objection ; the power of the words will be $\tau\omega\ \alpha\omega\tau\omega$
 $\lambda\iota\theta\omega\ \eta\mu\iota$. The T, which I have prefixed to the O, is
 absolutely necessary ; for $\alpha\omega\tau\omicron\varsigma$ destitute of the ar-
 ticle never means *the same*. Now my hand is in, I
 shall add another conjecture about the genuine form
 of this inscription, which I am perswaded has been
 still further corrupted. The reading, which now
 prevails, is no verse ; and the language, when con-
 sidered as prose, is vitious. The nature of prose
 requires the article along with $\alpha\upsilon\delta\omicron\rho\iota\alpha\varsigma$, as well as with

σφέλας, ὁ ἀνδρίας, or rather ὁ τε ἀνδρίας καὶ τὸ σφέλας. APPX.
 And now we have no sooner rectified the language, but what confirms the emendation instead of prose there turns out a complete Iambic verse⁸, to be thus pronounced, Τῶν τῶ λιθῶ μὲ ὁ τ' ἀνδρίας καὶ τὸ σφέλας· or Τῶν τῶ λιθῶ ημί; for the Æolians might perhaps allow of this hiatus, though the Athenians did not. The Υ in ΑΨΥΤΟ I imagine has been written near the Φ in the later times, by way of explication of the antient power of that figure; for what is now written αὐτός is never used as a trisyllable.

* You proceed 2dly, "If I allow you your opi- 328
 nion, it does by no means conclude against mine. For instance, if the Æolians wrote ΗΜΙ and the more modern Greeks ΕΙΜΙ, does it therefore follow, that the more ancient Greeks did not write ΕΜΙ? For be pleased to observe, that you are bound to maintain a negative illation." You must mean an illation universally negative. But, with submission, I conceive the case to be of a very different nature. You assert, that what was written Ε by the ancient

8. "I'll try my hand at it, and shall keep exactly to the letters; only beg leave to suppose a *Tau*, which in above 2000 years may have been worn out at the beginning. I read, Τοῦ αὐτοῦ λίθου εἰμ' ἀνδρίας καὶ τὸ σφέλας. Ex eodem lapide sum statua et basis. That is, to the then pronunciation, and in the now orthography, Ταυτοῦ λίθου εἰμ' ἀνδρίας καὶ τὸ σφέλας. Which is a true Iambic verse, and that establishes the correction. This indeed was worth telling; to be both of the same stone, in a Coloss, was both costly and extraordinary." From Doctor BENTLEY's letter to Doctor Mead, pp. 252, 3, which has been lately printed by the very

learned and sagacious critic, Doctor C. Burney. ["I imagine that the letter T at the beginning of this line must have been worn out when Copies were taken of it, and that it began τοῦ αὐτοῦ and not οὐ αὐτοῦ." Shuckford's *Connect.* I. 259. (b) Lond. 1728. See *Stewart's Antiq. of Athens*, III. 58, 9. *R. P. Adv.* pp. 41. 76, 7.] R. B. has achieved a similar restoration ad *Statii Theb.* II. 342. *tua me, prosperabo fateri, Angit amata salus — Forte, Tangit, amate, salus.* *Cic. fr. pro Flacco*, p. 33. *tum denique quid Moliæ et Loreni de L. Flacco existiment, audiemus. Moliæ aperte codex, sed videtur scribendum Tmolitæ. A. Marcus.*

APPX. — Greeks was sometimes pronounced EI: and as a proof of this you appeal to EMI in the Delian inscription. But this amounts to no proof, unless it be impossible, that EMI in that inscription should have any other power than EIMI. Whereas I have assigned another power indisputably possible, nay highly probable, or rather certainly true.

Lastly, if the Delian Inscription be, as I maintain, Æolic, 'tis plain, that your account of dialects and archaïsm is not applicable to it. By your account, the distinction of dialects, as far as relates to the powers $\eta\mu$ and $\epsilon\mu$, did not take place, till the character H was introduced. But, according to my explication, we have in this inscription the power 329 $\eta\mu$ in the * form $\epsilon\mu$. So that your notion of archaïsm and mine of dialects are not found to coincide.

I am preparing for the press a volume in the critical way, (which I shall desire the favour of you to revise,) with the following inscription: *Emendationes in Poetas Græcos, Aristophanem, Euripidem, Sophoclem, Æschylum, Callimachum, Theocritum, Pindarum, Hesiodum, Homerum. Præmittitur dissertatio de præcipuis Poetarum dramaticorum metris, uti et de Accentibus cum ψευδωνυμοις⁹ tum veris. Hanc excipiunt animadversiones in Cl. Bentleii Emendationes in duas priores Aristophanis Fabulas. In Præfatione autem disseritur de aspiratione Vau prout in sermone Homericæ obtinebat. Agmen extremum claudunt alteræ Animadversiones in Phileleutheri Lipsiensis sive Bentleii Emendationes in Menandri et Philemonis Reliquias¹⁰.* I have a pretty large apparatus, out of which these emendations will be selected; upon Aristophanes in particular about 1500. For one of these I am in a great measure obliged to a conjecture of yours, *Lect. Lys. p. 686.*

9. Nullæ notæ accentuum, quorum omnis hodie ratio præpos-

tera est atque perversa. R. B., Millio, p. 82.

10. See above p. 94.

For the nonsensical *αναπολεισθαι* you write *απολισ-* APPX.
θαινει. But we have by this means a Dactyl in the —
 beginning of a Trochaic verse, contrary to the laws
 of that metre. By the way, the true writing of the
 verb you have offered * is *απολισθανει*. I read *αν* 330
*απολισθοι*¹¹. This reading you will find preferable to
 your conjecture, even in point of diction. I need
 not mention its conformity to the laws of Trochaic
 verse, or the proximity of its form to that of the
 common lection.

Your company at Newcastle will give very great
 pleasure to, Sir,

Your obliged humble servant,

R. DAWES.

P. S. I am afraid, that the only subscription for
 your Demosthenes, which I shall be able to send
 you, will be my own. The good people in this part
 of the world are not very fond of Greek. Please to
 send me a transcript of the other reading of the Si-
 gean inscription.

11. See above p. 602.

Advertisements from a Newcastle Newspaper, 1747.

I. SHORTLY will be published extracts from a
 MS. Pamphlet entitled *The Tittle-tattle-Mongers*;
 —titles of the Extracts, 1. the origin of the Names
*Nesowanassa*¹ and *Logopoiians*².—2. The blushing

1. *Nesomanassa* i. e. the queen
 of the islands [R. D. has sug-
 gested another queer derivation
 of this word which I shall leave
 as an exercise for the acumen of
 his readers.]

2. *Logopoiion* — *Logopocium*

—*logo' poi—boi—bois* French
 for wood—i. e. *Log o'wood*. [It
 is somewhat extraordinary that
 this playful, but whimsical deri-
 vation of *Dawes* should have ex-
 cited the indignation of illustrious
 scholars. With the taste or

APPX. diffidence of a certain Poet³ illustrated; The true reading and meaning of the Iambic verse preserved by *Lucian*⁴.—3. The wisdom of certain Genii in

courtesy of tracing a word up to a head not its own I have no concern; the conceit may have been intended as the vehicle of personal spleen, unworthy of our great Critic; it is, however, at present, as far as I know, perfectly harmless. If it were obvious to me that those, who are inclined to seek, could find something unpalatable in this Etymology, it should not stand here: surely it is not correct to state *quibusdam, quos audio sapientes habitos in Græcia, placuisse mirabilia quædam; sed nihil est, quod illi non persequantur suis argutiis*. Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ, καὶ στωμύλματα, Χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης. *Photius*; Λογοποιῶν: πλάτων λόγους ψευδεῖς. *Soph. Aj.* 148. τοιοῦσδε λόγους Ψιθύρους πλάσσω. See *Pierson. ad Mær.* p. 244. *Heindorf. ad Plat. Euthydem.* p. 360.—As it is probable that R. D., in general, examined “critically the passages which he occasionally quotes,” I shall, on this account, enumerate the citations which have been admitted into this pamphlet, and subjoin his translations of them, wherever they occur.] οὐχι τὴν πόλιν λέγω. Μεμνησθε τοῦθ', ὅτ' οὐχι τὴν πόλιν λέγω, ἀλλ' ἀνδρᾶρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα, ἄτιμα, καὶ παρασημα, καὶ παραξένα. *Aristoph. [Ach.* 515. ὅτ' *Bentleius*; *Brunck* was the first editor who resolutely maintained that the final vowel in ὅτι never suffers elision in Attic Comedy: See *Misc. Cr.* p. 442. *Stanley*

seems to have suspected it, ad *Æschyl. Vit.* p. 707. *Oportet autem neque recentiores viros in his fraudare, quæ vel repererunt, vel recte secuti sunt; et tamen ea, quæ apud antiquiores aliquos posita sunt, auctoribus suis reddere.* *Celsus L. II. c. 14.* *Demosth. Phil. I.* [p. 38. l. 16. ed. *Par.*] ἀνοηταὶ εἰσὶν οἱ λογοποιοῦντες—of all fools your tittle-tattlemongers are the greatest. *Lysias* p. 305. ed. *Lond.* λογοποιοῦντας καὶ ψευδομένους—indulging themselves in tittle-tattle and lies. *Antiphanes* apud *Athen.* [VI. 224. C.] Ἐγὼ τῶς μὲν φμην (1. φορμην) τὰς γοργόνας εἶναι τι ΛΟΓΟΠΟΙΗΜΑ. Hitherto I imagined the Gorgons to be an idle fiction [vide *R. P. Adverss.* p. 76.].

3. [Mark, afterwards Doctor *M. Akenside*—forgive my song, That for the blushing diffidence of youth, P. of I. III. 204.]

4. *Lucian. [Necyom.* l. 456.] *Νεότης μ' ἐπηρε, καὶ θρασος τὸν νου πλεον*—This is a verse from *Euripides' Andromeda* preserved by *Stobæus*, tit. LII. p. 201. ed. *Grot.* where the reading is *Νεότης μ' ἐπηρε καὶ σθενος τὸν νου πλεον* [*Musgr.* Fr. *Androm.* XI.] My youth put me upon it, and confidence greater than my sense. -πλεως and πλεων-plenus, plenum. [How this remark was introduced into the context of the pamphlet, I cannot recollect. I was favoured with the loan of a copy of this work by that illustrious critic on *Shakspeare*, the late *Rev. Dr. Farmer*; but I was

their application of a Character in a certain poem⁵. APPX.
 —4. The Character of *Porcus*. *Porcus* with a pen
 in his hand, recommended as a proverbial Expression
 to answer the Latin *Asinus*⁶ *ad Lyram*.—5. The
 Character of *Strepsodicus*⁷.

not at that time meditating an edition of Dawes. "Simplex est πλέως, πλία, πλέων" in compositionis, ut solet, utriusque generis sunt έκπλεως, κατάπλεως, άνδ-πλεως, etc." *Heindorf*. ad Phædo p. 120. conf. *Musgr.* ad Soph. Aj. 1130.]

5. *Thee too, facetious Mornion, wandering here, Thee, dreaded Censor, oft have I beheld Bewilder'd unawares: alas! too long Flush'd with thy comic triumphs and the spoils Of sly Derision! till on every side Hurling thy random bolts, offended Truth Assign'd thee here thy station with the slaves of Folly. Thy once formidable name Shall grace her humble records, and be heard In scoffs and mockery, bandied from the lips Of all the vengeful brotherhood around, So oft the patient victims of thy scorn.* P. of I., III. 179.—[This work, which, according to Mr. Gray, was published at least nine years too early, first appeared in 1744. In the revival of it Dr. A. had the grace to cancel this passage; "But let it go for what it is;—the dulness of the *Ridicule* will sufficiently atone for the *abuse* of it:" as *Warburton* observed on a similar occasion in the postscript to his dedication to the free-thinkers, P. xlii.] Λοιδορησαι τους ποιηρους ουδεν εστ' επιφθονον, Αλλα τιμη τοισι χρηστοις, οστις [I. ειτις—but οστις is right] εν λογιζεται. *Aristoph.* [Eq.

1274.—Misc. Crit. p. 511.] Ον δητα' μηπω ΝΟΥ τοσονδ' ειην καιη *Soph.* El. 405. [=403. conf. *R.P.* ad *Hec.* 1261.] No: I hope I am not so void of sense.—*Quis inepte* (sic) *Tam patiens urbis, tam ferreus, ut teneat se?* *Juven.* [Sat. I, 30, 1.]—*Multa diuque tuli; tandem* (sic) *patientia victa* [*Ovid Amor.* III. El. xi, 1. conf. II, xix, 49.] *Turno tempus erit, magno cum optaverit emptum Pallanta*—[*Virg. Æn.* X, 503.]

6. [From a particular train of thought, which he owed, perhaps, to his rural situation, R. D. discovered an interesting affinity between the words "ΟΝΟΣ and ALDERMAN which he was wont to point out to the higher forms. Indeed, this appellative, we are told, became in the lapse of ages, a proper and personal name in the Latin language; *Gentile nomen*, ASINIUS, *Varronis de Rc Rust.* II, 1. *in similibus derivandis auctoritate, cum Sigonio, de Nom. Rom c. III. et Facciolato in Lex. Latinit. in v. ab asinis ductum esse putamus.* *J. Thornbecke de Asinio Pollione*, p. 2. (1). It is, however, deeply to be regretted that *Dawes* could feel any pleasure in regaling his boys with such scurrility.]—Και νυχιαν εκατην και αιπεινην (I. επαινην) περισεφορειαν [*Lucian.* I. *Necyom.* 9. 469. conf. II, I, 569.]

7. [Of this I know nothing.]

APPX. II. Philonoi Antipolypragmonis Epistola ad juvenem ἀλαζονοχαυνοφλῦαρον^b *Antonium Askeu*, M. B.

8. Arcestratus apud Athen. I. 29. C. [Εἰ δὲ τινες σκώπτουσιν ἀλαζονοχαυνοφλῦαροι]. *Aristoph.* [Av. 825-6.] οἱ θεοὶ τοὺς γηγενεῖς ἀλαζονομομενοὶ ποθ' ὑπερηκόντισαν. [κἄθ' ὑπερηκόντισαν Edd. Ald. and Junt. 1, 2. καθυπερηκόντισαν ed. L. Bat. 120. 1624. which Kuster has followed, and Brunck confirmed by three of his MSS. See also a fragment of *Eupolis* preserved by *Athenæus*. V. p. 218. C., and emended by *Porson* in *Adverss.* p. 75. Photius: Σαλακωνία: ἀλαζονεία ὑπὲρ τὸ δῖον καὶ σαλακωνίαι ἀλαζωνεύεσθαι· ἀλαζόνας δὲ ἔλεγον τοὺς ψεύστας καὶ μεγαλόχους. See *Lambin.* ad *Cic.* *Epist.* lib. xvi. xviii. and *Reisig.* *Conject.* pp. 53—55. *Lucian.* [1. *Mort.* *Dial.* x. 8. p. 369.] Ω Ζεῦ! ὅσην μὲν ἀλαζονεῖαν κομίζει, ὅσην δὲ τὴν αμαθίαν. [*Æschyl.* *Agam.* 863.] Ἄπαξ ἕκαστῷ καθανῶν μορφώματι. [*Aristoph.* *Eq.* 1239.] Κλεπτειν, ἐπιορκειν, καὶ βλεπειν ἐραντιον. [κλέπτων ἐπ. as 428. ὅτι ὑπώορκεις θ' ἠρπακῶς, *Brunck.* ad l. 298. Καπιορκῶ γ' ἐμβλεπόντων. *R. P.* apud *P. P. D.* ad *Ach.* 739. CEd. *Tyr.* 413. Σὺ, καὶ δεδορκῶς, οὐ βλέπεις ἴν' εἶ κακοῦ. δέδορκας κοῦ βλ. ante *Reiskium* quicum consentit *Brunckius.* *Diversa paullo Demosth.* *Olynth.* ii. p. 23. οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν, ὦ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, ἀδικοῦντα καὶ ἐπιορκοῦντα καὶ ψευδόμενον δύναμιν βεβραίαν κτήσασθαι. *Xenoph.* *Anab.* ii. pp. 172, 3. Ἐπὶ δὲ τῷ κατεργάζεσθαι ὧν ἐπιθυμοίη, συντομωτάτην ὁδὸν ᾤετο εἶναι διὰ τῷ

ἐπιορκεῖν τε καὶ ψεύδεσθαι καὶ ἐξαπατᾶν.] *O fortunatam natam me consule natam* (sic) [*Juv. Sat.* X. 122. *Quintil.* lib. xi, 1. p. 966. *Burm.* *In carminibus utinam pepercisset* [*M. Tullius*], *quæ non desierunt carpere maligni*, *Cedant arma togæ, concedat laurea linguæ.* *Et, O fortunatam natam me consule Roman.* On which *Mr. Markland* observes in a marginal note, *Sumsit hæc Quintilianus ex Sallustii Orat. in Ciceronem.* See *Santen.* ad *Ter. Maur.* p. 218.] *Quid tantum digno feret hic promissor hiatu? Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus* [*Hor. A.P.* 138—]. *Quod medicorum est, Promittant* (sic) *medici* [*Hor. Epist.* II, ii, 115.]. *parcit Cognatis maculis similis fera* [*Juv. Sat.* XV. 159.]. That learned and worthy Secretary to the Society of Antiquaries, the Rev. *John Brand*, ὁ μακαρίτης, engaged to favour me with copies of *R. D.*'s letters inserted in certain Nos. of a provincial Newspaper, which he had preserved. They contained, chiefly, strictures upon *Dr. Askeu's* projected edition of *Æschylus*; but he was removed from this feverish state of existence, prematurely for society, and before he had half done even his own tale. *O fallacem hominum spem, fragilenque fortunam, et inanes nostras contentiones! quæ in medio spatio sæpe franguntur, et corrumpunt, et ante, in ipso cursu, obruuntur, quam portum conspicerere potuerunt.* *Mr. Brand* was a faithful friend and profound scholar, an

Coll. Emman. apud Cantab. non ita pridem Pseudo-APPX.
Socio-Commensalem *Æschyli* Editionis promisso-
rem. In qua *ὁ δεῖνα* obiter, festivum caput, ex suis
virtutibus ornatur.

III. Consilii a *Pantolmo Thrasonida* Academiæ
Panalazonicæ alumno, undecimum ætatis annum⁹
agente, de *Lycophrone* edendo suscepti declaratio.

able theologian and zealous pro-
moter of antiquarian researches.]

9. —*duri puer oris et audax*
[Ovid. Met. V. 451. Martial.

Epigr. Lib. v, lviii. 10. *Si duri*
puer ingeni videtur, Præconem
facias, vel architectum.]

[Extract from a Pamphlet entitled "*Tittle-tattle-*
mongers; Svo. Newcastle upon Tyne, 1747."

ÆNEAS in the first book of the Poem, v. 100. (96.)
calls Diomedes the bravest of the Grecians:

O Danaum fortissime gentis

Tydide

But Virgil very well knew that this character did
not belong to Diomedes but to Achilles; and not
only so, but further that Ajax, not Diomedes, was
second to Achilles¹. Accordingly we read in Pindar,
Nem. VII. 39.

1. Hom. Odyss. A, 468. Αἰ-
αντός θ', ὃς ἄριστος ἔην Φειδός τε
ἰμαίε τε Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ'
ἀμύμονα Πηλείωνα. Scolion apud
Brunckium in Anal. Gr. i, p.
157. XII. Παῖ Τελαμώνιος, Λίαν
αἰχμητῆ, Λίγουςί σ' ἐς Τροίαν
ἄριστον ἔλθεῖν Δαναῶν μετ'
Ἀχιλλεῖα. Vide Addenda. DAY-
DEN, also, in the dedication of
his translation of the *Æneis* had
defended Virgil in his preference
of Diomed.—"You may please,

my Lord, to take notice that the
Latin author refines upon the
Greek, and insinuates that Ho-
mer had done his hero wrong,
in giving the advantage of the
duel to his own countryman:
though Diomedes was manifestly
the second champion of the Gre-
cians; and Ulysses preferred
him before Ajax, when he chose
him for the companion of his
nightly expedition; for he had
a head-piece of his own, and

APPX.

Οὐ κεν ὄπλων χολῶθεις
ὁ καρτερός Αἴας ἐπαξε δια φρενῶν
Λευρὸν ξίφος, Ὀν Κρατὶ-
στον Ἀχιλλέως ἄτερ.

Non sane armorum causa iratus fortis
Ajax—transfixisset perfectus latum ensem—
Quem fortissimum, Achille excepto,—

In Sophocles likewise we find Ulysses himself assign-
ing Ajax the same place, v. 1357 (1340).

———— ΑΡΙΣΤΟΝ Ἀργείων, ὅσοι
Τροίαν ἀφικομεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.

fortissimum Argivorum, quotquot ad Trojam perve-
nimus, excepto Achille. Upon Hector's challenging
the Greeks to a single combat during the retirement
of Achilles, nine of the Princes accept the challenge.
The Lot is cast and falls upon Ajax: This Homer
tells us was the very Event the Greeks wished for:

Ἐκ δ' ἐθορε κληρὸς κυνέης, ὃν ἀρ' ἠθελον αὐτοὶ
Αἴαντος — [Π. Η, 182.]

Exiliit autem sors e galea, quam utique volebant ipsi,
Ajacis. Virgil, I say, could not be unacquainted
with this order of the Grecian Heroes, any more
than Horace, by whom Ajax is called, *Heros, ab
Achille secundus*. [Serm. II. iii. 193.] And indeed
as to Achilles, in his fifth (fourth) Eclogue (36) when
he has no partial view, we find him writing in con-
formity to the established tradition: *Atque iterum
ad Trojam magnus mittetur Achilles*. Nor can it
with reason be urged that Virgil was induced by any
metrical convenience to make use of *Tydidē* the
patronymic title of Diomedes, rather than that of
Achilles, *Pelidē*; since they have precisely the same
syllabical quantity. His design in thus running
counter to the consent of the antients was I think

wanted only the fortitude of ano- and that he might compass his
ther, to bring him off with safety, design with honour."

indubitably this, viz. that from the Reader's having APPX. preconceived this exalted opinion of Diomedes's Bravery, the character which this Hero gives Æneas in the 11th Book, (281—287.) might redound to his honour in the highest degree :

*Munera, quæ patriis ad me portastis ab oris,
Vertite ad Ænean; stetimus tela aspera contra
Contulimusque manus: experto credite quantus
In clypeum assurgat, quo turbine torqueat hastam.
Si duo præterea tales Idæa tulisset
Terra viros, ultro Inachias venisset ad urbes
Dardanus, et versis lugeret Græcia fatis.*

With the same view we find Diomedes ennobled with the same Epithet in the Æneis² which is given to Achilles in the eclogue above mentioned (viii, 9.):

Mittitur et magni Venulus Diomedis ad urbem—

Had the same character of Æneas proceeded from an insignificant, worthless Creature, nothing could have rendered the hero more ridiculous. The only way whereby such animals can contribute to the real praise of any person is to depreciate him.

2. " *In the old Translation of Virgil set out by Phæer and Dr. Thyne, they are call'd the XII Books of Virgil's Æneidos; and the Running Title of every Page is the I, or II, or III Book of Virgil's Æneidos. Without question, that was the Language in those days all over the Nation. So that if the Examiner's Mumpsimus should pass for an Argument, the Æneidos should be the current Language at this day; and those that call it Æneis must be run down for Pedants.—I do not here disparage those excellent Pens, that have unawares fallen into the common Error; but to defend it against manifest Reason, and to vilify those that would reform it, is a plain instance of Positive and Pedantic Genius.*" R. B.'s PREF. to his Answer to Boyle, PP. xcii, xciii.

1
2
3
4
5

CORRIGENDA IN TEXTU.

- P. 134. l. 5. *lege*, ΕΙ τι † ΔΕΟΙ.
 247. col. 2. l. 5. *corrigere*, 288.
 265. l. 31. *corrigere*, ΑΝΑΣΣΕΝ.
 372. l. 11. *lege*, οπλοισ ^{24*}.
 383. l. 1. *corrigere* Απόλλωνος.
 394. l. 1. βλεπων ^{02*}.
 584. l. 10. *corrigere* Μυρομηκος.

“ *Puncta porro subinde desiderantur; nec raro minus recte adhibentur. Reperiuntur etiam σφαλματα aliquot in diversis literarum generibus. Adspirationis denique nota literis majusculis me invito non semel præficitur. Hæc vero, cum non sint ejusmodi, ut nisi dormitanti moram injicere possint, neutiquam opus esse videtur, ut singulis hic recensendis immoremur.*” R. DAWESIIUS in *Addendis et Corrigendis*.

ADDENDA ET CORRIGENDA

IN NOTIS AD SECTIONEM PRIMAM.

- P. 1. col. 2. l. 6. *Lege*, Cœnobio “ divi Columbani, a Theodolinda regina Longobardorum exstructo,” ex quo
Ibid. l. 7. “ prima.” *adde*, Desiderium unici codicis Terentiani Dawesio minuisset, si certior esset factus alia duo ejus exemplaria aliquando superfuisse, ut ex *L. Santenio*, viro elegantissimo et his in rebus versatissimo, nunc demum intelligo. “ *Andr. Patricius*, qui ante duo secula eruditione in Polonia clarus fuit, editionem Terentiani *Brissæanam* cum vetusto Codice contulerat, ex qua *Varsoviæ* sibi emta vir nobilissimus atque eruditissimus *Jo. Aloys. Mart. Laguna* mihi transcripsit variantes a Galbiati recensione diversissimas. Vide addenda ad v. 37. 42. 99. 122. 126. Terentianei Codicis mentio etiam fit in Heumanni *Pæcile* T. 1. p. 582. quem, ut narrat *Henricus Wolton* (f. *Wolton*) in epistola ad *D. Hæschelium* Florentia 1602., cum *Stapletonus* nostras, ut videtur, nactus esset, ex prurigine proferendi aliquid, quod haberet peregrinum saporem, adducit inde locum, sed tanquam ex manuscripto Terentio poeta Afro. *In novâ Comædiâ*, inquit, *quæ inscribitur Maurus.*” Santenii *PRÆF.* pp. ix, x.
2. col. 1. l. 1. *corrigere*, HIERONYMI.
4. col. 1. l. 4—6. “ *Numerosa—p.*” *dele*, et *reponere*, de versibus hoc nævo inspersis—*numerosaque stagna,—mare scindere—*

mœnia structa—mollius loqui cultissimum *Santenium* in notis suis brevibus ad Hieron. Balb. p. 102. apud *Beck.* in Comment. Soc. Phil. Lips. Vol. II. p. 146. Sed ad p. 152. huic duritiei imbecillius assentitur.

6. col. 1. l. 44. post "345." *insere*, Pl. M. 21. *διος τε Σκάμανδρος.* "Sic et Ambros. Refert autem *Majus* in Bibl. Ambr. esse exemplum Ed. Flor. cum hac nota ms. ad hunc locum: *In omni codice legitur Κάμανδρος sine σ et in codd. nuper excussis.*" Butmannus.

Ibid. col. 2. l. 41. post "51. D." *insere*, Plato Cratyl. p. 427. C. 5. εἰς δὲ τὸ γογγύλον τοῦ ὉΥ θεόμενος σημείου, τοῦτο πλείστον αὐτῷ εἰς τὸ ὄνομα ἐνεκέρασεν. Sic Codex Clarkio-Bodleianus; στρογγύλον τοῦ ὁ Editiones. At in Parmenide p. 137. D. 10. οὔτε γὰρ στρογγύλου οὔτε εὐθείος μετέχει. ἂν omittit Cod. Clarkio-Bodl. μετέχει exhibent MSS. tres apud Bekker. στρογγύλου omnes, ut videtur. E. 2. Στρογγύλον γέ πού ἐστι τοῦτο οὐ ἂν τὰ ἔσχατα πανταχῇ ἀπὸ τοῦ μέσου ἴσον ἀπέχῃ. "ἴσον ἂν ἔχη m. pr." *Gaisford.* Phædr. p. 234. E. 7. —ὅτι σαφῆ καὶ στρογγύλα καὶ ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτεορνεύονται;

7. col. 1. l. 29. post "jubent." *insere*, Polyb. III, lxxvi, 5. Κίσσαν. Scissum, Liv. XXI, 60. Polyb. XI, XX, 1. καὶ καγεστρατοπέδουσαν οὐ μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς προσαγορευομένης Ἡλίγας. Ἡλίγας tam Codd. quam Edd. Ἴλιπας ex Strabone aliusque restituit *Schweighæuserus.* Silpias Liv. XXVIII, 12. *Ibid.* 3. "Κολίχαντα—*Colcham, Colcam*, et, præposita S litera, *Scoleam* et *Sculcham* vocant Liviani Codices XXVIII, 13. et XXXIII, 21. quem Hispani populum *Edetanos* alii vocant, eundem alii scriptores præfixa S litera *Sedetanos* nominant;"—*Schw.*

Ibid. col. 1. l. ult. post "navus." *insere*, Hanc literam quandoque obliterarunt librarii; *Prudentius* in Peristeph. h. II, 6. *En Cæsar agnoscit suum Nomisma nummis inditum.* "Marq. Gudius et Ez. Spanhemius legunt *Gnorisma.* Libanius cornua imaginis apposita vocat τοῦτο τὸ γνώρισμα Ἰούς. Vide Præst. num. p. . . ." BENTLEIUS. Virg. Geo. III, 130. *IGNota* restituit Vir acerrimi iudicii, TYRWHITTUS.

Ibid. col. 2. l. 24. lege, *Plutarch.* T. II. p. 277. D. 5. ὁψὲ ἐχρήσαντο [Ρωμαῖοι] τῷ Γάμμα, Καρβιλίου Σπορίου προσεξευρόντος.—*Supra* p. 271. D. 7. "Ὅπον σὺ Γάιος, ἐγὼ Γάϊα." "Pertinet hæc formula," ut tradit *Pithæus*, "ad veterem nuptiarum ritum, quo auspiciis adhibitis *Caius Caiam* ducebat. *Quintil.* I, VII, 18.—*quæ scribuntur aliter quam enunciantur. Nam et Gaius C litera notatur, quæ inversa mulierem declarat: quia tam Caias esse vocitatas, quam Caios, etiam ex nuptialibus sacris apparet.*" *Conf. Villoison* in Diatr. p. 167. *Ausonius, Prævaluit postquam Gammæ vice functa prius C.*

10. col. 2. l. 4. corrige, *Messalæ.*

Ibid. l. 46. post "Κῶλον" *insere*, Polyb. Hist. II, XI, 10. ἅμα καταστρεφόμενοι τοὺς Σαρδιαίους, τοὺς Ἀριδαίους ex MSS. *Schweighæuserus.*

11. col. 2. l. 6. lege. iii, 44. v, 35. x, 72.—ii, v, 22.
Ibid. l. 14. post "22." *insere*, Pers. Sat. ii, 44. *Rem struere exoptas cæso bove Mercuriumque Arcæsis fibra:*
13. col. 1. l. 24. post "et" *dele*, "ad Hieron. Balb." *et insere*, apud Beck. l. s. c. ad p. 4.
17. col. 2. l. 35. post "et" *insere*, Auctor.
19. col. 2. l. 24. post "unda." *insere*, Adligat, et novies Styx interfusa coërcet. [Stattius Theb. ii, 5. *Styx inde novem circumflua campis leg. ripis. R. B.*] Æn. vi, 132. *Cocytosque sinu labens circumvenit atro.* Fortasse, circumFLUIT a.
25. col. 1. l. 22. post "Coll. Jes." *insere*, Æn. xii, 573. *Ferte faces propere—properi.* BENTLEIUS.
- Ibid.* col. 2. l. 26. post "dapcm." *insere*, sic Cod. Paris. et Ed. 1472.
26. col. 1. l. 27. *corrigere*, commigrant.
- Ibid.* col. 2. l. 22. post "delectat." *insere*, *It is but the asperities of the Celtic and Saxon dialects, said Dr. Rochcliffe, which according to Verstegan still linger in those northern parts of the island.* Woodstock, Vol. ii. p. 201.
- Ibid.* l. 27. post "R. B." *insere*, Virg. Geo. iii, 534. *Ergo ægre rastris terram rimantur, et ipsis Unguibus infodiunt fruges,* *Corrige, ipsi—.*
28. col. 1. l. 29. post "p. 426 : " *insere*, *Ecquid erit præmi? SCALIGER; quem firmant Codices apud Wetzel. quatuordecim.*
29. col. 2. l. 19. *corrigere*, ii, i, 62. 69. conf. Santen. ad Ter. Maur. p. 234.
30. col. 1. l. 9. post "Hecyram," *insere*, A. i. Sc. ii, 60.
- Ibid.* l. 15. post "H. Balb." *dele* "p." *et insere*, apud Beck. in Comment. Soc. Philol. Lips. Vol. ii. p. 146.
- Ibid.* col. 2. l. 7. post "p. 122." *insere*, *Itane pronunciabantur Licini et Licini eodem vigente? Hor. Carm. ii, x, l. Rectius vives, Licini, neque altum Semper urguendo,—Pers. Sat. ii, 35. Nunc Licini in campos, nunc Crassi mittit in cædes.*
33. n. "19. Joanne Taylora." *his adde, plures.* ipsa est prioris Venetæ ex Mediolanensi principe expressæ, et Parrhasianæ; *plures in alios* convertit *Brissæus: putes* egregia est *Petrecini* lectio, quam divinando quoque assecutus erat Dawesius. *Santenius*, qui hinc suspicatur "aut fucum Dawesio factum esse, aut ipsum re male intellecta Editionem Principem pro Codice MS. sumsisse." Conf. infra ad p. 40.
35. col. 1. l. 9, 10. *dele* utramque formam, Sponio me lactante; *et repone* ex *Bockhii* viri clarissimi Inscript. N°. 169. Baudelot. tabula prior l. 30. et N°. 169. tabula altera l. 4. ΘΟΚΥΔΙΔΕΣ conservant. Plato in Cratyl. T. i. p. 416. B. 6. ERM. τί δὲ τὸ καλόν; ΣΩ. Τοῦτο χαλεπώτερον κατανοῆσαι καίτοι τοῖς λέγουσι γὰρ αὐτὸ ἁρμονία μόνον καὶ μήκει τοῦ οὐ παρῆται. λέγει MSS. Clarkio-Bodl. et Gudianus; τοῖς inseruit et οὐ emendavit Butmannus. *Quintil.* i. vii, p. 178. "—apud Græcos O literæ, quæ interim longa ac brevis, ut apud nos, interim pro syllaba, quam nomine suo exprimit, posita est."

36. col. 1. l. 37. post "Ὠμέγα." *insere*, Plato Phædro p. 244. C. D. οἰωνοιστικὴν ἐπώνοισσαν, ἣν νῦν οἰωνοιστικὴν τὸ Ω σεμνύοντες οἱ νεοὶ καλοῦσιν. οἰωνοιστικὴν ἐπ.—τῷι ῶ Codex Clarkio-Bodl.
40. n. "29. Joanne Taylora." *adde*, sive verbo pari—Venetarum et Parrhasii lectionem, "mendosam licet," admisit vir iudicii perquam limati, L. Santenius; Brissæum in a se adjectum fateri idem monet, et Dawesium hoc in loco leviter titubare autumat, quod versu superiore hanc utilitatem referat ad voculam E, cum Terentianus intelligat ultimam semivocalem ix, sive ξ.
42. col. 1. l. ult. "Corrigend." *adde*, Equis non indoluit tam multas maculas operarum incuria optimis scriptoribus fuisse inustas? Geo. III, 168. dehinc, ubi libera colla Servitio adsuerint, ipsis e torquibus aptos Junge pares, et coge gradum conferre juvencos: Facilius multo, aptos Junge, pares et—Hor. Serm. I, II, 26, 7. distingue—subductis usque: facetus Pastillos Rufillus olet,—et ibid. 59. Fama malum gravius, quam res trahit, unde Personam—et ibid. II, III, 145. Quondam lethargo grandi est oppressus. Ut hæres Jam circum loculos et clavias lætus hiansque Curretet, hunc medicus—&c. Pind. Pyth. III, 125. Πραῦς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς. Heyn. Potius, Πραῦς, ἀστοῖς οὐ φθ. d. v, 74. distingue, ὄλβος ἔμπαρ, τὰ καὶ τὰ νέμων.
51. col. 1. l. 10. *corrigere*, 43. Phalæcion—et duas præcedentes notas ad p. 53. transmoventes lege, "44. 1. Phalico Ald. Manut. Inst. Grammat. p. 336; phallico R. B. 2. phallicos, 3. phallica, 4. phallicis occupaverat BENTLEIUS. Proinde Atilio Fortunatiano &c."
60. col. 1. l. 5. lege, "59. Conf. infra

IN NOTIS AD SECTIONEM SECUNDAM.

- P. 64. col. 2. l. 2. "Bodl. γ." *adde*, Isthm. VIII, 11. Γεφύρωσε δ' Ἀτρεΐδαισι νοσπόν. vide infra ad p. 582.
68. col. 2. l. 8. post "b. B. C." *insere*, Phrynichus in Σ. II. p. 30, 15. Βλήχων: ὁ οἱ Δωριεῖς γλάχων λέγουσιν, οἱ δὲ Ἴωνες γλήχων.
- Ibid. l. 9. post "Βουωῶν," *insere*, Corinna apud Apollon. Dyc. de Pronom. p. 325. Bekker. Ὅτι βανά φουῶ ἔβα Πίνδαριδιο ποτ' ἔριν. Pausan. IX, XXII. p. 753. Φαίνεται δὲ μοι νικῆσαι [ἢ Κόρινθα] τῆς διαλέκτου τε εἵνεκα, ὅτι ἦδεν, οὐ τῇ φωνῇ τῇ Δωριεῖ ὡσπερ ὁ Πίνδαρος, ἀλλ' ὅποια συνήσειν ἔμελλον Αἰολεῖς—Athen. IV, 130. B. ed. Casaub. σιγύνας ἀργυραῖς typoshetæ incogitantia; recte Schw. σιβύνας: ut patet ex v. 201, B. σιβύνας ἐπιχρύσους.
69. col. 2. l. 16. lege, "Gray," p. 203. Mason.
70. col. 1. l. 33. post—"δεις." *insere*, Hellen. I, VII, 7. Παρήλαθε δὲ τις εἰς τὴν ἐκκλησίαν.
75. col. 2. l. 35. post "BENTLEIUS." *insere*, Lys. pro Milite p. 161. Tayl.=p. 276. Bekk. εἰ μέντοι ἡμᾶς οἶόν τε [οἶονται Bekk.] δὲ

- ἐνοίαν ἐπὶ τῶν διαβολῶν πεισθέντας καταψημίσθαι μοι, οὐκ ἄν θανύσασαι. Fortasse, ἀγνοίαν. *Marklandus*.
76. π.^ο l. ult. "163.]" *Adde*, Plato Gorg. T. 1. p. 458. B. 7. ἴσως μέντοι χρῆν ἐννοεῖν καὶ τὸ τῶν παρόντων—Cod. Clarkio-Bodl. "χρῆν in textu. ἴδει pro. v. l. in marg." *Gaisford*.
77. col. 1. l. 4. post Εὔρυτον." *insere*, Idem ad Schol. in Aristoph. Plut. 7. "locus ex Synesio—ἡ γὰρ Λαίς ἀνδράποδον ἦν Καρικὸν ἐκ Συκελίας ἐωνημένον. lege, ἑκκαρικὸν παρὰ *Hycaris Siciliae oppido*." *Mus. Crit. No. vii, p. 428*. Sæpenumero nomina propria capite detruncarunt librarii; *En. xi, 362. Huic comitem ASbuten conjuncta cuspide mittit. Buten* Editiones perique ante *Heynium*. Liv. xxi, xxxi. *Quartus castris ad Insulam pervenit; ibi Arar Rhodanusque amnes, diversis ex Alpibus confluentes, agri aliquantum complexi, conflunt in unum. Pro Arar, BIBarar in margine Codicis penes Collegium SS. Trin. Cantab. Emendatio palmaria, et fortasse Benteilo ipso confecta. Polyb. iii, xlix, 5. τῇ μὲν γὰρ ὁ Ῥοδανός, τῇ δὲ ἸΣΑΡΑΣ προσαγορευόμενος, ρέοντες παρ' ἑκατέραν τὴν κλειρὰν, ἀποκορυφοῦσιν αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν. "τῇ δὲ Σκάρας Vat. Flor. Aug. Reg. A.: ἡ δὲ Σκάρας Bav. Regg. B. C. et Edd. 1. 2. Scaliger etiam ad oram sui libri adnotaverat; Ἰσάρας. Male apud Livium Arar. τῇ δὲ ὁ Ἄραρος correxit Casaubonus; Gronovius refert Cluverum τὸν γεωγραφόραρον Ital. Antiq. L. i. xxxiii, p. 367. Ἰσάρας reposuisse; et Holstenium addidisse errorem natum e majusculis literis CKOPAS pro OICAPAS. multo autem propius CKAPAC, plurium Codicum lectionem," observat eruditissimus Editor, qui Ἰσάρας ex altero Codice Vaticano, quem inspexerat dux inclytus, Melvillus, virorum doctissimorum conjecturis munitam in textum recepit. Vide Cens. Trimestr. (*Edinb. Rev. No. lxxxv. p. 182.*). Polyb. v, lvii, 5. Συνήριδος αὐτὸν τοῦ φρυγάδος εἰς τοῦτο τὸ μέρος μάλιστα προρεψαμένον. "Sed Συνήριδος dant Vat. et Flor. Et, his scriptis, demum animadverto, ad verum hominis nomen proxime accedere hanc scripturam. Est enim haud dubie ΓΑΡσῆρις ille, cujus infra (cap. 72. et seqq.) frequens mentio occurrit; et confidenter Γαρσῆριδος h. l. rescribendum." *Schw.**
- Ibid. col. 2. l. 21. post "comparere." insere*, In Corpore Inscr. Antiq. apud *Boeckh. P. 1. p. 35. Ins. (inter Spartanas Fourmonti) xv, l. 1. YO [N]*—i. e. ὕον. Editor præclarus.
78. col. 2. l. 18. post "1637 (1657)." *insere*, ubi innuit vir præstantissimus, "Sophoclis simili loco restitutus articulus pristinum indet vigorem." Fortasse locus est in *Aj. 1226. σέ δὴ τὰ ζεῖνὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι. lege, σέ δὴ, σέ δεινὰ β. ut Ant. 441. Σέ δὴ, σέ τὴν νέουσαν ἐς πέσον κάρα—aut 1228. σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω. σέ τοι, σέ τὸν τῆς—ut emendat *Elmsleius*.*
79. col. 2. l. 8. post "supra c." *insere*, Verbum οἴχεσθαι eodem modo crebro usurpatur; Grammaticus nescio quis, qui *Georgius*

- Lecarpenus* audit, apud *Matthæi* in *Lect. Mosq.* p. 72. ΟΪΧΕΤΑΙ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ ἀντὶ παρακειμένου λαμβάνεται ὁῖον ΟΪΧΕΤΑΙ καὶ ΕΦΘΑΡΤΑΙ, καὶ ΟΪΧΕΤΑΙ καὶ ΦΘΕΙΡΕΤΑΙ. *Soph. (Ed. Col. 298. οἰχεται στελών. 574. ὦπ' ἴσσι μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο πλὴν εἰπεῖν ἢ χρῆζω, χῶ λόγος ΔΙΟΙΧΕΤΑΙ. Eur. Suppl. 532=542. χῆ δίκη διοίχεται. Hec. 139. ὡς ἀχάριστοι Δαναοὶ Δαναοῖς, τοῖς οἰχομένοις ὑπὲρ Ἑλλήνων, Τροίας πεδίων ἀπέβησαν. Or. 415. πόσον χρόνον δὲ μητρός οἰχονται πνοαί; Ph. 990. ἦν δ' ὑστερήσης, οἰχομέσθα, κυθαρεῖ. Aristoph. Ach. 208. ἐκπέφυγ' οἰχεται φροῦδος.*
85. *col. 1. l. 15. lege, "3." Il. Γ, 103. Οἴσετε Φάρον, ἕτερον λευκόν, ἐτέρην δὲ μέλαιναν. Soph. Ant. 988. Θήβης ἄνακτες, ἔσομεν κοινήν ὁδὸν Δύ' ἐξ ἐνὸς βλέποντες τοῖς τυφλοῖσι γὰρ Αὐτῆ κέλευθος ἐκ προσηγητοῦ πέλει.*
- Ibid. l. 23. post "ἄμφω"—insece, Euthydem. i, p. 271. Α. Ὅπίστηρον καὶ ἔρωτᾶς, ὦ Κρίτων; οὐ γὰρ εἶς, ἀλλὰ δύο ἦσθη, et, "Hec. 890. ὡς—χθονί." dele.*
90. *col. 2. l. 19. post "pp. 181, 2." insece, Appian. de reb. Numid. T. i. p. 501. Fr. II. ed. Schw. "Quos Baγαίους Appianus vocat, eos Vaccenses Sallustius Jugurth. lxvi. a Vacca, Numidiæ magna et opulenta civitate, (Sallust. ib. xlvii, et lxxix.) quæ Οὐάγα apud Ptolemæum vocatur, et Βάγα apud Plutarch. in Mario cap. 9. p. 409. Conf. Cellar. iv. 5. p. 174. Schw. ad Polyb. III, xxxiii, 15.*
- Ibid. l. 22. lege "—dot." IV, 157.*
91. *col. 1. l. 9. dele "ibid. et Add."*
92. *col. 1. l. 1. post "codices;" insece, Polyb. xxv, ii. 3. τοῖς περὶ Βίππον τὸν Ἀργεῖον, "nil dubitat Εὐίππον describere Reiskius:" conf. etiam infra ad iii. 4. Pausan. viii, xiv. p. 629. τοῦτο ἐποίησεν ἀνὴρ Ἀθηναῖος, Εὐχείρ ὁ Εὐβουλίδου. Vide Steph. Βέχειρ. Porsonus. Conf. quoque J. Voss. ad Melam p. 105.*
- Ibid. l. 3. post "—quissimus" insece, Romanus apud Jo. Picrinus ad l. quem conf. ad Buc. III, 90 (p. 16.); et ad Æn. vii, 627 (p. 136.): et Boissonad. ad Philostrat. p. 481.*
- Ibid. l. 6. post "P. ltv." insece, "Asivida, Silenus, ὀνοβατός—Asibida, quod illi imperiti*
- Ibid. l. 9. lege p. 527=261. Idem ad Fest. P. vii. "DANUVIUS in denariis Trajani subscribitur fluvio nobilissimo, qui Ister quoque dicitur."*
97. *col. 2. l. 29. post "Bentleiani." insece, Polyb. Hist. v, xiv. 10. συμβαίνει δὲ καὶ τοῦτον αὐτὸν τὸν τόπον [κατὰ τὸν Διβανόν], ἢ στενώτατός ἐστι, διείργεσθαι τεναγέσει καὶ λίμναις, ἐξ ἧν ὁ μυρνεφικὸς κείρεται κάλαμος.*
- Ibid. l. antepen. corrige, aut Jortinum aut Wolfium,*
103. *col. 2. l. 5. "vii, 2." adde, Plato Protag. p. 320. D. 5. προεταζαν Προμηθεὶ καὶ Ἐπιμηθεὶ κοσμησαί τε καὶ ΝΕΪΜΑΙ ἑνάρμεις ἐκάστους ὡς πρέπει. Προμηθεὶ δὲ πηραιτεῖται Ἐπιμηθεὺς αὐτὸς ΝΕΪΜΑΙ. ΝΕΪΜΑΝΤΟΣ δὲ ἑμοῦ, ἴση, ἐπίσειψαι.*

Pausan. viii, xliiii. p. 690. τούτοις ἐλείπετο εἰκότα νείμαι τὰ χρήματα ἐς οὐ προσήκοντας, ἢ ἐπαυξήσαι τὸν βασιλέως πλοῦτον, κατὰ νόμον ἐὴ τινα. Fortasse ἢ κατανεῖμαι—ΤΥΡΩΗΤΤΟΣ.

IN NOTIS AD SECTIONEM TERTIAM.

- P. 110. col. 2. l. 8. "ad R. D." *adde*, Hunc codicem descripsit et nuper in lucem protulit Lips. 1820. vir doctissimus, et amicissimus, E. H. Barker. Vide *Porphyrion* etiam *περὶ προσωδίας* a *Villoisono* editum in *Anecdosis Græcis* p. 103. et seq. *Villoisonum* ipsum p. 130. et in *Epist. Vinar.* p. 115.; necnon *Joann. Alex. Τονικά παραγγέλματα*.
112. col. 2. l. 9. *post* "XLVI." *insere*, Quamvis ū, "qui hæc mysteria penitus scrutari volunt," risum optimo ΤΥΡΩΗΤΤΟ movere consuescebant, ipse tamen vice adverbii οὐ particulam οὐ reponendo Pausaniam sanavit. II, XXI. p. 158. Τὸ δὲ οἰκοδόμημα λευκοῦ λίθου κατὰ μέσον μάλιστα τῆς ἀγορᾶς, οὐ τρόπαιον ἐπὶ Πύρρῳ τῷ Ἡπειρώτῃ, καθὰ λέγουσιν οἱ Ἀργεῖοι. Fortasse, οὐ τρόπαιον, non tropæum.
- Ibid.* l. 21. 28. *Lege*, βαρεῖαν—ὀξεῖαν—βαρεῖαν 34. *Lege*, Græii
114. col. 2. l. 5. *lege*, -tim;"
116. col. 2. l. 2. *post* "πόνων." *insere*, Eur. Hipp. 702. ἀλλ' ἔστι καὶ τῶνδ' ὥστε σωθῆναι, τέκνον.
117. col. 2. l. 13. *post* "10." *insere*, Herodot. viii, 102.
- Ibid.* l. 26. *post* "32." *insere*, Demosth. adv. Androt. p. 607. Reisk. = 679. Bekker. τὴν τῶν χρημάτων εἰσπραξίν ἐξετάσωμεν, vulg. ἐξετάσωμεν "F. Y. O. r. s."
118. col. 1. l. 3. *post* "utitur," *insere*, et in Hellen. I, vii, 10. p. 46. καὶ τοὺς ἀκούοντας εἰδότες κολάσασθε.
- Ibid.* l. 4. *post* "676." *insere*, et *ibid.* p. 710. ἀλλ' ἐκείνου μὲν οἱ νόμοι κύριοι κολάσειν καὶ οἷς προστέτακται ταῦτα, κολάσαι Codices optimi. Lycurg. adv. Leocrat. p. 149. Reisk. = 232. Bekker. εὐ δ' ἴστε, ὧ ἄνδρες, ὅτι οὐ μόνον τοῦτον νῦν ΚΟΛΑΣΕΤΕ κατεψηφισμένοι.
- Ibid.* col. 2. l. 7. *lege*, Addend. pp. (110, 111).
- Ibid.* l. 46. *post* "detertere." *insere*, Quod ad Oratores attinet, quo me vertam, non habeo: illi certe se non probatissimis scriptoribus, qui apud Atticos bene dicendi norma habebantur, per omnia addixerunt; sed quasdam saltim voces et loquendi formulas, quas vetustissimi Athenienses sui temporis consuetudini indulgentes damnassent, parce usurpare solent. ΕΓΚΑΛΕΣΩ Demosth. adv. Aristocrat. p. 661. R. = 738. B. δικαίως ἐγκαλέσουσιν οἱ μὴ τυχόντες. Lycurg. adv. Leocrat. p. 150 = 235. Bekker. οὐς ἀντίκα σώσοντας ἑαυτὸν ἐκ τῶν κινδύνων ἐπικαλέσεται. Id. *ibid.* p. 168 = 281. Bekker. καὶ ἐπικαλέσεται τοὺς θεοὺς σώσοντας αὐτὸν ἐκ τῶν κινδύνων. "ἐπικαλέσετε 7." Bekker.
120. col. 1. l. 7, 8. "βαῖσει Plut. 334." *dele*.

120. col. 1. l. 30. post "132." *insere*, Aristoph. Plut. 768.
121. col. 2. l. 5. *corrige*, repudiant,
122. col. 2. l. 4, 5. ΚΟΥΦΙΣΩ ε̄ censu eximi debet.
124. col. 1. l. 6. post "Bentleius" *insere*, (et ad *Kusterum in Mus. Crit. No. vii, p. 430.*)
128. col. 2. l. 8. *lege*, R.P. ad R. D.
130. col. 2. l. 7. post "δωρήση." *insere*, Hellen. ii, ii, 1. εἰδὼς ὈΣΩΙ ἄν πλείους ΣΥΛΛΕΓΊΩΣΙΝ εἰς ἄστυ καὶ τὸν Πείραια. θάπτον τῶν ἐπιτηδείων ἐνδεῖαν ἔσεσθαι. Lys. adv. Alcib. p. 275. *Tayl.* =320. *Bekker.* καὶ ὈΣΟΙ ἄν μάχης οὐσης εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσωσι, καὶ ὈΣΟΙ ἄν ἐν τῇ πεζῇ στρατιᾷ μὴ παρῶσι.
132. col. 1. l. 27. post "ἀκούσαι;" *insere*, Plato de Repub. vii. p. 516. C. 5. οὐκ ἂν οἶε ἐαυτὸν μὲν εὐδαιμονίζειν τῆς μεταβολῆς, τοὺς δ' ἐλεεῖν; Lys. in Delat. p. 406. *Tayl.* =412. *Bekke.* καίτοι ὅστις τοῦτοις φθανεῖ οὐς οἱ ἄλλοι ἐλεοῦσι, τίνος ἄν ἡμῖν ὁ τοιοῦτος ἀποσχέσθαι δοκεῖ πονηρίας; L. δοκεῖη *Markland.* δοκεῖ *Coisl. recte* δοκεῖ.
- Ibid.* col. 2. l. 31. post "πατέρων." *insere*, Strabo lib. xiii. p. 876. Μητρόδωρος δὲ διὰ τὴν δόξαν ἐν Καρχηδόνι γάμον λαμπροῦ πίνης ὦν ἐτυχε καὶ ἐχρημάτιζε Καρχηδόνιος.
134. col. 1. l. 5. post "Eton." εἰ τιζαν Δ. editiones.
- Ibid.* l. 6. *lege*, ῥαδίως ἀπολαβεῖν
- Ibid.* l. 8. "31." *ordina sic*; 1. ἘΙ ἄν. Eur. "Or. 283. Plato—"
- Ibid.* l. 26. post "δύνασθε." *insere*, "Virg. *Æn.* ii, 54.—p. 379." 2. ἄν ἘΙ Soph. *Ced. Tyr.* 305—Φοῖβος γάρ, εἰ καὶ μὴ κλυεῖς τῶν ἀγγέλων, Πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἐκλυσιν Μόνην ἄν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος, ἘΙ τοὺς κτανόντας Λαῖον, μαθόντες εὔ, Κτείναμεν.
- Ibid.* col. 2. l. 3. post "ποιῶ;" *insere*, *Apol. Socrat.* p. 32. E. Ἄρ' οὐν ἄν με οἴεσθε τοσαύτε ἐτη διαγενέσθαι, ἘΙ ἐπραττον τὰ δημόσια,
- Ibid.* *dele*, l. 6—15. "*Ced. Col.* —κτύπος."
137. col. 2. l. 9. post "P.P.D." *adde*, et κατέπλασεν pro κατέπλαζε, ut προσέπαισε pro προσέπαιζε· σμήσαι pro σμήσαι. Vide *D.R.* ad *Tim.* p. 222.
138. col. 1. l. 35. post "φόβω." *insere*, *Androm.* 626. Οὕτως ἘΔΕΙΣΑΣ, Μ' Ἡ' ΟΥ κακὴν δάμαρ' ἘΧΟΙΣ. "Membr. ἔχεις. Editiones ἔχης." ἔχους *Brunchius*; recte, ut videtur.
- Ibid.* col. 2. l. 20. post "codices;" *insere*, *Plato. Charmid.* p. 159. B. 3. "Ἐπειτα μέντοι ἘΠΙΠΕΝ, ὅτι οἱ ΔΟΚΟῖ ἰσώφροσύνη εἶναι τὸ κοσμίως πάντα πράττειν, καὶ ἡσυχῇ,—"οἱ δοκοῖ em. *Fuit oīa.*" *Lect. Plat. e Cod. Clarkio-Bodl. cura Gaisford.* Heindorfium autem optimum demum facti pœnituit, quod *δοκοῖ* ediderit; ad *Protag.* p. 505. Lys. adv. *Eratosth.* p. 208. *Tayl.* =300, 301. *Bekk.* οὕτως οὐχ ὑπὸ τῶν πολεμίων μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τούτων πολιτῶν ὄντων ἐπεβουλεύεσθε, ὍΠΩΣ μήτ' ἀγαθὸν μηδὲν ψηφίσασθε, πολλῶν τε ἐνδεεῖς ἔσεσθε. *Mallet* cum *Bekkero* ψηφίσασθε.
- Ibid.* post "in Xenoph." *insere*, *Mem.* ii, ix, 2.—εἰ μὴ φοβόμην ὅπως μὴ ἐπ' αὐτὸν με τράποιτο. *Anab.* vii, ii, 18. ΚΑΤΕΜΑ-

ΘΕΝ, ὅτι τούτου ἕνεκα τὰ προκεκαυμένα εἴη τῇ Σκείθῃ πρὸ τῶν νυκτοφυλάκων, "ΟΠΩΣ οἱ μὲν φύλακες Μῆ Ὀρῶντιο ἐν τῇ σκότει ὄντες, Μῆθ' ὅπου Ἐΐεν, οἱ δὲ προσιώντες Μῆ Λανθ' Ἀνοίεν,—*Ibid.* 33. Ἐκαθέζομην ἐνδὸς αὐτῷ ἰκίτης, ζουναί μοι, ὅπως δυνατὸς εἴη, ἄνδρας, "ΟΠΩΣ καὶ τοὺς ἐκβαλόντας ἡμᾶς, εἴ τι δυναίμην, κακὸν ποιοίην, καὶ μὴ Ζῶμην εἰς ἐκείνου τράπεζαν ἀποβλέπων, ὥσπερ κύων. *Ibid.* iii, 7. προσελάσαι Ἐκέλευσεν, "ΟΠΩΣ ὅτι πλείστον ἀκούοντων Ἐΐηοι αὐτῷ ἂ ἐδόκει ἔμφερειν. *K. P. i. p. 11. l. 8. H. St.* ἐνταῦθα κατέμεινεν, ὡς μὴ βοηθοίεν οἱ φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταθέοντας. *dele* "Cyrus."

P. 139. col. 2. l. *penult.* post "πρὸς Π." *inse*re, *Sequentia* a Thucydide allata sunt exempla ad Dawesii canonem infra ad p. 418. labefactandum: sed rem non conficiunt: vide *Porro* Obs. Crit. ad Thucyd. p. 155. * De i, 82. vide infra ad p. 421. col. 1.: ii, 67. τοὺς ἄνδρας Ἐγχείρῃσαι σφίσιν, "ΟΠΩΣ Μῆ διαβάντες ὡς βασιλέα τὴν ἐκείνου πόλιν τὸ μέρος Βλ' Ἀψώσιν. iv, 66. ἐνίβησαν τε πρῶτα μὲν τὰ μακρὰ τεῖχη Ἐλεῖν Ἀθηναίους—"ΟΠΩΣ Μῆ Ἐπιβοηθῆσῶσιν ἐκ τῆς Νισαίας οἱ Πελοποννήσιοι,—76. ἅμα δὲ ταῦτα ἐν ἡμέρα βῆτῃ Γίγνεσθαι, "ΟΠΩΣ Μῆ Ἐπιβοηθῆσῶσιν ἐπὶ τὸ Δῆλιον οἱ Βοιωτοὶ ἀθρόοι,—i, 73. οὐ τοῖς ἐγκλήμασι τῶν πόλεων Ἀντεροῦντες,—ἀλλ' "ΟΠΩΣ Μῆ ῥαδίως περὶ μεγάλων πραγμάτων τοῖς ἐυμαχοῖς πιθόμενοι χεῖρον Βουλεύσῃσθε,—iii, 57. Ὀρᾶτε "ΟΠΩΣ Μῆ οὐκ Ἄηοδ' Ἐξῶνται ἀνδρῶν ἀγαθῶν περὶ αὐτοὺς ἀμείνους ὄντας ἀπρεπὲς τι ἐπιγνώσκειν,—*Mox, lege*, Auctor Alcib. 11.

140. col. 1. l. 10. post "Σώκρατες." *inse*re, *Apologia* Socr. p. 17. A. 9. τοῦτο, ἐν ᾧ ἔλεγον ὡς χρὴ ἡμᾶς Ἐυλαβεῖσθαι Μῆ ὑπ' ἐμοῦ ἘΞαπαθηῆτε ὡς δεῖνοῦ ὄντος λέγειν. Χρὴ pro Χρῆν Bas. 2. *Heindorfus*. Phædo. p. 77. B. 1.—p. 320. *Fischer*.—34. *Wytenbach*.—Vol. iv. p. 94. *Heindorf*. εἰ μέντοι καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν ἐτι ἔσται, οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ, ἴφη, ὃ Σώκρατες, ἀποδέειχθαι, ἀλλ' ἐτι Ἐνεστήκεν, ὃ νῦν δὴ Κέβηε ἔλεγε, τὸ τῶν πολλῶν, "ΟΠΩΣ Μῆ ἅμα ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου διασκεδάννυται ἢ ψυχῇ, καὶ αὐτῇ τοῦ εἶναι τοῦτο τέλος ᾗ. *Cod.*

ἅμα
Clarkio-Bodl. ὅπως μὴ ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου διασκε-
η
δάννυται. Et "in marg. ὁρ. ἀντ. ὑπο. sed et ibi η suprascriptum." *Gaisford*. διασκεδάννυται Bas. 2.—ἐτι ἐνίστηκεν, *superstes est*. Vide omnino *Heindorf*. ad l. Cratyl. i, 439. B. 9. Ἐτι τοῖνυν τοῦδε σκεψώμεθα, ὅπως μὴ ἡμᾶς τὰ πολλὰ ταῦτα ὀνόματα εἰς ταῦτον τείνοντα ἐξαπατᾷ. *Theætet.* p. 186. E. 9. ἀλλ' οὐτι μὲν δὴ τούτου γε ἕνεκα ἠρχόμεθα Διᾶλλειόμενοι, ἴνα Ἐγρῶμεν, τί ποτ' οὐκ ἐπιστήμη, ἀλλὰ τί ἐστιν. *Euthydem.* p. 288. B. 3. Ἐγὼ Φοβηθεῖς Μῆ λοιδορία Γένηται πάλιν, κατεπράννον τὸν Κτήσιππον.—*Protag.* p. 320. A. 6. ὁ αὐτὸς οὗτος ἀνὴρ Περικλῆε, ΔεΔΓῶσ περὶ αὐτοῦ μὴ Διαφ-
Οἶοντι δὴ ὑπὸ Ἀλκιβιάδου. *Gorg.* p. 328. C. 3. ed. Frf. καὶ

πράττοντα καὶ λέγοντα ὅπως μὴ διδῶ δίκην, μηδὲ ἔλθῃ παρὰ τὴν δικαστήν" de Republ. I, p. 341. B. 9. πρὸς ταῦτα κακούργου καὶ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι οὐδέν σου παρίεμαι· ἀλλ' οὐ μὴ οἴος ᾖ ἤς. VI, 478. C. 9. Læmar. ΕΥΛΑΒΕΪΣΘΕ μέντοι μὴ πη ἘΞΑΠΑΤΗΣΩ ὑμᾶς ἄκων, κίβδηλον ἀποδιδούς τὸν λόγον τοῦ τόκου.

Ibid. l. 10. post "Xenoph." *insere*, Mem. I, II, 37. φυλάττων ὅπως μὴ καὶ σὺ ἐλάττους τὰς βούς ποιήσης. Mallem, ποιήσεις. IV, IV, 16. οἶμαι δ' ἐγὼ ταῦτα γίγνεσθαι, οὐχ ὍΠΩΣ τοὺς αὐτοὺς χόρους ΚΡΪΝΩΣΙΝ οἱ πολῖται, οὐδ' ὍΠΩΣ τοὺς αὐτοὺς αὐλητὰς ἐταυρῶσιν, οὐδ' ὍΠΩΣ τοὺς αὐτοὺς ποιητὰς αἰρῶνται, οὐδὲ ἼΝΑ τοῖς αὐτοῖς ἤδωνται, ἀλλ' ἼΝΑ τοῖς νόμοις ΠΕΙΘΩΝΤΑΙ.

Ibid. l. 15. post "—τευμα—" *insere*, *ibid.* p. 523. καὶ ἀποχωρῶν οὐ μὴ δέισης τὸν πολέμιον.

Ibid. l. 18. post "—μεθα." *insere*, lege, ἀπολαυσόμεθα. Hellen. I, IV, 2. τότε δὲ οὐκ αὖτε ἀποπέμψειν, ὡς μηδὲν μέμψηται. Lys. Orat. I, p. 13. *Reisk.* = 191. *Becker.* πολλάκις ἡ γυνὴ ἀπῆει κάτω ΚΑΘΕΥΔ'ΗΣΟΥΣΑ ὡς τὸ παιδίον, ἼΝΑ τὸν τιθὸν αὐτῷ ΔΙΑΔ'ΩΙ καὶ μὴ ΒΟ'ΑΙ. *Ibid.* p. 14 = 191. καὶ ἐγὼ τὴν γυναῖκα ἈΠΙΕΝΑΙ ἐκέλευον καὶ ΔΟ'ΥΝΑΙ τῷ παιδίῳ τὸν τιθὸν ἼΝΑ ΠΑ'ΥΣΗΤΑΙ κλάον. In Andocid. p. 257 = 258. παρήνεσε ΚΡ'ΙΝΑΙ τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα ἼΝΑ ἀκούσαντες καὶ ἰδόντες σωφρονέστεραι εἰ ἄλλοι ᾤΣΙ. In Nicomach. p. 849 = 452. οὐχ ὑπὲρ ἡμῶν ὍΡΓΙΖΟΜΕΝΟΙ Κλεοφῶντος κατηγοροῦν, ἀλλ' ἼΝΑ ἐκεῖνον ἀποστεύσαντες αὐτοὶ ὑμᾶς κακῶς ΠΟΙΩΣΙΝ. p. 392. *Reisk.* ἰδ' ἔφασκεν ΒΑΔ'ΙΖΕΙΝ εἰς τὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ, ἼΝΑ καὶ τὰ ἐν ἐκείῳ τῇ οἰκίᾳ ΣΚ'ΕΨΗΤΑΙ. *Pseudo-Lysiac Laudatio*, p. 98 = 212. ἘΞ'ΕΛΙΘΙΟΝ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τὴν πόλιν, ἼΝ' ἐν μέρει πρὸς ἑκατέραν [δύναμιν] ΚΙΝΔΥΝΕΥΣΩΣΙΝ. *Demosth. adv. Androt.* T. III, p. 221. *Taylor.* = p. 602. *Reisk.* = 672. *Beck.* εἰ δὲ πρὸς διαιτητῇ φεύγοι, ὅτι χρῆν σε ἀπάγειν, ἔν' ἐκείνῃνευς περὶ χιλίων, γέλωσ ἀν εἰη δῆπουθεν. *Legendum* ἴσα ἀδυνείη.

145. col. 1. l. 18. post "Δελείης." *insere*, Plato Cratyl. p. 418. C. 2. Νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἴωτα, ἧ εἰ ἢ ἦτα μεταστρέφουσι, ἀντὶ δὲ τῷ δέλτα ζῆτα, ὡς δὴ μεγαλοπρεπέστερα ὄντα.

Ibid. l. 23. post "191." *insere*, et in *Mus. Hunter.* p. 197. No. 1. DANKVE.

146. col. 1. l. 29. post "ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ;" *insere*, Phædr. p. 256. D. 7. Εἰς γὰρ ΣΚ'ΟΤΟΝ καὶ τὴν ὑπὸ γῆς πορείαν οὐ νόμος ἐστὶν ἐπὶ ἔλθειν τοῖς κατηγορημένοις ἤδη τῆς ἐπουρανίου πορείας, ἀλλὰ ΦΑΝ'ΟΝ [Β'ΙΟΝ] διάγοντας εὐδαιμονεῖν μετ' ἀλλήλων πορευομένους. Xenoph.

Ibid. l. 45. *Lege*, Ὀρυσκ.

147. col. 1. l. 2. post "94." *insere*, et *Lezbia* in inscriptione vetusta apud *Io. Picrium* ad *Virg. Æn.* VII, 648.

Ibid. l. 22. post "—nere" *insere*, De sono autem τοῦ Z pronunciatu diu multumque decertarunt grammatici; et utrum adhuc vim propriam aurium sensu percipimus, viderint eruditi. Postquam

de discrimine S et Z ore Græcico et ore Latino prolatarum satis multa disputaverat Jo. Pierius l. s. c., enarrare pergit; *Ea autem de pronuntiatione loquor, quæ viget ætatis nostræ usu: Nam quæ fuerit in antiquis, tam Græcis, quam Romanis pronuntiatione ignoratur prorsus, usque adeo tam apud illos quam apud nos omnia pessum ire, vel a pristina illa Venere prævalente barbarie degenerarunt. Audivi tamen Patavii M. Musurum, quum Græcas litteras summa omnium admiratione profiteretur. Et jucundissima ejus consuetudine, quandiu Romæ vixit, in eodem contubernio, apud Clarissimum Principem Julium Cardinalem Med. fruebar, Janum Lascarin tanti nominis virum, et Venetiæ, quum Regis Galliarum Orator esset, et Romæ colui: cum Basilio Chalcondylo Demetrii F. dum in gymnasio Romano græce profiteretur, familiarissime vixi: omnes eo, quem dizi sono, litteras has pronuntiare memini. Quærit etiam SCALIGER quid velint illa apud eundem M. Capellam s. c. p. 58: "Z vero iccirco Appius Claudius detestatur, quod dentes mortui, dum exprimitur, imitatur." Ego, inquit vir summus, hunc locum nunquam potui assequi.*

152. col. 2. l. 34. *corrigere*, post Dawesii
155. col. 1. l. 45. post "14." *insere*, "Lucilius, quia eo tempore Romani, quomodo Latine dicerent, non habebant, Græcam vocem usurpavit: Eidola, atque atomos vincere Epicuri volam." Scaliger ad Cul. p. 281. Sed Ὀψιγονοι notante eodem
159. col. 1. l. 31. Auctor Hipparchi p. 510. C. 7. = T. II. p. 223. D. 2. Τὸ οὖν ἄξιον κερδαίνειν ἄλλο τι λέγεις ἢ οἴεσθαι δεῖν κερδαίνειν; τὸν οὖν ἄξιον Cod. Clarkio-Bodl.; Lege, Τὸ οὖν ἄξιον κ.
161. col. 1. l. 23. *corrigere*, καθ'—legit Meinekius in Cur. Crit. p. 39. Τοῦ γῆς ἐπιψάσαντα, καθ' ὑπό—
169. col. 1. l. 6. *lege*, P. P. D. quem vide in Addend. ad Ar. Plut. 886. p. (110).
- Ibid.* l. 16. post "—thiam." *insere*, I. "AN cum imperfecto; Eur. Troad. 1170. μακάριος ἦσθ' ἄν, εἰ τι τῶνδε μακάριον. Vide infra ad pp. 439, 40. 2. cum perfecto; Nub. 558. ὅς ἐμ' οὐδ' ἄν ζῶντ' ἦεν. 3. cum aoristo primo; Soph. CEd. Tyr. 433. ἐπεὶ Σχολῆ σ' ἄν οἴκους τοῦς ἐμοῦς ἰσπειλάμην, Ph. 426. σίμας δὲ αὐτῶν ἐξέειπας, οὖν ἐγὼ ἠκιστ' ἄν ἠθέλησ' ὀλωλότοιν κλέειν. 4. cum aoristo secundo; Soph. Ph. 443. Θερσίτης τις ἦν, ὅς οὐκ ἄν ἔλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου Μηδείε ἰώη. Fortasse, ὄν οὐκ ἄν. Eur. Suppl. 1101. οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακόν. Aristoph. Hor. Fr. II. Ἐγὼ δὲ τοῦτ' ὀλίγον χρόνον χρήσας ἀφελόμεν ἄν. χρήσας, having lent it to them. R. P. apud M. D.
170. col. 2. l. 18. post "(105.)" *insere*, Xen. Mem. I, III, 2. τοὺς εἰ ἐνχομένους χρυσιον, ἢ ἀργυριον, ἢ τυραννίδα, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιαύτων, οὐδὲν διάφορον ἐνόμιζεν εὐχεσθαι, ἢ εἰ κυβεῖαν, ἢ μάχην, ἢ ἄλλο τι ἘΥΧΟΙΝΤΟ τῶν φανερώς ἀδύλων, ΟΙΩΝΣ ἈΠΟΒΗΘΟΙΤΟ. Quæ subjunguntur e Xenoph. Hellen. Lib. II. delibavi; I, 14. προείπεν ὡς μηδέτε κινήσοιτο ἐκ τῆς τάξεως,

μηδὲ ἀνάξιοιτο. *iii*, 8. αἰρεθέντες δὲ, ἐφ' ᾧ τε ξυγγράφῃαι νόμοις, καθ' οὐστιάς ΠΟΛΙΤΕΥΣΟΙΝΤΟ, 12. πολλοὶ δῆλοι ἦσαν ξυνιστάμενοί τε καὶ θαυμάζοντες, τί ἔΣΟΙΤΟ ἡ πολιτεία, πάνιν ἔλεγεν ὁ Θηραμένης, ὅτι, εἰ μή τις κοινωνοὺς ἰκανοὺς Λ'ΗΨΟΙΤΟ τῶν πραγμάτων, ἀδύνατον ἔΣΟΙΤΟ τὴν ὀλιγαρχίαν διαμένειν' 18. Ἦδειν γάρ, ὅτι, ἀποθνήσκοντος μὲν Λέοντος τοῦ Σαλαμίνιον, ἀνδρὸς καὶ ὄντος καὶ δοκοῦντος ἰκανοῦ εἶναι, ἀδικοῦντος δ' οὐδὲ εἶναι, οἱ ὅμοιοι τούτῳ φοβήσονται, φοβούμενοι δὲ ἐναντίοι τῆδε τῇ πολιτεία ἔσοιτο. *Ibid.* Ἐγίγνωσκον δὲ, ὅτι ξυλλαμβανομένου Νικηράτου, τοῦ Νικίου, καὶ πλουσίου, καὶ οὐδὲν πάποτε δημοτικῶν οὐτε αὐτοῦ οὔτε τοῦ πατρὸς πράξαντος οἱ τούτῳ ὅμοιοι δυσμενεῖς ἡμῖν γενήσονται. *Ibid.* ἠπιστάμην ὅτι καὶ οἱ πρόθυμοι τῇ πόλει γεγενημένοι πάντες ὑπόπτως ἡμῖν ἔξοιεν. *Ibid.* εὐδελον γάρ ἦν, ὅτι τούτων ἀπολομένων, καὶ οἱ μέτοικοι ἅπαντες πολέμιοι τῇ πολιτεία ἔσοιτο. *Ibid.* ἤδειν γάρ, ὅτι οὗτω γε τὸ ἀντίπαλον ἰσχυρὸν ἔσοιτο, εἰ τῷ μὲν πλήθει ἡγεμόνες ἰκανοὶ προσγενήσονται, τοῖς δὲ ἡγεῖσθαι βουλομένοις ζύμμαχοι πολλοὶ φανήσονται. *Ibid.* 19. γνοὺς ὁ Κριτίας, ὅτι, εἰ ἐπιτρέψει τῇ βουλῇ διαψηφίζεσθαι περὶ αὐτοῦ, ἀναφύξοιτο. *iv*, 3. γινώσκοντες δὲ, ὅτι καὶ ἐκ τῶν ἀγρῶν λεηλατήσοιεν, εἰ μή τις φυλακὴ ἔσοιτο, διαπέμπουσιν εἰς τὰς ἔσχατίας. *Ibid.* 5. ἐβουλήθησαν Ἐλευσίνα ἐξιδιώσασθαι, ὥστε εἶναι σφίσι καταφυγὴν, εἰ δεήσοι. *Ibid.* φάσκοντες, εἰδέναι βούλεσθαι, πόσοι εἶεν καὶ πόσης φυλακῆς προσδεήσονται. *Ibid.* 20. Πausanias ὁ βασιλεὺς, φθονήσας Λυσάνδρῳ, εἰ κατειργασμένος ταῦτα ἅμα μὲν εὐδοκίμησοι, ἅμα δὲ ἰδίας ποιήσοιτο τὰς Ἀθήνας.

171. *col.* 1. *l.* ult. *lege*, —rus, 1885—1888.

173. *col.* 2. *l.* 24. *post* "213." *insere*, D. Luc. *i*, 44. ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὠτά μου.

IN NOTIS AD SECTIONEM QUARTAM.

P. 185. *col.* 2. *dele*, *l.* 24—29. "Verba autem—est usus."

186. *col.* 1. *l.* 36. *lege*, apud Italos—*et col.* 2. *l.* 17. e Veliensium

200. *col.* 1. *l.* 20. *post* Φοξος. *insere*, Atqui Polyb. v, lxii. 11. Ἐχικράτει τῷ Θετταλῷ καὶ Φοξίδῃ τῷ Μελιταιεῖ παρέδοσαν. *lxv*, 4. τῶν δὲ μισθοφόρων Φοξίδος.

Ibid. *col.* 2. *l.* 18. *post* "vocabatur." *insere*, Polyb. ii, xvi. 10. ἀναπλεῖται δ' ἐκ θαλάττης, κατὰ τὸ στόμα [τοῦ Παδοῦ] τὸ κυλοῦμενον Ὀλανα, σχεδὸν ἐπὶ δισχιλίους σταδίους. "Ὀλανα. Sic ed. *l.* 2. cum Bav. Vat. Flor. Ὀλανα Aug. Reg. A. et sic edidit Casaub. et seqq." *Schw.*

201. *col.* 1. *l.* 39. *post* "Vossianus." *insere*, *et* ii, iii, 114. *Ac potius foliis parvus vescatur amaris* : fortasse reponendum, *loliis*.

207. *col.* 2. *l.* 7. *lege*, *correx*it

211. *col.* 1. *l.* 43. locus est. Εἶτα τις εὐσεβέων ὀλετήρ ἤξει μίγας ἀνδρῶν, Ἐπτάκις ὅς δεκάτην κέρην δέκνυσι πρόδηλον.

212. *col.* 1. *l.* 4. *corrige*, "antea"—*l.* 6. *dele*, "oratore[m]"—*l.* 10.

—"LEIUS." adde, Cum n sæpius confuderunt; Geo. 1, 457. —neque a terra moneat convellere funem. moneo and moveo are so often confounded in MSS. (as above v. 353.), that I should make no scruple of inserting moveat in this passage, as a far stronger and more expressive word. So, Nec tibi tam prudens quisquam persuadeat auctor Geo. II, 315. TYRWHITTUS.

Ibid. l. 25. post "F." inserte, H. K. Cankrenius, optimus olim discipulus, et omnis officii nomine mihi devinctissimus in eandem conjecturam incidit.

Ibid. l. 30. "πέρκη." adde, Theodectes apud Athen. x, p. 454. E. paullo diversus; τούτους δὲ πλάγιος διὰ μέσον συνδέει κανών. Schol. ad Dionys. Thrac. apud Bekker. in Anecd. Gr. Vol. II, pp. 777, 8. τὸ γὰρ εὐρισκόμενον παρὰ τοῖς Λιολεύσι δίγαμμα οὐκ ἔστι γράμμα—ἔχει δὲ τύπον τόνδε F— ὁ προστιθείσιν οἱ Λιολεῖς ἐκάστη λέξει [τῆ] παρ' ἡμῖν δασυνομένη, αὐτοὶ ψιλούντες πᾶσαν λέξιν. σύμβολον οὖν παρ' αὐτοῖς ἴσθιν, ἐκφωνήσεις ἔχον τῆς Οἰ καὶ ΟΥ διφθόγγου. ὅθεν δείκνυται μὴ ὄν γράμμα μὴδὲ συγκαταριθμούμενον τοῖς γράμμασιν. οὐ γὰρ ἔν πάσαις ταῖς Ἑλληνικαῖς διαλέκτοις εὐρίσκεται, ὡς τὰ ἄλλα γράμματα, οὔτε ἀφ' ἑαυτοῦ ἄρχεται ἐν τῷ ἐκφωνεῖσθαι, ὡς τὰ ἄλλα¹.

1. Ἐπειδὴ δὲ τινες τὸ παρὰ Βοιωτοῖς καὶ Λιολεύσι λεγόμενον δίγαμμα, δ τυπούται οὕτως F, βούλονται τοῖς στοιχείοις κατατάσσειν, ἔλθωμεν καὶ εἰπωμεν τοὺς λόγους, δι' οὓς βούλονται αὐτὸ κατατάσσειν τοῖς στοιχείοις, καὶ τότε δεῖξομεν ὅτι οὐκ ἴσθι στοιχεῖον. Φασὶ μὲν ὅτι παντὶ στοιχείῳ ἴσθαι τὸ ἔχειν χαρακτῆρα καὶ ὄνομα, δι' οὗ ὀνομάζεται, ὡς φαμεν τοῦτο καλεῖται ἄ ἢ ἤ ὦ. εἰ οὖν ἄρα καὶ τὸ δίγαμμα χαρακτῆρα ἔχει καὶ ὄνομα, ὁῦλον δὲ στοιχεῖον ἴσθιν. Εἰπόντες οὖν πῶς λέγεται αὐτὸ στοιχεῖον, ἔλθωμεν καὶ δεῖξομεν ὅτι οὐκ ἴσθιν αὐτὸ στοιχεῖον. Ἰσθίον οὖν ἔστι πᾶν στοιχεῖον ἀφ' ἑαυτοῦ ἄρχεται, τὸ ἄ ἀπὸ τοῦ ἄ, τὸ β ἀπὸ τοῦ β, καὶ τὰ ἔξῃς ὁμοίως. τὸ δὲ δίγαμμα οὐκ οὕτως ἔχει. οὐκ ἄρα οὖν ἴσθι στοιχεῖον. Ἄλλως δὲ πάντα τὰ στοιχεῖα κατὰ πᾶσαν ἴσθιν εὐρίσκεισθαι ἐυλέκτον, τὸ δὲ δίγαμμα οὐ, ἀλλὰ παρὰ μόνους τοῖς Βοιωτοῖς καὶ τοῖς Λάκωσι καὶ τοῖς Λιολεύσιν. οὐκ ἄρα στοιχεῖον. Τὰ δὲ στοιχεῖα ἢ φωνήεντᾶ ἴσθιν ἢ σύμφωνα. [καὶ τὰ μὲν σύμφωνα] εὐρίσκονται μετὰ ἑτέρου συμφώνου ἢ ἐν συλλήψει ἢ ἐν διαστάσει, οἷον ΘΝΗΣΚΩ, ἘΛΚΩ. εἰ ἄρα οὖν τὸ F οὐ σύνισθι παντελῶς συμφώνοις, ἀλλὰ φωνήεσιν ἀσί, οἷον ΦΟΥΛΕΝΑ, ἔῃλον ὅτι οὐκ ἴσθι σύμφωνα. ἀλλ' οὐδὲ φωνήεν δύναται εἶναι. καὶ γὰρ τοῖς φωνήεσιν παρέπεται τὸ δασύνεσθαι καὶ ψιλοῦσθαι, τὸ δὲ F οὐδέποτε δασύνεται, ἀλλὰ μόνον ψιλοῦται. οὐκ ἄρα ἴσθι φωνήεν. Ἄλλως δὲ καὶ τὰ προτακτικὰ φωνήεντα οὐκ ὑποτάσσονται φωνήεσιν, οἷον τὸ ἄ καὶ ε' καὶ τὰ ἄλλα, προτακτικὰ ὄντα, οὐχ εὐρίσκονται ἑτέροις ὑποταττόμενα φωνήεσιν. εἰ ἄρα οὖν τὸ F εἰπωμεν φωνήεν, εὐρήσεται ἐν τῷ FANAΞ καὶ FEAENH τὸ ἄ καὶ ε', τὰ προτακτικὰ, ὑποταττόμενα φωνήεσιν, ὃ πῆρ ἴσθιν ἄποπον. . . . τρία οὖν φωνήεντα ἐν μιᾷ συλλαβῇ, ὃ πῆρ ἴσθιν ἀδύνατον. εἰ ἄρα οὖν, ὡς εἰδικται, οὐτε σύμφωνα δύναται εἶναι οὔτε φωνήεν, ὁῦλον οὐκ ἴσθι στοιχεῖον τὸ F. Ἐπι πᾶς χαρακτῆρ στοιχείων σημαίνει ἀριθμόν, καὶ γὰρ τὸ α σημαίνει ἕνα ἀριθμόν, καὶ τὸ β δύο, καὶ ἔξῃς. εἰ ἄρα οὖν ὁ χαρακτῆρ τοῦ F οὐ σημαίνει ἀριθμόν, ὁῦλον ὅτι οὐκ ἴσθι στοιχεῖον. In priore editione hoc testimonium de usu τοῦ F consulto omisi; et ad Brunckio iudice, curæ secundæ aliquando posthabendæ sint; cogitant tamen quam rara suo digamma conservato vocabula supersint et velut e naufragio enatarint, et quam difficile sit ad refigendam e vestigijs veteris ruinae lectionem rudî, credo, et prisca fabrica, non ledecirco tamen rejiciendam utpote poeta indignam; ne hujus quidem grammaticæ auctoritate supersedere mihi visum est.

214. col. 1. l. 10. *lege*, "etiam Deli"
216. col. 1. l. 11. "HEΘMON." *adde*, Athen. ix, p. 398. A. B. οἶμαι δὲ καὶ διὰ τοῦ Η στοιχείου τυπώσασθαι τοὺς παλαιούς τῆν δασεΐαν.
- Ibid.* col. 2. l. 3. "et 4." *adde*, HIMEPA *Mus. Hunter.* p. 155. N°. 8. et 10. ΑΨΜΙΗ
220. col. 2. l. 4. *post* "1645." *insere*, Apollon. Alexandr. περι Συνδέσμ. apud Bekkerum in Anecd. Gr. p. 495. l. 24. ἄμεινον οὖν παραδέξασθαι Δωρικὴν μετάθεσιν τοῦ εἰ εἰς τὸ ᾱ, καὶ ὡς ὁ ἀνὴρ ἀνὴρ, ὁ ἄνθρωπος ἄνθρωπος, οὕτως τὸ ἕτερον θάτερον ἐστὶ.
221. col. 1. l. 13. *post* "295." *insere*, et Eur. Bacch. 1265. Ἐθ' αὐτὸς, ἢ σοι μεταβολὰς ἔχειν δοκεῖ; ἔθ' αὐτὸς Codex Palatinus, ut testatur eruditissimus Editor, P. ELMSLEIUS.
- Ibid.* l. 28. *post* "Hermannus.)" *insere*, Ph. 856. ἀνὴρ δ' ἀνόμματος (Ed. Col. 1486. ἄρ' ἐγγυὲς ἀνὴρ; Aldus: ὠνὴρ (ἀνὴρ) Brunekius; recte. 630. γῆ τῆδ' ἀνὴρ δδ' ὡς τελῶν ἐφαίνετο. Tr. 391. μίμν', ὡς ἀνὴρ δδ' οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων. Aj. 1355. ἀνὴρ δδ' ἐχθρὸς, ἀλλὰ γενναῖος ποτ' ἦν.
222. col. 1. l. 5. *post* "γος." *insere*, Vide eundem ad Kuster. de Nub. 991. in *Mus. Crit.* N^o. vii. p. 447.
225. col. 2. l. 2. *corrige*, ἔστιν-οὔστινας
- Ibid.* l. 14. *post* "κατεδακρύσαμεν." *insere*, *ibid.* 17. οἱ δὲ ἰππίαις ἔστιν-ὄτε καὶ ληστὰς ἐχειροῦντο τῶν ἐκ τοῦ Πειραιῶς,
226. col. 1. l. 8. *post* "κατηγορεῖ." *insere*, Agam. 1305. Μηεῖρ' εἰσέλθης, τάδε φωνῶν. Dobræus apud eruditissimum Editorem, quem vide.
230. col. 1. l. 6. *post* "nequeo." *insere*, Ex hoc censu literam Q eximendam esse arbitratur Salmasius in *Inscr. Herod.*; pp. 225, 6. *perperam.*
- Ibid.* col. 2. l. 2. *lege*, Bouhierius apud Montefalcon. de *Palaogr.* Gr. pp. 562, 3.
- Ibid.* l. 3. *lege*, nam H, et U,
232. col. 1. l. 1. Ἀχαιοί. *adde*, Pausan. viii, p. 477. pen. *Facū* (xli. p. 683. Kuhn.). ὠνόμαζον δὲ ἄρα οἱ Ἀχαιοὶ αὐτὰ λύματα ἀρχαῖοι Porsonus.
241. col. 1. l. 22. *post* "ut F:" *insere*, ideoque Φ litera literam F comprehendit; sed non vice versa:
- Ibid.* l. 26. *lege*, mutabat Græculus,
243. col. 1. l. 11. *post* "sq." *insere*, Sed vide Pinkerton on *Medals*, Pr. xv. 3d ed.
244. col. 2. l. 8. *Lege*, ADDITAMENTA
245. col. 2. l. 4. *insere*, [FAI. in *Mus. Hunter.* p. 141. N°. 1.]
- Ibid.* l. 29. *post* "ἐκFairvno." *insere*, [AΨ *Mus. Hunter.* p. 142. N°. 2. 3. 4. FA 5. 6. 7. 10, bis. 11. 12. FALΕΙΩΝ 8. 9. 13.]
253. col. 1. l. 14. *post* "videtur:" *insere*, Il. A, 216. αἰσχιστος δὲ Φανὴρ ὑπὸ Φλιον ἦλθεν. I, 189. αἶειδε δ' ἄρα κλέα Φανδρῶν.
- Ibid.* l. 18. *post* "ἀνδρῶν." *insere*, [FAΞΙΩΝ *Mus. Hunter.* p. 65. N°. 1. 4. sed vide infra p. 277. col. 2.]

- Ibid.* col. 2. l. 3. post "R. B." *insere*, [FAΣΤ. in *Mus. Hunter.* p. 68. N°. 15.]
258. col. 2. l. 6. *lege*, obstat;
262. col. 1. l. 18. post "158." *insere*, Theocr. Id. i, 58. ὄνον και τυρόνετρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος· τυρώντρα correxerit Porsonus." *Gaisfordius* ad l. quam *Meinekius* in sua ed. Lond. 1825. repudiatur; et ad v. 66. "sine causa Porsonus in *Tracts and Miscell. Crit.* p. 256. πᾶ τόκ' ἄρ'—" conf. *Virg.* Buc. x, 9. *Milioni* Lycid. 50. Sed alienis laboribus insidians Porsoni emendationem verissimam ad Id. xxiii, 46. in sese transtulisse videtur: Γράψον και τόδε γράμμα, τὸ σοῖς τοίχοισι χαράξω· Vide Porsoni Opusc. l. c. *Aristoph.* Ach. 144. ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραψ' ἈΘΗΝΑΙΟΙ ΚΑΛΟΙ. conf. *Vesp.* 97. Id. inter Theocr. xviii, 47. Γράμματα, ὃ ἐν φλοιῷ γεγράφεται. *Callim.* *Fragm.* lxx.—αὐτὸς ὁ Μῶμος Ἐγράψεν ἐν τοίχοις,—*Incertus* apud *Brunck.* in *An. Gr.* iii. p. 154. xiv. 3, 4. Οὐ δρυὸς, οὐδ' ἐλάτης ἐχαράξαμεν, οὐδ' ἐπὶ τοίχου τοῦτ' ἔπος· ἀλλ' ἐν ἐμῇ ἔσχετ' ἔρωσ κραδίῳ. *Virg.* Buc. x, 53. tenerisque meos incidere amores Arboribus: crescent illæ: crescetis amores. Conf. *Ovid.* *Heroid.* v, 23. *Comley* (*Essay on Himself*); they were like letters cut in the bark of a young tree, which with the tree still grow proportionably. *Shaksp.* *As you like it*, A. iii, Sc. ii. Run, run, Orlando, carve on every tree *The fair*,—*Baillie's Count Basil*, p. 128. Yes, lovely shepherdess, on every tree I'll carve her name,—
274. v. ΕΥΦΑΡΑ post ["p. 196." *insere*, ΕΥΦΑΡΑ *Mus. Hunter.* p. 68. N°. 12.]
278. col. 2. l. 36. post "p. 411." *insere*, Atqui *Pers.* Sat. iv, 3. Quo fretus? dic hoc magni pupille Pericli. et l. 41. post "Φίφιος." *insere*, Διοκλος et Διοκλής *Eustath.* ad Il. A, 112. l. Conf. *Bentl.* de *Pseudo-Phalar.* pp. 112. 122. *Hemsterhus.* ad *Lucian.* *Dial. Mort.* xi. p. 377. *Valck.* ad *Theocr.* *Adon.* p. 411. *B. C. Ruhnken.* ad *Homerid.* h. in *Cer.* 153.
280. col. 2. l. 37. post "Bigot." *insere*, *Pausan.* vi, iii, p. 458. οὐ γάρ τι Ἰσθμίων Λεπρέαταις δεῖμα, ὥσπερ γε αὐτοῖς ἐστὶν Ἥλειος ἐπὶ Ὑσμῶνι τῷ Ἥλειῳ. *Lege*, ΕΠΕΙ ΤΥΡΩΝΗΠΤΥΣ. Aliquid interciderit videtur. Fortasse ἐκεῖ excogitaverat *Vir summus*, et voculam exscribendo leviter titubavit. Hujus enim voculae ope *Pausaniam* ix, xxviii. p. 764. felicissime sanavit: και οἱ τὰ τῆς ἀνδράχου θάμνοι τὸν πανταχοῦ καρπὸν, ἔξει ἥδιστον. Fortasse—τῶν πανταχοῦ καρπὸν ἘΚΕῖ ἥδιστον.
282. col. 1. l. 43. post "Φοῖνον." *insere*, *Herodot.* viii, 46. Αἰγινήται δὲ εἰσι Δωρίεις· ἀπὸ Ἐπιδαύρου· τῇ δὲ νήσῳ πρότερον αὐνομα ἦν Οἴνωνη.
284. col. 1. l. 8. post "Lycurgo," *insere*. T. i. p. 42. C. Πολύδωρος και Θεόπομπος οἱ βασιλεῖς τὰδε τῇ ῥήτρᾳ παρενέγραψαν.
288. col. 1. l. 10. dele, "et—placem," et *repono*, atque ut *posthac Dawesii* manes in pace requiescant, viros tot tantisque doctrinae divitiis instructos, quos honoris et amicitiae causa nominarem, obtestor, idque ut æqui bonique consulant, quod eandem lite-

ram, tanquam illam quæ sexta est nostrarum, inter discrimina detrium efflando proferre nollem; vide supra pp. 190. 202, 3. 212, et Addend. ad 215. et 241. magistros his in locis memoratos tanquam duces suspicio; Vos, maximo tamen intervallo, sequar, in vestro satis est examine cautum. Sed, ut symbolam meam conferam, dono, crede mihi,

- Ibid.* col. 2. l. 1. post "dicabunt." *insere*, Hæc mendi indagatio, quæ tragicum nostrum tamdiu contaminavit, an aliis satisfaceret, nescio; me saltim adeo oblectat, ut viri, qui in his literis regnat, testimonio constabilisse haud displiceat; "I knew, for example, some of the Gordons, and others of good repute, who always put an F for the WH; as faat for what, fan for when, and the like." Woodstock, Vol. II. p. 223.
292. col. 2. l. 17. post "ἐξευσαμένην." *insere*, De hac constructione, quæ Homero familiaris est, digredi paullisper libet; Ant. 390. σχολῆ ποθ' ἤξειν δεῦρ' ἂν ἐξήχουν ἐγὼ, Ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε. 955. ζεύχθη δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος, Ἡδωνῶν βασιλεὺς κερτομοῖος Ὀργαῖς, Tr. 1175. Τοῖς γὰρ θανούσαι μόχθος οὐ προσγίγνεται. Ph. 1012. Οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν, οἷς τ' ἐγὼ παθον. El. 42. Οὐ γὰρ σε μὴ γήρα τε καὶ χρόνῳ μακρῷ. Aj. 970. Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα Τιμαῖς ὑπέκει. Sed de sanitate hujus loci subdubito. Eur. Ph. 17. Ὡθίβραιοι εὐίπποις ἀναξ, Iph. T. 31. Οὐ γῆς ἀνάσσει βαρβαροῖσι βάρβαρος Θόας. Or. 357. Ὁ ναυτίλοισι μάντις ἐξήγγειλέ μοι. Eodem modo dativum pro genitivo sibi vindicant probatissimi scriptores hujusmodi locis; II. I, 144. Τρεῖς δέ μοι εἰσι θύγαρες ἐνὶ μεγάρῳ ἐυπήκτω. Odys. A, 10. Τῶν ἀμόθεν γε, θεὰ, θύγατερ Διὸς, εἰπέ καὶ ἡμῖν. Lege, θ. Διὶ, Φειπέ κ. Æschyl. Agam. 871. μονογενὲς τέκνον πατρί. Soph. Ed. Tyr. 1451. ἔνθα κληῖται Ὀυμός Κιθαιρῶν οὗτος, ὃν μήτηρ τέ μοι Πατήρ τ' ἐθέσθη ζῶντι κύριον τάφον. El. 1148. Ἐγὼ δ' ἀδελφῆ σοὶ προσηυδῶμην αἰ. Eur. Ph. 88. Ὡ κλεινὸν οἴκοις, Ἀντιγόνη, θάλος πατρί. Sed illuc, unde paullum mea declinavit oratio, revertor.
295. col. 2. l. 40. *corrige, ollis* :
297. col. 1. l. 41. *Lege*, Opusc. col. 2. l. 33. *corrige*, venditarent.
299. col. 2. l. 3. *corrige*, at v. 30.
314. col. 2. l. 5. *lege*, necessitate sola
- Ibid.* l. 32. post "C." *insere*, ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ Mus. Hunter. p. 52. N°. 59.
316. col. 1. l. 21. post "Ἡρακλείδης." *insere*, (Photius; Ἡρακλείδην: τὸν Ἡρακλῆα οὕτως ἔλεγον.)
319. col. 2. l. ult. *adde*, Polyb. iv. iii. 3. Τριχωνεύς.—"Τριχωνεύς habet Stephanus, quod et alibi editores apud Polybium invitis msstis expresserunt." *Schw.*
327. col. 2. l. 3. *adde*, In Hesychio nonnunquam temere se ipsa intulit; Γεννὸν, ἀρχαῖον. legit ἐννὸν, annosum Κοῆν. ad Greg. 126. In Auctario.
337. col. 1. l. 33. "l. 29." *adde*, Polyb. x. xxv. 2. καὶ συμβῖωσαντες Ἀρκεσίλα τῷ φιλοσόφῳ κατὰ τὴν φυγὴν,—Polyb. xx. x. Με-

- νίστρατον xxii, xiv, 13. *Μενεστᾶς*, *Menetas*. Liv. xxxv, 28. xxxviii, 10. Idem *Polyb.* xxxi, xviii, 9. Γνάϊον Μερόλαν. xxvii. 1. ὁ Μερόλας.
- Ibid.* l. 36. "p. 3." *adde*, *Polyb.* xvii. xiv, 4. παρὰ δὲ Βοιωτοῖς τοὺς περὶ Θεοργεῖονα καὶ Τιμόλαν.
- Ibid.* col. 1. l. 23—36. *et ibid.* l. 37. *usque ad col.* 2. l. pen. "P. 197—p. 3." *et*, "P. 190—recte." *transpone*.
- Ibid.* col. 2. l. 24. *corrige*, *præchones*
338. col. 1. l. 28. *post* "ινγήν" *inse*re, Oraculis vero de abusu sermonis Homerici tuto confidere nequeo, quæ quasi alia quadam dialecto mortalibus ægris invisa loquebantur.
- Ibid.* col. 2. l. 30. *lege*, Jo. Pierius
341. col. 2. l. penult. *corrige*, Döderlinus
342. col. 1. l. 18. "*Bockius.*" *adde*, Pausan. iii. p. 272. ᾤκισταὶ δὲ νῦν μὲν Ἰλίου καλουμένου, καὶ ἈΜΓΑΣ, καὶ Μρακαδίου, τῶν ὄρων τούτων τὸ μεταξὺ ἐπέχουσα πρότερον δὲ τῆς Ἀσίας τοῦ ὄρους ἔκειτο ἐπὶ τῇ κορυφῇ. Fortasse Ἀσίας. ΤΥΡΩΗΤ. [ΑΜΓΙΑΣ]. Nummis Posidoniae, quos vidi, hæc forma perpetuo comparet.
- Ibid.* l. 19. "*ibid.* l." *dele*, *et* P. 215. l. 23. *reponens notam in locum suum transpone*.
- Ibid.* col. 2. l. 42. "P. 281—" *et in* p. 343. col. 1. l. 15. "P. 278." *transpone*.
343. col. 2. l. 6. "*employed.*" *adde*, Aristoph. Nub. 269—274. Ἐλθετε δῆρ', ὃ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν, εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονιβλήτῃσι κάθησθε, εἴτ' Ὀκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἴστατε, Νύμφαι. εἴτ' ἄρα Νεῖλον προχοαῖς ὑδάτων χρυσίης ἀρύεσθε πρόχοισιν, Ἡ Μαιῶντιν λίμνην ἔχετ', ἢ σκόπελον νιφόντα Μίμαντος. Ἐπακούσατε δεξιόμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι. Milton, P. L. v, 185—191. *Ye Mists and Exhalations, that now rise From Hill or steaming Lake, dusky or grey, Till the Sun paint your fleecy skirts with Gold; In honour to the World's great Author rise, Whether to deck with Clouds th' uncolour'd Sky, Or wet the thirsty Earth with falling show'rs, Rising or falling still advance his praise.* Equidem nullus dubito quin *Miltonus* noster in animo habuerit illum Comici suavissimum locum, quem dulci poëscos sacræ melle conditum et commendatum hymno divinis rebus consecrato dextre contexit; in quo Dei ter Optumi Maximi laudes illo mentis impetu effert, qui lectoris animum percerrat, verum numinis cultum exacuat, et ipsius religionis spiritu acriter commoveat.
350. col. 2. l. penult. *post* "—nent." *inse*re, Hunc vide ad *Polyb.* iv, xxxix, 4. At in Athen. vi, p. 252. C. D. Πολύβιος δ' ἐν ὀγδόῃ ἱστοριῶν Καίσαρος, φησὶν, ὁ Γαλάτης, ὡν τᾶλλα ἀνὴρ ἀγαθός, ὑπὸ Σωστράτου τοῦ κόλακος διεστρέφετο, ὃς ἦν Χαλκεδόνιος γένος. *in*vitis proculdubio Bessarionis membranis.
351. col. 1. l. 11. *post* "144." *inse*re, *Polyb.* v, liv, 7. εἰς τὴν Καλῶνιτιν. Χαλωνίτιν alii. Demosth. adv. Timocrat. T. iii. p. 372.

l. 5. *Taylor. Bekker.* ἡ δὲ ἐπιχειροτονία ἔστω ἢ προτέρα, ὅμη δοκοῦσιν ἀρχεῖν οἱ νόμοι οἱ βουλευτικοί,—ἀρχεῖν *Aldina*, si rite memini, et *Lambini* Paris. 1570. p. 445. ἀρχεῖν operarum visio in *Wolfii* ed. Aur. Allobr. 1607. p. 464.

IN NOTIS AD SECTIONEM QUINTAM.

- P.* 354. col. 1. l. 9. "436." *adde*; conf. infra ad pp. 300. 302.
 355. col. 2. l. 5. *lege*, 406. 1387.
 366. col. 2. l. 1. *post* "illi:" *lege*, προσεικέναι *Soph.* El. 618. ἕωρα πράσσω κούκ ἐμοὶ προσεικότα.
 370. col. 1. l. 31. *post* "verba," *insere*, quæ *Homerus* ipse fortasse ab antiquiore bardo sumpsit, et
 372. col. 1. l. 3. *post* "284." *insere*; vide *Piers.* ad *Mær.* Pz. xxxii.
Ibid. l. 18. *post* "213." *insere*, "(26) *Eubulus* Athen. xv. p. 679. E. στεφάνους ἴσως βούλεσθε πότερον ἱρφυλλίνους. πότερ' *Porsonus* Adv. p. 145. et alii (*Hermannus* de *Metr.* p. 161.)—*In* (207) *Nicomacho* *ibid.* vii, p. 291. A. *lege* πότερ' ἀποδοῦναι σκευάσματα μουσικῶς,"—*P. P. D.* *Addend.* ad *Ar.* p. (114).
Ibid. col. 2. l. 19. *lege*, 24*. 1. Sic *Ῥc.*
 374. col. 1. l. 11. *post* "tres.]" *insere*, Vide medicum eruditissimum, *A. Coraium* ad *Heliodor.* T. ii. p. 68.
 377. col. 1. l. 6. *post* "versa." *deletis* "Ipsum vide" *insere*, Atque ipsum consule, et perpende quæ adnotavit
 387. col. 1. l. 14. *corrige*, exsolvat
Ibid. col. 2. l. 10. *post* "ed. 3." *insere*, ποῖ τις ἂν τράποιτο *Cod. Borg.*
 394. col. 2. ad *calcem*, *adscribe*, 62*. Vide infra ad p. 563.
 396. col. 2. l. 20. *lege*, ὀπτανίον τε.
Ibid. l. 30. *post* "ἀπόδεικτον." *insere*, Forma loquendi paullum diversa, sed color idem in *Shaksperio* nostro, *Merch. of Ven.* A. iii. Sc. ii.
 404. col. 2. l. 17. *lege*, 80. 5. θοδζειν, *Brunckius*, probante *Elmsleio.*
 406. col. 1. l. 34. *lege*, qui in *Diatr.* p. 229.
 410. col. 2. l. 19. *post* "dead." *insere*, *In* transcurso addere liceat
 419. col. 2. l. 38. *post* "κάπώλεσας." *insere*, *Nub.* 1400. Πειθῶ τινα ζητεῖν ὅπως ὀόξεις λέγειν δίκαια.
 420. col. 2. l. 17. *post* "ἔξει." *insere*, *Æschines* adv. *Timarch.* p. 13. *Tayl.* = 296. *Bekker.* προσήκειν δ' ἔγωγε νομίζω, ὅταν μὲν νομοθετώμεν, τοῦθ' ἡμᾶς σκοπεῖν, ὅπως καλῶς ἔχοντας καὶ ἐνυφέροντας νόμους τῇ πόλει θησοίμεθα. Sic *Codices*, ut videtur, et editiones. "Certum est auctorem scripsisse θησοίμεθα." *Brunckius* ad *Aristoph.* *Eccles.* 255.; cui accedit *Bekkerus* ad l. c.
 421. col. 1. l. 6. *post* "μηδένα." *insere*, *Vesp.* 372. ἀλλὰ τηρώμεσθ', ὅπως μὴ βδελυκλέων αἰσθήσεται.
Ibid. l. 28. *lege*, τι Πελοποννήσῳ
 423. col. 2. l. 9. "ἔλεγεν." *adde*, *Eur.* El. 1053. λέγ', εἴ τι χρῆζει, κἀντίθετος παρήσις, "Ὅπως τέθνηκε σὺς πατὴρ οὐκ ἐνδίκως.

424. col. 2. l. ult. *addē*, vide supra p. 95.
425. col. 1. l. ult. *dele*, Plato
435. col. 1. l. 3. *corr.* Ald.
438. col. 1. l. 1. *lege*, "ad l.;" sic Rav.;
442. col. 1. l. 25. *post* "116." *insere*, *Vocabula πρῶν, ῥῶν, πρῶ ὄσ.* ubique monosyllaba sunt apud Aristophanem. Beutleius ad Kuster. in *Mus. Crit.* No. vii. p. 444.
449. col. 1. l. 33. *post* "alibi." *insere*,; mox ἰμαντῆ Brunckius, et Ravennas, ut videtur.
452. col. 1. l. 9. *lege*, R. P. ad R. D.
455. col. 1. l. 4. *post* "Soph." *insere*, Phil. 895. τί δῆτα ἄρρῆμ' ἄν ἐκ τοῦτων ἐγώ; Brunckius. quem vide.
456. col. 2. l. 4. *post* "Ἡροδότου." *insere*, Vide Xenoph. Hellen. ii, iii, 19. iv, 10.
458. col. 2. l. 4. *corr.* παρῶδεϊ, et l. 6. τετρασυλλαβῶς.
469. col. 1. l. 14. *lege*,—"Leg. πολλῶ-ἔσθ'"
- Ibid.* l. 16. *dele*, "et Cod. Rav."
470. col. 1. l. 4. *lege*, καρδίας.
471. col. 1. l. 24. "codex." *addē*, E contrario Νόμος apud Demosth. adv. Mid. p. 90. ed. 4°. *Tayl.* =p. 577. Bekker. Τοὺς Πρωτάνας ποιεῖν ἐκκλησίαν ἐν Διονύσου τῇ ὑστεραίᾳ ἐν Πανδίωνι. Sic Aldina; ἐν Πανδίοις Lambini correctionem amplectitur *Taylorus*; lenius fortasse, ἐκ Πανδίων. ΤΥΡΝΗΙΤΤΟΣ, si rite memini.
483. col. 2. l. 5. *corrige*, φενξέτω Eur. Herc. Fur. 622. *Matthiæ*.
489. col. 1. l. 14. *post* "—mericis" *insere*, in —σκον desinentibus, quas Tragici parcissime usurpant,
492. col. 2. l. 13—16. *transmove* ad p. 504. *lege in textu* l. 12. καταχρηνην 199*. et in notis ad calcem col. 2. *adscribe* 199*. "Lege ὄσ."
497. col. 1. l. 23. *lege*, vide supra ad p.
500. col. 1. l. 6. *post* "μόλῃς." *insere*, Eur. Sylei fr. ii. Πρὶν ἐξ ἰμοῦ σοὶ θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον. Xen. Anab. vii. p. 498. Πρὶν ταῦτα ἐπιδεῖν ὑφ' ἡμῶν γενόμενα.
508. col. 2. l. 11. *lege*, a Pausania et Strabone firmata,
513. col. 1. l. 21. *post* "mallem." *insere*, Plutarch. in Vit. Lyncurgi p. 55. D. καλὸς μὲν ἦν καὶ ἀγαθὸς ὁ Βρασιδάς· πολλοὺς δὲ ἀνδρας Λακεδαιμῶν ἔχει τήνου κάρρονας.
520. col. 2. l. 18. *post* "vide" *insere* (in Hellen. iv, iii, 12.)
526. col. 1. l. 10. *post* "980." *insere*, et in ΡΛΕΥ. ad Eur. p. xlii.
534. col. 1. l. 24, 5. *lege*, Vide ΡΛΕΥ. P. . . verba "et Addend." *dele*.
543. col. 2. l. 32. *post* "ΜΕΛΛΟΝΤΩΝ." *insere*, Pausan. vii, xviii, p. 569. Καλυῶνος γὰρ καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης ὑπὸ Λύγουστον Βασιλῆος ἱρημωθείσης διὰ τὸ τὴν ἐς Νικόπολιν — Fortasse, [Καλυῶνα] ἐς—ΤΥΡΝΗΙΤΤΟΣ.
583. col. 2. l. *pen. lege*, 308. Ita Rav. ; et "sic
582. col. 1. l. 10. Coronidis loco apponam Scolia, quæ in ejus scriptis deprehensa sunt, *Tyrnhitti* propria manu exscripta sine accentuum adminiculis, quæ ipse apposuit. "Inter omnes convenit, τὸ Σκόλιον fuisse carminis genus, a veteribus

Atheniensibus in conviviiis cantari solitum. De natura ejus carminis et speciebus, de modo cantandi, de nomine etiam, multa dicta sunt; nonnulla forte restant dicenda. Prius expedit, ut omnia hujus generis poemata, quae scilicet reperiri possent, simul colligantur, et oculis subjiciantur." [Vide Schol. Cod. Clarkio-Bodl. ad Plat. Gorg. p. 451. E. *HSt.*]

[I] ΣΚΟΛΙΟΝ ¹ Athen. xv. 694. C.

Παλλὰς Τριτογένει, ἀνασσ' Ἀθηναῖα,
 Ὀρθοῦν τήνδε πόλιν τε καὶ πολιτας,
 Ἄτερ ἄλγεων καὶ στάσεων
 Καὶ θανάτων ἁώρων, σύ τε καὶ πατήρ.

[II] Ἄλλο. Id. *ibid.*

Πλούτου μητέρ' Ὀλυμπίαν αἰῶδω
 Δήμητρα στεφανηφόροις ἐν ὥραις,
 Σέ τε, καὶ Διὸς, Περσεφόνη.
 Χαίρετον· εὖ δὲ τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν.

[III] Ἄλλο. Id. *ibid.* D.

Ἐν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε τέκνα Λατῶν,
 Φοῖβον χρυσοκόμαν, ἀνακτ' Ἀπόλλων,
 Ἐλαφηβύλον τ' ἀγροτέραν
 Ἄρτεμιν, ἃ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

[IV] Ἄλλο. Id. *ibid.*

Ἴω Πᾶν, Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννάς,
 Ὀρχηστὰ, βρομίαις ὄπαδ' ἑνύμφαις,
 Γελάσαις, Ἴω Πᾶν, ἐπ' ἐμαῖς
 Εὐφροσύναις αἰεὶ δὴ κεχαρημένος.

[V] Ἄλλο. Id. *ibid.*

Ἐνικήσαμεν ὡς ἐβουλόμεσθα
 Καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ φέροντες
 Παρὰ Πανδρόσου — ∪ ∪ | — —

[VI] Ἄλλο. Id. *ibid.* E.

Εἴθ' ἐξῆν, ὅποῖός τις ἦν ἕκαστος,
 Τὸ σῆθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
 Ἐσιδόντα, κλείσαντα πάλιν,
 Ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί ³.

1. "SCOLIA sub nominibus ΑΡΜΟΔΙΟΥ, ΑΔΜΗΤΟΥ, ΤΕΛΑΜΩΝΟΣ, ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑΣ, passim citantur; nominibus scilicet, non ex auctore, sed, ex

materia, unicuique impositis." ΤΥΡΩΗΤΤΟΣ in Conject. pp. 52, 3; vide infra, p. 666. n. 10.

2. Ἀθανᾶ Brunckius.

3. Conf. Aristoph. Eccles.

- [XIV] "Αλλο. Athen. xv. 695. D.
 Σύν μοι πίνε, συνήβα, συνέρα, συνστεφανηφόρει
 Σύν μοι μαινομένη μαινέο, σύν σῶφροσι σῶφρόνει.
- [XV] "Αλλο. Id. ibid.
 Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος⁹, ὃ ταῖρ', ὑποῦεται
 Φράζεν μή σε βάλῃ τῷδ' ἀφανεῖ πᾶς ἔπεται ὄλος.
- [XVI] "Αλλο. Id. ibid. E.
 Ἄ ὅς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν
 Κἀγὼ παῖδα καλὴν τὰν μὲν ἔχω, τὰν δ' ἔραμαι λαβῆμ.
- [XVII] "Αλλο. Id. ibid.
 Πόρνη καὶ βάλανος τῶντὸν ἔχουσ' ἐμπέδεως ἔθος.
 Ἐν ταύτῃ πνέλω τὸν τ' ἀγαθὸν τὸν τε κακὸν λούει.
- [XVIII] "Αλλο. Id. ibid. F.
 Ὅστις ἀνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλην ἔχει
 Τιμὴν ἔν τε βροτοῖς ἔν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.
- [XIX] "Αλλο. Id. ibid. C.
 Παῖ Τελαμῶνος¹⁰, Αἴαν ἀιχημητὰ, λέγουσί σε
 Ἐς Τροίαν ἄριστον ἔλθειν
 Δαναῶν καὶ Ἀχιλλέα.
 Τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, Αἴαντα δὲ δεύτερον
 Ἐς Τροίαν λέγουσιν ἔλθειν
 Δαναῶν καὶ Ἀχιλλέα.
- [XX] "Αλλο. Id. ibid. C. D.
 Εἶθε καλὴ λύρα γενοίμην ἑλεφαντίνη,
 Καί με καλοὶ παῖδες φεροῖεν
 Διονύσιον ἐς χορόν.

9. Suidas vv. ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν. Ἐν παντὶ γάρ τε σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ.—γάρτοι Brunckius. Aristoph. Thesm. 528. Τὴν παρομίαν δ' ἐπαινῶ Τὴν παλαιὰν ὑπὸ λίθῳ γάρ Παντί που χρῆ, μὴ δάκη ρήτωρ, ἀθρεῖν. Vide Blomfieldium in Censura Trimest. (Quart. Rev. No. xviii. p. 364.)

10. Aristoph. Lys. 1238. Νυνὶ δ' ἅπαντ' ἤρκεσεν ὥστ' εἰ μὲν γέ τις "Αἰδοὶ Τελαμῶνος, Κλειτα-

γόρας ἄδειν δέον, Ἐπηνέσαμεν ἂν, καὶ προσεπιωρκήσαμεν. "Telamon est nomen Scolii. Vide Joann. Tourium Cur. Posterior. in Theocrit. xv. 98. Antiphanes apud Athenæum xi. 15. p. 503. E. "Ἐπειτα μὴδὲν τῶν ἀπρωχαιωμένων Τούτων περὶ τὸν Τελαμῶνα, μὴδὲ τὸν Παιῶνα, μὴδ' Ἀρμοδιόν. ubi vulgo male legitur τὸν τε Τελαμῶνα." Porsonus apud Dobræum; vide Adverss. p. 132.

Εἶθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
Καί με καλὴ γυνὴ φοροίη
Καθαρὸν θεμένη νόον.

[XXI] Ἄλλο. Athen. xv, 695. A.

Ἐκ¹¹ γῆς χρῆ κατιδεῖν πλόον
Εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχει,
Ἐπεὶ δέ κ' ἐν πόντῳ γένηται
Τῷ παρόντι τρέχειν ἀνάγκη.

[XXII] Ἄλλο. A. xv, .
Ὁ Καρκίνος ἴδ' ἔφη ὄφιν
Εὐθεία χρῆ τὸν ἐταῖ

[XXIII] Ἄλλο. A. xv, .
Ἐγχει τῷ κώθωνι¹², δ ε, μι
Εἰ χρῆ τοῖς ἀγαθ ο

[XXIV] Ἄλλο. Apud Schc
Ὀφελές¹³, δ γ []
Μήτε γῆ, μ
Μήτ' ἐν ἤπει
Ἄλλὰ Τάρτ ον τε
Κ' Ἀχέροντα, δ σε γαρ
Πάντ' ἐν ἀ οῖς κάκα."

• • • • •

Lacuna valde defienda.

11. [Ἀθῆλον] ἐκ γῆς supplevit Burneiuss; δύναιτ' ἂν in altero versu; et Ἐπεὶ δ' ὦν ἴμπορος, γ. in tertio subdubitans correxit vir clarissimus in *Censur. Mens.* (*Month. Rev.* Jan. 1798, p. 10.); quæ emendationes Porsono me audiente non arriserunt.

12. Ἐγχει καὶ Κήδωνι, διά-

κονε, Codex Marcianus; Ἐγχει δὴ κώθωνι, Porsonus in *Adversa.* p. 147.

13. Ὀφελές γ', δ—Brunckius ad *Scolia Anacreonti* subjecta, p. 142. v. 5. κ' Ἀχέροντα *Br. An. Gr. T. 1.* p. 148. κἀχέροντα ad *Aristoph. Ach. 532.* v. 6. καὶ ἰστί. supplebat Brunckius ll. c.

INDEX I.

CONFECTUS A BURGESSIO,

ET

AUCTUS AB EDITORE.

2 Chron. vi, 18. p. 296. 37. p. 51
Gen. iii, 15. p. 610. xlix, 24. p.
616. D.
Esaias Proph. xvii, 20. p. 605.
Proverb. xv, 4. D.

ACHÆUS 222, 223, 224, 225.
227. App. 634. 109.
Achilles Tatiſ apud *Burgess*. 366.
612. ap 1/4.
Æschines 662. f
ÆSCHYLI 146. 204.
Prometheus Vincſtus 456. 476. Anaxilas Athenæi 398.
596. 162. 474. 302. 499. Anthologia Græca 156, 157.
502, 503. 574. 478. 384. Anti-Atticista 152. 396. 430.
459. 433. 291. 454. 456. 471. 475. 479. 564.
Septem contra Thebas 456. 582.
567. Antimachus 101. 232. 529. 530.
Persæ 456. 538. 46. 491. 456. Antiphanes Athenæi 580. In
597. bis. 590. notis 10. 366. 372. 386. 464.
Supplices 407. 416. Apollonius Rhodius in notis 86.
Agamemnon 584. 162. 580. Apollophanes 498.
404. 433, 434. 153. 474. Apostolius App. 632.
567. 392. Arcadius MS. p. 110.
In notis 8. 46. 298. 363, 364. Archedicus 590.
454. 487. 572. 576. 606, Archestratus 398.
607. 610. Archilochus 197. bis. 258. 260.
[Albinovanus 23]. 280, 281, bis. 282.
Alcæus 254. 272, 273. 282. Aristides 358.
Alciphro 607. ARISTOPHANIS
Alcman 307. Acharnenses *270 (p. 469).
Alcuinus 199. 347 (593). 479 (471). 489

- (ib.). 490 (470). *519 (472).
 *633 (ib.). *640 (477). 816
 (448). 860 (235). 879
 (478). 1067 (438). *1174
 (382).
- Equites 159 (456). 207 (381).
 428 (457). *435 (458).
 *713 (459). 755 (460). 764
 (382). *789 (373). 886 (460).
 1272 (512). 1308, 9 (462).
 1367 (374).
- Vespæ 55 (550). *168 (482).
 184, *185 (484). 268 (486).
 *271 (484). 316 (486). 347
 (477). *354 (582). 357
 (160). 358 (373). *422
 (601). *536 (492). 574
 (504). [632 (431)]. 706, 7
 (505). 768 (504). 798
 (170). 811 (576). *889
 (507). 1248 (452). *1434
 (437).
- Nubes *7, 42 (497). *58 (154).
 87 (403). 325 (578). 329
 (404). 366 (408). 371 (415).
 389, 90 (313). *411 (547).
 *415 (290). 422 (416). 480
 (141). 505 (412). 630 (550).
 778 (499). 984, 1188 (500).
 822 (418). *992 (425).
 *1031 (460). 1292 (288).
 *1350 (426). 1438 (152).
 1447 (354).
- Pax 32 (510). 117 (511). *187
 (514). 202 (382). 600 (522,
 3). *621 (524). *698 (290).
 703 (550). *744 (525). 918
 (473). 930 (ix). 1119 (527).
 1200 (381). 1204 (448).
 1241 (438). 1269, 70 (529,
 30). *1283 (531). *1284
 (530). 1285 (532). 1287,
 *90 (533). 95 (534). *1334
 (536). *1351 (ib.).
- Aves 9 (537). 45 (538). *48
 (ib.). *163, 64 (403). 177
 (iv). *319 (541). *387, 388
 (542). 391 (356). *394
 (537). 460 (384). 511 (427).
- *660 (298). *998 (543).
 *1103 (545). *1157 (548).
 1168 (393). 1298 (543).
 1496 (390). 1513 (549).
 1616 (545). *1629 (554).
 *1730. *1733 (556). *1734.
 1739 (557).
- Thesmophoriazusæ 32, 33
 (577). 106 (584). 224 (585).
 383 (433). 430 (550). *484
 (585). *497 (586). *501,
 502 (589). *660 (589). 711
 (591). 923 (501). *942
 (592). 943 (512).
- Lysistrata 16 (594). 113 (595).
 143, 144 (599). 197. *209
 (600). 235 (ib.). *488 (375).
 *530 (126). *678 (602).
 1094 (423). 1169 (558).
- Ranæ 4 (432). 32 (437). 174
 (550). 350 (434). 365 (569).
 *440 (437). *505. 528. 607
 (ib.). 512 (411). *633 (438).
 742 (302). *854 (430). 867
 (493). 890 (441). *920
 (446). 942 (390). 956, 967
 (550). *1138 (447). 1266
 (447). 1268 (451). *1335
 (137). 1496 (452).
- Ecclesiazusæ 57 (557). 62
 (401). 70 (558). 154, *5
 (560). *290, *291, *292
 (563). *295. *302 (564).
 *384 (374). 442. *512
 (569). 659 (574). 836, 37
 (500). *948 (575).
- Plutus 89 (170). 98 (381).
 112, 113 (547). 166 (373).
 196 (385). *256 (355). 277
 (223). *306 (374). *375
Cod. Borg. (388). *392
 (547). *438 (387). 449
 (372). *707 (389). *816
 (376). *860 (391). 886
 (392). *965 (393). 986
 (395). 1066 (291). 1142
 (401).
- Gerytades 590.
 Aristoteles 140. 511, 512.

- Astyages 258.
 Athenæus 181. 193. 232.
 Athenæi excerptor 232, 233.
 App. 631.
 Auctor de Fluviis 299.
 Ausonius in notis 24. 35, 36.
 112. 155.
- B.
- Babrius Pr. ii. 43.
 Bion 606.
- C.
- Cæcilius (L.) 199.
 Callias 34—37.
 Callimachus 96. 101. 144. 158.
 163, 164, 165, 166, 167, 168,
 169, 170, 171, 172, 173, 174,
 175, 176. 383. In notis 172.
 606.
 Capella (M. M.) in notis 8. 24.
 56. 146. 156. 299. 330. 480.
 528.
 Cassiodorus 199. 207.
 Catullus 48. 59, 60, 61. In notis
 12. 32. 299.
 Cephisodorus 470.
 Charisius 198. 201. 330. 480.
 Chionides 372.
 Cicero 214. 240. In notis 14.
 27. 44, 45. 202. 214. 274.
 361. 612.
 Claudianus 23.
 Cleanthes 333.
 Cledonius 199.
 Cleomedes 275.
 Comœdiæ priscæ, mediæ, novæ
 scriptores 488, 489.
 Cornutus (Annæus) 199. 202.
 Cratinus 366. 371.
 ——— Junior 366.
 Cypseli arca 258.
- D.
- Damoxenus Athenæi 380. 464.
 Demosthenes 475. 566. In notis
 79. 422. 460. 510. 543. 592.
 610. 613. 662, 663.
 Demosthenis Codex Parisiensis
 221.
- Diaconus 198.
 Dio-Cassius 11. 49.
 Diodorus Siculus 10. 392.
 Diomedes 198.
 Diomedes ad Dionyss. Thrac. 36.
 Dionysius Hal. 110. 210. 212,
 13, 14. 267. 308.
 Diphilus 388.
 Donatus 198, 9. 212.
- E.
- Ennius in notis 6. 47. 605.
 Epicharmus 164. 181, 2.
 Epicrates 469.
 Etymologus M. 302, 3.
 Eubulus 464.
 Eupolis 374, 5. 380. 503. 523.
 EURIPIDIS
 Hecuba 355. 430. 571. 401.
 417. 603. 387. bis.
 Orestes 437. 78. 586. 567.
 570. 567. 173. 451. 460.
 357. 567. 451. 41. 451.
 Phœnissæ 387. 482. 438.
 Medea 482. 161. bis. 158, 9.
 438. et 603. 78. 411. 387.
 525.
 Hippolytus 100. 125. 438.
 455. 290. 555. 604. 173.
 Andromache 442. 560. 559.
 417. 173.
 Supplices 85. 442.
 Iph. A. 455. 605. 567.
 Iph. T. 291. 455. bis.
 Troad. 393, 4.
 Bacchæ 404. 458. 417.
 Cyclopes 506. 437. 417.
 Heraclidæ 455.
 Helena 455.
 Ion. Pr. i. 9. 290. 174, ter. 591.
 Herc. Fur. 455. 610, 11. 403.
 438. 574. 616.
 Electra 555. 437. 442. 290.
 613, 14, 15.
 In notis vi, 6. 9, 10. 128, 9.
 299. 364. 367. 401, 2. 409.
 455. 459, 60. 571.
- Eustathius 84. 143. 310. In notis
 145. 583.

- F.
- Flaccus (Val.) 23.
Flaccus (Ver.) 330.
Festus 43.
- G.
- Gellius (A.) in notis 16. 35. 198.
299.
Grammaticus MS. 208.
Grammaticus Harl. 238, 9, 40.
253. 310, 11. 314. 318. 330.
346.
- H.
- Heracleense Fragmentum 480.
Hermesianax 297.
Hermippus 181, 2.
Herodianus 331.
Herodotus 10. 166. 207. 210.
Hesiod. 8. 80, 1. 96, 7. 322, 3.
In notis 8. 195.
Hesychius 302. 325, 326, 327.
503. 583.
Hesychii codex Marcianus 1. 218.
Hipparchus 467.
Hirtius 207, 8.
HOMERUS 82. 84. 89. 94. 98, 99.
102, 103. 141, 142, 143. 147,
148, 149. 151. 158 [B, 661.].
162, 163. 168. 247—252. 263
—271. 303—311. 313—325.
328—337. 382. App.
In notis 83, 84, 85, 86.
163. 177—179. 185. 187, 188.
243, 244—247. 252—261.
335, 336. 343—346. 482, 483.
499. 520. 571. 581. 590.
Horatius 67. In notis vi. 11, 12.
15. 44. 150. 160. 307, 308.
613. 647, 648, ter.
- I.
- Incertus apud Athen. 398.
Incertus apud Non. Marcell. 56.
- INSCRIPTIONES
- Argivæ 337. 342, 343.
Atticæ 35. 147. 207. 219, 220.
258. 337. 340, 341, 342.
344, 369. 569. 6. . . .
Bœoticæ 341, 342, 343.
- Corbrigiensis 197.
Corcyr. 218. 342.
Cumea G. . . . 211. 214. 229.
337. 344, 345.
Cyzicena 272.
Deliaca 228, 229. 233, 234,
235. 633—636.
Elea 271, 272. 274, 275. 283.
337. 345.
Tabb. Heracleenses 254. 276.
255, 256. 261. 274.
Herodis Attici 227.
Lebete aëneo apud R. P.
Knight. 337.
Leucadia apud Rosium p. 494.
Milesia p. 494.
Naniana 219. 345.
Olymp. 342.
Orchom. 218. 253, 254, 255.
258. 274. 279. 283, 284.
345. 350, 351.
in Lithostrato Prænestino 219.
Sigea 216, 217, 218, 219, 220.
632, 633.
Spartana 342.
Teiorum Diræ 227.
Tessara Hospitalis Musci
Borgiani 443.
apud Herodot. 207. 257.
apud Pausan. 268.
penes Collegium S.S. Trin.
Cantab. 339. 443.
in Bibl. Publ. Cantab. 227.
344. 351.
apud G. Bankes, p. 277.
apud Burmann. 344, 345.
apud Com. Caylusium 456.
apud Dodwell. 196.
apud Osann. 77. 342.
apud Pocock. 342. 611.
apud Winkelman. 258.
Carmen Arvale 273.
Duiliana 147.
apud Fabretti 204. 243.
apud Placentin. 204.
- Isocrates 169.
Italicus (S.) in notis 6. 19. 23. 32.
Julianus 358.
Juvenalis in notis 23. 91.

L.

- Laertius 305. 445.
 Lesches 280.
 Lexicon Rhetoricum 375. 511.
 549. 567.
 Lexicon Sangerm. 210. 386. 393.
 436. 456. 475. 483. 533. 549.
 570. 574. 579.
 Longinus 275.
 Longus (Velius) 199. 203. 213.
 219.
 Lucanus 22. 201.
 Lucianus xiv. 60. 159. 212.
 Lucilius 47. 150.
 Lucretius 46, 47, 48. 172.
 In notis 10, 11. 14. 299.
 528.
 Lycurgus Orator 651.
 Lysias 648.

M.

- Macho 379.
 Macrobius 321.
 T. Magister 127. 580.
 Manilius in notis 22. 155, 6.
 Marcellus (Nonius) 201.
 Martialis 23.
 Martyrius 199.
 Menander 35, 36. 380. 397, 398.
 506, 507. 519. In notis 399,
 400. 460, 69, 98, bis. 519.
 Mæris 127. 582.
 Moschus 607.

N.

- Nepos (C.) 613.
 Nicander 254.
 Nicostratus 367. 466.
 Nummi apud
 Berger. 243.
 Eckhel. 243. 275. 279.
 Goltzium 243. 253. 273.
 Hunter. Addend. ad 245.
 531.
 R. P. Knight 342.
 Parutam 7.
 Vandamme 337.

O.

- Oracula 191. 338. 661. 345.
 Origenes in notis 43. 97. 132.
 Orpheus 581.
 Ovidius 3, 4. 7. 150. 171. In
 notis 4. 15. 17, 18, 19, 20,
 21, 22. 43, 44. 95. 150. 193.
 201.

P.

- Papirianus 199.
 Paterculus 606. 608. 613.
 Pausanias 392. 430. 457. 516
 bis. 519. 572. 611, 612. 614.
 659. 661. 663.
 Persius 426.
 Petronius [Alcimus] 68, 9.
 Phalaris (Pseudo-) 75. 449. 464.
 606. 614.
 Pherecrates 366.
 Philetærus 366.
 Philemon 355. 400. 466.
 Philippus 466.
 Philo (Judæus) 97.
 Philodemus (Pseudo-) 10.
 Philostratus 563.
 Philyllius *Athenæi* 123.
 Photius 428. 481. 540. 580.
 Phrynichus 210.
 Phrynichus Σ. Π. 375.
 PINDARUS Ol. 11. 154. pp. 84—
 88. 159. pp. 95, 6. iv, 10.
 p. 387. vii, 109. pp. 88—90.
 ix, 21. p. 82. x, 40. p. 81.
 ult. pp. 106—108. Pyth. i, 7.
 p. 82. 147. pp. 93, 94. ii, 52.
 et iii, 42. p. 328. iv, 6. 21. 48.
 62. 89. 103. pp. 94, 95. 363.
 p. 100. 461. pp. 99, 100. vi,
 pp. 63—66. viii, 113. p. 81.
 ix, 193. pp. 96, 97. Nem. i,
 11. pp. 97, 98. v, 17. p. 100.
 vi, 44. p. 81. viii, 39. App.
 642. viii, 28. p. 98. x, 78.
 p. 81. Isthm. ii, 32. pp. 102,
 103. iv, 6. pp. 98. viii, 125.
 pp. 89, 90. In notis, v. 8. Fr.
 p. 72. 124. 590. 648 bis.

- Plato philosophus 141. 224.
 App. 631. In notis 6. 85, 6.
 131. 210. 527. 582, 3.
- Platonis Codex Parisinus, ut
 mihi videtur 444.
- Plato Comicus Athenæi 367.
 372. (Pseudo-) 380.
- Plautus 20, 1. 38. 555. In
 notis 43. 68. 156. 359. 528.
 555. 580.
- Plinius 69. 193, 4. 207. 211.
- Plutarchus 483. 321. App. 632.
 In notis 124.
- Polybius 458. 646.
- Posidippus 380. 386.
- Priscianus 200—208. 306—308.
- Probus (V.) 198.
- Propertius 8. 16.
- Prudentius 154. In notis 24. 36.
 154, 155, 156. 646.
- Q.
- Quintilianus 188—192. 240. In
 notis 188, 93.
- R.
- Rhesi Auctor 458. 559.
- Rutilius Lupus 96.
- S.
- Sannyrio 367.
- Sappho 229. In notis 195. 259.
 272, 273.
- Scaurus 199.
- Seneca 150, 51. In notis 14,
 15. 21. 23. 25. 57. 149.
- Sergius 212.
- Servius 43. 212.
- Scholiastes
 Schol. ad Aristoph. 543.
 Homeri 77. 322.
 Ven. 345.
 Pindari 70, 71. 73. 86, 7.
 Dionys. Thrac. 286, 287. 495.
- Scolia 377. 664—667.
- Severus 7.
- Sidonius 155.
- Simonides in notis 8.
- Solon 253, 54. 56, 57. 72, 73.
 76.
- Solonis *Κυρβεῖς* 207.
- SOPHOCLES
- Œdipus Tyrannus 596. 162.
 591. 94. 491, 92.
- Œdipus Coloneus 567. 603.
 94. 417. 584. 434. 438. 609,
 10. 515. 385.
- Antigone 566. 591. 486, 87.
 514. 595. 455, 456.
- Trachiniæ 9. 404. 591. 595.
 460. 472. 407. 424. 412.
 560.
- Ajax 603. 417. 174. 412, 13,
 14. 482. 415. 223. 599.
 512. 474. App. 642.
- Philoctetes 609. 603 bis. 591.
 515. 451 bis. 482. 438. 558.
 443. 5.
- Electra 9. 522 bis. 557 bis.
 599. 602. 519. 591. 477.
 411 bis. 404. 385.
- In notis ix. 9. 46. 84. 287.
 364. 408, 409. 420. 471.
 487. 545. 560. 571. 586.
 590. (*Turnebi* editio typis
 mandata, et mox repudiata).
 610. 622. 655.
- Athamantis fragmentum 418.
- Sosipater Athenæi in notis 9.
- Sotton 469.
- Stattius in notis 14. 20. 22. 210.
 647.
- Stesichorus 245. 280, 281.
- Strabo 211.
- Strattis 367. 443.
- Suetonius 45. 124. 203, 4. 528.
 580.
- Suidas 11. 373. 503. 576. 590.
- Synesius 115.
- T.
- Tacitus 194. 203.
- Terentiani Mauri codices 1. 645.
- Terentianus Maurus emendatus
 2, 3. 26, 7. 8. 31, 2, 3, 8, 9,
 40, 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 50, 1,
 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8. 60. 192—

198. 298, 9. 544, 5. 583. In
 notis 33. 44. 171.
- Terentius 305. 394.
- Theocritus 165, 166. 659.
- Theopompus 399,
- Thucydides 210. 457. 543.
- Tibullus 18.
- Timocles 479, 480.
- Trypho 200. 283. 360.
- Turpilius 201.
- Tyrtæus 256, 257.
- V.
- Varro 43 bis. 47, 48. 201, 202.
- In Victorinus 230, 231. App. 629,
 630. In notis 198. 658.
- Virgilius 4. 7. 82. 149, 150. In.
 notis 8. 11, 12, 13, 14. 25.
 43, 4. 97. 212. 241. 528. 613.
 641—3. 646. 647 ter. 648.
 649. 657.
- X.
- Xenarchus 581.
- Xenophon 130—135. In notis
 iv. x. 43. 69. 75, 76. 100.
 138, 9. 146. 454. 520, 1. 543.
 580. 612.

INDEX II.

VIRORUM ERUDITORUM

IN MISCELLANEIS CRITICIS ET IN NOTIS

ALLEGATORUM.

- A.
Abreschius 597. 602.
Alsop (A.) 175.
Arnaldus (G.) 462.
Ashton (C.) 175.
Askevius (A.) 154. 333. 606.
- B.
Barnesius 72. 84. 163. 266. 614, 615.
Bastius 70. 300. 480. 603.
Battie (Gul.) 333.
Bekker 124.
Benedictus 74.
BENTLEIUS (Ric.) apud *R. D.* xi.; 151, 152, 153, 154. 165. 209. 347. In notis vi, vii. xii. 4. 6. 14, 5, 7, 9, 20, 21, 2, 3. 42, 6. 85, 6, 7. 91, 92, 5, 7. 128, 9, 30. 137. 140. 143. 147. 153, 60. 164. 196. 201, 2, 3, 5, 6, 9, 10, 11, 17, 19. 221, 23. 247, 248. 253, 4, 7. 288, 89, 290, 8, 9. 302, 308, 15, 19. 322, 25, 26. 332, 33. 347. 354, 56, 57, 58, 59. 366, 67. 374, 75, 76. 393. 403, 8, 14, 15, 16, 18. 426, 27, 28. 431, 32, 33, 35, 36. 441, 46, 47, 48. 450, 54, 58. 460, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 69. 472, 77. 484, 86, 89. 492, 93, 94, 95, 96, 97. 502. 504. 508, 509. 513, 514. 519. 523, 524. 525. 528, 529, 530, 531, 532. 539. 541. 543. 545. 548. 554. 555, 556, 557, 558. 568. 572. 575. 577. 583. 593. 596. 600. 610. 616. App. 635.
Errores quos BENTLEIUS in Menandri et Philemonis fragmentis commisit 399, 400.
Bentleius (Thomas) 143, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 50, 51, 52. 154, 5, 6, 7.
Berglerus 415.
Blomfield (Præsul) 244. 259. 272. 282. 284. 368. 494. 498. 502. 615.
Boeckhius (Aug.) 63, 5, 6. 73, 4, 9. 80, 1, 3, 6, 9. 90, 3, 5, 9. 100, 106, 7, 8. 244. 253. 255, 8, bis. 9. 272, 3, 4. 278, 9, 280. 378. 564.
Boissonadius 13.
Boschius (H.) 157. Add.
Bouhierius 230. 658.
Boyle (C.) 210.
Briggs (T.) 166. 549.
Brunckius 136. 152. 314. 365. 381. 390. 489. 497. 503. 557. 569. 574.
Bryantius (J.) 295.
Buchananus 3.

Burges (G.) 292—294. 303.
 Burgessius (Præsul) viii. 7. 70.
 96. 167. 178—186. 216. 243.
 343. 344. 347, 8. 351. 360.
 363. 389, 390. 395. 400. 406.
 408. 416. 425. 428. 433. 435.
 439. 442. 447. 449. 454. 480.
 481. 512. 530. 545. 551—54.
 576. 580. 587. 589. 598. 610.
 615.

Burneius (C.) 125. 292. 402.
 469.

Butlerus 100. 494.

C.

Cankrenius (H. K.) 521. 657.

CASAUBONUS viii. 222.

Casimiri 3.

Caylusius (Comes), 456. 570.
vide v. Inscriptiones.

Cherry [*Rev. Thomas*] 36.

Clarkius (S.) 266. 304, 5. 316,
 7, 23, 24. In notis 569, 72.

Clinton [H. F. Arm.] 392. 530.

Corsini 323. 543.

D.

DAWESIIUS in obitum GEO. I. et
 successione GEO. II. pp.
 617, 618, 619, 620. in nuptias
 FREDERICI Walliæ Principis
 pp. 620, 621, 622. Meta-
 phraseos Paradisi Amissi spe-
 cimen pp. 624—627. errores
 suos ultro coarguit ii—vii.
to the Rev. Dr. TAYLOR.
 pp. 629—637. *Advertise-*
ments 637—641. *Title-tattle-*
mongers [extract from] pp.
 641—643.

R. D. cum R. B. amice conspirat
 PRÆF. PP. xx*—*xxvi.

—favet paululum PRÆF. pp.
 xxvi*, xxvii*.

—cum CODICE RAVENNATE PRÆF.
 pp. *xxvii—*xxxiii.

—suffulcit aliquantulum PRÆF.
 pp. xxxiii*, xxxiv*.

Dickenson 274.

Dobræus 6. 75. 153. 392. 443.
 461. 465, 466, 96. 498. 530.
 532. 534. 541. 606. 658.

Dorvillius 124.

Drydenus xv. 295. 468.

E.

Edwards (T.) 139. 308.

Eckhel. 243. 274.

Eldikius 487. 605.

Elmaleius 122. 152. 292. 363.
 365. 393. 460. 462. 496. 523.
 538. 547. 581. 658.

Ernestus 5.

F.

(Tan.) 160, 61, 65. 15.

G.

Gally (H.) 111.

Gell (G. Eques) 275.

Gibbon 518.

Giovenazzi 207. 555.

Goltzius 243.

Grævius 68, 9. 322, 3.

Grayius, poeta 56. 494. 548.
 571.

Gronovius (J. F.) 21.

Gruterus 211.

H.

Harduinus 210.

Hartungus 254. 482.

Hayleius 171.

Heathius passim.

Heinsius (N.) 16, 17. ceteraque.

HEMSTERHUSIUS 75. 91. 133.

137. 256. 385, 88. 547, 55.

In notis 331. 363. 366. 449,

50, 67. 607.

Heringa 42. 296. 454.

Hermannus 154. 166. 173. 364.

383. 461. 492. 589. 594.

Heusde 560. 569.

Heynius 238. 355.
 Hickes 281.
 Hipparchi auctor 510.
 Holland (Baro) 297.
 Hoogevenius 130.
 Horsleius (Præsul) 516.
 Hotchkisius 9. 195.
 Hotibius (i. e. Bothius) 356. 366.
 392. 433. 441. 443. 463. 465,
 94 bis. 593.
 Hutchinsonus 127, 30.

I.

Iriarte 254.
 Jortinus 97. 430. 527. 530.

K.

Kingius 104. 401.
 Knight (R. P.) 60. 92. 145, 6,
 8. 178, 9. 183. 186. 187. 200.
 206. 244. 247. 253. 258. 273.
 284. 329. 346.
 Koenius 306. 330. 496.
 Koppiersius 10. 580.
 Kusterus 122, 23. 223, 24, 63.
 302. 311, 13. 568. 570. In
 notis iv. 355. etc.

L.

LAGOMARSINIUS 22. 147. 188,
 189, 190, 191, 192.
 Larcherus 529.
 Lennepius 322.
 Lipsius 23. 487. 606.
 Locella (Baro) 281.
 Louthius (Præsul) 581.

M.

Marklandus 405. In notis 40.
 132. 331, 66. 408. 572. 616.
 Marsh (Præsul) 200. 540.
 Mason 467.
 Menekius 367, 72. 442, 63, 4, 6.
 Milton App. 623—627. Pr. ii.
 161. 298. 616. 661.
 Monk (J. H. litt. Gr. Prof.) 101,
 35. 292. 489.
 Morritt (J. B. S. Arm.) 342.

Muretus 76. 213.
 Musambertius 511, 12.
 MUSGRAVIUS 477, 8.
 N.

Needhamus (P.) 606.
 Neutonus 468.
 Noris (Card.) 30. 48.

P.

Pandecta Florentina 26. 91.
 Parrius (S.) PRÆF. ii*. 67. 393.
 PEARSONUS (Præsul) 15. 36. 90.
 132, 33. 154. 260. 408. 540.
 PIERSONUS 180, 81. 322. 478, 9,
 82. 528, 60.
 Pinkerton 658.
 PORSONUS ad R. D. PR. P. iv.
 38, 9. 95. 128. 173. 174. bis.
 318. 333, 34. 355. 380. 383.
 399, 400, 401. 404. 408. 426.
 434, 435. 437, 438, 439, 440.
 449. 452. 474. 483. 507. 524.
 538. 567, 68. 584. 590. 595.
 599. 605. 610.
 —apud M. D. 298. 300. 311.
 396. 655.
 —apud E. M. 397. 602.
 —apud P. P. D. 75. 86 bis. 114.
 119, 120. 125. 169. 289 bis.
 291, 92. 294, 95. 301. 354.
 356, 357, 358. 363, 64, 65, 66,
 67, 68, 69, 370, 71, 72. 74, 75.
 380, 82, 85, 86. 393, 94, 95.
 401, 2, 3, 4, 9. 416, 19, 420,
 28, 29. 431. bis. 435, 36, 37.
 442. 450, 51, 52, 53, 54, 56,
 57, 58, 59. 462 bis., 63, 65,
 69, 70. 482, 84, 85, 88. 494,
 95, 97 bis., 98, 99. 508.
 510, 11. 514 bis. 515. 520.
 525. 527. 531. 534. 538. 540,
 41. 545. 548 bis. 558. 560.
 575. 585, 586, 587. 592. 595.
 600. 604, 605. 610. 616.
 —alibi 10. 81. 93. 126. 128.
 138. 145. 163. 165. 291. 297.
 493. 495. 511. 574. 598.
 658.

Portus 615. In notis 134.

Puteanus (C.) 608.

R.

Randolph (T.) 297.

Raper (Matth.) 220. 290. 302.

365, 74, 92. 409. 425, 37,

63, 89, 93, 97. 505. 512, 30,

41, 62, 86, 89, 94, 5.

Richterius (G.) 209. 506.

Reisigius 365, 6, 7, 9, 73, 81, 6.

416, 28, 65. 554.

Reiskius PRÆF. *xv—*xix. 10,

300. 460. 534. 543.

Rollinus 115.

Routhius (M. J.) 488.

RUHNKENIUS [D. R.] xiii. 168.

184. 194, 5, 6. 199. 326, 7.

449.

S.

SALMASIUS 51. 194. 230. 458.

Salterus apud *Burgess*. 348—

352. 415.

Sanctamandus apud *Burgess*.

376. 415. 432. 463. 467. 511.

522. 539. 560. 574. 591. 601.

Santenius [Laurentius] 645. 4.

13. 27. 31. 647. 39. 46. 47.

52. 156. 193. 196. 236. 242.

364. 544.

Scaliger (J. C.) 155, 6.

SCALIGER (J. J.) xi. 278. 411.

413. In notis 7. 92. 144.

155. 201, 2, 3. 206, 207.

210. 212, 213, 27, 32, 38.

316. 456, 58. 562. 611.

Schmidius 66.

Schraderus xiii. 11. 310.

Seguinus 211.

Seidlerus 365.

SHAKSPERIUS 7. 288. 396. 467,

468. 615, 616. 662.

Shuckfordius 216. 331. App.

632, 633. 635.

Spanhemius 158. 162.

Spencer (Comes) 198. 469.

Stephanus (H.) 158. 168.

Stewart 569. App. 635.

T.

Taylorus (Gualt.) 249 bis.

Taylorus (J.) 217, 18.

230, 36. In notis 26. 31. 33.

38 bis. 40. 43. 193. 198. 204.

236. 276. 322. 327.

Thierschius (Fr.) 130. 258.

Toupius 67. 366, 7. 376, 414.

478. 501. 603.

Townleius 295.

Twining vi. 67.

TYRWITTUS apud *Burgess*. 3.

34. 44. 53. 126. 150. 220.

224, 225. 336. 379. 392. 406.

445. 457. 470. 481. 498. 501.

519. 530. 538, 39. 612, 613.

In notis ad Pa. ii. iii. 20.

53. 70. 89. 112. 159. 211.

220. 300. 319. 386. 414, 33,

45, 65. 503, 15, 16. 523. 527.

543. 581. 605. 651 bis. 657.

659 bis. 661. 663 bis. 664—

667.

U.

Uptonus apud *Burgess*. 343.

V.

VALCKENERIUS in notis v. 86.

133. 166 bis. 167, 8. 205.

207. 210. 285. 295. 308. 314,

315 bis. 331, 332. 419. 449.

474. 491. 567. 569. 607.

FRANCIS DE VERULAMIO vice-

comes O. S. T. Albani 27. 295.

Villoisonus 10. 148. 301. 339.

528.

Vossius (Is.) 519.

W.

Wakefield (G.) 70. 114. 143.

261. 523. 582.

Waring (Prof.) 37.

Whiter (Gualt.) 88.

Wise (Fr.) apud *Burgess*. 243.

WITHOVIUS (J. H.) 14, 15, 16.

18. 21, 22, 23. 58. 91. 95.

192. 210. 613.

Wolfius (Fr.) 97. 169.

INDEX III.

MEMORABILIMUM.

A.

- A στερητικὸν 329, 332.
 A in H rarius mutant Dores 81.
 Ἄγαθων, ἄγων, ἀγορανόμοι, ἀδελφός, ἄθμονεύς, Ἄσιωπος, ἀλεκτρονῶν, ἀλετριβανός, ἀλιτήριος, ἀναξ, Ἄναφλύστιος, ἀνήρ, ἀνθρακες, ἀνθρώπος, Ἄπόλλων, ἄτερος, ἀντός, ἄρχων, Ἄχραδούσιος, 220, 21, 22. 401. 442, 81, 86. 588, 93. 658.
 Ἄγαμαι, καρδία 470.
 Ἀγγάρον 181.
 Ἀγεσίλας 197.
 Ἄγκυρα 181.
 Ἀδελφίδιον
 Ἀηδόνειος 396.
 Ἄθρῶ 579.
 AI et E sæpissime permutantur 124, 25. 385.
 † Αἰγίνα 90.
 Αἰγυπτιός 414.
 Αἰδής 513.
 Αἰέλουρος et Αἰόλ—478, 479.
 † Αἰητός pro Αἰετός barbarum 94.
 Αἰκεία sive ἄκεια 574.
 — αἰος 317.
 Αἶρειν et αἶρεσθαι 435, 36, 37.
 † Αἶρω αἶρῶ seu ἀρῶ 419. 598.
 Ἄισσω-αἴσω-ἄσσω 425.
 Αἴτιος et ἄξιος 472, 73.
- Αἰφνίδιος
 Ἄκούετε λέω 393.
 Ἄκούσομαι, ἤκουσα. ἀπολαύσομαι, ἀπέλαυσα. Ἄισομαι, ἤσα iv, v. 122. 534, 35. 654.
 Ἄκραν—ἄκτην 290, 91.
 Ἄλις nunquam apud Homerum construitur cum genitivo 73.
 Ἄλφάνειν 603.
 Ἄμάρτοι 164.
 Ἀμφιβέβηκεν 383.
 Ἀμφορείδια 382.
 ἌN 130. S. A* . i, 1. ἌN præscanti indicativo jungi nequit 383. 392.
 2. Cum futuro indicativo nunquam construitur 168.
 3. Cum futuro optativo nihil rectius conjungitur, quam optanti tribuitur vii, 169.
 4. ἌN verbis infinitis et participiis temporis futuri notionem confert 131. 134.
 5. ἌN—EL, et vv. cum imperfecto vel aoristo indicativo 134. 439, 440, 441.
 6. ἌN crebro 442.
 7. Verbum optativum cum qualibet interrogandi particula conjunctum alteram ἌN comitem exigit, subjunctivum vero respicit 86. 387. conf. 453—455.
 8. Vocula ὄσω et similes comite

* R. M. regulas de quantitate et metris, S. A. syntaxin Atticam denotant: conf. virum doctissimum, *Jacobum Tate* in *Mus. Crit.* No. iv. pp. 519—535.

- ἄν cum forma subjunctiva con-
 struuntur 130, 31.
 9. Ἐως ἄν et ὡς ἄν apud Comi-
 cum cum subjunctivo 509, 510.
 10. Πρὶν ἄν cum subjunctivo 499.
 Ex ἄν omissione defluunt
 corruptelæ graves 459, 60, 77,
 78, 85, 505, 6. 509, 10, 11,
 557.
 Ἄνάλωκα 470.
 Ἄναξίλας 197.
ΑΝΑΧΣΙΛΑΣ 337.
 Ἄνατος 434.
 † Ἀνδρῶν ἀστρῶν 529.
 Ἄνηρ ὕδα 658.
ΑΝΗΗ 277.
 Ἄνηλους-ἄνηλους 504.
 † Ἀνύσαι, ἀνύσασθαι 384, 85, 86.
 ἌΟ in ἐξενεῖο, 144. ἌΟ in ἐκα-
 τηβελεῖο 151.
 † Ἀκείρας ἀκείρας 491.
 Ἄποδοῦναι, ἀποδόσθαι 447—451.
 Ἄποδρέψαι—ἀποδρέψασθαι 96, 7.
 Ἄποθρέξει vi.
 Ἄπολισθάειν 602, 3.
 Ἄπφάρια 232.
 Ἄπφία 233.
 Ἄπφῦς 232.
 † Ἄρθρων ἀστρῶν 301.
 Ἄριστῆν 291, 2, 3.
 Ἄρκεσίλας et ἈΡΧΕΣΙΛΑΣ 197.
 337. 660.
 Ἄρνημαι 94.
 ἈΡΧΑΓΕΤΑ Ἄρχήγετες 531.
 ἈΣΚΑΗΠΙΑΔΗΣ 660. 314.
 Ἄσπικεῖον 397.
 Ἄτρα et ἄτρα 549. 554.
 Ἀύασεις 211.
 Ἀυτικάμαλα 393.
 Αὐτός Cod. Pal. 658.
 Αὐτότατος iii.
 † Ἀχαιοί Ἄρχαιοί 232. 658.
 Angli semi-Græci 297, 298. 396.
 Asibida 650.
 Athenienses, Attici 183.
 Athenienses rerum nauticarum
 periti 312.
 Aristophanes et Miltonus noster
 661.
- Aristophanis Nubes B luctuo-
 sissimæ mortis semen et caussa
 fuere 312, 313.
 Accentuum notulæ, seu vocalatio
 Græca 110—115.
 Accusativus formæ Atticæ ἀμφο-
 ρῆς, Ἀχαρνῆς, ἱππῆς, Μεγαρῆς
 217. 396. 467, 468.
 S. A. ii. 1. Accusativus καὶ ποτέ
 τις ἐκ πολέμου ἀνιόντα εἶποι
 —Κλειόδαμον ὄφρα ἰδοῖσ' υἱὸν
 εἶπῃ—τόν υἱὸν εἰ μεμάθηκεν
 εἶπε 262, 63.
 2. Οὐτάζω et βάλλω cum gemino
 nonnunquam accusativo 265.
 Δρῆν, ἐργάζεσθαι, ποιεῖν cum
 gemino accusativo 334. 610.
 S. A. iii. Adjectivum cum parti-
 cipio adverbialiter conjunctum
 457, 58.
 Æolica dialectus 183, 84, 85.
 193—96. 343, 44, 45, 46.
 Alexandrinæ formæ 475. 491,
 492.
 R. M. i. 1. In Anapaesticis συν-
 ἀφεία 57, 8.
 2. In versu paroxiaco syllaba
 catalectica soli anapesto ple-
 rumque subjicitur 412, 413.
 3. Proceleusmaticum Anapaesti-
 cus Aristophaneus non admittit
 354.
 4. Cæsuras post quartum pedem
 exigit 42.
 Articulus 381. 442, 45. 594,
 601. vide supra v. Ἄγδων.
 S. A. iv. οὐροσί, ὄδι, en tibi,
 sine articulo utuntur Attici
 125. 558.
 Attica dialectus 179—183.
AUGMENTUM 1. Attici verborum
tempora augmentum recipientia
sine augmento nunquam adhi-
bent 615. 598. 487, 488, 489.
 2. *Augmentum per crasin coales-*
cit 488.
 3. *Verba quædam augmentum*
nunquam habere 489, 490,
 491.

4. In quibusdam augmentum plusquam perfecto reservant Attici 490.
 5. Quibusdam non præponunt tragici, Ib.
 6. Quædam geminum, aut triplex augmentum sibi parcius adsciscunt 583.

B.

B pro Digamma 90. Usus τοῦ

B pro ea littera inter Lacones solennis, neque infrequens apud Latinos et alios Italiae antiquæ populos 91, 92. 247.

Βάγα Βαγαίους 650.

Βαλλήσομεν 122.

Βάνα 648. et BANNAΣ 247.

Βαρβαράφωνοι 191.

Βασιλεύς 182.

Βαράνιον 181.

Berber 273.

Βλέπων πυρρίχην 394.

Βλέπων ὑπότριμμα 563.

Βλήχων 648.

Βόρβορος 312.

Βονός 182.

Βοῶν 226.

Βράσιδας 197. Πολυχαῖριδας Eccl. 1100. 1244. Φιλοχαῖριδας Thueyd. iv, 119. Βράσιλας 197.

Γ.

Γ non semel intercudit 516. Γ et Υ, et Γ et Ψ confunduntur 519.

R. M. ii. Γε—in voculam correptam nunquam cadit ictus 354. 458.

γεωπέδον 317.

Γῆ rarius excidit 518. subinde in textum irrepit 518.

—γῆς acephala 518. quandoque disjicitur 519.

Γλάχων et γλήχων 648.

ἰγναφεύει, κναφεύει 373.

Γογγύλον 6. 646.

Γόαι 543, 544.

Gaza, urbs 517.

S. A. v. Genitivus cum verbo, quod vocant, transitivo conjugitur, et—partem aliquam colet 572—575.

C pro G apud Latinos 7. 646.

Genitivus nominum in ius vel ium exeuntium 29, 30, 31.

Δ.

Δ et Γ rarius confunduntur 516.

Δ et £ confunduntur 76.

Δακτυλίδιον annulum: Δακτυλίδιον digitulum: 396.

Δάκυνθος † Ζάκυνθος 145.

DANKV E 145.

DANVVIVS 650.

Δεινός λέγειν, —εὐρεῖν, —φαγεῖν 87.

Δελεῖης 145.

ΔΕΞΙΤΡΕΦΟΣ 342.

Δημίδιον 397.

Δημόλευστος 566, 7, 8.

Διόσασιν 479.

Δικόκταν 181.

Διοκλῆς· Διοκλος 659.

Δραχμή 182. 381.

Δρέπεσθαι 97.

Δρῶ formæ subjunctivæ, quæ temporis futuri vi quodammodo gaudet 123.

† Δύω, δύο Attice 616.

Datismus 459.

Dativi usus 292. 660.

DAWESIUS leviter titubasse videtur 37, 38. 46, 47. 102. 174. 224. 266, 267. 288. 659. 289. 329. 380. 398. 432. 481. 492. 529. 530. 558. 578. 596. 603. 608. 615 (Eur. El. 1034).

Dialecti viii. 179—185.

Diminutiva in —ίδιον et —ίδιον 395, 6, 7.

R. M. iii. 1. Diphthongus finalis sequente vocali produci nequit 96. 424. sequente consona corripitur nequit 164.

2. *Poetis Atticis non licuit ullam diphthongum elidere* 493.
 3. *Diphthongus ante brevem vocalem elidi non potest, sed per crasin vocalem longam efficit* 495, 496, 497, 498. *Diphthongus ante vocalem longam elidi non potest* 496, 7.
 4. *Nunquam eliditur apud Comicos veteres, sæpius apud Comædiæ, ut aiunt, mediæ scriptores, sæpiissime apud Comicos novissimos* 498. *Hoc me monuit R. P.*
Dualis numerus 84, 5, 6, 7. 263, 4. 542. 570, 1.
Duellona duellum 93.

E.

- E et AI, vide supra AI et E.**
EI — vetustissimi EI parcissime scribebant pro E 34, 5, 6. 217. 228—233. App. 630—635.
 'Εάλων, εάλωκα, et ηλωκα 579, 83.
 'Εγκαθεύδω 463.
 †'Εγκαθείσατο· ἱγκαθείσατο 100, 101.
 'Εγκαλίσουσι 651.
 'Εγκεραννώ 501.
 'Εγνώς 299, 300.
 'Εγγέλυια vel ἑγγέλυια· ἑγγελείδια vel ἑγγελύδια 398.
 'Εζων ix.
 —ει secundæ præsentis et futuri passivi indicativi personæ in ει terminantur 152, 153.
 †Εἶ τις ἄν ἦν 611. †εἶ δὲν 594.
 Εἶλη splendor, gets 503.
 S. A. vi. Εἶμι, ἄπειμι, ἕξειμι—*revera futura sunt* 128, 9, 30.
 †εἰναλίαν, ἐναλίαν 362.
 †εἴρομαι· ἀνέρωμαι· ἐπανέρωμαι 557.
 S. A. vii. Εἰς—ἐπὶ minus recte 462.
 Εἰς præpositionis usus 63. 450.

S. A. viii. Εἶρα inter participium et verbum solenniter intercedit 525, 6.

Εἶροι 554.

'Εκαλεῖν, ἱκαλεῖσθαι 484, 85.

'Εκλείπειν deserere 391.

'Εκφύγειν 603. 604.

†'Ελέομαι 93.

'Ελικοβλίφαρος potius ἑλικωγλίφαρος 68.

'Ελλείπειν deficere 390, 1. 572.

'Εμπλήμην 600, 1.

'Εμπορευτία—ἑμπορευτία 471.

'Εναιστος 612.

'Ενδοθεν intus 393.

'Ενεκαλυψάμην 389, 90. ὄνγκαλυμμός 390.

ΕΝΗΥΔΡΙΣ 219.

'Εξεθρεψάμην 524, 525.

ΕΟΒΩΛΟΣ 342.

'Εόρακα 379, 380, 577.

'Επεισέφησε 616.

'Επέκεινα 226.

'Επίπτετο, ἐπέπτατο 538—540.

'Επί—ἀπό non congruunt 318.

'Επικαλίσεται 651.

'Επὶ τὸ θησιον 462.

'Επιλείπειν deficere 89. 379.

ΕΠΙΤΥΓΙΣ 337.

ΕΠΟΕΙΣΕΝ 218. **ΕΠΟΕΙΣΕ**

371. **ΠΟΕΙΤΑΣ· ΑΥΛΕΙ-**

ΤΑΣ· ΘΕΙΒΕΙΟΣ· ΔΕΕΙ-

ΣΗ· ΜΕΙΝΟΣ· ΜΕΙΝΑ·

ΠΛΕΙΘΟΣ· ΣΥΓΧΩΡΕΙ-

ΣΙ 341. 218. **ΕΠΟΕΣΕ·**

ΕΠΟΕΣΕΝ· ΠΟΕΣΕ· 341.

ΕΠΟΗΣΕ· ΠΟΗΤΗΣ

341. 218. 543.

'Επατάμην—ἐπατόμην 538. 539.

'Ερείψεις 515.

'Ες rarissime ante vocalem usurpant Comici 578. 590, 1.

'Ες οὐατά εἶπεν 173.

†'Εσεται, nedum ἴσσεται apud Atticos 513, 14, 15. 519.

'Εσθ' ὡς—ὅπως ἕξεις 514.

'Εσσαντο 100, 2.

Εὐ et οὐ confunduntur 76.

Εὐβῶδ' 167.

EYBΩΛOΣ 218.

Εὐγείος—εὐγεως 317.

†Εὐδαιμονία, δαιμονία 76.

Εὐείλος 503.

Εὐθανασία 386, 387.

†Εὐράμην, εὐρόμην· εὐρέσθαι *nancisci* 473, 74, 75.

Εὐφρηνη 267.

Εὐφρόνη 575, 6.

“Εως—ἦως—ἄως—ἄνω 229.

“Εως—vide —αιος.

Epica verba—“An tragici poetae unquam epicas formas in di-
verbiis receperunt?” 513. 522,
523.

R. M. iv. Eω *terminatio geniti-
vorum apud poetam μονοσυλ-
λαβῶς effertur* 316.

†Εώρακα, ἰώρακα Attici 379, 80,
577.

S. A. ix. “Εως *nusquam apud
poetas Atticos cum forma sub-
junctiva sine ἂν conjungitur*
509, 10.

S. A. x. *Ellipsis vocis πᾶς vel ἂν*
566.

F.

DIGAMMA 177. 186, 87. 192—
214. 234, 35, 38, 39, 40, 41,
42, 43, 44. 657. Illud non ag-
noscunt poetae Attici 287, 8.
“Loco Digammatis adhiberi
voluit *Davesius* signum hoc
[’], eadem atque illud potes-
tate. Scilicet in sequentibus
enunciandum *Wαγνος*, *a-wa-
σαμην*, *aw-ασαμην*, *daw-ιζω*,
da-wιφρονι, *δωεινος*, *δωειος*,
λυ-wω, *λυw-ω*, *παως*, *ἔσταως*
etc.” *Burgessius*.

“Voces a *Davesio* vauatae :”
quas interposui τῷ F desig-
nantur.

Α’αζω *α’ασαμην* 325. *α’ατη* 328.

Α’βρομοι 332.

Φαγάν 244.

Α’γνος 90, 1, 2.

Α’γνημι 264.

Α’αοντι 83.

Φάδος· Φάδομαι 245.

ΑΦΥΤΟ 206. 234. 341.

ΦΑΙ 658.

ΑΙΦΑΝΣ 245.

Α’Φίδηλος *ibid.*

Δι’Φών 207.

Φαλήμεναι 245.

ΑΨ et ΦΑ. et ΦΑΛΕΙΩΝ 275.
658.

Φαλίος 246.

Φάλις *ibid.*

Φαλίσκω *ibid.*

Φάλλομαι *ibid.*

Φάλωμι 246.

Φάνασσω 246, 7.

Α’ει 267.

Α’εικης 94. 265. 574.

Α’εθλων 264.

Α’ηδονα 301.

Α’ημι 458.

Α’ιδης vii.

—— α’οι 99. — α’ων 103. — αι-
οισιν 162.

Α’ιω 440.

Φάμαξα 246.

Ανα’αστος *inviolabilis* 329.

Ανα’ατος *innocuus* *ibid.*

Α’ναξ 213. 237. 246. 252. *ε’αναξ-
σον* 268.

Α’νδαγω 329.

—— α’ο 157. 247, 48. 251.

—— α’οι 287.

Φανήρ 213. 253. 658.

ΦΑΞΙΩΝ 253. 277. 658.

ΦΑΞΟΣ* *ibid.*

Α’ορ 253. 304.

Α’Φορνος 253.

Από’ερξε, απο’ερξη, απο’ερξεε 336.

Απ’ολλωνος 383.

—— α’ς 329.

Φαραή 253.

Α’ΡΓΕΙΦΟΙ 207. 151. 253.
342.

Φαρδμός 253.

ΦΑΡΝΩΝ *ibid.*

Α’στν 268. 321. ΦΑΣΤ. 253.
342. 659.

Α’ρρε’ιδης 309. Α’ρρε’ιδης 253.

Ἄφατα 253.
Ἄφρων 254.
Ἄνσε 248.
Ἄντο 228. 234. App. 634, 5.
 — αὐὸν 81. 262. 265.
ΑΥΛΑΦΥΔΟΣ 254.
Ἀχελῷος 254.
Βοή 531. 533.
Βοὸν 533. **βόφος** 207.
Γερωφία 254. 327.
Γράφεις 207.
Γραΐδιον 426.
Δαφίς 254.
Δαΐζω 304. 254.
Δαΐων 307. 254. 205.
Δαΐφρονι 175.
 — δαΐο 248. 250, 1, 2.
Δαΐφος 192.
Δείος, δειλος, δειμος, δεινος, δεισηνωρ, δειση, εδΐσειεν, περιδΐεισας, ὑποδΐεισας 303. 305, 6. 254.
Δημοΐφεις 567.
Δήν 303.
DIFI 342.
Δία 304. 254.
Διήνεκεσσι 267.
Δμῶσιν 267.
Ἐ 99. 321.
Ἐαρ et Ἐῆρ 254.
ΕΓΣΗΛΗΘΙΩΝΤΙ 254.
ΕΔΕΔΟΦΕ 342.
Ἐδόνον 254.
Ἐΐσατο, ἔσασθην 324.
Ἐελμένος 254. 317.
Ἐερκτο 336.
Ἐερρωσαντο 318.
Ἐθειραι 254.
Ἐθνος *ibid.*
Ἐιδος *ibid.*
Ἐιδέω 255.
Ἐΐδομαι 323. ὀΐδα, ὀΐδως 84. 98. 269. εΐοΐδεις 324.
 — εΐδης 309, 310.
 — ἠΐαδης 314.
Ἐΐδωλον 255.
Ἐΐκοσι 255.
ΕΙΚΑΤΙ *ibid.*
ΕΙΚΑΤΙΔΕΙΩ *ibid.*

Ἐΐκω 256.
Ἐΐκώς *ibid.*
Ἐΐλαι 317. Ἐΐλεμνος *ibid.*
 — εΐοΐ 263. **Ἐΐλίσσω*** **Ἐΐλικω-**
 — πεις 68. 256.
Ἐΐλιξ* **Ἐΐλω*** **Ἐΐλιέω*** **Ἐΐλίω*** 256.
Ἐΐλιξεν 82.
Ἐΐράναν 256.
Ἐΐρω *ibid.*
Ἐΐσκω *ibid.*
Ἐΐσαΐσσειν 426.
Ἐΐσάμην 256.
Ἐΐκάς 257.
Ἐκαΐργον* **Ἐκηβόλος** *ibid.*
Ἐκαστος 247. 257.
Ἐκάτη 257.
Ἐκηλος 257.
Ἐκητί* **ἄἘκητί** 258.
Ἐκλύον 531.
ΕΚΚΤΑ 528.
Ἐκυρε 305.
Ἐκων 247.
Ἐλαβε 287.
ἘΛΑΤΙΗ 258.
Ἐλέα 209.
ἘΛΕΝΗ 212. 239. 258.
Ἐλεα 210.
Ἐλικωψ, 68.
Ἐλίσσετο 287.
Ἐλίσσω 68. 239. 247. 321.
Ἐλίτανενε 288.
Ἐλος *locus paludinosus*, 303. 258. 210.
Ἐλπίς* **Ἐλίπομαι** 258, 259.
Ἐλώ 259.
Ἐλωρ 247. 259.
Ἐλώριον 259.
Ἐμω *ibid.*
Ἐνεροι 260.
Ἐνετοί *ibid.*
Ἐννυμι 101. **Ἐΐμα*** **Ἐΐσθης*** 260.
Ἐνοήσε 263.
Ἐόλπει 324.
Ἐΐχεΐοντο 533.
Ἐοινοχοΐει 324.
Ἐοικα 334. 256, 7. Ἐοικει 324.
Ἐοικως 334.
ΕΞ 261.

- ΞΕΑΚΑΤΙΩΝ** *ibid.*
ΞΕΗΚΟΝΤΑ *ibid.*
ΕΠΙΒΑΚΕΥΦΑΙ *ibid.* et cor-
 rige 342.
 Ἐπίδει **Φελα** *ibid.*
 Ἐπος 269. ἔπειν 268—72. παρ-
 εἰπων 98.
Ἐργμα 272.
Ἐργάζομαι 273.
 Ἔργον 269. 272. **ΕΡΓΟΝ** 272.
 ἔ'οργα 247. ἔ'οργέι 324. ἔ'εργ-
 μενον 336.
Ἐργονυμι 273.
Ἐρώω *ibid.*
 Ἐ'ράισθη 288.
 Ἐ'ρέεν *ibid.*
 Ἐ'ρέζε *ibid.*
 Ἐ'ρήξαντο *ibid.*
 Ἐ'ρήξεν *ibid.*
 Ἐ'ρύγησεν *ibid.*
 Ἐ'ρύψαν *ibid.*
Ἐρφος 207.
Ἐρρω 273.
Ἐρύμμα 274.
 Ἐρω 269. 274.
 Ἐρχαταί 336.
 Ἐσμενος *ibid.*
Ἐσπερος 274.
Ἐστία *ibid.*
Ἐτής *ibid.*
 Ἐτος 322.
 — ε'ς — ε'ος — ε'ι — ε'α — ε'ε —
 ε'οιν — ε'ες — ε'ων — ε'σι — ε'ας
 217. 313, 14.
ΦΕΤΕΑ et **ΦΕΤΙΑ** 274.
ΦΕΤΟΣ· **ΦΕΤΕΟΣ** *ibid.*
ΦΕΤΕΙ· **ΦΕΤΗ**· *ibid.*
ΦΕΤΕΩΝ *ibid.*
Φεώσιον *ibid.*
ΦΥΦΑΡΑ 274. 659.
Φήβη 274.
Φηδύς· **Φηδομαι** *ibid.*
 Ἴθεα 321.
 — ἡ'ος 264.
 — ἡ'ι 249. 250. 252.
 — ἡ'α 249. 251. 267.
 — ἡ'ιαδής 314.
Φήτιος 275.
Φήκα *ibid.*
- Φηλείοι**· **ΦΑΛΕΙΩΝ**· **ΦΑΛΕΙ-**
ΟΙΣ *ibid.*
Φηλός *ibid.*
Φήνοψ *ibid.*
Φήρα *ibid.*
ΕΡΦΑΟΙΟΙΣ *ibid.*
Φήρη *ibid.*
Φηρίον *ibid.*
 Ηρω'ι 249.
Φηχή 275.
Φηχώ 276.
 Θήητρον 97.
 Γ'αινω 267.
Φιάθη 276.
 Ἰ'αχη 269. 321. 323. 332. 275.
ΞΙΔΙΟΣ· **ΞΙΔΙΑΝ**· 276.
ΞΙΔΙΑΣ *ibid.*
Ξίδρις· ἄ**Ξίδρις**· πολύ**Ξίδρις** *ibid.*
 Ἰ'δρω'οντας 531.
Ξίμαι 276.
 Ἰ'ερά 261. Ἰ'ερέ'ων 81.
ΦΙΚΑΤΙ 255. 342.
ΞΙΚΑΤΙ *ibid.*
ΞΙΚΑΤΙ-ΠΕΔΟΝ· 256.
ΞΙΚΑΤΙΔΕΙΩ *ibid.*
ΞΙΚΑΤΙΔΕΙΟΝ *ibid.*
 Ἰ'κελος 269. 305. 323.
Φικμάς 276.
 Ἰ'λιος 269. **Φίλιον** 276.
Φίμεναι 277.
Φίμερος *ibid.*
Φίνιον *ibid.*
Φιοκλής *ibid.*
Φιόλαος· **Φιόλας** *ibid.* et 465.
 Ἰ'ον, ἰο'εῖδα 277. 333.
 Ἰο'εγνα 332.
Φιόμοροι 333.
 Ἰ'ρεως 383.
Ἰ'ρις 269. 277.
Φίς 277.
Φίσμη 278.
Φίσκος *ibid.*
 Ἰ'σος 269. 320. **ΦΙΣΟ** et **ΦΙΣΟ-**
ΤΕΛΙΑΝ 342.
 Ἰ'στα'ς 329.
Φίστωρ 278.
Φισχύς *ibid.*
Φιταί *ibid.*
Φίτυς *ibid.*

Ίφι 148. 247. 248. 252.
 Φίμικλος· Φίμικλης. 278.
 Ιχθυόεντα 168.
 Ίψ 265.
 Φωή 278.
 — κη'ι 251.
 Φωλκός 279.
ΚΑΠΦΟΥΑ *ibid.*
ΚΙΘΑΡΑΦΥΔΟΣ *ibid.*
ΚΛΑΦΙΣ 207.
ΚΟΜΑΦΥΔΟΣ 279.
 Κόφος *ibid.*
 Λάφρος *ibid.*
 Λαιφός *ibid.*
 Λίην 265.
 Λίφος 279.
Φλίσσομαι *ibid.*
 Λυ'ω et Λύω 304.
 'Μεγα 325.
 Νέ'ς et νη'ς 214. νέ'ος et κη'ος
ibid. νη'α 249. 252. κη'ας 168.
 'Νεφος 287.
 Φόαρεις 279.
 Ο'στεας 322. 282.
 Φοί 279, 280.
 Φοία 281.
 Φοίγνυμι· ανΦοίγνυμι *ibid.*
 Φοίδμα *ibid.*
 Φοίκα'ε 281.
ΦΟΙΚΙΑΝ *ibid.* **ΦΟΙΚΙΑΣ** 342.
 Φοίκοθεν 281.
 'Οικος 213. 251. 269. **ΠΕΔΑ-**
ΦΟΙΚΟΙ 343.
 Φοκί'ω 281.
 'Οινος 269. ε'οινοχο'ει 324. Βου-
 νώται 282. Οινώνη 659.
 'Οφις 207. 282. 205.
 Ο'ιστον 149.
 Οί'ω 328.
 Φολός 282.
 'Ολο'ος 297.
 — ο'ιο 240.
 'Ος 323. 'ον 77.
 'Ον 306. 'οι 98. 263, 66, 67. 279.
 533. 'ε 98. 321.
 Φουλαμός 282.
 Φούλος *ibid.*
 Φού' *ibid.*
 Ηά'ς 247. 251. 267. 329.

Περαι'εν 162.
 Πηλεΐδης 282.
 Πλε'ουσας 168.
 Πό'ας 229.
 ΠοσειδάΦωνος 282.
 Προσ'ελεν 303.
ΡΑΨΑΦΥΔΟΣ 283.
 Ραίω· Φραίω· Φρήσω 282, 3.
 Φρίζω· Φρέω· *ibid.*
 'Ρήγμια 148. 'Ρήγματι 287.
 "Ρη'ιώη 159.
 'Ρη'ιτερός 162.
 Φρήξις 283.
 Φρηγαλίος *ibid.*
 Φρήσος
 Φρήτρα· **ΦΡΑΤΡΑ** 659.
 Φριγίω
 Φρίπτω
 Φρώομαι
 Σ'αινω 303.
 Σ'ενω *ibid.*
 ΣκαιΦός 284.
 Σόφος *ibid.*
 Σω'εσκον 264.
 ΤαΦός 207.
 Τετυφα'σι 329.
 Τί'ε 248. τί'σωσιν 99. 304.
ΤΡΑΓΑΦΥΔΟΣ 284.
 Τρω'ων 103.
 Τυδεΐδης 244.
ΦΥΚΙΑΣ 343.
 Υλ'η 308, 309.
 Υ'ος 267.
 'Υπερω'ησαν 263.
 Φυλεΐδης 284.
 Χέ'ω 533.
 — ω'ι 249.
 — ω'ος 320.
 — ω'ων 103.
 Φωλξ 284.
 Φωνέω *ibid.*
 'ΩΦον, *gynceasum* *ibid.* 207.
 'Υπερω'Φον *ibid.*
'ΩΦον ovum. *ibid.*
Φός *ibid.*

Z.

Z ed vel de 144, 5. 654, 5. Z et
 Y carent. Latini 186, — 491. Z

Appius Claudius detestabatur 655. R. M. v. *Vocalis brevis sequente vel Z, vel duabus quibuslibet consonantibus mutis, syllabam nunquam, ne verbi quidem in fine, terminat, sed sequentium consonarum ope longam semper constituit* 144—149.

Zā forma Æolica 345.

†Ζάκυνθος †Ζάνκλη 145.

Ζεφύρη 233.

Ζεύγησι sine iōta subscripto 207. 301. 501.

Ζῆν λαγώοις vesci 505, 6.

S. A. xi. Ζήσους optanti nunquam tribuitur, neque valedicendi notionem sortitur ii.

H.

S. A. xii. Ἡδὲ non est vox Attica apud Comicos, sed ea utuntur Tragici 522, 3, 4.

*Ἡδεα, ἥδη noram 427—431.

*Ἡδέως et πρακτίον apud Atticos poetas nunquam in disyllabon contrahuntur 543.

†Ἡδοίμη 459.

HEΘMON 216. 339. 658.

HEΛΠΙΣ 258.

ἩΚΑΝΟΝ 219.

*Ἡκειν similis erat 548.

*Ἡκω veni, adsum 78, 9.

*Ἡλωκα 580.

ἦμιν et ὕμιν apud Sophoclem 514.

*Ἡμίνα 182.

*Ἡμιτίβιον 181.

*Ἡνώγμαι 583.

*Ἡνθρωπος 220. [*adde*, Eccles. 935].

*Ἡνπερ, ἦνπερ 512.

*Ἡξοδος 594.

HOVTOI 340.

*Ἡπίλησε γὰρ, ὅς ἂν μὴ ἦκη 566.

*Ἡρακλῆς, Ἡρακλῆς 388.

Ἡῦξάτο precatus est, ἦνῦξέτο adaugēbatur 507.

*Ἡυσίβεια — ἦνγένεα — ἦντέλεια — ἦνλάβεια — ἦμπερία 446.

HEMSTERHUSH versio Aristophanis Avium 301.

Hiatus 401, 2. 507.

HOMERO indigna sunt, quæ in Deorum pugna reperiuntur 265, 6. II. B, 316. an sit spurius 321. II. Ω, an sit spurius 266. — Odyss. Ω. — Totam hunc librum cum parte præcedentis ut spurium eiecerunt Aristophanes et Aristarchus.

Θ.

Θαιμάτια 423.

ΘΕΟΚΛΟΣ 277.

Θουμάτιον 395.

†Θνήσκειν ad orcum descendere 445.

ΘΟΥΔΙΔΕΣ 647.

Θουκῦδίδης 157.

Θύρασι 207. 501.

Θωρηχθεὶς ebrius 533.

†Θωτέρω, θατέρω 454, 5.

Theocrito abjudicavit R. D. Idyll. xxv. 165, 6.

Θεός et Deus e textu sæpius exciderunt 487, 488.

I.

*Ἰκάνω 513.

*Ἰκω 79.

ΙΑΚΥΣΙΝ 339.

HIMERA·ΑΦΕΜΙΗ 216. 658.

*Ἰνα S. A. xiii. *Forma, quam vocant optativam, cum voculis ἸΝΑ, ὈΦΡΑ, Μῆ, et similibus verbis de tempore non nisi præterito usurpatis subjicitur* 136—139.

S. A. xiv. *Forma subjunctiva cum voculis ἸΝΑ, ὈΦΡΑ, Μῆ, et similibus verbis non nisi præsentis vel futuræ significationis jungitur* 140—143.

*Ἰόλας 155. 465.

*Ἰπνός 376.

*Ἰστω Ζεὺς 235.

*Ἰχθὺς apud Comicum — ἰχθύεια 398.

- Ἰωνγα 307.
- R. M. vi. 1. Iambici senarii—
Anapæstus in secunda sede stare nequit 575.
2. *Anapæstus dactylo subijci nequit* 463, 4, 5. 547.
3. *Anapæstus tribrachya sequi non potest* 465, 6. 584.
4. *Dactylus in quarta senarii sede* 389.
5. *Spondeus in secunda sede* 446.
6. *Spondeus in quarta sede* 144. 586.
- R. M. vii. Iambicum tetrametrum acatalecticum non agnoscit *Comædia Græca* 56.
- Iasmus in tragicorum diverbiis 385. 511, 13. in melicis 513, 514.
- Ictus metricus 353—362. 373. 393. 458. 473. 547. 554 ter. 588.
- R. M. viii. In metris iambicis iambi, spondei, et anapæsti in ultimam, tribrachii et dactyli in mediam; in trochaicis pedis cuiusque in primam; in anapæsticis anapæsti et spondei in ultimam, dactyli et proceleusmatici in penultimam, ictus cadit 354.
- ix. Poëtæ Attici in vocis hyperdisyllabæ ultimam correptam accentum cadere non patiebantur 393. 588.
- x. Particula τε (vel γε) in senario nunquam secunda pedis trisyllabi syllaba, et in trochaico versu pedis trisyllabi prima esse potest 354. 458.
- xi. Ἄν ictum nunquam patitur nisi emphaseos gratia 597.
- J 61.
- Jo 60. 544, 5.
- R. M. xii. Ἰῶτα Ὑῶτα ubique apud Maurum 38.
- †Idōla 155.
- Hierosolymæ 517, 518.
- Ionis quatuor filii 272.
- Juvenis 49.
- K.
- K et IC confunduntur.
- ΚΑΓΟ 495.
- Κάδοντις 517, 518.
- Καθίζομαι 490.
- Καθιέδω ibid.
- Κάθημι ibid.
- †Καθῶς, †καθὼςπερ repudiant poëtæ scenici 459. κᾶθ' ὥσπερ ibid.
- Καικίας 458.
- Καλάσιρις 181.
- Καλέσω aor. á subj. 118.
- Καλοῖς τε κάγαθοῖς 452.
- Καλοῦμαι Παισθέταρον ὕβριως 365.
- Καλχηδών 350. 661.
- Κάμανδρος 6. 148. 646.
- Καμφοριδεῖα 382.
- Καρύναλις 181.
- Καρδία—ἀγαμαι, καρδεῖα 470.
- Κάρκαρον 337.
- Καρπούσθαι 97.
- Κάρρονες 513. 663.
- †Κατεῖχ' ὁμοῦ, κατείχομεν 615.
- ΚΑΤΤΟΨΑΦΙΣΜΑ, i. e. κατὰ τὸ ψηφίσμα 345.
- Κεῖρεσθαι 97.
- Κεκλαύσομαι et κλαύσομαι 154.
- Κεκλήσομαι 79.
- Κεκοιμίνος 563.
- Κεκόρεσθε 318. κεκορεσμένοι 531.
- Κενίβρεια 42, 43.
- Κέπφος 232.
- ΚΕΥΓΕΝΙΔΑΣ 557.
- Κιρῶσιν 500.
- Κολάσεισθε' κολάσετε 651.
- Κομίσω aor. á subj. 120.
- Κορία 463.
- Κρεῖδιον 393.
- Κυῖος 157.
- Κυρβασία 181.
- Canities 410.
- Coactæ lacrymæ 149, 50.
- Cybebe 32.
- Cæsura—R. M. xiii. In longis versibus, item in senariis, animadvertuntur Metrici, duos pri-

- mos pedes, item extremos duos, habere posse singulos integras partes orationis, medios haud unquam posse: sed constare eos semper ex verbis aut divisis, aut mixtis atque confusis* 47.
- Comparativus cum superlativo parcius junctus reperitur 609.
- Comparativus geminatur 608.
- R. M. xiv. *Comparativa in τῶν exeuntia in sermone Attico penultimam producunt, in poetico eandem corripiunt* 468, 469.
- Coniungenda maxime separabant librarii 675, 606.
- Crisis apud Pindarum 100. apud Atticos poetas 408. 448. 489. 493, 4, 5, 6, 7.
- Creticus 361.
- A.
- Αάζυσθε 600.
- Ααμπρός άνεμος 457.
- Ααοδίκεια 287.
- Ααχεῖν sortitum esse 224.
- Αεβήτιον 393.
- Αευσθῆναι 567.
- Αἷς—λῶντι 164.
- Αιγαῖα 306.
- Αιπεῖν τινα, λίπεσθαί τινος 89.
- Αιπερνῆτες γεωργοὶ 524.
- Αίτρα 182.
- Αύω 304.
- Lenis, levis* 40.
- Lezbia 654.
- Librariorum σφάλματα 26. 75—77. 90, 1. 299, 300, 301. 401. 425. 515, 6, 7. 528. 569. 590. 607, 8. 612, 13.
- Literarum Gr. nomina non solum neutro genere concipi debent, sed etiam sunt ἀκλιτα 611.
- Literæ absorptæ 26, 27. 612, 613.
- R. M. xv. *Liquidæ λ, μ, ν, ρ digamma ante se pronuciari patiebantur* 285—287.
- Vocalis brevis, cum qua efferuntur consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν, a poetis scenicis plerumque producti** 370—372. 382—384.
- M.
- Μανθάνεις; *intelligisne?* 464.
- Μαραθωνομάχην 358.
- Μεθήμι τινα, et μεθιεμαι τινος 438.
- ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΝ 216.
- Μέλητος 508.
- Μεμνήσομαι 79.
- Μενέλας 197.
- Μενεστᾶς 661.
- Μερόλας ibid.
- Μέσση 513.
- Μετέφρος· μετῆρος 317.
- Μνᾶ 182.
- Μῦνος· μουνῶπα 513.
- Μουνυχιάσι 207.
- Μύρον 183.
- Μυχῶ nusquam apud Homerum et Hesiodum cum ἐν coniungitur 80, 81.
- Μῶσα 306.
- S. A. xv. *Μινυρίζω activum apud poetas Atticos unice reperitur* 583, 4.
- S. A. xvi. *Μινύρομαι forma non nisi media apud eosdem comparet* 584.
- Matronymica 310.
- N.
- N finalis 246. 323.
- Νάβλα 183.
- Νεῖμε 102, 3.
- Νεκυόστολος 100.
- Νίτρον 183.
- Νόμως 182.
- Νοῦμος 181.
- Νῶν 443.
- Νωσάμενος 165.
- Nec—nullus 44.
- Negatio triplex 43, 4, 5.
- Nomina appellativa nonnunquam in locum propriorum illabuntur, et vice versa 299. 543, 544.
- Notæ [‘ et ’] unam et eandem aspirationem designabant, pro diversis scribendi rationibus exaratæ 243.
- S. A. xvii. Numerus pluralis—
“ Si mulier, de se loquens, plu-

ralem adhibet numerum, genus etiam adhibet masculinum; si masculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem."

571, 572.

Navus, Gnavus: Neus, Cneus, Gneus.

Ξ.

Ξ antiquitas ΧΣ 147, 148. 337. 340.

Ο.

Ο apud vetustissimos ΟΥ audiebat 34, 5, 6. 227. 230, 1, 2, 3. 235, 6. App. 630, 31.

*Οβολος 182.

*Ογγία 182.

*Ο ἴτερος—ἄτερος, ἤτερα, θήτερον 454.

*Οθόνη 183.

*Οθούεκα 393.

Οἶδ' ὅποι 537.

Οἰζάνειν 602.

Οἰδιπόδεια 396.

Οἶνος 182.

Οἰχήσομαι 589, 90.

Οἴχομαι *abii* 649.

*Οκχον 233.

*Ολανα"Ολανα 656.

*Ολίγου *repe* 592, 3.

*Ολίγῳ 467, 468, 469.

*Ολισθάνω 601, 2, 3.

*Ολυμπίασι 207.

*Ομνυμι *apud Atticos futurum activum nullum habet* 600.

*Οναίμην *et ονοίμην* 132, 133.

*Οπή *caninus* 476.

†*Οπλοφόρων, *ὀπλοτέρων*, 529, 30.

*Οπότε *cum optativo conjunctum præcedente imperfecto indicativo* 401, 2.

*Οπτανεῖον 396.

*Οπφοίσεως 232.

*Οπφισ *ib.*

S. A. xviii. *Οπως, *vel ὅπως μῆ, ὤς, quod rarius, et οὐ μῆ cum futuro indicativo, vel cum aoristo altero subjunctivo formæ vel activæ vel mediæ, uti et aoristo*

primo passivæ legitime constructur 418—423. 514, 15. 408, 9, 10, 11. 603.

Plerumque quidem ὅπως vel ὅπως μῆ cum secunda persona, aliquando cum tertia constructur, rarius cum prima 418.

*Ορᾶς absolute 586.

*Ορστέων 396.

*Ορρίχων Διός 95, 6.

*Οσ' ἀγαθὸν 545, 546.

*Ος ἄν—πάντι *vel τούτῳ subaudito* 566.

*Οσσις, *τις* 477.

*Οσφρόμενος 588.

*Οτι *apud poetas Atticos nunquam elisionem patitur* 442, 3. 497. App. 638.

*Οτιῶ 443.

†*Οττι, εἰ *τε—ὄσσις, εἰ τις—ὄσπερ, εἴπερ* 511, 512.

Οὐ. R. M. xvi. *Vocalis initialis nunquam eliditur ob οὐ præcedentem* 395. 498, 499.

Οὐδὲν ἄλλο πλὴν 417.

Οὐκ-ἀπόδειξις, οὐ-διάλυσις, 225. 658.

ΟΥΛΥΞΟΥ loco *Οδυσσίως 182.

S. A. xix. Οὐποτε *vel οὐδέποτε (nunquam) rarius verbo præteriti, et οὐπόποτε vel οὐδέπόποτε (nondum unquam) nunquam verbo temporis futuri junctæ reperitur* 375.

Οὐσιδίων 396.

S. A. xx. Οὐτος *cum substantivo conjunctus articulum postulat* 481. *Ανήρ *eadem positione articuli opem recusat* Opuse. 34.

*Οφέλλειν 99.

Optativæ formæ—*εἰμεν, —εἰεν, εἶεν* 452—455.

S. A. xxi. Optativus *nude positus semper optat* vii. 482.

—xxii. *Futura Optativa temporibus præteritis significatione futura perpetuo subjiciuntur*, vii. 170. 655.

Oracula 338. 661.

Ordinem rerum ordo verborum plerumque observat, quando minutatim et gradatim recensent Attici 519—521.

Π.

S. A. xxiii. Πᾶν quodlibet 476.
 Πᾶνα 182.
 Παρ' ἡμῶν 546, 7.
 Παρά—ἐς· †πρός—ἐς Græci sermonis indoli repugnat 71.
 Παράδεισος 181.
 Παράσαγγας 181.
 Πάρνης, Πάρνηθος 593.
 Παρνήσιοι 25. 593.
 Πάτρως apud Homerum 261.
 R. M. xvii. apud quem vox dissyllaba nusquam ita secunda venit, ut prior in vocalem brevem sequentibus muta et liquida exeat 261.
 Παύομαι 595. Conf. Valck. ad Hipp. 664. Diatr. p. 87.
 Πείθολας 197.
 Πέμφομαι 97.
 Πένεσθαι apud scriptores Atticos nihil aliud unquam denotat quam *rauperem esse, indigere*, vel simile 614.
 Πελεκᾶν 547, 8.
 Περδάν 162.
 †Περῖδεῖν tragicis uti non licuit 492.
 ΠΕΡΙΛΑΞ 197.
 Πηνίκαπτα 549.
 Πινάκιον τιμητικὸν 481.
 Πλαταῖσι 207.
 Πλεῖον 513.
 Πλευμόνων, πνευμόνων 401, 2.
 Πνύξ, Πυκνός; Πυκνί, Πύκνα· 331.
 †Πόα, ποῖα 229.
 Ποῖ et ποῖον non sunt nisi interrogantium 537. 548.
 Ποῖ, ποθέν—vide supra ΔΝ.
 Πόλεος, ὕβρεος, φύσεος, apud Comicum 565.
 Πόλτον 182.
 Ποῶ, et ποῖω 218. 543. App. 633.
 Ποίησις cum articulo *fabulæ* 443.
 Ποῖον interrogantis est 547, 548.

Πόνια 370.
 Πουλίπους· Πουλυχαρίδας 514.
 Πριν cum infinitivo 499, 500.
 Προσέχεται 83. πρόσχετε 356. 512.
 Προσφύειν *demonstrare* 415.
 Πρῶ monosyllabon 442.
 Πτερόλας 197.
 Πτερύγων (sic corrige) 559, 40.
 Πύλας Ἴδιαι 162.
 Πφ 232, 3.
 Πω et πον 581.
 Pæon superior et posterior 361.
 Pæmæiacus, 314.
 S. A. xxiv. *Participium et singulare et masculinum de femina rite usurpari posse temere certatum est* 569, 570.
 Patronymica 309, 10. 314—316.
 Phallicum metrum 53.
 Pindaro abjudicavit R. D. Od. Isthm. viii. 90.
 Plusquam perfecti terminationes 427—431.
 Pluti Aristophanis προέκδοσις 377.
 Poetarum leges metricæ librarium licentiam coercebant 128. 427.
 Proceleusmaticus; 584. conf. supra Anapæstica et Iambica atque infra Trochaica metra.
 Princeps, Principis 155.

Ρ.

Ρρ—Tragici nunquam ῥῥ pro ρρ usurpant 355.
 ῤήτρα 284. 659.
 R. M. xviii. *Sermonis Attici est proprium omnibus omnino verbis a ῥ incipientibus duplicis consonantis vim perpetuam conferre* 283—294.; quomobrem hanc litteram geminare noluit R. D.
 Repetitio: non literæ tantum et syllabæ, sed integræ voces, quæ repeti debuerant, sæpe sunt a librariis semel tantum positæ 124. 227. 528. 529. 590.
 Rhesus, an Euripidis 458. 559.
 Rhopalicus versus 310.

- Σ.
- Σ Μ 661.
 Σᾶν et Σίγμα 6, 7. 36. 236. 612.
 646.
 Σαφείρη 233.
 Σαφόρα *ibid.*
 Σαφῶ 232.
 ΣΘΕΝΕΛΑΣ 337.
 Σικκίνθιον 610.
 Σίνδων 183.
 Σίω 570.
 S. A. xxv. Σιωπῶ ἴγῳ; καὶ ταῦτα κάλυμμα φοροῦσθαι—123.
 Σκάλοπας 478.
 Σκιά 403, 4.
 Σκύφειον 233.
 Σκύφος 232.
 Σουδάριον· Σωδάριον 180, 181.
 Σοφός 159. 541.
 Σποδούμενος 72.
 Στίμμις 181.
 Στρατηγός 580, 1.
 Στρογγύλον 646.
 Συγκαλύπτεισθαι — an eundem usum, quem ἐγκαλύπτεισθαι, apud poetas Atticos sortitur 389, 90.
 Σφετέρησιν pro ἔμμοσιν 166.
 Σφῶν. R. M. xix. *Vocabula σφῶν, ὠν, πρῶ, ἔσ. ubique monosyllaba sunt apud Aristophanem.* Bentleyius Kustero in Mus. Crit. No. VII. p. 444.
 Σχιναλαμος 143.
 Σχοῖνος 181.
 †Σχολή, χολή 432, 3.
 Σωκράτη et Σωκράτην 397.
 Sed autem 38.
 R. M. xx. σσ—*Geminatio σ ne in Tragedia quidem, necum in Comœdia unquam permissa est* 385.
 S *sepiissime male additur, parcius omittitur, non raro ex proximo adheret* 7. 26, 27.
 Semper-udum 225.
 Separanda conjunxerunt librarii 124. 606—608.
 Serpens 300.
 Siluæ 308.
- S. A. xxvi. *Subjunctio forma temporis futuri, vi quodammodo non raro gaudet* 123.
 Superlativus geminatur 608.
 R. M. xxi. *Synalapha in metris Iambicis Trochaicis, et anapaesticis legitimis nunquam cessat.*
- T.
- T et Ψ—T et Γ—confunduntur 515, 516.
 R. M. xxii. Τᾶγδς 456.
 Τάλανς 331.
 τάλλα πάντα—πάντα τάλλα—ταῦτα πάντα—πάντα ταῦτα 443, 444.
 Ταμίασι 207.
 ΤΑΠΟΛΛΟΝΟΣ 494.
 ΤΩΠΟΛΛΩΝΙ *ibid.*
 Ταυρούμενος 483.
 Τε—354. 458.
 ΤΕΒΕ 337.
 Τεθνήξω 152, 3.
 Τεμενίτιδας 124.
 Τεττιγοφόρας 358.
 †Τέως apud poetas Atticos 509—511.
 †Τήλεφος, Τήλεμος 159.
 Τί ἂν 134.
 Τι apud Tragicos nunquam eliditur.
 Τίθησι—φιλόνητα τίθησι is bringing about a peace vii.
 ΤΙΜΟΛΑΣ 197. 661.
 †Τι τμητικὸν, τιμητικὸν 481.
 Τις post verbum 477.
 Τιθίδια 397.
 Τόιχοις χαράσσειν 659.
 ταντονὶ καλὸν see, a fine one: ταντι κρέα—meat, here it is 558. conf. 125.
 Τοσανοῖ 494.
 τρέφοιν 164.
 Τυρῶντα 659.
 Ττ—Tragici nunquam ττ pro σσ adhibent 159, 60. 355.
 Τυπῆσω 122.
 Τὼ χεῖρε 570.
 Τερρεα progenies 232.

Tibi cen, tibi cen 397.

Transitio a plurali ad singularem ix.

— a singulari ad pluralem ibid.

Transpositio 519, 20. 612.

R. M. xxiii. *Trochaica*—*primam sedem dactylus deturpat* 545. *et quintam* 461. *tertiam sedem spondeus* 591. *proceleusmaticus* 547. 588. *Commatum Trochaicorum ratio* 46. 545. 605.

Y.

Y et Z carent Latini 188—91.

Y et V 214.

Y nomen 35, 6. 236.

R. M. xxiv. Y *nunquam eliditur* 321. 494.

Y et T nonnunquam confunduntur 519.

Υδυσσεία 229.

Υλάκτεν 488.

Υον apud Pindarum 77. 649.

S. A. xxvii. Υπερβάλλειν *modum excedere, υπερβάλλεσθαι superare* 460.

† Υπερέχοντασ, υπερσχόντασ 596.

R. M. xxv. *Verba in ζῶ desinentia penultimam aoristi á ante simplex σ corripunt* 325.

Υποκοριστικῶσ 76.

Υψάυχενεσ· ύψηχέεσ 275.

Verba in —ειω desinentia 482, 483.

Verba in —σκον desinentia 489.

S. A. xxviii. *Verba infinita notionis aut activæ aut neutrius post adjectiva* 87. 162.

Verba, ut aiunt, media iii—vi. 89. 94. 96. 7. 101. 102. 158, 9. 60. 387, 8. 403. 437. 449. 460. 473—7. 485. 535.

Vocales—ex tribus vocalibus syllaba fieri nequit 239.

Vocabula—Capita vocabulorum non semel detruncarunt librarii 177. 649.

R. M. xxvi. *Vocalis longa vocem claudens elidi non potest* 448, 9.

V consonans apud Latinos τϕ

W, V vocalis τϕ OY potestate respondet 203. 209. 212, 13, 14. Post consonantem V non *um* sed *om* proferebant Latini veteres 192. Auct. ad p. 192. l. 17—30.

R. M. xxvii. 1. *Vocalis brevis ante vel tenues, quas vocant, consonantes π, κ, τ, vel adspiratas φ, χ, θ, sequente quavis liquida; uti et ante medias β, γ, ζ, sequente ρ, syllabam brevem plerumque claudit* 363—370. Hæc regula Comicos respicit. Quanquam syllabas natura breves positione producunt Tragicæ, longe libentius corripunt;—hoc genus licentiæ, in verbis scilicet non compositis, veteris longe frequentius est:—rarior multo syllaba producitur in verbo composito, si in ipsam juncturam cadit; eadem parsimonia in augmentis producendis utuntur:—rarior adhuc licentia est, ubi præpositio verbo jungitur:—sed ubi verbum in brevem vocalem desinit, eamque duæ consonantes excipiunt, quæ brevem manere patiantur, syllaba ista rarissime aut nunquam producitur p. 365.

2. *Vocalis brevis ante consonantes medias β, γ, ζ, sequente quavis liquida præter unicum ρ, syllabam brevem raro terminat, sed sequentium consonarum ope longam plerumque constituit.* 373. 382. 384. Vide supra p. 690. col. 2. Hæc regula poetis etiam Tragicis cum comædiæ scriptoribus communis est. 382.

xxviii. *Ubi vocalem brevem excipiunt duæ consonantes quarum prior est (S,) vocalis ista syllabam brevem non claudit, sed cum consonis sequentibus longa effertur.*—Qui in *Eclipsis*

- sermone soluto similem usurpavit, eam sibi licentiam indulgebat Horatius, quam heroicæ majestatis poemata non agnoscunt.—Idem est, quod ad syllabæ quantitatem attinet, sive consonantes in medio sive initio vocis sint.
- xxix.** *Ubi vocalem brevem excipiunt duæ consonantes, quarum muta est prior, altera liquida; ita pro arbitrio comparari potest, ut vocalis ista vel syllabam brevem terminet, vel in eadem cum sequentibus consonis, quæ proinde longa evadet, efferatur.*—Non idem juris est liquidæ ante mutam, quod est mutæ ante liquidam. 149, 150.
- xxx.** *Vocalis brevis sequente vel Z, vel duabus quibuslibet consonantibus mutis, syllabam nunquam, ne verbi quidem in fine, claudit, sed sequentium consonarum ope longam semper constituit.*
- Violans, Violens, Violeus 196.
- Φ.
- Φ in B mutabat dialectus Macedonica 92.
- Φάνος 146.
- Φέρειν et φορεῖν 125.
- Φῆς 491. Conf. Soph. Ph. 991.
- Φοξίδος 656.
- Φρενίτις Phrenësis 155.
- Φυγαγεῖν 456, 663.
- Φυλάσσειν, φυλάσσεισθαι 160.
- Φύλλα καί φύλλα 300.
- Φῶς 145, 146.
- Φώσων 181.
- Futura Attica 117, 18, 19, 20, 21, 22. 135. Ionica 117. 135, 6.
- Futurum, ut vulgo dicitur, secundum 116.
- Futura Attica 117—121. 651.
- Quæ hanc contractionem repudiant 121, 122.
- Futura Optativa vii. 168, 169, 170. 655, 656.
- Formianum agrum 214.
- Fundanius (*Phundanius*) 189. 240, 41, 42. 658.
- PH et F 241. 658.
- PH et F in Codicibus pervetustis Latinis perpetuo commutantur 200, 201.
- X.
- Χαίρω ii. 467, 468.
- Χαίρων impune 493.
- ΧΑΙΡΟΑΑΣ 196.
- Χαρίλας 197.
- Χεῖρε (τῶ) 570.
- Χειλιδόνειος 396.
- Χεράδος Homericum neutrum 72.
- Χορηγός 580.
- Χρηθ 594, 95, 96.
- Χρηματίζω 132, 133. 652.
- ΧΣ pro Ξ 147, 8.
- †Χυτρίω 378. χυτρίδιω 382.
- Ψ.
- Ψ—Prisci ΦΣ pro duplici littera utebantur 344.
- Ω.
- Ω nomen 34, 35, 36. 648.
- Ω ἀνα, regina 570.
- S. A. xxix. Ὡς cum imperfecto indicativo 423.
- Ὡς sine ἀν—Vide in v. ἌΝ.
- Ὡς eadem potestate qua ἴως 510.
- Ὡς vice εἰς 170.
- Ὡστε θίμις εἶναι purus putus est barbarismus 609.

CORRIGENDA.

- P. 241. col. 1. l. 14. in *dele.*
P. 658. l. 37. corr. literam F
P. 671. col. 1. l. 4. a *calce lege* x. 79. &c.
P. 672. col. 1. l. 37. *lege* 44. 91. 150. 160. 225. 295. 307. &c.
et l. 38. ter. 656.

Published by the same Editor,

DAVIDIS RUHNKENII Opuscula. Accedunt epistolæ novem ad J. P. D'ORVILLIUM nunc primum in lucem prolatae. 8vo. Londini. 1807.

TRACTS and MISCELLANEOUS CRITICISMS of the late R. PORSON, Esq. Regius Greek Professor in the University of Cambridge. London: printed by Taylor for Payne and Foss, Pall Mall. 1816.

Q. HORATII FLACCI opera ad exemplar Benteianum plerumque efformata et brevibus notis instructa. Cantabrigiæ Typis Academicis excudit J. Smith. Veneunt apud Deighton et Filios. 1817.

L
LONDINI:

EXCUDIT R. GILBERT, ST. JOHN'S SQUARE.

72

11

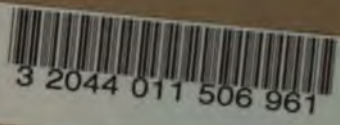
12

13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200

THE BORROWER WILL BE CHARGED AN OVERDUE FEE IF THIS BOOK IS NOT RETURNED TO THE LIBRARY ON OR BEFORE THE LAST DATE STAMPED BELOW. NON-RECEIPT OF OVERDUE NOTICES DOES NOT EXEMPT THE BORROWER FROM OVERDUE FEES.

Harvard College Widener Library
Cambridge, MA 02138 (617) 495-2413

CANCELLED
FEB 10 1995

